

địch gió : lam nguyệt
Beta: Miên Miên

Giải
Lễ
Tam
Thiên

iên

mãn

đăng tải tại olamnguyet0.wordpress.com

Mục lục

- [Chương 1: Bó Hoa Cô Dâu](#)
- [Chương 2: Tâm Không Cam Lòng Không Nguyên](#)
- [Chương 3: Cháo Hoa Trộn Đường](#)
- [Chương 4: Ngủ Lại Qua Đêm](#)
- [Chương 5: Xúc Xích Của Trẻ Con](#)
- [Chương 6: Chân Tướng Rõ Ràng](#)
- [Chương 7: Điện Thoại Tới Tấp](#)
- [Chương 8: Lưu Luyến Không Rời](#)
- [Chương 9: Chú Đeo Kính](#)
- [Chương 10: Ba Người Phụ Nữ](#)
- [Chương 11: Ăn CƠM Ở Nhân Lương](#)
- [Chương 12: Con Nhớ Chú](#)
- [Chương 13: Địa Bàn Của Đàn Ông](#)
- [Chương 14: Tạm Thời Giữ Bí Mật](#)
- [Chương 15: Lãng Ba Bi Bộ](#)
- [Chương 16: Lục Anh Tử](#)
- [Chương 17: Thi Đi Bộ Nhanh](#)
- [Chương 18: Gà Con Chạy Nhanh](#)
- [Chương 19: Ở Lại Nơi Đây](#)
- [Chương 20: Từ Chối Hợp Tác](#)
- [Chương 21: Nheo Nheo Mắt](#)
- [Chương 22: Lục Hạo Tức Giận](#)
- [Chương 23: Đêm Đẹp Ngắn Ngủi](#)
- [Chương 24+6 Năm Làm Hòa Thượng](#)
- [Chương 25: Mẫu Hậu Bệ Hạ](#)
- [Chương 26: Cháu Ngoan Của Ta](#)
- [Chương 27: Đàn Ông Làm Nũng](#)
- [Chương 28: Mẹ Con Nhà Đen Tối](#)
- [Chương 29: Bố Là Bố Con](#)

[Chương 30: Hồ Ly Lớn Bé](#)
[Chương 31: Bố Con Đồng Tâm](#)
[Chương 32: Một Chiếc Giường Nhỏ](#)
[Chương 33: Hồi Mã Thương](#)
[Chương 34: Cướp Xe Cướp Người](#)
[Chương 35: Sự Kiện Trọng Đại](#)
[Chương 36: Đưa Em Về Nhà](#)
[Chương 37: Cô Gái Đơn Thân Là Ngọc Quý](#)
[Chương 38: Nương Tựa Để Sống](#)
[Chương 39: Phố Độ Điểm Tinh](#)
[Chương 40: Kiếp Này Yên Ổn](#)
[Chương 41: Bóng Đèn Điện Nhỏ](#)
[Chương 42: Em Trân Quý Nhất](#)
[Chương 43: Tiểu Lão Thái Thái](#)
[Chương 44: Biểu Diễn Áo Thuật](#)
[Chương 45: Đại Hôn Của Ninh Tử](#)
[Chương 46: Liên Tục Không Ngừng](#)
[Chương 47: Cửa Hồi Môn Của Em](#)
[Chương 48: Mưa Gió Bất Ngờ](#)
[Chương 49: Liệt Hỏa Địa Ngục](#)
[Chương 50: Hạo Tử Về Nhà](#)
[Chương 51: Tráng Niên Đích Thực](#)
[Chương 52: Trái Đào Đỏ Tươi](#)
[Chương 53: Choáng Ngợp Mắt Người](#)
[Chương 54: Cô Gái Nhỏ \(1\)](#)
[Chương 55: Cô Gái Nhỏ \(2\)](#)
[Chương 56: Kết Hôn, Được Thôi](#)
[Chương 57: Đàn Ông Say Rượu](#)
[Chương 58: Hôn Lễ Phê Trương](#)
[Chương 59: Kim Thêu Hoa](#)
[Chương 60: Người Đàn Ông Chân Chính](#)
[Chương 61: Hạo Tử Quay Về](#)

Chương 62: Hôn Lễ Đến Rồi

Chương 63: Hôn Lễ Bắt Đầu

Chương 64: Làm Xăng Làm Bậy

Chương 65: Các Hiến Thần Thông

Chương 66: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Chương 67: Kết Thúc

Chương 68: Sự Phẫn Nộ Của Hạo Tử

Chương 69: Chưa Từng Bị Vượt Qua

Chương 70: Tiểu Tiểu Hạo Ra Đời

Chương 71: Ấp Trại Phu Nhân Và Sơn Đại Vương

Chương 72: Huynh Đệ Tình Thâm

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bó Hoa Cô Dâu

Rạng sáng, Lục Hạo mới từ đơn vị đi ra ngoài, tay cầm một túi văn kiện đựng tài liệu, dẫn theo thư kí lái chiếc Land Rover đi như bay, đến sân bay rút chìa khóa xe ném cho thư kí, vội vàng lên máy bay đến thành phố X.

Tuy vội vàng, nhưng ở ngoài mặt, Lục Hạo tuyệt đối sẽ không để cho người khác cảm thấy là mình đang rất vội, ngược lại sẽ khiến cho người ta có cảm giác người đàn ông này làm gì cũng rất nho nhã.

Lục Hạo bận rộn suốt mấy đêm liền, chính là muốn đến thành phố L tham dự hôn lễ của Quản Tiểu Nhị, có trời mới biết tại sao tên tiểu tử này có thể tìm được cô vợ tomboy mở nhà máy khai thác quặng than để sống cùng cơ chứ? Lục Hạo cảm thấy, anh đây tuyệt đối không thể như vậy, sau này anh đây tìm vợ thì phải tìm kiểu giống như Tiểu Hồ Điệp nhà Hạo Tử mới được.

Một người phụ nữ chân chính, phải biết giặt quần áo nấu cơm chăm sóc con cái, ừ, mặc dù anh đây cũng sẽ không để cho vợ mình thật sự phải làm những việc này, nhưng biết làm mà không cần làm khác nhau rất lớn với không biết làm mới không cần làm!

Phải nói trong các anh em, Lục Hạo ngưỡng mộ nhất có lẽ là Tông Chính Hạo Thần, tìm được một cô vợ rất giỏi nấu ăn, lại còn là người rất dịu dàng thùy mị, thỉnh thoảng làm nũng một chút, nhìn thấy ai cũng sẽ ngọt ngào trò chuyện, mỗi lần nhìn thấy anh đều nói : “ Anh Lục Tử, em làm món thịt cho anh ăn nhé? !”

Đây là một phần tâm ý, đối xử chân thành với mọi người, cho nên tất cả mọi người đều quý mến vợ của tên tiểu tử kia. So ra thì Tiểu Nhị nhà Quản nguyên soái hôm nay sắp kết hôn sẽ không khiến Lục Hạo hâm mộ, đồng thời còn thấy vô cùng may mắn, ừ, người anh em tốt, anh không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Anh là Đồng Tồn Thụy (1) thời hiện đại, hy sinh thân mình, khiến cho các anh em còn chưa kết hôn loại bỏ được lựa chọn một người vợ thật sự là đáng được khen ngợi nha!

(1) Đồng Tồn Thụy là một chiến sĩ giải phóng quân TQ, trong một trận đánh đã ôm thuốc nổ lao vào lô cốt địch, hi sinh anh dũng. Học theo Đồng Tồn Thụy = ôm bom cảm tử = đánh bom liều chết.

Lục Hạo nghĩ đến sự khiếp sợ của bản thân khi lần đầu tiên nghe Quản Tử nói ra tên Liên Dịch, mặc dù không biểu hiện ra bên ngoài, tặng cho một điệu Hoàng Hạc Lâu, nhưng Lục Hạo cảm thấy, một người phụ nữ hung dữ như vậy, hơn nữa cũng chẳng xinh đẹp chút nào, thậm chí còn không xinh đẹp bằng chồng mình, gầy ốm không có chút thịt nào, đi cùng với chồng của mình ở trên đường sẽ khiến cho người ta hiểu lầm trăm phần trăm, mặc dù nhà vợ Quản Tử có giàu đến nứt đổ vách đi chẳng nữa, nhưng vẫn may là kiểu máy in tiền này cũng không bị anh đây mê hoặc, nếu không chắc chắn chuyện sẽ phiền phức to!

Thình thoảng trong khoang hạng nhất có nữ tiếp viên đến hỏi Lục Hạo có muốn uống gì hay không, có cần thêm chăn hay không, có cần phục vụ thêm gì nữa không, chu đáo nhiệt tình đến mức khiến cho người ta muốn tặng một cờ thưởng, đương nhiên phải trừ đi cặp đùi không kín đáo, đôi mắt muốn phóng điện cùng với việc cố ý hạ thấp đầu vai và bấp đùi mang tất chân lắc lư ở trước mặt anh.

Lục Hạo đẩy đẩy mắt kính, mím môi lạnh lùng nói không cần, đồng thời tranh thủ thời gian xem văn kiện trong tay, những tài liệu này đều là những hạng mục đầu thầu rất quan trọng của chính phủ.

Máy bay ở giữa không trung xóc nảy một chút, Lục Hạo khẽ nhíu mày, tháo mắt kính xuống xoa bóp sống mũi, cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Mấy tiếng sau, máy bay an toàn hạ cánh xuống sân bay thành phố X, có xe chuyên biệt đã chờ sẵn ở lối ra sân bay. Lục Hạo nhìn ra phía xa xa, trực tiếp muốn gọi một cuộc điện thoại cho chú rể, nếu như có thể, anh thật muốn xuyên qua tín hiệu của cuộc gọi nắm lấy cổ của tên còn xinh đẹp hơn so với phụ nữ kia lắc lắc vài cái.

Bởi vì đi đón anh là một cậu em trai nhỏ hai tay cầm một tấm bảng rất to, mặt trên vừa nhìn đã thấy chính là nét chữ của Quản Tử, giống như kiểu chữ trên thiệp, viết : “ Hoan nghênh Lục hồ ly, anh đây cuối cùng cũng kết hôn rồi!”

Hoàn toàn chẳng có vần điệu và ý nghĩa, chỉ là để khoe khoang và khoe khoang mà thôi, Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, nói với cậu em nhỏ : “Tự tôi lái xe qua đó.”

Lái xe mệt mỏi gì đó giờ phút này đây sao có thể sánh được với việc kích động rất rất muốn đè tên Quản Tử ra đất nện cho một trận!

Về mặt cậu em nhỏ đến đón anh lập tức đau khổ nói : “ Lục gia, ông chủ của em mà biết được sẽ rất tức giận, như vậy không tốt, vẫn nên để cho em lái xe thì hơn!”

Lục Hạo lấy trong ví tiền lấy ra hai tờ tiền màu đỏ : “ Đi xe khách chỉ cần bốn mươi một tệ, đi bus cần tám mươi bảy tệ, cậu tự chọn đi, tôi đi trước đây.”

Sau đó, cậu em nhỏ nhìn theo chiếc Land Rover mang biển số quân đội phóng đi mất.

Thành phố L không có sân bay, chỉ có thể đến thành phố X rồi chọn phương tiện giao thông mà thôi, từ Bắc Kinh đến thành phố X rồi đến thành phố L, trên đường đi Lục Hạo cũng không kéo cà vạt xuống, cũng không nói lỏng ống tay áo, thậm chí ngay cả áo khoác của âu phục cũng không tìm thấy một nếp nhăn, anh cẩn thận bình tĩnh đã thành thói quen, trước nay luôn như vậy.

Khi xe đi vào con đường chính của thành phố L, điện thoại vang lên, vừa mới kết nối một lát, liền truyền đến giọng nói lớn tiếng của em gái Lục Ninh : “ Anh! Anh đang ở trên đường phải không? Nhân tiện anh ghé vào một cửa hàng ven đường mua một bó hoa cô dâu nhá.”

Giọng nói bình tĩnh của Lục Hạo vang lên : “ Bảo Quản Tiểu Thiên đến đây nói chuyện với anh.”

Ngay sau đó, Quản Tử liền nghe điện thoại, hoàn toàn không biết áp suất thấp là cái gì, tiếp tục ba hoa : “ Ôi chao, Lục Tử sao cậu vẫn còn chưa đến vậy? Bọn tôi đều đang đợi cậu đây này! Đã nói với cậu là đến sớm một ngày mà không nghe! Người làm lãnh đạo như các cậu thật là phiền toái! Thế nên anh đây không muốn làm nghề của bọn cậu! À đúng rồi, trên đường đến đây cậu mua giúp anh một bó hoa nha!”

Tất cả lời lái nhai, chỉ có câu cuối cùng mới là trọng điểm, cái thằng còn nhiều lời hơn cả phụ nữ này sao lại là anh em của Lục Hạo chứ?!!

“ Quản Tiểu Nhị, cậu kết hôn anh đây mua hoa cô dâu cái gì chứ! !”

“ À, ha ha, vừa nãy vợ của anh đây do quá kích động bắt hết cánh hoa rồi, ôi chao, sự đẹp trai và sức hấp dẫn của anh đây, ờ ờ, hiểu cho nha!!! Lục Tử à, anh đây bây giờ không rảnh đi mua, cậu tiện thể mua về đi, a, cậu đến cửa hàng bán hoa ở gần Tảo Biễn a, anh và ông chủ ở đấy rất thân với nhau!”

Kế bên, đồng thời còn có Lục Ninh cười hi hi ha ha : “ Em nói với anh này, chị Dịch làm em giật cả mình,, chị ấy sao lại căng thẳng thành như vậy chứ? Chẳng có chút đáng tin nào so với hình tượng thường ngày của chị ấy cả! Chị ấy nắm chặt bó hoa đến nỗi hoa rụng hết cả, em thật sự là cười muốn chết mất, ha ha ha...”

“ Chắc, Ninh Tử, không cho phép em nói xấu người phụ nữ của anh”
Quản Tử hét ầm lên.

“ Quản Tiểu Nhị anh không nên quá kiêu ngạo! Hôm nay chị đây nể mặt anh, anh thử gào một tiếng với chị đây lần nữa xem! ! Chị đây sẽ không khách khí với anh! !”

.....

Quá ầm ĩ, Lục Hạo trực tiếp tắt điện thoại, hít sâu, hôm nay là một ngày tốt lành, không thể nói lời không may cũng không thể nhìn thấy máu.

Lục Hạo quẹo vào một khúc quanh ở ngay trước mặt, đem xe chạy đến trước cửa Tảo Biển.

Anh đã đến nơi này mấy lần, là cửa hàng của Quản Tử, hôm nay không có mở cửa buôn bán, bởi vì toàn bộ người giúp việc đều đang hỗ trợ ở hôn lễ bên kia. Lục Hạo xuống xe, nhìn xem bốn phía, không biết từ khi nào lại có một tiệm hoa ở ngay bên cạnh, đi lên phía trước vài bước, anh tìm được rồi, tấm biển ở phía trước cửa hàng có viết hai chữ : “ Ngữ Hình”, nhìn xuống dưới có thể nhìn thấy vài chậu hoa tươi rất đẹp đang đón lấy ánh mặt trời rực rỡ.

Ngữ Hình... Lục Hạo dừng lại, nghĩ đến một người con gái, cũng có một cái tên giống như vậy.

Đi lên bậc tam cấp vào cửa, nhìn thấy một bóng lưng, mái tóc giống như tảo biển thả sau lưng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên

mái tóc, toát lên ánh sáng dịu dàng.

Lục Hạo cảm thấy có phải mình thực sự mệt quá hoa mắt hay không? Anh tháo mắt kính xuống xoa xoa ở hai bên khóe mắt rồi lại đeo kính vào, nhìn thấy bóng lưng kia đang đứng ở trước mắt mình.

Động tác ngây thơ như vậy, đã rất lâu chưa từng xuất hiện.

Giống, giống quá, chiều dài của tóc, thậm chí là chiếc váy liền áo kia, Lục Hạo đều nhớ rõ, đó là do mình mua, đời này lần đầu tiên cũng là lần duy nhất bản thân mình vì một cô gái mà mua đồ.

Lương Ngữ Hình cảm thấy có người đi vào trong tiệm, mỉm cười quay người lại nhìn vào đôi mắt dài hẹp của Lục Hạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ấy liền xuất hiện ở trong mắt của anh, đồng thời, Lục Hạo nghe thấy tim của mình, âm một tiếng bắt đầu đập nhanh.

“Ngữ Hình...” Anh mở miệng kêu một tiếng, giọng hơi khàn.

Lương Ngữ Hình hơi hé miệng, chỉ có điều chỉ mở miệng mở rộng nhưng không lên tiếng, sau đó lại chậm chậm trở về nụ cười dịu dàng ban đầu rồi nhìn về phía Lục Hạo gật đầu.

Trái tim của Lục Hạo lập tức liền khó chịu, bây giờ như thế nào! Điều này có ý gì với anh đây? ! ! Mỉm cười gật đầu với anh đây là giả bộ không quen biết có phải hay không? ! !

Lương Ngữ Hình chỉ có thể gật đầu, cô không phải là không muốn nói chuyện, mà là không thể nói chuyện, nếu như có thể, cô sẽ nói: Chào anh, sư huynh.

Sau đó, một viên đạn nhỏ chạy đến, ôm chặt lấy bắp chân của Lương Ngữ Hình, cái đầu nhỏ ngược lên, một khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn, đôi mắt

chớp chớp giống như quả nho.

Nháy mắt, giọng trẻ con kéo dài nói : “ Mẹ, Hạo Tử muốn ăn kem!”

Rõ ràng là giọng điệu làm nũng, giống như chú chó nhỏ cọ cọ tóc lên bắp chân của mẹ nó, kèm theo nụ cười nịnh nọt lấy lòng, đây là tuyệt chiêu mà con nít am hiểu nhất khi muốn ăn quà vặt.

Tim của Lục Hạo lại ngưng lại, trở nên rất lạnh rất lạnh, cảm thấy cảm giác tim đập nhanh ban nãy dường như đông cứng rồi, anh cảm thấy tim mình sắp ngừng đập.

Lương Ngữ Hình ngồi xồm xuống, nhìn thẳng Hạo Tử, lắc đầu.

Lục Hạo vẫn không nghe thấy cô nói chuyện, nhưng Hạo Tử biết bữa trưa hôm nay không thể nào được ăn kem vị dưa rồi, liền ngoan ngoãn buông chân mẹ của nhóc ra, ngồi ở một bên cầm lấy rubik, mặc quần yếm xanh thẫm, trước ngực có một cái túi lớn, hai cái chân nhỏ bay lên không trung quơ quơ.

Căn phòng nhỏ này, cũng chỉ còn lại hai người một nam một nữ nhìn đối phương, ngoài cửa thỉnh thoảng có tiếng còi xe hơi vang lên, rất lâu sau, Lục Hạo mới tìm lại được giọng nói, anh nói : “ Bán cho tôi một bó hoa cô dâu.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tâm Không Cam Lòng Không Nguyên

Như thế nào đi chăng nữa Lương Ngữ Hình cũng chưa từng nghĩ, một ngày trời quang đăng như vậy, dậy sớm như thường ngày, dẫn theo Hạo Tử ăn sáng xong ra mở cửa tiệm, xoay người một cái, có thể nhìn thấy người đàn ông cô yêu nhất khi còn trẻ.

Sáu năm rồi, sáu năm bọn họ chưa từng gặp lại, Lục Hạo bây giờ, thay đổi không ít, trên khuôn mặt rõ ràng đã có thêm một đôi mắt kính, hoàn toàn che khuất đi đôi mắt dài hẹp của anh.

Lương Ngữ Hình cúi đầu xuống nhìn Hạo Tử, Hạo Tử ngẩng đầu làm vẻ mặt nghịch ngợm với mẹ.

Vẻ ngoài của hai người thực sự không giống nhau, trong lòng Lương Ngữ Hình lẳng lặng lên tiếng.

Mà lúc này, điện thoại của Lục Hạo một lần nữa ồn ào vang lên, Lương Ngữ Hình ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Lục Hạo trực tiếp tắt máy.

Hôm nay anh ấy ăn mặc rất chỉnh tề, anh ấy là chú rể sao? Cô dâu có xinh đẹp hay không? Ờ, hẳn là rất xinh đẹp mới đúng nha! Bọn họ có lẽ rất yêu nhau? Cho nên anh ấy mới tự mình đi mua hoa cưới cho cô dâu chứ!

“ Ngữ Hình?” Lục Hạo gọi cô, “ Tôi, đang hơi vội.”

Ờ ờ, đúng vậy, dĩ nhiên là vội rồi, hôm nay anh ấy phải uống rượu mừng của bạn bè mà! Thế mình phải nên bó như thế nào đây? Màu sắc nào kiểu dáng ra sao thì cô dâu mới thích đây? Nhất định phải làm cho đẹp một chút, hôm nay là một ngày quan trọng mà!

Không chút nghi ngờ gì hết, hôm nay đương nhiên là một ngày quan trọng, nhưng đương sự lại chẳng phải là Lục Hạo, mà là Quán Tử tên bị cúp điện thoại, nhìn còn xinh hơn cả chị em phụ nữ.

Lương Ngữ Hình đang suy nghĩ cực kì nghiêm túc, phải làm thế nào để hỏi đây? Dùng giấy bút chắc chắn không được, cô không muốn, cũng không hy vọng vào hôm nay, trong ngày kết hôn hạnh phúc như này của Lục Hạo, để anh biết được sự thật cô không thể nói chuyện được.

Cô đứng ở đó suy nghĩ, trong lòng Lục Hạo hơi co rút, trước mặt cô gái này, ầy, không, phải nói là phụ nữ, vẫn là tiểu sư muội luôn thất thần như ngày xưa của anh, quen thuộc như vậy, nhưng lại xa lạ.

“Ồ, tùy ý giúp anh chọn hoa là được rồi.” Lục Hạo bất ngờ nói chuyện, luôn cảm thấy tình cảnh quả thực không tốt.

Đây là Lục Hạo, một người mạnh mẽ cao ngạo hơn nữa địa vị cao đến nỗi từ trước đến nay căn bản không cần nhìn xem tình cảnh của người khác như thế nào, hiện tại, anh cảm thấy, tình cảnh rõ ràng không tốt.

Lương Ngữ Hình khẽ cười, làm sao có thể tùy tiện, đây là bó hoa mà cô dâu của anh sẽ cầm ở trong tay khi thực hiện nghi thức kết hôn, anh là cảm thấy khó xử nên mới nói với em như vậy sao? Thế thì yên tâm đi, em nhất định sẽ khiến cho cô dâu của anh vui vẻ.

Đi vào bên trong một chút, lấy vài nụ hoa khác nhau từ mấy thùng nhựa màu đỏ, ra hiệu cho Lục Hạo, dùng ánh mắt hỏi anh: anh thích loại nào?

Lục Hạo đối với mấy loại hoa này chưa từng nghiên cứu qua, nhúu nhúu mà cảm thấy náo động phòng tân hôn của Quản Tiểu Nhị anh nhất định phải đòi lại mặt mũi, bắt anh đây phải đi mua hoa cho cậu? Anh đây nhất định phải đá cho mông cậu nở hoa mới thôi Quản Tiểu Thiên! ! !

“ Em thấy đẹp là được rồi.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình gật đầu, xoay người bắt đầu lựa chọn hoa cùng với giấy gói. Cô cũng đã từng mơ đến cảnh tượng mình là cô dâu tay cầm bó hoa, nhưng sau đó, cô đã bó quá nhiều hoa cho cô dâu bằng đôi tay này, cô đã không không còn nghĩ đến nữa.

Bờ eo nhỏ nhắn của cô, chỉ cần nhìn qua, đã cảm thấy mềm mại đến không thể tưởng tượng nổi, Lục Hạo nhìn ngây ngốc, đột nhiên cảm thấy bản thân mình dường đột, cô ấy đã là vợ của người khác, hơn nữa còn là mẹ của một bé trai rồi.

Lương Ngữ Hình cắt tỉa cành hoa, chọn lựa đóa hoa mềm mại nở đẹp nhất, phối hợp màu sắc, màu trắng tinh khiết phối hợp tốt nhất cùng với màu tím, dùng dây kẽm cố định lại rồi dùng kim cắt đứt phần dư thừa, hai tay nhẹ nhàng linh hoạt lấy giấy kiếng gói hoa, trước tiên bao bên ngoài một lớp lưới màu tím nhạt, sau đó lại bọc một lớp giấy gói màu sáng một chút, tiếp đó lớp ngoài cùng là ren lưới màu trắng, màu trắng thuần khiết, mang một ít kim tuyến dưới ánh mặt trời có thể lóe sáng.

Lương Ngữ Hình đem thành phẩm của mình đưa cho Lục Hạo xem, ý là: Anh có thích không?

Lục Hạo xem đã hiểu, nhưng anh cảm thấy, cũng không phải là anh đây kết hôn, anh đây thích thì có ích gì? Hơn nữa, vợ tên kia kia căn bản là không xứng với bó hoa đẹp như vậy! !

Tuy rằng trong lòng đang gào thét, nhưng biểu hiện ở bên ngoài, Lục Hạo vẫn bình tĩnh, anh gật gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Như vậy Lương Ngữ Hình an tâm rồi, lúc xoay người lại hất tóc đập vào bên mặt cùng với khóe miệng của Lục Hạo.

Hai người đều ngây ngẩn cả người, loại cảm giác này, làm sao cũng đỡ không nổi, bọn họ quen nhau, cũng là trường hợp như vậy.

Lục Hạo muốn đưa tay vỗ nhẹ lên đuôi tóc kia, nhưng vào lúc gần chạm vào thì Lương Ngữ Hình nhanh chóng đi vài bước, hai người kéo dài khoảng cách.

Cuối cùng Lương Ngữ Hình dùng ruy băng, ở phần đuôi của bó hoa buộc lại một cái thành hình nơ bướm xinh xắn.

Hoàn thành xong, cô thở phào nhẹ nhõm, lưu luyến nhìn mấy lần rồi vẫn chìa tay đưa cho Lục Hạo, trong lòng thầm nói: Chúc anh tân hôn vui vẻ.

Lục Hạo nhận lấy, bên trên còn lưu lại sự ấm áp của lòng bàn tay Lương Ngữ Hình, sắc mặt anh không đổi nằm ở trong tay, lấy ra bóp da chuẩn bị trả tiền.

Lương Ngữ Hình vội vàng xua tay lắc đầu, sao có thể lấy tiền chứ, xem như là quà tặng, em thật sự chúc phúc cho sư huynh.

Thật ra Lục Hạo muốn nói, em cứ lấy tiền đi, thuận tiện viết hóa đơn cho anh, anh muốn tên Quán Tiểu Nhị kia trả lại gấp hai mươi lần. Nhưng mà, một giây sau, Lương Ngữ Hình chạm tay vào bàn tay cầm bóp da của anh, một mực đẩy vào trong ngực của anh, bày ý bản thân thật sự không lấy tiền.

Có lẽ là nhìn thấy vẻ kiên quyết hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, có lẽ là xúc cảm trên mu bàn tay mềm mại ấm áp, Lục Hạo gật gật đầu, không kiên trì nữa.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, ánh sáng mặt trời ngày càng gay gắt, Lục Hạo đi ra khỏi cửa hàng bán hoa, bị ánh mặt trời gay gắt chiếu vào một cái, quay đầu lại, Lương Ngữ Hình cũng không đứng ở cửa ra vào, cô ẩn mình vào một góc khuất trong tiệm.

Thế nhưng củ cải nhỏ kia đi ra, mở to mắt lăm bằm, vẩy vẩy rubik trong tay với Lục Hạo, nói với Lục Hạo : “ Chú ơi, chưa trả tiền!”

Lục Hạo không khỏi nghĩ, đứa bé này đúng là giống mẹ à nha! Có người phụ nữ, có đứa con như vậy, tên đàn ông nào tranh giành trước mặt ông đây chứ? !

Chậm rãi đi trở về Tảo Biển, lên xe jeep lái về phía thành phố, sau đó đến khách sạn, Lục Hạo liền trở lại là Lục Hạo kia.

Lúc đem hoa ném cho chú rể, Lục Hạo suy nghĩ ngợi rồi vẫn hỏi : “ Cậu rất thân với bà chủ tiệm hoa à?”

Vẻ mặt Quán Tử mờ ám : “ Đúng vậy, anh đây rất thân với Ngữ Hình nha! Sao, rất khó có thể nghe được đề tài phụ nữ từ trong miệng cậu à nha! Anh đây cảm thấy rất không bình thường! A a, anh đây muốn nói với Hạo Tử, anh đây muốn nói với Ninh Tử, anh đây muốn nói cho Quán nguyên soái, sau đó để Quán nguyên soái gọi điện nói cho mẹ cậu nói con trai bà đã động tâm rồi! Ôi chao, Lục Tử cậu giúp anh đây đi mua bó hoa liền nhìn trúng à? Ờ, anh đây cảm thấy được cậu cũng được à nha~!”

Lục Hạo nói : “ Trả tiền mua hoa cho tôi.”

Quán Tử lập tức gắt gỏng : “ Mẹ kiếp, anh em nhiều năm như vậy mà mày còn đòi tiền anh mày? ! ! Anh đây không có tiền! ! Bây giờ cả người anh đây đều là của Tiểu Dịch rồi! !”

Lục Hạo cảm thấy, loại khoe khoang trắng trợn này không thể được nuông chiều, cho nên, anh đợi lát nữa phải nhắc nhở một chút thị trường

Tiểu Tông đem tân hôn một năm trước của anh ta là cái tình huống gì.

Lục Hạo không có bất kỳ gánh nặng nào, bởi vì đem tân hôn một năm trước của thị trưởng Tiểu Tông anh không tham dự, tuy sau đó vô cùng tiếc hận, chỉ có thể ôm lấy băng ghi hình hiện trường để thỏa nguyện, nhưng hôm nay, anh vô cùng may mắn, chỉ có như vậy, hôm nay anh mới có thể liên kết với thị trưởng Tiểu Tông thành công!

Tuy rằng xúc động muốn giết tên chú rể xinh đẹp ở bên cạnh này, nhưng anh vẫn hỏi một câu cuối cùng : “ Cậu rất thân với cô ấy à? Cậu không biết cô ấy đã kết hôn rồi sao mà còn muốn mai mối cho anh đây? ! !”

Chỉ có điều Quản Tử nở nụ cười thần bí, hơn nữa cảm giác mình nhìn thấy được kỳ tích trong nhân gian, Lục Tử có hứng thú với phụ nữ hay không! ! Lục Tử nói với anh đây bà chủ cửa hàng bán hoa đã kết hôn! ! Ôi chao, Tiểu Lục Lục cậu cứ như vậy không cam lòng sao? Ờ ờ, anh đây sẽ giúp cậu!

Cho nên, Quản Tử nói : “ Không có đâu Ngữ Hình chưa kết hôn mà!”

Hiện giờ Lục Hạo cảm thấy, Quản Tiểu Nhị cậu sao không đi chết đi?

! ! Tin tức quan trọng như vậy mà bây giờ cậu mới nói với anh đây? Anh đây thật sự muốn chém cậu.

Buổi tối, mọi người nào loạn ở trong phòng tân hôn cực kỳ khoái trá, thù cũ thù mới cùng nhau tính hết, nhìn thấy Quản Tử bị hành hạ lăn qua lăn lại khốn khổ, Lục Hạo hài lòng gật đầu với Tông Chính Hạo Thần, đeo mắt kính rời khỏi.

Lái xe đi dạo xung quanh, nghĩ đến anh em bên cạnh, Hạo Tử lập gia đình sớm nhất, hiện tại đang làm thị trưởng rất là thành công ở thành phố L,

Quản Tử thứ hai, lấy công chúa của tập đoàn Tử Kim, từ nay về sau bán mạng cho vợ cũng không có gì không tốt, nghĩ đến em gái Lục Ninh, nha đầu kia đã được Minh Tử nuôi từ bé rồi, vẫn luôn chờ đợi tiểu nha đầu lớn lên, hiện nay thời cơ chín muồi rồi, cũng sắp nước chảy thành sông rồi, sau đó là Đại Pháo, vậy cũng không cần so, không tìm không phối giống như gấu, chỉ có Lục Hạo anh, đột nhiên cảm thấy chính mình lẻ loi trơ trọi, nhiều năm qua rốt cuộc anh đang bận rộn những gì chứ?

Từ buổi trưa hôm nay nghe thấy Quản Tử nói Ngũ Hinh chưa có kết hôn, trong đầu Lục Hạo đều nghĩ đến hai mẹ con, người phụ nữ tốt như vậy, con trai đáng yêu như vậy, rốt cuộc là tên đàn ông không là người nào mới có thể lòng lang dạ sói nào bỏ mặc họ? ! !

Lục Hạo cảm thấy mình đã tức giận, cảm thấy đồ đạc của mình bị người ta phá hoại, đây là một loại tình huống vô cùng thần kỳ, cảm thấy trên cái thế giới này căn bản không có chuyện gì có thể làm cho anh nảy sinh suy nghĩ bức bối hoặc phiền muộn, nhưng anh tức giận rồi, bởi vì cảm thấy Lương Ngũ Hinh sống không tốt, bởi vì tức giận tại sao anh để mất Lương Ngũ Hinh mấy năm nay!

Trong lòng trống trải, Lục Hạo lái xe đến Tảo Biển, cảm giác anh rất muốn lén lút nhìn cô một chút, cho nên lặng lẽ xuống xe đi dọc theo hướng cửa hàng hoa, trên đường dường như đã không còn bóng người nào, muộn quá rồi, thỉnh thoảng có chiếc xe từ phía đường phía sau chạy qua, lốp xe ma sát trên mặt đất phát ra âm thanh.

Đến khi đi đến trước cửa ra vào của tiệm hoa, Lục Hạo liền nở nụ cười, khóe miệng có hơi giãn ra, tạo thành một vẻ mặt bất đắc dĩ, vì sao chứ? Bởi vì tiệm hoa đã đóng cửa.

Lục Hạo nhìn đồng hồ, biết rõ ràng là thời gian đã rất trễ rồi, nhưng không có nghĩ đến người ta có thể đã đi về nhà, chỉ là trong đầu gào thét

muốn nhìn một lần, cứ như vậy ngẩn ngơ đứng ở cửa ra vào của tiệm hoa nhìn vào cửa kính thủy tinh tối đen.

Thôi vậy, ngày mai lại đến là được, Lục Hạo nói với chính mình, một giây sau đó, một giọng nói hỏi ngược lại bản thân anh, không ngờ ngày mai mà lại muốn đến nữa, Lục Hạo mà làm sao thế?

Đúng vậy, anh làm sao thế?

Trở lại khách sạn, tắm rửa xong nằm trên giường, tháo mắt kính xuống Lục Hạo trầm tư, Lương Ngữ Hình, em chưa kết hôn, như vậy đứa bé là con của tên khốn khiếp nào? Em và củ cải nhỏ kia sống như thế nào? Sao em lại không đến tìm anh? Anh, có thể giúp em.

Mơ mơ màng màng đã đến buổi sáng, bởi vì một đêm không đóng cửa sổ, Lục Hạo ngàn năm không gặp, bị cúm rồi.

Đầu óc mơ mơ màng màng, lỗ mũi như bị đồ xi măng vào, đầu tóc Lục Hạo vùi vào trong chăn, người đầu tiên nghĩ đến là Lương Ngữ Hình.

Hôm nay sẽ phải mở cửa tiệm chứ? Buổi tối anh đây sẽ đến xem sao.

Sau đó điện thoại vang lên, Lục Ninh ở trong điện thoại lớn tiếng nói :
“ Anh! Cái tên Quản Tiểu Nhị kia không ngờ vớt chúng ta lại dẫn theo chị Dịch ra nước ngoài du lịch rồi! ! Như vậy không được! Chúng ta cũng đến Tảo Biển uống sạch rượu trong tiệm được không anh! !

Cố họng Lục Hạo khàn khàn nói với em gái : “ Bảo tên đàn ông của em lại đây nói chuyện với anh.”

Một giây sau điện thoại bị Lục Ninh đơn phương tắt máy, muốn nói như thế nào? Nếu như cô nói với anh trai, anh Tiểu Minh tối hôm qua ngủ trong phòng anh ấy á! Như vậy có thể có người tin hay không? ! !

Lục Hạo ho khan hai tiếng, cảm thấy mình có thể bị ốm vào mùa thu quả thật quá thần kỳ.

Lục Hạo cứ như vậy ngủ vùi ở trong khách sạn, từ sáng đến tối chẳng có khẩu vị mà ăn uống gì, nhìn thời gian cũng đã hòm hòm rồi, liền bò dậy, cả người mềm nhũn đi tắm rửa, chải lại tóc cho gọn gàng, mặc quần áo thắt cà vạt, lái xe đi đến Tảo Biển.

Tới cửa xuống xe, hỏi nhân viên trong quán một câu : “ Có cô gái ầm ĩ nào dẫn theo một đám đàn ông còn ầm ĩ hơn đến đây uống rượu không?”

Mấy nhân viên đều quen biết Lục Hạo, nhin cười biết rõ Lục gia đang nói đến em gái của mình, quả quyết lắc đầu, tỏ ý Tảo Biển hôm nay rất yên tĩnh.

Lục Hạo thỏa mãn gật đầu, anh cảm thấy, cửa hàng bán hoa mở bên cạnh quán bar thực ra không an toàn, mặc dù đây là địa bàn của Quán Tiểu Nhị, nhưng khó tránh khỏi có những tên đàn ông thói tha uống nhiều rượu đầu óc không tỉnh táo, ngộ nhỡ đi hai bước phát hiện bên cạnh có một tiệm hoa nhỏ bên trong có một bà chủ đáng dấp thật xinh đẹp, đi vào trêu chọc hai ba câu gì đó, kia không phải là nguy hiểm rất lớn sao.

Vì vậy, Lục Hạo liền gọi điện thoại cho Quán Tử đang ở Myanmar xa xôi, Quán Tử ngẩng đầu lên từ trước ngực vợ mình, cực kỳ cảm phẫn nghe máy hét lớn : “ Mẹ kiếp, Lục Tử cậu cố ý phải không! ! Anh đây đang đi hưởng tuần trăng mật làm sao cậu có thể gọi điện thoại vào buổi tối cho anh đây!! Buổi tối anh đây phải vận động vô cùng quan trọng có biết hay không! ! Chẳng lẽ cậu muốn cho cả thế giới biết Lục Hạo cậu một tên đáng ghét không có phụ nữ ở bên cạnh cho nên buổi tối rất rảnh rỗi gọi điện khắp nơi cho anh em đã có vợ sao! ! !”

Một tay Lục Hạo để điện thoại ra xa, chờ Quán Tử nói nhảm xong rồi mới nhả nhủ : “ Quán của anh về sau sạch sẽ một chút đi, dứt khoát đổi thành cửa hàng sách tôi thấy cũng tương đối được đấy, còn có, không cần phải lớn tiếng với tôi, tên đáng ghét anh anh gặp chuyện không may ở Bắc Kinh đã quên tôi có lòng giúp đỡ rồi sao việc này anh đúng là vong ân phụ nghĩa”

“ Cậu đang nói với anh đây là cửa hàng nào? Anh đây nhiều cửa hàng như vậy làm sao mà biết cậu đang nói đến chỗ nào? ! !” Quán Tử nóng nảy, chỉ biết nợ ân tình luôn muốn báo đáp, nhìn xem, lúc ở Bắc Kinh trúng đạn phiền phức đến anh em, bây giờ vẫn cảm thấy vẫn thấp hơn so với anh em một đoạn! !

“... Tảo Biển.” Lục Hạo không biết tại sao mình phải ngừng lại, hơn nữa không được tự nhiên như vậy.

“ Khà khà.” Quán Tử cười một tiếng giống như vừa bắt được cái đuôi của con chuột, cũng không hỏi nhiều, nhưng thật ra là không có thời gian hỏi nhiều, vợ của Quán Tử anh đây còn đang ôm trong tay, sắp phát nổ rồi. “ Biết rồi! ! Từ nay về sau không cho phép cậu nửa đêm gọi điện thoại cho anh đây nữa!”

Lục Hạo cúp điện thoại nhìn đồng hồ, 9 giờ rưỡi là nửa đêm sao?

Sau đó, nhìn thấy bóng dáng anh cả ngày suy nghĩ đang cố sức nhấc một chậu hoa.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cháo Hoa Trộn Đường

Lục Hạo cúp điện thoại nhìn đồng hồ, 9 giờ rưỡi là nửa đêm sao?

Sau đó liền nhìn thấy bóng dáng anh cả ngày nghĩ đến đang cố sức nhấc một chậu hoa.

“Đế anh!” Lục Hạo bước nhanh lên từ phía sau, nghiêng người khom lưng ôm lấy chậu hoa lớn trong tay Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình muốn đoạt lại, bởi vì cô nhìn thấy quần áo trên người Lục Hạo bị bùn đất bên cạnh chậu hoa làm bẩn hết rồi.

“Đế anh.” Lục Hạo nói.

Lúc này một giọng nói trẻ con non nớt lên tiếng, một viên pháo nhỏ dán gần vào bên chân Lục Hạo, bắt chước ôm lấy một chậu hoa nhỏ nói : “Mẹ, Hạo Tử giúp mẹ!”

Lục Hạo cảm thấy mình giống như bị điện giật, cảm giác tê tê từ dưới chân bắt đầu truyền lên, đầu củ cải nhỏ còn chưa đến đùi anh, đã dùng hết sức lực toàn thân bê chậu hoa xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó phát hiện ra bên cạnh có một cây cột điện rất đáng tin cậy là mềm nhũn dựa vào.

Lục Hạo có phần cứng đờ, mặc dù năm nay đã ba mươi bốn tuổi rồi, nhưng thật sự tiếp xúc rất ít với trẻ con, nhiều nhất cũng chỉ là bế tên nhóc mập mạp nhà Tông Chính Hạo Thần, dường như cũng rất mềm mại, bế trên tay cũng không dám dùng nhiều sức quá, chớp mũi có thể có mùi hương sữa ngòn ngọt.

Hạo Tử gắng sức ngẩng đầu lên nhìn cột điện, tròn mắt phát sáng nói với Lục Hạo : “ Chú ơi, chú khỏe thế!”

Vậy là nhận được lời khen ngợi sao? Đầu óc Lục Hạo vốn đã mơ hồ giờ đây lại càng mờ mịt thêm rồi.

Lương Ngữ Hình dắt tay Hạo Tử, cầm lấy chậu hoa trong tay bé, đồng thời mỉm cười khen ngợi rồi xoa xoa đầu bé.

Hạo Tử cảm thấy mình đã lớn rồi, có thể giúp mẹ làm việc, nhìn xem, mẹ rất vui!

Lục Hạo ôm chậu hoa dính bùn đất đứng ở một bên, nhìn hai mẹ con này nhìn nhau, trong lòng có phần chảnh ra mùi vị gì.

Rốt cuộc là tên khốn lòng lang dạ sói nào lại có thể vứt bỏ cô gái như thế này? ! !

Lương Ngữ Hình đi lên phía trước, chỉ chỉ vào góc trên nền đất ý bảo Lục Hạo có thể đặt chậu hoa xuống đó, Lục Hạo gật gật đầu rồi khom lưng.

Cách một cánh tay, vô tình đầu ngón tay của Lương Ngữ Hình xẹt qua một bên mặt của Lục Hạo.

Xúc cảm giống như lửa đốt từ đầu ngón tay truyền đến trái tim, đến khi Lục Hạo nặng nề đặt chậu hoa xuống rồi đứng dậy, Lương Ngữ Hình mới phát hiện có gì đó không đúng, nóng quá, không phải là nhiệt độ bình thường.

Cô há hốc mồm, muốn hỏi một câu : anh bị sốt sao? !

Nhưng không được, không có cách nào cả, giọng nói không cất lên được, chỉ có thể bật đèn trong tiệm lên, dưới ánh đèn sáng ngời nhìn thấy khuôn mặt của Lục Hạo đỏ bừng.

Lục Hạo không quan tâm đến bùn đất dính ở trên quần áo, dùng mu bàn tay sạch đẩy gọng kính, bỗng nhiên cảm thấy ống tay áo của mình bị kéo người khác kéo.

Cúi đầu xuống, là tay của Lương Ngữ Hình.

Suy nghĩ quay trở về rất nhiều năm trước đây, bởi vì cô bé đàn em này bình thường cũng không nói nhiều, cho nên thường xuyên cô sẽ kéo ống tay áo của anh, sau khi nhìn thấy ánh mắt của anh sẽ trầm tĩnh nhìn anh.

Đôi mắt to ấy như biết nói chuyện.

Bây giờ cũng thế, tay của cô kéo ống tay áo của anh, nhìn anh, trong ánh mắt là sự lo lắng.

Lục Hạo vẫn thực sự nghiêm túc suy nghĩ, vì sao lo lắng? Sau đó, tay Lương Ngữ Hình đặt lên trán của anh.

Dường như, lại quá đột ngột, cô lập tức rời đi.

Củ cải đỏ thấp bé dán vào người mẹ nhìn lên, giống như cái gì cũng biết vậy.

Lục Hạo phản ứng lại, cầm tay Lương Ngữ Hình nói : “ Anh bị cảm.”

Đã không phải là vấn đề cảm mạo, Lương Ngữ Hình dùng móng tay sờ vào lòng bàn tay mình, rất nóng, anh sốt rồi! !

Lục Hạo cầm lấy tay Lương Ngữ Hình không buông, việc này trong mắt anh chẳng có vấn đề gì cả, em vẫn chưa kết hôn, anh có thể nắm tay em như vậy.

Nhưng đối với Lương Ngữ Hình, đây là vấn đề lớn, người này vừa mới kết hôn hôm qua, bây giờ sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao sốt mà không có ai quan tâm? Tại sao muốn nắm tay của cô?

Hạo Tử thấp bé cảm thấy người lớn này thật là chán, sao cứ nhìn đối phương mà không nói chuyện vậy? Cậu nhóc xoa xoa mắt, nói với Lương Ngữ Hình : “ Mẹ ơi, Hạo Tử mệt quá!”

Lương Ngữ Hình muốn rút tay lại, nhưng Lục Hạo không chịu, cảm thấy anh đây không thể buông tay như vậy, anh đây không muốn buông tay như thế.

Anh ngồi xổm xuống, học theo hình thức bình đẳng mà hai vợ chồng Tông Chính Hạo Thần gần đây vẫn hay nhắc đi nhắc lại, nắm lấy bả vai của củ cải nhỏ nói : “ Chú hiện giờ bị cảm rất khó chịu, có thể về nhà cùng với con được không? Cho chú uống ly nước được không?”

Vốn nghĩ củ cải nhỏ này sẽ hiểu chuyện mà gạt đầu, nhưng lại chẳng ngờ cậu nhóc lập tức lui về phía sau ba bước, bàn tay nho nhỏ lập tức bịt chặt mũi và miệng, ồm ồm nói : “ Chú đừng lây bệnh cho cháu! !”

Một giây sau Lục Hạo sầm mặt, mà Lương Ngữ Hình lại nở nụ cười.

Hạo Tử đã đi nhà trẻ, sức đề kháng của trẻ con kém, nếu lớp học có bạn nhỏ nào bị cảm thì ngày hôm sau cả lớp ít nhất có bốn năm bạn khác bị lây bệnh, cho nên Lương Ngữ Hình thường nói với Hạo Tử : Đừng ở gần với những bạn bị cảm quá, phải lấy tay che mũi và miệng khi nói chuyện, nếu như con bị cảm cũng phải làm như vậy mới không lây bệnh cho các bạn khác.

Dĩ nhiên, những lời này Lương Ngữ Hình viết trên bảng đen cho con trai, không cần phải nghi ngờ, mặc dù Hạo Tử chỉ mới 5 tuổi, nhưng chữ cậu nhóc biết thì không ít hơn học sinh tiểu học.

Hơn nữa, Lương Ngữ Hình còn nói : nếu Hạo Tử bị bệnh, phải uống thuốc đẳng mẹ sẽ rất đau lòng.

Từ trước đến nay Lục Hạo chưa bao giờ cảm thấy mình đáng thương như vậy, cô đơn một mình, còn bị củ cải nhỏ ghét, thật sự rất đáng thương!

Lương Ngữ Hình bế Hạo Tử lên, dùng má cọ cọ lên má của con trai, hôn một cái, tỏ ý vừa rồi Hạo Tử làm rất tốt.

Hạo Tử rất đắc ý liếc mắt nhìn Lục Hạo một cái, cậu nhóc hôn nhẹ lên mặt của mẹ, nghiêng đầu dựa vào vai của Lương Ngữ Hình, khe khẽ nói một câu.

Sau đó, Lương Ngữ Hình cũng không biết phải làm sao nữa.

Bởi vì Hạo Tử nói : “ Mẹ ơi chúng ta phải giúp người làm niềm vui, để cho chú theo chúng ta về nhà đi, chú ấy thật đáng thương!”

Nếu như Lục Hạo biết anh bây giờ có hình tượng này trong đầu củ cải nhỏ, phỏng chừng mặt của anh sẽ càng đen thêm, hơn nữa còn sốt, vì thế liền biến thành màu đen xì của đất vàng cao nguyên, trong màu đen còn thêm chút đỏ , hình tượng hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng anh sẽ không thể biết được, hơn nữa cũng có chút cảm tình với củ cải nhỏ, bởi vì Lương Ngữ Hình không có cách nào đành bất đắc dĩ gạt đầu, Hạo Tử vui vẻ vỗ tay cười, sau đó đưa tay về phía Lục Hạo, tỏ ý muốn anh ôm cậu nhóc.

Lục Hạo quên mất mình còn đang sốt, quên mất củ cải nhỏ vừa mới ghét chính mình vì sợ bị lây bệnh, trực tiếp đưa tay ra, trong ngực lập tức được tràn đầy mùi sữa của cậu nhóc.

Hạo Tử che miệng cùng với mũi nói với Lục Hạo : “ Chú à nhà của cháu ở trong con hẻm nhỏ bên cạnh, chúng ta về nhà đi!”

Tắt đèn, khóa cửa, trong con hẻm phản chiếu bóng của ba người

Vì sao Hạo Tử lại nhiệt tình với Lục Hạo như vậy? Lương Ngữ Hình cảm thấy đây chính là huyết thống.

Cô lấy chìa khóa trong túi xách ra mở cửa, Hạo Tử liềm ôm lấy tay của Lục Hạo, cái đầu nhỏ gật gù.

Lục Hạo cúi người bé củ cái nhỏ vào cửa, hỏi Lương Ngữ Hình : “Phòng ngủ ở đâu vậy?”Lương Ngữ Hình dẫn đường ở phía trước, đẩy cửa ra, một phòng ngủ không lớn có một cái giường đôi, phía trên có một cái gối lớn và một cái gối nhỏ hình gấu.

Lục Hạo đặt củ cái nhỏ xuống, đẩy cửa đi ra, đứng ở cửa ra vào, nhìn Lương Ngữ Hình cởi áo khoác ngoài của tiểu gia hỏa ra, cởi quần ra, quần đùi hình ô tô màu đỏ của tiểu gia hỏa lộ ra ở trước mắt của Lục Hạo, anh đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt, dường như đã bớt cúm đi không ít.

Sau khi Lương Ngữ Hình sắp xếp ổn thỏa cho con trai xong, chỉ sô pha ở phòng khách để Lục Hạo ngồi xuống, tự mình vào nhà bếp đun nước.

Sốt thì phải uống nhiều nước mới được, ừ, không biết anh ấy ăn tối chưa, có cần nấu cháo hay không?

Lục Hạo chậm rãi đi về phía bếp, tựa ở cạnh cửa, giọng nói vốn lạnh lùng giờ khàn khàn, mũi cũng bị ngạt, anh nói : “ Anh vẫn chưa ăn cơm.”

Cái này, Lương Ngữ Hình cũng chẳng cần hỏi nữa, vậy thì nấu một nồi cháo là được rồi, xem như cảm ơn anh ấy khi này đã giúp mình chuyển chậu hoa.

Kiểu tâm tình rõ ràng tìm cái cớ để bản thân che giấu việc muốn quan tâm Lục Hạo khiến cho mặt của Lương Ngữ Hình hơi ửng hồng.

Từ góc độ của Lục Hạo, cũng rất phần khích rồi, một người phụ nữ dịu dàng dưới ánh đèn màu vàng, đeo tạp dề, vo gạo, tóc dài quá bả vai, còn có thể nhìn chút chút ửng hồng bên khuôn mặt.

Khi Lục Hạo ăn muống đầu tiên của chén cháo trắng, anh quả thật muốn khóc, mặc dù cảm thấy rất mất mặt, nhưng đây chính là cảm giác gia đình nha!

Cháo trắng trộn với đường trắng, thích hợp nhất cho người bệnh bổ sung thể lực, vị ngọt ngào dịu dịu của cháo trắng đi xuống cổ họng, dạ dày ấm áp, lập tức cảm thấy khỏe khoắn không ít.

Lương Ngữ Hình có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô nấu ăn cho Lục Hạo, mặc dù chỉ là cháo trắng, nhưng vẫn rất lo lắng, gạo có mềm hay không? Cháo có đặc quá hay không? Anh cảm thấy ngon không?

Sự thấp thỏm hồi đại học, hiện tại lại xuất hiện, mặc dù hiện tại bây giờ cô đã là mẹ của một cậu bé rồi, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng chỉ cần là Lục Hạo, Lương Ngữ Hình đều vẫn để tâm, căng thẳng như vậy.

Lục Hạo ăn sạch sành sanh, hồi tưởng lại vị ngọt trong miệng nói: “Anh có thể ăn một chén nữa được không? Rất ngon.”

Lương Ngữ Hình mỉm cười gật đầu, vào bếp bưng nồi cháo ra, lấy cái chén ở trong tay Lục Hạo, ý là : anh ăn nhiều một chút, ăn hết chỗ này đi!

Lục Hạo cảm thấy phụ nữ ấy à, phải như vậy, như vậy mới là một người phụ nữ! Một chén cháo cũng ngon như vậy, anh không khỏi nghĩ, nếu đổi thành món khác có phải cũng ngon như vậy không?

Không thể không nói, lần đầu tiên Lục Hạo cháo trắng trộn đường khi bị bệnh. Cố gắng làm cho mình không nắc lên để giữ hình tượng, đặt cái nồi rỗng xuống liền nhìn thấy Lương Ngữ Hình đưa cho mình viên thuốc.

Dường như, không có người nào để ý đến có giao tiếp bằng lời nào không, rõ ràng không nói câu nào, nhưng lại giao tiếp hòa hợp như vậy.

Lương Ngữ Hình còn đi rót nước ấm cho Lục Hạo uống thuốc, nhưng không ngờ rằng, người đàn ông trước mặt nhú mày, mím môi, vẻ mặt lại giống y xì như khi Hạo Tử uống thuốc.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ngủ Lại Qua Đêm

Dường như không có ai để ý đến có giao tiếp bằng lời nói không, rõ ràng không nói câu nào nhưng lại giao tiếp hòa hợp như vậy.

Lương Ngữ Hình còn đi rót nước ấm cho Lục Hạo uống thuốc, nhưng không ngờ rằng người đàn ông trước mặt lại nhú mày, mím môi, vẻ mặt giống y xì Hạo Tử uống thuốc.

Cô đẩy ly nước qua, ý là : nhất định phải uống thuốc! !

Lông mày của Lục Hạo nhú ngày càng chặt, anh đây sao có thể để cho người khác biết mình uống thuốc khó khăn chứ? ! ! Anh đây không thể để người khác biết được! Cho nên Lục Hạo đứng lên, nói với Lương Ngữ Hình : “ Thời gian không còn sớm nữa, anh đi về trước đây.”

Sự bỏ trốn rõ ràng đến vậy nhưng do đã từng có kinh nghiệm với con trai nên trong lòng Lương Ngữ Hình biết rất rõ, nghĩ bụng mặc dù uống thuốc hay không là chuyện của người khác nhưng bị bệnh luôn không dễ chịu chút nào, vẫn nên để cho anh ấy uống thuốc rồi mới về thì tốt hơn.

Vì thế, Lục Hạo nhìn thấy Lương Ngữ Hình đứng dậy đi vào trong bếp rồi rất nhanh lại đi ra, một tay để ở phía sau người, mím cười nhìn anh.

“ Hả??”

Nắm tay của Lương Ngữ Hình mở ra, là một cây kẹo que vị dứa.

Lục Hạo vô cùng kinh ngạc, anh đây cũng không phải là tên nhóc Hạo Tử kia, anh đây không thích ăn kẹo! Nhưng Lương Ngữ Hình vẫn cứ nhìn anh, kiên trì, bóc vỏ kẹo que ra, đưa cho anh.

Một viên thuốc con nhộng hạ sốt cùng với hai viên thuốc giảm nhiệt, Lục Hạo cảm giác đầu muốn xì khói, chuyện uống thuốc này là trời sinh, từ nhỏ anh đã không nuốt được, cho nên cố gắng hết sức không để cho mình bị ốm, nếu như bị đau đầu nhức óc gì đó, trực tiếp đi đến bệnh viện truyền dịch.

Lục Hạo thở dài thườn thượt, cảm thấy ngày hôm nay mình trốn không thoát nên đơn giản gật đầu một cái.

Cầm thuốc lên, bỏ thuốc vào miệng như bỏ thuốc độc, uống một ngụm nước lớn rồi ngửa cổ cố gắng nuốt xuống, trời ơi, đây là mùi vị gì chứ? ?

Viên thuốc con nhộng hình cầu lớn bị kẹt ở cổ họng nuốt không trôi mang theo mùi vị nồng đậm kỳ lạ của chất dẻo, suýt chút nữa làm nước mắt anh trào ra, nhưng lúc này bên cạnh anh có một người phụ nữ anh để ý đến đang mở to mắt nhìn, lại còn tỏ ý nói anh phải dừng cảm, phải cố gắng, một người đàn ông lúc lái xe có thể bày ra bộ dáng anh tuấn, bây giờ Lục Hạo cảm thấy, trong chuyện uống thuốc này cũng như vậy, một người đàn ông có thể uống thuốc được, nhất định là người đàn ông rất đẹp trai! Ờ, giống như Lục Hạo anh vậy đó! !

Khi nuốt xuống được ba viên thuốc, Lục Hạo thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh để ly nước xuống, trước mắt là Lương Ngữ Hình đưa kẹo que qua.

“ Không cần.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình cười, không rút tay về. Trong mắt cô, người đàn ông này giống y như con trai cô, lúc uống thuốc nhất định phải có người ở bên cạnh nhìn mới được, nếu không sẽ đem thuốc giấu đi hoặc là dứt khoát làm

rơi mất, dĩ nhiên, khi có người giám sát, cậu nhóc nhất định sẽ ngoan ngoãn uống hết thuốc, nhưng nhất định sẽ ra vẻ đáng thương đòi một cây kẹo que.

Lục Hạo chỉ là phiên bản cao lớn của Hạo Tử, anh lắc đầu không ăn kẹo que, nhưng Lương Ngữ Hình biết rõ, đây chỉ là sĩ diện mà thôi.

Tối hôm đó, miệng Lục Hạo bị nhét vào một cây kẹo que, mặc dù ngoài mặt vẫn nhú mào tỏ vẻ cự tuyệt, nhưng trong lòng lại ngọt vô cùng

Sau đó, Lục Hạo nói : “ Em, sao lại không nói chuyện với anh?”

Bầu không khí ấm áp giống như có luồng khí lạnh lướt qua, trong chớp mắt giảm xuống dưới mười độ.

Lương Ngữ Hình thẳng sống lưng, làm sao bây giờ? Cô còn chưa nghĩ ra phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Lục Hạo biết rõ mình nói sai, nhưng mà suy nghĩ tỉ mỉ, lại không giống như nói lời nào không nên nói mà!

Lúc này đây, Hạo Tử ở trong phòng gọi mẹ, Lương Ngữ Hình tìm được cơ liên chạy vào phòng ngủ, rất lâu không ra ngoài nữa.

Lục Hạo muốn hút một điếu thuốc, anh nhìn phòng khách ấm áp này, trên ghế salon có gối ôm được làm thủ công, thêu chữ thập (1) ở trên rất đẹp để tinh xảo.

(1) Thêu chữ thập (hay thêu chữ X): là một loại hình thêu phổ biến trên vải kẻ ô. Với hình thức thêu này, một bức tranh có thể được tạo thành từ rất nhiều mũi thêu chữ X. Thêu chữ thập thường được thực hiện trên loại vải evenweave dễ đếm ô gọi là vải Aida. Người thêu đếm chỉ theo chỉ dẫn và làm sao cho các mũi thêu có hình dạng và kích thước đồng nhất với

nhau. Loại hình thêu chữ thập này cũng được gọi là thêu chữ thập đếm ô để phân biệt nó với một số loại hình thêu chữ thập khác. Có khi thêu chữ thập cũng được thực hiện trên mặt vải đã có in mẫu thiết kế sẵn (thêu chữ thập đóng dấu); người thêu chỉ cần thêu theo mẫu in sẵn trên vải rất đơn giản. Thêu chữ thập là một trong những loại hình thêu cổ xưa nhất trên thế giới được tìm thấy và ghi nhận. Rất nhiều bảo tàng dân gian trưng bày những mẫu vật vải được trang trí bằng thêu chữ thập, đặc biệt là các bảo tàng tại Châu Âu và Châu Á.

Giống như trong căn phòng này không thể có khói thuốc!

Ngón tay vuốt vuốt góc nhọn của hộp thuốc lá phồng lên trong túi quần, lấy mắt kiếng xuống dựa đầu vào ghế salon, dường như thuốc đã phát huy công hiệu, đầu óc càng mơ mơ màng màng, chỉ có mũi hơi dễ chịu một chút.

Lương Ngữ Hình vẫn chú ý đến động tĩnh bên ngoài, lúc đầu còn có thể nghe được một chút âm thanh, một lúc sau không nghe thấy âm thanh nào khác nữa, cô cho rằng Lục Hạo đã đi rồi nên chậm rãi đi ra, nào ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ngủ trên ghế salon trong nhà.

Lần đầu tiên, trong nhà có một người đàn ông trưởng thành. Lương Ngữ Hình đứng ở chỗ góc rẽ, quay đầu lại nhìn phòng ngủ rồi lại nhìn phòng khách, tay trái cùng tay phải, đều là những người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô.

Người đàn ông này chưa đi, làm sao bây giờ? Vợ của anh ấy nhất định còn đang chờ anh ấy! Phải đánh thức anh ấy ư? Đúng, nên làm như vậy.

Lương Ngữ Hình đi tới, giơ tay đẩy đẩy cánh tay của Lục Hạo, Lục Hạo đang ngủ mơ màng, cảm thấy rất thân thuộc, trước đây, cũng có người lay anh như vậy.

Lương Ngữ Hình dùng chút sức, không thể nói chuyện, không có âm thanh, chỉ có thể lay Lục Hạo tỉnh như vậy.

Lục Hạo mơ mơ màng màng hơi mở đôi mắt díp chặt ra, nhìn thấy đôi mắt to của Lương Ngữ Hình, đưa tay ôm cô vào lòng.

Lương Ngữ Hình sợ hãi, đẩy lồng ngực của Lục Hạo, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng sức lực của phụ nữ không so được với đàn ông, cô cảm thấy Lục Hạo càng ôm càng chặt, thậm chí nghe thấy anh nhẹ nhàng nói bên tai : “ Lúc này đây em nên thét lên, nói là có sắc lang sàm sờ em.”

Thời gian dần trôi qua, Lục Hạo cảm thấy cô gái trong lòng mình bất động, nhưng sống lưng cực kỳ cứng ngắc, trước ngực hơi ẩm ướt.

Anh ngây ngẩn cả người, mở to mắt cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình.

“ Sao em lại khóc?” Lục Hạo cảm thấy không thể hiểu nổi, đây là lần đầu anh làm cho một cô gái khóc ngoại trừ Lục Ninh ra, dĩ nhiên con nhỏ Lục Ninh kia khi còn nhỏ hử một tý là khóc, chẳng có chút chí khí nào hết, nhưng mà Lương Ngữ Hình không giống như vậy, cô tuyệt đối không phải là loại phụ nữ thích khóc.

Quan trọng nhất là rõ ràng anh đang dạy cô sau cách đối phó nếu như sau này thực sự gặp phải người xấu, sao lại khiến cho cô ấy khóc chứ?!!

Lương Ngữ Hình im lặng rơi nước mắt, bởi vì Lục Hạo mới vừa nói : Em nên thét lên.

Không thể, cô không thể, căn nhà chỉ có một người phụ nữ cùng đứa con nhỏ sống, nửa đêm có chút động tĩnh, cho dù là mèo hoang nhảy qua bộ cửa sổ cũng có thể khiến cho cô tỉnh giấc, dưới giường ở trong phòng ngủ quanh năm luôn cất giấu một con dao rất sắc bén, nếu có bất trắc, cô sẽ liều mình bảo vệ con trai.

Những điều này, nên nói như thế nào đây? Lục Hạo, em phải nói cho anh như thế nào? Hơn nữa, anh đã kết hôn rồi em phải nói cho anh như thế nào đây?! ! !”

Lục Hạo ngay cả kính cũng không nhớ để đeo vào, nhìn mọi thứ có chút mờ mờ, anh hỏi Lương Ngữ Hình : “ Anh nói gì sai sao?”

Lương Ngữ Hình ngồi lùi ra phía sau, rời khỏi cái ôm ấm áp mà trong lòng cô thêm muốn, xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Lục Hạo cảm thấy vừa buồn bực vừa đau đầu, anh đây phải làm gì đây? Cô ấy sẽ không phải vì ghét anh nên mới khóc kinh khủng như thế chứ? ? !

Vì vậy liền gọi điện cho Tông Chính Hạo Thần tương đối đáng tin cậy.

Đêm đã khuya, Tông Chính Hạo Thần đang ôm cô vợ nhỏ vào lòng để kể chuyện, đúng vậy, kể chuyện cũ trước khi đi ngủ, nhóc mập nhà bọn họ, từ lâu đã lấy danh nghĩa là nam tử hán bị mang đến một phòng khác ngủ một mình, thậm chí ngay cả trước khi đi ngủ cũng không được nghe kể chuyện.

“ Hạo Tử.”

“ Có chuyện gì nói mau, anh đây đang rất bận.”

Đồng Tiểu Diệp bên cạnh nũng nịu nói: “ Trên núi có miếu hòa thượng sao?”

Lục Hạo cảm giác chính mình bị kích thích, đầu đau hơn, anh nói : “ Nếu một cô gái khóc ở trong ngực cậu, đây là tình huống gì?”

Tiếp đó trong điện thoại không còn âm thanh nào, Lục Hạo alo một tiếng.

“ Á á á!” Là tiếng hét của Đồng Tiểu Diệp.

Tông Chính Hạo Thần cố gắng bình tĩnh nói : “ Người anh em, hoan nghênh cậu gia nhập câu lạc bộ người đàn ông tốt.”

“ Cái gì? ! !”

“ Không có gì, sau này cậu sẽ biết, ờ, tôi cảm thấy rất nhanh cậu sẽ biết .”

Lục Hạo cảm thấy Tông Chính Hạo Thần tuyệt đối là đang giả bộ thần bí, anh rất muốn cúp điện thoại, nhưng anh lại chưa có được lời giải đáp thỏa đáng.

Tông Chính Hạo Thần đem cơ hội quý báu khiến có thể khiến cho Lục Hạo nợ nhân tình này giao cho cô vợ nhỏ của anh.

Sau đó Lục Hạo nghe thấy Đồng Tiểu Diệp nói : “ Anh Lục Tử à, em là Tiểu Diệp đây, ừ, em cảm thấy chắc là cô vui mừng quá mức do anh ôm cô ấy nên cô ấy mới khóc đấy!!!

“ Tiểu Hồ Diệp hiện giờ anh không nói đùa đâu.”

“ Ồ, người ta cũng đâu có nói đùa với anh! Anh phải tin tưởng em lúc này đây anh ngàn vạn lần cũng không được buông tay! Phải tiếp tục ôm! Anh sẽ thành công thôi!”

Lục Hạo nâng trán, làm sao bây giờ, anh mới buông tay rồi, Lương Ngữ Hình đi vào phòng mất rồi! !

Đồng Tiểu Diệp dường như có cảm ứng, cô ấy nói tiếp : “ Cho dù buông tay rồi cũng không thể rời khỏi đó!! Nếu không thì cô ấy sẽ khóc

càng thương tâm hơn đấy! !”

Lời này Lục Hạo nghe lọt tai, cúp điện thoại, tựa vào ghế sa lon ngủ.

Sáng sớm tám giờ Hạo Tử phải đi nhà trẻ, từ sớm đã bị Lương Ngữ Hình dựng dậy, hôn một cái lên mắt, cậu nhóc liền ngon ngon mở mắt ra, tự mình ngồi dậy mặc quần áo.

Lương Ngữ Hình đưa cho con trai ly nước và bàn chải đánh răng rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Đêm qua cô không ngủ, suy nghĩ cả đêm, vẫn là phải nói rõ ràng mọi việc thì tốt hơn, không sao, chỉ là mình không thể nói chuyện thôi mà, không sao cả.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vào buổi sớm trong xanh của mùa thu, nhìn thấy bố của con trai mình đang ngủ trên ghế salon trong phòng khách, trong lòng không hiểu sao lại tốt lên, nhưng lại nghĩ đến, làm sao bây giờ? Cả một tối anh ấy không về nhà, chắc vợ anh ấy rất lo lắng!

Lương Ngữ Hình cảm thấy, sau này mọi người không nên gặp lại nhau nữa thì tốt hơn, cô đặt mình vào địa vị vợ của Lục Hạo để suy nghĩ, cảm thấy bản thân giống như hồ ly tinh bắt lấy chồng người ta không cho về nhà vậy.

Như vậy không được, cô là mẹ của Hạo Tử, cô muốn làm một người mẹ tốt.

Lục Hạo đang ngủ ngủ thấy được mùi thơm, trở mình muốn tiếp tục ngủ một chút, anh đây giả bộ ngủ, chờ em làm xong bữa sáng nhất định sẽ lịch sự giữ anh đây ở lại ăn sáng chứ? !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Xúc Xích Của Trẻ Con

Ngữ Hình giúp con lấy kem đánh răng xong thì vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho ba người. Cả đêm qua cô không ngủ, nằm suy nghĩ cả đêm, cô vẫn cảm thấy phải nói rõ với anh thì tốt hơn, không sao, cô chỉ không nói được mà thôi, không sao hết.

Mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lí kĩ càng, thế nhưng vào một buổi sáng mùa thu mát mẻ, nhìn thấy bố của con mình nằm ngủ trên ghế sofa, không hiểu sao tâm tình cô lại rất vui, nhưng cô lại nghĩ, cô biết làm sao bây giờ? Cả một buổi tối anh không về nhà, chẳng phải vợ của anh cũng rất lo lắng sao!

Lương Ngữ Hình vẫn cảm thấy, về sau hai người không gặp lại nhau nữa thì tốt hơn, nếu đặt cô vào vị trí của vợ Lục Hạo, thì có khác gì cô là một kẻ đi quyến rũ chồng người khác, đâu khác gì một ả hồ ly tinh đâu.

Như thế thì không được, cô là mẹ của Hạo Tử, cô phải là một người mẹ thật tốt, không thể làm những chuyện như thế kia được.

Lục Hạo đang mơ mơ ngủ ngủ thì ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, anh tiếp tục xoay người giả bộ ngủ vùi, chờ cô ấy làm xong bữa sáng thế nào chả lịch sự mời anh ở lại dùng bữa với cô?!

Trong lòng âm thầm tính toán xong xuôi, Lục Hạo nói với bản thân kiên quyết không được trở về khách sạn ăn bữa sáng miễn phí, đột nhiên trên mắt anh có gì đó ướt ướt mềm mềm y như có một con cún con đang vờn lười ra liếm mắt anh vậy.

Anh mở khẽ một mắt, thấy củ cải nhỏ có đôi mắt đen nhánh dựa đầu bên vai anh, mỉm cười nhìn anh.

"Cháu đang làm gì vậy?"

"Hạo Tử đang hôn chú!" Giọng nói của trẻ cậu nhóc lúc sáng sớm vẫn còn mang theo chút rầu rĩ lúc mới thức dậy...

"Hả?" Lục Hạo chưa thể thích ứng được với tư duy của củ cải nhỏ này.

"Hạo Tử hôn chú là chú có thể thức dậy được rồi." Trong mắt bạn nhỏ Hạo Tử, sáng sớm khi cậu nhóc rời giường đều phải có mẹ hôn lên mắt mới được, cho nên cậu nhóc liền hôn mắt Lục Hạo, muốn Lục Hạo thức dậy.

Lục Hạo ngồi trên ghế sofa, nhìn củ cải nhỏ đang cười hì hì, đưa tay nhéo mặt cậu nhóc, anh hỏi: "Cháu tên Hạo Tử à?"

Bạn nhỏ Hạo Tử gật gật đầu, đôi mắt đen nhánh tò mò nhìn Lục Hạo từ trên xuống dưới, thấy cúc tay áo Lục Hạo rất đẹp, cậu nhóc bèn cẩn thận vươn tay đến sờ thử.

Bàn tay trẻ con rất mềm, cảm giác êm ái lướt nhẹ trên mu bàn tay Lục Hạo, khiến anh cảm thấy như có một dòng điện truyền từ lòng bàn chân lên tới não.

Lục Hạo thanh thanh cổ họng, nghiêm túc nói: "Tên của cháu thật khó nghe quá đi."

Thật ra anh cũng chỉ muốn giỡn với thằng bé một chút, ai ngờ bạn nhỏ Hạo Tử lại tưởng thật, cậu nhóc đứng phắt dậy, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, vẻ mặt bất mãn với lời đánh giá của ông chú này.

"Hạo Tử là biệt danh mẹ đặt cho cháu, không cho chú không thích!!!"

"Ồ, thế sao, thế tên thật của cháu là gì?"

Có trời mới biết, Lục Hạo, hẳn là Lục Hào à nha, thế mà lại nghiêm túc thảo luận tên thật với chả biệt danh với củ cải nhỏ này!! Hơn nữa Lục Hạo lại còn cảm thấy hay ho, trên củ cải nhỏ này tức giận vô cùng thích thú.

"Cháu." Hạo Tử hít sâu một hơi, xả hết tức giận ra ngoài, lúc đang muốn nói ra tên thật của mình, thì Lương Ngữ Hình đã xuất hiện, bàn tay vỗ nhẹ đầu Hạo Tử, chỉ tay về phía bàn ăn, ý là: có thể ăn sáng được rồi đó!

Hạo Tử bị nghẹn lời, hít thở không thông, cậu nhóc đi về phía bàn ăn theo ý của mẹ, cái bụng nhỏ cứ nhấp nhô, sau khi nhìn thấy trên bàn ăn có món xúc xích mình thích ăn liền vỗ tay, cũng chẳng để ý gì đến đến vấn đề tên thật tên giả nữa, léo nhéo gọi mẹ: "Mẹ ơi! Hạo Tử đói bụng quá à!"

Ở nhà trẻ của con, Ngữ Hình đã gặp biết bao nhiêu đứa nhóc không thích ăn cơm, giống như cả ngày không ăn gì cũng chẳng biết đói vậy, cha mẹ cô giáo phải chạy theo kè kè, dỗ dành chỉ vì để con có thể ăn được một miếng nhỏ.

Về điểm này Hạo Tử con cô thì sẽ không như vậy, cho dù là lúc nào thì cũng ăn cơm rất ngoan, khi thằng bé ba tuổi, mỗi khi cô muốn dứt nó ăn cơm, thì nó lại phẩy phẩy bàn tay nhỏ nói: "Mẹ mẹ, để con tự ăn.đừng dứt!"

Tuy rằng bên cạnh chén lúc nào cũng vương vãi đầy cơm, thế nhưng Ngữ Hình vẫn rất vui mừng, con mình có thể ăn là tốt rồi, trẻ con ăn được thì sẽ rất khỏe mạnh, đây là điều mà mỗi bà mẹ đều muốn nhìn thấy.

Lục Hạo đứng dậy, nhìn quần áo trên người nhăn nhúm trên người, rồi với tay lấy mắt kính, đi vào bàn ăn.

Ngữ Hình đảo mắt nhìn qua, thấy anh liền cười, nụ cười vô thức lướt qua mắt Lục Hạo.

Nhếch nhác quá! Anh lăm bằm thằm trong lòng.

Bữa cơm sáng rất đơn giản, chỉ là cháo trắng ăn cùng với trứng gà chiên, còn có một chén nhỏ xúc xích cùng một đĩa rau cải muối.

Hạo Tử không tính toán với Lục Hạo chề tên bé không hay ban nãy nữa, vỗ nhẹ cái ghế bên cạnh cậu nhóc: " Chú ơi! Ăn cơm đi ạ!"

Ngữ Hình thực sự cảm thấy rất thần kì, thằng bé nhà cô sao có thể thân mật với người rõ ràng không quen thuộc như vậy chứ?

Lục Hạo ngồi xuống, bởi vì trên bàn có ba bát nên đương nhiên có một bát của anh.

Lục Hạo cảm thấy, anh đây thật là thông minh đó nha!

Sau đó, một cái muỗng nhỏ xúc vài miếng xúc xích bỏ vào trong bát anh, Hạo Tử nói: " Chú ơi, cái này ngon lắm nhá!"

Trong lòng lại Ngữ Hình bối rối, có trời mới biết đó là thứ Hạo Tử thích ăn nhất.

Thái dương Lục Hạo giật giật, nhú mày hỏi: " Đây là cái gì?!!"

Hạo Tử đương nhiên biết câu hỏi trong lòng ông chú này, bèn giải thích cặn kẽ: " Chú à, đây là xúc xích , chỉ có trẻ con mới ăn thôi, ngon lắm, Hạo Tử với chú cùng ăn nhé."

Lục Hạo cảm thấy lạ, anh chưa từng thân thiết với trẻ con độ tuổi này, không biết có phải đứa bé nào cũng nhiệt tình như cậu nhóc này không, hay

là cậu nhóc này đối xử với chú nào tới nhà cũng thân thiết như thế này sao?

Ý nghĩ này khiến trong lòng Lục Hạo ê ẩm.

Động đũa hay không động đũa đây?

Hạo Tử đầy mong chờ nhìn Lục Hạo, hi vọng chú đeo mắt kính này cũng thích xúc xích như cậu nhóc.

Buổi sáng mùa thu trời hơi lạnh, nhưng mặt trời đã mọc từ sớm, cả ngày sẽ đầy nắng và gió.

Ánh mặt trời chiếu vào gian phòng nhỏ, có một chiếc bàn ăn vào mỗi buổi sáng sớm để có bữa sáng nóng hổi, còn có một cậu nhóc sẽ đem phần đồ ăn mà bé thích nhất chia cho bạn ăn cùng.

Lục Hạo gấp một miếng xúc xích cho vào miệng, đồ ăn của con nít đúng là món nào cũng giòn ngọt, chiên lên thơm phức, quả thực là rất ngon!

Hạo Tử thấy chú thích thì rất vui, giống như như tìm được đồng bọn vậy, cậu nhóc cũng xúc từng miếng cháo lên ăn, một bàn tay còn cầm bánh trứng gà mà Lương Ngữ Hình cuộn cho cậu nhóc.

Lương Ngữ Hình cố gắng bình tĩnh ngồi xuống, sáu năm rồi, lần đầu tiên cả nhà bọn họ ngồi ăn với nhau, tuy không biết đến sau này sau khi Hạo Tử lớn lên có nhớ ngày hôm nay hay không, nhưng cô đã rất thỏa mãn rồi.

Ăn cơm xong, Ngữ Hình lấy thuốc cảm và thuốc hạ sốt giống ngày hôm qua đặt lên bàn, rồi giúp Hạo Tử chuẩn bị cặp sách. Hạo Tử thấy trên

bàn có thuốc, đôi chân nhỏ nhắn lao nhanh về phía mẹ, nhào vào trong lòng mẹ: " Mẹ, cho chú kẹo đi mà!!"

Thái dương Lục Hạo lại bắt đầu giật giật, củ cải nhỏ này có phải quá thân thiết với anh đây hay không?

Ngũ Hình cũng không biết làm thế nào, con à, con có thể kín đáo chút không? Con mà như vậy chúng ta sẽ bị phát hiện ra rất nhanh đó!!

Nhưng Hạo Tử tuyệt đối là một anh bạn nhỏ có lòng yêu thương người, cậu nhóc biết uống thuốc rất khó chịu, bèn đòi mẹ nhất định phải cho chú ăn kẹo, tuy rằng cậu nhóc biết kẹo nằm trong tận ngăn trong cùng của tủ lạnh, nhưng mà do quá lùn, nên không thể lấy được, cần phải có sự giúp đỡ của mẹ.

Lục Hạo cảm thấy bản thân rất mất mặt, anh đây uống viên thuốc cũng cần củ cải nhỏ bện tâm sao??! Anh đây không cần ăn kẹo cũng có thể uống thuốc!!

Anh muốn tạo dựng hình tượng hình tượng trước mặt bạn nhỏ Hạo Tử, điều này cũng giống như chính phủ muốn tạo dựng hình ảnh tốt đẹp trước mặt người dân vậy đó, Lục Hạo ngửa cổ nuốt xuống toàn bộ nước và thuốc.

Sau khi uống xong, nhìn củ cải nhỏ tỏ ý rằng, thế nào, chú đây một phát uống hết thuốc luôn, Hạo Tử có ngưỡng mộ không?!

Hạo Tử chớp mắt mắt, hoàn toàn không hề tiếp nhận biểu hiện khoe mẽ của Lục Hạo, vẫn vội vàng đòi mẹ đi lấy kẹo, trong trái tim bé nhỏ của cậu nhóc, uống một viên thuốc đã đắng lắm rồi, vừa rồi chú uống tới ba viên thuốc, nhất định là rất đắng!

Ngũ Hình không còn cách nào khác, đành đeo cặp cho con, rồi nắm tay cậu nhóc tới tủ lạnh, lấy ra một que kẹo.

Hạo Tử còn tận tình giúp chú bóc giấy bọc kẹo ra, cậu nhóc lùn trên bả vai bé xíu còn đang đeo cặp mặc bộ đồng phục nhà trẻ, ngẩng đầu hào phóng nói: " Chú ăn kẹo đi!"

Ngữ Hình nhìn về mặt Lục Hạo mà bật cười.

Lục Hạo cảm thấy vì nụ cười này, như thế nào anh cũng phải nhận lấy cây kẹo trong tay củ cải nhỏ.

Hạo Tử rất vui nhìn chú ngậm kẹo mút, tiếp tục nói: " Chú phải cảm ơn!!"

Lục Hạo đơ luôn tại chỗ, cảm thấy cậu nhóc này sao mà lảm chuyện thế!! Thế nhưng không có cách nào không nhìn đến ánh mắt của củ cải nhỏ được.

" Cảm ơn cháu nhé."

Hạo Tử rất vui, vỗ tay quay đầu nói với Lương Ngữ Hình: " Mẹ, Hạo Tử làm việc tốt, có thể ăn kẹo không ạ?!!!"

Thì ra...là thế...

Lục Hạo cảm thấy, dù sao tên nhóc béo không giỏi ăn nói nhà Tông Chính Hạo Thần vẫn còn dễ thương hơn cái củ cải này!!

Lương Ngữ Hình cũng đưa cho Hạo Tử một que bởi vì thực sự cậu nhóc cũng biết quan tâm tới người khác.

Thật ra trong kế hoạch của Lương Ngữ Hình, định là bảo Lục Hạo đợi một chút, nhà trẻ ở gần đây, sau khi cô đưa Hạo Tử đi nhà trẻ xong thì ngoại trừ giải thích với Lục Hạo vì sao cô không nói chuyện cùng anh, còn nói với Lục Hạo lần này chỉ là trùng hợp gặp gỡ, sau này không cần phí sức liên lạc nữa, tất cả cũng không thể nói lại nữa, nhưng chuyện luôn vượt ra

khỏi dự liệu của con người, bởi vì lúc Hạo Tử ra khỏi cửa đã rất lễ phép nói với Lục Hạo: “Chú ơi, tên thật của Hạo Tử là Lục Hạo ạ! Tên này mới hay!”

Ngữ Hình cảm thấy choáng váng, bây giờ đưa tay che miệng con cũng đã quá muộn rồi.

Trong đầu Lục Hạo xẹt qua rất nhiều chuyện, tuy rằng đang rất bất ngờ, nhưng anh cố gắng bình tĩnh, đi tới trước mặt Hạo Tử, ngồi xuống nhìn vào mắt cậu nhóc nói: " Tên của chú cũng là Lục Hạo, tên của con, chú rất thích!"

Tác giả có lời muốn nói:

Có người sẽ cảm thấy tại sao Lục Hạo lại ngốc nghếch không có phát hiện ra việc Ngữ Hình không thể nói chuyện , ha ha, tôi viết ra số trang dài như vậy, thật ra hai người chỉ ở cùng một chỗ với nhau không quá 24 tiếng đồng hồ thôi, hơn nữa, chủ yếu là có liên quan đến tính cách của Lương Ngữ Hình, chuyện này phía sau sẽ nhắc đến.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chân Tướng Rõ Ràng

Hiển nhiên là cậu nhóc Hạo Tử cảm thấy sửng sốt, cậu nhóc lớn như vậy rồi, nhưng vẫn chưa gặp ai trùng tên, bây giờ gặp được rồi, cậu cảm thấy rất thần kì, đôi mắt đen nhánh chớp chớp, cậu nhóc quay đầu lại nhìn mẹ.

Lục Hạo cũng đồng thời ngẩng đầu lên, hai cái đầu Lục Hạo lớn nhỏ cùng nhìn lên trên.

Lương Ngữ Hình nhất thời không biết làm sao, đứng ngây ngốc tại chỗ

"Mẹ Hạo Tử à, cô đưa Hạo Tử đi học hả? Có muốn tôi đưa thằng bé đi cùng với Tiểu Mị không?" Đúng lúc này, từ trên lầu có hai cha con đi xuống, cô nhóc đi bên cạnh đầu tết tóc đuôi sam, hai bím tóc lắc lắc, trên người mặc đồng phục nhà trẻ giống Hạo Tử.

Ngữ Hình thở phào một cái, nhanh chóng dắt Hạo Tử ở đằng sau Lục Hạo tới chỗ hai cha con hàng xóm, sau đó gật gật đầu, tỏ vẻ đã làm phiền anh rồi.

Cô nhóc nắm lấy tay Hạo Tử, ngọt ngào nói với Ngữ Hình: "Cháu chào cô Ngữ Hình."

Ngữ Hình cúi xuống xoa đầu của cô nhóc, rồi lại xoa đầu Hạo Tử, Lục Hạo đi tới bên cô, đứng ngay sát bên cô và hai đứa bé.

Cha của cô nhóc lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông ở nhà bà mẹ đơn thân lâu dưới nên không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng anh ta cũng là người giỏi che giấu, bèn vội vàng nắm tay hai đứa nhóc đưa tới trường.

Lương Ngữ Hình nhìn Hạo Tử xuống lâu, nắm tay dung dăng dung dẻ với cô gái nhỏ, hai mái đầu nhỏ thỉnh thoảng lại chạm vào nhau thì thầm, hai khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Lục Hạo tiến lên trước một bước, ngăn lại tầm mắt của Lương Ngữ Hình, anh cao hơn cô cả một cái đầu, giờ phút này, ánh sáng ở chỗ cô như đã bị anh chặn hết, đôi mắt hẹp dài đằng sau kính mắt vẫn có thể nhìn thấy được cảm xúc nơi anh, Ngữ Hình biết, người đàn ông này đang tức giận.

" Vẫn không muốn nói chuyện với anh à?" Giọng nói lạnh lùng của Lục Hạo vang vọng khắp cầu thang nhỏ hẹp.

Lương Ngữ Hình kéo ống tay áo anh dẫn anh về nhà rồi sau đó đóng cửa lại.

Căn phòng khách nho nhỏ, bởi vì sự lạnh lùng của Lục Hạo, mà cũng trở nên chật chội lạnh lẽo ghê người, Ngữ Hình chỉ tay vào ghế sofa, ý bảo anh ngồi xuống.

" Nói chuyện!" Lục Hạo quát lớn.

Ngữ Hình lùi về sau hai bước, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt.

Thật ra ngay từ đầu, Lục Hạo thực sự cũng không nghĩ nhiều về chuyện Lương Ngữ Hình không nói chuyện, ngày xưa khi bọn họ ở cùng nhau thì cũng như vậy, người phụ nữ đứng trước mặt anh, sống trong một gia đình vô ưu vô lo, vô tâm vô phế, cô cũng rất im lặng, cô thích đọc sách, hai người có thể cùng nhau đến thư viện đọc sách, cả ngày cũng không nói chuyện với đối phương một câu, đọc được câu nào hay ho thì sẽ viết vào vở

đưa cho đối phương đọc, một người ra ngoài mua đồ ăn vặt, người còn lại giúp đối phương trông đồ.

Giọng nói của Ngử Hình rất dễ nghe, thanh âm trong trẻo, vẫn còn mang nét hồn nhiên, chỉ cần cô mở miệng nói chuyện, là biết trong lòng cô không hề có chút tạp niệm nào.

Lục Hạo thích giọng nói của cô, cho đến sau này đi làm, nghe nhiều lời nịnh nọt, chỉ cần bọn họ hăng giọng một cái, chưa biết nội dung thế nào, là anh đã cảm thấy ghét lắm rồi, cho nên anh rất hay nhớ tới cô, nhớ tới thư viện trường yên tĩnh.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, không thấy cô đâu, cô đã biến mất.

Còn bây giờ, cô đã xuất hiện, nhưng lại chẳng nói lời nào.

Thuốc cảm Lục Hạo vừa uống đã bắt đầu phát huy tác dụng, cho dù công trình trước mắt có lớn nữa, tài liệu có nhiều nữa, công việc có nhiều nữa thì anh cũng chưa từng phiền muộn bất an như lúc này.

Lương Ngử Hình lần đầu thấy Lục Hạo tức giận, cô cảm thấy sợ hãi, bèn chạy vào phòng ngủ, lấy ra một tấm bảng trắng, nhanh chóng ghi vào đó: Em không thể nói được.

Tất cả bình tĩnh của Lục Hạo đều dùng cả trong một ngày hôm nay, anh hỏi cô: "Lục Hạo là con của anh sao?"

Không có sự nghi ngờ, mà là sự xác định, anh phải bình tĩnh, rất bình tĩnh, mới không bỗng nhiên bật cười hủy đi hình tượng của bản thân.

Người phụ nữ, này, trừ anh đây ra, tuyệt đối không hề có người đàn ông nào khác.

Ngữ Hình gật gật đầu, không dám nhìn mặt Lục Hạo.

Lục Hạo không hỏi nhiều thêm nữa, anh đứng lên, đẩy đẩy gọng kính mắt.

Ngữ Hình muốn giải thích gì đó, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, dù có nói gì thì cũng vô dụng mất rồi, chỉ có thể viết : " Hai mẹ con em sẽ không quấy rầy gia đình anh đâu, anh về nhà đi!"

Lục Hạo cảm thấy sắp xung huyết não luôn rồi, trời ạ, người phụ nữ này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì đây?!!! Hơn nữa, điều khiến anh tức giận hơn nữa là – anh đây là thằng đàn ông lòng lang dạ sói chẳng ra gì sao!!!!

Chuyện này làm cho anh cảm thấy tức tối điên cuồng, Lục Hạo muốn quay bước đi, anh phải bình tĩnh trước đã, bằng không cái mặt núi băng nghìn năm này hôm nay chắc sẽ vỡ tan mất thôi...

Nhưng trước khi rời đi, anh vẫn muốn nói rõ ràng vài chuyện với cô, Lục Hạo nói: " Năm nay anh ba mươi bốn tuổi và chưa kết hôn!!"

Ngữ Hình nghe vậy liền tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc, nhanh chóng viết lên tấm bảng: " Hoa!!"

Đầu óc Lục Hạo vốn còn nhanh nhạy hơn cả máy tính bỗng nhiên đơ luôn, làm cái gì thế này!!!

Anh quyết định, thằng nhãi Quán Tiểu Nhị kia, nhất định phải trả giá!!!

Lục Hạo lấy di động ra gọi cho em gái, Lục Ninh đang được Chiêm NghiêM Minh ôm trong lòng ngủ say sưa, người bắt máy là Chiêm NghiêM Minh.

" Lục Tử"

Lục Hạo cũng không cảm thấy giật mình hay bất ngờ lắm vì người tiếp điện thoại là Chiêm NghiêM Minh.

" Minh Tử, gọi Ninh Tử giùm tôi."

Chiêm NghiêM Minh nhìn cô gái nhỏ trong lòng, nói khẽ với Lục Hạo: " Cô ấy mệt rồi, có chuyện gì thì nói với tôi đây này."

" Gọi nó dậy, ngay lập tức." Hiện tại Lục Hạo càng cảm thấy bản thân thất bại, con đẽ của anh sống sờ sờ đứng trước mặt anh mà anh cũng chẳng nhận ra, được rồi, bây giờ đến em gái ruột cũng không thể trực tiếp nói chuyện được với nó!!! " Anh đây tìm nó có chuyện gấp! Minh Tử, cậu còn chuyên chế với anh đây thì anh đây làm cho cậu khỏi lấy nó về!!"

Lời vừa nói ra, Chiêm NghiêM Minh liền nhanh chóng phục tùng, đánh thức cô gái trong lòng dậy, sau đó đặt điện thoại vào tai cô.

" Hử...Ai đấy?" Lục Ninh vẫn còn đang ngái ngủ.

" Là anh." Đáp lời là giọng nói âm hai độ của Lục Hạo.

Lục Ninh giật mình, ngồi bật dậy: "Anh, em nghe nè."

" Được rồi, bây giờ anh có chuyện cần em giải thích thay anh một chút, nói với người sắp nghe điện thoại với em, nói cho cô ấy hôm qua anh mua hoa cưới là cho ai."

" Hoa cưới đương nhiên là cho cô dâu rồi chứ còn ai." Lục Ninh nói, hoàn toàn không biết rằng nếu cô dám nói nguyên văn câu này với Ngử Hinh, hậu quả sẽ nghiêm trọng tới cỡ nào.

" ...Lục Ninh, nói chuyện cẩn thận, bằng không..."

Lục Ninh nghe thế thì hoảng hốt, nằm trong lòng Chiêm NghiêM Minh không dám hó hé linh tinh.

Lục Hạo đem điện thoại đặt vào tai Ngữ Hình, Ngữ Hình không có cách nào chào người đang nói chuyện với cô, chỉ có thể yên lặng lắng nghe, cô cũng không biết người đó là ai, muốn nói gì với cô.

Lục Ninh hắng giọng mấy lần, vẫn không nghe thấy đầu dây bên kia nói gì, đành phải nói với không khí: " Hoa cưới hôm trước là dành cho cô dâu! Là vợ của Quản Tiểu Nhị!!!"

Ngữ Hình nghe thế, khuôn mặt hơi đỏ ửng.

Lục Ninh cũng không biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này chưa, chỉ có thể tiếp tục ê a, Lục Hạo từ xa nghe mà cũng cảm thấy con bé gào thét linh tinh, anh nhú mày cảm thấy bản thân quãng cái của nợ này đi từ mười mấy năm trước là hoàn toàn đúng đắn, tuy là em ruột của anh nhưng anh vẫn công bằng mà nói một câu, cái con bé này sao lại có đứa nó coi là báu vật cơ chứ?!

Lục Hạo ngắt điện thoại, nói với Ngữ Hình: " Quản Tiểu Thiên chính là ông chủ của Tảo Biển, em quen cậu ta."

Người phụ nữ trước mặt, sắc mặt càng thêm hồng.

Giải quyết xong việc quan trọng nhất, Lục Hạo cảm thấy bản thân có thể quay về khách sạn để bình tĩnh rồi, trong mắt anh, con cũng đã lớn như vậy rồi thì còn có cái lý do gì khiến cho bố và mẹ của con trai rời xa nhau chứ? Cho đến hiện nay anh đây vẫn chưa kết hôn! Con anh đây lớn như vậy rồi, anh đây sao có thể không nhanh chóng cưới vợ chứ?!!

Một mình Lục Hạo băng qua những ngõ nhỏ, mọi người trong khu đã bắt đầu ra ngoài mua đồ ăn sáng, ven đường còn có tiếng chó sủa, tiếng còi xe ô tô, tất cả những điều đơn giản đó đều khiến tâm tình của Lục Hạo trở nên vui vẻ, anh đây vừa mới ăn sáng xong, cháo của người phụ nữ của anh

đây nấu không kém gì mỹ vị, anh đây còn có con trai, con anh đây đã được năm tuổi rồi đó!!!

Xe dừng ở Tảo Biển, lúc này đây mấy cậu trai vừa mới tan làm, đang đứng tụ tập trước tiệm đồ ăn sáng trên phố uống sữa đậu nành, Lục Hạo hí hóp mắt cười, đi qua vỗ vỗ vai một người, nói : " Ông chủ Quán có nói gì với mấy chú không?"

" Không ạ, có chuyện gì không anh Lục?"

" Ừ, thế thì anh đây tiết lộ cho mấy chú trước."

" Dạ dạ!! anh Lục anh nói đi!!"

" Tảo Biển bây giờ là của anh, anh muốn đổi nó thành tiệm sách, các cậu có muốn tới đó làm việc không?"

Có người làm rơi ngay cái bánh quẩy đang ăn vào trong bát sữa, có người bị sặc tới mức ho sặc sụa, có người thậm chí lại cười, cảm thấy anh Lục này đang nói đùa...

Nhưng mà chẳng có tí buồn cười nào hết!!! Từ bồi bàn của cái quán bar dưới tầng hầm này biến thành nhân viên của cửa hàng sách thực sự không phải là nói đùa sao!!!

Lục Hạo mím môi nói các cậu cứ ăn từ từ, ai muốn thì đến làm việc.

Mấy cậu bồi bàn nhìn Lục Hạo lái xe jeep đi như bay, sợ hãi gọi điện thoại cho ông chủ quán

Ôi mẹ ơi, Thần thánh ơi, ông chủ Quán ơi, mau nhận điện thoại đi!!!

Anh chàng Quán Tự cả đêm hôm qua bị cô vợ nhà mình vắt kiệt sức hoàn toàn vừa nhận điện thoại liền nghe thấy tiếng than khóc, không người

có người lặp lại câu nói: “ Ông chủ Quán, xảy, xảy ra chuyện rồi, thực sự xảy ra chuyện rồi!!!!!!”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Điện Thoại Tới Tập

Dường như không có ai để ý đến có giao tiếp bằng lời nói không, rõ ràng không nói câu nào nhưng lại giao tiếp hòa hợp như vậy.

Lương Ngữ Hình còn đi rót nước ấm cho Lục Hạo uống thuốc, nhưng không ngờ rằng người đàn ông trước mặt lại nhú mày, mím môi, vẻ mặt giống y xì Hạo Tử uống thuốc.

Cô đẩy ly nước qua, ý là : nhất định phải uống thuốc! !

Lông mày của Lục Hạo nhú ngày càng chặt, anh đây sao có thể để cho người khác biết mình uống thuốc khó khăn chứ? ! ! Anh đây không thể để người khác biết được! Cho nên Lục Hạo đứng lên, nói với Lương Ngữ Hình : “ Thời gian không còn sớm nữa, anh đi về trước đây.”

Sự bỏ trốn rõ ràng đến vậy nhưng do đã từng có kinh nghiệm với con trai nên trong lòng Lương Ngữ Hình biết rất rõ, nghĩ bụng mặc dù uống thuốc hay không là chuyện của người khác nhưng bị bệnh luôn không dễ chịu chút nào, vẫn nên để cho anh ấy uống thuốc rồi mới về thì tốt hơn.

Vì thế, Lục Hạo nhìn thấy Lương Ngữ Hình đứng dậy đi vào trong bếp rồi rất nhanh lại đi ra, một tay để ở phía sau người, mím cười nhìn anh.

“ Hả??”

Nắm tay của Lương Ngữ Hình mở ra, là một cây kẹo que vị dứa.

Lục Hạo vô cùng kinh ngạc, anh đây cũng không phải là tên nhóc Hạo Tử kia, anh đây không thích ăn kẹo! Nhưng Lương Ngữ Hình vẫn cứ nhìn anh, kiên trì, bóc vỏ kẹo que ra, đưa cho anh.

Một viên thuốc con nhộng hạ sốt cùng với hai viên thuốc giảm nhiệt, Lục Hạo cảm giác đầu muốn xì khói, chuyện uống thuốc này là trời sinh, từ nhỏ anh đã không nuốt được, cho nên cố gắng hết sức không để cho mình bị ốm, nếu như bị đau đầu nhức óc gì đó, trực tiếp đi đến bệnh viện truyền dịch.

Lục Hạo thở dài thườn thượt, cảm thấy ngày hôm nay mình trốn không thoát nên đơn giản gật đầu một cái.

Cầm thuốc lên, bỏ thuốc vào miệng như bỏ thuốc độc, uống một ngụm nước lớn rồi ngửa cổ cố gắng nuốt xuống, trời ơi, đây là mùi vị gì chứ? ?

Viên thuốc con nhộng hình cầu lớn bị kẹt ở cổ họng nuốt không trôi mang theo mùi vị nồng đậm kỳ lạ của chất dẻo, suýt chút nữa làm nước mắt anh trào ra, nhưng lúc này bên cạnh anh có một người phụ nữ anh để ý đến đang mở to mắt nhìn, lại còn tỏ ý nói anh phải dũng cảm, phải cố gắng, một người đàn ông lúc lái xe có thể bày ra bộ dáng anh tuấn, bây giờ Lục Hạo cảm thấy, trong chuyện uống thuốc này cũng như vậy, một người đàn ông có thể uống thuốc được, nhất định là người đàn ông rất đẹp trai! Ờ, giống như Lục Hạo anh vậy đó! !

Khi nuốt xuống được ba viên thuốc, Lục Hạo thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh để ly nước xuống, trước mắt là Lương Ngữ Hình đưa kẹo que qua.

“ Không cần.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình cười, không rút tay về. Trong mắt cô, người đàn ông này giống y như con trai cô, lúc uống thuốc nhất định phải có người ở bên cạnh nhìn mới được, nếu không sẽ đem thuốc giấu đi hoặc là dứt khoát làm

rơi mất, dĩ nhiên, khi có người giám sát, cậu nhóc nhất định sẽ ngoan ngoãn uống hết thuốc, nhưng nhất định sẽ ra vẻ đáng thương đòi một cây kẹo que.

Lục Hạo chỉ là phiên bản cao lớn của Hạo Tử, anh lắc đầu không ăn kẹo que, nhưng Lương Ngữ Hình biết rõ, đây chỉ là sĩ diện mà thôi.

Tối hôm đó, miệng Lục Hạo bị nhét vào một cây kẹo que, mặc dù ngoài mặt vẫn nhú mào tỏ vẻ cự tuyệt, nhưng trong lòng lại ngọt vô cùng

Sau đó, Lục Hạo nói : “ Em, sao lại không nói chuyện với anh?”

Bầu không khí ấm áp giống như có luồng khí lạnh lướt qua, trong chớp mắt giảm xuống dưới mười độ.

Lương Ngữ Hình thẳng sống lưng, làm sao bây giờ? Cô còn chưa nghĩ ra phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Lục Hạo biết rõ mình nói sai, nhưng mà suy nghĩ tỉ mỉ, lại không giống như nói lời nào không nên nói mà!

Lúc này đây, Hạo Tử ở trong phòng gọi mẹ, Lương Ngữ Hình tìm được cơ liên chạy vào phòng ngủ, rất lâu không ra ngoài nữa.

Lục Hạo muốn hút một điếu thuốc, anh nhìn phòng khách ấm áp này, trên ghế salon có gối ôm được làm thủ công, thêu chữ thập (1) ở trên rất đẹp để tinh xảo.

(1) Thêu chữ thập (hay thêu chữ X): là một loại hình thêu phổ biến trên vải kẻ ô. Với hình thức thêu này, một bức tranh có thể được tạo thành từ rất nhiều mũi thêu chữ X. Thêu chữ thập thường được thực hiện trên loại vải evenweave dễ đếm ô gọi là vải Aida. Người thêu đếm chỉ theo chỉ dẫn và làm sao cho các mũi thêu có hình dạng và kích thước đồng nhất với

nhau. Loại hình thêu chữ thập này cũng được gọi là thêu chữ thập đếm ô để phân biệt nó với một số loại hình thêu chữ thập khác. Có khi thêu chữ thập cũng được thực hiện trên mặt vải đã có in mẫu thiết kế sẵn (thêu chữ thập đóng dấu); người thêu chỉ cần thêu theo mẫu in sẵn trên vải rất đơn giản. Thêu chữ thập là một trong những loại hình thêu cổ xưa nhất trên thế giới được tìm thấy và ghi nhận. Rất nhiều bảo tàng dân gian trưng bày những mẫu vật vải được trang trí bằng thêu chữ thập, đặc biệt là các bảo tàng tại Châu Âu và Châu Á.

Giống như trong căn phòng này không thể có khói thuốc!

Ngón tay vuốt vuốt góc nhọn của hộp thuốc lá phồng lên trong túi quần, lấy mắt kiếng xuống dựa đầu vào ghế salon, dường như thuốc đã phát huy công hiệu, đầu óc càng mơ mơ màng màng, chỉ có mũi hơi dễ chịu một chút.

Lương Ngữ Hình vẫn chú ý đến động tĩnh bên ngoài, lúc đầu còn có thể nghe được một chút âm thanh, một lúc sau không nghe thấy âm thanh nào khác nữa, cô cho rằng Lục Hạo đã đi rồi nên chậm rãi đi ra, nào ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ngủ trên ghế salon trong nhà.

Lần đầu tiên, trong nhà có một người đàn ông trưởng thành. Lương Ngữ Hình đứng ở chỗ góc rẽ, quay đầu lại nhìn phòng ngủ rồi lại nhìn phòng khách, tay trái cùng tay phải, đều là những người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô.

Người đàn ông này chưa đi, làm sao bây giờ? Vợ của anh ấy nhất định còn đang chờ anh ấy! Phải đánh thức anh ấy ư? Đúng, nên làm như vậy.

Lương Ngữ Hình đi tới, giơ tay đẩy đẩy cánh tay của Lục Hạo, Lục Hạo đang ngủ mơ màng, cảm thấy rất thân thuộc, trước đây, cũng có người lay anh như vậy.

Lương Ngữ Hình dùng chút sức, không thể nói chuyện, không có âm thanh, chỉ có thể lay Lục Hạo tỉnh như vậy.

Lục Hạo mơ mơ màng màng hơi mở đôi mắt díp chặt ra, nhìn thấy đôi mắt to của Lương Ngữ Hình, đưa tay ôm cô vào lòng.

Lương Ngữ Hình sợ hãi, đẩy lồng ngực của Lục Hạo, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng sức lực của phụ nữ không so được với đàn ông, cô cảm thấy Lục Hạo càng ôm càng chặt, thậm chí nghe thấy anh nhẹ nhàng nói bên tai : “ Lúc này đây em nên thét lên, nói là có sắc lang sàm sỡ em.”

Thời gian dần trôi qua, Lục Hạo cảm thấy cô gái trong lòng mình bất động, nhưng sống lưng cực kỳ cứng ngắc, trước ngực hơi ẩm ướt.

Anh ngây ngẩn cả người, mở to mắt cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình.

“ Sao em lại khóc?” Lục Hạo cảm thấy không thể hiểu nổi, đây là lần đầu anh làm cho một cô gái khóc ngoại trừ Lục Ninh ra, dĩ nhiên con nhỏ Lục Ninh kia khi còn nhỏ hử một tý là khóc, chẳng có chút chí khí nào hết, nhưng mà Lương Ngữ Hình không giống như vậy, cô tuyệt đối không phải là loại phụ nữ thích khóc.

Quan trọng nhất là rõ ràng anh đang dạy cô sau cách đối phó nếu như sau này thực sự gặp phải người xấu, sao lại khiến cho cô ấy khóc chứ?!!

Lương Ngữ Hình im lặng rơi nước mắt, bởi vì Lục Hạo mới vừa nói : Em nên thét lên.

Không thể, cô không thể, căn nhà chỉ có một người phụ nữ cùng đứa con nhỏ sống, nửa đêm có chút động tĩnh, cho dù là mèo hoang nhảy qua bộ cửa sổ cũng có thể khiến cho cô tỉnh giấc, dưới giường ở trong phòng ngủ quanh năm luôn cất giấu một con dao rất sắc bén, nếu có bất trắc, cô sẽ liều mình bảo vệ con trai.

Những điều này, nên nói như thế nào đây? Lục Hạo, em phải nói cho anh như thế nào? Hơn nữa, anh đã kết hôn rồi em phải nói cho anh như thế nào đây?! ! !”

Lục Hạo ngay cả kính cũng không nhớ để đeo vào, nhìn mọi thứ có chút mờ mờ, anh hỏi Lương Ngữ Hình : “ Anh nói gì sai sao?”

Lương Ngữ Hình ngồi lùi ra phía sau, rời khỏi cái ôm ấm áp mà trong lòng cô thêm muốn, xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Lục Hạo cảm thấy vừa buồn bực vừa đau đầu, anh đây phải làm gì đây? Cô ấy sẽ không phải vì ghét anh nên mới khóc kinh khủng như thế chứ? ? !

Vì vậy liền gọi điện cho Tông Chính Hạo Thần tương đối đáng tin cậy.

Đêm đã khuya, Tông Chính Hạo Thần đang ôm cô vợ nhỏ vào lòng để kể chuyện, đúng vậy, kể chuyện cũ trước khi đi ngủ, nhóc mập nhà bọn họ, từ lâu đã lấy danh nghĩa là nam tử hán bị mang đến một phòng khác ngủ một mình, thậm chí ngay cả trước khi đi ngủ cũng không được nghe kể chuyện.

“ Hạo Tử.”

“ Có chuyện gì nói mau, anh đây đang rất bận.”

Đồng Tiểu Diệp bên cạnh nũng nịu nói: “ Trên núi có miếu hòa thượng sao?”

Lục Hạo cảm giác chính mình bị kích thích, đầu đau hơn, anh nói : “ Nếu một cô gái khóc ở trong ngực cậu, đây là tình huống gì?”

Tiếp đó trong điện thoại không còn âm thanh nào, Lục Hạo alo một tiếng.

“ Á á á!” Là tiếng hét của Đồng Tiểu Diệp.

Tông Chính Hạo Thần cố gắng bình tĩnh nói : “ Người anh em, hoan nghênh cậu gia nhập câu lạc bộ người đàn ông tốt.”

“ Cái gì? ! !”

“ Không có gì, sau này cậu sẽ biết, ờ, tôi cảm thấy rất nhanh cậu sẽ biết .”

Lục Hạo cảm thấy Tông Chính Hạo Thần tuyệt đối là đang giả bộ thần bí, anh rất muốn cúp điện thoại, nhưng anh lại chưa có được lời giải đáp thỏa đáng.

Tông Chính Hạo Thần đem cơ hội quý báu khiến có thể khiến cho Lục Hạo nợ nhân tình này giao cho cô vợ nhỏ của anh.

Sau đó Lục Hạo nghe thấy Đồng Tiểu Diệp nói : “ Anh Lục Tử à, em là Tiểu Diệp đây, ừ, em cảm thấy chắc là cô vui mừng quá mức do anh ôm cô ấy nên cô ấy mới khóc đấy!!!

“ Tiểu Hồ Diệp hiện giờ anh không nói đùa đâu.”

“ Ồ, người ta cũng đâu có nói đùa với anh! Anh phải tin tưởng em lúc này đây anh ngàn vạn lần cũng không được buông tay! Phải tiếp tục ôm! Anh sẽ thành công thôi!”

Lục Hạo nâng trán, làm sao bây giờ, anh mới buông tay rồi, Lương Ngữ Hình đi vào phòng mất rồi! !

Đồng Tiểu Diệp dường như có cảm ứng, cô ấy nói tiếp : “ Cho dù buông tay rồi cũng không thể rời khỏi đó!! Nếu không thì cô ấy sẽ khóc

càng thương tâm hơn đấy! !”

Lời này Lục Hạo nghe lọt tai, cúp điện thoại, tựa vào ghế sa lon ngủ.

Sáng sớm tám giờ Hạo Tử phải đi nhà trẻ, từ sớm đã bị Lương Ngữ Hình dựng dậy, hôn một cái lên mắt, cậu nhóc liền ngon ngon mở mắt ra, tự mình ngồi dậy mặc quần áo.

Lương Ngữ Hình đưa cho con trai ly nước và bàn chải đánh răng rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Đêm qua cô không ngủ, suy nghĩ cả đêm, vẫn là phải nói rõ ràng mọi việc thì tốt hơn, không sao, chỉ là mình không thể nói chuyện thôi mà, không sao cả.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vào buổi sớm trong xanh của mùa thu, nhìn thấy bố của con trai mình đang ngủ trên ghế salon trong phòng khách, trong lòng không hiểu sao lại tốt lên, nhưng lại nghĩ đến, làm sao bây giờ? Cả một tối anh ấy không về nhà, chắc vợ anh ấy rất lo lắng!

Lương Ngữ Hình cảm thấy, sau này mọi người không nên gặp lại nhau nữa thì tốt hơn, cô đặt mình vào địa vị vợ của Lục Hạo để suy nghĩ, cảm thấy bản thân giống như hồ ly tinh bắt lấy chồng người ta không cho về nhà vậy.

Như vậy không được, cô là mẹ của Hạo Tử, cô muốn làm một người mẹ tốt.

Lục Hạo đang ngủ ngủ thấy được mùi thơm, trở mình muốn tiếp tục ngủ một chút, anh đây giả bộ ngủ, chờ em làm xong bữa sáng nhất định sẽ lịch sự giữ anh đây ở lại ăn sáng chứ? !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lưu Luyện Không Rời

Quản Tử nói: “ Anh đây giúp cậu như thế, mà cậu vẫn lấy ‘Tảo Biễn’ của anh đây sao? Đó là chỗ mà anh đây rất thích!”

Ai ai cũng đến bày tỏ sự đa tình của bản thân, Lục Hạo đương nhiên cũng không thực sự nghĩ như vậy, chỉ đơn giản phát tiết sự tức giận với Quản Tử vì cậu ta không sớm nói sự tồn tại của Lương Ngữ Hình cho anh.

Quản Tử thật sự lo lắng, nếu Lục Hạo đã nói một câu muốn, anh ta thực sự không thể nào không đưa.

“ Nhìn biểu hiện của cậu rồi tính.” Nói xong, Lục Hạo giành cúp máy trước.

Quản Tử cầm di động nghe tiếng tút tút, cảm thấy như bản thân được sống lại!! Kết quả lại bị Liên Dịch khinh bỉ, nói anh đàn bà quá đi.

Lục Hạo thông báo một số việc cho bí thư của mình, nói sẽ ở lại thành phố L ba ngày.

Thật ra anh không muốn trở về nhanh như vậy, thế nhưng còn rất nhiều hội nghị báo cáo đang chờ anh, chậm nhất là ba ngày sau phải quay về.

Hai tiếng trôi qua rất nhanh, Tông Chính Hạo Thần đúng giờ gửi tư liệu của Lương Ngữ Hình đến hòm mail của Lục Hạo.

Đương nhiên thị trưởng Tiểu Tông cũng lợi dụng chức vụ của mình tiện thể xem qua luôn rồi, cảm thấy việc này càng ngày càng thú vị.

Tông Chính Hạo Thần nói với Lục Hạo trong điện thoại : “ Lục Tử, vẫn là cậu hoành tráng à nha, anh đây bái phục!”

Lần này Lục Hạo không thể không kiêu ngạo được, anh đây đương nhiên hoành tráng rồi, anh đây có một đứa con trai năm tuổi a!!

Anh cũng không vội tới tiếp cận Lương Ngữ Hình, Lục Hạo có tác phong làm việc của Lục Hạo, từ trước đến nay anh thích tự mình nghiên cứu nắm rõ hết thảy về đối phương, sau đó mới ra trận.

Cho nên mới nói, ba mươi tư tuổi trở thành cán bộ cấp cao của bộ của ngành hái ra tiền, vị trí này không phải tự nhiên mà có được.

Tài liệu Lương Ngữ Hình ở thành phố L được cấp dưới của Tông Chính Hạo Thần sắp xếp rất tỉ mỉ, bản sao hộ khẩu, bản sao chứng minh nhân dân, giấy phép kinh doanh cửa hàng bán hoa, thậm chí còn có hồ sơ ghi chép khi Hạo Tử vừa chào đời ở bệnh viện Đệ Nhất.

Trên hộ khẩu của Lương Ngữ Hình không có tên cha mẹ, chỉ có tên tuổi của Hạo Tử: Lục Hạo.

Lục Hạo nở nụ cười, anh hôm nay trốn ở trong phòng cười quá nhiều, nhưng thật sự cảm thấy rất vui vẻ, Lục Hạo, củ cải nhỏ kia tên là Lục Hạo.

Về phần cha mẹ của Lương Ngữ Hình, Lục Hạo nhớ rõ trước đây nhà của họ làm kinh doanh, hoàn cảnh gia đình không tệ, cho nên tính cách của Lương Ngữ Hình rất đơn thuần, không tiếp xúc với xã hội, không hề lừa lọc giả dối khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Thế nhưng tại sao? Tại sao Lương Ngữ Hình có thể một mình tới thành phố L? Tại sao sáu năm trước cha mẹ cô ấy lại qua đời? Tại sao cô ấy

mang thai Hạo Tử nhưng không nói cho anh biết?

Những chuyện này, anh không muốn giao cho cấp dưới đi điều tra nên phải đợi khi Lục Hạo quay về Bắc Kinh tự mình đi tìm hiểu rõ sự việc.

Cả ngày hôm nay Lương Ngữ Hình có một loại cảm giác bất an, làm sao lại có thể như vậy chứ? Sao lại có thể gặp được Lục Hạo sau đó còn để anh ấy biết Hạo Tử là con trai của anh ấy nữa chứ?

Khi hoàng hôn buông xuống cô đến nhà trẻ đón con trai tan học, các bạn nhỏ trong nhà trẻ chạy ra ngoài như ong vỡ tổ, Hạo Tử nắm tay Tiểu Mị đi cuối cùng, từ rất xa Lương Ngữ Hình đã nghe thấy giọng của con trai nói : “ Tiểu Mị chúng ta không cần vội, rất nguy hiểm sẽ bị té ngã xuống đất đấy!”

Sau đó vỗ vỗ ngực bổ sung thêm một câu : “ Là mẹ mình nói!”

Lương Ngữ Hình mỉm cười vẫy tay với hai bé, Hạo Tử buông tay của Tiểu Mị ra chạy đến bên cạnh mẹ, hoàn toàn quên mất mình vừa mới nói như vậy rất nguy hiểm sẽ bị té ngã xuống đất.

“ Mẹ ơi!!” Hai tay Hạo Tử ôm lấy cổ của Lương Ngữ Hình, được cô bế lên.

Lương Ngữ Hình hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, xoa đầu cậu nhóc, cậu nhóc chơi trong nhà trẻ đến mức người đầy mồ hôi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, khuôn mặt nhỏ béo mập, còn có đôi mắt di truyền từ cô kia nữa, cho dù Lương Ngữ Hình nhìn kỹ như thế nào đều không tìm được chỗ nào nào giống với Lục Hạo cả.

Mẹ của Tiểu Mị cũng đến đón con gái rồi nói hôm nay muốn dẫn Tiểu Mị đi ăn McDonald.

Hạo Tử có vẻ ất mong muốn nhưng cậu có thể nhẫn nhịn không đòi hỏi.

Lương Ngữ Hình chạm vào con tỏ vẻ khen ngợi, đặt Hạo Tử xuống rồi hai mẹ con nắm tay nhau về nhà.

Ba bữa ăn hàng ngày của cô đều như thế này, sáng sớm ở nhà ăn sáng cùng Hạo Tử, buổi trưa Hạo Tử ăn cơm ở nhà trẻ, Lương Ngữ Hình lấy đồ ăn lúc sáng cho vào cà mên đem đi, buổi tối Lương Ngữ Hình tạm thời đóng cửa tiệm, đi đón Hạo Tử về nhà rồi nấu cơm, ăn xong thì đưa Hạo Tử tới cửa hàng.

Còn phần Lục Hạo, lúc Lương Ngữ Hình khóa cửa tiệm đi đón Hạo Tử thì anh đến cửa tiệm, nhưng lại bị đứng ngoài.

Trên đường, Hạo Tử hỏi mẹ buổi tối ăn món gì, cậu nhóc kể bữa trưa ở nhà trẻ ăn cơm thịt băm rất ngon, cậu nhóc rất ngoan xin thêm cô giáo một chén nữa.

Cơm thịt băm chính là nước sốt nấm hương và thịt trộn với cơm, hơi giòn ngọt nên bọn trẻ rất thích ăn, thỉnh thoảng cô cũng làm cho Hạo Tử ăn ở nhà.

Lục Hạo ngồi ở trong xe, nhìn thấy Lương Ngữ Hình nắm tay Hạo Tử đi qua trước mặt mình, cô ấy khua chân múa tay tỏ ý gì đó, Hạo Tử cười cười ngẩng đầu lên rõ cao để nói chuyện với mẹ.

Mẹ ơi, Lục Hạo cảm thấy rất thần kỳ, Lương Ngữ Hình trong tim hẳn là cô gái tóc dài, không thích nói chuyện, thích đọc sách, hiện tại là mẹ của con anh.

Anh có phần không muốn đến quấy rầy, cứ lảng lạng nhìn như vậy đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Về đến nhà, Lương Ngữ Hình theo yêu cầu của Hạo Tử quyết định mang cơm tối đến cửa hàng hoa ăn, bởi vì có một đơn đặt hàng lớn ngày mai phải giao, Hạo Tử tỏ ý bé sẽ ăn cơm ngoan ngoãn.

Vốn dĩ Lục Hạo muốn đi, nhưng khi khởi động xe lại tắt lửa, anh nhìn thấy Lương Ngữ Hình và Hạo Tử đi từ trong ngõ ra.

Cửa sổ LandRover có dán một lớp màng, có thể từ bên trong nhìn ra ngoài mà không bị người khác phát hiện, Hạo Tử xách ghế đầu ngồi ở bên ngoài cửa hàng hoa, trên chiếc bàn nhỏ bày cơm tối cùng với canh, Lục Hạo nhìn thấy củ cải nhỏ dùng chiếc muỗng nhỏ xúc một ít món gì đó có màu hồng phấn, cố gắng há to miệng cắn một miếng, sau đó tuyên bố một sự thật : “ Mẹ ơi, nhìn này , có dây ăngten.”

Lục Hạo không khỏi mỉm cười, thì ra củ cải nhỏ đang ăn củ sen.

Đúng vậy, trời đã vào thu rồi là thời điểm rất tốt để ăn củ sen, Lục Hạo nhớ rõ khi mình còn nhỏ, mỗi khi đến thời gian này trong nhà đều hầm canh củ sen cách thủy, mỗi ngày tan học đều chạy vội về nhà để uống một bát lớn, sau đó lại ra ngoài đánh trận với bọn Hạo Tử, lúc đó anh cũng cho rằng tơ củ sen là dây ăngten, mặc dù rất phiền phức nhưng vẫn rất thích mùi vị dịu ngọt của củ sen.

Lục Hạo nhìn thấy Lương Ngữ Hình đem ghế đầu đi ra ngồi ở bên cạnh con trai, tay không ngừng gói bọc gì đó.

Hạo Tử bị tơ củ sen chạm lên mặt khiến cậu bé ngứa liền trực tiếp lấy tay lau sạch, nhưng vẫn rất khó chịu, Lương Ngữ Hình dùng tay giúp cậu nhóc, nụ cười của cô rất điềm tĩnh, sau đó lại dùng tay ra dấu cái gì đó, Hạo Tử biết rõ mẹ mình đang nói gì liền gật đầu.

Điều này khiến cho Lục Hạo cảm thấy chướng mắt, anh không thích, trong lòng anh Lương Ngữ Hình không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Anh cứ ngẩn người như vậy ở trong xe cho đến khi cửa hàng hoa đóng cửa, Lục Hạo không ăn cơm cũng chẳng uống một ngụm nước nào, cho đến khi cửa hàng hoa đóng cửa anh mới chậm rãi bước xuống xe, hai chân đều đã tê rần, nhưng vẫn cố gắng di chuyển đến con hẻm nhỏ, nhìn theo bóng lưng Lương Ngữ Hình và Hạo Tử một lớn một nhỏ an toàn đi vào trong cầu thang, sau đó đèn trong nhà bật sáng.

Quay đầu lại liền nhìn thấy đôi con mắt sáng long lanh của Quán Tử.

“ Ôi trời ơi, đây là ai vậy ta? Lại đây để anh đây nhìn xem, anh đây chắc chắn quen biết! Ồ, là anh em của anh đây!” Quán Tử to gan mở miệng vì có Liên Dịch đứng ở bên cạnh.

Ngay cả Liên Dịch cũng cười : “ Ừ, không sai đúng là Lục Hạo.”

Lục Hạo có chút xấu hổ, đứng thẳng hai chân, đem mặt giấu vào chỗ tối, không nói chuyện.

Lúc như này im lặng là vàng.

“ Anh đây phải gọi điện thoại cho Hạo Tử, nói cậu ta đến đây ngay lập tức, vợ à em thấy chủ ý này có được không?”

“ Rất tốt.” Ngay khi nói xong Liên Dịch như muốn cầm điện thoại lên.

“ Muốn hỏi chuyện gì?” Lục Hạo nói chuyện, muốn ngăn chặn hai người nhàm chán này để cho bọn họ nhanh chóng biết được thứ mình muốn.

“ Ôi trời ơi, Lục Tử hiem khi thăng thẩn như vậy, đến đây nào, vô trong quán của anh đây ngồi một lát đi!!”

Ngay sau đó ba người đi vào ‘Tảo Biển’ rồi lên phòng làm việc ở tầng hai.

Mấy cậu bồi bàn ở ‘Tảo Biển’ bỗng nhiên hoảng sợ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, là thật rồi!! Có phải ông chủ của chúng ta đi cùng với vợ đến đàm phán với anh Lục không? ! ! Ông trời ơi, lão đại nhất định phải thành công nha! ! Chúng tôi đều muốn đi theo anh nha! ! Chúng tôi không muốn biến thành nhân viên phong độ trí thức của cửa hàng sách! ! ! ! ! Vẫn là quán bar có khí chất hơn nha! ! ! ! !

“ Sáng ngày mốt tôi sẽ lên máy bay trở về Bắc Kinh, ở Cục có chuyện rất gấp, cậu rảnh rồi không có việc gì bận thì đến đây xem thế nào.” Lục Hạo nói.

Quản Tử cảm thấy anh đây làm sao lại không có việc gì làm chứ? Anh đây rất bận rộn! ! Tập đoàn Tử Kim từ trên xuống dưới đang chờ anh đây để kiểm cơm, anh đây sao có thể rảnh rỗi được? ! ! !

Nhưng Liên Dịch lại nói : “ Được.”

Lục Hạo cùng chạm cốc với Liên Dịch, “Hai người gặp con tôi chưa?”

“ Ổi đời.” Quản Tử nở nụ cười, “ Cậu có biết Hạo Tử nhà cậu có quan hệ gì với anh đây không?”

Lục Hạo tỏ vẻ không biết.

“ Anh em! ! Nhóc kia rất thân với anh đây! !”

Sau đó Lục Hạo và Liên Dịch đều nở nụ cười.

“ Cười cái gì mà cười! ! !” Quán Tử cảm giác mình bị cười nhạo vì tình bạn cách trở tuổi tác này.

“ Không có gì.” Lục Hạo nói.

“ Quán Tiểu Thiên, anh phải gọi Lục Tử một tiếng chú, nhanh, gọi cho chị đây nghe xem nào!” Liên Dịch hoàn toàn không giúp chông mình.

Quán Tử cảm thấy, mình chính là thiếu nợ phụ nữ! Chờ xem buổi tối anh đây trừng phạt em như thế nào! !” Sau đó nói với Lục Hạo : “ Gọi cậu già đi như vậy không tốt, dù sao anh đây đã kết hôn rồi còn cậu vẫn độc thân ~!”

Lục Hạo cũng không giận, gật đầu : “ Cậu quả thật là kết hôn sớm hơn anh đây, nhưng con trai anh đây đã sắp năm tuổi rồi.”

Câu nói khiến cho Quán Tử ai oán nhìn về phía bụng của Liên Dịch.

Liên Dịch cảm thấy đây không phải hoàn toàn là trách nhiệm của mình, vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Quán Tử nói : “ Anh vẫn chưa đủ cố gắng.”

Một người đàn ông, bị nghi ngờ về phương diện không đủ cố gắng này thật là tổn thương lòng tự ái mà, cho nên Quán Tử đứng lên đồng thời kéo cả Liên Dịch, trước khi xuống lầu nói với Lục Hạo : “ Anh đây phải về nhà sinh con đây, từ nay cậu đến thì lên trên này, ở đây tương đối tiện.”

Lục Hạo nhìn cửa sổ của căn phòng biết tại sao tiện rồi.

Quán Tử lôi kéo vợ đi xuống lầu, mấy cậu chàng trong quán đều sợ hãi, ông trời ơi, không thể nào, lão đại chúng ta thua rồi ư? ! !

Quán Tử nói : “ Mọi người đều biết cửa hàng hoa bên cạnh chứ?”

Đám bồi bàn gật đầu.

“ Tốt lắm, từ nay về sau mỗi ngày mỗi người phải mua một bó hoa, đem tặng cho bạn hay hay cho mẹ đều được, rồi đi thanh toán với kế toán.”

Ngay sau đó, mấy cậu bồi bàn nở nụ cười, cảm thấy nên đi theo ông chủ Quán, muốn cái gì cũng có!

Sau đó Lương Ngữ hình không hiểu vì sao việc làm ăn của tiệm hoa rất đắt khách, điều này khiến cho Lương Ngữ Hình khi cuối tháng tính toán sổ sách vui vẻ rất lâu.

Còn Lục Hạo, tất cả thời gian còn lại đều ở trong lầu hai của Tảo Biển, buổi sáng nhìn Lương Ngữ Hình đưa Hạo Tử đến trường, Hạo Tử khoác balo chạy ở phía trước; thấy Lương Ngữ Hình mua thức ăn trở về, trong túi nhựa có một củ sen rất to; thấy Hạo Tử tan học, Lương Ngữ Hình nắm lấy bàn tay nhỏ dung dăng dung dẻ, bình thường hai người không nói lời nào nhưng đều cười vô cùng vui vẻ, phần lớn thời gian vẫn là nhìn Lương Ngữ Hình bận rộn ở trong tiệm hoa nhỏ, cô rất thích mặc váy dài bằng vải bông mang giày vải nhỏ, sáng sớm chuyển hết các chậu hoa ra ngoài cửa tiệm, bày những bồn hoa đẹp và những bó hoa tươi lên bậc cửa, chạng vạng tối lại đem chậu hoa vào trong, dưới ánh đèn cô cắt tỉa cành hoa, Hạo Tử yên lặng chơi đùa bên cạnh.

Lục Hạo cảm thấy, một người đàn ông chẳng hiểu biết gì mà xuất hiện thì sẽ không thành công, anh là kiểu đàn ông phải làm rõ hết thấy mọi chuyện rồi mới xuất hiện hơn nữa một lần là thành công luôn.

Lương Ngữ Hình, trước đây em nào có biết nấu ăn, nào có biết hầm canh, nào có biết nuôi con! ! ! Suy cho cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chú Đeo Kính

Mặc dù Lục Hạo đã xuất hiện, nhưng cuộc sống của Lương Ngữ Hình vẫn cứ tiếp tục như bình thường, cho đến một buổi sáng sớm khi Hạo Tử thức dậy hỏi cô : “ Mẹ ơi, chú đeo kính kia sao lại không xuất hiện nữa ạ?”

Lúc này, Lương Ngữ Hình mới có thể nhìn thẳng vào bóng hình trong lòng cô luôn nhớ đến, tự hỏi bản thân một câu : đúng vậy, sao không thấy anh ấy nữa?

Hạo Tử cười đáng yêu, chỉ vào đôi mắt của mình nói : mẹ ơi, lần trước con cũng hôn chú ấy, Hạo Tử hôn chú là chú liền thức dậy!

Hôm nay, Lương Ngữ Hình bất giác làm bữa sáng giống như ngày hôm đó, khi Hạo Tử cắn miếng xúc xích QQ nói : “ Vẫn là ăn cùng với chú ấy thú vị hơn, chú ấy cũng rất thích ăn, mẹ không thích ăn xúc xích.”

Lương Ngữ Hình nở nụ cười, khi chúng tôi còn nhỏ đều cho rằng mẹ thích ăn nhất là đầu cá, chân gà và thức ăn thừa, nhìn thịt cá, ức gà, đã bỏ hết xương và rau xanh biếc trong chiếc bát nhỏ thì luôn cảm thấy mình khác mẹ, tại sao món mình thích ăn mẹ lại không thích chứ?

Lương Ngữ Hình đưa cho Hạo Tử một cái bánh trứng gà, cho cậu nhóc sờ hạt cơm dính ở khóe miệng, cười cười, trong lòng bắt đầu nhớ đến người đàn ông ngày đó ngồi đối diện ăn cháo, bánh trứng gà, xúc xích của trẻ con cùng cậu nhóc.

Đó là lần đầu tiên cô biểu diễn tài nghệ nấu ăn với anh, mặc dù bánh trứng gà không phải kỹ xảo với độ khó cao gì, nhưng lúc ấy nhìn Lục Hạo

ăn ngon như vậy, trong lòng Lương Ngữ Hình len lén vui mừng.

Cô không hề quên quãng thời gian ba năm học đại học, lúc cô mới bước chân vào đại học liền biết được trong trường có một vị sư huynh như thần nhờ những lời bàn luận của bạn bè.

Vị sư huynh này chính là Lục Hạo.

Lục Hạo sẽ không xuất hiện ở trong trường ngoại trừ địa điểm học và thư viện, cho nên nếu như bạn muốn có thể xảy ra gặp gỡ tình cờ gì đó trong nhà ăn hoặc cửa hàng đồ ăn vặt là điều không có khả năng.

Hai năm, Lương Ngữ Hình luôn nghe thấy các sinh viên nữ nói về Lục Hạo, mà cô chỉ có thể vào lúc tan học về nhà nhìn thấy Lục Hạo lái xe lướt qua xe nhà cô đến đón cô.

Đến năm thứ ba đại học, cuối cùng bọn họ đồng thời xuất hiện cùng một lúc.

Ngày hôm ấy trời mưa rất lớn, Lương Ngữ Hình ôm một chồng sách ở trong thư viện tìm chỗ ngồi, nhưng tiếc rằng xung quanh có rất nhiều người vì không mang theo dù nên vẫn ở lại, mà hôm ấy Lục Hạo vừa lúc ở trong thư viện làm báo cáo, tình cờ ba lô của anh chiếm mất một chỗ ngồi.

Chỗ ngồi kia, đối với Lương Ngữ Hình khi đó thật là quý giá biết bao, cô bước nhanh qua đó, vỗ vào bả vai của Lục Hạo, nhẹ giọng hỏi : “ Ấy ời, tớ có thể ngồi ở đây không?”

Khi anh ngẩng đầu lên, Lương Ngữ Hình giật cả mình, thật sự rất muốn ném hết sách trong tay đi sau đó lấy tay che mặt chạy mất, thế nhưng Lục Hạo gật đầu.

Anh cầm ba lô lên để xuống dưới đất, ý bảo chỗ ngồi ở trước mặt cô bây giờ có thể ngồi xuống.

Lương Ngữ Hình cảm thấy mình đi không được mà không ngồi cũng không xong, làm sao bây giờ? Đây là chỗ ngồi bên cạnh sư huynh! Nếu như ngồi xuống, ngày mai có thể sẽ bị trêu chọc tập thể hay không? ? Nhưng mà...Cô cũng có bài tập quan trọng phải làm gấp mà, bây giờ rời khỏi đây hậu quả cũng rất nghiêm trọng...

Bởi vì bị hơi thở của Lục Hạo chèn ép, cuối cùng Lương Ngữ Hình vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, đồng thời còn lịch sự nói : “ Cảm ơn.”

Một giây kia, lần đầu tiên cô nhìn rõ đôi mắt của Lục Hạo, đôi mắt hẹp dài bị mắt kính che mất.

Thư viện vào mùa hè, trời đang có mưa rơi, trong không khí đều ẩm ướt, trên da dường như cũng có hơi nước tích tụ, hai người ngồi song song với nhau nên không tránh khỏi chạm tay nhau.

Lương Ngữ Hình yên lặng từ từ rút cánh tay lại, cố gắng không đụng vào.

Sau đó trời vẫn còn mưa, có mấy bạn học không chờ được liền dứt khoát chạy vào trong màn mưa, có vài chỗ ngồi để trống, Lương Ngữ Hình nhớ rõ lúc ấy cô nhẹ nhàng thu dọn sách vở trên bàn muốn tìm một chỗ ngồi khác, cô cảm thấy áp lực quá lớn, cảm thấy sau lưng có người vẫn đang nhìn mình.

Nhưng người bên cạnh lại đứng lên trước, đặt balo dưới đất lên bàn, nhét laptop vào bên trong, đẩy balo đã bị sán nhà làm bẩn, Lương Ngữ Hình cảm thấy có lỗi, tìm một cái khăn giấy ướt muốn lau sạch ba lô.

“ Cô làm gì thế?”

Cô nhớ rõ, đây là câu đầu tiên Lục Hạo nói với mình.

“ Em làm bẩn, em sẽ giúp anh lau sạch.”

Mặc dù có chút căng thẳng, nhưng sau đó Lương Ngữ Hình vẫn rất hài lòng với câu trả lời của mình.

Về sau, cô cảm thấy vị sư huynh trong truyền thuyết này cũng có có kiêu ngạo như vậy, bởi vì Lục Hạo nói với cô : “ Cảm ơn.”

Sau đó, Lương Ngữ Hình cảm thấy chính mình cũng nên tỏ vẻ một chút, lấy dù ở trong túi ra đưa cho anh : “ Cho anh mượn, em cũng không vội ra ngoài.”

Về sau cô mới cảnh tỉnh lại, sao có thể nói là cho mượn chứ? Phải nói cho mới đúng chứ!

Lục Hạo trở lại Bắc Kinh một tháng, vốn dĩ ban đầu muốn đem công việc tập trung xử lý trong một tuần sau đó có thể trở lại thành phố L, lại không nghĩ đến đầu năm nay tốt như vậy, không ngờ trên trời rơi xuống một khối bánh lớn, bên phía New Zealand đầu tư đến mười mấy triệu, cấp trên để cho Lục Hạo toàn quyền kiểm định, Lục Hạo chỉ có thể ở lại đơn vị.

Tối hôm anh biết chuyện xảy ra biến động liền gọi điện thoại cho Lương Ngữ Hình, thị trưởng Tiểu Tông làm việc, từ trước đến nay có thể tin cậy, điện thoại liên lạc cái gì đó, làm sao có thể không có?

Mà lúc Lương Ngữ Hình ở thành phố L nhìn thấy số điện thoại gọi lúc đêm khuya thì từ chối nghe máy.

Cô không thể nói chuyện, ngày thường liên lạc với khách hàng và bạn hàng ở nông trại hoa đều là dùng tin nhắn, có đôi khi Hạo Tử cũng sẽ giúp nói mấy câu, số điện thoại gọi đến bình thường đều là điện thoại lừa đảo.

Lục Hạo nào biết rằng tại sao mình lại trở thành đối tượng gọi điện thoại lừa đảo, còn tưởng là bấm sai số điện thoại của Lương Ngữ Hình rồi,

nghĩ đến bây giờ đã trễ nên không gọi tiếp, nhưng mà buổi sáng ngày thứ hôm sau tính toàn thời gian Hạo Tử đi học lại gọi lại lần nữa, nghĩ đến nhân tiện có thể nghe được giọng nói của con trai, lại không nghĩ rằng, cuộc gọi tiếp tục bị từ chối.

Suy nghĩ một lúc rồi gửi một tin nhắn: anh là Lục Hạo.

Sau khi Lương Ngữ Hình mở ra xem, mặt hơi ửng hồng.

Không phải em cố ý. Nhanh chóng gửi lại một tin nhắn. Lương Ngữ Hình đánh chữ rất nhanh.

Lục Hạo lại gọi điện thoại đến, nhưng đầu dây bên kia không có âm thanh nào, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

“ Hạo Tử đã đi học rồi chứ?”

Lương Ngữ Hình gật đầu, lấy tay gõ vào điện thoại.

Lục Hạo đã hiểu, tiếp tục nói : “ Anh đã trở về Bắc Kinh mấy hôm nay rồi, em có chuyện gì có thể nhờ Quân Tử giúp, anh sẽ đưa số điện thoại của cậu ấy cho em.”

Lương Ngữ Hình muốn nói, em không có gì cần giúp cả, với lại anh không cần kể chi tiết anh đang ở đâu với em rõ ràng như vậy đâu!

Lục Hạo còn nói : “ Việc ở đơn vị hơi nhiều, có thể không trở về nhanh được.”

Lương Ngữ Hình lại gõ hai cái, ý là: anh cứ lo công việc đi.

Sau đó, Hạo Tử đang cúi đầu xuống thắt dây giày nhưng thất bại, ngẩng đầu gọi mẹ.

“ Mẹ ơi, Hạo Tử không thắt được nơ hình con bướm.”

Lục Hạo cách cả ngàn dặm, dựa vào điện thoại di động nghe được giọng nói của con trai, trẻ con nói chuyện luôn không được chính xác, nhưng anh biết rõ, Hạo Tử nói là dây giày của bé chưa buộc được.

“ Em đi giúp con buộc dây giày đi, anh sẽ gọi lại cho em sau.” Giọng nói của Lục Hạo đem theo chút thoải mái, chạm vào trong lỗ tai của Lương Ngữ Hình, có chút nóng.

Điện thoại lại bị gõ một cái, sau đó tắt máy.

Lục Hạo gỡ mắt kính dịch lên phía trước mặt là một xấp lớn tài liệu, anh rút ra từ trong ngăn kéo hồ sơ điều tra về gia đình của Lương Ngữ Hình vào năm đó ở Bắc Kinh.

Có một số việc không hề đơn giản như vậy.

“ Mẹ lợi hại quá! ! !” Hạo Tử nhìn nút thắt nơ bướm xinh xắn khen ngợi, đôi mắt to đen nhánh, tiến tới hôn Lương Ngữ Hình.

Hôm nay Lương Ngữ Hình phải đi đến nông trại hoa ở ngoại ô chọn hoa nên nhờ nhà Tiểu Mị ở lầu trên đưa Hạo Tử đi học cùng, Hạo Tử nắm tay Tiểu Mị đưa kẹo que Lương Ngữ Hình cho qua : “ Tiểu Mị cho bạn nè, mẹ của mình mua cho mình đó! !”

Tiểu Mị cũng cười ngọt ngào lấy từ trong túi ra một thanh chocolate đưa cho Hạo Tử.

“ Mẹ Hạo Tử, bọn tôi đi nha! !” Ba của Tiểu Mị chào hỏi.

Nhà của họ mỗi ngày đều là bố đưa con đi học, mẹ đón con về, phân công hợp lý thật là một gia đình mỹ mãn.

Lương Ngữ Hình gật đầu, tạm biệt với con trai, trở về nhà cầm áo khoác cùng với mũ đi ra cửa.

Cô có một chiếc xe đạp điện nhỏ, bình thường không đi chỉ khi ra ngoài làm việc mới dùng đến.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời rất chói chang, Lương Ngữ Hình chuẩn bị đầy đủ, bọc kín người từ đầu đến chân, cô ngồi lên xe đạp điện, cầm chắc tay lái rồi lên đường.

Không giống với thành phố oi bức, vùng ngoại ô bao giờ cũng mát mẻ, mái tóc dài của Lương Ngữ Hình bị gió thổi tán loạn, chiếc xe nhỏ chạy bằng điện phát ra tiếng vang tích tích, cô cẩn thận cho xe đi vào ven đường chậm chậm tiến về phía trước, thỉnh thoảng sau lưng có tiếng xe lớn gào thét, làm cát bụi bay mịt mù.

Lương Ngữ Hình nhớ, giao thông ở Bắc Kinh còn kinh khủng hơn ở đây nhiều, không biết buổi sáng Lục Hạo lái xe đi làm có bị kẹt xe hay không.

Cũng chỉ là bỗng nhiên trong đầu hiện lên ý nghĩ này lại khiến bản cô hoảng sợ, khiến đầu xe cong một chút.

Anh ấy làm sao biết được điện thoại của cô? Hiện giờ anh ấy đang làm công việc gì? Anh ấy rốt cuộc nghĩ như nào đối với việc cô bỗng nhiên có một đứa con trai?

Trong đầu có rất nhiều câu hỏi, nông trại hoa ở vùng ngoại ô nối liền thành một mảnh, thiếu chút nữa Lương Ngữ Hình lái xe đi ngang qua rồi.

Có một người đàn ông trong lễu đi ra vẫy tay chào hỏi với Lương Ngữ Hình : “ Cô gái, đã đến rồi hả!”

Do cô không hề giống với một người mẹ đã có con năm tuổi cho nên ông chủ ở đây luôn xưng hô như vậy với Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình cởi áo khoác và mũ ra, cười với người đàn ông.

Ở bên trong lại có một người phụ nữ mập lùn đi ra, đó là vợ của người đàn ông.

“ Gần đây cô buôn bán có thuận lợi không? Có một giống hoa vừa mới đến, chắc cô sẽ thích đây, tôi cũng giữ lại cho cô đây này!”

Bởi vì Lương Ngữ Hình chỉ mua hàng của nhà họ, cho nên mấy năm nay mọi người đều quen thân, vợ chồng ông chủ trại hoa lại rất nhiệt tình, thấy cô một mình nuôi con nhỏ, mỗi lần giao hàng đều cho thêm vài cành hoa.

Lương Ngữ Hình lấy từ túi ra danh sách nhập hàng đã viết xong từ ở nhà đưa cho vợ chồng chủ trại hoa, cho biết hôm nay muốn mua tương đối nhiều hàng, phiền ông chủ giao hàng giúp.

Vợ chồng chủ trại hoa có một chiếc xe tải nhỏ, nếu như khách mua hàng số lượng lớn, ông ta sẽ đi giao hàng đến tận nơi, nếu như khách hàng mua số lượng ít có thể tự mình mang về.

Trung thu sắp đến Lương Ngữ Hình muốn chuẩn bị một ít hoa cắm chướng và các loại khác để tặng cho bậc trưởng bối, còn muốn về cửa hàng tuyển chọn một số mẫu hoa đặc sắc để ở trước cửa hàng mời chào khách.

Khu nhà cô chỉ có một mình cô bán hoa, thêm cả dịp lễ Tết, cho nên ngày thường buôn bán cũng không tệ lắm.

Đi ra từ nông trại hoa, Lương Ngữ Hình đỗ xe trước cửa siêu thị lớn nhất thành phố L, định thuận tiện mua chút đồ dùng trong nhà.

Bỗng nhiên phía sau có người vỗ vào lưng, quay đầu nhìn lại, là bà chủ quán bar ‘Tảo Biển’ ở kế bên, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ba Người Phụ Nữ

Đi ra từ nông trại hoa, Lương Ngữ Hình đỗ xe trước cửa siêu thị lớn nhất thành phố L, định thuận tiện mua chút đồ dùng trong nhà.

Bỗng nhiên phía sau có người vỗ vào lưng, quay đầu nhìn lại, là bà chủ quán bar ‘Tảo Biển’ ở kế bên, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp.

“ Cô còn nhớ tôi không? Quán Tiểu Thiên là chồng tôi.” Liên Dịch giới thiệu về mình.

Lương Ngữ Hình mỉm cười gật đầu, đương nhiên cô nhớ, lấy giấy bút từ trong túi ra viết: chậu cây xương rồng vẫn tốt chứ?

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Quán Tử đưa Liên Dịch đến cửa hàng hoa của Lương Ngữ Hình để mua hoa, Quán Tử nói muốn mua một em nhóc xinh đẹp về nhà, kết quả Liên Dịch kẹp điều thuốc trong tay chỉ vào một chậu cây xương rồng nói nếu như sau này Quán Tử không nghe lời thì về nhà quỳ lên cây xương rồng.

Đồng Tiểu Diệp ở bên cạnh lo lắng nhảy lên nhảy xuống, theo tin tức tuyệt mật đáng tin cậy của chồng yêu, người ở trước mặt này chính là người phụ nữ của Lục Hạo! !

Liên Dịch đẩy Đồng Tiểu Diệp đi ra ngoài đồng thời nói với Lương Ngữ Hình : “ Đồng Tiểu Diệp, phu nhân thị trưởng, hai người làm quen với nhau đi.”

Lương Ngữ Hình đến thành phố L đã sáu năm , chưa từng quen biết người có thân phận gì gì đó , bỗng nhiên xuất hiện một người là phu nhân thị trưởng, cô sợ hãi gật đầu, đôi mắt to chớp chớp, nghĩ đến việc có cần phải bắt tay hay không?

Đồng Tiểu Diệp nũng nịu vỗ vào người Liên Dịch, nói: đừng nói người ta như vậy mà! ! Sau đó cười ngọt ngào với Lương Ngữ Hình: “ Chào chị, em là Đồng Tiểu Diệp, là bạn tốt của Tiểu Dịch.”

Cuối thu, Đồng Tiểu Diệp mặc váy liền bằng ren hơi dày một chút cộng thêm áo khoác nhỏ, rất đẹp, làn da cực kì tuyệt vời, trong đầu Lương Ngữ Hình nhớ lại tin tức xem trên ti vi có hình ảnh diện mạo của thị trưởng đại nhân, kết hợp cùng với người phụ nữ ở trước mặt này, thật đúng là rất có tướng vợ chồng mà!

Lương Ngữ Hình sợ cô không thể nói chuyện sẽ khiến không khí trở nên ảm đạm, liền tỏ ý cô muốn vào siêu thị mua ít đồ, muốn tạm biệt hai người ở chỗ này, nhưng ai ngờ Liên Dịch mỉm cười, mặc dù là một khuôn mặt rất trung tính, nhưng khi cô ấy nhếch miệng nở nụ cười khiến cho Lương Ngữ Hình cảm thấy vô cùng thoải mái, là một nụ cười tùy hứng nhưng không hề giả bộ.

Liên Dịch nói : “ Đúng lúc chúng tôi cũng muốn vào trong.”

Đồng Tiểu Diệp bên cạnh vội vàng kéo cánh tay của Lương Ngữ Hình nói : “ Đi cùng đi, đi cùng đi, em gọi chị là Hình Hình có được không?”

Lương Ngữ Hình nhìn cánh tay của mình, ngoài con trai ra, rất lâu rồi chưa có ai kề sát với cô như vậy.

Một tay Liên Dịch ôm lấy cô gái, đi vào siêu thị một cách quý phái, đến nỗi có một bác gái ở trong siêu thị liếc xéo với tiểu đoàn ba người họ, thậm chí Lương Ngữ Hình có thể nghe thấy bọn họ ở sau lưng dùng những lời lẽ khó nghe xì xào bàn luận thối đời gì gì đó.

Đồng Tiểu Diệp che miệng cười trộm, đồng thời ghé sát đầu thì thầm vào tai của Lương Ngữ Hình : “ Hình Hình à, đừng căng thẳng nhé, quen là được ấy mà! ! Tiểu Dịch thường xuyên khiến cho người ta hiểu lầm mà! Ày, chị biết không? Trước khi cô ấy kết hôn với Quản Tử thậm chí bị người ta hiểu lầm là bạn trai của Quản Tử ý! ~!”

“ Cô kia... ...bây giờ tôi có thể nghĩ đến lúc cậu ở bên chồng cậu, chính là cái dáng vẻ này mà cười thầm tôi trong chăn.”

“ Ày... Tiểu Dịch à~~~! !” Đồng Tiểu Diệp vội vàng lấy lòng.

“ Ờ, hành tây hải sâm cùng với cá hồi rong biển, nếu không chị đây sẽ tức giận đấy.” Liên Dịch nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

“ Được được, còn nữa không? Tiểu Dịch à cậu đừng tức giận với tớ nhé, chúng ta thân thiết với Hình Hình rồi thì sẽ nói những chuyện như vậy mà! ! Đói à, cậu còn muốn ăn món gì nữa? Người ta đều làm cho cậu ăn nhé~~!”

Khóe miệng Lương Ngữ Hình nở nụ cười, bờ vai của cô bị Liên Dịch tomboy gác lên, cánh tay thì bị Đồng Tiểu Diệp nũng nịu ôm lấy, siêu thị rất lớn, dường như lại trở nên tương đối nhỏ, mỗi lần đến đây đều cảm thấy rất trống trải.

Liên Dịch gác cằm lên trên vai của Lương Ngữ Hình, trầm giọng nói : “ Hôm nay để mẹ bò sữa nấu cơm cho chúng ta, tay nghề của cô ấy rất tuyệt, cô không nên bỏ qua, có muốn ăn món gì không?”

Bỗng nhiên Lương Ngữ Hình hơi đỏ mặt, bởi vì gần trong gang tấc chính là một khuôn mặt trung tính cùng với giọng nói rất trung tính.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mẹ bò sữa then thùng nói : “ Ha ha, là em đấy là em đấy..., sau khi em sinh Đồng Đồng nhà em ra thì không gây lại

được, Hình Hình đáng người của chị hồi phục tốt thế, người ta thật hâm mộ mà! !”

Lương Ngữ Hình có chút không dám tin, trên khuôn mặt của Tiểu Diệp có niềm hạnh phúc và ngọt ngào của cô gái nhỏ, tuy nhiên chẳng nhìn ra điểm nào là cô ấy đã sinh con rồi cả.

Đứa bé mấy tuổi rồi? Cô viết câu hỏi ra giấy.

“ Đồng Đồng nhà em được hai tuổi rồi ~~ cậu nhóc rất ngoan ngoãn đáng yêu!” Đồng Tiểu Diệp tìm được người cũng đã làm mẹ liền nói chuyện liên tục không ngừng.

“ Cũng rất béo!” Liên Dịch bổ sung thêm.

“ Tiểu Dịch! ! ! ! Không phải béo mà là rắn chắc ấy! ! !” Mẹ của bạn nhỏ béo mập nào đó bắt đầu bảo vệ hình tượng của con trai mình.

Con của tôi cũng rất rắn chắc. Lương Ngữ Hình cười viết ra giấy.

Sau đó, Đồng Tiểu Diệp liền che miệng cười khanh khách, “ Em cho con bú sữa mẹ, Đồng Đồng nhà em rất thích uống cho nên rất khỏe mạnh, tuy nhiên bây giờ cai sữa nó cao lên rất nhiều nha.”

“ Bò sữa mẹ dâng tặng cả nhà!” Liên Dịch nói ra một câu chỉ có Đồng Tiểu Diệp nghe hiểu được ý tứ trong đó.

“... .. Tiểu Dịch thôi! !” Không có cách nào phản bác lại, chỉ có thể hét lớn lên ba chữ này, sau đó không để ý đến Liên Dịch, nói chuyện tiếp với Lương Ngữ Hình : “ Hình Hình có phải con của chị tên là Hạo Tử không? Hôm nay em có thể gặp cậu nhóc không? Người ta rất muốn gặp ! ! ! Cậu nhóc có thể chơi cùng với Đồng Đồng nhà em không? Con trai em rất thích anh trai nhỏ đấy! !”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, cô chưa bao giờ nói cho họ biết tên tuổi của con trai mình mà! ! ?”

Liên Dịch xoa gò má đầy thịt của Đồng Tiểu Diệp nói với Lương Ngữ Hình : “ Tôi nói cho cô ấy biết.”

À! Lương Ngữ Hình gật đầu, hóa ra là như vậy, bỗng nhiên liền nghĩ đến người nào đó hôm nay trong điện thoại có nói: anh sẽ gọi điện lại cho em.

Liên Dịch và Đồng Tiểu Diệp do là bạn của Lục Hạo, cho nên mới quan tâm cô như vậy ! Nhưng tại sao bạn của Lục Hạo lại có thể là thị trưởng đại nhân cùng với ông chủ của ‘Tảo Biển’ chứ?

Hiện giờ Lương Ngữ Hình còn không biết bối cảnh của Lục Hạo thâm sâu đến cỡ nào, năng lực khiến người ta kinh sợ bao nhiêu.

Trong lúc cô nghĩ đến người nào đó, hoàn toàn không nghe thấy Đồng Tiểu Diệp đã thương lượng xong xuôi với Liên Dịch là tối nay muốn cùng nhau ăn một bữa cơm.

“ Hình Hình à, chúng ta ăn sườn lợn được không? Hạo Tử thích ăn món gì? Đồng Đồng nhà em rất thích ăn thịt! !”

Lương Ngữ Hình nghi hoặc chớp chớp mắt, tình huống gì đây?

“ Buổi tối đến quán của em chúng ta cùng nhau ăn cơm nha! !” Đồng Tiểu Diệp cười vui vẻ, cảm thấy có thêm bạn mới thật tốt!

Lương Ngữ Hình cảm thấy làm phiền người ta như vậy thì không tốt, hơn nữa thật sự hôm nay trong tiệm còn có rất nhiều việc cần làm, liền vội vàng khoát tay.

“ Không cần khách sáo mà, Hình Hình bây giờ chị cũng đã là bạn tốt của tôi rồi mà!” Đồng Tiểu Diệp hết sức nhiệt tình, Liên Dịch bên cạnh mỉm cười.

Lương Ngữ Hình viết lên trên giấy: cảm ơn cô, nhưng mà hôm nay trong tiệm có hàng sắp giao đến, sau đó còn phải đến trường đón Hạo Tử tan học, để lần sau nhé!

Những người này đây là bạn của Lục Hạo!

Khuôn mặt của Đồng Tiểu Diệp lập tức liền trở nên đau khổ, đáng thương nhìn Liên Dịch.

Cuối cùng vẫn do Liên Dịch quyết định, Liên Dịch nói : “ Hàng mua trước, tôi sẽ nói nhân viên trong quán của tôi giúp cô nhận hàng, còn việc gì cần làm có thể nói bọn họ xử lí luôn, sau đó chúng ta cùng đi đón Hạo Tử, Quán Tiểu Thiên đã ra nước ngoài nên hôm nay phụ nữ chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Như vậy, có nghĩa là hôm nào đấy phải ăn cơm cả nam cả nữ sao? Lương Ngữ Hình nghĩ.

Cũng không tiện từ chối nữa, bởi vì Đồng Tiểu Diệp mỉm cười ngọt ngào, bởi vì Liên Dịch thân thiện sắp xếp mọi chuyện cần thiết.

Siêu thị rất lớn, Lương Ngữ Hình bị hai người phụ nữ kẹp ở giữa đi qua hết gian hàng này đến gian hàng khác, Liên Dịch muốn bỏ rau quả muốn ăn vào xe đẩy, Đồng Tiểu Diệp bỏ vào xe đẩy rất nhiều đồ ăn vặt, sau đó quay đầu xin lỗi cười cười nói : “ Ha ha, Hạo Thần thích ăn!”

Liên Dịch bổ sung: “ Mức độ ăn đồ ngọt của chồng cô ấy thật dọa người.”

Lương Ngữ Hình nghĩ đến lát nữa chắc là cùng nhau trả tiền chứ? Nhìn dáng vẻ đó của Liên Dịch chắc là như vậy rồi, thế thì hôm nay cô không mua đồ thì tốt hơn , nếu không thì ngại quá.

Kỳ thật là cũng không thân thuộc gì, làm sao Lương Ngữ Hình có thể để cho người khác trả tiền hộ mình được.

Sự thật chính là như thế, lúc khi ba người phụ nữ đi thanh toán, Liên Dịch đem tất cả đồ trong xe đẩy của cô và Tiêu Điệp bỏ hết lên quầy tính tiền, bỗng nhiên phát hiện Lương Ngữ Hình không có mua gì cả.

“ Không phải chị nói muốn mua đồ sao?” Đồng Tiểu Điệp hỏi.

Lương Ngữ Hình mỉm cười lắc đầu, tỏ ý không cần nữa.

Liên Dịch không nói thêm câu nào, trả tiền mang theo một túi đồ đi về phía trước.

Đồng Tiểu Điệp quơ hay tay trống trơn đi phía sau cùng với Lương Ngữ Hình, Lương Ngữ Hình muốn giúp Liên Dịch xách túi đồ to, lại bị Đồng Tiểu Điệp kéo tay lại nói : “ Hình Hình à, bây giờ chúng ta đến nhà trẻ đón Hạo Tử được không? Nhà trẻ xin về sớm không có vấn đề gì chứ!?”

Lương Ngữ Hình nhìn xem đồng hồ, vừa qua giữa trưa một chút, không phải nói muốn ăn tối sao?

Liên Dịch quay đầu trở lại nói : “ Tôi để xe ở nhà của cô nàng này, không xa, cùng đi qua đó đi!”

Lương Ngữ Hình ra dấu, mình có đi xe đến, đậu ở ngay cửa ra vào của siêu thị.

Liên Dịch dường như nhớ lại, gật đầu, “ Vừa lúc có thể đem những thứ này để lên xe cô chở một đoạn, nếu không, chiết tiết, tay của chị đây sẽ bị gãy mất rồi! Đồng Tiểu Diệp rốt cuộc cậu mua những thứ gì vậy! ! !”

“ ! Tiểu Dịch cậu mới là người mua nhiều đó! !”

Ngay sau đó Lương Ngữ Hình nhanh tay nhanh chân đem xe đạp điện của mình đẩy ra ngoài, treo túi nhựa trên tay của Liên Dịch lên đầu xe.

Đồng Tiểu Diệp vỗ chiếc xe đạp điện hỏi : “ Hình Hình à, tôi có thể ngồi không? Chân của người ta rất mỏi nha! !”

Lương Ngữ Hình khẳng định Đồng Tiểu Diệp là người thích làm nũng nhất trong những người cô đã gặp, nhưng mà không khiến người ta ghét, cô gật đầu, ý bảo mình có thể chở được Đồng Tiểu Diệp.”

Liên Dịch cẩn thận đỡ Đồng Tiểu Diệp ngồi lên xe, Đồng Tiểu Diệp ngồi ở trên chiếc xe chạy bằng điện, cực kỳ vui vẻ, vẫy tay với Liên Dịch, chỉ về hướng nhà của mình nói : “ Hình Hình, chỗ đó, chúng ta hãy đi trước đi!”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ăn Cơm Ở Nhân Lương

Lương Ngữ Hình đỗ xe ở dưới nhà của Đồng Tiểu Điệp, ngẩng đầu nhìn lên trên, nhà cao và đẹp quá.

Nơi này là khu vực đắt đỏ nhất ở thành phố L, có một căn nhà ở chỗ này, thật khiến cho người ta hâm mộ!

Đồng Tiểu Điệp gác tay lên vai Lương Ngữ Hình, cười hỏi : “ Chị có muốn vào nhà em uống một chén trà trước hay không?”

Lương Ngữ Hình vội vàng lắc đầu, đây là nhà của thị trưởng đại nhân!

Đồng Tiểu Điệp rõ ràng rất thất vọng, còn muốn tiếp tục khuyên bảo.

Không phải muốn đi đón Hạo Tử sao? Lương Ngữ Hình nhanh chóng viết ra giấy.

“ A a, đúng đúng, em quên mất, vậy lần sau Hình Hình cùng đưa Hạo Tử đến nhà! ! Người ta rất muốn chị đến nhà em chơi đó! !”

Lương Ngữ Hình cười, cảm thấy cô gái như này có thể nào cũng không làm cho người ta thấy ghét được.

Lúc này Liên Dịch chạy đến, chỉ chiếc xe bên cạnh nói : “ Lên xe đi, tôi sẽ cho người đi xe của cô về cửa tiệm, cô yên tâm đi.”

Nhưng Lương Ngữ Hình lắc đầu.

Liên Dịch suy nghĩ một chút, “ Được rồi, cô cứ đi theo xe của tôi, trước tiên chúng ta đến một nơi đã.”

Vì thế, một chiếc xe thể thao rất phong cách, theo sau là một chiếc xe đạp điện cũ, đi đến một tiểu khu nhỏ gần tòa án thành phố L.

Liên Dịch từ trên xe bước xuống nói với Lương Ngữ Hình : “ Chờ một lát.”

Lương Ngữ Hình tưởng rằng Liên Dịch quên mang theo cái gì đó, nhưng cô đã sai, Liên Dịch trở về để đổi xe.

Xe bốn bánh biến thành xe hai bánh, nhưng cùng là xe hai bánh, xe đạp điện đặt bên cạnh chiếc xe này trong rất nhỏ bé.

“ À, lần sau cô hãy đến nhà tôi uống trà đi, Quán Tiểu Thiên có một chậu cây thủy tiên rất quý.” Liên Dịch nói xong nổ máy xe, quay đầu hỏi Đồng Tiểu Diệp : “ Cô em, cô muốn ngồi xe của ai?”

Tiếng động cơ xe rất lớn, rầm rầm rít gào, so sánh cả hai, Đồng Tiểu Diệp lựa chọn xe đạp điện.

Lương Ngữ Hình được sủng ái mà sợ hãi, hiện tại người ngồi phía sau xe của cô chính là phu nhân của thị trưởng, thị trưởng phu nhân không muốn ngồi xe phân khối lớn mà muốn ngồi xe đạp điện! !

Liên Dịch cười, để túi nhựa vào chỗ ngồi phía sau, chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

Đồng Tiểu Diệp vỗ vỗ ngực nói : “ Người ta mới không cần ngồi lên xe của Tiểu Dịch! Bị hù chết mất! !”

Lương Ngữ Hình cảm thấy hai người họ đều rất thú vị, chậm rãi lái xe đạp điện, trên đường đi sau lưng đều là tiếng nói của Đồng Tiểu Diệp, Hình

Hình ơi gì gì đó, Hình Hình ời gì gì đấy.

Là bởi vì cô đi xe hai bánh cho nên Liên Dịch cũng đổi thành xe hai bánh, với lại thị trường phu nhân đang ngồi trên xe của cô sao? Bọn họ thật sự là người tốt ! !

Sự việc sau đó chứng minh, Liên Dịch chỉ là nhìn thấy người khác đi xe hai bánh ngứa tay mà thôi, hơn nữa cô ấy còn muốn khoe khoang cô vợ của mình xinh đẹp đến cỡ nào.

Cô ấy thật sự chỉ muốn lái xe phân khối lớn, mà Đồng Tiểu Diệp thực sự sợ hãi phong cách lái xe của Liên Dịch rồi.

Từ đằng xa, đã nhìn thấy Liên Dịch anh tuấn ngồi trên xe máy vắt chân lên hút thuốc, xe chở hàng của nông trại hoa đã đến, phía trước xe tải các nhân viên của ‘Tảo Biển’ đã xếp thành một hàng dài đứng đợi.

Hình Hình xông lên! ! Đồng Tiểu Diệp ngồi ở phía sau chỉ huy, sau cùng Lương Ngữ Hình đạp mạnh chân ga tiến lên phía trước, an toàn dừng trước cửa ra vào cửa hàng hoa của cô.

Liên Dịch đưa tay đến trước mặt Lương Ngữ Hình : “ Chìa khóa cửa.”

Lương Ngữ Hình vội cúi đầu tìm chìa khóa đặt vào trong tay Liên Dịch.

Liên Dịch đem chìa khóa ném ra cho nhân viên phục vụ ở sau lưng nói : “ Làm việc đi!”

Sau đó hết sức có trật tự, một người phụ trách mở cửa, một người phụ trách kiểm hàng, những người còn lại đều vén tay áo lên chuyển từng thùng hoa trên xe xuống.

Lương Ngữ Hình nghĩ muốn lên phía trước ngăn cản, ngại quá, sao có thể... Nhưng những người này đều rất quen mặt nha!

“ Khà khà, em chào chị chủ, em là đứa ngày nào cũng đến mua hoa đó! !”

“ Chị chủ cô có nhớ em không? Em cũng là đứa ngày nào cũng đến mua hoa đó! !”

Chàng thanh niên kiếm hoa cũng quay đầu lại, “ Ngày hôm qua em cũng đến mua một bông hoa hồng tặng cho bạn gái!”

Cuối cùng Lương Ngữ Hình đã biết, trong tháng này làm ăn tốt hơn bình thường chính là do những người trẻ tuổi này đóng góp! ! Bọn họ đối xử với bạn gái thật tốt, mỗi ngày đều đến mua hoa hồng! !

Đồng Tiểu Diệp che miệng ngồi dựa vào cạnh Liên Dịch, khe khẽ nói chuyện còn cười rất vui vẻ, Liên Dịch nhìn đồng hồ nói : “ Lương Ngữ Hình, bây giờ chúng ta đi đón Hạo Tử được rồi đấy.”

“ Tiểu Dịch! ! Cậu phải gọi là Hình Hình! !”

“ Muốn gọi một mình cậu gọi đi, tôi phải gọi là Lương Ngữ Hình.” Hai người phụ nữ lúc này đang so xem ai ấu trĩ hơn sao?

Lương Ngữ Hình cười viết lên giấy: Đều được hết.

Ông chủ trại hoa xuống xe thanh toán tiền hàng tháng trước với Lương Ngữ Hình, hai người tổng hợp các khoản trong sổ sách, lúc này mấy nhân viên phục vụ cũng đã làm xong việc, đồng thời sắp xếp lại cửa hàng hoa vô cùng ngăn nắp, nhưng vẫn chưa trả chìa khóa lại cho Lương Ngữ Hình.

Liên Dịch nói : “ Hôm nay bọn họ sẽ trông tiệm,” sau đó quay người hỏi một cậu em nhỏ : “ Bảng giá một tháng cùng với nghiệp vụ đã rõ ràng

chưa?”

Mấy cậu nhân viên nghiêm túc gật đầu, Liên Dịch rất hài lòng, lúc đi ra liền chạy vào trong ‘Tảo Biển’ đem đồ gì đó giấu trong áo khoác.

Đồng Tiểu Diệp lén lút cười nói với Lương Ngữ Hình : “ Quản Tử không cho Tiểu Dịch uống rượu, bọn họ chuẩn bị muốn có con.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày vô cùng thần kỳ, cuối cùng cô còn ngồi trên một chiếc xe cực kỳ sang trọng đi đến nhà trẻ đón con trai.

Liên Dịch cầm chìa khóa xe từ tay cậu nhân viên nói : “ Đổi một chiếc xe bọn tôi có thể cùng ngồi được.”

Lương Ngữ Hình thực sự ngại từ chối nữa, vuốt tóc rồi ngồi lên xe.

Ba giờ chiều mùa thu mặt trời vẫn rất nắng, nhưng không bao lâu sau gió bắt đầu thổi nên hơi lạnh một chút, bầu trời xanh vô cùng, một màu xanh thuần túy.

Lương Ngữ Hình đi vào nhà trẻ cùng nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm của Hạo Tử muốn đón Hạo Tử tan học sớm một chút, các bạn nhỏ lớp chồi đang vẽ tranh, lúc Hạo Tử đi ra hai tay đều dính đầy thuốc màu để vẽ tranh.

“ Mẹ ới!!” Thời điểm mỗi buổi chiều tan học, tiếng gọi mẹ đầu tiên của Hạo Tử luôn có chút nũng nịu.

Lương Ngữ Hình đi đến ôm lấy con trai, hôn một cái, chỉ đằng sau lưng cho cậu nhóc có hai người đang tò mò đứng ở trước cổng nhà trẻ.

“ Mẹ ới cô kia là bạn gái của anh Quản Tử! !” Hai mắt cậu nhóc Hạo Tử sáng long lanh giống như hai quả nho nhỏ nhìn chăm chăm vào Liên

Dịch nói.

Liên Dịch đi đến vò rối tóc của Hạo Tử, trong lòng cảm thán thật sự là không giống nha!

Đồng Tiểu Điệp cũng đi đến, ngọt ngào nói với bạn nhỏ Hạo Tử : “ Chào em, chị là chị Tiểu Điệp ~!”

“ Chị mập! ! !” Giọng nói của cậu nhóc cực kỳ vang dội.

“”

“ Là cô mập.” Liên Dịch bổ sung.

Cả người Đồng Tiểu Điệp nhào vào trong ngực Liên Dịch không chịu ra, cô đau lòng, tại sao? Bởi vì trẻ con sẽ không biết nói dối! ! Bởi vì Hạo Thần nhà cô lừa cô! ! ! Cái gì mà em vẫn còn rất gầy anh ôm không thấy thoải mái ăn nhiều một chút anh mới thích em, toàn là lừa gạt! !

Lương Ngữ Hình lắc đầu nhìn Hạo Tử, tỏ ý không thể không lẽ phép như thế.

Hạo Tử đưa tay xoa lên mặt của cô mập, mềm mại, chơi rất thích nha!
!

“ Đừng khóc, Hạo Tử thích cô! !”

Giọng nói của cậu nhóc đều rất dễ nghe, trong nháy mắt Đồng Tiểu Điệp lập tức được chữa khỏi, “ Phải gọi cô là cô xinh đẹp nha! !”

Cậu nhóc Hạo Tử hiểu chuyện gật đầu, gọi một tiếng cô xinh đẹp.

Liên Dịch cảm thấy thật sự không phải rất xinh đẹp mà, hơn nữa thân hình lại béo mập, nhưng vẫn không nên nói ra thì hơn.

Đây là lần đầu tiên Hạo Tử ngồi trên chiếc xe lớn như vậy, rất vui vẻ cầm lấy tay mẹ bé nói gì đó, Đồng Tiểu Diệp khe khẽ nói thầm với Liên Dịch : “ Tổn thương hôm nay tớ phải gánh chịu nhất định phải bắt anh Lục Hạo bồi thường tổn thất! ! !”

Liên Dịch xoa đầu cô ấy nói : “ Tôi cũng muốn.”

Vì vậy hai người phụ nữ thấp giọng thương lượng với nhau nên bắt chẹt Lục Hạo thứ gì đây, bởi vì Lương Ngữ Hình không thể nói chuyện, cảm giác tồn tại thật sự rất nhỏ, dặn con phải nghe lời.

Hạo Tử bò từ ghế sau lên nhìn vô lăng trong tay Tiểu Diệp, “ Sau này Hạo Tử có thể học lái xe với cô xinh đẹp được không ạ?”

Một tiếng cô xinh đẹp, có cái gì không được hay chứ? Với lại Đồng Tiểu Diệp cảm thấy về sau không cần chúng cô dạy cháu, bố của cháu cũng sẽ vui vẻ dạy.

Đương nhiên khi trên xe có mẹ trẻ em ngồi thì Liên Dịch bị ghét phải ngồi ở ghế lái phụ.

Mà điều khiến cho Lương Ngữ Hình càng giật mình hơn nữa, nơi mà bọn họ ăn cơm tối, là ‘Nhân Lương’, ‘Nhân Lương’ rất nổi tiếng tại thành phố L.

Đồng Tiểu Diệp giữ chặt tay của cô nói : “ Hình Hình à, chị cứ xem nơi đây như là nhà của mình, không cần câu nệ ! ! !”

Liên Dịch đem chai rượu đã giấu đi đưa cho nữ nhân viên phục vụ, nói với Lương Ngữ Hình : “ Đây là nhà hàng của cô em này, chúng tôi thường đến đây.”

Lúc đầu cô ấy muốn nói, sau này nếu muốn đến đây cứ gọi điện trước để cô em chuẩn bị mấy món ăn ngon cho cô, nhưng cũng may không có nói ra miệng, cô gái này vô cùng trầm lặng, cô ấy không thể nói chuyện.

Lương Ngữ Hình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạo Tử đi theo Đồng Tiểu Diệp vào bên trong, lên lầu hai.

Đồng Tiểu Diệp nói : “ Trước đây khi chưa kết hôn tôi đều ở đây, hôm nay chúng ta lên trên lầu ăn!”

Lương Ngữ Hình vẫn cảm thấy, bỗng nhiên xuất hiện hai người đối xử với cô rất tốt, mặc dù không thân quen cũng không có nói chuyện với nhau, nhưng đều chu đáo nghĩ đến cảm nhận của cô, bọn họ đều là bạn của Lục Hạo.

Mặc dù trong bữa cơm không có ai nhắc đến tên của Lục Hạo, hơn nữa khi Liên Dịch giới thiệu về mình cũng là nhắc đến tên Quán Tử, nhưng không thể tránh khỏi cô nghĩ đến Lục Hạo, nghĩ đến buổi tối ngày hôm đó anh ở lại qua đêm ở nhà cô, cô bị anh mạnh mẽ ôm lấy, Lục Hạo khẽ nói bên tai cô : “ Lúc này em nên hét lên, nói có sắc lang vô lễ với em.”

Bỗng nhiên trên mặt nóng như có lửa, cùng lúc đó có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đồng Tiểu Diệp đang bận rộn chuẩn bị mấy món ăn, cô ấy đem các nguyên liệu buổi chiều mua được giao cho nhà bếp, bưng một bình ngũ cốc hoa quả nóng lên lầu, cười nói : “ Hình Hình à, điện thoại của chị kêu kìa ~!”

Lương Ngữ Hình cầm điện thoại lên xem, ông trời ơi, cô chỉ vừa mới nghĩ đến, thế nào lại như vậy? Nếu như linh nghiệm như vậy, tại sao trước đây lúc cô nghĩ đến lại chưa từng linh nghiệm?

Nhớ đến, đúng vậy, cô thường nhớ đến anh!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Con Nhớ Chú

Vẫn không thấy cô trả lời, Lục Hạo nói chuyện rất tự nhiên, người bình thường nói chuyện không nhiều, ngược lại khá biết nói chuyện điện thoại.

" Em đang ở đâu vậy?" Anh thân thiết hỏi.

Một người nếu như hỏi bạn đang ở đâu mà không có bất cứ từ ngữ thừa nào, cũng không có từ ngữ xưng hô lại có thể khiến bạn biết được đang nói chuyện với mình, trong lòng sẽ cảm thấy rất ấm áp.

Đồng Tiểu Diệp với Liên Dịch đứng bên cạnh, vui sướng rạo rức nhìn Ngữ Hình, như là đang nói: Nhìn đi, Lục Hạo đó!

Mặt Ngữ Hình nóng ran, cô cắn khước môi, ngón tay nhẹ gõ lên điện thoại ý nói cô đang nghe anh nói.

Lục Hạo cảm thấy không thể nói chuyện thì có liên quan gì chứ? Như thế này cũng rất tốt rồi.

" Chút nữa em đi đón Hạo Tử tan học hả? Thằng bé thích gì? Khi nào anh trở lại sẽ đem cho nó..."

Lúc này bạn nhỏ Hạo Tử đã biết có người đang nói tới cậu, đôi chân nhỏ bé nhảy nhót chạy đến ngồi dựa bên người Ngữ Hình, cặp mắt đen nhánh, to tròn chăm chú nghe cô nói chuyện điện thoại.

" Thằng bé có thích xe không? Thằng bé chơi rubik giỏi đúng không em?" Lục Hạo hỏi cô.

Câu nói này bạn nhỏ Hạo Tử đã nghe thấy, câu nhóc liền cất giọng ngọt ngào gào lên " Hạo Tử giỏi lắm đấy!! Chú là ai vậy ạ?"

Lục Hạo sửng sốt, lập tức nở nụ cười, trong căn phòng rộng lớn thư kí đứng trước bàn anh còn tưởng mình bị hoa mắt.

Lục Hạo muốn nói bố là bố con đó, nhưng chưa tới lúc, loại chuyện này nói qua điện thoại thì chẳng có chút thành ý nào cả.

" Sớm như vậy mà con đã tan học sao?" Câu này là hỏi Ngữ Hình, giọng nói trầm thấp lại vô cùng thân thiết.

Đồng Tiểu Diệp cảm thấy nghe lén vợ chồng son người ta nói chuyện thật là không tốt, liền ngoan ngoãn ngồi ở một chỗ thật xa, nhưng mà khác với cô nàng, Liên Dịch cảm thấy rất thú vị liền đi qua, Hạo Tử, Liên Dịch mỗi người ngồi một bên của Ngữ Hình, thuận tiện trả lời giúp cô luôn.

" Chúng tôi bây giờ đang ngồi ở ‘Nhân Lương’."

Lục Hạo vừa nghe thấy thế, thì biết ngay cô nàng tomboy này nhàn rồi không có việc gì làm, nhú mày thấp giọng nói: " Đừng có làm loạn quá."

Sau đó di động trên tay Ngữ Hình bị giật lấy, mở loa ngoài ra, Đồng Tiểu Diệp cũng nhào tới góp vui, ngọt ngào gọi một tiếng anh Lục Tử...

Lục Hạo nể mặt " Có một loại xúc xích dành cho trẻ con, Tiểu Diệp à em biết làm không? Hạo Tử rất thích ăn đó."

Đồng Tiểu Diệp có một loại cảm giác không hài hòa, nhìn trân trối Liên Dịch, Liên Dịch cầm lấy điện thoại, cười nói: “ Bọn tôi không biết đó

là gì, tối qua tôi đem rượu đi từ ‘Tảo Biển’ giờ cũng đã tỉnh rồi, vị giác chắc không tồi.”

Hạo Tử nghe thấy người lớn đang nói về cậu, rất vui thích tỏ vẻ mình cũng muốn nói chuyện, thân thể nho nhỏ dựa vào Liên Dịch, đầu cọ vào lòng Liên Dịch, nói với cái điện thoại: " Con là Hạo Tử, chú là ai ạ ?"

" Chú là người hôm trước cùng ăn xúc xích với con đấy" Lục Hạo nói.

Buổi sáng...cùng ăn điểm tâm.

Liên Dịch cười cười nhìn Ngữ Hình, Ngữ Hình giờ phút này hận vì sao bản thân không thể nói chuyện, cô rất muốn giải thích rõ ràng, thật ra anh ngủ ở phòng khách mà!

Hạo Tử nhớ rất rõ chú đeo kính, cậu nhóc dạ một tiếng, sau đó hỏi: " Cháu nhớ chú lắm, chú đi đâu vậy ạ?"

Đây là điều Lục Hạo không ngờ tới, bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần, bây giờ thằng bé đã nói với anh, cháu nhớ chú.

Tuy rằng cậu bé gọi anh là chú, nhưng không hề ảnh hưởng gì đến tâm trạng có chút kích động của anh bây giờ.

"... Ừ, chú cũng rất nhớ cháu." Giọng nói của anh lại khôi phục lại vẻ trong trẻo lạnh lùng, Lục Hạo lấy tay ôm ngực mình.

Một cậu bé xinh đẹp trên người đang chảy dòng máu của anh đây, cậu bé đang nhớ anh, loại cảm giác này quả thật quá tốt. Lục Hạo hận không thể biến khỏi nơi này ngay lập tức để đến chỗ vợ và con trai anh.

Ngữ Hình bất đắc dĩ ở bên cạnh xem phụ tử tình thâm, Hạo Tử vẫn còn tiếp tục nói: " Chú ơi, khi nào chú về vậy ạ? Lại tới nhà cháu ăn cơm được không ạ?"

" Được." Lục Hạo đồng ý ngay: " Thứ tư tuần sau chú về, chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Phần sau câu nói rõ ràng là đang nói với Ngũ Hình.

Đồng Tiểu Diệp và Liên Dịch không mất tiền mà được xem cảnh diu dành tình thâm nghìn năm hiếm thấy của Lục Hạo cảm thấy quá là sung sướng liền bắt đầu tác oai tác quái với cái điện thoại: " Anh Lục Tử à, Hình Hình nói là cô ấy muốn ăn bánh đậu xanh Bắc Kinh! Anh nhớ mang cho cô ấy đấy nhé!!"

" Lục Tử à, hôm nay mấy anh em của Tảo Biển dỡ đồ phụ cửa hàng, tôi rất có lòng đúng không? Hôm nay thấy người phụ nữ của anh lái xe, thật kích thích, à mà tôi thích có một chiếc Harley (1) đó."

(1) Harley-Davidson là một trong 2 hãng sản xuất xe mô tô lâu đời nhất thế giới. Được sáng lập vào năm 1903 tại Milwaukee- Wisconsin (Hoa Kỳ) bởi 2 tên tuổi huyền thoại là William S. "Bill" Harley (1880 - 1943) và Arthur Davidson (1881 - 1950), sau này tiếp tục được phát triển bởi William A. Davidson, Horst Lambrecht (1870-1983) và Walter Davidson (1877 - 1942).

Giọng nói Lục Hạo lạnh như băng, tổng kết một câu: " Biết các cô vất vả rồi, Tiểu Diệp, bánh đậu xanh Bắc Kinh tôi sẽ nhớ , còn cái Harley, thì Liên Dịch cô tự tìm tên kia của cô mà vùi ấy!"

Cái gì gọi là đái ngộ khác nhau? Biểu lộ rõ thế còn gì.

Ngũ Hình cũng bật cười, ánh mắt có lỗi nhìn Liên Dịch, Liên Dịch khoát tay: " Không có gì đâu. Quán Tiểu Thiên sẽ mua cho tôi mà."

" Thứ tư ở nhà chờ anh, anh tới tìm em." Lục Hạo nói thêm lần nữa, sau khi ngắt điện thoại mới nghĩ ra hình như mình nói chuyện dông dài quá.

Tuy rằng không nghe thấy âm thanh gì, nhưng anh biết, đầu đây bên kia, Ngũ Hình đang cười.

Lúc ăn cơm ba người phụ nữ cùng với một đứa nhóc ngồi một bàn có rất nhiều món ăn ngon, không ngờ thực sự xuất hiện một đĩa xúc xích trẻ con xào với cần tây, hương thơm ngào ngạt, Hạo Tử ăn hết hai bát cơm.

Ngũ Hình vốn lo lắng Tiểu Diệp với Liên Dịch sẽ hỏi cô, nếu hỏi thì cô biết trả lời làm sao bây giờ? Rồi thằng bé con cô từ đâu mà ra nữa? Nhưng hình như cô lo xa rồi, Đồng Tiểu Diệp thân thiết gắp đồ ăn cho cô, Liên Dịch cầm ly thủy tinh đẹp để thưởng thức rượu nho, Hạo Tử sau khi chơi giỡn thỏa thuê thì mệt mỏi buồn ngủ, liền được Liên Dịch bế vào chiếc giường nhỏ trong phòng để ngủ.

Ngũ Hình cảm thấy khuôn mặt cô nóng bừng cả tối, cho tới khi về đến nhà, cô vẫn cảm thấy trái tim đang đập liên hồi.

Vì sao? Bởi vì cô cảm thấy thật là khó tin.

Đột nhiên cô cảm thấy thời gian sao lại trôi qua chậm thế, Hạo Tử sau khi ngủ dậy cũng nói như thế, lúc Ngũ Hình đang giúp cậu nhóc soạn cặp, thì thân hình nhỏ bé tiến vào lòng cô, thì thào hỏi: "Mẹ ơi, thứ tư còn bao lâu nữa mới tới?"

Ngũ Hình liền hiểu ngay, con trai thực sự nhớ chú đeo kính.

Cô lấy điện thoại chỉnh phần ngày tháng, sau đó xoa đầu Hạo Tử rồi ghi lên giấy: buổi chiều sau khi tan học sẽ cắt tóc.

Hạo Tử không thích cắt tóc, cậu nhóc không thích tiếng tông đơ kêu ồ ồ, mỗi lần đều làm cho cậu nhóc cảm thấy tê tê, từ da đầu cho tới lòng bàn chân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc nhăn nhúm lại, làm nũng: “ Mẹ, Hạo Tử muốn để tóc dài.”

Ngữ Hình đưa tay vỗ vỗ em trai của cậu nhóc, tay làm hình cái kéo.

" A a a a a!!" Hạo Tử bị giật mình, bàn tay nhỏ bé ôm lấy đũng quần gào to:" Không cho mẹ cắt ‘tờ rim’ của con!!!!"

Ngữ Hình cười lớn ôm con vào lòng, ôm thật chặt, thời gian sẽ trôi nhanh một chút chứ!?

Mà sự xuất hiện của Lục Hạo, Ngữ Hình cũng không ngờ nó lại nhanh như vậy.

Anh nói thứ tư mới đến, nhưng sáng sớm chủ nhật hôm đó, đã thấy anh xuất hiện.

Nhà trẻ của Hạo Tử chủ nhật được nghỉ, nên hôm nay cậu nhóc ôm tay mẹ ngủ thêm một lát, Ngữ Hình cũng có thể nằm lười thêm một chút nữa.

Cửa nhà có tiếng gõ, Ngữ Hình vẫn còn ngái ngủ, đem cánh tay con đặt sang một bên, vuốt vuốt lại mấy sợi tóc rối liền đi mở cửa.

Cửa vừa mở, liền có một bóng người lao vào, ấn cô vào sau cửa, thân thể hai người dù không sát vào nhau, nhưng Ngữ Hình vẫn cảm thấy nhiệt độ nóng rực trên thân thể anh, bây giờ đã là sáng ngày cuối thu, nhưng cô vẫn cảm thấy nóng.

"Anh vừa tới nhà trẻ, đứng đợi hai người ngây ngốc một hồi, sao hôm nay thằng bé lại không đi học vậy? Anh muốn cho hai người một sự ngạc nhiên."

Ngữ Hình có chút kinh ngạc, người bây giờ đang nói chuyện với cô là Lục Hạo đúng không?

Lục Hạo nhìn quanh bốn phía: " Buổi sáng anh đi máy bay tới nơi rồi lái xe hai tiếng từ thành phố X tới, hôm nay em không mở tiệm sao? Mà sao Hạo Tử chưa ngủ dậy nữa?"

Căn bản không cần cố ý chuẩn bị điều bất ngờ, anh tới đây như vậy đã đủ lắm rồi.

Ngữ Hình gật đầu, lùi ra khỏi cánh cửa, sau khi cách xa Lục Hạo thì chỉ tay về phòng ngủ.

Lục Hạo khẽ bước vào phòng ngủ, trên giường củ cải nhỏ nói nhớ anh kia đang ngủ, lông mi dài, hai bàn tay nhỏ nhắn nằm gần nhau.

Con trai, đây là con trai anh đây!!

Lục Hạo tới bên giường, lẳng lặng ngồi nhìn Hạo Tử.

Ngữ Hình mang quần áo tới nhà vệ sinh để thay, cô nhìn mình trong gương rồi hoảng sợ, người phụ nữ mặt đỏ bừng, cổ áo mở rộng, đầu tóc rối bời này là ai!?!?

Bạn nhỏ Hạo Tử dần tỉnh lại từ trong mộng đẹp, đôi mắt khẽ mở ra nhìn rồi sau đó dụi mắt nhìn lại, cậu nhóc cười ha ha nói với Lục Hạo:"Chú ơi, chú tới rồi! Chú hôn mắt Hạo Tử đi!!"

Lục Hạo không hiểu lắm, nhưng thuận theo cậu nhóc, từ ban nãy anh đã muốn làm như vậy rồi.

Đôi môi của anh hạ xuống mí mắt của cậu nhóc, nhẹ nhàng hai giây, sau đó thì nhấc môi lên.

Hạo Tử liền ngồi bật dậy, nhào vào trong lòng Lục Hạo, giọng nói buổi sáng còn có chút nũng nịu: " Chú tới rồi !!"

Chỉ là lặp lại một câu nói, khiến cho máu trong trái tim Lục Hạo cảm thấy như sôi lên.

" Ừ, chú tới rồi đây." Anh đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn ngắn như con nhím của cậu nhóc, thật mềm, không có cảm giác đâm vào tay.

Hạo Tử chợt nghĩ tới việc mình mới đổi kiểu tóc, rất đau khổ nói với Lục Hạo : " Cái thứ này cứ gai gai, con không thích tí nào cả!!"

Tuy rằng hai người mới gặp qua nhau có vài lần, không thân thiết lắm, nhưng những cậu nhóc củ cải nhỏ đều thích làm nũng như này sao?

Lục Hạo nở nụ cười, tháo kính xuống, cầm đặt trên khuôn mặt mềm mềm của cậu nhóc, cù mấy cái nói: " Sao con lại không thích?"

Con của Lục Hạo đây, không thể chịu thiệt thòi được!

Cậu nhóc bị cù cười khanh khách, chân trần chạy vù tới bàn trang điểm, mở ngăn kéo lấy tên đầu sỏ ra, lại tung tăng chạy tới nhào vào lòng Lục Hạo.

" Chính là nó đấy ạ!"

Lục Hạo vừa nhìn thấy, nhưng cũng chưa hiểu cái trong tay cậu nhóc là gì.

Bạn nhỏ Hạo Tử cố gắng giải thích rõ ràng : " Mẹ dùng nó cắt tóc cho Hạo Tử đó! Khó chịu lắm! Mẹ nói nếu muốn nuôi tóc dài thì phải cắt 'tiểu kê kê' đi!!"

Lục Hạo liền hiểu được, khuôn mặt nhin cười đỏ gay, Ngử Hình dùng cái này cắt tóc cho con ở nhà.

Cậu nhóc trong lòng anh bắt đầu ôm bụng, có vẻ đã đói, anh bèn nắm lấy tay cậu nhóc, sờ sờ cái bụng tròn vo, dịu dàng nói : " Đi nào, chúng ta đi ăn sáng."

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Địa Bàn Của Đàn Ông

Hạo Tử nghe lời liền trèo xuống giường, vui vẻ lắc hông chạy tới phòng tắm gõ cửa, nhỏ giọng kêu : " Mẹ ơi, Hạo Tử muốn đi tè ~!"

Hai cái chân nhỏ xoắn vào nhau, bàn tay nhỏ bé ôm lấy 'chú chim nhỏ', không ngừng nhún nhảy.

Ngữ Hình ở trong đó bấy giờ mới hoàn hồn lại, lại phát hiện ra hình như mình còn chưa kịp thay quần áo, tóc tai tán loạn, mặt thì đỏ ửng.

Sợ cậu nhóc tiểu ra quần nên cô chỉ đành chạy nhanh ra, ôm ngực chạy vào phòng ngủ.

Lục Hạo nhìn thấy rất rõ ràng, anh lén ngăm bà mẹ sáng sớm mặt mũi đỏ bừng của con mình một cái, sau đó nói với củ cải nhỏ kia : " Cháu biết tự đi vệ sinh sao?"

Sau khi Lương Ngữ Hình tựa vào cửa phòng ngủ, nghe thấy con nói : " Cháu đem 'chú chim nhỏ' ra là được rồi rồi! Chú cũng muốn đi tè chung với Hạo Tử ạ?"

Lục Hạo cảm thấy, ý kiến này không tồi.

Anh bước mấy bước vào nhà vệ sinh, ôm cậu nhóc kia vào lòng, sau đó đóng cửa lại, bây giờ đây là địa bàn của đàn ông.

Hai người đàn ông vây quanh một cái bồn cầu, một người cao lớn, một người béo lùn, cùng kéo khóa quần, rồi cùng lúc phóng ra luôn.

Lục Hạo liếc vật mềm mềm trong tay cậu nhóc cách lớp mắt kính, thầm nghĩ, quả nhiên là con trai anh đây!

Lúc đi Hạo Tử cũng không chuyên tâm, cậu nhóc ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng của cậu nhóc chú đi tè bên cạnh rất thần kì, đây là lần đầu tiên cậu nhóc nhìn thấy một chú chim lớn như thế.

Trong nhà vệ sinh chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, xong việc, hai người cũng rùng mình mấy cái rồi bắt đầu kéo quần lên.

Lục Hạo xả nước, thấy củ cải nhỏ đã đứng trên một chiếc ghế nhỏ, giờ một tuýp kem đánh răng nói : " Chú ơi, đây là kem mà Hạo Tử thích, chú có muốn không?"

" Chú đánh răng rồi." Lục Hạo đi qua, giúp cậu nhóc bôi kem đánh răng.

Miệng Hạo Tử đầy bọt kem trắng, cái đầu nhỏ suy nghĩ không ngừng, nhỏ giọng mơ hồ hỏi : " Về sau Hạo Tử chúng sẽ có 'chú chim' to như chú sao ạ?"

Lục Hạo sửng sốt, lập tức nở nụ cười : " Đương nhiên rồi."

Mà chủ đề về 'chú chim' này cứ kéo dài mãi, chưa thấy chấm dứt.

Hạo Tử hiển nhiên vô cùng hứng thú đối với vấn đề này, sau khi cậu nhóc đánh răng rửa mặt xong, cặp môn nhỏ lại nguây nguây chạy tới chỗ Ngữ Hình, lớn giọng nói : " Mẹ ơi! 'Chim' của chú lớn hơn con nhiều lắm đó mẹ! Còn có cái màu hồng hồng! !"

Cái hồng hồng Hạo Tử nói, chính là cái bột trên 'chú chim nhỏ' của cậu nhóc.

Ngữ Hình đứng trong phòng ngủ, không dám ra ngoài, mặt cô đỏ bừng lên, không thể nào trấn tĩnh nổi, bàn tay nắm lại thành nắm, thầm nghĩ: Mình chưa nghe thấy gì, mình chưa nghe thấy gì! !

Lục Hạo ôm củ cải nhỏ đang hứng phần kia vào ngực, nói qua cánh cửa : " Thay quần áo đẹp một chút, chúng ta ra ngoài ăn sáng."

Ở thành phố L, món ăn sáng nổi tiếng nhất là bún, sợi bún nằm trong nước canh xương trong veo phối hợp với nguyên liệu mình thích, món này đã lưu truyền ở thành phố này mấy thế hệ rồi.

Trong cái chợ gần tiệm hoa có một tiệm ăn, cho tới khi ngồi ở đó nghe lục Lục Hạo gọi bún rồi mà mặt Ngữ Hình vẫn chưa hết đỏ, màu phần hồng nhạt trên mặt cùng với chiếc áo bông màu hồng khiến cô rất xinh đẹp.

" Hạo Tử muốn ăn thịt!!"

" Thịt bò hả ?"

" Thịt ạ."

" Ông chủ, cho hai bát mì thịt bò, một bát miến, thêm trứng và đậu hũ nữa." Lục Hạo đẩy mắt kính, xoa đầu củ cải nhỏ : " Ăn thịt bò giống chú nhé? Ăn vào cháu sẽ cao lên."

Hạo Tử ngược nhìn đôi chân dài Lục Hạo, cái đầu nhỏ ngộ nghĩnh, đồng dạng nói : " Dạ được ạ!"

Khuôn mặt của Ngữ Hình đột nhiên lại ửng đỏ, bởi vì Lục Hạo còn nhớ rõ, câu nói của nhiều năm trước, mà cô đã từng nói với anh.

" Chúng ta ăn miến xào được không? Em biết bên cạnh trường có một tiệm ngon lắm!"

" Anh ăn mỳ."

" Thế thì gọi hai phần, em thích ăn miến."

Đó là lần thứ hai bọn họ gặp nhau, bởi vì câu nói của Ngữ Hình : " Cho anh mượn dùng này, em không vội ra ngoài."

Vậy là mượn thì phải trả vì thế Lục Hạo tìm cô ở cổng trường, vì thế, Lục Hạo nói với cô: " Mời em ăn cơm."

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Ngữ Hình chỉ có thể lặp lại bốn chữ : " Mời em ăn cơm."

Bên cạnh trường học có một tiệm ăn rất ngon, thật ra Ngữ Hình chưa tới đó lần nào, cô chỉ nghe nói rất nhiều lần từ mọi người, nói là vừa ngon vừa sạch sẽ, nên cô muốn cùng vị sư huynh trước mắt này đi thử xem sao.

Lúc ấy Lục Hạo híp mắt nhìn chiếc Mercedes đến đón đằng sau Ngữ Hình, nhìn có vẻ gia đình khá giả, tuy nhiên miến xào này thực sự có thể sao?

Đối với vấn đề này, Lục Hạo vẫn chưa có kinh nghiệm.

Anh nhìn thấy Ngữ Hình cẩn thận gấp ô lại sau đó bỏ vào trong cặp, cặp của cô hình như rất nặng, trong đó chứa rất nhiều sách.

" Muốn anh cầm giúp em không?"

" Không cần, không cần đâu! !" Thấy thái độ phản ứng quá khích của Ngữ Hình, có vài ánh mắt đã liếc nhìn : " Đi thôi, chúng ta đi nhanh thôi! !"

Cánh tay của Lục Hạo bất ngờ bị nắm lấy, lòng bàn tay Ngữ Hình ươn ướt, nước như thấm vào từng lỗ chân lông, khiến anh cảm thấy hình như có gì đó không bình thường.

Anh bỗng cảm thấy, bọn họ hình như chưa thân lắm, nhưng mà, anh cũng không cảm thấy khó chịu.

Ngày hôm đó, Lục Hạo nói ít, Lương Ngữ Hình cũng không dám nói nhiều, hai người chậm rãi ăn một phần miến cực ngon, do thực sự quá ngon nên Lục Hạo không gọi mì xào.

Khi đi về, Lục Hạo nói : " Lương Ngữ Hình, lần sau có thể gọi món đắt hơn một chút."

Ngữ Hình còn nhớ, ngày hôm sau, cô bị bạn cùng lớp vây quanh, yêu cầu kể lại quá trình hẹn hò với sư huynh, không được bỏ qua chi tiết nào, nếu bỏ qua, hậu quả sẽ rất ghê gớm.

Lúc đó, Lương Ngữ Hình chỉ cười nói : " Có gì đâu, bọn tớ có hẹn hò gì đâu."

Nhưng mà, sau đó nghĩ lại, cái gì mà gọi là lần sau có thể gọi món đắt hơn một chút?

Còn nữa, sư huynh sao lại biết tên của cô!!!

Đương nhiên mấy chuyện này cô không kể rồi, lặng lẽ giấu ở một góc trong lòng, một niềm vui nho nhỏ bí mật.

" Mẹ ơi, thịt rất ngon! !"

Hạo Tử cắt đứt dòng hồi niệm của Ngữ Hình, cậu nhóc còn rất chu đáo gắp một miếng thịt bò mềm vào bát của cô.

Ngữ Hình cười cười đem bát miến của mình thôi cho nguội, sau đó xúc cho con ăn.

" Ừm, mỳ sợi ngon hơn! !"

Lục Hạo nghe thế liền cười, máu mủ ruột thịt thật là diệu kì quá! !

Sau khi ăn xong, Hạo Tử dựa vào lòng Lục Hạo : " Chú ơi, Hạo Tử no rồi! !"

Lục Hạo ôm cậu nhóc, cho cậu nhóc ngồi trên đùi anh, Ngử Hình nhanh chóng đưa cho anh một miếng khăn giấy ướt.

" Hôm nay là chủ nhật, chúng ta đi công viên chơi trò chơi được không?" Những lời này không biết nói với ai, nhưng Hạo Tử đã hưởng ứng nhiệt liệt.

" Hạo Tử thích chơi cầu trượt! !"

Ngử Hình không nghĩ là cô sẽ đi chung luôn, vì thế cô gật đầu đồng ý, sau đó đưa cho anh tờ giấy: Hai người đừng giỡn nhiều quá, nhớ đưa Hạo Tử về sớm nhé!

Ánh mắt Lục Hạo nheo lại, anh lấy di động ra, ấn số điện thoại : " Quản Tử, cho người tới trông coi cửa hàng hoa."

Sau đó không để ý tới đầu dây bên kia Quản Tiểu Thiên đang rít gào, anh cúp máy, nói với Ngử Hình : " Bây giờ em cũng không có việc gì, đi chung luôn đi."

Ngử Hình liếc mắt nhìn Lục Hạo một cái, người đàn ông này chẳng có chút thay đổi nào so với trước đây.

Hạo Tử vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, vui cười nói : " Yeah yeah, đi chơi đi chơi!! Chú ơi chú thật là tốt!"

Lục Hạo nhìn vào mắt cậu nhóc, nói : " Tên của cháu và chú giống nhau, đừng gọi chú là chú nữa."

" Thế chú muốn Hạo Tử gọi chú là gì?"

" Gọi chú là Lục Hạo là được rồi."

Ngũ Hinh đang muốn ngăn cản, cho con trẻ gọi luôn cả tên lẫn họ của người lớn, chẳng phải là dạy hư con sao.

Nhưng không ngờ Hạo Tử lại phản ứng nhanh hơn, kêu to : " Lục Hạo ơi! !"

Lục Hạo vừa lòng, gật gật đầu, thế này thoải mái hơn, chú chú chú chú, thật là đáng ghét! !

" Lục Hạo, Lục Hạo là bạn của cháu à?"

" Ừ."

" Lục Hạo, Hạo Tử thích tên của Lục Hạo lắm đó! !"

" Biết rồi."

" Lục Hạo, tên của Lục Hạo rất hay nha! !"

" Đương nhiên rồi."

Lục Hạo ngồi ở ghế lái nín cười, tên anh đây đương nhiên là dễ nghe rồi, cái đầu nhỏ của con thật thông minh nhá, biết khen anh đây chính là đang khen chính mình mà! !"

Lương Ngũ Hinh thấp thỏm ngồi ở ghế phụ, cô ôm Hạo Tử trên đùi, cô vốn muốn ngồi đằng sau, thế nhưng Lục Hạo lại nói : " Ngồi phía trước đi."

Vì thế Hạo Tử chạy lên đằng trước, Lương Ngữ Hình lặng lẽ nhích về phía cửa xe một chút.

Lục Hạo cài dây an toàn cho cô, cũng chưa nói câu gì.

Cứ như thế, Ngữ Hình liền im lặng ngồi yên.

Hạo Tử nói : " Cô xinh đẹp cũng lái chiếc xe to như này! "

Lục Hạo đương nhiên biết Hạo Tử là đang nói tới Đồng Tiểu Diệp và Liên Dịch, giữa hai người anh có thể biết được ai là cô xinh đẹp : " Chú còn rất nhiều xe, lần sau sẽ cho con tới xem. "

Hạo Tử kích động, muốn nhào vào ôm Lục Hạo, nhưng bị Ngữ Hình ngăn lại.

Lục Hạo – người lái Land Rover nhanh như bay, nay lại lái cẩn thận, tốc độ vô cùng bình thường, tuy rằng bình thường anh lái xe rất nhanh, thế nhưng bây giờ anh không dám đi nhanh, bởi vì ngồi trên xe chính là hai người quan trọng nhất của anh.

Khu trò chơi ở thành phố L thực ra chơi không vui cho lắm, chỉ có vài trò chơi đơn giản, nhưng đối với củ cải nhỏ mà nói, đây quả thật là thiên đường.

" A, a, Hạo Tử muốn đi xe điện đung! ! "

" Mẹ ơi, tới đây xem nè, có thuyền hải tặc đó! ! "

" Lục Hạo ơi, chơi cầu trượt chung với Hạo Tử không? "

" Cái thối bong bóng kia Hạo Tử mua được không? Hạo Tử biết thối bong bóng rất to! ! "

Ngũ Hinh buông tay cậu nhóc ra, để cậu nhóc tự chơi trong thiên đường trò chơi.

Ngũ Hinh đi tới ven đường mua một bình thổi bong bóng, nhẹ nhàng thổi ra, những chùm bong bóng dưới ánh sáng mặt trời ánh lên nhiều màu sắc, bay lả tả trong không khí, Hạo Tử đứng dưới làn mưa bong bóng, bàn tay nhỏ bé vươn ra hứng lấy, cười khanh khách vui thích.

" Mẹ, con muốn nữa!" Cậu nhóc lại yêu cầu nữa.

Ngũ Hinh bây giờ đã ghen đỏ mặt, không khí hô hấp không đủ mất rồi.

" Để anh làm cho." Lục Hạo nhận lấy, chấm nước xà phòng, tiếp tục thổi khí, làm củ cải nhỏ vui sướng nhảy nhót.

Tuy rằng không phải là miệng đối miệng, thế nhưng tình cảnh này lại khiến Ngũ Hinh quay đầu đi, khuôn mặt lúc trước đỏ đã đỏ, bây giờ lại càng đỏ hơn.

" Ha ha, Lục Hạo lợi hại quá! !"

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính mắt, tuy rằng chỉ là một câu nói của con trẻ, nhưng là con trai anh đây đang ngưỡng mộ anh đây đó nhá, anh đây thật là sung sướng!

Hạo Tử nhào vào lòng Ngũ Hinh, nói : " Mẹ ơi, Hạo Tử có ngoan không?"

Ngũ Hinh chưa biết cậu nhóc muốn gì, bèn nhẹ nhàng gật đầu.

"..." Hạo Tử có thể ăn kem không?" Trọng điểm chính là việc này.

Cậu bạn nhỏ này quá thông minh tinh quái, khiến cho Lục Hạo nhớ về bản thân anh, khi anh còn nhỏ, có như vậy không ta?

Về vấn đề ăn kem, anh hoàn giao cho cho Ngữ Hình giải quyết.

Ngữ Hình lắc đầu, lấy trong túi ra một cái bình thủy, bên trong là nước ấm mà cô đã chuẩn bị sẵn.

Hạo Tử cúi đầu, dạ nhỏ một tiếng.

Lục Hạo đứng ở bên cạnh nhìn hai người, anh cảm thấy tự hào vô cùng, củ cải nhỏ nhà anh thật biết nghe lời! Anh đi qua xoa đầu củ cải nhỏ, nói : " Buổi chưa chú mời cháu ăn đồ ngon nhé! "

Nhưng mà trong lòng cậu bạn nhỏ này, đồ ăn ngon là gì? Đáp án chính là: McDonald!! Nhưng mà Lục Hạo đâu biết, anh cũng chưa tiếp xúc nhiều với cậu nhóc, nên không biết cậu nhóc thích ăn cái này, anh tính đưa hai mẹ con đi ăn chút đồ ăn dinh dưỡng thế nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Hạo Tử, anh lại dễ dàng thỏa hiệp, anh hỏi Ngữ Hình : " Được không? "

Ngữ Hình kiên định lắc đầu, vì thế kế hoạch vẫn không thể nào thay đổi được, vẫn là đồ ăn nhà nông, thế nhưng khi xe đi ngang qua cửa hàng McDonald, biển hiệu của nó ánh lên trong ánh mắt của Hạo Tử.

" Mẹ, bên trong đó có thật nhiều người. "

" ... "

" Ô, mẹ ời, trong đó có rất nhiều bạn giống con. "

" ... "

"Tiểu Mị nói gà rán McDonald ngon lắm! !"

" ... "

Thật sự Lục Hạo rất muốn dừng xe lại, không phải chỉ là đùi gà rán thôi sao? Con trai anh muốn ăn mà!

Thật đáng thương quá đi! !

Nhưng Ngữ Hình lại lắc đầu, hơn nữa cô còn cúi đầu xuống, ôm lấy mặt củ cải nhỏ, làm cho cậu nhóc không thể nhắm mở được, hôn chụt lên môi cậu nhóc một cái.

Cuối cùng cũng qua giai đoạn nguy hiểm rồi, Lục Hạo thở dài một hơi, anh phải làm sao bây giờ? Về sau vợ và con trai, biết nghe ai đây?

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tạm Thời Giữ Bí Mật

Muốn Lương Ngữ Hình nói thế nào là thần kì? Cô cảm thấy bây giờ chính là thần kì.

Rõ ràng người đàn ông này nói muốn đỡ con ngủ, thế nhưng chính mình lại ngủ mất tiêu, anh nằm trên giường của cô, mắt kính lệch qua một bên, trong lòng anh đang ôm một bạn nhỏ, bên thì hấp háy đôi mắt có lông mi thật dài đánh giá người đàn ông đang ôm mình ngủ, một bên thì quay sang nhìn lên mẹ.

Ngữ Hình xác định Lục Hạo đã ngủ say rồi, bèn đi qua, nhẹ nhàng thối phù trên mặt con trai, cậu nhóc không nhin nổi cười, cái bụng nhỏ nhấp nhô, đưa tay chạm vào mặt cô, bình thường nói chuyện ầm ĩ là thế, thế mà bây giờ lại thỏ thẻ nói : " Mẹ ơi, chú đang ngủ, chúng ta đừng làm ồn."

Nhưng mà anh ngủ trên giường của cô, làm sao bây giờ?

Buổi tối đồ ăn bọn họ ăn rất ngon, Hạo Tử thấy đùi gà liền quên sạch cánh gà chiên McDonal mà cậu nhóc tưởng rằng là đùi gà chiên, cắn mấy miếng đùi gà thơm ngào ngạt, sau khi ăn no ợ một cái liền được Lục Hạo bế lên lầu, lúc đó anh nói với cô : " Để anh đỡ con ngủ, em đi tắm đi, cả ngày hôm nay đã mệt mỏi rồi."

Giọng nói của anh rất dịu dàng, bầu không khí hình như có chút gì không đúng, nên Ngữ Hình nhanh chóng chạy biến đi, ôm quần áo đi tắm.

Nhưng mà người vừa nói muốn đỡ con ngủ, lại ngủ mất tiêu trước rồi, hẳn là anh rất mệt, từ Bắc Kinh vội tới đây mà.

Bức họa trước mặt tựa như một miếng bọt biển, chậm rãi thấm ướt hơi nước, rồi thấm vào lòng cô, tràn đầy – đây chính là hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Hạo Tử rõ ràng rất muốn nằm ngủ trong lòng Lục Hạo, thấy mẹ sững sờ đứng đó, cậu nhóc liền vươn bàn tay nhỏ bé ra, vỗ vỗ vào mặt giường, nói : " Mẹ, ngủ thôi! "

Thiếu chút nữa là Ngữ Hình đã nhảy dựng lên rồi, cô cố gắng áp chế máu trong người đang sôi trào không ngừng, ôm một cái gối ra phòng khách ngủ.

Cậu nhóc Hạo Tử không hiểu vì sao mẹ lại muốn chạy đi, rõ ràng bên cạnh cậu nhóc vẫn còn chỗ cơ mà, sao mẹ lại ra sofa nằm ngủ? Cậu nhóc muốn đứng lên kéo mẹ về phòng ngủ, thế nhưng giây tiếp theo, lại bị Lục Hạo ôm chặt hơn, Lục Hạo nghiêng người, bàn tay to lớn phủ lên cái bụng tròn lẳn của cậu nhóc, rất ấm áp, có chút không giống với tay mẹ, nhưng lại có chút giống bàn tay của ba Tiểu Mị.

Dường như cậu nhóc không muốn ngọ nguậy nữa, Hạo Tử cảm thấy hương thơm trên người chú rất dễ chịu, không giống với mùi hương của mẹ, nhưng cậu nhóc rất thích.

Cậu nhóc dịch dịch vị trí, tiến sát hơn vào lòng Lục Hạo, chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi khẽ nhếch lên, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Lục Hạo ngủ rất ngon, cảm thấy trong lòng anh có gì đó rất mềm mại, còn có mùi thơm của sữa.

Sáng hôm sau, khi anh mở mắt tỉnh dậy, thì cậu nhóc trong lòng anh giật mình một cái, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm một câu gì đó, sau đó lại chìm vào giấc ngủ sâu, bàn chân nhỏ bé gác trên eo anh, không hề an phận một chút nào.

Lục Hạo không khỏi nhớ lại chuyện xưa, thằng bé này chẳng giống mẹ nó chút nào, ngày đó cô nằm trong lòng anh, rất ngoan, không động đậy, mà cũng chả dám ngo ngoậy.

Anh theo thói quen đưa tay lên đẩy gọng kính, lại phát hiện ra kính của mình đã được đặt ngay ngắn trên đầu giường, Lục Hạo cười nhẹ, hôn chụt một cái lên mắt củ cải nhỏ.

Dậy thôi con, anh nói thầm trong lòng.

" Ừ. Buồn ngủ, Hạo Tử muốn ngủ!" Cậu nhóc ngủ trong lòng Lục Hạo vẫn còn thói quen làm nũng mỗi sáng, cũng quên bém mất là đêm qua nằm trong lòng ai ngủ, còn lè nhè nói : " Mẹ, Hạo Tử nằm mơ thấy chú đấy!"

Lục Hạo cúi gần lại củ cải nhỏ, nhẹ giọng hỏi : " Mơ thấy chú thế nào?"

Hạo Tử lười biếng nhúu chặt mắt, ý thức còn chưa trở lại, hỏi cái gì thì nói liền cái đó : " Chú nói thích Hạo Tử!"

Tuy rằng mới sáng sớm nghe con trai gọi mình là chú, thật là khiến người ta chẳng biết làm sao, thế nhưng Lục Hạo cảm thấy, mấy cái nhỏ nhặt này nên cho qua, con trai anh đây mới sáng sớm mà đã đáng yêu thế này rồi sao? ! !

Anh hôn nhẹ lên mắt Hạo Tử, từ bên trái sang bên phải, sau đó hôn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn, dụi dụi vào hai má tròn thơm mùi sữa ngọt ngào của cậu nhóc, cuối cùng dừng trên chóp mũi của Hạo Tử, sau đó ôm lấy cậu nhóc đứng bật dậy vào nhà vệ sinh, khắp phòng là tiếng hét chói tai.

Lương Ngữ Hình vội vàng chạy từ phòng bếp vào xem, thấy con đang ôm cổ Lục Hạo cười to, khuôn mặt nhỏ nhắn còn tươi tắn hơn hoa cỏ mùa xuân, Lục Hạo cũng quay đầu nhìn, cả hai đôi mắt đều nhìn thẳng vào cô.

" Mẹ, Hạo Tử muốn đi tè cùng chú! Chú có thể nhắc Hạo Tử lên cao ơì là cao đó, Hạo Tử vui lắm ý! !"

Lục Hạo buổi sớm còn chưa đeo mắt kính, ánh mắt sâu thẳm, cặp mắt dài nhỏ híp lại, khiến Ngử Hình nhìn tới mất hồn mất, ánh mắt như vậy, sáu năm rồi, cô mới lại nhìn thấy.

Ngử Hình yên lặng rời khỏi phòng, cô cảm thấy bản thân mình không bình thường rồi, sao mặt lại đỏ như này?

Lục Hạo bế cậu nhóc vào nhà vệ sinh, sau đó tiếng nước róc rách truyền ra, sau đó là tiếng cười giòn của Hạo Tử, mặt Ngử Hình lại càng đỏ hơn, lắc đầu vài cái rồi chạy nhanh vào nhà bếp.

Lúc ăn sáng, Hạo Tử hỏi Lục Hạo : " Lục Hạo ơì, hôm nay Lục Hạo có chơi với Hạo Tử không?"

Lúc đánh răng, Lục Hạo lại giáo dục cậu nhóc một lần nữa về vấn đề xưng hô, bây giờ Hạo Tử đã nhớ rất rõ ràng, nhìn thấy Lục Hạo thì phải gọi là Lục Hạo.

Lục Hạo chưa trả lời vội, anh nhìn qua Ngử Hình.

Ngử Hình không thể tránh được, bèn nhẹ nhàng gật đầu, bỏ chén trên tay xuống, Lục Hạo liền xoa đầu Hạo Tử : " Đương nhiên rồi, hôm nay vẫn chơi cùng cháu." Cái gì gọi là chơi cùng nhau, chính là sau khi ăn sáng xong, đưa củ cải nhỏ đi học, sau đó đợi cậu nhóc tan học thì đón về, trong lúc ấy Lục Hạo có mời Ngử Hình đi cùng hai người, nhưng cô không chịu.

Ngử Hình viết lên giấy: Em đi mở tiệm đây, phiền anh rồi.

" Không có gì, cảm ơn em đã chuẩn bị bàn chải đánh răng cho anh." Lục Hạo nói với cô.

Ngữ Hình đang mở cửa đi ra ngoài, hai lỗ tai đều đỏ bừng lên, đúng vậy, sáng này cô chạy xuống lầu mua bàn chải và khăn mặt cho anh, sao đây, như vậy tốt hay không tốt? ! ?

Sáng sớm mùa thu chan hòa ánh nắng mặt trời, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con, từng bước đi về phía trước, hai bàn chân một lớn một nhỏ giẫm trên mặt đất, Lục Hạo đi một bước thì Hạo Tử phải đi hai bước, tuy rằng phải rất cố gắng nhưng cậu nhóc không hề mở miệng đòi bế, cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng liên thoảng : " Tuần sau nhà trẻ của Hạo Tử có tổ chức đại hội thể dục thể thao, Lục Hạo có tới không? Đại hội thể thao lần trước Hạo Tử không tham gia đi bộ nhanh, bởi vì phải đi cùng tham gia với bố và mẹ, nhưng Hạo Tử chỉ có mẹ, Lục Hạo có thể đăng kí chung với Hạo Tử không?"

Đột nhiên Lục Hạo dừng lại, nhìn khuôn mặt của cậu nhóc, không hề buồn bã hay mất mát, chỉ đơn giản như kể một câu chuyện mà thôi – Hạo Tử chỉ có mẹ.

Bây giờ cậu nhóc còn nhỏ, nói câu nói này chắc hẳn cũng chưa hiểu hết ý nghĩa, thế nhưng nhìn thấy ba mẹ Tiểu Mị ở lầu trên tham gia đại hội cùng với nhau, cậu nhóc rất hâm mộ, nhưng mà chưa bao giờ nói ra, bây giờ mới dám bày tỏ với Lục Hạo những lời giữ đã giữ trong lòng.

Lục Hạo mở miệng muốn nói gì đó, anh cảm thấy hình như anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, con của anh đây sao có thể chưa từng tham gia đi bộ nhanh? ! ! Con trai anh đây phải đứng nhất, đứng thứ nhất! ! !

Nhưng có rất nhiều chuyện, nghẹn ở trong cổ họng không thể thoát ra được, Lục Hạo muốn nói, Lục Hạo chính là bố con, gọi bố đi con! !

Vẫn là Hạo Tử nói tiếp, cậu nhóc cười hì hì ôm lấy đùi Lục Hạo, ngẩng đầu lên nói : " Lục Hạo, điện thoại của Lục Hạo kêu kìa!"

Lục Hạo đeo cặp của cậu nhóc lên vai, sau đó nhận điện thoại, Hạo Tử chạy ở phía trước.

" Mẹ."

" Không về nhà mấy ngày rồi, Lục Hạo mày đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Ở đâu? ! !"

Lục Hạo đau đầu, mẫu hậu tức giận xem ra chuyện rất nghiêm trọng.

" Con..."

" Đừng có nói với mẹ bây giờ mày vẫn đang ở Bắc Kinh! ! ! Mẹ biết tổng mày đang đi đâu đấy! Về ngay cho mẹ! Mày lớn thế rồi mà sao suốt ngày chạy theo đám Tiểu Nhị với Hạo Hạo ăn chơi lêu lổng suốt ngày thế hả, nhìn thấy người ta có vợ có con rồi mày còn chưa cảm thấy xấu hổ sao? ! !"

Lục Hạo cảm thấy, buổi sáng sớm như thế này, anh không nên nói thì tốt hơn, vì thế mới nói bình thường anh ít nói là cũng có nguyên nhân, vì thế mới nói cái giọng như hét vào tai người ta của Lục Ninh đúng là di truyền mà, vì thế mới nói, Lục Hạo nhìn con mình chạy nhảy phía trước, thật đúng là di truyền mà! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạo Tử đỏ hồng, cậu nhóc hét lớn với Lục Hạo đang đi phía sau : " Nhanh nào, hai chúng ta thì chạy đi! ! Hạo Tử chạy giỏi lắm! !"

" Lục Hạo mày có đang nghe mẹ nói không đấy! ! Nếu như mày có vợ con đang hoàng đặt trước mặt mẹ, mày muốn đi đâu thì đi, mẹ không thèm quản mày! ! Nhanh về ngay cho mẹ! ! !"

" Con có việc rồi."

" Mẹ mặc xác."

Lục Hạo nghĩ nghĩ, vợ con chẳng phải anh đây cũng sắp có rồi sao, vội cái gì chứ? ! Mẫu hậu người không thể chờ con sao? ! Thiếu kiên nhẫn quá đó! Hôm nào con đem vợ với con đến trước mặt, mẹ đừng có mà hoảng sợ quá đấy nhé! !

" Mấy cái việc xem mắt gì đó con sẽ không đi đâu."

"..." Bà Lâm Tịch có tiếng tăm trong khu nhà bỗng nhiên im bật, " Con gái nhà ai con cũng không có hứng thú đâu." Lục Hạo bổ sung thêm.

" Khụ khụ, gần đây mẹ không khỏe, mày về thăm mẹ."

" Được rồi, con sẽ gọi điện cho Ninh Tử, bảo nó mua đồ bổ cho mẹ."

"... Lục Hạo! !! " Mẹ anh rít lên.

" Con đang nghe đây, mẹ ho như thế thì đừng nói chuyện to." Lục Hạo cố nén cười,"Mẹ, chờ con xong việc rồi sẽ về thăm mẹ ngay, con cúp trước đây."

Hạo Tử chạy lại từ đằng xa, dụi đầu vào đùi Lục Hạo, cười hì hì, giọng nói vang dội : " Lục Hạo, Hạo Tử sắp muộn rồi! !"

Lục Hạo nhìn xung quanh, mấy củ cải nhỏ mặc đồng phục giống Hạo Tử lúc này đã nhìn không thấy đâu, anh bỏ điện thoại vào túi, vỗ tay Hạo Tử một cái, rồi bế Hạo Tử lên, cậu nhóc liền leo lên trên, ôm sát cổ của Lục Hạo : " Xông lên! !"

Mắt kính đã được tháo xuống, Lục Hạo chạy như điên, chủ yếu là Lục Hạo không biết đến nhà trẻ muộn thì sẽ nghiêm trọng như thế nào, ầy, nhưng vẫn không giữ hình tượng nữa mà chạy thôi!

Cậu nhóc được Hạo Tử ôm ở trong lòng cười khanh khách, cảm thấy rất vui vẻ, hôn chụt lên mặt Lục Hạo, sau đó lại cảm thấy xấu hổ, liền vùi đầu vào hõm vai Lục Hạo.

Khi Lục Hạo đưa Hạo Tử vào lớp, thì cô giáo đã bắt đầu giảng bài, Hạo Tử ôm cặp ngồi xuống chỗ của mình xong, thì cô giáo đi tới chào hỏi với Lục Hạo.

" Chào anh, tôi là cô giáo của Hạo Tử, tôi họ Điền."

Lục Hạo chưa kịp đeo kính, mắt anh bây giờ vẫn mơ hồ, anh đưa tay : " Chào cô Điền."

Cô Điền mắt bỗng nhiên đầy sao : " Cho hỏi anh là gì của Hạo Tử thế ạ?"

" Chuyện này, tạm thời xin giữ bí mật."

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lăng Ba Bi Bộ

Trong văn phòng hiệu quả thị giác hoành tráng của Tiểu Nhị tại ‘Tảo Biển’, sương khói lượn lờ, tiếng ly rượu va vào nhau cùng với tiếng nhạc tạo thành những âm thanh vang dội.

" Ôi trời, anh đây đã nói anh đây cảm thấy Ngữ Hình rất tốt mà, tình cảm của anh đây với Hạo Tử cũng rất tốt, Lục Tử à, không phải anh đây khinh thường cậu, thế nhưng anh đây cảm thấy cậu chả có tí mặt mũi nào để đến tìm anh đây đâu." Vừa nói chuyện, chân vừa bắt chéo, đó chính là Quản Tiểu Nhị nhà Quản nguyên soái.

Lục Hạo đưa tay lấy chén rượu Liên Dịch đưa qua, nhấp một ngụm không nói gì, tháo kính ra rồi lấy tay xoa mũi.

" Tiểu Dịch em/cậu đừng có hút thuốc nữa! !" Cùng lúc đó Quản Tử và Đồng Tiểu Diệp cùng gào lên.

Liên Dịch ngượng ngùng lui về chỗ của mình ở sô pha, miệng ngậm một điếu thuốc, híp mắt rít một hơi, sau đó gõ hai cái trên điếu thuốc, khói bụi rơi xuống gạt tàn trên bàn, rồi phả một làn khói đẹp để hư ảo về phía Quản Tiểu Nhị.

" Một điếu thôi không sao đâu, dù sao bây giờ cũng không mang thai."

Lục Hạo cười : " Gặp với anh đây làm cái gì? Con trai anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Tiểu Nhị khi nào cậu có con thế? !"

Quản Tử uất ức nhào vào lòng vợ, rầu rĩ nói : " Tiểu Dịch à, chúng ta đừng lãng phí thời gian với mấy người này, về nhà sinh con được không?"

Liên Dịch sờ sờ cái tên còn xinh đẹp hơn con gái kia như vuốt ve thú cưng, cô mỉm cười dập tắt thuốc : " Không được, em muốn ở đây xem chuyện náo nhiệt."

Quản Tử nghĩ thầm trong lòng, ừ thôi, không hút thuốc là tốt rồi, thế thì cứ ở đây vậy, tối nay hai đứa mình về nhà sinh con sau cũng được.

Đồng Tiểu Diệp ở bên cạnh, dựa vào người Tông Chính Hạo Thần, che miệng cười khúc khích, nói với Lục Hạo : " Anh Lục Tử à, em cảm thấy Hình Hình rất xinh ý, chúng em bây giờ là bạn tốt đó nha, Hạo Tử cũng đáng yêu nữa!"

Khó có cơ hội không bận rộn phục vụ người dân, thị trưởng Tông ôn Tiểu Diệp vào lòng, mở miệng nói : " Lục Tử à, anh thật giỏi đó."

Đúng thế, từ khi biết Lục Hạo có một đứa con trai năm tuổi, tâm hồn kiêu ngạo của Tông Chính Hạo Thần bị đả kích một cách mạnh mẽ, anh không khỏi nghĩ rằng, nếu không phải vì bị chia cắt ba năm, thì con trai anh đây cũng lớn như thế rồi! ! Đương nhiên anh đây khen cậu thế cũng không phải là khen phí lời đâu! Lục Tử à, xem cậu giải quyết làm sao rồi chứ? !

Lục Hạo rất thoải mái, nhớ đến cậu nhóc chân ngắn nhảy nhót lưng đeo balô nhỏ, tuy rằng đều mặc quần áo giống nhau, nhưng hình như củ cải nhỏ nhà anh vẫn đáng yêu hơn.

Đáng yêu, cái từ này đôi khi nhìn nhóc béo nhà Tông Chính Hạo Thần anh mới có thể cảm thán như thế, thế nhưng bây giờ không thể nữa rồi, cái từ này anh cảm thấy, chỉ có con anh mới xứng thôi.

Anh bước chậm rãi ra phía cửa sổ, đeo kính vào nhìn về phía tiệm hoa nhỏ, đương nhiên, vì không muốn để cho người khác phát hiện, nên nhìn

một cách rất bí mật.

" Chết tiệt! Lục Tử cậu đúng thật là không phù hợp với hình tượng giai đẹp đi nhìn lên! !" Quán Tử hét lớn, muốn xông đến bên cửa sổ gào tên Ngử Hình.

Nhưng vừa được nửa đường, đã bị chặn lại, Liên Dịch vỗ hông Quán Tử, lắc đầu.

Trước mặt các anh em, đương nhiên Lục Hạo sẽ không chịu thừa nhận sáng sớm anh vừa đưa con đi học, còn chưa được gặp người phụ nữ đang bán hoa dưới kia, đã bị tập đoàn này lôi kéo tới đây, bây giờ anh hơi nhớ cô rồi.

À, anh thấy được một chút rồi, cô đặt chậu hoa lên bệ cửa sổ, ngoái đầu nhìn sang phía bên này.

Lục Hạo xoay người đi ngay lập tức, vừa may anh mới thu ánh nhìn của mình lại, trong lòng rộn ràng, may quá không bị phát hiện.

Đồng Tiểu Diệp luôn là người thích nấu ăn cho người, cười hì hì nói :
Anh Lục Tử à, sao hôm nay anh lạ thế! !"

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, không nói gì.

Tông Chính Hạo Thần đương nhiên biết giai đoạn hiện giờ là lúc Lục Hạo khó chịu nhất, con không thể nhận, người phụ nữ của mình cũng không thể chạm vào. Vì thế, thị trưởng Tông vung tay lên :
" Nếu hôm nay ai cũng rảnh rỗi thì chúng ta cùng nhau ăn cơm đi."

Ngử Hình ở cửa hàng bán hoa, nhưng cứ cảm thấy có một ánh mắt không biết từ đâu cứ chiếu thẳng vào cô, khiến cô không thoải mái, cô ngẩng đầu lên nhìn, thì cảm giác hình như trên căn phòng trên lầu kế bên, có ánh sáng phản quang, rồi sau đó là một vài người xuất hiện trước mặt.

" Ôi ôi, Ngũ Hình à, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé!"

" Hình Hình à, buổi tối đi ăn cơm nhé! !"

" Ủ, ừ, cùng nhau ăn mà! !"

" Người ta rất nhớ cô đấy! !"

"..."

Những người này, là khinh thường cô không thể nói chuyện sao? ! !

Sau đó, mọi người tản ra, xuất hiện một người, là Lục Hạo, tựa như nhiều năm trước, anh xuất hiện như vậy trước mặt cô : " Cùng nhau ăn cơm được không? Lần này em có thể gọi món đắt một chút."

Từ trước đến nay Lục Hạo chưa từng thực sự lấy lòng hay cố gắng tiếp cận ai cả, nhưng sau khi ăn một bữa miến xào rất ngon rất rẻ, anh cho rằng phải đưa đàn em khóa dưới này đi ăn chút gì đó ngon ngon.

Nhưng mà lần hẹn thứ hai của bọn họ, thời tiết không được tốt lắm, ngày đó gió lên ào ào, mưa tầm mưa tã, giống như lúc vừa vào thu, mưa tạt vào người, làm ướt quần áo, lạnh cóng.

Tay anh cầm một cái ô, đó là chiếc ô lần trước, trên ô có khắc tên, còn chủ nhân của cái ô thì đang bị mưa làm cho mái tóc dài bị dính bết vào mặt, còn thân thể nhỏ bé run rẩy kia thì đang cố gắng không nép sát vào người anh.

Lúc ấy Lục Hạo cảm thấy, lẽ nào anh đáng sợ như vậy sao? Hay là...

Trên người anh dính gì bẩn lắm hả? Mưa lớn như thế mà cô nàng khóa dưới Ngũ Hình này lại ngốc nghếch để lộ cả nửa người ra khỏi cái ô? !

Động tác tiếp theo của anh làm cho Ngữ Hình hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy ấm áp, cô rơi vào vòng ôm của ai đó.

" Em...em..."

" Em cái gì?" Lục Hạo mím môi cầm ô, còn tay kia phải phân tâm kéo Lương Ngữ Hình đang muốn chạy trốn kia lại.

"..." Lương Ngữ Hình vốn không giỏi ăn nói, cũng không biết nói thế nào, thôi thì không nói là tốt nhất vậy.

" Lạnh à?" Lục Hạo nghiêng mặt, cảm giác được thân thể người trong lòng rõ ràng là đang run.

Ngữ Hình cúi đầu xuống sát ngực, khẽ gật đầu.

" Sắp tới rồi, nhà anh rất gần."

Đúng vậy, bọn họ đang trên đường tới nhà Lục Hạo, bữa tối vì trời mưa lớn đã tan thành mây khói, ước nguyện trước mắt là tìm được chỗ nào khô ráo một chút, để tránh mưa.

Lương Ngữ Hình cảm thấy trời mưa thế này thật hay, trường học không có mấy người nhìn thấy cảnh này, nếu không, thế nào ngày mai cô lại phải trả lời phỏng vấn mất.

Lúc ấy vì sao cô không tránh xa ra? Vì sao không bắt taxi trên đường rồi về nhà luôn? Có lẽ cánh tay ấy vừa dài vừa ấm áp, có lẽ đây chính là duyên phận.

Nhà của Lục Hạo, quả thật rất gần đó, nhưng mà khi tới nơi thì hai người cũng đã ướt đầm, Ngữ Hình đứng ngây ở cửa, nghĩ thầm cô phải vào như nào đây? Cởi giày sao? Phải bỏ tất sao? Làm ướt sàn thì sao đây?

Lục Hạo nhìn Lương Ngữ Hình này giờ cũng chưa dám ngẩng đầu lên, cười nói : " Phạt em đứng à? Vào nhà đi thôi."

Ngữ Hình cởi giày một cách chậm chạp, cô đang mặc váy, cái váy dài do mưa nên dính chặt vào đùi cô, ẩm ướt khó chịu, hơn nữa lại còn hơi trong suốt nữa.

" Phòng tắm ở đây, em tắm đi cho thoải mái một chút." Lục Hạo nói.

Tuy rằng bây giờ toàn thân Ngữ Hình đang rất ướt và rét lạnh là sự thật, có thể tắm nước nóng là tốt nhất, thế nhưng Ngữ Hình cũng không thể ngăn được khuôn mặt đang dần đỏ bừng của mình, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ cứ loạn vào nhau, có những hình ảnh không trong sáng thường thấy ở TV cứ xẹt qua xẹt lại trong đầu cô.

Cô bước từng bước, như là đang thi triển chiêu ‘Lăng ba vi bộ’ vậy, Lục Hạo buồn cười nhìn cô nhanh như chớp chui vào phòng tắm, anh buông tay ra, thấy trên sàn nhà màu trắng có một chuỗi dấu chân nhỏ.

Đột nhiên có một ý nghĩ tà ác xẹt qua đầu Lục Hạo, anh hướng vào phòng tắm nói : " Để anh lấy khăn mặt đưa cho em!"

Lương Ngữ Hình ngẩng đầu nhìn lên trời, hôm nay là ngày nắng, nhất định sẽ không có mưa!

Một giây sau đó, tay trái cô đã bị Đồng Tiểu Diệp ôm lấy, tay phải thì bị Quản Tử tóm lấy, đi nhanh về phía trước.

Đồng Tiểu Diệp cười tủm tỉm vung vẩy cánh tay của Lương Ngữ Hình, Quản Tử lại đưa bàn tay của Lương Ngữ Hình cho Lục Hạo một cách trịnh trọng, nháy mắt vài cái với anh.

Khi bàn tay Lương Ngữ Hình chạm vào bàn tay Lục Hạo thì cô không biết nên nói gì cũng không biết làm gì nữa, một giây sau định thần lại được muốn rút tay về thì đã muộn rồi, thì bàn tay đã bị nắm thật chặt.

Đồng Tiểu Diệp rất vừa ý khi thấy anh lục Hạo của cô bên cạnh cuối cùng cũng đã có một cô gái xinh đẹp bầu bạn, sau đó lui lại về phía Tông Chính Hạo Thần nắm lấy tay chồng.

Ngữ Hình cảm thấy thế này thật không ổn, không ổn chút nào, mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào cô, cô không quen như vậy, tay dùng sức một chút, rồi ngược lên nhìn vào mắt của Lục Hạo.

Trong mắt cô Lục Hạo nhìn thấy sự không tự nhiên, anh chỉ đành buông tay, đồng thời quay đầu lại lờm Quấn Tiểu Nhị lắm chuyện.

Bàn tay cuối cùng cũng đã buông ra, nhưng trong lòng cô lại có chút mất mát, Lương Ngữ Hình đưa tay vuốt tóc, cũng không hề ngẩng đầu lên nữa.

" Buổi tối tới 'Nhân Lương' ăn cơm nhé? Anh nghe Tiểu Diệp nói em rất thích thức ăn ở đó." Lục Hạo nói nhỏ bên tai cô dự định của tối hôm nay.

Lỗ tai có luồng khí nóng nóng phả vào, Ngữ Hình thật sự hi vọng đừng ai nhìn thấy lỗ tai đang đỏ gay của cô.

Anh vén lọn tóc đang dính ở má cô, mấy sợi tóc phía trước bị vướng vào làn mi dày, Lục Hạo đưa tay chỉnh lại, đổi lại sau lưng một tiếng sói hú, anh quay đầu, liếc mắt một cái, Quấn Tử thấy thế liền lùi ngay ra phía sau vợ mình.

Đồng Tiểu Diệp tự giác che mắt của mình lẫn Tông Chính Hạo Thần : " Bọn em không thấy gì hết nhé! !"

Đầu Ngử Hình vì vậy mà cúi càng thấp, Lục Hạo cảm thấy ngón tay của anh cứ ngứa ngứa mãi.

Nhưng chuyện đến ‘Nhân Lương’ ăn cơm Lương Ngử Hình cuối cùng cũng không chịu, đồ ăn ở ‘Nhân Lương’ rất đắt đỏ, hay là chúng ta đến nhà cô? Để cô nấu một bữa cho bọn họ?

Nhìn dòng chữ trên giấy, Lục Hạo cảm thấy bản thân vô cùng hãnh diện, nhìn đi, Quán Tiểu Nhị cậu nhìn đi, cũng chẳng biết vợ cậu cậu tìm được ở đâu nữa, chẳng biết làm gì, nhìn đi, Hạo Tử cậu cũng nhìn đi, trên thế giới này không phải chỉ có Tiểu Hồ Điệp nhà cậu biết nấu ăn, phụ nữ tốt anh đây cũng có! ! ! Thật ra, Ngử Hình có chút áp lực, nhìn mấy người xung quanh, có một Thị trưởng à nha, Thị trưởng đại nhân thích ăn gì? Buổi tối cô phải chuẩn bị món gì?

Nếu giờ phút này Lục Hạo mà biết trong đầu Ngử Hình đang nghĩ gì, chắc hẳn anh sẽ không đắc ý mà cười đâu, nhất định sẽ học cái giọng điệu dậm chân của Quán Tử nói: Làm cái gì mà làm! ! Anh ở đây thì em còn quan tâm tên Tông Chính Hạo Thần này ăn gì làm gì? ! ! Em nấu cái gì cậu ta cũng ăn được! !

Đương nhiên yêu cầu của thị trưởng Tiểu Tông cũng không cần vì Đồng Tiểu Điệp người am hiểu nhất đã lên tiếng : " Hình Hình à, chồng em ăn hơi ngọt một chút nhé ~~!"

" Là rất ngọt." Liên Dịch đứng bên cạnh bổ sung thêm.

Lục Hạo lại nói tiếp : " Em biết đấy anh không ăn ngọt."

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lục Anh Tử

Không có ai giống như thị trưởng Tiểu Tông khi ăn cơm còn đem theo kẹo, cho nên Lương Ngữ Hình quyết định, vẫn là món ăn gia đình được rồi, dù sao cô cũng chỉ biết làm một vài món ăn thông thường, nhưng mà có vẻ không đầy đủ dinh dưỡng, nhiều người cùng nhau ăn như vậy, đồ ăn còn lại ở trong nhà không đủ, đây cũng chính là muốn nói, cô phải đi mua thức ăn.

Cô nhìn mọi người, nghĩ đến có nên mời tất cả về nhà mình ngồi đợi một lát hay không, lấy tay tìm chìa khóa, đưa cho Lục Hạo, Lương Ngữ Hình ghi trên giấy: anh đưa mọi người về nhà trước, em đi mua thức ăn.

Lục Hạo nở nụ cười, là kiểu cười híp mắt lại, Quán Tử ở bên cạnh trách móc : “ Ôi chao, đã lâu anh đây không thấy Lục Tử cười như vậy rồi? ! !”

Lương Ngữ Hình rút tay về, muốn đem chìa khóa giao cho Đồng Tiểu Diệp, nhưng bị Lục Hạo chặn lại, tay lại bị nắm chặt, anh nói : “ Cùng nhau về nhà.”

Nhiệt độ hôm nay hơi cao nên Lương Ngữ Hình cảm thấy hơi nóng bức.

Lương Ngữ Hình rút tay về, muốn bỏ tay ra nhưng lần này Lục Hạo không chịu, sau khi chào Quán tử thì đi vào trong con ngõ nhỏ.

Quán Tử chớp mắt bất đắc dĩ vẫy tay với đám bồi bàn của ‘Tảo Biển’ đang nhìn trộm ở đằng xa, “Cậu, trông hàng, cậu và cậu đi mua đồ ăn,

cậu... đem rượu tới cho anh Lục, tối nay anh đây muốn để cậu ta ngủ lại làm chuyện đại sự!”

Sau lưng, là tiếng cười của Liên Dịch, rõ ràng rất hài lòng đối với sự sắp xếp này, Quán Tử lập tức ưỡn bộ ngực nhỏ của mình lên, ha ha, anh đây rất là giỏi giang! !

Lương Ngữ Hình hơi thận trọng, nhà cô quá nhỏ lại quá đơn sơ, thị trưởng đại nhân có quen không đây? Cô vội vào bếp rót nước, do không nói chuyện được nên chỉ đành vỗ mông hôi tay tỏ ý mọi người cứ ngồi thoải mái, đừng khách sáo.

Lục Hạo cảm thấy, người phụ nữ của anh đây không cần phải khách khí như vậy, dù sao Tông Chính Hạo Thần phải xem sắc mặt của anh đây mới có thể lấy tiền mà làm việc, nhưng lại cảm thấy, người phụ nữ của anh đây thật sự là chu đáo, rất tốt, rất tốt.

Anh đưa tay ra bắt lấy tay của cô, kéo xuống một phát, Lương Ngữ Hình ngã ngồi ở trên sofa.

“ Ngồi xuống.” Lục Hạo thấp giọng nói.

Đồng Tiểu Diệp vội vàng đi theo nói : “ Đúng vậy đúng vậy, Hình Hình cô ngồi đi nha, ừ ừ, cô ngồi xuống bên cạnh anh Lục Tử đi, chúng ta đều là người một nhà không phải sao!”

Lục Hạo cấp cho Tông Chính Hạo Thần một ánh mắt, ý là, vợ của cậu nói rất hay.

Tông Chính Hạo Thần mỉm cười đáp lại, đương nhiên, không nhìn ra là người phụ nữ của ai sao.

Rất nhanh, cửa đã bị gõ vang, người đến là Quán Tử và Liên Dịch, phía sau còn có mấy người khác chính là những người trẻ tuổi đã giúp

Lương Ngữ Hình trông tiệm hoa.

Cái gì cũng không nói, trong chớp mắt phòng bếp đã được chất đầy, Lương Ngữ Hình cảm thấy, bọn họ thật sự bắt nạt người không thể nói chuyện như mình.

Lục Hạo đứng cạnh cô, hơi cúi đầu, mắt kính phản quang ánh ánh, anh nói: “ Để bọn họ ăn lẩu là được rồi, lát nữa anh đi đón con.”

Nồi lẩu, bớt được việc lại thuận tiện, Lương Ngữ Hình nhìn sắc trời ở bên ngoài, hôm nay rất nóng a, ăn lẩu không có vấn đề gì chứ? Còn nữa, anh ấy có thể đừng nói chuyện tốt với mình như vậy không? Vì sao lỗi tai của mình lại đổ lên như vậy?

Khi Hạo Tử nắm tay cô giáo Điền đi ra, Lục Hạo đứng ở cách đó không xa chờ củ cải nhỏ nhà mình đi lại đây.

Quả nhiên, Hạo Tử lập tức buông lòng tay của cô giáo, cầm balo to nhảy lên phía trước chạy lại đây, nhào vào trong lòng Lục Hạo đang ngồi xổm xuống ôm chặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ, cái miệng nhỏ nói đi nói lại : “ Lục Hạo Lục Hạo, hôm nay Hạo Tử rất nhớ chú á! !”

Lục Hạo đem tiểu gia hỏa kia ném về phía sau rồi ôm lấy, đi đến trước mặt cô giáo Điền chào hỏi, đây là người thầy đầu tiên của con trai anh đây, phải kính trọng thầy cô giáo, anh đây muốn làm một người cha tốt! !

Lục Hạo thậm chí đã từng nghĩ có cần tặng cho cô giáo Tiểu Điền chút hoa quả làm quà gì đó không giống như những ông bố bà mẹ khác vậy, thì nhóc con nhà mình mới có thể có được sự coi trọng, không bị bắt nạt.

Nếu như chuyện này bị Tông Chính Hạo Thần và Quán Tử biết được, cảm bọn họ nhất định sẽ rút xuống đất, tại sao? Có người đã từng thấy lãnh

đạo bộ phận dầu mỏ quốc gia chẳng nề mặt ai, đến thị trưởng Tông cũng phải nhường nhịn ba phận lại đi tặng quà cho giáo viên mầm non chưa? !

“ Cô giáo Điền, về đại hội thể thao lần này của Hạo Tử, chúng tôi muốn ghi danh đăng kí tham gia thi đi bộ nhanh.” Lục Hạo đem Hạo Tử đặt xuống đất, lấy tay đẩy gọng kính, nói chuyện rất có lễ độ.

Thật sự là rất có lễ độ, anh đã không nhớ rõ thời điểm mình nói chuyện lễ độ lần đầu tiên là khi nào rồi.

“ Việc này... ..” cô giáo Tiểu Điền khó xử, “ Anh muốn đăng kí thi đi bộ nhanh sao nhưng đã đủ số lượng người đăng kí rồi, nếu không Hạo Tử vẫn giống như năm ngoái tham gia vẽ tranh đi! ?

Tại sao con trai của anh đây phải đi vẽ tranh mà không thể thi đi bộ nhanh? ! ! Lục Hạo cảm thấy, không nên nói với cô giáo này thì hơn, hay là muốn anh đây tặng lễ vật thật tốt.

“ Khụ.” Mắt kính của Lục Hạo phản chiếu ánh sáng dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta không nhìn thấy được ánh mắt của anh, “ Thi đi bộ nhanh, người một nhà chúng tôi sẽ cùng tham gia.

Đây chính là thành tựu của một loại khí phách gờng càng già càng cay khi ở trên bàn đàm phán với một đám người nước ngoài và trong nước, rõ ràng cũng chỉ đứng ở nơi đó, ngoài miệng chỉ nói hai câu, cô giáo Tiểu Điền lại cảm thấy áp lực rất lớn, đành phải gật gật đầu, “ A, để tôi xem thử có thể sắp xếp thêm người tham gia vào danh sách được hay không, Hạo Tử đi bộ cũng rất nhanh, rất tốt.”

Lục Hạo thỏa mãn gật đầu, dắt bàn tay nhỏ bé của củ cải nhỏ, xoay người đi về nhà.

“ Lục Hạo Lục Hạo, chú thật đẹp trai a! ! Cháu sùng bái chú! ! !” Thân thể nho nhỏ lại có giọng nói thật to, quả thực giống như đúc với Lục Ninh

lúc nhỏ.

Ngay sau đó hai cha con về đến nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy một đám người bắt đầu ăn uống, trong đó Quản Tử đang cầm điện thoại bật loa ngoài ở bên trong, trong miệng còn bị Liên Dịch đút cho cá viên nóng hổi.

“ Ai da, anh đây đang ăn lẩu á! ! Ủ ừ, ăn rất là ngon a! !”

Đại Pháo đang ở Bắc Kinh lúc này đã là cuối thu trời rét lạnh, nghe thấy hai chữ nồi lẩu nhịn không được yết hầu trọt lên trọt xuống, “ Tiểu Hồ Điệp nấu lẩu cho các người ăn hả? ? Không công bằng! ! Chờ anh đây đã, anh đây lập tức lái máy bay trực thăng đến đây.”

“ Ha ha, không phải người ta đâu á! !” Đồng Tiểu Điệp ăn đến nỗi đỏ bừng cả khuôn mặt, nhõng nhẽo nói : “ Bây giờ chúng tôi đang ăn ở nhà của Hình Hình a! !”

Trong đầu của Đại Pháo chưa từng xuất hiện qua cái tên này, vì thế anh ta hỏi : “ Đó là gì vậy?”

Cũng chính vì câu nói này, Lục Hạo bước nhanh đến cầm lấy điện thoại, giọng nói trầm xuống hẳn, may mắn tránh được luồng khí lạnh như tới từ Siberia.

“ Đại Pháo, chuyện lần trước cậu nói với tôi, tôi quyết định bác bỏ, a, nếu cậu dám lái trực thăng đến đây, như vậy từ nay về sau bất kể là chuyện gì cũng đừng tìm tôi thương lượng nữa, tôi bận rộn nhiều việc không rảnh.”

“... ..Lục hồ ly! ! ! Các người cùng nhau ăn vụng lẩu tôi đều không nói tiếng nào, tại sao phải khấu trừ tiền của tôi! ! ! Không được, tôi phải đi nói với Ninh Tử! ! Tôi muốn nói cho Ninh Tử biết anh ức hiếp tôi! ! !”

Mọi người chỉ có thể nói, lúc này mà nhắc đến Ninh Tử, Đại Pháo à, cậu thật sự sai lầm rồi! !

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, anh tạm thời không thể để cho em gái mình biết chuyện anh có con trai năm tuổi được, cho nên anh nói: “ Cậu cứ thử xem.”

“... ...Anh Lục Tử! ~” Đại Pháo bắt đầu nịnh nọt.

“... ...” Im lặng là vàng.

“ Anh là anh trai của Pháo Pháo a, không nên tuyệt tình như vậy a ~! ! ! !” Kẻ cơ bắp giả bộ đáng yêu chắc là sẽ không bị thiệt.

“ Xem biểu hiện của cậu đã.” Lục Hạo nhíu mày cúp điện thoại ném cho Quản Tử, đồng thời nói : “ Quản Tiểu Nhị, cậu không có việc gì làm hay sao? Có nghĩ đến bận rộn một chút việc vào năm mới không về nhà được không?”

Quản Tử run rẩy cả người, không trở về nhà thì không được, không thể chậm trễ việc sinh con cùng với vợ được!

“ Ai da, không cần để ý đến thằng ngốc Pháo Pháo kia, đến đây, Lục Tử cậu ngồi cạnh Hình Hình đi, a a, còn có Hạo Tử a, cháu với anh Quản Tử ngồi cạnh nhau a, ăn cơm ăn cơm a! !”

Sau đó, Lương Ngữ Hình đã bị mọi người chen chúc trên bàn ăn nhỏ đã sớm kê sát vào trong một nửa vòm ngực của Lục Hạo rồi, ngay đến cả muốn nhìn mặt con trai cũng phải vượt qua ba cái đầu.

“ Hình Hình cô ăn đi a, tôi sẽ chú ý đến Hạo Tử mà!”, Đồng Tiểu Diệp nắm bàn tay nhỏ nhỏ của Hạo Tử ngồi xuống nói : “ Lại đây, con ngồi ăn cùng với dì xinh đẹp a.”

Hạo Tử có chút kinh ngạc, trong nhà chưa từng có nhiều người như vậy, náo nhiệt như vậy, ngay từ đầu cậu nhóc không biết nên hòa nhập với bầu không khí này như thế nào, nhưng rất nhanh, bởi vì Lục Hạo nói : Hạo Tử mau ăn đi! Cậu nhóc lại thật sự vui đầu vào cái chén nhỏ của mình ăn không ngừng, cùng đấu với Quản Tử trận thứ nhất xem ai có thể nhét được ba viên thịt viên vào miệng cùng một lúc, làm nũng để dì xinh đẹp cho cậu nhóc uống coca có màu nâu sẫm mà ngày thường mẹ không cho uống.

Những chú dì này đều đối xử rất tốt với Hạo Tử a! Đây là điều cuối cùng trước khi ăn no mệt rãi rỗi mà cậu nhóc nghĩ đến.

Mãi đến khi Lục Hạo ôm cái bụng nhỏ tròn vo của củ cải nhỏ vào phòng ngủ, Hạo Tử mới nỉ non một câu : “ Lục Hạo Lục Hạo, cháu ăn ngon lắm no căng bụng a!” Không có tiếng động nào, đương nhiên, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Sau đó, cục diện bỗng giống như cảnh tượng ở trong phim, chỉ trong nháy mắt đã ồn ào, náo nhiệt hẳn lên.

“ Chi tiết và vân vân, vẫn là không nên truy cứu thì tốt hơn, nếu không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Đây là sau khi về nhà Tông Chính Hạo Thần nói với Đồng Tiểu Diệp.

Còn hôm nay, Lục Hạo lại để Quản Tử kéo đến ‘Tảo Biển’ rồi chuốc say bí tỉ, có lẽ, rượu không làm say mà là người ta tự say.

Các anh em trong nhóm đều đưa vợ của mình về nhà, Lục Hạo tựa ở trên ghế salon nho nhỏ trong phòng khách, nghiêng đầu nhìn Lương Ngữ Hình đeo tạp dề đang rửa chén ở trong bếp, cảm thấy, tiếng nước chảy thật tinh tế, anh chưa từng thấy âm thanh nào dễ nghe như vậy.

“ Lương Ngữ Hình.” Lục Hạo gọi cô.

Người không thể nói chuyện, thính giác cực kỳ nhạy bén, Lương Ngữ Hình từ trong bếp chạy đến, nhìn Lục Hạo có chút xấu hổ, không biết có nên tiến lên hay không.

“Lương Ngữ Hình, em cho rằng ngôn ngữ của người khiếm thính thật sự rất tốt hay sao?”

Lương Ngữ Hình lắc đầu, cô không cho là như vậy, nhưng mà ngôn ngữ của người khiếm thính thật sự là một loại ngôn ngữ, đối với người không thể nói chuyện mà nói.

“Lương Ngữ Hình, anh rất tốt, em cũng phải như vậy.”

Phía trước mỗi một câu nói, đều có tên Lương Ngữ Hình.

Có một số việc, chính bản thân mình không buông bỏ được, người khác làm sao có thể tiến vào trong lòng của em?

“Không cần phải học ngôn ngữ của người khiếm thính!” Đây là câu Lục Hạo nói trước khi mê man thật sự khiến cho Lương Ngữ Hình giật mình vì câu nói có ý tức giận này.

Lương Ngữ Hình cười không ra tiếng, bởi vì Lục Hạo không nhìn thấy, cho nên cô cười cực kỳ thoải mái, cô tiến lại gần tháo mắt kính cho người đàn ông còn đang nói linh tinh này, nhưng một giây sau, Lục Hạo lại mở mắt ra, đôi mắt hẹp dài híp lại, đập vào mắt, chính là một đôi mắt đẹp và khuôn mặt tươi cười, trước đây, Lương Ngữ Hình em cũng cười thật đẹp như vậy.

“Buồn cười sao?” Bọn họ dựa vào nhau rất gần, mùi rượu trong miệng của Lục Hạo tỏa ra không khí, rất thơm, cực kỳ mê người.

Lương Ngữ Hình có chút phản ứng không kịp, giống như một cậu bé ăn vụng bị bắt được, lỗ tai lập tức đỏ ửng, muốn lui về phía sau lại bị Lục

Hạo kéo vào trong ngực, ngã ngồi ở phía bên kia của ghế salon.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thi Đi Bộ Nhanh

Lục Hạo chậm rãi tới gần cô, tuy rằng bây giờ đã rất gần với cô rồi, thế nhưng anh nghĩ, còn có thể gần hơn nữa mà.

Được rồi, người đàn ông này hẳn đang khi dễ cô không nói chuyện được đây mà !

Cô nhắm mắt lại, cô đang chờ đợi điều gì sao? Chính cô cũng không biết nữa, chỉ đơn giản muốn nhắm mắt lại, không để cho anh nhìn thấy ánh mắt kích động và mong chờ của cô mà thôi.

Trên chóp mũi hơi thở của ai đó càng ngày càng nóng, khiến Lương Ngữ Hình phải nắm chặt tay lại.

" Lục Hạo, hai người đang làm gì thế? !" Một giọng nói có âm lượng vô cùng lớn vang lên, Hạo Tử chạy chanh đến, cười hì hì chen vào giữa Lục Hạo và Lương Ngữ Hình, bàn chân nhỏ bé vung vẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn sau khi ăn no ngủ say hồng hào sáng sủa.

Lục Hạo siết chặt tay, tên nhóc kia nhà người không biết anh đây đang tính làm chuyện quan trọng sao, thôi thì anh đây tạm tha thứ, nhưng tuyệt đối không có lần tiếp theo đâu nhé! !

Mặt của Lương Ngữ Hình đỏ bừng lên, đẩy bàn tay Lục Hạo đang để trên vai cô xuống, cậu nhóc Hạo Tử đang ngồi nửa móng lên bàn chân mẹ, liền bị tụt xuống, cọ qua cọ lại, rúc vào trong lòng Lục Hạo, yên ổn ngồi vỗ cái bụng nhỏ của mình.

Lục Hạo nhìn củ cải nhỏ đang ngồi trong lòng mình, có một mùi thơm rất nhẹ tỏa ra từ cậu nhóc, cảm giác rất khác, đây chính là con trai mình! ! Nhỏ như thế, thân thiết với anh như thế! !

" Sao lại thức giấc vậy con?" Lục Hạo phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Lương Ngữ Hình vội vàng đi khỏi đó, muốn chôn chân luôn tại phòng bếp cho rồi, tiếp tục rửa chén.

" Hạo Tử muốn đi vệ sinh! !" Cậu nhóc nói, ánh mắt sáng rỡ như sao.

Lục Hạo cảm thấy, con trai muốn đi vệ sinh liền tìm đến anh, loại cảm giác thân thiết tự nhiên này thật rất tốt!

Anh đứng dậy, đem cậu nhóc bế ở một bên tay, tựa như khi anh còn nhỏ, ông bế anh trên một vòng tay vững chãi như thế.

" Đi thôi, đem Hạo Tử đi vệ sinh nào!" Lục Hạo nói, giọng nói thoải mái hiền lành ít khi thấy được.

" Hạo Tử còn muốn tắm nữa! !" Hạo Tử hào hứng nói to, đúng là cậu nhóc cuồng sạch sẽ, nửa đêm tỉnh dậy còn muốn tắm rửa, cảm thấy người không thơm, cậu nhóc không thích tí nào.

Lục Hạo vỗ mông cậu nhóc, thầm nghĩ trong bụng, tên nhóc nhà người phá hủy chuyện tốt của ba mẹ, còn bắt anh đây tắm rửa cho, đúng là lớn lên phải dạy dỗ cho tốt mới được! !

Vào nhà vệ sinh, anh theo lời chỉ dẫn của Hạo Tử tìm được chậu nước, khăn mặt, tìm cái chụp đầu màu xanh, sau đó chụp lên đầu cậu nhóc, xả nước, thêm xà phòng vào bồn, cậu nhóc đem bọt xà phòng thổi bay tung tóe, Lục Hạo lấy tay xoa người cho cậu nhóc, khiến cậu nhóc cười khanh khách không ngớt.

Việc này Lục Hạo chưa từng làm qua, nhưng khi Hạo Tử nói : " Lục Hạo ơi, sau này mỗi ngày Lục Hạo đều tắm cho Hạo Tử nhé, Hạo Tử rất thích?"

Ở phía sau, Lục Hạo đang chú tâm dùng xà phòng dư hóa trang tờ rìm nhỏ cho cậu nhóc, rồi nói : " Nhìn nè, là con voi đấy."

Cậu nhóc bụng thì tròn vo, nên khi cúi xuống thì chân và mông cũng lui về đằng sau, không làm cách nào nhìn thấy được, cho nên dù cậu nhóc rất cố gắng, cũng không nhìn được cái con voi mà Lục Hạo nói như thế nào.

" Lục Hạo, Lục Hạo có thấy được con voi của mình không?"

Mặt Lục Hạo giương lên : " Đương nhiên rồi."

" Oa! Lục Hạo lợi hại quá!"

" Đương nhiên."

Không cần phải khiêm tốn làm chi, đối với đàn ông, mấy vấn đề này đều có chút ham hư vinh ngậy thơ một tí, được củ cải nhỏ hâm mộ mấy chuyện nhỏ thế này cũng khiến anh đây thật kiêu hãnh đó nhá!

Ở trong nhà bếp, Lương Ngữ Hình đến một cái chén cũng chưa rửa, vòi nước mở ra để đó, dòng nước trong vắt xuyên qua từng kẽ ngón tay, nhưng cô vẫn nghe được tiếng nói chuyện của hai người từ trong phòng tắm truyền ra.

" Lục Hạo, hôm nay Lục Hạo có thể ngủ với Hạo Tử nữa không?"

" Không được, nếu ngủ ở đây thì mẹ Hạo Tử sẽ ra sờ pha ngủ mất."

" Vậy ba người chúng ta ngủ cùng nhau luôn đi."

" Để nói sau đi."

" Về sau là khi nào? Hạo Tử bây giờ chỉ muốn ngủ cùng Lục Hạo thôi!"

" Sẽ không lâu nữa đâu."

Choang một tiếng, cái chén trên tay cô rơi xuống, Lương Ngữ Hình vội vã phục hồi tinh thần, bắt đầu nhanh chóng rửa chén, đột nhiên sau lưng có một bóng người xẹt qua, ở bên tai cô nói : " Mới vừa rồi, em nhắm mắt."

Giọng nói lạnh lùng nhưng rất trong trẻo, đã không còn say rượu như lúc nãy rồi.

Lương Ngữ Hình lập tức quay đầu lại, muốn giải thích, giải thích gì ư? Giải thích là vừa rồi cô không hề nhắm mắt! !

Nhưng mà cô không thể nói dối được? ! !

Nhưng là, cô không thể nói chuyện được, cho nên, khi cô quay lại nhìn anh, thấy đôi mắt dài nhỏ hẹp của anh đang ánh lên tia trêu chọc, đôi mắt sâu không thể lường được.

Lục Hạo nói : " Anh không về, ở lại đây một đêm."

Lương Ngữ Hình không biết anh có ý gì, chỉ biết gật đầu, nếu con muốn ngủ cùng anh, cô sẽ ngủ ở sô pha.

Thế là tối hôm ấy, Lục Hạo ngủ lại, mà Lương Ngữ Hình, lại bỏ mặc âm thanh réo gọi inh ỏi của Hạo Tử, ôm gối ra sô pha nằm ngủ.

Nhưng sáng hôm sau, bên ngoài ngõ nhỏ vang lên tiếng cãi nhau quen thuộc, khiến Lương Ngữ Hình phải choàng tỉnh giấc, sao lại thế này? Sao cô lại nằm trên giường mà ngủ thế này? ! !

Hạo Tử ôm một cánh tay của cô, cười khanh khách," Mẹ, mẹ ngủ thật là giống heo con á, Lục Hạo ôm mẹ vào phòng mà mẹ cũng không biết gì hết đó! !"

... ...Lương Ngữ Hình thật muốn hét lớn, cô thật sự có thể ngủ say như vậy thật hả trời? ! ! !

Khi Lục Hạo đã thay đổi quần áo, mua bữa sáng quay về, thì Lương Ngữ Hình mãi cũng không dám nhìn thẳng vào anh, thậm chí cô còn vụng trộm sờ sờ eo của mình, hi vọng vòng eo đầy mỡ của cô sẽ không bị anh phát hiện! ! !

" Ăn cơm đi nào!" Lục Hạo ôm lấy Hạo Tử, lại nhìn lướt qua Lương Ngữ Hình một cái, rồi cười sung sướng.

Oành, cười cái gì chứ, mặt cô đỏ cả rồi đây này! ! Chẳng lẽ anh đã biết eo cô bây giờ nhiều mỡ lắm rồi sao? ! !

Buổi sáng ngày hôm nay đúng là khiến Lương Ngữ Hình hít thở không thông, bởi vì Lục Hạo nói với cô : " Lát nữa anh và em cùng đưa Hạo Tử đi học, chúng ta đăng kí thi đi bộ nhanh."

Lương Ngữ Hình cuối cùng cũng phải ngẩng đầu, vốn muốn hỏi gì đó, lại thấy Lục Hạo đã thay quần áo rồi, cô thật có chút buồn cười.

Vì sao ư? Bởi vì thay cho bộ âu phục thẳng thớm chỉnh tề thường ngày, là một bộ quần áo màu xanh, áo xanh, quần bò màu xanh, à, còn có thêm một đôi giày thể thao nữa.

Như thế này, giống sáu năm trước, y như đúc.

Lục Hạo chỉ tay vào túi giấy trên sô pha nói : " Một lát nữa hai người cũng thay luôn đi."

Hạo Tử buông thức ăn ngon trong tay ra, cái mông ngoe nguẩy chạy tới phía túi giấy, bàn tay nhỏ bé lôi mớ quần áo ra ngoài, nhìn, rồi lại nhìn kĩ quần áo trên người Lục Hạo, sau đó nói : " Giống y như nhau! !"

Đúng vậy, là giống y như nhau, khi Lục Hạo quay về ‘Tảo Biển’, liền thấy Quán Tử để lại một tờ giấy nhắn.

Đây là thành phố L, muốn mua gì thì kiểm quản lí Tiểu Hoàn Tử, cậu ta sẽ biết mua gì ở đâu.

Lục Hạo cười khẽ, nói với Lương Ngữ Hình : " Cô giáo Điền của Hạo Tử rất tốt, bữa nào chúng ta đem ít hoa quả cho cô ấy."

Khung cảnh này có khác gì một gia đình nhỏ vào buổi sáng sớm đâu chứ! !

Bàn tay bóng nhẫy của Hạo Tử ôm lấy bọc quần áo chạy về phía Lương Ngữ Hình, nũng nịu nói : " Mẹ ơi, mặc đi mà."

" Chúng ta cùng nhau tham gia thi chạy bộ đi, anh cảm thấy việc chúng ta đứng đầu, không khó khăn gì đâu." Lục Hạo bước qua ôm cậu nhóc : " Em đi thay quần áo đi, để anh thay đồ cho con."

Hạo Tử rất vui, dạo gần đây cậu nhóc thật là sung sướng, cậu nhóc cảm thấy Lục Hạo đúng là một người đáng để ngưỡng mộ, cậu nhóc quay đầu nhìn Lương Ngữ Hình : " Mẹ, mau mặc đồ giống Hạo Tử nè."

Lương Ngữ Hình gật đầu chậm mất nửa nhịp, chạy như gió vào trong phòng ngủ.

Lục Hạo cầm lấy túi giấy, gõ cửa, không cần nhìn thấy mặt, chỉ cần nghe giọng nói cũng biết tâm trạng anh hiện giờ đang rất tốt : " Mở cửa đi, quần áo của em nè."

Lương Ngữ Hình mở cửa, cũng không nhìn đến vẻ mặt rạng rỡ của Lục Hạo, đưa tay với lấy túi giấy.

Hạo Tử ôm lấy chân Lục Hạo, bây giờ anh rất giống lão đại nè : " Lục Hạo ơi, nếu thi đi bộ chúng ta được đứng nhất, thì Tiểu Mị sẽ càng thích Hạo Tử hơn nữa!"

Lục Hạo nhìn cậu nhóc nho nhỏ đang đu chân anh, y như cây nấm, nở nụ cười, con à sao con yêu sớm thế!

Rõ ràng chỉ đơn giản là một nhà ba người tham gia thi chạy bộ thôi, rõ ràng chỉ đơn giản là đại hội thể thao mùa thu cấp xã mà thôi, rõ ràng là chỉ để cho cậu nhóc kia hoàn thành tâm nguyện, thế mà sau đó lại biến thànhThành một sự kiện to lớn.

Đầu tiên, là thị trường Tiểu Tông và phu nhân đích thân tới tham quan, tuy rằng không khua chiêng đánh trống, nhưng vẫn làm kinh động tới mọi người, cho một dàn nam thanh nữ tú làm thành dàn chào, còn bảo kế toán lại tiệm hoa của Lương Ngữ Hình mua hai bó bách hợp để tặng nữa chứ.

Tiếp theo đó, là cặp vợ chồng nổi tiếng ở thành phố L Quán Tử và Liên Dịch, hai người cùng nhau mặc áo sơ mi tối màu, quần tây cùng giày thể thao xuất hiện, hai người nhìn từ xa thậtt không thể nào phân biệt đâu là nam, đâu là nữ nữa.

Tiếp theo, hiệu trưởng còn hoảng hơn, là một người đang tay trong tay cùng với thị trường phu nhân, người nay cao gầy, rất xinh đẹp, tuy rằng

giọng nói có chút hồ báo thế nhưng đoán chừng là nhân viên của Bộ xuống nhà trẻ đi thị sát dân tình.

Tiếp đó, hiệu trưởng nghĩ thầm, cái người đi cuối cùng đang ngó đông nhìn tây kia, người này đẹp trai, cơ bắp vạm vỡ, á á á, Kiều Kiều cô không thể ngồi ở đó được, sẽ phá hỏng hết đó nhá !

Cuối cùng, bởi vì Tông Chính Hạo Thần nói chuyện không tính là yên lặng thảo luận về vấn đề tài trợ cho nhà trẻ, mà làm đại hội thể thao trở nên sôi động chưa từng có, không khí nóng lên mấy độ, khiến cho hiệu trưởng cảm động phát run, cầm cái loa nói với mấy chục cái củ cải nhỏ đang đứng phía dưới : " Các em, chúng ta cùng nhiệt liệt chào mừng Thị trưởng đại nhân nào ! "

Đám củ cải nhỏ phía dưới nắm tay cô giáo cùng nhau cúi chào, Hạo Tử quay đầu nhìn mấy vị đã từng ăn lẩu với mình, chú à, dì à, mọi người tới đây làm gì thế.

Tông Chính Hạo Thần chẳng biết làm sao ngoài nhìn Lục Hạo, nghĩ rằng, anh đây chỉ đơn giản tới cổ vũ anh em tham gia đại hội thể thao, người phụ nữ cầm loa kia có cần kích động như thế không?

Quản Tử rất vô lương tâm cười to, bởi vì Liên Dịch choàng vai nói với hấn Hạo Tử là đồ đại nghịch.

Lục Hạo chỉnh mắt kính, có anh em thế này, được lắm, được lắm.

Tiếp theo, từ những bước đi chẳng có quy luật trở nên kỉ luật rõ ràng, trên sân thể dục nhỏ còn trải cả thảm, có đồ uống cùng hoa quả, hiệu trưởng đi trước dẫn đường, cẩn thận chiếu cố nhà tài trợ tương lai của nhà trẻ.

Tông Chính Hạo Thần rất ngại, chỉ chỉ vào Lục Hạo đang đứng gần Hạo Tử phía không xa : " Tìm anh ta còn được nhiều hơn đây."

" Thị trưởng ngài thật khiến tôi buồn cười! Có khiếu hài hước quá!"
Dù chả hề buồn cười tí nào, thế nhưng vị hiệu trưởng đáng kính vẫn phải cười tí mắt.

Quản Tử thiếu chút nữa té trên mặt đất, ôm bụng cười lăn lộn, đầu năm nay quả thật là kiếm không ra người đáng tin mà! !

Lúc này cái loa trên tay hiệu trưởng bị cướp mất, Lục Ninh xắn tay áo lên, đứng ở chỗ cao ráo hét về phía đám người : " A a!"

Sau đó quay đầu nói với mọi người : " Ổ, cái này dùng tốt quá, sau này nhớ cho tôi mượn dùng nhé."

Hiệu trưởng ngượng ngùng phẩy tay : " Cứ dùng đi ạ, cứ dùng đi ạ, đừng ngại ~~!"

Đại Pháo vượt cảm suy tư, một lúc lâu sau mới bật ra một câu : " Con của Lục hồ ly,thì chả phải là hồ ly con rồi còn gì ~~!"

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gà Con Chạy Nhanh

Đối với người chỉ có cơ bắp nhưng lại chậm hơn người khác nửa nhịp này, mọi người đều tỏ ý đã thông suốt rồi, suy cho cùng, tứ chi phát triển nhưng đầu óc thì ngu si là chuyện rất đổi bình thường, quen dần là tốt rồi.

Lục Ninh lại đứng gần Đại Pháo, miệng luyên thuyên : " Nhìn kia, nhìn kia, cậu nhóc hồ ly con dễ thương chưa kia! !"

Đồng Tiểu Điệp đứng sau lưng Lục Ninh, chưa nói lời nào, sau đó hình như Lục Ninh cũng lĩnh hội được tinh thần nhiều chuyện, bổ sung một câu : " Nhóc béo nhà cậu cũng đáng yêu lắm."

Đương nhiên là bò sữa mẹ sẽ không để nhóc béo nhà mình bị bỏ qua rồi.

Sau đó, hiệu trưởng thật kích động nói: "Nhìn kia, cuộc thi đã bắt đầu rồi."

Nghe vậy, mọi người đều tập trung tinh thần, Lục Ninh phát huy ngay ưu thế khác người của mình, cầm cái loa màu đỏ trong tay, vung vẩy vui vẻ, bắt đầu một tràng từ ngữ cổ vũ, đại thể là:

"Hồ ly con à, nhớ kiên trì đó nhá, chị hôm nay qua đây là để nhìn em đấy, lát nữa chị sẽ mua McDonald cho em nhé, bọn họ không cho em ăn thì chị đây cho em ăn, không phải là chỉ có McDonald thôi đâu, muốn gì chị sẽ mua nấy, con nít thích ăn, thì dựa vào đâu mà không cho ăn chứ a! !"

Đồng Tiểu Diệp nhẹ nhàng tới gần bên cô nàng, giật nhẹ góc áo của Lục Ninh nói : " Tiểu Ninh à, hình như Hạo Tử phải gọi em là cô đó."

Im lặng hai giây sau đó Lục Ninh phùng mang trợn má không ngừng hét lớn : " Hồ ly con à, đây là cô con nè! ! !Lục gia chúng ta cuối cùng cũng đã có đời sau rồi ~~~! !"

Tông Chính Hạo Thần quay đầu, nhìn hiệu trưởng với vẻ mặt có lỗi, cười thân thiết giải thích : " Thật ngại quá, cô ấy hơi kích động một chút."

Kích động ư, không phải, mà là cảm thấy bất ngờ đó! Lục Ninh một tay bá vai tay kia thì vung vẩy, tâm sự : " Tiểu Diệp là tốt nhất đó nha, chuyện thế này mà tên cầm thú kia cũng không nói cho em biết, nói cho em biết thì có làm sao đâu cơ chứ? Em là cô của thằng bé mà, làm sao lại không chịu nói cho em hử?"

" Chị, chị có nói cho em đâu!!" Đồng Tiểu Diệp phủ định, tuy rằng cô không nói, nhưng Lục Ninh tinh như ranh ấy, hỏi hai câu cô đã không đỡ được, phải để lộ ra hết rồi.

Bây giờ mơ ước của Đồng Tiểu Diệp là, Lục Hạo đừng biết cô là người đã để lộ tin tức, nếu như để Lục Hạo biết được, nhất định sẽ băm cô ra mất, không thì cho cô đi lưu đày luôn.

Bạn nhỏ Hạo Tử cười tươi, một tay nắm lấy tay mẹ, một tay nắm lấy tay Lục Hạo, chuẩn bị sẵn sàng, trên trán có sợi vải màu đỏ do cô giáo Điền buộc cho, cả nhà ba người đứng chụm lại ở một chỗ.

" Lục Hạo Lục Hạo, mấy người ở chỗ đó nói gì ồn ào vậy? Hạo Tử nghe mà chả hiểu gì cả?" Hạo Tử đang làm tư thế chuẩn bị, quay lên hỏi Lục Hạo.

Lục Hạo chỉnh mắt kính, ánh mắt đảo qua một lượt : " Đừng quan tâm, dì đó Lục Hạo không biết là ai hết."

" À, thế sao ạ." Cậu nhóc vừa gật gù vừa cười : " Lục Hạo nhìn kìa, hôm nay Tiểu Mị tới cổ vũ cho Hạo Tử đó."

Cô bé đứng ở phía ngoài vạch đích, đầu tết tóc, mặc một chiếc váy nhỏ xinh xắn, Hạo Tử nói cậu nhóc ngưỡng quá à, bèn chôn mặt vào đùi Lục Hạo.

Trong suốt quá trình chuẩn bị, Lương Ngữ Hình không thể nào tập trung tinh thần được. Đây là nhiệm vụ bất khả thi mà! !

Bên cạnh cô có một người, người ấy ôm lấy vai của cô, siết thật chặt, nói với cô rằng: chúng ta cùng cố nhé, vì con.

Đúng thế, vì con.

Hạo Tử chen ở chính giữa, nhưng rất vui vẻ, cái đầu nhỏ cứ hết nhìn mẹ lại nhìn Lục Hạo, cuối cùng bị Lục Hạo lấy tay che mắt lại: " Đừng nhìn, mẹ con ngại đó."

Lương Ngữ Hình giơ tay đánh Lục Hạo một cái, lại nhanh chóng rút tay lại, cô đang làm gì thế này? Sao cô lại dám đánh anh cơ chứ! !

Cái đánh nhẹ như làm nũng này khiến cho Lục Hạo cảm thấy, có đánh thêm vài cái nữa cũng không sao.

Tiếng còi rít lên, tiếng bước chân rầm rập cùng tiếng hò reo của Đại Pháo âm ỉ, trận thi đấu bắt đầu.

Tinh thần và thân thể làm sao có thể hợp nhất được? Nhưng Lương Ngữ Hình lại cảm thấy, việc này không khó chút nào.

Lục Hạo nắm vai trò chỉ đạo, miệng liên tục hô lớn : " Sang trái rồi sang trái, sang trái rồi sang phải, sang phải rồi sang phải."

Bàn tay nho nhỏ của Hạo Tử nắm chặt lấy tay Lương Ngữ Hình và Lục Hạo, cố gắng đuổi kịp tốc độ của hai người, mỗi khi có người vượt qua, khuôn mặt của cậu nhóc lại đỏ bừng, cậu nhóc rất muốn thắng, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu nhóc thi đi bộ nhanh.

"Đừng lo, chúng ta nhất định sẽ vượt qua mà." Lục Hạo bình tĩnh trấn an cậu nhóc.

Cùng lúc đó, trên khán đài cao cao, văng lên tiếng hét của Lục Ninh :
A a a a, những người khác tránh ra cho bà, nếu hồ ly con nhà bà mà không lấy được giải nhất thì mấy người cũng đừng hòng lấy được nhé, hồ ly con à, cố lên nhé, cô ở đây cổ vũ cho con nè ~~!"

Kể đó, thì cái loa trên tay bị Đại Pháo cướp mất :
" Khụ khụ, Lục Tử cố lên, nếu không thì chấp nhận chịu thua anh đây đi, so thân hình vạm vỡ săn chắc, anh đây chắc hẳn là hơn cậu rồi! !"

Đây chính là điển hình của người vừa mới lành sẹo đã quên đau (ý là điếc không sợ súng), mọi người bó tay thở dài, Quản Tử vỗ vai Đại Pháo nói :
" Pháo Pháo à, cậu nói bớt vài câu đi, nếu không hậu quả sẽ thê thảm lắm đó."

Đại Pháo nháy mắt mấy cái :
" Tôi chỉ đang cổ vũ thôi mà, gì mà hậu quả chứ?"

Lục Ninh đoạt lại cái loa, trừng mắt với Đại Pháo :
" Anh à! Chị dâu à! Cố lên nha! Em là Lục Ninh đây, lần đầu gặp chị ạ, em thích chị lắm đó!"

Trận đấu đã được gần phân nửa, Lục Hạo cảm thấy, nếu như không có đám người ồn ào kia, nhất định anh đã phát huy tốt hơn nữa.

Lương Ngữ Hình thì đỏ bừng mặt, bởi vì để giữ thăng bằng, không biết làm sao, khi Lục Hạo đưa tay choàng qua hông cô, cô không bỏ tay anh ra, vì con, cô nói với chính mình như thế.

Bọn họ tiến lên phía trước, có một nhà ba người phía trước, là chướng ngại vật lớn nhất trong cuộc thi đi bộ nhanh này của họ, trên ót của Lục Hạo đã lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạo Tử thì đỏ bừng, cậu nhóc đang cố gắng biểu hiện thật tốt trước mặt Tiểu Mị, còn Lương Ngữ Hình lại cảm thấy, cô nhất định không thể thua được, mặt mũi của con trai rất là quan trọng.

Cũng may là bọn họ có cả một đám bạn tới cổ vũ, mỗi khi cảm thấy tình thế không ổn, thì Lục Ninh lại chuyển loa cho Đại Pháo, giống như hỏa tiễn vậy.

Loại trường hợp thế này, từ nhỏ tới lớn, Đại Pháo đã trải nghiệm nhiều rồi, mỗi khi nhìn thấy tư thế này của Lục Ninh, là biết ngay cô nàng đang muốn làm gì.

Không nói nhiều, cái loa trong tay Đại Pháo liền được chuyển cho Đồng Tiểu Diệp, Đại Pháo cũng nhanh chóng đuổi kịp Lục Ninh, chơi vui quá đi, đừng lo đừng lo, bọn họ chỉ là tới đây chơi đùa một tí ấy mà!

Đồng Tiểu Diệp nhìn cái loa màu đỏ trong tay, xoay người đưa cho hiệu trưởng, cười nói : " Hi hi, trả lại cho cô này! "

Tông Chính Hạo Thần ôm lấy vợ, hỏi hiệu trưởng : " Ai đang chạy thứ nhất thế? Không phải cuộc thi này là đi bộ nhanh sao? Rõ ràng là phạm quy rồi?!"

Hiệu trưởng là một người nhanh nhạy, lập tức ngoắc tay gọi trọng tài lại, nhỏ giọng vài câu vào lỗ tai trọng tài, nhưng mà cũng đâu có nhỏ, nghe được, mọi người đều nở nụ cười. "

Lục Ninh chạy xe xông tới trước mặt ba người nọ, thắng cái két một cái, hay lắm, cuối cùng thế giới đã yên tĩnh rồi, gia đình đứng nhất đã bị xe

đụng, ngã xuống đất.

Đừng có xem thường cô chứ, cô cũng có bản lĩnh phá vòng vây lắm chứ bộ, phía sau có một kẻ cơ bắp từ lớn tới nhỏ đều đi thu dọn tàn cuộc cho cô, người nào dám bước ra có ý kiến? Cái gì mà không thể nào phá vòng vây chứ? ! !

Khi Lục Ninh đứng trên mặt đất rồi, thì giơ ngón tay cái lên với Đại Pháo, Đại Pháo đắc ý cười tít cả mắt.

Mà đồng thời, Lục Hạo thừa thắng xông lên phía trước, tiến về đích.

Cho nên nói mấy vụ thi đấu này, trong nhà không có đàn ông là không xong mà! !

" Mấy người! ! Mấy người là ai?" Ba người ngã xuống đất kia tức giận, đưa chân chỉ về phía Lục Ninh.

Chuyện thế này thật quá mới mẻ, đây là thành phố L, nếu như ở Bắc Kinh mà có người dám chỉ như vậy vào Lục Ninh, nhất định sẽ bị người nào đó cho vào khám dăm ba bữa.

Mà ngày hôm nay, người đó không có ở đây, nên Lục Ninh rất ư là sung sướng, mặt tươi cười như hoa, nói : " Thật ngại quá, tôi thật sự không cố ý."

Là cố ý đó, trong lòng cô nàng âm thầm bổ sung.

Cái này cô cũng không cảm thấy có lỗi quá!

" Không được, cái này không công bằng, trọng tài đâu rồi, trọng tài đâu rồi! !" Người nhà này đúng là lợi hại, cũng muốn con mình đứng nhất.

Lục Hạo nhướn mày, đi tới nói : " Thua thì chính là thua."

Tại nơi này, cái gì gọi là công bằng? Quy tắc của Lục Hạo anh đây chính là công bằng.

Hạo Tử sung sướng đang muốn nhào ra ôm Tiểu Mị, hai má béo hồng thật khiến người ta muốn cắn một cái.

" Thua cái gì, chúng tôi không có thua." Trận đấu hòa hảo giữa các gia đình trong nhà trẻ bỗng chốc thành đại chiến giữa các vì sao.

Nhưng không đợi nhà đó nói gì, trọng tài đã đi tới : " Nhà mấy người đã phạm quy rồi, cuộc thi này là đi bộ nhanh, thế mà nhà mấy người lại thi chạy nhanh! !"

Ôi, thật nghĩa khí quá, đúng là biết cách rũ bỏ công sức của người khác mà! Lục Hạo cảm thấy, kêu Tông Chính Hạo Thần tài trợ thêm cho nhà trẻ này là được rồi đấy.

Sau đó, vòng chân buộc ba người lại được tháo ra, Lục Ninh yên lặng đem cô nhóc Tiểu Mị đến trước mặt, cười hì hì, không nói lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm.

Hạo Tử nhận ra người này là người từ lúc bắt đầu tới giờ lúc nào cũng hưng phấn như đang chơi ma túy vậy.

" Con có biết cô là ai không?" Lục Ninh hỏi.

Hạo Tử nghĩ nghĩ rồi nói : " Là dì xinh đẹp."

Thằng nhóc này sao mà thông minh thế, hèn gì ai cũng thích! ! Lục Ninh ôm lấy cậu nhóc, hôn hít sờ mó, miệng thì bảo bối, bảo bối, đến khi Lục Hạo không hờn không giận nói : " Ôm con anh làm gì! Muốn ôm thì tự đi lấy một đứa mà ôm đi!"

Đương nhiên, mấy lời này Hạo Tử không nghe thấy, cậu nhóc được Lương Ngữ Hình bế vào lòng, hôn vài cái.

Hạo Tử dựa vào lòng mẹ còn thật thà hỏi : " Mẹ mẹ, dì xinh đẹp kia rất giống cô dâu nhé, ánh mắt của dì ấy rất đẹp."

Phía sau, Lục Ninh đang ưỡn ngực kiêu ngạo, không nhìn thấy Đại Pháo đang cười nhạo : " Chỉ đùa cô không, hôm nay cô cố ý gắn lông mi giả đó con! !"

Hạo Tử không biết lông mi giả là cái gì, cậu nhóc chỉ thấy, dì trước mắt này rất xinh đẹp! !

Đồng Tiểu Diệp lúc này không vui chút nào, ghen tị trong lòng, chờ ai đó khen mình.

Cậu nhóc Hạo Tử còn bé chưa biết chuyện, cũng không biết là mình nên khen dì Tiểu Diệp một chút, sau khi được Lương Ngữ Hình khai sáng hoa tay múa chân một lát, thì Đồng Tiểu Diệp như mơ ước đã nghe cậu nhóc ngọt ngào nói : " A, dì xinh đẹp cũng ở đây!!"

Lục Hạo xoa bụng cậu nhóc : " Con vui lắm à?"

Đương nhiên lúc này tâm trạng của con trai anh đây là quan trọng nhất rồi.

" Dạ." Hạo Tử gật đầu thật mạnh, bàn tay ôm lấy cổ Lục Hạo mãi không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào mặt anh, cười khúc khích : " Lục Hạo ơi, Hạo Tử rất thích Lục Hạo đó nha!"

Đối với cách xưng hô thế này, Lục Ninh rất muốn bước lên sửa lại một chút, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Lục Hạo phóng tới, bèn yên lặng lui ra, sau đó không cam lòng chen một câu : " Hồ ly con à, con phải gọi là cô đấy nhé."

"Ồ ly con." Hạo Tử giật mình lặp lại từ này : " Cô vừa rồi là đang nói chuyện với cháu sao!"

Đúng là cậu nhóc ngây thơ, nhưng Lục Ninh tuyệt đối sẽ không thừa nhận người ồn ào ầm ĩ vừa rồi là cô nàng.

" Mẹ ơi, sao lại gọi là cô?" Lần đầu tiên nghe thấy từ này, Hạo Tử có vẻ không hiểu rõ lắm.

"Ai da, chị dâu nên nói cho thằng bé biết đi thôi, dù sao cũng đâu phải chỉ gọi có một ngày." Lục Ninh ngọt ngào một câu chị dâu, hai câu chị dâu, khiến Lương Ngữ Hình đỏ mặt, chôn mặt vào bụng con trai không chịu quay ra, nghĩ thầm trong lòng, mấy người này, đúng là đang đùa giỡn cô mà! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ở Lại Nơi Đây

Cho nên buổi tiệc để chúc mừng ngày hôm nay, nhất định phải tổ chức ở McDonald lớn nhất thành phố L, bởi vì Lục Ninh nói rằng : “ Sao lại không thể ăn ở McDonald? Ăn ở McDonald thì làm sao chứ? Không phải lúc còn nhỏ các người cũng từng ăn à? Tiểu hồ ly nhà chúng ta không thể đáng thương như thế được! McDonald nào cũng có đùi gà chiên a! Các người mà cứ lừa gạt người bạn nhỏ như vậy thật sự là cầm thú ! ! ! ! !”

Sau đó, cô nàng ngồi xổm người xuống, dịu dàng nháy đôi mắt có gấn lông mi giả được khen là xinh đẹp giống như cô dâu, nói : “ Hạo Tử à, McDonald ăn rất là ngon, cô nhỏ cũng rất thích ăn, chúng ta cùng đi ăn a, mấy cái chân gà gì đó thật ra là cánh gà chiên a ~!”

Bạn nhỏ Hạo Tử thật sự là một đứa bé ngoan, dưới lực hấp dẫn cực lớn ở trước mặt nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn mẹ liếc mắt một cái, hai quả nho kia mở thật to như ẩn chứa khát vọng ở bên trong, khiến cho Lương Ngữ Hình không thể cự tuyệt, quan trọng hơn chính là, đôi mắt to của Lục Ninh cũng lóe sáng lên như vậy.

Lương Ngữ Hình dịu dàng cười, nhẹ nhàng gật đầu.

“ A a tuyệt quá!” Lục Hình đứng dậy hét to lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạo Tử, nhảy lên phía trước dẫn đầu đội hình.

Đại Pháo nắn nắn bắp tay của mình, khẽ càu nhàu: “McDonald gì gì đó đáng ghét nhất! Nó sẽ làm hỏng cơ bắp của anh đây!!”

Lương Ngữ Hình lấy khăn ướt trong túi ra, muốn đuổi theo con nhưng vào lúc này đây sức quyến rũ của McDonald còn lớn hơn cả trời, cô mới đi nhanh bước chân còn chưa chậm lại, suýt nữa thì ngã nhưng lại được một cánh tay đỡ lấy.

“Cẩn thận một chút.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình gật gật đầu, động tác cứng nhắc đem khăn ướt ở trong tay đưa tới.

Lúc này Lục Hạo mới cảm thấy nóng, bụng thăm nghĩ hoạt động cha con của nhà trẻ đúng thật là việc dùng đến thể lực mà!

Anh đưa tay nhận lấy khăn ướt, thời điểm khi chạm vào đầu ngón tay của Lương Ngữ Hình cũng là lúc anh cười đẹp trai nhất : “Ừ, vậy đi ăn McDonald, ngày đầu tiên Ninh Tử làm cô có chút kích động, hi vọng em có thể hiểu được.”

Lương Ngữ Hình đỏ mặt gật đầu liên tục, nghĩ thầm trong lòng em có thể không hiểu sao? Các người đều ức hiếp em!

Những câu lên án như vậy cô cũng không nói ra miệng, bởi vì Lục Hạo cười nham nhở tóc của cô, “Lương Ngữ Hình, anh không đi nữa, sẽ ở lại nơi này.”

Anh không đi nữa, sẽ ở lại nơi này.

Lời giống như vậy, đây là lần thứ hai cô được nghe, Lương Ngữ Hình không thể tin được, mình phải lý giải ý tứ kia như thế nào?

Vì thế, khi thị trường Tiểu Tông mở cửa quán McDonald náo nhiệt nhất thành phố L bộ dáng đích thân đi gọi món và tự phục vụ giống như người dân bình thường, đồng thời nhìn vẻ mặt tràn đầy vui mừng của người phụ nữ bên cạnh mình đang vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé tỏ ý muốn ăn thêm một

phần khoai tây chiên nữa, khi nghe Lục Hạo nói ra những câu này anh ta cho rằng rất chính xác.

Vợ con mình đang ở đây, sao còn phải đi đâu nữa? ! !

Quản lý của cửa hàng xoay người khom lưng đi đến ý nói sao thị trường đại nhân lại tự mình phục vụ như vậy chứ? Tông Chính Hạo Thần chỉ chỉ về phía mọi người đang ồn ào nói : “ Đi ăn với bạn bè thôi, à, bà xã của tôi rất thích khoai tây chiên của cửa hàng a, không tệ không tệ.”

Có bao nhiêu là trang nghiêm a! Đồng Tiểu Diệp che miệng cười trộm, ai có thể biết được thị trường đại nhân của bọn họ lúc ở nhà chỉ vì không được ăn kẹo mà trở thành một người đàn ông thích làm nũng chứ.

“ Còn có chân gà nướng nữa! !” Đồng Tiểu Diệp giơ tay lên bổ sung, nếu như có thể, cô ấy thật ra muốn nói là, lần sau đến ăn có được giảm giá hay không.

Quản lý của cửa hàng cảm thấy cực kỳ vinh hạnh (ý là vinh quang và may mắn), sau khi bắt tay cùng với thị trường đại nhân, tự giác đi khỏi, cũng chúc thị trường đại nhân và bạn của anh ăn ngon miệng.

Hạo Tử ngồi trên đùi nho nhỏ của Lục Ninh, trong lòng cô nàng rối tinh rối mù, lời kéo tay của Lương Ngữ Hình nói liên tục : “ Chị dâu chị dâu, chị thật sự là quá vĩ đại a! !”

Lương Ngữ Hình cực kỳ xấu hổ, học đại học bởi vì có thai sau đó liền nghỉ học, một mình sinh con khiến cho các người không được gặp mặt năm năm trời, thật sự vĩ đại sao?

Cô cũng không dám ngẩng đầu, bởi vì cô cảm giác được Lục Hạo đang nhìn mình chăm chăm.

Hạo Tử ngược cái đầu nhỏ của mình lên nhìn chăm chăm vào đồ ăn trong tay của Tông Chính Hạo Thần, nước miếng đều đã chảy ra hết, nhưng vẫn rất hiếu chuyện để ý hỏi mẹ một câu : “ Mẹ ơi, sao mặt của mẹ lại hồng lên như vậy? Hạo Tử thổi vù vù cho mẹ được không? Mẹ đang bị sốt sao?”

Có lúc, lời nói của các bạn nhỏ luôn khiến cho người lớn xấu hổ đến đỏ mặt, Lương Ngữ Hình cảm thấy, cô xấu hổ thật rồi, hồng cái gì mà hồng! ! Lương Ngữ Hình mày hãy mau tỉnh táo lại đi! ! !

Lục Hạo đoạt lấy con trai từ trên đùi của Lục Ninh, véo hai má nức ních ở trên mặt của tiểu tử kia gần từng chữ nói : “ Hạo Tử, sau này chú sẽ chơi với con, có được không?”

“ Lục Hạo không cần đi làm sao? Mẹ cháu mỗi ngày đều đến cửa hàng hoa làm việc a! Mẹ nói kiếm được nhiều tiền mới có thể mua đồ chơi cho Hạo Tử a ~!”

“ Ủ, đương nhiên phải đi làm rồi, nếu không sẽ không có tiền để ăn cơm.” Lục Hạo gật đầu, “ Sau khi tan làm chú đến chơi với cháu được không?”

“ A! ! !” Âm lượng cực lớn, biểu thị sự vui vẻ, Hạo Tử dang cả tay chân đứng lên trên đùi của Lục Hạo, rất cẩn thận hôn anh một cái, “ Lục Hạo Lục Hạo! !”

Hai con mắt của Đại Pháo nhìn chăm chú đến nỗi sắp rơi cả ra ngoài, đây là tình huống gì vậy? Chuyện tình của Lục Tử ở Bắc Kinh đây sao?

Lục Ninh tru lên một tiếng, “ Anh trai! Em thật sự rất sùng bái anh đó nha! !”

“ Trước đây em không sùng bái anh sao?” Lục Hạo hỏi ngược lại, đồng thời lông mày hẹp dài khẽ nhướng lên.

“... ..” Lục Ninh cự tuyệt trả lời, trước nay chỉ biết anh trai rất thích dùng bạo lực cưỡng chế người khác, tại sao cô nàng phải sùng bái chứ? Hơn nữa em đây từ nhỏ do một tay anh Tiểu Minh nuôi lớn mắc mớ gì đến chuyện của anh? ! !

Đại Pháo cười gian, chỉ chỉ Lục Ninh hướng về phía Lục Hạo nói : “ Trước đây Ninh Tử có nói xấu anh với em a ~~! Anh có muốn nghe hay không? ~”

Anh em nhà họ Lục, đối với chính sách đối ngoại đều rất đồng lòng, cho nên, Đại Pháo người hay ăn nói khoác loác thật sự tìm không đúng mục tiêu, cứ ngốc nghếch tự đưa mình vào đường cùng như thế.

Lục Ninh hung ác cười ha hả, cũng không sợ sẽ dọa đến người bạn nhỏ, đem một bao khoai tây chiên lớn nhét hết vào trong miệng của Đại Pháo, ra lệnh : “ Ăn hết đi, nếu không chị đây nói với anh Tiểu Minh đến xử lý cậu! !”

Đương nhiên, xin quên đi cái miệng tự động phối hợp mở to của Đại Pháo, còn không biết xấu hổ mà nói : “ Carbohydrate sẽ khiến cơ bắp của tôi biến mất, à, Ninh Tử, lấy cho tôi một phần gà nữa, hai gói tương cà, món cánh gà cay này cay quá tôi không ăn được.”

Một người tình nguyện đánh một người tình nguyện chịu đựng, trò chơi này từ nhỏ hai người đã chơi rất vui vẻ cho đến bây giờ vẫn còn rất thích thú.

Người bạn nhỏ Hạo Tử mở to hai mắt di chuyển tới lui, nhìn những người lớn nói chuyện, cậu nhóc cảm thấy thật là vui vẻ, quay người lại nói với Lục Hạo : “ Lục Hạo Lục Hạo, cô nhỏ với chú Đại Pháo thật là kỳ lạ a, hai người nói chuyện mà cháu nghe không hiểu gì cả?”

Lục Ninh há miệng muốn nói gì đó nhưng bị cái lườm của Lục Hạo làm cho im bật, cô giơ tay tranh chân gà nướng với Đồng Tiểu Diệp.

Lục Hạo đẩy gọng kính nói với Tông Chính Hạo Thân : “ Còn đứng đây làm gì nữa, nhanh đem cánh gà cay đến cho bạn nhỏ giành giải nhất của chúng ta đi.”

Đường đường là thị trưởng của một thành phố, lưu lặc đến mức phải bưng đồ ăn cho củ cải nhỏ này.

Nhưng Hạo Tử rất hiểu phép tắc, cậu nhóc nói : “ Cháu cảm ơn chú.”

Tông Chính Hạo Thần gật đầu, xoay người đi săn sóc cho người phụ nữ của mình.

Liên Dịch và Quản Tử từ lúc ở trên đường đến giờ vẫn không nói câu nào, đây là một việc rất không bình thường, vì thế, Lục Hạo liền chú ý đến bọn họ.

Vẻ mặt tái nhợt suy yếu của Quản Tử cùng với dáng vẻ ngã nhào vào trong lòng vợ mình rồi nói : “ Thế giới này thật sự quá điên cuồng, Tiểu Dịch anh cảm thấy sợ hãi a.”

Vì vậy Lục Hạo cảm thấy, không cần phải lo lắng cho Quản Tử là chính xác.

Liên Dịch giơ ngón tay cái lên với Lục Hạo, tỏ ý người đàn ông này rất biết thưởng thức.

Vì vậy Lục Hạo cảm thấy, mua cho em gái một chiếc Halley cũng không thành vấn đề.

Buổi tối hôm đó, mọi người đứng ở cửa ra vào của ‘Tảo Biển’ chờ Lục Hạo đưa hai mẹ con về nhà ở ngõ sau rồi tiếp tục vui chơi đến điên cuồng.

Lục Hạo bước xuống xe nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạo Tử, Lương Ngữ Hình yên lặng đứng ở kế bên, anh cảm thấy, anh nhất định phải mau chóng đi xuống dưới, bọn họ vẫn chưa kết hôn, bị những tên cầm thú kia cười nhạo thật sự không tốt chút nào, anh thì không sao cả, chỉ là, đối với Lương Ngữ Hình mà nói, không tốt cho lắm.

Thật ra ở trong lòng Lục Hạo, vẫn là người đàn ông có tư tưởng bảo thủ, đàn ông ở trên bàn đàm phán vẫn nên khống chế lời nói của mình.

Xuyên qua con hẻm nhỏ, đi lên lầu, lầu nhỏ cũ kỹ buổi tối không có lấy một cái đèn đường, một tay anh ôm con trai, một tay nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình.

“Đừng nhúc nhích!” Anh nói, sau đó Lương Ngữ Hình cũng không dám động đậy nữa.

Hiển nhiên Lục Hạo rất hài lòng, nở nụ cười ở trong bóng tối.

Cái đầu nhỏ của Hạo Tử xoay tới xoay lui một chút, có vẻ rất mệt, lại còn dụi mắt.

Đến trước cửa nhà, Lục Hạo buông tay Lương Ngữ Hình ra, khẽ nói :
“Em mở cửa đi.”

Anh không có chìa khóa căn nhà này, nhưng anh đã hạ quyết tâm, sớm muộn cũng phải có bằng được!

Giọng nói của anh mang theo một chút mờ ám, trong lòng Lương Ngữ Hình có một loại xúc động, tim bỗng dưng đập thành thịch.

Lương Ngữ Hình hoảng hốt tìm trong túi, may mà trong lõi cầu thang rất tối vì thế Lục Hạo không nhìn thấy khuôn mặt cô, đó là khuôn mặt vừa xấu hổ vừa bất an sau khi bị anh nắm tay.

Mở cửa, bật đèn, anh bế Hạo Tử vào trong phòng ngủ, Lục Hạo cẩn thận vuốt nhẹ tóc mái ở trước trán của Hạo Tử, “ Hạo Tử hôm nay rất tuyệt, ngủ ngon nhé.”

Anh đang bắt chước cách giáo dục khen ngợi con của Tông Chính Hạo Thần, hiện giờ có thể dùng đến rồi.

Tiểu gia hỏa dù đã rất mệt nhưng vẫn cố mở mắt ra, bắt lấy tay của Lục Hạo không cho anh đi.

“ Ngày mai chú lại đến thăm cháu.” Trong lòng Lục Hạo chưa bao giờ mềm mại như lúc này.

“ Chú ngủ cùng với Hạo Tử nha!” Tiểu gia hỏa làm nũng không buông tay.

Lục Hạo cảm thấy, đối với yêu cầu này nhất định phải hoàn thành, tâm nguyện của con trai rất là quan trọng đấy!

Anh hôn nhẹ lên phía sau ót của Hạo Tử, sau đó hôn nhẹ lên mắt, Lục Hạo quay người đi ra ngoài.

Lương Ngữ Hình vẫn đợi ở phòng khách, cô cảm thấy không nên ảnh hưởng tới chuyện lén lút giữa hai bố con, tuy cô hơi với hành vi hoàn toàn không cần mẹ mà chỉ thích bố trong thời gian này của con trai, nhưng quả thực chỉ ghen một chút chút thôi.

Lục Hạo rời khỏi phòng khách nhỏ, đứng ở cửa lớn, Lương Ngữ Hình gật đầu với anh, đem cửa nhẹ nhàng đóng lại.

“ Lương Ngữ Hình.” Lục Hạo giữ tay cô, đưa tay ngăn cánh cửa đang từ từ khép lại.

Lương Ngữ Hình buông tay đang giữ cửa ra chỉ còn một khe hở, lộ ra hai con mắt thật to, sau lưng là ánh sáng của chiếc đèn nhỏ, chiếu ánh sáng lay lắt, khiến cho hành lang có một vệt sáng lơ mờ, có thể nhìn thấy khuôn mặt của Lục Hạo.

“ Thủ tục của đã làm xong rồi, mấy ngày này sẽ chính thức nhậm chức.” Lúc Lục Hạo nói chuyện, hai tay đút trong túi quần, cặp kính hơi phản xạ ánh sáng.

Anh nói với cô những điều này có ý gì? Tay Lương Ngữ Hình xuôi theo cánh cửa có chút cứng nhắc.

“ Về sau anh sẽ ở trên lầu hai của ‘Tảo Biển’, chỗ đó cách nhà em tương đối gần.” Lục Hạo xin thề, cả đời này của anh chưa từng nói qua câu nào buồn nôn như vậy.

Anh đây nói rất đúng em không phải là những người khác, em nên biết rằng người anh đây quan tâm nhất chính là em a? ! !

“ Em đã nuôi dạy con trai vô cùng tốt, cảm ơn em.” Lục Hạo xin thề, cả đời này của anh đây là lần đầu tiên thật lòng nói cảm ơn với một người phụ nữ.

Sau đó, Lục Hạo nói : “ Nếu anh đã biết rồi, có một số việc sẽ không giống như trước nữa.”

... ..

Cái gì mà nói là có một số việc sẽ không giống như trước? ! ! ! !

Lương Ngữ Hình chờ cho đến khi Lục Hạo đi khỏi, không biết tại sao lại tức giận, chẳng lẽ em ngược đãi con trai anh sao? Chẳng lẽ em làm sai cái gì sao? Chẳng lẽ em không nói cho anh biết anh có con trai nên bây giờ muốn trừng phạt em sao? Chẳng lẽ thời điểm đó em phải ôm đùi của anh

khóc lóc sao? Lúc ấy là do anh đi ra nước ngoài em biết phải làm sao chứ! !
! Anh dựa vào đâu mà nói với em như vậy! ! ! Vậy anh muốn làm như thế nào? Cấn em à! ! !

Đương nhiên, những lời này, cô cũng chỉ có thể gào thét ở trong lòng, sau đó bắt đầu giận dữ, Lương Ngữ Hình tắm rửa xong rồi đi ngủ.

Nhưng mà, khi phụ nữ đã nổi giận thì không thể xem nhẹ được, ít nhất, Lục Hạo cảm nhận được.

Chính là như kiểu, hồ con cũng sẽ cắn người, phụ nữ ...đều có tố chất cọp cái

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Từ Chối Hợp Tác

Hôm nay tiếp tục vui vẻ đến tận đêm khuya, Lục Ninh bởi vì không có Chiêm Nghiêm Minh ở kế bên cần nhắc nhở nên phá lệ đặc biệt buông thả, dù sao uống rượu ở địa bàn của Quán Tử cũng không mất tiền, cô nàng hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý, điện thoại đã tắt, tốt lắm, mau nhanh rót đầy rượu cho chị đây!

Lục Ninh ngồi trên sofa đang đưa ly rượu, nghĩ đến những lời mình đã nói lúc nãy, chị đây thật sự buồn nôn rồi, Lương Ngữ Hình chị có cảm động hay không?

Mang theo nỗi mong mỏi ngày mai tươi sáng, Lục Hạo làm một hơi hết ly rượu rồi lên lầu, tách khỏi đám người tìm vô số lý do để kiếm rượu uống.

“ Ngày mai anh đây phải dậy sớm để đưa con trai đi học, không giống như các người.” Đây là giọng điệu khiêm tốn của Lục Hạo luôn luôn kiêu ngạo.

Nhưng mà ngày hôm sau, thế giới cũng không hề tươi đẹp như trong tưởng tượng của Lục Hạo, tuy đám chim chóc vẫn tung tăng hát ca, tuy con ngõ nhỏ vẫn ồn ào náo nhiệt, tuy bà chị bán đồ ăn sáng vẫn hau háu nhìn Lục Hạo, tuy lúc gõ cánh cửa đó tim anh vẫn kích động.

... ..Nhưng, thực tế lại tàn khốc.

Lương Ngữ Hình vừa mở cửa Lục Hạo liền cảm thấy có một luồng khí đang mãnh liệt dâng lên còn hơn cả không khí lạnh anh phát ra lúc bình

thường.

“ Khụ, anh đã mua điểm tâm sáng, cùng nhau ăn đi.” Ngày hôm qua anh đây tỏ tình với em bây giờ có phải đang ngượng ngùng hay không mà không thèm liếc mắt nhìn anh đây một cái?

“ Hạo Tử đã đi học rồi sao?” Lục Hạo đặt túi đồ ăn sáng xuống, mặc dù ngày thường cũng không có trả lời, nhưng hôm nay, ngay cả không khí cũng có điểm khác lạ.

Lương Ngữ Hình cũng không quay đầu, đóng cửa phòng ngủ lại.

Hiện tại là... ..là tình huống gì vậy? ! ! ! ! !

Vì phải suy nghĩ theo cách nghĩ của người khác mà không biết mình đang suy nghĩ chuyện gì, lần đầu tiên xuất hiện trong lúc Lục Hạo ở nơi này.

Anh muốn đi gõ cửa, nhưng mà cánh cửa kia dường như cũng tản ra hơi thở muốn nói người lạ chớ nên đến gần.

Hai phút sau, Hạo Tử chạy như bay đến, trên người đã mặc xong đồng phục của trường mẫu giáo, nhào vào trong ngực của Lục Hạo, hai mắt đen nhánh thật to.

“ Lục Hạo Lục Hạo!” Tiểu gia hỏa lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình cọ cọ vào mặt của Lục Hạo, nhỏ giọng nói : “ Tối qua cháu lại mơ thấy chú!”

“ Lục Hạo Lục Hạo, mẹ nói chú đánh răng rửa mặt cho cháu a!”

“ Lục Hạo Lục Hạo, mẹ nói chúng ta tự làm đồ ăn sáng!”

Tiểu gia hỏa đem toàn bộ lời nhắn nhủ của mẹ dặn nói hết ra, nhìn Lục Hạo.

“ Mẹ cháu bị bệnh sao?” Đây là giải thích hợp lý nhất mà trước mắt Lục Hạo có thể nghĩ đến.

Tiểu gia hỏa lắc đầu, hàng lông mày nhỏ nhăn lại, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói : “ Không có ạ, nhưng mà tâm trạng của mẹ hôm nay không tốt.”

“ Làm sao con biết?” Lục Hạo cũng nhăn mày lại.

“ Cháu chính là biết rất rõ a, mẹ đang không vui! Nhưng mà Hạo Tử rất ngoan a, không phải Hạo Tử làm cho mẹ tức giận! !”

Lục Hạo đang trầm tư, ôm lấy con trai đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, thật sao, mẹ ruột cũng không quan tâm đến con mình sao, có chuyện gì đáng tức giận như vậy sao?

Lương Ngữ Hình ngồi ở đầu giường ôm gối ngơ ngác nhìn trần nhà, ông trời ơi, rốt cuộc vừa rồi mình làm cái gì vậy? Anh ấy có biết mình đang tức giận hay không? Mình không thể nói chuyện cho dù có tức giận anh ấy cũng không biết a! !

Nhưng mà, một khi phụ nữ tức giận, sẽ giận rất lâu, đây là chân lý.

Lục Hạo cho con trai ăn cơm, chuẩn bị cặp sách, trong bầu không khí quỷ dị nắm tay con trai đi ra ngoài, lúc đi xuống lầu gặp cha của Tiểu Mị, sau đó hai người đàn ông cùng đưa con đến trường, nhân tiện thảo luận một chút về vấn đề dạy dỗ con cái.

Ngoại trừ công việc và học tập, lần đầu tiên Lục Hạo thật tình thảo luận một vấn đề như thế, hơn nữa, như thế... ...giống như một người dân bình thường.

Ba của Tiểu Mị nói : “ Con gái nhà chúng tôi rất thích múa, mỗi tuần chúng tôi đều đến cung thiếu nhi hai lần, tiểu cô nương nha, luyện tập

nhieu một chút sau này sẽ có vóc dáng thật đẹp a!”

Lục Hạo gật đầu, nhìn về phía trước nắm tay của người bạn nhỏ hỏi : “Cung thiếu nhi còn có lớp học nào thú vị nữa không?”

Anh cảm thấy vì con trai yêu quý nên tạo một cơ hội.

“ A, rất nhiều đó, dường như Hạo Tử nhà anh rất thích vẽ tranh nha! Anh có thể dẫn cậu bé đi xem một chút.”

“ Hạo Tử nhà anh” bốn chữ này, không cần hỏi đã lấy lòng được Lục Hạo cả một buổi sáng buồn rầu trong lòng, đẩy đẩy mắt kính, nói với ba của Tiểu Mị : “ Gần đây tôi mới đi công tác trở về, ngày thường cũng không chăm sóc tốt cho hai mẹ con họ được, nghe Ngũ Hình nhiều lần nhắc đến sự giúp đỡ của anh chị, thật sự rất cảm ơn, có thời gian rảnh chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi!”

Nếu như, bây giờ trên người của Lục Hạo là bộ quần áo chỉnh tề màu đen, có ba thư kí đi theo ở phía sau, chức vụ là lãnh đạo của ngành thủy điện, tình huống như vậy sẽ phức tạp hơn rất nhiều, nhưng ngay lúc này, anh chỉ đang mặc bộ quần áo bình thường là ba của người bạn nhỏ ở lâu dưới này thôi, cho nên đối với việc rảnh rỗi cùng nhau ăn một bữa cơm, ba của Tiểu Mị cảm thấy, có thể được.

“ Được được, đây là danh thiếp của tôi, sau này có chuyện gì chúng ta có thể liên lạc với nhau a!” Một tấm danh thiếp được đưa qua, Lục Hạo mò vào trong túi áo.

“ Hiện giờ tôi không có danh thiếp, còn đang nghiên cứu nơi công tác.”

Về phần là sở nghiên cứu gì, bởi vì đã kí hiệp nghị bảo mật, cho nên không thể tiết lộ.

“ Ôi chào, ba của Hạo Tử à vừa thấy anh tôi đã biết là người có văn hóa a!”

Lục Hạo cảm thấy, anh rất hiếm khi nghe thấy có ai khen ngợi mình vì người làm công tác văn hóa, thông thường, những người ở trong ngành đều lén ở sau lưng đặt cho anh danh hiệu là Quỷ Kiến Sầu. (ý là giết người không nhìn thấy máu)

Mà ngay cả đám người ở trong đại viện cùng nhau lớn lên kia, cũng chưa bao giờ nghiêm túc khen anh một câu nào.

Cho nên, Lục Hạo rất hài lòng, cầm tấm danh thiếp của ba Tiểu Mị lên xem, nhìn về phía trước thấy Hạo Tử đang đi vào lớp, sau đó gọi điện thoại cho Quản Tử.

“ Ái chà, mới sáng sớm đã tìm anh đây có việc gì à?” Tâm trạng của Quản Tử vĩnh viễn rực rỡ như ánh mặt trời.

Lục Hạo ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một lát, dường như, cũng không thua kém ánh mặt trời Quản Tử là bao.

“ Nhân viên ở trong quán của cậu có mua bảo hiểm không vậy?”

“ Dĩ nhiên rồi! Anh đây là một ông chủ rất có trách nhiệm! ! Anh đây đều mua bảo hiểm lao động cho bọn họ! !”

“ Ừ, đổi lại thành mua tất các loại đi, tìm gặp người này, tôi sẽ đưa số điện thoại cho cậu.”

Vì vậy, mấy nhân viên ở trong quán của Quản Tử không hiểu tại sao ngoài bảo hiểm lao động còn có thêm mấy loại bảo hiểm khác nữa, Quản Tử ở trong phòng làm việc ôm Liên Dịch khóc thầm, nói rằng Lục Hạo ức hiếp anh ta.

Còn ba của Tiểu Mị, không thể giải thích được vì sao lại được nhân vật lớn ở thành phố L tìm đến tận cửa, nói muốn mua rất nhiều bảo hiểm, hơn nữa còn là bảo hiểm vô thời hạn, a, vậy là sẽ nhận được một phần tiền thưởng, mùa đông này có thể đưa Tiểu Mị đến Cáp Nhĩ Tân xem băng đảng rồi.

Một người đàn ông thành công, chính là bất kỳ một việc nhỏ nào cũng đều xử lý tốt đẹp, Lục Hạo chính là loại đàn ông này.

Mà người đàn ông thành công này, trên đường đưa con trai đến trường xong trở về cẩn thận suy nghĩ một chút, còn chưa biết được mẹ của đứa bé trong nhà kia cuối cùng là tức giận vì chuyện gì.

Lên lầu, gõ cửa, yên lặng.

Lục Hạo hí mắt lại, phát ra thứ ánh sáng nguy hiểm, gọi một cuộc điện thoại, anh muốn nói, Lương Ngữ Hình nếu em thật sự không mở cửa ra thì anh lập tức hét lớn thật sự hét lớn lên a! ! Để mọi người ở lầu này đều biết anh là người đàn ông của em! !

Tuy nhiên điều khó chịu đó là người ta căn bản không nhận điện thoại, Lục Hạo cảm thấy không phải anh đây chọc giận cô ấy đấy chứ? Không phải chứ? ! !

Bao nhiêu thứ mãi sau mới biết mà! !

Lục Hạo có chút lo sợ, ngày hôm qua anh đây khiến cho cô gái khó chịu này tức giận chuyện gì vậy? Không phải là cô ấy còn phải e thẹn nhìn anh đây sao?

Điện thoại hỏi chút chuyện có liên quan đến vợ của tên Tông Chính Hạo Thần đứng đầu ở đại viện này, giọng nói trầm thấp và không che giấu

được lo lắng của anh : “ Tiểu Hồ Điệp có phải nhiều lúc cũng hay vô cớ nổi giận không? Cậu có bị nhốt ở ngoài phòng hay không? Cậu làm sao khi bị nhốt ở ngoài phòng vậy?”

Sau đó, bổ sung thêm : “ Bây giờ đang nói đến chính cậu đấy, không cần phải tưởng tượng ra ai khác đâu.”

Trong suy nghĩ của người dân ở thành phố L thị trưởng Tiểu Tông là một người đầy tớ đáng tin cậy của người dân như thế nào chứ, bởi vì sắp tới thành phố L cần sự ủng hộ của chính phủ về vốn đầu tư của nước ngoài, Tông Chính Hạo Thần cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đưa ra phương án giải quyết.

Vì vậy, mười phút sau, trong hành lang âm u truyền đến giọng nói yếu ớt, “ Lương Ngữ Hình, nếu em không mở cửa cho anh thì anh sẽ ngồi ở đây chờ em, a, trên dưới đều có rất nhiều hàng xóm, bọn họ đều đang nhìn anh, hiện giờ trong người anh thấy hơi khó chịu, giống như bị bệnh rồi, anh khát nước muốn uống nước, a, người anh còn đang nóng rần lên, có thể là bị trúng gió lúc sáng sớm rồi, trần nhà rất là chói mắt nha, tại sao cầu thang này lại có hai đoạn như vậy?”

Quy tắc yêu vợ của thị trưởng Tiểu Tông là, trong lúc mà bà xã đang nổi giận, ông xã phải dỗ dành, phụ nữ nha, dỗ dành được là tốt rồi.

Thật ra Lương Ngữ Hình đã sớm nghe được tiếng đập cửa của Lục Hạo, thính giác của cô rất nhạy bén, hơn nữa trong phòng cách âm cũng không được tốt, nhưng mà phụ nữ khi đang tức giận, có quyền lợi không mở cửa cho đàn ông mà.

Thế nhưng Lục Hạo lại kiên trì đến vậy, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng, thật sự có hàng xóm từ trên xuống dưới, thậm chí Lương Ngữ Hình còn có thể nghe được bà lão ở lầu trên trêu chọc hỏi : “ Vợ

chồng son cãi nhau à? Cậu đừng lo, ông nhà tôi bị tôi nhốt ở ngoài cửa không biết bao nhiêu lần rồi, tiểu tử nhà cậu cứ hò hét đi, hò hét thì tốt rồi!”

Lục Hạo nhìn bà lão liên tục gật đầu, sau đó, cửa ở sau lưng anh mở ra, Lương Ngữ Hình đứng ở trước cửa, đỏ bừng cả khuôn mặt, chưa bao giờ phải xấu hổ như vậy.

Lục Hạo cảm thấy, anh đây cứ như vậy xong đời rồi, thật sự xong rồi.

Nếu như một người phụ nữ đang rất nghiêm túc tức giận đối với một người đàn ông, người đàn ông kia còn có thể cảm thấy sao người phụ nữ này ngay cả khi nổi giận mà cũng xinh đẹp như vậy, thật sự tình huống hiện giờ của Lục Hạo là như thế, anh nhanh chóng giậm chân tại chỗ rồi đi vào trong, một giây trong lúc đi vào trong phòng còn mỉm cười nháy mắt với bà lão, sau đó, đóng cửa lại, tức giận đem người phụ nữ ép ở phía sau cánh cửa.

Em đang rất tức giận! ! Bốn chữ này toàn bộ đều hiện lên trên mặt của Lương Ngữ Hình.

Lục Hạo thật sự rất muốn xông lên phía trước cắn một ngụm, hoặc là dùng đầu lưỡi liếm liếm, xem thử có ngọt ngào giống như ở trong tưởng tượng hay không.

Lương Ngữ Hình không ngừng giãy dụa, cô muốn duy trì khoảng cách hai mét đối với người đàn ông này, người đàn ông này luôn thích ức hiếp cô!

Nhưng mà, so về thể lực, Lục Hạo bao giờ cũng thắng cả.

“Đừng động đây!” Anh giống như bình thường quát tháo bảo cô ngừng lại.

Lương Ngữ Hình càng tức giận, anh mắng em? Anh dựa vào cái gì mà mắng em! ! !

Nước mắt ở trong hốc mắt tràn ra, giống như đem tất cả sự tủi thân trút hết ra ngoài, không phải bởi vì muốn khóc, mà bởi vì ở trước mặt, chính là anh.

“ Tại sao em lại tức giận?” Lục Hạo đến gần, chân dài kẹp ở giữa hai chân của Lương Ngữ Hình, không cho cô động đậy.

Cô xoay mặt sang một bên, từ chối trả lời.

Anh nhẹ nhàng thở dài lại bị Lương Ngữ Hình nghe được, cô nghe thấy Lục Hạo nói : “ Những lời hôm qua anh nói đã chọc em giận sao?”

Hầu như không nhìn thấy, nhưng Lục Hạo biết rõ, người phụ nữ này gật đầu.

Lục Hạo có chút muốn bật cười, nhưng lại có chút tức giận, người phụ nữ này còn muốn như thế nào nữa? ! ! Anh đây ăn nói nhỏ nhẹ em lại còn nổi giận? Thời điểm tiểu nha đầu nhà em đi theo anh tính tình đâu có cáu kỉnh như vậy? Mấy năm nay không gặp mặt nhưng thật ra có biết tức giận hay không! !

Nhưng là... ... Chính là càng nổi giận, mới càng có sinh khí.

“ Biểu hiện tức giận của em thật sự rất đẹp mắt.” Lục Hạo ý tứ nói một câu.

Khuôn mặt của Lương Ngữ Hình, đỏ bừng quấy rối.

“ Nhìn đi, những lời anh nói em đều chăm chú nghe, mặt lại còn đỏ như vậy.” Lục Hạo nói, tay nhẹ nhàng chạm đến làn da trơn láng mịn màng kia.

Lương Ngữ Hình dùng tay đẩy ra, cự tuyệt sự tiếp xúc này.

Trong phòng, ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sáng sủa như vậy là không được, Lục Hạo nói : “ Anh lớn như vậy cũng chưa từng làm việc gì mất mặt như lúc này, nhìn thấy anh khốn đốn như vậy có phải em rất vui vẻ hay không?”

Như thế, Lương Ngữ Hình vừa mới bị Lục Hạo giam ở cửa trong lòng rối loạn, như thế, dưới ngọn đèn sáng sủa, Lục Hạo nhìn thấy, Lương Ngữ Hình nở nụ cười, chỉ là có chút nhịn không được khóe miệng cong lên, cũng đủ cho Lục Hạo thấy được.

Tốt lắm, Lục Hạo cảm thấy, anh đây làm cho em vui vẻ, anh đây cũng muốn được vui vẻ như vậy.

Ngày nắng chan hòa, trong căn phòng khách bé nhỏ, Lương Ngữ Hình tiến thoái lưỡng nan, bị nhốt trong vòng tay và nụ hôn mãnh liệt của Lục Hạo.

Quy tắc yêu vợ của thị trưởng Tiểu Tông, khi vợ giận dữ liền hôn vợ thật mãnh liệt, hiệu quả gấp trăm lần so với câu anh sai rồi.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nheo Nheo Mắt

Rất tốt, Lục Hạo cảm thấy, anh khiến em vui vẻ rồi vậy thì anh cũng muốn vui vẻ một chút.

Trời nắng rực rỡ, phòng khách nhỏ nhỏ, Lương Ngữ Hình tiến thoái lưỡng nan, bị vây lại trong lòng Lục Hạo, bị hôn rất mạnh mẽ.

Thị trưởng tiểu tông yêu vợ giữ nguyên tắc, lúc bà xã nổi giận, hôn thật mạnh mẽ, hiệu quả tuyệt đối còn tốt hơn cả trăm lần so với việc bạn nói một trăm câu anh sai rồi.

“Tôi qua anh đã nói câu nào khiến cho em không vui?” Truy đến căn nguyên gốc rễ, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lương Ngữ Hình bị cắn cho rất mạnh, vốn dĩ đã then thùng xấu hổ, Lục Hạo lại còn có thể nhẹ nhàng đặt câu hỏi, điều này thật sự là quá không công bằng rồi, cho nên Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh đúng biết bắt nạt em! !

Đơn giản là cứ hôn xong rồi hăng hay nhĩ, Lục Hạo lặp lại nụ hôn của 6 năm về trước, thời gian không hề khiến bọn họ trở nên xa lạ, trái lại có cảm giác nhiệt tình mới mẻ.

Lương Ngữ Hình không thể phủ nhận, cô say nặng rồi, bởi vì không thể phủ nhận, cho nên sau khi nụ hôn kết thúc, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười trong cặp mắt nhỏ dài của Lục Hạo.

“Thủ tục của anh đã làm xong rồi, hai ngày này sẽ chính thức nhậm chức.”

Lục Hạo đang lặp lại, cẩn thận đánh giá ánh mắt của Lương Ngữ Hình.

“Sau này anh sẽ sống ở tầng 2 của Broom, chỗ đó cách em khá là gần.”

Trong mắt của Lương Ngữ Hình không có sóng lớn.

“Con trai, em dạy rất tốt, cảm ơn.”

Lúc câu này nói xong, trong mắt của cô thấp thoáng lóe lên ánh nước, muốn cử động.

Sau đó, Lục Hạo nói: “Anh đã biết rồi, vậy thì có vài chuyện sẽ không còn giống như vậy nữa.”

Câu này vừa nói ra, anh rõ ràng phát giác ra cô gái đang ôm trong lòng bỗng cương cứng cơ thịt.

“Tiểu Ngữ...” Lục Hạo khẽ gọi, “Tuổi tác lớn đầu óc vì sao không có thông minh hơn chút nào vậy?”

Được rồi, Lục Hạo, bây giờ anh muốn thế nào! ! Anh trực tiếp nói em ngu ngốc chẳng phải nhanh hơn à! ! Lương Ngữ Hình nổi khùng rồi, tròng lớn mắt lên ngườm Lục Hạo, khuôn mặt đỏ ửng, là màu đỏ của sự tức giận.

Sau đó, Lục Hạo cười, cười rất lớn tiếng, không còn lạnh lẽo mà là sáng khoái, giống như 6 năm trước anh đã cười với cô, cặp mắt nhỏ dài nheo lại thành một đường chỉ.

Nheo nheo mắt! ! Đây là phản kích Lương Ngữ Hình làm ra đối với người đàn ông dám cười nhạo cô ở trong lòng.

Đúng vậy, đối với một cô gái tức giận không thể nói chuyện, bạn không thể yêu cầu quá nhiều.

“Người ta nói sinh con ngốc ba năm, bây giờ cũng đã 6 năm rồi.”

Còn nói anh còn nói nữa! ! ! ! ! Lương Ngữ Hình bực mình khó nhẫn nại được đuổi tay ra, không hề thông qua đại não, véo lên da thịt chỗ eo của Lục Hạo.

Tuy nhìn gầy, nhưng cô biết, chỗ này Lục Hạo có thịt buồn.

“Ai dô.” Lục Hạo khẽ hô một tiếng, ôm người phụ nữ đang gây rối trong lòng lại càng chặt hơn, “Dù gì con trai cũng không có nhà, em còn không ngoan anh sẽ ôm em vào phòng ngủ đó?”

Không cần phí nhiều sức lực, ngón tay của Lương Ngữ Hình thu hồi lại, buông thõng xuống bên chân.

Lục Hạo nhìn vào trong mắt của cô, trong lòng yêu thương vô hạn, “Tức giận bực bội một buổi tối rồi có mệt không? Tiểu Ngữ em thật sự là khiến anh mở rộng tầm mắt rồi, thổ lộ tử tế mà em lại có thể tức thành thế này.”

Thổ lộ... tử tế! ! ! ! !

Lương Ngữ Hình kinh ngạc cứng đờ ra, toàn thân không hề động đậy, Trời ơi, mình đã làm gì vậy? Có chiếc hố nào để cho mình trốn vào một chút không? Mình thật sự là không nghe ra thổ lộ gì cả! ! !

Lục Hạo anh chỉ biết bắt nạt người! ! ! !

“Được rồi, đừng giận nữa.” Lục Hạo lại lần nữa thấp giọng hạ ngữ khí, nghiêm khắc chấp hành theo tôn chỉ yêu vợ của thị trưởng tiểu tông, lại

một lần nữa hôn xuống, anh khá là thông minh, một lần làm sao đủ? Anh muốn hôn rất nhiều lần! !

Lần này, không còn hung dữ nữa, Lương Ngữ Hình cảm thấy được sự dịu dàng rồi.

6 năm trước, bọn họ lần đầu tiên hôn nhau, lúc đó rất là lúng túng, Lương Ngữ Hình nhắm mắt lại hy vọng Lục Hạo dẫn dắt cô, nhưng Lục Hạo, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến, có chút hoảng loạn, nhưng trong đó, anh khiến Lương Ngữ Hình cảm thấy được sự dịu dàng.

Lương Ngữ Hình thấy hơi yên tâm, anh ấy không hỏi mình vì sao mất tích, anh ấy không trách mình khiến hai bố con anh ấy chia cách 5 năm, anh ấy không thay đổi, vẫn là anh ấy như cũ.

Ngón tay, chậm chậm bám chặt lấy gấu áo của Lục Hạo, lần lên trên, xốc lại dừng khí đặt vào bên eo của anh, bởi vì anh gọi em là Tiểu Ngữ, cho nên lần này em sẽ không giận nữa.

Cảm thấy người ở trong lòng mềm lại, Lục Hạo cười, ôm ngang người đó lên, “Nhẹ quá đi mất, rốt cuộc thì em có ăn cơm không vậy?”

Lương Ngữ Hình tỉnh táo lại từ trong cảm giác đẹp đẽ, đắm vào đầu vai của người đàn ông đòi xuống.

“Không tức giận nữa?” Lục Hạo khẽ hỏi.

Lương Ngữ Hình vùi đầu vào trước ngực không thò ra, nhưng Lục Hạo biết, nguy hiểm giải trừ rồi.

Thế là hôm nay, Lương Ngữ Hình bị ôm vào phòng ngủ, Lục Hạo chỉ chỉ vào vết hằn dưới mắt cô nói: “Ngủ cho thật ngon một giấc, hôm nay anh phải đi đến cơ quan đăng ký, buổi chiều đón con trai cùng nhau về nhà, buổi tối, cùng nhau ăn cơm.”

Câu nói này, trơn tru như vậy, Lục Hạo anh là tên đại khốn nạn em sẽ tự mình đi đón con trai không cần cùng anh ăn cơm tối! ! !

Lục Hạo nhìn người con gái trên giường đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt, vỗ vỗ vào đầu cô, “Cô gái đến lời của anh nói mà em cũng có thể hiểu nhầm được, còn muốn nghĩ ngẫm gì chứ? Nằm xuống nhắm mắt lại ngoan ngoãn cho anh.”

Lương Ngữ Hình duỗi tay ra muốn cầm giấy bút nhưng bị Lục Hạo ngườm, “Lương Ngữ Hình em còn dùng thứ đồ đó để nói chuyện với anh nữa thử xem! ! Hôm nay anh không đi đăng kí nữa, anh sẽ ở lại đây.”

Bị dọa rồi, nhưng mà, em không viết ra anh làm sao biết được em đang nghĩ gì?

“Chỗ này của anh có thể nghe được.” Lục Hạo chỉ chỉ vào trái tim của mình, “Lương Ngữ Hình anh thông minh hơn em.”

... Em là muốn nói không muốn cùng anh ăn cơm tối rồi cuộc anh là đang giả ngốc có phải không! ! ! ! !

Lục Hạo lại cười, “Bữa tối gặp nhé, mẹ bọn trẻ.”

Thế là hôm nay tan học về nhà, Hạo Tử kinh ngạc phát hiện, mẹ đã hết tức giận rồi, sau đó lén lúc dựa vào trong lòng Lục Hạo nhỏ tiếng báo cáo tình hình: “Lục Hạo Lục Hạo, mẹ không tức giận nữa rồi! ! Vì để mẹ vui vẻ hôm nay Hạo Tử còn giành được bông hoa đỏ ở trường mẫu giáo đó!”

Bộ dạng toát ra đầy vẻ chú mau biểu dương cháu đi, chiếc bụng nhỏ ưỡn lên cao cao, Lục Hạo duỗi tay ra chọc chọc, “Cháu thật là quá giỏi!”

Cậu bạn nhỏ rất đặc ý, thuận thế càng dựa chặt vào trong lòng Lục Hạo hơn.

“Ngoại trừ mẹ và cô giáo Tiểu Điền ra, Lục Hạo là người đầu tiên khen cháu, chú tốt nhất! !” Trẻ con bé bỏng, lời nói ngây thơ, nhưng khiến Lục Hạo hiểu được sự trân trọng rồi.

Khi Lương Ngữ Hình bưng đồ ăn của Nhân Lương mà Lục Hạo đóng hộp mang về từ trong bếp ra ngoài, thì nhìn thấy con trai một bước cũng không rời anh, còn riu rít nhỏ tiếng chia sẻ gì đó.

Cô có một loại cảm giác mất mát con trai con thật sự không còn là áo khoác bông dính trên người của mẹ, đặt bát đĩa xuống, chỉ chỉ vào bồn nước.

Hạo Tử nói: “Lục Hạo Lục Hạo, chúng tay mau đi rửa tay ăn cơm, phải ăn cơm rồi! !”

Cậu bạn nhỏ nhìn thấy trên bàn có thịt cậu thích ăn nhất, nước miếng đã chảy cả ra rồi, bịch bịch bịch đứng lên chiếc ghế gỗ nhỏ rửa tay, còn bóp nước rửa tay chia cho Lục Hạo.

Ăn cơm, Lương Ngữ Hình gấp một chiếc đùi vịt nướng cho Hạo Tử, cậu nhóc rất thích ăn thịt, thông thường trong tình huống này đều sẽ vui vẻ vỗ tay đi đến thơm cô một cái sau đó mới ăn hết thịt một cách ngon lành, nhưng sự việc xảy ra rồi Hạo Tử tóm lấy chiếc đùi vịt nướng nói với cô: “Mẹ ơi, con muốn đưa thịt này cho Lục Hạo ăn!!”

“...” Lương Ngữ Hình nhìn trời, con trai à con có thể nào bớt thể hiện một chút không? Có phải là con cũng cần chiều cổ một chút đến tâm trạng của mẹ không?... Dựa vào cái gì lại cho anh ấy ăn thịt mà không cho mẹ! ! ! ! !

Lục Hạo cười híp mắt đón lấy chiếc đùi vịt nướng, nhìn nhìn sắc mặt của người phụ nữ đối diện, tuy từ biểu hiện là thật sự không thể nhìn ra được điều gì, nhưng Lục Hạo biết, có người đang ghen, đang ghen với con trai.

“Mẹ vất vả nhất, chúng ta đem đùi vịt này cho mẹ ăn có được không?”

Hạo Tử cẩn trọng e dè nhìn nhìn Lương Ngữ Hình, sau đó nói: “Lục Hạo Lục Hạo, chú đừng có cho mẹ ăn, mẹ cháu đang giảm béo không thích ăn.”

Lương Ngữ Hình tiếp tục nhìn trời, con trai đó là mẹ lừa con.

Lục Hạo đem gỡ thịt trên chiếc đùi vịt ra, chia thành hai phần, một nửa cho con trai, một nửa đặt vào trong bát của Lương Ngữ Hình.

“Không phải đâu, mẹ không giảm béo nhỉ.” Lục Hạo xoa xoa đầu của cậu nhóc, “mau ăn đi.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, người nghèo không nhận miếng cơm đi xin! ! Em chẳng cần anh bố thí cho em! ! Anh cùng con trai cứ thoải mái đi! ! Hai người cùng nhau chơi không cần để ý đến em là được rồi! ! !

Muốn đem thịt trả về, nửa đường bị ánh mắt của lục hạo dọa cho, lại lạng lẽ rút lại, đem thịt nhét vào trong miệng, ừ, không cho anh ăn! ! !

Lục Hạo cảm thấy, Đồng Tiểu Diệp một con vịt cô chỉ có một chiếc chân là muốn thế nào? ?

Buổi tối khi phải rời đi, Lương Ngữ Hình kéo Lục Hạo lại, cô đưa cho anh miếng giấy nhỏ đã viết xong từ trước.

“Không nhìn thấy, đọc không hiểu, không muốn đọc.” Lục Hạo nói như thế này, đồng thời đem miếng giấy trong tay vò thành một cục.

Lương Ngữ Hình cắn chặt lấy môi, em không thể nói chuyện anh có thể tôn trọng em một chút không! ! !

“Ngủ ngon, buổi sáng ngày mai làm bánh trứng gà cho anh nhé, muốn ăn rồi.” Lục Hạo nói, mở cửa, nhìn nhìn trên hành lang không có người, tốc độ xuống lầu.

Bây giờ anh muốn đi vào cánh cửa này không khó, nhưng buổi tối hàng ngày muốn ra khỏi cánh cửa này thì hơi khó một chút, một người đàn ông của gia đình, buổi tối không về nhà ngủ, là sẽ bị coi thường, bị coi thường là chuyện nhỏ, nhưng mà năng lực nào đó bị nghi ngờ thì rất không được.

Vì sao anh không về nhà ngủ? Ồ, có phải là anh biểu hiện trong chuyện đó không tốt bị người phụ nữ của anh đuổi ra ngoài không? Khụ khụ, thật là đáng thương ~!

Lục Hạo thuận lợi quay về Broom, xuyên qua đám người quần ma loạn vũ, lên lầu, mở cửa sổ ra nhìn thấy đèn của căn phòng đó đã tắt, mở cục giấy trong tay ra, bên trên là chữ viết đẹp đẽ của Lương Ngữ Hình:

Nếu như có thể, xin hãy để Hạo Tử sống cùng với em, xin anh đó.

Lục Hạo châm một điếu thuốc, dùng đầu thuốc đốt tờ giấy đó, đốt thành tro.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lục Hạo Tức Giận

Tuy, người phụ nữ tức giận không dễ rầy vào, nhưng cũng xin đừng có xem thường người đàn ông tức giận.

Lục Hạo cảm thấy, anh làm đến như thế này Lương Ngữ Hình em còn muốn thế nào? Anh nhìn có vẻ là cái loại đàn ông sẽ khiến mẹ con em chia ly kia sao? Anh ở trong lòng em chính là như thế này sao? Trong đầu óc của em nghĩ đến được là chỉ có thể là như thế này sao?! ! !

Cả một đêm không ngủ được, cầm điện thoại ấn gọi người đến, Lục Ninh đang buồn chán không có ai chơi hết mình lãng phí thời gian đẹp để mượn danh nghĩa của việc đi thăm cháu trai và chị dâu để thoát khỏi bế khổ.

“Nào nào nào, anh, anh cũng không cần mặt mày sầu khổ, em gái lâu năm đã đến đây rồi, anh điểm này coi là gì! !”

Lục Ninh thâm thù đại khổ quay đầu nhìn lại cuộc hành trình của bản thân mình một cái, khụ khụ, thật quá không có nhân quyền! !

Lục Hạo cùng Liên Dịch hai kẻ hút thuốc ngồi trên một chiếc sofa nhả khói, nhắm mắt lại, búng búng tàn thuốc.

Liên Dịch vào lúc này cũng có thể hút được hai hơi, nếu đổi lại là bình thường, tiểu thỏ bạch nhà cô ta chắc chắn lại khóc om lên rồi.

Đồng Tiểu Diệp bởi vì cậu nhóc ở nhà cho nên không thể có mặt, Tông Chính Hạo Thần liền thả lỏng chân tay bắt đầu tiến hành giáo dục ái

thê.

“Lục Tử cậu quá sốt ruột rồi.” Đây là thị trưởng tiểu tông nói.

“...”

“Ai da da, tôi cũng cảm thấy Lục hồ ly cậu quá nôn nóng rồi.” Quản Tử phụ họa.

“...”

“Em không hiểu vì sao anh phải lo lắng như thế này, nếu như cảm thấy cần phải phát tiết, Lục tử anh có thể cùng em lên phòng thể hình.” Đại Pháo đệm sau.

“... Cút! !”

Thế là buổi sáng ngày hôm sau, Lương Ngữ Hình làm xong bánh trứng gà và xúc xích trẻ em rồi, Hạo Tử vây xung quanh tay chân vung vẩy đứng đưa chờ đợi Lục Hạo đã nói là muốn cùng nhau ăn sáng, Lục Hạo lại không xuất hiện.

Có một cuộc điện thoại, là Quản Tử gọi đến, Quản Tử nói: “Hình Hình à, ai da da thật là ngại quá tối qua tôi uống nhiều quá ngủ quên mất, he he, cô có thể nào đừng có nói cho Lục Tử biết là tôi đã quên chuyện đặt đồng hồ hẹn giờ gọi điện thoại cho cô, ờ ờ, tôi là muốn nói, Lục Tử bảo tôi nói cho cô một tiếng hôm nay cậu ta không đến nữa, ai da da, Hình Hình cô phải hiểu cho một người đàn ông phải kiếm tiền nuôi gia đình vất vả như thế nào ~! Ờ, tôi còn có việc nữa cứ như vậy trước nhé!”

Cuộc điện thoại ngượng ngùng như thế này, Lương Ngữ Hình sau khi nghe xong xoa xoa đầu của con trai ra hiệu hai cái, Hạo Tử liền uể oải cầm thìa lên bắt đầu ăn cháo, xúc xích trẻ em bên cạnh tay không hề động đến.

Hạo Tử nói: “Mẹ ơi, cái này để lại đến khi Lục Hạo đến chúng ta cùng nhau ăn.”

Làm thế nào đây? Con trai dính danh như thế này em nên làm thế nào đây? Em rất yêu con, nếu như không có con em nên làm thế nào đây?!

Quản Tử nhanh chóng đọc xong những lời Liên Dịch viết trên tờ giấy, tốc độ đập máy sau đó thì hít thở sâu, đầu nhào vào trong lòng bà xã nhõng nhẽo nói: “Ai da da, Tiểu Dịch à anh lợi hại quá, vừa rồi anh biểu hiện có tốt không? Hình Hình có nghe ra là anh đang lừa cô ấy không?”

Liên Dịch xoa xoa mông của tiểu bạch thỏ nhà mình biểu thị khích lệ.

Thực ra, Lục Hạo căn bản không bảo Hạo Tử gọi điện thoại gì cả, anh chỉ là nói: “Tôi cần bình tĩnh một chút.”

Thông thường, Lục Hạo nói cần bình tĩnh, vậy thì sự việc có vẻ khá lớn rồi, cho nên, thân làm huynh đệ, phải giúp đỡ giải quyết phần phía sau.

Lương Ngữ Hình vốn dĩ cho rằng, Lục Hạo là thật sự bận, tuy cô không biết công việc của anh là gì, nhưng cũng có thể lý giải được.

Nhưng mà, đối với nhóm người trong tiệm đến đến đi đi từ trước đến nay chưa từng ngừng lại, Lương Ngữ Hình cảm thấy, mọi người thật sự cảm thấy tôi rất dễ ức hiếp, tôi rất ngu ngốc sao? ! ! !

Là một cuộc điện thoại của Quản Tử, biểu thị Lục Hạo kiếm tiền nuôi gia đình rất vất vả.

Ngày hôm sau, đưa Hạo Tử đi đến trường mẫu giáo rất sớm, hơn nữa trên suốt quãng đường cứ nhận được câu hỏi truy vấn xem vì sao Lục Hạo không đến chơi cùng với cậu của thằng nhóc, sau khi mở cửa tiệm chưa

được nửa giờ đồng hồ bị Lục Ninh xông vào trong tiệm tóc đi đến trung tâm SPA nào đó.

Lương Ngữ Hình không thích chỗ kiểu đó, không thích cơ thể bị người phụ nữ khác sờ qua sờ lại. Chỉ có thể ngồi ở bên cạnh nhìn Lục Ninh khẽ nhú mày lại đau đớn và vui vẻ.

Lục Ninh nói: “Chị dâu chị đừng giận anh em, anh ấy đúng là quá xem trọng công việc rồi, trước đây ở Bắc Kinh đã là như thế này, mười ngày nửa tháng đều chẳng quay về nhà lấy một lần, từ nhỏ anh ấy đã không quan tâm đến em, em là được một người anh trai khác nuôi lớn.”

Ngày thứ 3, là Liên Dịch lái chiếc Harley của cô ấy đến bắt cóc cô phóng xe đi lên núi. Gió núi vi vu thổi rối tung mái tóc của cô, lúc đó Liên Dịch nói với Lương Ngữ Hình: “Muốn bắt được trái tim của người đàn ông thì phải bắt được con chim nhỏ của người đàn ông trước, cô nhìn Quản Tiểu Thiên nhà chúng tôi xem, có phải là rất ngoan không? Tôi dạy cô mấy chiêu công phu tốt, khi cô cùng Lục Hạo lên giường, cứ thế này thế này thế kia thế kia...”

Cuối cùng, Lương Ngữ Hình bịt tai lại không dám nghe, ngồi xổm trên mặt đất yêu cầu Liên Dịch chở cô xuống núi.

Ngày thứ 4, là Đồng Tiểu Diệp kêu gọi, “Hình Hình à, chúng ta cùng nhau uống trà chiều đi!” Một chiếc bàn tròn nhỏ nhỏ, trên mặt bày trà sữa và một chiếc bánh ga tô ba tầng, Đồng Tiểu Diệp nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình nói: “Hình Hình à, gần đây mình rất nhàn rồi, cậu có thời gian rảnh thì đi cùng mình nhiều hơn được không? Anh Lục Tử gần đây giống ông xã của mình đều rất bận, chúng ta không cần để ý đến bọn họ, chúng ta cùng nhau đi chơi nhé!”

Sau đó, điện thoại của Đồng Tiểu Diệp vang lên, Lương Ngữ Hình rõ ràng nhìn thấy trên màn hình hiển thị là Tông Chính Hạo Thần gọi đến

nhắc nhở, Đồng Tiểu Diệp ừm ừm a a trả lời mấy câu, câu nói cuối cùng là nói như thế này: “Anh đừng có dài dòng nữa được không, buổi tối em không ở nhà ăn cơm anh không cần nhớ em! ! !”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, bọn họ, đều coi mình là đồ ngốc sao? Nhất định là như thế này...

Đồng thời, Lương Ngữ Hình cũng biết, cái người đàn ông tên là Lục Hạo kia không thèm để ý đến cô nữa, mất tích rồi.

Được thôi, anh muốn đến thì xuất hiện, không muốn đến thì chẳng nói tiếng nào mất tích, anh cho rằng anh là ai? Em chẳng thèm bận tâm nhé! ! !

Về nhà, Lương Ngữ Hình ôm con trai ra hiệu, ý nghĩa là, Lục Hạo đeo kính đó quay về nhà tìm mẹ rồi, sẽ không quay lại nữa.

Tuy là lời tức giận, nhưng, vẫn có chút đau lòng.

Vốn dĩ cho rằng, bọn họ có thể tiếp xúc với nhau thật tốt, vì sao anh tức giận? Lẽ nào là muốn đem con trai đi sao?!!!

Mà cơ hội chuyển biến của sự việc xuất hiện vào xẩm tối ngày thứ 5.

Hôm đó Hạo Tử dắt tay Tiểu Mễ khuôn mặt ửng hồng biểu thị mình có thể nào lên lầu chơi ở nhà Tiểu Mễ đến tối mới quay về không, Lương Ngữ Hình nghĩ, được thôi, vừa khéo mình có thể đi siêu thị mua chút đồ sinh hoạt và vật dụng cần thiết.

Hiếm có khi không cần lo lắng bữa tối của con trai, Lương Ngữ Hình nhét một chiếc ví nhỏ vào trong túi rồi ra ngoài, lại nghe thấy dì ở tầng dưới nói hôm nay là ngày siêu thị lớn nhất của thành phố L tổ chức hoạt động, trong lòng nghĩ cũng đi ngó nhìn xem có thứ gì rẻ không, lại thêm vào đó chiếc xe đạp điện vừa mới hết điện dựng ở trong nhà, thế là Lương Ngữ Hình lên xe bus đi đến trung tâm thành phố.

Trời có gió mây khó đoán, người có họa phúc khó lường, khi Lương Ngữ Hình khó khăn lắm mới xếp hàng đợi đến lượt mình thanh toán, duỗi tay ra lấy chiếc ví trong túi, cô đã nghĩ đến câu nói này.

“Tiểu thư, tất cả à 365 tệ, có thể thanh toán rồi chứ?” Nhân viên thu ngân rất lịch sự nhắc lại một lượt.

Lương Ngữ Hình há há miệng ra, chẳng nói ra được lời nào cả.

Sau người có một nhóm người xếp hàng dài dài đang đợi thanh toán, thỉnh thoảng có người thò đầu đến nhìn về phía trước, dường như đang nói: “Tôi đang có việc gấp đó, người phụ nữ không biết nói chuyện kia, cô có thể nhanh tránh ra chút không! !

Lương Ngữ Hình cúi đầu đem hàng hóa đã được tính tiền chầm chầm đẩy quay lại, cô thậm chí không thể nói một câu “xin lỗi”, ví tiền của cô bị trộm rồi.”

Trong tay không có điện thoại, không có tiền, nếu như đi về nhà, cần phải hai giờ đồng hồ, càng gay go đó là, trời đã bắt đầu đổ mưa.

Thời tiết này, luôn luôn là mưa một trận lạnh một trận, Lương Ngữ Hình mặc không nhiều, cơ thể bị gió lạnh vù vù thổi đến khiến cho run rẩy.

Làm thế nào đây? Như thế này thì không về nổi nhà rồi.

Lục Hạo lúc này, khuôn mặt đen đến không thể đen hơn, một là bởi vì mấy ngày không nhìn thấy mẹ con trai và con trai đáng yêu của anh, hai là bởi vì... anh như thế này Lương Ngữ Hình em cũng chẳng thèm gọi điện thoại cho anh, em đang so bì với anh xem ai giận dữ lớn hơn sao? ! ! ! ! Nếu như con trai của anh nhớ anh rồi thì phải làm thế nào? !

Con trai anh nhất định là nhớ anh rồi! ! ! Cậu nhóc đó ngủ say rồi cùng muốn ôm tay của anh! ! !

Từ ngành dầu khí Bắc Kinh đều đến phòng nghiên cứu bí mật nào đó của căn cứ địa cách mạng, trong đó có bao nhiêu khó khăn, chỉ có người ở vào vị trí đó mới có thể biết được, Lục Hạo làm thế nào thoát thân khỏi chỗ đó, làm thế nào lấy lại danh hiệu chuyên gia hàng đầu để vào viện nghiên cứu, chỉ sau khi uống nhiều rồi anh mới nói qua mấy câu với Tông Chính Hạo Thần, không bất ngờ đó là, “Tôi lần này âm vốn gốc rồi, nếu như Lâm Tịch nhà tôi biết được vậy thì phiền phức lớn rồi.”

Lâm Tịch, Tông Chính Hạo Thần nghe thấy cái tên này cũng phải run rẩy hai cái, người phụ nữ uy phong ngời ngời trong đại viện.

Một người đàn ông có hai thân phận, thân phận hoàn toàn là trâu ngựa không được đếm xỉa đến, mà Lục Hạo vẫn ứng biến rất tốt, nhưng khi Lương Ngữ Hình trong mưa lớn lạnh giá không về nổi nhà trên người không có bất cứ thứ gì đáng giá, các đồng nghiệp mới của anh quyết định muốn vì Lục Hạo trong truyền thuyết có thể làm viện trưởng lại từ chức đi làm một nhân viên nghiên cứu nhỏ nhoi mới đến mà tổ chức một buổi tiệc chào đón.

Nhưng Lục Hạo nói: “Vẫn là để tôi mời mọi người ăn cơm đi, sau này đều là đồng nghiệp, chúng ta phải làm ra thành tích.”

Sau khi Đồng Tiểu Diệp nhắm mắt lại nằm bò trong lòng ông xã nghe xong Lục Hạo gọi điện đến nói muốn đặt chỗ ở “Nhân Lương”, thì nhỏ tiếng nói: “Vừa rồi em gọi điện thoại cho Hình Hình cũng không có ai nghe máy, anh Lục Tử thật không tốt, Hình Hình tốt như vậy em thích cô ấy! Em phải tăng giá tiền bữa cơm này của anh Lục Tử, em không thích anh ấy bắt nạt Hình Hình! !”

Tông Chính Hạo Thần vẫn là câu nói kia, “Chuyện của Lục Tử chúng ta đừng hỏi quá nhiều, cậu ấy có chừng mực.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đêm Đẹp Ngủ Ngủ

Sau khi Lục Hạo uống xong cốc rượu thứ 3 nhận được điện thoại, rõ ràng là một số máy lạ, rõ ràng là không có giọng nói, nhưng anh nói: “Tiểu Ngử? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lương Ngử Hình người phụ nữ là em đây, xảy ra chuyện rồi vẫn sẽ nhớ đến anh! Có phải là anh nên phải khen ngợi em không?!

Lương Ngử Hình cầm chiếc điện thoại mượn dùng, có hàng trăm cảm xúc hỗn độn, cô muốn nói, em rất tốt, chỉ là bây giờ em không về nhà nổi, nhưng cô không thể phát ra tiếng nào.

Lục Hạo từ trong cuộc điện thoại tĩnh lặng mà biết được đó là cô, chính là cô, chỉ có cô.

“Em đưa điện thoại cho người bên cạnh, để anh nói.”

Cảm ơn sự quan tâm của anh, bởi vì đến một câu cảm ơn đơn giản em cũng không thể nói ra khỏi miệng được, Lục Hạo có lúc em cứ nghĩ, nếu như 6 năm trước em cũng có thể gọi cho anh một cuộc điện thoại, vậy thì bây giờ có phải là sẽ tốt hơn một chút không?

Cho Lương Ngử Hình mượn điện thoại là một đôi tình nhân, tay nắm tay gấp ô lại đang muốn đi vào trong siêu thị, cô lấy hết dũng khí đi về phía trước, đuổi tay ra ra hiệu, xung quanh, có ánh mắt hiếu kì đánh giá của những người xa lạ, trước mặt, có một cặp tình nhân nhiệt tình cảm thấy gặp người tàn tật rất muốn giúp đỡ một chút.

Tôi, trước đây có biết nói chuyện. Lương Ngữ Hình khẽ cười ở trong đáy lòng.

Đừng có hỏi vì sao gọi điện cho Lục Hạo, đừng có hỏi vì sao vào thời khắc đó trong đầu óc chỉ nhớ số điện thoại của Lục Hạo, Lương Ngữ Hình nắm chặt lấy điện thoại, không muốn bỏ ra, giọng nói của Lục Hạo giống như là cọng cỏ cứu mạng, cô lo lắng, nếu như thả lỏng tay ra, liệu sẽ biến mất không?

Lục Hạo ra hiệu một chút cho đồng nghiệp trên bàn, đi ra khỏi căn phòng bao, “Em không cần sợ, anh đây.”

Như thế này, Lương Ngữ Hình chịu nghe lời, đưa điện thoại cho cặp tình nhân kia.

Người con trai rất có lòng tốt nhận lấy, alô alô hai tiếng.

Lục Hạo nghe thấy có người nói chuyện rồi, trái tim thấp thỏm cũng run lên hai cái, vội vàng hỏi: “Có phải là một cô gái rất xinh đẹp? Mái tóc dài dài cặp mắt to to? Không thể nói chuyện không? Bây giờ các bạn ở đâu? Cô ấy có sao không?”

Những câu hỏi này giống như là phụ huynh của một đứa trẻ con đi lạc, ngữ khí nôn nóng lo lắng đó là không thể nào mô phỏng được.

“Ồ, ồ, chúng tôi bây giờ đang ở cửa của siêu thị tại trung tâm thành phố.” Người con trai nhìn nhìn Lương Ngữ Hình, trong lòng nghĩ đang ở trước mặt của bạn gái tôi anh làm sao có thể bảo tôi khen cô gái khác chứ, tôi đâu phải là kẻ ngốc, sau đó nói: “Là không biết nói chuyện, bên ngoài trời mưa có thể là cô ấy không đi nổi.”

Sau đó, dập điện thoại, gọi điện thoại bảo vợ chồng Quản Tử đến bồi rượu, tự mình lái xe đi nhanh như bay.

Khi Lục Hạo ở trong xe xuyên qua màn mưa nhìn thấy Lương Ngữ Hình bình an đứng ở đó, thở phào nhẹ nhõm một hơi, men rượu bởi vì trái tim đập quá nhanh khiến cho máu tuần hoàn càng tăng thêm.

Lương Ngữ Hình cũng nhìn thấy Lục Hạo rồi, cô nhìn thấy Lục Hạo từ trên xe nhảy xuống, xuyên qua màn mưa, chạy về phía cô.

Lương Ngữ Hình nhìn về phía cặp tình nhân, biểu thị có người đến đón mình rồi, cô gái nhìn thấy người đến là một người đàn ông cao to anh tuấn, liền thức thời kéo tay của bạn trai muốn đi, nhưng lại được gọi lại.

Tóc của Lục Hạo ướt sũng nhỏ nước xuống, trên kính cũng đều là nước, anh gỡ kính xuống, một tay nắm lấy tay của chú mèo bị lạc một tay giơ đến bắt tay của người con trai, rất trịnh trọng nói một câu: “Vô cùng cảm tạ.”

Lương Ngữ Hình hơi hơi xích bản thân mình sát vào, lặng lẽ dựa gần lại, cúi đầu nhìn tay của Lục Hạo, nhớ lại nụ hôn người đàn ông này đã trao cho cô ở trong nhà rất nhiều ngày trước, rất nóng bỏng, rất ấm áp.

Lục Hạo chào người ta, dắt Lương Ngữ Hình chạy vào trong màn mưa, lên xe, khóa cửa, chẳng nói lời nào.

Rốt cuộc là ai không thể nói chuyện! ! Lương Ngữ Hình cũng nhìn ra ngoài cửa sổ không quay đầu.

Đột nhiên, có người dựa sát đến, Lương Ngữ Hình tránh ra phía sau, nhưng phát hiện Lục Hạo đang thắt dây an toàn cho cô.

Dựa vào quá gần, mặt của Lục Hạo đã dựa vào trước ngực của cô, khiến cô ngửi thấy được mùi vị của rượu.

Trước đây, Lục Hạo không uống rượu, trong khoảng thời gian anh quay lại này, cô đã ngửi thấy qua mùi rượu trên người anh mấy lần rồi.

Uống rượu rồi? Lương Ngữ Hình không dám dùng tay ra hiệu trước mặt của Lục Hạo, chỉ có thể há miệng ra, khẩu ngữ vô thanh.

“Ừm, mời đồng nghiệp của cơ quan ăn cơm.” Lục Hạo bình thản nhẹ nhàng, khởi động động cơ.

Lương Ngữ Hình kéo tay của anh, lắc lắc đầu, không chịu.

Hơi thở của Lục Hạo hơi nặng, anh nói: “Em cảm thấy ở đâu có người dám chặn xe của anh? Yên tâm đi, anh không uống rượu lái xe, anh chỉ uống có 3 cốc.”

Đó rõ ràng chính là uống rượu lái xe mà! ! ! Nhưng mà, Lục Hạo nói không có, vậy thì chỉ có thể là không có.

Lương Ngữ Hình thả tay ra, ngoan ngoãn ngồi yên, bây giờ cô trên người không một đồng tắc, vẫn đừng có dài dòng gì nữa thì tốt hơn.

Chiếc xe lái nhanh như bay, đèn đường xinh đẹp trên đường tốc độ lùi ra sau, có vài chuyện, chuyển một vòng, vẫn về nguyên chỗ cũ.

“Vào cửa nhà, đem giày hất đi, hai người ôm chặt lấy nhau, Lục Hạo không kịp đợi đi vào phòng ngủ, anh đem Lương Ngữ Hình áp chặt cứng lên sau cửa.

Lương Ngữ Hình cảm thấy được hơi thở của Lục Hạo, lông trên mặt đều dựng đứng hết lên, hai cơ thể kề sát vào nhau, lớp vải ướt nước mưa ma sát với nhau, khiến huyết dịch đều cuộn cuộn.

“Tiểu Ngử.” Trên mặt của Lục Hạo vẫn còn nước mưa, biến thành nóng bỏng, nhỏ lên trước ngực của Lương Ngử Hình.

Tay của Lương Ngử Hình, vòng lên trên eo của anh, ngoan ngoãn dựa vào, dựa vào bến cảng của mình.

“Mấy ngày này anh đang tức giận.” Lục Hạo nói, “Em chộc anh tức giận rồi.”

Dứt lời, trời biết được là Lục Hạo dùng sự kiên trì siêu thường nhiều thế nào mới thừa lời nói mấy câu như thế này, sau đó, vẫn là giao lưu thân thể và tâm hồn tốt hơn.

Nhẹ nhàng chạm đến bờ môi mềm mại của người phụ nữ, lúc chiếc lưỡi mang theo hương rượu thăm dò tiến vào chẳng hề khách khí chút nào, Lương Ngử Hình thậm chí cảm thấy mình cũng say rồi, không chịu sự khống chế nữa, cô vòng cánh lại càng chặt hơn, muốn đem bản thân mình ấn vào trong lòng của Lục Hạo.

Bên tai có một tiếng cười khẽ, sau đó trước ngực bị nắm lấy.

“Em ướt quá.” Lục Hạo khẽ than.

Lương Ngử Hình thấy may mắn là, may mà bây giờ là buổi tối, không nhìn thấy mặt của Lục Hạo, nếu không thì cô nhất định sẽ không kìm chế được mà đẩy anh ra.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo phông dài tay, Lục Hạo hai tay vừa cuộn áo lên vừa nói với Lương Ngử Hình: “Tiểu Ngử, nâng tay.”

Giống như trước đây vậy, Lương Ngử Hình sau khi bị cởi sạch sẽ sẽ ngoan ngoãn không hề dám động đậy, ngoan ngoãn để Lục Hạo sắp xếp.

Nút thắt của nội y được cởi ra, sau đó tốc độ bị ném đi không biết là bay đến đâu, Lục Hạo phủ phục đầu xuống, một miếng cắn lên điểm đỏ kia, đã hơi cứng rồi, cảm giác miệng rất được, Lục Hạo liếm láp liếm láp mát vui vẻ.

Khác biệt duy nhất, chính là Lương Ngữ Hình bây giờ em không thể cất lên tiếng kêu rất hay ở dưới cơ thể anh, nhưng mà chẳng sao cả, trong lòng anh biết là được.

Lần đầu tiên của bọn họ, là ở trong phòng của Lục Hạo, anh đưa Lương Ngữ Hình đã là bạn gái ôm theo một đồng sách mang về đọc, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, bên tay là một cốc nước lạnh, điều hòa mở rất thích hợp, Lương Ngữ Hình đặc biệt trang điểm qua mặc một chiếc váy dài.

Dường như, những cuốn sách bản gốc bình thường vẫn gặm được giờ cũng chẳng còn hứng thú nữa, Lục Hạo ngồi đối diện với Lương Ngữ Hình, nhìn mái tóc dài dài của cô xõa xuống, hơi che lấp đi phần cổ áo khá là rộng ở trước ngực, kết hợp với làn da trắng như tuyết, tạo thành hai màu đen trắng nổi bật, mở rộng vô hạn sự mơ tưởng.

Lục Hạo dựa đến gần, khẽ hỏi bên tai cô: “Có hay không? Kể về cái gì vậy?”

Lương Ngữ Hình của lúc đó đâu có hiểu về loại sinh vật đàn ông này, còn rất vui vẻ với việc bạn trai có hứng thú với sách mình đọc, liền chìa ngón tay ra từng chút từng chút nói cho anh, “Em thích đoạn này, tình yêu của nam chính đối với nữ chính vào lúc này khiến em cảm động rồi, ờ, còn cả phía sau, kết cục em cũng rất thích, cuốn sách này em đã đọc qua rồi, nhưng vẫn muốn đọc lại một lần.”

“Ừm, tiếp tục.” Lục Hạo nói, đem cánh tay khoác lên trên bờ vai của cô.

Mặt của Lương Ngữ Hình, hơi hơi ửng hồng, cúi đầu kể lể, kể lại nội dung câu chuyện.

“Tiểu Ngữ?” Lục Hạo gọi cô.

“Hử?” Lương Ngữ Hình ngẩng đầu lên không hề phòng bị, không đến một giây, bị hôn lấy chặt cứng.

Đó không phải là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, nhưng mang theo hương tình dục xa lạ, Lục Hạo nói: “Cho anh, đừng sợ.”

Thân thể mềm nhũn giống như là đồng ý dựa lại gần, Lục Hạo cảm thấy được cho phép, đem tay từ váy lần vào bên trong, sờ lên chiếc đùi trơn láng của thiếu nữ.

Rất mượt rất mềm, giống như là sữa bò đánh kem vậy, ngập đầy lòng bàn tay, yêu thích không muốn rời.

Hôm đó, máu của Lương Ngữ Hình nhỏ lên nền gạch mem trắng trong phòng khách của nhà Lục Hạo, vô cùng bắt mắt, khiến cô rất ngại không cả dám nhìn vào cặp mắt mang ý cười của Lục Hạo.

Váy trên người của Lương Ngữ Hình cũng bị kéo xuống, tay của Lục Hạo từ cặp quần thăm dò tiến vào, sờ thấy ướt át, lập lại một câu: “Em ướt quá.”

Đàn ông vào lúc thế này luôn luôn rất bận, tay chân cùng dùng, nếu như người phụ nữ trong nhà không thể phóng khoáng giống như cô nàng đàn ông của nhà Quản Tử, vậy thì rất nhiều sự việc, đàn ông sẽ phải làm toàn bộ.

Lục Hạo lấy đỉnh mũi dụi qua cổ của Lương Ngữ Hình, sau khi làm nổi lên một lớp da gà thì hướng xuống dưới, tiếp tục ngâm lấy chỗ con trai anh đã từng ăn, ngón tay thăm dò tiến vào, cảm giác được cơ thể cô bỗng chốc cương cứng.

“Cho anh, đừng sợ.” Lục Hạo nói một câu lời thoại của 6 năm trước, anh biết, cô cũng nhớ, nhất định còn nhớ.

Tay Lương Ngữ Hình bị Lục Hạo nâng lên đặt lên trên vai, anh chậm chậm trượt xuống dưới, hôn thơm phần bụng, di chuyển vòng quanh chiếc rốn, sau khi ngón tay cảm giác thấy được đóa hoa hút rồi, lần mở đường viền quần lót của cô.

Lương Ngữ Hình chỉ có thể thở phì phì, không phát ra được âm thanh chỉ có hơi thở gấp rút, biểu thị sự rộn ràng của cô.

Lục Hạo ngồi xổm xuống, đem quần lót từ phần eo của Lương Ngữ Hình đẩy xuống, nhìn thấy đôi chân trơn láng thon dài.

Anh đỡ lấy bắp đùi của cô đứng dậy, lại hôn lên bờ môi đỏ mềm mại của cô, không có ai cảm thấy lạnh, vào thời khắc khi Lục Hạo tiến vào, Lương Ngữ Hình thậm chí cảm thấy bản thân mình sắp sửa phát sốt rồi.

Là loại thiêu đốt bị ma sát mà có được đó, cảm giác từng có trào lên trong tim.

Rất hẹp, rất ấm, mang theo nước ướt, là giống như thiên đường.

“Tiểu Ngử... ý!” Lục Hạo trầm giọng nói lại, hơi hơi ra ngoài một chút, lại vùi vào trong, cúi đầu, chính trong ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy được một nửa của bản thân mình vẫn còn ở lại bên ngoài.

“Thả lỏng, để anh tiến vào.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh lúc này có thể nào không cần cứ mãi nói không? ! !

Đã ở sau cửa hoàn thành một lần, sau đó Lương Ngữ Hình bị ôm lên, ôm đến trên giường, bị toàn bộ phủ lấp, dính chặt lại, kèm theo vận động quy luật, nông nông sâu sâu, thần tiên cũng sẽ điên cuồng.

Bọn họ không nhớ đến, trên tầng còn có một cậu nhóc đang chờ đợi mẹ đến đón cậu về nhà, bọn họ không hề để ý, điện thoại của Lục Hạo vẫn luôn ồn ào không ngừng nghỉ, bọn họ không có thời để ý, bởi vì đêm đẹp ngủ ngon.

Lục Hạo cảm thấy, tiếp sau đây chắc là anh phải thế này thế này thế kia thế kia, nhưng mà... hiện thực là, Lương Ngữ Hình kẹp đuôi lại vòng quanh eo của anh, nghe lời phối hợp lên xuống, sau đó... Lục Hạo gieo hạt rồi.

“... Lương Ngữ Hình ai dạy em vậy? ! ! !”

“...” Em không biết nói truyện đùa có hỏi em.

“Mau nói! ! Nếu không lại đến lần nữa! ! !”

Lương Ngữ Hình chỉ có thể nhin cười nhìn người đàn ông có ý đồ bất chính nhưng sau khi bị cô giải quyết lại tức giận, dùng ngón tay viết chữ lên trước ngực của Lục Hạo, sau đó, Lục Hạo cảm thấy, Quân Tiểu Nhị cậu thật sự có thể đưa cô vợ của cậu nhanh chóng biến mất đi rồi ! ! ! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 24+6 Năm Làm Hòa Thượng

Đợi đến khi giày vò xong đêm cũng đã khuya rồi, Lục Hạo lúc này mới muốn hỏi một câu: “Con trai đi đâu rồi?”

Lương Ngữ Hình đỏ hồng mặt đột nhiên mở trừng to mắt lên, thối chết rồi! ! Con trai! !

Lục Hạo cảm thấy, Lương Ngữ Hình em bây giờ thật sự là giống cô bé mà con trai xem được trong phim hoạt hình, mắt vì sao lại to như thế này! ! Trên mặt có bôi phấn sao?

Lục Hạo khẽ cười, bò dậy khỏi giường, “Con trai ở đâu?”

Lương Ngữ Hình ôm lấy chân bông duỗi ngón tay ra chỉ chỉ lên trên trời, Lục Hạo liền biết, con trai nhà anh đi tán gái rồi.

“Anh lên trên đón con?” Lục Hạo đeo kính lên mặt, quỳ ở trên giường mặc áo lên, trên chân trống trơn trơn, chẳng mặc gì cả.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo thực ra anh có thể mặc quần vào trước được không? Anh là thật sự bắt nạt em không biết nói phải không? ! !

Lục Hạo nói: “Quần của anh không tìm thấy đâu, vừa rồi em ném quần của anh đi đâu vậy?”

Lương Ngữ Hình cự tuyệt trả lời, rõ ràng chính là anh tự mình cởi quần ra em làm sao biết được ở đâu! !

Sau đó, Lục Hạo nói: “Ừm, ngày mai anh mang nhiều thêm mấy chiếc đến để thay giặt, để tránh tình hình kiểu này không có quần mặc.”

“...” Lương Ngữ Hình hung dữ ngườm anh, muốn nhào đến đó cắn cho mấy cái để xả giận.

Lục Hạo áp sát lại rất gần, xoa rối mái tóc của người phụ nữ, “Tiểu Ngữ, em muốn cắn anh?”

“...” Lương Ngữ Hình cảm thấy, đúng là cô không bắt buộc phải nói gì, người đàn ông này thật sự là hồ ly.

Cuối cùng, Lục Hạo từ trên sofa trong phòng khách lôi ra được quần dài của anh còn vung vẩy lắc lắc đi đến trước mặt Lương Ngữ Hình cho cô xem, nói: “Ướt quá rồi, làm thế nào nhỉ?”

Cái gì mà làm thế nào chứ! ! ! Lục Hạo bên ngoài trời đổ mưa to anh đừng có định vô lại với em! ! !

Lục Hạo lại cười, phủ qua đó hôn một cái lên khóe miệng của Lương Ngữ Hình, “Mẹ của con trai, ở nhà đợi nhé, anh đi đón con trai về nhà.”

Lục Hạo của tối nay đặc biệt nhiều lời, Lương Ngữ Hình vui vào trong gối sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa liền nhảy bật dậy, khi từ trên giường xuống cặp chân có một trận không thoải mái, cố chịu đựng mặc quần áo vào, đi đến phòng khách.

... Tình trạng trước mặt thực sự là quá không thích hợp để trẻ con về nhà.

Áo lót của mẹ treo trên chỗ vịn tay của sofa, quần lót treo trên giầy của bố, bố... bố quần lót của bố vì sao không mặc vào! ! !

Sau khi ôm cậu nhóc về nhà, Lục Hạo biểu thị, “Quần lót ướt quá rồi anh không muốn mặc, không thoải mái.”

Hạo Tử dụi dụi mắt làm thế nào cũng chẳng mở mắt ra nổi gọi mẹ một tiếng, bò lên trên vai của Lục Hạo há chiếc miệng nhỏ ra tiếp tục ngủ, Lương Ngữ Hình thương yêu xoa xoa gò má của con trai, duỗi tay ra muốn đón lấy.

Không ngờ rằng, Lục Hạo ngăn lại một cái, “Mẹ Tiểu Mễ tắm rửa cho rồi, trực tiếp đi ngủ là được.”

Cái gọi là trực tiếp đi ngủ, chính là, cậu nhóc ngủ ở giữa, Lục Hạo và Lương Ngữ Hình mỗi người một bên.

Lương Ngữ Hình dựa vào cửa phòng ngủ dẫn đo xem nên làm thế nào để đuổi kẻ này nhanh chóng biến mất, Lục Hạo đi đến dắt tay của cô, “Tiểu Ngữ, không buồn ngủ sao? Đi ngủ thôi.”

Dựa vào quá gần, Lương Ngữ Hình cảm thấy bản thân mình đến tim cũng run rẩy, ngược mắt lên nhìn, gờ kính của Lục Hạo xuống, nhìn vào đôi mắt nhỏ dài, nhìn rất lâu, xốc lại gan ra hiệu.

Lục Hạo chau mày lại, kìm nén đợi người phụ nữ này lớn gan ra hiệu ở trước mặt anh xong, ôm lên một cái, trực tiếp ôm đến trên sofa.

“Những điều vừa rồi của em anh nhìn không hiểu, có phải là nói để con trai ngủ ở bên trong chúng ta ngủ ở đây không?”

Lương Ngữ Hình bị vây bên trong chiếc sofa chật hẹp không động đậy nổi, nhìn thấy sự không vui trong mắt của Lục Hạo.

Rõ ràng cô mặc váy ngủ, Lục Hạo lại có bản lĩnh duỗi tay vào trong, tắt đèn đi cùng nhau rúc vào trong, trầm giọng xuống nói: “Có đau không?”

Lương Ngữ Hình có chút ầm ỨC, gò má dính lên lồng ngực của Lục Hạo, chẳng biểu thị điều gì nữa.

“Ừm, sau này sẽ nhẹ một chút anh đã làm hòa thượng 6 năm rồi, em phải hiểu cho anh.”

... Lục Hạo anh là tên khốn nạn! ! Em nói không phải là ý nghĩa này!
!!

Lục Hạo làm hòa thượng 6 năm tỉnh lại vào sáng sớm hôm sau ở trên chiếc sofa nhỏ trong phòng khách nhỏ, trong lòng còn có một người phụ nữ đang làm ố cùng nhau, tâm trạng đó, thật sự là rất tuyệt, cứ yên tĩnh nhìn ngắm, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Sau đó... dưới sofa có một cậu nhóc ngồi xõm, cặp mắt to như nho đen đảo lảo liêng, rõ ràng là đang suy nghĩ vấn đề rất quan trọng gì đó.

Lục Hạo quay đầu, nhìn thấy Hạo Tử đứng ở đó.

Suyt. Lục Hạo làm thế tay, Hạo Tử gật gật đầu, nhưng vẫn cứ nhìn mẹ của cậu và Lục Hạo của cậu ở trên sofa.

Trong nhà vẫn rất yên tĩnh, đợi đến khi Lương Ngữ Hình tỉnh dậy, Hạo Tử đã được Lục Hạo kiệu trên vai xuống lầu ăn sáng đưa đến trường mẫu giáo.

Lúc này Lục Hạo đi vào cửa nhà, cầm chìa khóa của cô rất tự nhiên, “Anh vừa mới thuận tiện đi làm một bộ, như thế này tiện lợi hơn.”

Lương Ngữ Hình bây giờ đã không muốn kêu la tiếp nữa, chỉ có thể vô lực thừa nhận, người đàn ông này rất thích bắt nạt cô.

Từ trên sofa đứng lên đi vào trong phòng ngủ, Lục Hạo đỏ hồng mặt, mắt tích rất nhanh, sau đó nói: “Khụ, Tiểu Ngừ, đi thay chiếc váy khác.”

Bạn tốt của Lương Ngừ Hình đến rồi, phía sau mông đỏ đỏ một mảng, gay go nhất đó là, trên sofa cũng có.

Lục Hạo nhìn nhìn vết máu đỏ thẫm đó, đi vào bếp cầm miếng vải ra, thấm nước rồi đi lau, khi Lương Ngừ Hình ra ngoài anh nói: “Lau không sạch được, đợi lát chúng ta đi mua một chiếc khác đổi đi.”

Lương Ngừ Hình nhìn miếng vải trong tay của anh, trong lòng nghĩ, đó là vải rửa bát em mới mua...

Một tay cô ôm lấy bụng, gật gật đầu, có thể đi đến chợ đồ cũ xem một vòng.

Lục Hạo đem cháo mua ở dưới lầu đổ ra bưng lên bàn, liền nhìn Lương Ngừ Hình từng miếng từng miếng ăn hết, khóe miệng có dính chút cháo, anh cười chỉ chỉ, Lương Ngừ Hình muốn tìm tờ giấy ăn thì lại đột nhiên bị hôn, nhẹ nhàng liếm sạch sẽ.

Lục Hạo nói: “Lương Ngừ Hình, chúng ta bây giờ đi lấy đăng kí có được không?”

Đang ăn cơm lập tức bị sặc rồi, bịt miệng ho, Lục Hạo bất lực khẽ vỗ vào sau lưng, sợ như vậy sao? Anh vẫn chưa có nói gì đấy!

Điện thoại rất biết thêm phần náo nhiệt cùng nhau vang lên, Lục Hạo nhìn nhìn, không muốn nhận, nhưng người gọi đến lại càng gọi càng dữ dội, cuối cùng, Lục Hạo nhận cuộc gọi, trực tiếp đuổi dài cánh tay để cách mình rất xa.

“Lục Tiểu Hạo con đừng có quá đáng quá với lão nương! !”

“Mẹ.”

“...” Lương Ngữ Hình lại lần nữa bị kinh hãi, “khụ khụ khụ! !”

Phía bên kia vừa yên tĩnh, Lâm Tịch xa xăm nói một câu: “Phụ nữ ở đâu ra?”

Người đáng thương vốn dĩ bị sắc lại thêm bị dọa, bây giờ bắt đầu nắc cục rồi.

“Ợ... ợ...”

Lục Hạo ngậm cười đi véo lên cổ của Lương Ngữ Hình, vừa ứng đối với mẫu hậu bệ hạ.

“Lục Tiểu Hạo con đừng có cho rằng con lớn rồi đủ lông đủ cánh thì chạy thoát được khỏi ngủ chỉ sơn của lão nương, mẹ nói cho con biết, vừa rồi mẹ nghe thấy giọng nói phụ nữ, con tự mình xem thế nào đi, không tự mang ra mẹ sẽ giết đến đó! !”

Sát khí đằng đằng khí thế oai nghiêm nhiều như vậy, đây là tố chất ưu tú cần có của lão đảng viên đó!

Lục Hạo cảm thấy cơ thịt dưới tay cứng lại, lập tức nhướn mày nhìn Lương Ngữ Hình một cái, nhìn vào mắt của cô nói với Lâm Tịch trong điện thoại: “Mẹ muốn giết đến như thế nào?”

“Thật sự có phụ nữ? ! !” Bản thân Lâm Tịch bị dọa rồi, Trời ơi, Lục Tiểu Hạo nhà bà từ khi nào lại làm ra chuyện đẹp đẽ như thế này? Đúng là lớn rồi nhì! ! Lão nương rất vui mừng đó! !

“Ừm,” Lâm Tịch làm chỉ thị cuối cùng, “Lục Tiểu Hạo mẹ tin tưởng con, con để tuổi tác đến như thế này rồi cũng không cần kéo dài quá, nên

lên thì lên, cần thế kia thì thế kia, mẹ và bố con cũng đều là người rất thoág, con hiểu rõ ý của mẹ chứ?

Chiến thuật chỉ đạo mạnh mẽ như thế này, ngay đến Lương Ngử Hình bên cạnh nghe cũng hiểu rõ được và mặt nóng như sốt.

Lục Hạo cảm thấy, vấn đề của anh bây giờ không phải là lên không lên nữa, bây giờ anh đã lên rồi, hơn nữa con trai anh cũng lớn lắm rồi, mẫu hậu bệ hạ mẹ cần có một trái tim khỏe mạnh mới được đó.

Lương Ngử Hình đáng thương nhìn trộm Lục Hạo, trong lòng thấp thỏm, không phải chứ, làm thế nào đây? Sự việc vì sao lại phức tạp như thế này?

Bụng, dường như liên đau hơn.

Lục Hạo đập điện thoại liền gọi đi cho Lục Ninh, vừa sáng sớm em gái đêm qua vui vẻ hết mình đến giờ đang ngủ ngon giấc, không nhìn xem điện thoại hiểu thì là ai đã nghe máy rồi, “Tên nào không muốn sống nữa làm ồn đến giấc ngủ của chị vậy? ! ! ! Chán sống rồi ! ! !”

“Em có phải là chán sống rồi không.” Giọng nói lạnh lùng của Lục Hạo xuyên qua tín hiệu truyền đến, Lục Ninh toàn thân run rẩy hai cái.

“Anh ~!” Một tiếng lấy lòng.

“Nói với em một tiếng, không được lắm mồm, không được nói lộ miệng bất cứ điều gì, hậu quả tự em biết đó.” Thủ thuật liên thủ giữa mẹ và em gái nhà mình trong lòng Lục Hạo hiểu rất rõ.

Lục Ninh quyết định, phải đem bí mật của thành phố L này mang vào trong quan tài, đánh chết cũng không nói.

Trên thế giới sự việc khiến người ta đen mặt là gì? Lục Hạo cảm thấy, anh vừa mới ăn một bữa thì bạn tốt của Lương Ngữ Hình em lại đến cho anh xem rồi, bây giờ anh rất không vui vẻ.

Lương Ngữ Hình nằm vật trên giường không chịu ra khỏi cửa, dự định ban đầu muốn đi đến chợ đồ cũ xem một vòng cũng hủy bỏ, vì sao? Bởi vì Lục Hạo nói lúc ra ngoài thuận tiện đi lấy đăng ký luôn.

Lương Ngữ Hình nhăn mặt lại đáng vẻ em rất khó chịu, anh đừng có làm ồn ảnh hưởng đến chuyện em vui mình trong chăn không chịu ra ngoài, Lục Hạo liền cùng xán lên trên, anh không hiểu những điều này, 6 năm trước cũng chưa từng gặp qua loại sự việc này, Lương Ngữ Hình là người phụ nữ đầu tiên của anh, cái gì cũng cần phải học tập cả.

Ví dụ, lên mạng tìm cách rồi, nói phải đun nước đường đỏ cho phụ nữ.

Lương Ngữ Hình vào lúc này chỉ cần không ra khỏi cửa thì thế nào cũng được, nhìn thấy Lục Hạo bận rộn, sau khi uống nước đường đỏ ngọt ngọt cảm thấy vẫn nên cho thêm miếng gừng thì hiệu quả tốt hơn chút, nhưng mà quay đầu nhìn thấy Lục Hạo đứng thẳng đơ ở bên cạnh đáng vẻ trông giống hệt như con trai muốn được khen ngợi, thôi đành bỏ đi vậy.

Lục Hạo nói: “Uống không ngon?”

Không thể nào chứ! Vừa rồi anh nếm qua rồi, ngọt, phụ nữ bọn em và Tông Chính Hạo Thần đều thích thứ thế này!

Lương Ngữ Hình lắc lắc đầu, khẽ mỉm cười.

Như thế này mới yên tâm, nói: “Anh ra ngoài đi đổi một chiếc sofa, hôm nay em cứ nằm ở trên giường đừng có dậy.”

Lương Ngữ Hình thở phào một cái, nghĩ bản thân mình tránh được rồi, nhưng mà Lục Hạo quay người nói: “Đợi em khỏe rồi chúng ta lại đi.”

Đi đâu? Đi lấy đăng kí?! !

Lương Ngữ Hình cảm thấy, bọn họ cần phải nói chuyện tử tế rồi.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mẫu Hậu Bệ Hạ

Lương Ngữ Hình cảm thấy, bọn họ cần phải nói chuyện tử tế rồi.

Nhưng mà, căn bản là không có thời gian nói chuyện, lúc Lục Hạo đi ngắm sofa ở trong trung tâm thương mại nhận được điện thoại, lúc đó Lục Ninh kéo ra âm lượng còn lớn gấp mấy lần bình thường vô cùng kích động, “Anh! Sáng sớm mẹ gọi điện đến cho em, em không nghe máy, em rất ngoan chẳng nói điều gì cả! !”

Lục Hạo chờ đợi tiểu muội nhà mình nói tiếp.

“... Thật là hiếm đó điện thoại của mẹ tắt máy rồi! ! ! !”

Loại sự việc này đối với đồng chí Lâm Tịch mà nói, vậy chính là rất không bình thường rồi.

Lục Hạo nhú chặt mày lại, chỉ chỉ vào chiếc ghế sofa bằng da thật bên chân bảo nhân viên bán hàng thanh toán, đồng thời dặn dò em gái: “Đừng có nói loạn lên khắp nơi.”

“Vâng, vâng em rất ngoan chẳng nói gì hết cả, anh, anh phải tin tưởng em! ! !” Cô chính là vì sợ bản thân mình nói lộ miệng mới từ chối nghe điện thoại của mẫu hậu bệ hạ, ai biết được sự việc vẫn cứ bại lộ rồi.

Lục Hạo ừm một tiếng, hỏi thêm một câu: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Chỗ của chị dâu! ! ! !”

“...” Lục Hạo cảm thấy, Lục Ninh em ở trước mặt người phụ nữ của anh hét kêu toáng lên chuyện mẹ anh muốn giết đến còn nói là chẳng hề nói gì hết sao? !!!

Lương Ngữ Hình thực sự là bị dọa rồi, sáng sớm Lục Hạo bước trước rồi đi thì bước sau Lục Ninh đã đến, sau khi hùng hống hồ hồ đi vào một tay chống eo liền lấy điện thoại ra nói chuyện, cô vốn là không muốn nghe, nhưng bất lực, cô nương này cổ họng quá lớn, sau đó... Lương Ngữ Hình cảm thấy, cô không chỉ đau bụng, mà đầu cũng rất đau.

Lục Ninh dập điện thoại quay người lại ngọt ngào gọi chị dâu, cười xấu xa.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, sofa phòng khách không thể ngồi được, liền kéo Lục Ninh vào trong phòng ngủ, hai người cùng nhau ngồi ở trên giường.

Lục Ninh tự mình vừa riu riu rít rít nói chuyện, vừa bấm ngón tay lên bàn phím nhanh như bay, thỉnh thoảng có điện thoại gọi đến bị cô ta ấn nút ngăn, cuối cùng phát khùng lên nhận máy cái liền hét: “Anh Tiểu Minh chúng ta bây giờ đang cãi nhau em không muốn nói chuyện với anh! ! ! Em chẳng thèm về nhà em muốn ở lại đây cùng chị dâu của em một thời gian! ! ! !”

Lương Ngữ Hình không biết ở đâu mọc ra anh Tiểu Minh gì đó, nhưng Lục Ninh sau đó đặt điện thoại xuống nói với cô: “Chính là người anh trai nuôi em lớn lên kia, lần sau chị dâu gặp một chút nhé.”

Lương Ngữ Hình gật gật đầu, cô cảm thấy người bên cạnh Lục Hạo đều rất có bản lĩnh, một loại bản lĩnh cứ coi như cô không nói chuyện cũng sẽ không làm không khí lạnh nhạt.

Lục Hạo lái xe về nhà nhanh như bay, anh sợ Lương Ngữ Hình bị dọa, bây giờ rất lo lắng.

Không chút nghi ngờ, là có người lớn gan tiết lộ sự việc này rồi, khiến cho Lâm Tịch nhà anh bây giờ đang trên máy bay bay đến thành phố L.

May mắn đó là, thành phố L không có sân bay phục vụ khách, mà Lâm Tịch chắc chắn không chịu phiền phức lãng phí thời gian ngồi thêm 2 giờ đồng hồ trên ô tô, cho nên, bà ấy sẽ lựa chọn sân bay quân dụng của thành phố L.

Như thế này, thì dễ dàng xử lý hơn khá nhiều.

Trước tiên dẫn dò Quản Tử về nhà báo cáo cho Quản nguyên soái chuẩn bị bảo người cấp dưới trong sân bay quân dụng ngăn cản một chút, làm sao cũng phải kéo người bạn cũ về nhà uống trà nói vài câu chuyện, đợi anh võ về cô gái nhà mình xong thì sẽ lại xử lý mẹ mình.

Quản nguyên soái thân làm lão đầu một tay che cả thành phố L, rất vui vẻ có thể bán thể diện thế này, dù gì sau này cơ hội đòi Lục Hạo trả lại rất nhiều, ông vui vẻ đồng ý, chuẩn bị xe, đích thân đi đến sân bay quân dụng đón người.

Lục Hạo lái xe nhanh như bay đến đầu con ngõ nhỏ, nhảy ra, xông lên lầu.

Đứng ở cửa đã có thể nghe thấy tiếng của em gái nhà mình, anh mở cửa đi vào, đem người từ trong phòng ngủ xách ra ngoài, “Ồn ảnh hưởng chị dâu em nghỉ ngơi!”

“Em không có, em không có mà ~ ~!” Lục Ninh nói, “Anh, Pháo Pháo có sự việc muốn khai báo với anh, em đã bảo cậu ta đến rồi.”

Thế là người to gan tiết lộ bí mật đang ở ngay trước mắt của Lục Hạo, sau khi sofa mới được đưa đến không lâu co rúm vai lại dính sát vào góc tường đứng, một kẻ to lớn như vậy cất thế nào cũng chẳng cất được, chỉ có thể tiếp nhận sự lạnh lùng bạo ngược của Lục Hạo.

Lục Hạo không nói chuyện, chờ đợi Đại Pháo nói lại với mình.

Lục Ninh dựa vào anh trai của mình rất có khí thế, lại chống tay vào eo quát: “Nhanh chóng đem những điều mình biết nói ra hết đi, chết sớm siêu sinh sớm! !”

“Em không có...” Đại Pháo âm ức.

“To gan!” Lục Ninh đập bàn một cái.

Lục Hạo nhìn cô một cái, ý nghĩa là, em làm ồn đến việc chị dâu em nghỉ ngơi rồi.

Lục Ninh cười bợ đỡ, giọng nói thấp đi hai tông, “Pháo Pháo, đừng có nói các chị không giúp cậu, cậu nhìn xem chuyện bản thân cậu tự làm ấy! ! !”

Đại Pháo đã sắp khóc rồi, ánh mắt lạnh lùng phi đao của Lục Hạo thật sự không phải là thứ người ta tiếp nhận nổi mà! !

“Em thật sự không có...” Đại Pháo bấm đầu ngón tay, ngẩng đầu lên nhìn Lục Hạo một cái, hít thở sâu, nói liền một hơi: “Là dì gọi điện thoại cho em quan tâm đến cuộc sống của em hỏi em ở đây chơi cho vui vẻ không em nói rất vui vẻ bà ấy liền hỏi em còn có ai em nói còn có Quán Tử Hạo Tử bọn họ cùng nhau chơi dì liền hỏi em còn có người bạn mới nào không em đương nhiên không thể quên Ngữ Hình và Hạo Tử mà chúng ta lần trước còn cùng nhau ăn lẩu mà em còn nói Hạo Tử rất đáng yêu rất hiểu chuyện nữa em thật sự chẳng hiểu gì cả anh Lục Tử anh tha cho em đi! !”

Ngón tay Lục Hạo gõ trên mặt bàn, “Cậu không biết sai ở đâu rồi?”

“Vâng vâng.” Đại Pháo nước mắt trào ra gật mạnh đầu.

“Vậy thì tiếp tục phạt đứng đi.” Lục Hạo đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Lục Ninh cười lớn, “Pháo Pháo, cậu là đồ ngốc!”

Đại Pháo thấy Lục Hạo không có mặt tiến lên trước một bước tóm Lục Ninh lại vòng giữ vào trong lòng, “Ninh tử cô thì coi là anh em gì chứ, đã bán đứng tôi! !”

“Cậu muốn làm thế nào? Cắn tôi à! !” Lục Ninh tuy không động đậy nổi, nhưng cô không sợ, cô chẳng thêm sợ tên ngốc này!

Đại Pháo suy sụp, ngồi thụp xuống sofa yếu ớt nói một câu: “Các người đều không nói cho tôi chuyện này không thể nói ra được mà!”

“Cậu không biết tự mình nghĩ à! ! Bị mẹ tôi biết được bây giờ cậu xong đời rồi! ! Chị dâu tôi vẫn chưa nói muốn gặp phụ huynh đó! ! Cậu phá hoại kế hoạch của anh tôi rồi cậu nhanh chóng tự mình đi chết đi! !”

Đại Pháo hoang mang gật gật đầu, nói: “Vậy tôi cũng không cần bảo cho cô hôm nay Minh Tử đến đây.”

Lục Hạo ở trên giường, kéo Lương Ngữ Hình vào trong lòng, hơi thở nhẹ nhẹ phả vào bên tai của cô, buồn buồn nóng nóng.

“Mẹ anh lát nữa muốn đến thăm em, đừng căng thẳng, biểu hiện thật tốt.”

Lương Ngữ Hình bây giờ rất muốn ôm con trai mất tích, cô vốn dĩ dự định nói chuyện một chút lại biến thành gặp phụ huynh rồi, làm thế nào

đây? Sự việc làm sao lại biến thành như thế nào! ! !

Lục Hạo nói: “Anh vốn dĩ là dự định đợi sau khi em khỏe rồi mới đưa em về nhà, nhưng mà em yên tâm, con người mẹ anh này rất... nhiệt tình, sẽ thích em thôi.”

“...” Lục Hạo anh coi em là đồ ngốc sao? Cháu trai rời xa sự yêu thương của bà nội 5 năm rồi, thì người mẹ nào sẽ tốt đến mức còn có thể thích em?!!

Lương Ngữ Hình ôm bụng nằm nghiêng sang một bên không muốn Lục Hạo ôm cô, nhưng mà cô xích một chút Lục Hạo cũng xích một chút, cuối cùng cô suýt chút nữa rơi xuống giường liền bị lật cả người nằm lên trên người của Lục Hạo.

“Lại tức giận rồi?” Lục Hạo khẽ cười, “Lương Ngữ Hình khi em tức giận rất giống cô bé gái trong truyện tranh của con trai đó.”

Sau đó, phần eo bị đau, Lục Hạo tóm lấy bàn tay nhỏ.

“Người bạn tốt của em khi nào đi? Hòa thượng 6 năm muốn chơi với em.”

Lương Ngữ Hình càng xấu hổ hơn, chơi gì mà chơi! Không phải bây giờ chúng ta đang nói về vấn đề của mẹ anh sao? Liên quan gì đến chuyện người bạn tốt của em! ! Còn nữa, Lục Hạo anh làm hòa thượng bao nhiêu năm chẳng có liên quan gì đến chuyện của em cả!

“Được rồi được rồi, không gặp thì không gặp đi.” Lục Hạo lại khua khoắng nói, Lương Ngữ Hình bị vây đến choáng đầu.

“Đợi em chuẩn bị xong rồi thì gặp, không sốt ruột.” Lục Hạo xoa xoa mặt của cô, “Nhìn xem dọa em sợ rồi, anh bảo bà ấy quay về, chúng ta không gặp nữa.”

Lương Ngữ Hình duỗi tay ra giật giật tay áo của anh, thực ra, trong lòng cảm thấy có lỗi, bất cứ một vị phụ huynh nào đều sẽ muốn được ôm cháu nội của mình một chút, hơn nữa còn là đứa trẻ đáng yêu như Hạo Tử, nhưng mà... mình vẫn chưa chuẩn bị xong, thậm chí mình còn không thể nói chuyện.

Lục Hạo biết Lương Ngữ Hình đang nghĩ gì, nhẹ nhàng vỗ từng cái từng cái một lên lưng của người phụ nữ, “Vừa rồi chỉ là dọa em một chút, anh sẽ ngăn cản bà ấy, nhưng em phải mau chóng khỏe lên, Lương Ngữ Hình, em có thể nói chuyện được, đừng có tránh, sớm muộn chúng ta cũng là người một nhà.”

Lương Ngữ Hình, những nỗi khổ em đã phải chịu anh đều biết cả rồi, khúc mắc trong lòng em anh cũng có thể lý giải, nhưng mà, đừng có để anh đợi quá lâu, chúng ta không có mấy cái 6 năm có thể phung phí nữa.

Lương Ngữ Hình đẩy đẩy ngực của Lục Hạo, biểu thị mình muốn xuống.

“Anh ôm em thấy khá thoải mái.” Lục Hạo nói như thế này.

Lương Ngữ Hình thực sự muốn kêu ca, em muốn đi thay băng vết cuộc anh có thả ra không đây! ! !

Thứ phải đến thì sẽ đến, cả nhà Quản Tử bao gồm của thị trưởng tiểu tông đều ra mặt rồi, một nhóm người ở khu quân sự ngăn đồng chí Lâm Tịch, nhưng bất lực mẫu hậu bộ hạ khí thế quá lớn mạnh, đến Quản nguyên soái cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể báo cáo cho Lục Hạo: “Lục Tử, cậu vẫn phải đến một chuyến đi, người anh em tôi đây ngăn không nổi rồi.”

Lục Hạo nghe thấy tiếng nói đã gần bật khóc của Quản Tử, nhìn nhìn đồng hồ, ba giờ đồng hồ, các anh em vất vả rồi.

Bảo người phụ nữ của mình ở lại trong nhà đừng có ra khỏi cửa, chỉ huy Lục Ninh đi đón con trai, Đại Pháo chán nản đi cùng với Lục Hạo.

Đến khu quân sự, Lục Hạo vừa mới lộ diện liền bị mẹ mình ném một cốc trà ra, anh lé một cái, Đại Pháo phía sau tóm được.

“Mẹ.” Lục Hạo gọi người, đẩy đẩy gọng kính, xem ra hôm nay mẫu hậu bệ hạ rất tức giận.

“Con vẫn biết ta là mẹ con!” Lâm Tịch vô cùng giận giữ, “vốn dĩ cho rằng con tìm được một người phụ nữ ta cũng sẽ chẳng nói gì nữa, còn hy vọng con có thể xuống tay nhanh một chút, không ngờ rằng Lục Tiểu Hạo con lợi hại rồi! Còn thật sự là rất lớn gan nữa! ! Cháu nội lão nương lớn như vậy rồi đến hôm nay lão nương mới biết! ! Lục Tiểu Hạo con muốn làm ta tức chết sớm một chút có phải không! !”

Sau đó, kéo Đại Pháo phía sau đến đổi một ngữ khí khác nói: “Pháo Pháo à, bọn nó đều là đám trẻ hư cháu đừng có chơi với bọn nó nhé dì thích cháu nhất đó!”

Nói rồi, nhìn một vòng, một vòng này, có các vị thấu hiểu tình người đang ngồi.

Dưới ánh mắt khinh bỉ kèm mong muốn xem náo nhiệt của anh em Đại Pháo liền thấy áy náy rồi, cậu ta thật sự sai rồi, không nên thông gió báo tin.

Nhưng mà, đồng chí Lâm Tịch đã coi Đại Pháo mà đồng chí cách mạng kiên định rồi, kéo lấy không buông tay, khéo léo dẫn dắt từng bước hỏi: “Pháo Pháo à, cháu ngoan nhà dì bây giờ đang ở đâu vậy? Cháu yên tâm mạnh dạn nói cho dì biết, dì chịu trách nhiệm cho cháu đến cùng! !”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cháu Ngoan Của Ta

Dưới ánh mắt khinh bỉ kèm mong muốn xem náo nhiệt của anh em Đại Pháo liền thấy áy náy rồi, cậu ta thật sự sai rồi, không nên thông gió báo tin.

Nhưng mà, đồng chí Lâm Tịch đã coi Đại Pháo mà đồng chí cách mạng kiên định rồi, kéo lấy không buông tay, khéo léo dẫn dắt từng bước hỏi: “Pháo Pháo à, cháu ngoan nhà dì bây giờ đang ở đâu vậy? Cháu yên tâm mạnh dạn nói cho dì biết, dì chịu trách nhiệm cho cháu đến cùng! !”

Đại Pháo lúc này kiên định ưỡn cao ngực lên, rất có trách nhiệm giống như là tiên phong cách mạng không sợ người xấu bức vắn, mắt trừng lên một cái, nói: “Cháu không biết!”

Sau đó, Tông Chính Hạo Thần cười với cậu ta đuổi tay ra đưa lên cổ làm một đường cắt, Quản Tử cũng cười đều ngả lên người bà xã nhà mình.

“... Dì à, dì thân làm một người ưu tú thì không nên nói lời lừa cháu, cháu nói ra hết những điều này anh Hạo Tử cũng sẽ không tha cho cháu! ! Cháu là anh em tốt của anh Hạo Tử cháu dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không nói!” Đại Pháo rõ ràng bị sắc mặt của Lâm Tịch dọa cho không nhẹ, lồng ngực thở phập phồng lên xuống, nhưng lời đẹp đẽ vẫn phải nói ra.

Hành vi nịnh bợ rõ ràng của cậu ta lúc này chẳng qua cũng là vì để sau sự việc Lục Hạo xử lý nhẹ nhàng.

Thần kì đó là, Lâm Tịch không những không tức giận, trái lại còn cười, cười đến mức mọi người run rẩy một trận.

“Rất tốt!” Bà còn khen Đại Pháo một câu, duỗi tay ra vỗ vỗ vào cơ ngực của Đại Pháo biểu thị tán thưởng.

Thân thể to lớn của Đại Pháo run đến mức giống như lá rụng mùa thu, cậu ta cảm thấy chân mềm, ngực tức, đầu choáng.

Lục Hạo vừa muốn tiến lên nói chuyện, liền nghe thấy Lâm Tích vẫy tay một cái, lấy điện thoại từ trong túi ra, hơn nữa còn cười vô cùng vui vẻ, bà ta nói: “Ha ha ha ha, đã biết những tên nhóc các người không thể dựa dẫm được mà! Vẫn là phải để con trai ta xuất mã, một đấu hai!”

Mọi người im lặng, hóa ra chúng tôi là những tên nhóc.

Lục Hạo im lặng, mẹ à, con trai mẹ là con đang ở đây mà!

Chọn ra số điện thoại gọi đi, Lâm Tích gọi một tiếng thân thiết: “Con trai ơi!~”

Mọi người run rẩy hai cái, da gà rơi khắp đất.

Lục Hạo đã biết chuyện lớn không tốt.

Sau đó, mọi người liền cười, Lục Tử cậu cũng có ngày hôm nay à, mẹ ruột của mình tìm người khác làm con trai.

Lâm Tích vừa hiền hòa nói chuyện với con trai trong điện thoại, vừa dùng ánh mắt ngườm một đám nhóc con, Quán nguyên soái ngồi bên cạnh, bởi vì ông không thuộc vào nhóm người biết chuyện không báo, không bị liên can.

Lục Hạo vào một khắc cuối cùng cướp lấy điện thoại của Lâm Tích, một tay ngăn chặn mẫu hậu bệ hạ một tay đem mở loa ngoài điện thoại ném cho Đại Pháo ở trước mặt.

Đại Pháo đứng sững sờ, nghe thấy Lục Hạo lớn tiếng quát: “Minh Tử cậu làm rõ ràng xem bản thân mình đứng ở bên nào! !”

Đầu kia truyền đến tiếng yếu ớt nói: “Đương nhiên đứng ở bên của mẹ ruột tôi đây.”

... Mọi người hiểu rõ rồi, ồ, con rể chính là nửa con trai mà, Minh Tử chỉ hận là không thể ôm lấy chân của đồng chí Lâm Tịch ngày ngày gọi mẹ nhỉ!

“Minh Tử cậu ở đâu?”

“Ở cùng với Ninh Tử.”

Ý trong lời này là, mẹ ơi, chẳng mấy chốc là sẽ đem cháu ngoan của mẹ đến mẹ đợi đó nhé!

Lục Hạo thật sự rất hiếm khi phát hỏa, nhưng bây giờ anh bị chơi một võ rất khó chịu, sự việc anh đã đồng ý với người phụ nữ của anh, anh làm sao có thể nói mà không giữ lời! !

Chuyển một ánh mắt cho Đồng Tiểu Diệp, Tông Chính Hạo Thần đẩy đẩy cô gái nhỏ của mình, Đồng Tiểu Diệp đứng lên đi kéo lấy cánh tay của Lâm Tịch ngọt ngào nói: Dì ơi, dì đừng có tức giận với chúng cháu mà, tức giận không tốt cho sức khỏe, chúng ta đến nhà của bác Quản xem đồ sưu tập của bác ấy đi!

Liên Dịch vừa nghe thấy, tai dựng đứng mắt đỏ lên cũng bay vào trong.

Khi Lâm Tịch đang quay người còn ném cho Lục Hạo một ánh mắt.

Bên này, Lục Hạo lấy tình cảm vận động, “Minh Tử, cậu ở bên Ninh Tử cũng rất nhiều năm rồi nhỉ! Lần này cậu giúp tôi, lần sau tôi nhất định

sẽ giúp cậu!”

Nhưng mà Chiêm NghiêM Minh nói: “Không có lần sau rồi, Lục Tử cậu cũng không cần giúp tôi, mẹ chúng ta nói rồi, đầu năm làm tiệc rượu.”

Một câu nói, nổ vang một tiếng sấm.

Lục Hạo vỗ trán, không có cách nào quay lại, điều này còn khó khăn hơn bảo người ta móc tiền từ trong túi ra tặng không cho người khác.

Chiêm NghiêM Minh không còn sợ gì nữa, anh ta đã thu phục được nhạc mẫu tương lai rồi thì còn phải sợ gì nữa chứ! ! ! Chẳng trách, Lâm Tịch lại yên tâm bị Đồng Tiểu Diệp đưa đi như thế này, chiến tuyến cách mạng kiên cố như thế này thực sự là rất khó khiến người ta không yên tâm cho được.

Lục Hạo không nói gì, em gái nhà mình chắc chắn chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Chiêm NghiêM Minh, cậu bé đáng yêu nhà anh cũng nhất định sẽ đến tham kiến thái hậu, vậy cô gái trong nhà kia phải làm thế nào? Chiêm NghiêM Minh rốt cuộc là cậu mọc ra từ chỗ nào vậy! ! !

Tục ngữ nói, con sâu bỏ dầu nồi canh, Đại Pháo còn chào hỏi với Chiêm NghiêM Minh: “Minh Tử chẳng phải anh nói buổi tối đến sao?”

Chiêm NghiêM Minh cứ coi như không nhìn thấy được tình hình bên này cũng biết được sắp xảy ra chuyện gì, có lòng tốt nhắc nhở Đại Pháo: “Pháo Pháo, anh khuyên chú vẫn nên chạy đi sớm chút thì hơn.”

Đại Pháo cười hi hi, “Em chạy cái gì? Em vừa mới lập công rồi em chẳng cần chạy!!”

Người đầu óc ngu si tứ chi phát triển làm hỏng kế hoạch của Lục Hạo hơn nữa không có sâu sắc nhận thức được sai lầm của mình, cuối cùng bị

ép xuống mặt đất dần cho một trận, đương nhiên, những cái đập lên mông dấm lên mặt kia đều là của người đến để thêm náo nhiệt.

Khi Lương Ngữ Hình nằm đắp chăn bông trên giường của mình, Lục Ninh ra ngoài đón cháu trai đáng yêu bị chặn lại ở đầu con ngõ nhỏ.

“Anh, anh, anh Tiểu Minh...” Lục Ninh gọi người, hơn nữa chậm chậm lùi bước, tìm kiếm đường có thể rút lui.

Chiêm NghiêM Minh móc móc ngón tay, nói: “Ninh Tử, đến đây.”

Một câu nói, một con người, luôn luôn có một số thứ như vậy, sẽ khiến bạn cam tâm tình nguyện.

Lục Ninh bước nhỏ đi đến, toét miệng cười nói: “Anh đừng có đồ dành em, chúng ta vẫn đang cãi nhau!”

Chiêm NghiêM Minh cười cười, khi nào? Vì sao bản thân mình cũng chẳng biết?

Véo véo má của Ninh Tử, “Đi đâu?”

Cho nên nói, Ninh Tử chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Chiêm NghiêM Minh, cô còn vui mừng khoác lấy vai người ta nói: “Anh Tiểu Minh em đưa anh đi xem tiểu hồ ly nhé!”

Cho đến khi Chiêm NghiêM Minh nói chuyện trực tiếp với Lâm Tịch ở cổng trường mẫu giáo, Lục Ninh mới biết, cô bị bán rồi, tiểu hồ ly nhà cô phải nhận tổ quy tông rồi.

Điều này tuy cũng chẳng phải là chuyện xấu, nhưng Lục Ninh không vui vẻ nổi nữa rồi.

Kéo kéo tay của Chiêm NghiêM Minh, Lục Ninh rất nghiêM túc nói: “Chị dâu em có chút khác biệt, nhưng chị ấy là người tốt.”

Chiêm NghiêM Minh gật đầu, không nói nhiều lời, thực ra, như thế này chưa chắc đã không tốt.

Hạo Tử cho rằng tan học Lục Hạo sẽ đến đón cậu, lật đật chạy ra ngoài, cũng không kịp nói tạm biệt với bạn gái.

Nhưng mà, đứng ở ngoài cổng là tiểu cô cô xinh đẹp và một chú không quen biết.

Hạo Tử đi đến gần dựa vào chân của Lục Ninh, lễ phép nói với Chiêm NghiêM Minh: “Cháu chào chú.”

Khóe mắt Chiêm NghiêM Minh giật giật hai cái, thua rồi, thật sự thua rồi! !

Hạo Tử ưỡn ưỡn chiếc ngực nhỏ của mình chỉ chỉ vào bông hoa đỏ nhỏ ở bên trên cho Lục Ninh xem, “Tiểu cô cô nhìn xem, Hạo Tử được bông hoa đỏ, cô giáo cũng khen cháu đó.”

Lục Ninh ngồi xổm xuống vỗ vỗ vào chiếc đầu lồm xồm tóc của cậu nhóc, Chiêm NghiêM Minh một tay ôm lấy cậu nhóc lên dạy cậu nói: “Ta không phải là chú, ta là chồng của cô cháu.”

“...” Mặt của Lục Ninh, vừa hồng vừa nóng, khẽ đập vào cánh tay của Chiêm NghiêM Minh nhỏ tiếng nói: “Đừng dạy hư trẻ con! ! !”

Chiêm NghiêM Minh cúi đầu nhìn tiểu nha đầu then thùng, “Đâu có, dù gì sớm muộn gì cũng phải đổi cách gọi.”

Lâm Tịch vui mừng thưởng thức xong bộ sưu tập của Quán nguyên soái rồi, rất hài lòng đi lại một lát, sau đó yên tĩnh ngồi ở giữa phòng khách, chờ đợi cháu nội ngoan của bà.

Khi Hạo Tử vào cửa, hiện trường có hơi lớn.

Một ông lão mặc quân phục đứng ở trước mặt cậu, cười hi hi duỗi tay ra muốn ôm cậu, Hạo Tử thấy hơi sợ.

Không chịu, một mực ôm lấy chân của Lục Ninh.

Một giọng nữ truyền đến, “Quản Bá Thiên ông chần mất tầm nhìn của lão nương rồi! ! Nhanh chóng tránh ra cho lão nương! !”

Trong đất nước này, người dám nói chuyện với Quán nguyên soái như thế này, đã chẳng còn lại mấy người rồi, hơn nữa còn một người phụ nữ.

Quán nguyên soái ngượng ngùng đem thu tay về, lầm bầm một câu: “Phụ nữ chính là nhỏ mọn!”

Sau đó lùi ra, ai oán nhìn Tiểu Nhị nhà mình, ý nghĩa là, Tiểu Nhị con tốt cuộc có nỗ lực sinh cho ông đây cháu nội không vậy?

Như thế này, Hạo Tử mới nhìn thấy, một người ngồi ở phía sau, cậu ngẩng đầu lên hỏi Lục Ninh: “Tiểu cô cô, người đó cháu nên gọi là gì?”

Kì lạ chẳng hiểu sao, có điều không sợ hãi nữa.

“Gọi bà nội, nào, cháu ngoan, đến gọi bà nội đi!” Lâm Tịch bỗng kích động, đi lên hai bước.

Hạo Tử cắn ngón tay cắt chiếc ngăn ngăn nhỏ bịch bịch bịch đi đến, giọng non nớt nói: “Nhưng mà bà không giống bà nội!”

Lâm Tịch nhất thời chẳng biết nên nói gì nữa, lão nương không giống bà nội, vậy cậu nhóc kia cháu cảm thấy ai giống bà nội cháu?!!

Ở trong lòng của cậu nhóc, bà nội luôn luôn là bà lão trong truyện tranh, mặt đầy vết nhăn, lưng còng, đầu đầy tóc bạc.

Hạo Tử tiếp tục căn đầu ngón tay: “Bà quá xinh đẹp không giống bà nội!”

Một câu nói, khiến trên mặt của Lâm Tịch cười như hoa nở, lấy mắt lườm đám người, có nghe thấy không có nghe thấy không, trẻ con đều là không biết lừa người, tuổi tác dung mạo của lão nương mãi mãi tuổi 18! ! !

Rút tay của cậu cháu ra khỏi miệng, hôn mạnh xuống hai cái, ôm lấy không chịu buông tay, gọi hai câu cháu ngoan cháu ngoan, Lâm Tịch cảm thấy, cuộc đời này đủ vốn rồi, quá lời rồi! !

Lục Hạo đứng ở phía cuối cùng của đám người, anh đang nhìn, nhìn con trai của anh được bà nội ôm vào trong lòng hôn, cảm thấy anh thật là quá tài giỏi, loại niềm vui gia đình này, hôm nay anh tận hưởng rồi!

Hạo Tử vóc dáng vẫn dĩ đã nhỏ, giờ có một đám chú dì đứng vây lại, nên không nhìn thấy Lục Hạo, nhưng trong lòng vẫn thấy nhớ nhung, vừa rồi hỏi trên suốt quãng đường, bây giờ lại ôm lấy vai của Lâm Tịch hỏi: “Bà nội xinh đẹp, bà có nhìn thấy mẹ cháu không? Vì sao hôm nay Lục Hạo không đến đón cháu vậy?”

Lục Hạo đẩy Đại Pháo đứng cản đường của anh ra, chỉ chỉ vào trước ngực con trai nói: “Hạo Tử hôm nay lại được bông hoa đỏ rồi? Thật lợi hại! !”

“Lục Hạo Lục Hạo! !” Hạo tử nhìn thấy anh cũng kích động, giẫy giụa muốn xuống khỏi người Lâm Tịch muốn Lục Hạo ôm.

Lục Hạo chỉ chỉ vào Lâm Tịch nói: “Hạo Tử để bà nội ôm một chút, bà nội nhớ con rồi.”

Lâm Tịch khẽ hừm một tiếng, ý nghĩa là, bây giờ mới nghĩ đến chuyện muốn lấy lòng lão nương, tội chết có thể miễn tội sống khó tha!

Hạo Tử nghe lời lại ôm quay lại, mềm mềm nhỏ nhỏ, trái tim của Lâm Tịch cũng sắp tan chảy rồi, trong lòng nghĩ, lão nương thỏa mãn rồi.

Tuổi trẻ chưa được chạm vào cậu nhóc mềm như bông thơm phưng phức như thế này? Đáng yêu, thật sự quá đáng yêu! !

Sau đó chỉ chỉ vào bông hoa đỏ của Hạo Tử nói: “Bố cháu khi còn nhỏ chưa từng được bông hoa đỏ nào, bà nội ta đây khi đó luôn luôn bị giáo viên gọi đến trường học, cháu trai à vẫn là cháu ngoan, cháu ngoan nhất! !”

Chớp mắt cái khung cảnh yên tĩnh, Hạo Tử giọng nói lãnh lút hỏi: “Bà nội, bố của Hạo Tử ở đâu? Hạo Tử có bố không? ! ! !”

“... ! ! ! ! !” Lâm Tịch kích động đỏ căng mặt lên, mạnh mẽ ôm Hạo Tử đứng dậy một tay đập lên đầu Lục Hạo, “Lục Hạo trong đầu óc con rốt cuộc là đang nghĩ những gì! ! ! !”

Lục Hạo đã bao nhiêu năm không bị mẹ mình động thủ rồi, kính mắt bay xuống đất, bộp một tiếng, sau đó, Hạo Tử khóc.

“Hu hu hu... á a... bà là người xấu, bà đánh Lục Hạo! ! Hạo Tử không thích bà! ! ! !”

Một câu nói, trời xanh dậy sấm, nước mắt Lâm Tịch đã sắp chảy ra rồi, “Cháu trai à, ta là bà nội cháu mà! !”

“Bà không phải, cháu không muốn bà! !” Hạo Tử làm ầm lên không muốn Lâm Tịch ôm, Lục Hạo đuổi tay ra đón lấy, ôm con trai vào trong

lòng, ôm lấy rất chặt.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đàn Ông Làm Nũng

Lương Ngữ Hình đứng ở trong bếp hâm nóng sữa bò cho con trai, vừa rồi Lục Hạo chẳng nói tiếng nào ôm cậu nhóc về nhà, Hạo Tử vẫn đang thút thít khóc nức, không chịu rời khỏi Lục Hạo một chút xíu nào, hai người cứ ôm nhau ngồi ở trên giường.

Sữa bò ở trong nồi sữa mở lửa nhỏ từ từ tăng nhiệt, đổ ra đựng vào trong cốc trẻ con, Lương Ngữ Hình đi vào phòng ngủ.

Mặt của Hạo Tử tựa vào cổ của Lục Hạo, bàn tay nhỏ đặt lên một bên gò má của Lục Hạo, không muốn động đây, lấp lỏp nói Hạo Tử không muốn uống, mẹ ơi, cho Lục Hạo uống đi!

Lục Hạo nhận lấy cốc sữa bò, cho con trai uống từng ngụm từng ngụm, Hạo Tử không dám ồn, liền nghe lời uống, uống một ngụm còn biết đẩy ra nói: “Lục Hạo Lục Hạo, chúng ta cùng nhau uống nhé!”

Trong trái tim nhỏ bé của Hạo Tử, bị đánh là một sự việc nghiêm trọng biết bao, Lục Hạo chú vừa mới bị mẹ chú đánh, bây giờ cháu đem sữa bò của cháu chia cho chú uống, chú đừng có buồn bã nữa được không?

Lương Ngữ Hình không biết đã xảy ra sự việc gì, cô chỉ biết con trai quay về nhà muộn hơn mấy giờ đồng hồ, lúc quay về được Lục Hạo ôm lấy cứ khóc mãi, Lục Hạo không đeo kính, một bên mắt có vết 5 ngón tay đỏ đỏ rất rõ ràng.

Trong lòng cô cũng không thoải mái, cầm cốc sữa của con trai đi rửa sạch sẽ, chui vào trong bếp không ra ngoài.

Hạo Tử nhỏ bé giống như chú mèo con dựa chặt vào Lục Hạo, bắt đầu nhỏ tiếng đặt câu hỏi, “Lục Hạo Lục Hạo, vì sao mẹ chú đánh chú vậy?”

“Bởi vì ta không ngoan.”

“Lục Hạo Lục Hạo, mẹ chú đánh chú rất đau nhĩ?”

“Ừm.”

“Lục Hạo Lục Hạo, Hạo Tử không thích mẹ chú đánh chú, Hạo Tử không thích.”

“Là ta làm sai việc.”

“Lục Hạo Lục Hạo, chú đừng có sống cùng mẹ chú nữa nhé, đến sống cùng với Hạo Tử đi ạ, Hạo Tử thích chú, mẹ của Hạo Tử cũng thích chú.”

“Được thôi.”

“Lục Hạo Lục Hạo, đợi lát nữa gọi mẹ cháu lấy xúc xích cho chú ăn nhé, ăn xong chú chú sẽ không phải khóc nữa!”

Câu cuối cùng này, đùa cho Lục Hạo cười rồi, nói một câu: “Ta đâu có khóc?”

Hạo Tử nghĩ ngẫm, cũng đúng, “Lục Hạo Lục Hạo, chú thật dũng cảm đó, cũng không hề khóc ~!”

Lục Hạo véo véo chiếc mũi nhỏ của con trai, “Nào, ta xem xem, người khóc đến mức mặt nhọ như mèo là ai?”

Lúc này Hạo Tử xấu hổ rồi, khuôn mặt vùi đi không nhìn người.

Bàn tay lớn của Lục Hạo vỗ vỗ lên chiếc mũi nhỏ của con trai, nghe Hạo Tử nói: “Ai da, quên mất không cho mẹ xem bông hoa đỏ của cháu

rồi! Chắc hẳn mẹ sẽ khen cháu, Lục Hạo Lục Hạo, vừa rồi bà nội đó nói khi chú còn nhỏ không được bông hoa đỏ, he he, vẫn là cháu lợi hại hơn!”

Lục Hạo nhìn con trai, nhớ lại bản thân mình khi còn nhỏ, tuy không giống như Tông Chính Hạo Thần ngày ngày đùa nghịch đánh nhau, nhưng từ nhỏ đã đã không có hứng thú với những thứ đồ của trẻ con, trong lớp vũ đạo, giáo viên nói các em nắm tay nhau thành vòng tròn, Lục Hạo có bản lĩnh lờm lờm nhìn giáo viên một cái nói một câu: “Không hứng thú.” Trong lớp mỹ thuật, giáo viên nói các em chúng ta đến học vẽ ông mặt trời, Lục Hạo cũng như vậy liếc mắt nhìn giáo viên nói một câu: “Ấu trĩ!”

Sau đó, đương nhiên bị gọi phụ huynh, Lâm Tịch rất tức giận, nói Lục Hạo chẳng hề đáng yêu chút xíu nào, bà muốn sinh một cô em gái không để ý đến anh nữa.

Có lẽ, đây cũng là một chút nguyên nhân trong việc Lục Hạo từ nhỏ đã chẳng thích em gái nhà mình gì, lúc đó nhỏ, chẳng biết gì cả, chỉ là thật sự không có hứng thú, hơn nữa trời sinh anh không biến làm nữ.

Cậu nhóc trong lòng ngáy khò khò mấy cái, vừa rồi bị dọa sợ, khóc thảm như vậy, bây giờ mệt rồi, ngủ rất là ngon.

Lục Hạo đặt con trai xuống giường, nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận, ra ngoài, trời đã tối rồi, trong nhà chỉ có ánh đèn màu vàng trong bếp sáng.

“Lương Ngữ Hình, em thật là nhẫn tâm, chẳng hề an ủi anh.” Lục Hạo đi đến, từ phía sau ôm lấy người phụ nữ đang đổ nước vào trong nồi, giọng nói lười nhác, mang theo chút trêu đùa... còn cả làm nữ.

Trái tim của Lương Ngữ Hình run lên, tay cũng run, nước cho nhiều quá, quay đầu bực bội ngườm Lục Hạo một cái.

“Được rồi, được rồi, em làm gì cũng ngon, không sao cả.”

Nên là em nói không sao cả nhĩ! ! ! Lục Hạo anh đừng có cho rằng hôm nay anh như thế này em sẽ... em sẽ... bỏ qua, em cũng chẳng có cách nào với anh...

Lục Hạo khe khẽ cười, tì cằm lên vai của Lương Ngữ Hình, thật mật nói với cô, tuy không được trả lời, nhưng tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi.

Lục Hạo nói: “Lương Ngữ Hình, hôm nay anh đã bị đánh, lực tay của mẹ anh em không biết đâu, mạnh lắm, anh đã chẳng còn mặt mũi nào ở trước mặt các anh em rồi, con trai bị dọa sợ, ôm chặt lấy anh không buông, lúc đó anh cảm thấy, đáng lắm, cả đời này thật là đáng lắm.”

Loại cảm giác này Lương Ngữ Hình hiểu, cô rất hiểu, năm đó, dưới áp lực của sự việc lớn như vậy, nếu như không phải là bất ngờ phát hiện sự tồn tại của con trai, hôm nay cô cũng sẽ không chỉ là không thể nói chuyện được.

Cô hơi hơi gật đầu, cho thêm chút muối vào trong nồi, chỉ chỉ vào chỗ rau bên cạnh, cầm một bình dầu thơm hỏi Lục Hạo có cần cho thêm một chút không.

Lục Hạo lắc lắc đầu, “Không cần dầu thơm.”

Được thôi, Lương Ngữ Hình đặt xuống, cứ để người đàn ông vòng lấy cô như thế này, giống hệt như rất lâu trước đây.

Sự làm nũng của Lục Hạo, giống như sự làm nũng của tất cả đàn ông, đều sẽ xuất hiện ở một loại trường hợp, đó chính là đêm khuya.

Vào lúc đó, anh kéo lấy tay của Lương Ngữ Hình không để người ta đi, tham lam giống như là chú chó lai sói nhỏ, lòng vòng vây lấy chân của chủ nhân, Lục Hạo nói: “Tiểu Ngữ anh giúp em ôn tập nhé, cơ sở của em

vẫn rất mỏng yếu nhỉ, anh là môn sinh được giáo sư Lâm tâm đắc, môn này em nhất định sẽ qua.”

Sau đó, ôn tập một chút, chính là ở trên giường, Lục Hạo lại nói: “Nào, sư huynh giúp em ôn tập luôn cái này một chút.”

Vô sỉ như vậy, nhưng lúc đó Lương Ngữ Hình cảm thấy, rất hạnh phúc.

Cô cẩn lấy bờ môi trước mắt mờ đi, không dám nhìn vào mắt của Lục Hạo, bên tai có hơi nóng ướt át phả vào, Lục Hạo nói: “Xấu hổ rồi?” Anh nhìn xem, xấu hổ ở đâu? Ở đây? Hử? Vẫn là chỗ này?”

Từng chút từng chút, đều là người đàn ông này dạy cho.

Tắt lửa, đem rau đồ ra giao cho Lục Hạo, Lục Hạo nheo mắt đi bày bàn ăn, khéo miệng dường như đang cười, nhưng vết đỏ trên mặt thực sự vẫn khiến người ta lo lắng.

Lương Ngữ Hình đem trứng gà luộc cầm ra, bọc vào khăn tay, đưa cho Lục Hạo.

Lục Hạo nhìn lên trần nhà nói: “Ý gì vậy? Anh không hiểu.”

Lương Ngữ Hình cũng nhìn trời, nếu như anh nhìn không hiểu ý của em thì trời cũng sẽ sập xuống đó.

Nhưng mà, cũng không nỡ lòng, liền đi đến, đem trứng gà nóng nóng chườm lên mặt anh.

Lục Hạo duỗi tay kéo một cái, Lương Ngữ Hình trượt ngồi lên trên chân anh.

Lúc này hài lòng rồi, còn bổ sung một câu: “Em ngồi đi, đừng nhiều mệt đó.”

Nhìn nhìn bờ môi hơi trắng bệch của cô gái, lại nói thêm một câu: “Bạn tốt của em đáng ghét quá.”

Lương Ngữ Hình cẩn thận lấy trứng gà lăn trên mặt Lục Hạo, cách nhau quá gần lúc muốn lùi lại sau một chút, sẽ bị Lục Hạo áp lưng về phía trước, dựa sát chặt vào trước ngực cô.

Cô nói ở trong lòng: Lương Ngữ Hình mày phải chuyên tâm, người đàn ông đó lấy ánh mắt câu dẫn mày mày chẳng hề nhìn thấy gì cả! !

Trong cặp mắt nhỏ dài của Lục Hạo có thứ dần mở ra, anh nhìn thấy rất rõ ràng, tương lai nên đi như thế nào trong lòng anh cũng rất rõ.

“Lương Ngữ Hình, em có từng đánh con trai bao giờ chưa?”

Tay Lương Ngữ Hình dừng lại, sau đó tiếp tục, lắc lắc đầu.

“Nếu như tiểu tử đó khiến em tức giận em đừng có khách khí, cần đánh thì đánh, nhỏ đều là bị đánh thì lớn mới biết hiếu thuận, khi anh còn nhỏ mẹ anh mà bị gọi đến trường học, về nhà anh sẽ bị đánh, Ninh Tử nha đầu chết tiệt đó lại còn ở bên cạnh vỗ tay cười.”

Lương Ngữ Hình nghe xong cũng cười, dựa vào gần quá, nụ cười của cô ánh đầy trong mắt của Lục Hạo, quá xinh đẹp, Lục Hạo không kìm nén được, hôn hôn lên khóe môi cô.

“Buồn cười?”

Cô lắc đầu, giận dữ nhìn Lục Hạo một cái, nhin cười.

“Những năm này, em vất vả rồi.” Lục Hạo khẽ than.

Lương Ngữ Hình lúc đó em nhất định rất sợ hãi, em làm thế nào sống qua được? Đột nhiên không biết nói chuyện em phải làm thế nào? Chỉ cần hể nghĩ đến trái tim anh liền vô cùng đau đớn.

Trong lòng, đột nhiên rất đầy, giống như muốn trào ra ngoài, những vất vả của quá khứ toàn bộ đều đầy khắp trong tim, Lương Ngữ Hình nhẫn nhịn, kìm nén.

“Muốn khóc? Vậy thì cứ khóc ra đi, Lương Ngữ Hình, em nhịn lâu quá rồi, đều tại anh, vào lúc đó...”

Cô bịt miệng của anh lại, không muốn nghe nữa, tuy Lục Hạo cảm thấy, Lương Ngữ Hình em thực sự có thể đem tay của em đổi thành môi của em.

Được rồi, cô gái anh cũng không hy vọng em có thể làm được gì.

Mắt của Lục Hạo u oán chăm chú nhìn Lương Ngữ Hình, tiếp tục nói: “Sau này con trai đi học rồi, anh sẽ dạy con, anh học rất tốt em biết đó, còn nữa, anh cảm thấy cần để con cùng với Tiểu Mễ đến cung thiếu niên học gì đó thì tốt hơn, bây giờ trẻ con áp lực cạnh tranh cũng rất lớn, chúng ta phải để con thích ứng, tuy sau này không hy vọng phải có thành tựu to lớn, nhưng học nhiều một chút thì luôn tốt.”

Lương Ngữ Hình vốn dĩ chuyên tâm lẫn trứng gà nhưng bị một tiếng sét kinh hãi đánh trúng, cô trừng to mắt nhìn Lục Hạo.

“Nhìn gì mà nhìn? Đã biết mắt của em to rồi!” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình dồn sức vào tay, hung dữ ấn xuống.

“Ái! Lương Ngữ Hình!”

Được thôi, lại mềm lòng rồi, thả lỏng tay.

“Em phải dần dần bắt đầu làm quen, anh không biết có thể giúp em ngăn chặn được bao lâu, cá tính của mẹ anh rất nôn nóng.” Lục Hạo nói, “Ờ, nhưng mà bố anh chắc chắn thích em.”

Bây giờ là tình hình gì vậy? Lục Hạo anh nói gì thật sự em chẳng hiểu chút nào, nghe không hiểu.

“Ừm, muộn nhất, là vào đầu năm Ninh Tử kết hôn, em bắt buộc phải xuất hiện.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mẹ Con Nhà Đen Tối

Ngày hôm sau là chủ nhật, Hạo Tử không cần đến trường mẫu giáo, từ sớm đã thức dậy rồi, ôm chiếc bụng nhỏ từ trên giường nhảy xuống đi đến cạnh chân của Lương Ngữ Hình nói: “Mẹ ơi mẹ ơi, Hạo Tử đói rồi!”

Có vất vả nhiều hơn nữa cũng không thấy khổ, bởi vì có một cậu nhóc, lúc ngủ dậy khuôn mặt đỏ bừng bừng, biết hét đói biết cuốn lấy bạn, như thế này, thì điều gì cũng có thể vượt qua được.

Lương Ngữ Hình ngồi xổm xuống, chỉ chỉ vào trứng vẫn đang luộc ở trong nồi biểu thị, ăn trứng có được không?

Hạo Tử hếch mũi lên hít hít hương thơm, gật gật đầu, con người đen đảo đảo, hỏi một câu: “Mẹ ơi, hôm qua Lục Hạo bị mẹ chú ấy đánh đó, sau này có thể để chú sống cùng với chúng ta được không? Hạo Tử rất yêu chú ấy.”

Trước khuôn mặt ngây thơ của con trai Lương Ngữ Hình không biết nên trả lời như thế nào, thực ra, có vài chuyện, đều là người lớn nghĩ quá nhiều rồi.

Mà cửa nhà được mở ra, Lục Hạo dẫn người đi vào.

“Hình Hình!”

“A a u u!”

Người đến, là Đồng Tiểu Diệp ôm theo tiểu tử béo nhà mình, cậu nhóc béo trong lòng cô ấy vẫn rất hiểu chuyện biết chào hỏi.

Lương Ngữ Hình nghĩ, vừa sáng sớm mọi người đã đến rồi? Còn may buổi sáng tôi luộc nhiều thêm mấy quả trứng nữa, ồ, con trai cô mập quá đáng yêu quá!

Hạo Tử nhìn thấy Lục Hạo, liền nhào đến, gọi Lục Hạo Lục Hạo.

“Hình Hình à, bọn mình đến chơi với cậu đó! Hạo Tử cháu phải gọi dì là dì xinh đẹp đừng có quên mất đó, đây là Tiểu Đồng Đồng nhà dì, hai cháu chơi với nhau có được không?”

Lương Ngữ Hình nghĩ trong lòng, mọi người, vì sao phải đến chơi với tôi? Lát nữa tôi phải ra cửa tiệm hoa làm thế nào?

Cô không biết, cũng không thể tưởng tượng được, Đồng Tiểu Diệp rất cuộc vì sao lại đến, chính là giống như cô không biết, lát sau, còn có rất nhiều người muốn đến, giống như vệ sĩ bảo vệ cô, vì để giữ lời hứa với cô, cho cô một không gian.

Mở cửa tiệm gì đó, trước khi người bạn tốt vẫn chưa rời đi, Lục Hạo sẽ không cho phép.

Lục Hạo đi đến nói với Lương Ngữ Hình: “Hôm nay không thể cùng nhau ăn sáng, anh phải đi tìm mẹ anh một chuyến.”

Lương Ngữ Hình gật gật đầu, nhưng không ngờ được Lục Hạo lại véo véo gò má của cô trêu chọc nói: “Vì sao trông biểu cảm lại không nở roir? Anh sẽ nhanh chóng quay về.”

Đồng Tiểu Diệp đặt con trai xuống sofa, rất phối hợp che mặt lại, từ khe ngón tay lén nhìn, sau đó quay đầu, Đồng Đồng nhà mình cũng học theo bộ dạng của mẹ đưa bàn tay nhỏ toàn thịt lên che mặt đi, có điều cậu

không biết còn phải nhìn trộm, kết quả Đồng Tiểu Diệp cười đổ xuống sofa.

Lương Ngữ Hình đỏ ửng mặt tránh khỏi tay của Lục Hạo, mắt ngườm một cái, ý nghĩa làm vừa mới sáng sớm anh đừng có động tay động chân! !

Ai biết được Lục Hạo còn xán đến, ở giữa chen vào là Hạo Tử từ sớm đã đến ôm lấy chân anh nói: “Buổi tối về nhà có thể động tay động chân không?”

Đoàng, mặt đỏ rồi, Lương Ngữ Hình quay người đi rót nước uống cho Đồng Tiểu Diệp, Lục Hạo gọi một tiếng: “Tiểu Ngữ cho anh một tấm ảnh của Hạo Tử, anh mang đi làm kim bài miễn chết!”

Lương Ngữ Hình đương nhiên biết là ý nghĩa gì, bắt đầu lật tìm ảnh, muốn chọn ra một tấm con trai cười ngọt ngào nhất đẹp trai nhất để tránh cho Lục Hạo lại bị cái tát nữa.

Lục Hạo cũng đi đến cùng, nhìn nhìn cuốn album đầy ắp, duỗi tay ra lấy một chiếc nói: “Tấm này đi, buổi tối về nhà cùng nhau xem ảnh của con trai có được không? Khi còn nhỏ con còn mập hơn cả tiểu tử béo nhỉ!”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, xem ảnh thì có thể, dù sao, là mình làm lỡ thời gian của hai bố con bọn anh bao nhiêu năm như vậy, Lục Hạo anh cũng không biết khi còn nhỏ con trai ngoan ngoãn biết bao đáng yêu biết bao, buổi tối em nhất định kể lại cẩn thận cho anh... ờ, là cẩn thận cùng anh xem ảnh.

Hạo Tử thấy Lục Hạo và mẹ đang bận, liền bịch bịch bịch xoay lảo trong lòng của Đồng Tiểu Diệp, sáng sớm ngủ dậy giọng nói luôn luôn vẫn còn non nớt chưa thông, gọi một tiếng: “Dì xinh đẹp.”

Trái tim của Đồng Tiểu Diệp cũng thấy ngọt ngào rồi, kêu ơ một tiếng đáp lại đem cậu bé ôm lên trên chân hôn một cái.

Lúc này tiểu tử béo tính khí tốt vẫn luôn tự mình chơi ở bên cạnh liền không vui vẻ nữa, kêu lên a a a, duỗi tay ra cũng đòi mẹ ôm.

Đồng Tiểu Diệp nắm tay của tiểu tử mập chào hỏi với Hạo Tử, nói: “Hạo Tử à, chơi cùng với em trai có được không? Em trai rất thích cháu!”

Hạo Tử không có em trai, cậu cảm thấy em trai rất đáng yêu, mũm mĩm rất giống bộ dạng của cậu khi còn nhỏ, đến đi cũng không vững còn đóng bím nữa.

“Dì xinh đẹp, em trai ngốc quá, em ấy sẽ tè dầm sao? Hạo Tử đã không tè ra quần nữa!” Hạo Tử nói: “Nhưng mà Hạo Tử cũng thích em ấy, chúng cháu không đánh nhau.”

Đồng Tiểu Diệp đón gió rút nước mắt, con trai ơi, mẹ tìm được anh trai tốt cho con rồi, con ở cạnh anh con thì cuộc đời này sẽ không phải lo ăn uống rồi! !

Người mẹ có ý thức lo xa biết bao, cô cũng cảm thấy kiêu ngạo vì bản thân mình.

Sau đó, Lục Hạo cầm kim bài miễn chết ra khỏi cửa, để lại Lương Ngữ Hình mặt đỏ hồng đi đến hỏi Đồng Tiểu Diệp, lắc qua lắc lại quả trứng gà trong tay ý là con trai cô có ăn không?

Tiểu tử mập vừa nhìn thấy ăn liền vui vẻ, còn chủ động ôm lấy chân của Lương Ngữ Hình, trong miệng kêu i i a a, ngẩng đầu, còn kèm theo một nụ cười đẹp trai.

Lương Ngữ Hình liền ôm lấy tiểu tử béo, Đồng Tiểu Diệp ôm Hạo Tử, cùng nhau ăn bữa sáng với trứng gà luộc

Hạo Tử rất có ý thức của người đàn ông chủ nhà, khua khua bàn tay nhỏ nói: “Mẹ ơi, cho em trai ăn thịt!”

Lục Hạo dường như luôn có thể biết trước điều gì đó, người đã xuống lầu rồi còn gọi điện thoại cho Đồng Tiểu Diệp nói: “Tiểu Hồ Diệp, buổi trưa làm chút đồ ăn ngon cho chị dâu em, anh quay về sẽ mang bánh ga tô cho em!”

Có sức hấp dẫn người ta lớn như vậy, Đồng Tiểu Diệp biểu thị, “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Lục Hạo đến nơi trước bữa sáng nhà Quản nguyên soái, anh đã sắp xếp bố trí mẹ mình ở khu vực quân sự thực sự là có hai tầng bảo hiểm, một là để Quản nguyên soái trông chừng bà mẹ tính khí bom nổ nhà mình đừng có kích động làm hỏng chuyện lớn của anh, hai là khi đàm phán có trường bối đức cao vọng trọng có mặt, chuyện gì cũng sẽ dễ nói hơn một chút.

Đương nhiên, Quản nguyên soái ở bên ngoài là đức cao vọng trọng rồi, nhưng ở trong mắt của Lâm Tịch nữ vương có lẽ chỉ là một tiểu đệ, nhưng mà Lục Hạo cảm thấy, mẫu hậu bộ hạ chắc là sẽ không hy vọng xấu nhà khoe khoang ra ngoài, vẫn là sẽ hài hòa hơn.

Vừa đi vào căn nhà, Lâm Tịch cao cao tại thượng, liếc nhìn Lục Hạo một cái, hừ một tiếng.

“Mẹ.” Lục Hạo đi đến, hai ngón tay kẹp ảnh của con trai, lắc lắc trước mặt Lâm Tịch.

Đối phó với mẹ mình, anh vẫn có sách lược.

Quả nhiên là, Lâm Tịch không nói gì nữa, biểu cảm hoàn toàn từ sự lạnh lùng đối đãi với kẻ thù chuyển thành xuân ấm hoa nở.

Lục Hạo nói: “Thằng nhóc tối qua bị dọa sợ hôm nay không chịu đến.”

Trong lời có ý, mẹ à, con trai mẹ đây muốn đem cháu ngoan của mẹ đến để mẹ vui vẻ một chút nhưng mà hôm qua mẹ xuống tay quá hung dữ khiến cho tình hình hôm nay như thế này hoàn toàn không phải là lỗi của con trai mẹ đâu nhé!

Trên mặt Lâm Tịch là sự mất mát, thật là khiến người ta không nhẫn tâm, bây giờ bà lòng ruột bứt rứt hồi hận, hồi hận một cái tát đó của mình đã dọa sợ cậu nhóc rồi, đêm qua nằm mơ còn mơ thấy cháu ngoan đang khóc.

Lục Hạo chỉ vào tấm ảnh Hạo Tử mặc quần bò yếm trong tay cầm rubik chơi: “Không cần gấp, con sẽ làm tốt.”

“Cho một tuần lễ.” Đây là câu đầu tiên Lâm Tịch nói trong cả 1 buổi sáng, vừa mở miệng, đã biết là, gừng đúng là càng già càng cay.”

Lục Hạo thở dài, có người mẹ như thế này làm sao có thể không đen tối?

“Một năm.”

“Cái gì! ! Lục Hạo con điên rồi có phải không? Không được! ! Tuyệt đối không được! !”

“...”

“Con có phải là đàn ông không? Lục Tiểu Hạo nói thực lòng lão nương cũng coi thường con! ! Đến người phụ nữ cũng không thể thu phục được rồi cuộc con có phải là con trai ta không? Nghĩ lại năm đó bố con cũng là ta nhanh tay, nếu không còn không biết là con đang ở đâu nữa! !”

Lục Hạo nín lưỡi, mẹ à, mẹ và bố con những chuyện đó con cũng nghe chán rồi, chẳng phải là năm đó mẹ bá vương lên đây cung đem bản hạ

ông bố đẹp trai đó của con xuống sao? Thật sự là đáng huênh hoang như thế này sao??

Lâm Tịch đau lòng khổ não, bắt đầu dạy dỗ con trai, “Lục Tiểu Hạo, mẹ thấy con cũng không ngốc mà, vì sao lại không hiểu chứ? Vào lúc này, con cần ừm... cái gì đó kia, con biết ý của mẹ đó, đàn ông, nên mạnh thì phải mạnh, hai con người có chuyện gì không thể giải quyết được chứ? Thực sự giải quyết không được thì cứ đưa lên giường, lão nương bảo đảm con sẽ chẳng có chuyện gì cả! !”

Nói rồi, còn đập vào ngực bùm bụp, Lục Hạo bất lực tắt nụ cười, “Mẹ, mẹ đừng có kích động.”

Lâm Tịch nói đang cao hứng, bị cắt ngang, rất không vui, muốn cướp lấy ảnh của cháu ngoan.

Lục Hạo đem thu tay lại, “Nửa năm.”

“Không được, muộn nhất là ngày Ninh Tử kết hôn con phải đưa người về nhà, em gái gả chồng trong nhà không có chị dâu làm sao mà được! !”

Lục Hạo nhú mày lại ừm một tiếng, đem tấm ảnh giao cho Lâm Tịch, quay người lén cười.

Ừm, vốn dĩ đã dự định ngày Ninh Tử kết hôn đưa về nhà, cái này gọi là chiến thuật vòng vèo, để kẻ địch cảm thấy bản thân mình chiếm lợi thế, nhưng thực ra, chẳng có cái gì vượt ra khỏi lòng bàn tay của mình.

“Mẹ, nói xong rồi, tất cả giao cho con làm, nếu không đến khi đó xảy ra chuyện gì đừng trách con.”

“Được được được, đến khi đó con đưa người về cho ta là được.”

Cái gọi là, trên dưới có đối xứng, Lâm Tịch cũng đang cười trộm trong lòng, con không đem cháu ngoan của ta về nhà lễ nào lão nương không biết tự mình đi thăm sao?! !

Lục Hạo về nhà, trong nhà rất náo nhiệt, anh đưa bông hoa hồng trong tay cho Lương Ngữ Hình nói: “Mỗi ngày một bông hoa hồng, bắt đầu từ hôm nay, ngày ngày nỗ lực, phải đưa em về nhà.”

Vốn dĩ là rất lãng mạn, hơn nữa Lục Hạo cũng cảm thấy thực sự rất lãng mạn, còn rất đặc ý bản thân mình không thầy tự thông, nghe thấy tiếng vỗ tay của khán giả anh rất hài lòng. Nhưng một giây sau, Lương Ngữ Hình đem anh tóm vào trong phòng ngủ hai tay chống eo.

Đồng Tiểu Diệp thì đến từ sáng sớm, Liên Dịch đến sau đó hai tiếng, Lục Ninh thì vừa mới đến, khi đến còn khóc nữa, rốt cuộc tình hình bây giờ là gì? !!!

Hơn nữa, Lục Hạo, em chính là mở cửa hàng hoa anh còn chăm lo đến việc làm ăn của người khác anh thật sự là ức hiếp em phải không? ! !

Lục Hạo duỗi tay, đem người ôm chặt, “Tiểu Ngữ, tức giận rồi?”

Lương Ngữ Hình không phải là tức giận, chỉ là đột nhiên không có cảm giác an toàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Người trong phòng khách không phải đơn thuần chỉ là đến ăn cơm chơi đùa.

Lục Hạo khẽ cười vuốt tóc cô, “Anh bảo bọn họ đến bảo vệ em, em không biết phí ra sân khấu của những tên này cao thế nào đâu, tên nào cũng tham lam, Tông Chính Hạo Thần tên đó đã ăn của anh 7 phần 10 của một hạng mục, anh còn phải mua chiếc xe cho vợ của Tiểu Nhị, chiếc xe hai bánh có còn đắt hơn chiếc bốn bánh.”

Nhiều tiền như vậy?! ! Lương Ngữ Hình cảm thấy Lục Hạo nói đùa.

“Ừm, lừa em đó.” Lục Hạo nói.

Mình đã nói mà, em có gì cần bảo vệ? Lục Hạo con người anh đây thật là... Lương Ngữ Hình được xoa đầu cũng không dỗi nữa, hơi hơi lùi ra một chút, trên miệng làm khẩu hình hỏi: “Em gái thì sao?”

Lục Hạo ồ một tiếng rồi cười, “Người nhà mình, thì không tính toán nhiều như vậy, con bé sắp kết hôn rồi, tâm trạng không tốt.”

Theo Lương Ngữ Hình mà nói, sắp kết hôn rồi làm sao có thể tâm trạng không tốt chứ? Vừa rồi Lục Ninh khóc lóc thật đau lòng, như thế này không được, không thể nào như thế này.

Mắt của Lục Hạo lấp láy, “Em vẫn nên lo lắng chuyện của mình thì tốt hơn, Lương Ngữ Hình, anh muốn nói với con trai em không ngoan không phải là đứa trẻ tốt.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh có thể nào đừng có cười với em như thế này được không? Kính của anh chạy đi đâu rồi vì sao không đeo lên? Trời ơi, cuối cùng em biết vì sao anh phải đeo kính rồi!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bố Là Bố Con

Lương Ngữ Hình cuối cùng đã biết được nguyên nhân của việc Lục Hạo đeo kính, vì sao? Người đàn ông có đôi mắt nhỏ dài lẳng lơ, khi vừa mới tiến nhập vào ban ngành chính phủ vì để bản thân mình nhìn trông chuyên nghiệp, đặc biệt bảo Tông Chính Hạo Thần khi đó vẫn đang ở đội ăn chơi cùng đi mua cặp kính đầu tiên, sau khi đeo lên thì không muốn gỡ xuống nữa, cảm thấy bản thân mình kết hợp với âu phục đen, thật sự là mẹ nó chứ đệ nhất đen tối trên toàn thế giới, trên bàn đàm phán cùng đối thủ trả giá cũng không chút bất lợi, có thể nói một câu như thế này, GDP bình quân đầu người của Trung Quốc và đầu tư ngoại thương, Lục Hạo khiêm tốn công hiến một phần lực lượng rất lớn.

Mà bây giờ, Lục Hạo cảm thấy, anh phải dựa vào đôi mắt câu dẫn người này của mình để thu phục cô gái Lương Ngữ Hình này!

Thế là, mỗi ngày một bông hoa hồng, tuy chiêu thức rất cũ, nhưng Lục Hạo cảm thấy, anh rõ ràng đã nhìn thấy Lương Ngữ Hình cười rồi, ừm, cô ấy chắc chắn đã cười, cô ấy thích anh làm như thế này.

Quản Tử đến hiến kế nói: “Lục Tử hoa hồng nhỏ này của cậu tôi cảm thấy không được lắm, tôi nói cho cậu, muốn theo đuổi phụ nữ phải bỏ vốn, cậu phải mỗi ngày tặng một bông hoa hồng xanh vận chuyển bằng đường hàng không về, cậu xem tôi từ trước đến nay không tiết kiệm chút tiền này, Tiểu Dịch nhà tôi tôi cũng là mua hoa hồng xanh tặng!”

Lục Hạo kẹp điều thuốc chỉ muốn đem nó dụi nóng chiếc móng cong tròn của Quản Tử, “Ừm, tôi nghe nói hôm qua cậu bị cô nàng đàn ông nhà

mình đuổi ra ngoài nhĩ? Ờ, khi bị đuổi ra ngoài cô nàng đàn ông nhà cậu nói gì? Nào, Hạo Tử, học một đoạn nghe chút coi.”

Thế là, Tông Chính Hạo Thần đem miếng kẹo Thụy Sĩ trong miệng nhai rôm rốp, miệng đầy vị ngọt học theo Liên Dịch quát lớn một câu: “Khốn! Quân Tiểu Thiên anh làm cái gì mà làm! ! Mua cái loại hoa nhựa nhuộm màu rẻ tiền này tặng lão nương anh không muốn sống nữa có phải không? Hôm nay quỳ lên xưng rờng nếu không buổi tối anh đừng vào nhà! !”

Đại Pháo ngồi ở bên cạnh phun một ngụm rượu ra, Chiêm Nghiêm Minh đang buồn bã mượn cơ hội đem người đón lên sofa đánh một trận.

Thực ra, buồn bã nhất nên là Lục Hạo, rõ ràng làm thì cũng đã làm với mẹ của bọn trẻ rồi, mà anh vẫn bị đuổi ra khỏi cửa, bây giờ ngủ ở trong tầng hai của Broom bị anh em cười nhạo.

“Tôi không phải là đau lòng chút tiền kia, tôi là không tin được trình độ của Tiểu Nhị cậu.”

Một câu nói, nói ra Tông Chính Hạo Thần, Chiêm Nghiêm Minh còn cả Đại Pháo liên tục gật đầu. Hơn nữa người phụ nữ của anh mở cửa hàng hoa cậu chẳng tử tế gì dạy hư như thế này tôi đây sẽ không buông tha cho cậu!

Quản Tử bỗng chốc nhảy lên: “Cái gì! Tôi trình độ gì chứ? Trình độ của tôi tốt nhất! ! Các người nhìn xem bà xã nhà tôi, mấy bà xã nhà các người ai có thể từ nhỏ đã là công chúa chính hiệu như Tiểu Dịch nhà tôi? ! ! !”

Đem công chúa và Liên Dịch đặt vào với nhau, kết quả là, mọi người vui đầu uống rượu không thèm đưa ra bình luận về tổ hợp quái dị thế này, nhưng, Quản Tiểu Nhị cô nàng đàn ông nhà cậu giàu có thể địch với quốc gia thật là mẹ nó chứ khiến người ta ghét rồi! !

Lục Hạo không biết vì sao lại cười rồi, có lẽ là uống nhiều rượu, anh có vài lời muốn nói, anh nói: “Các cậu có biết lần đầu tiên tôi đưa Lương Ngữ Hình ra ngoài ăn cơm cô ấy nói như thế nào không?”

Mọi người phối hợp lắc đầu, lần lượt mở cửa sổ nhìn trời, ý, không có tuyết rơi mà, hôm nay Lục hồ ly cũng biết chia sẻ tâm sự à! ! ?

“Cô ấy đưa tôi đi ăn miến xào, rẻ đến mức tôi cũng kinh ngạc, các cậu có biết không? Vào lúc đó xe nhà cô ấy lái đến đón cô ấy là Mercedes, tôi nói, lần sau có thể gọi chút gì đắt hơn một chút, cô ấy còn bị dọa cho sợ.” Lục Hạo nói, khỏe miệng hơi hơi nhướn lên, khiến cho anh em xung quanh run rẩy, không bình thường, thật sự là quá không bình thường rồi.

“Chúng ta ăn miến xào có được không? Em biết bên cạnh trường học có một hàng ăn rất ngon!”

“Anh ăn mì.”

“Vậy gọi hai phần, em thích ăn phở.”

Thoáng cái, đã nhiều năm như vậy rồi, Lương Ngữ Hình, thực ra anh tức giận rồi, khi em xảy ra chuyện anh không ở bên cạnh em, anh rất tức giận đối với bản thân mình.

Bạn tốt của Lương Ngữ Hình đi rồi, nhìn chiếc sofa mới đổi trong phòng khách, Lục Hạo anh thật là... chiếc sofa đắt như vậy em mua không nổi mà! ! !

Hạo Tử ôm rubik ngoan ngoãn ngồi trên sofa chơi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn nhìn mẹ, Lương Ngữ Hình bị nhìn đến mức tê dại da đầu, biểu thị, con trai, con có gì muốn hỏi sao?

Giọng nói trong sáng lại ngoan của Hạo Tử chẳng hề hàm xúc chút nào: “Mẹ ơi, hoa hồng Lục Hạo tặng cho mẹ, Hạo Tử có thể tặng cho Tiểu Mễ không?”

“...” Lương Ngữ Hình chống trán, Lục Hạo vừa khéo vào cửa, nghe thấy, cười, tiếp đó nhận được ánh mắt phẫn nộ của người phụ nữ.

Lục Hạo nhớ ra, cô gái bên cạnh lần đầu tiên học được, có dũng khí dùng anh mắt bức bối nhìn anh là bởi vì anh nắm lấy tay của cô ở trước mặt của tất cả các học muội, khung cảnh đó, những ánh mắt ngưỡng mộ đổ ập hận đó, Lương Ngữ đỏ ửng mặt cúi vùi đầu xuống vùng tay ra bước đi thật nhanh.

“Không, không thể như thế này! ! Bọn họ đều thích anh! ! Anh là thần tượng của bọn họ! !” Khuôn mặt nhỏ vừa tức vừa thẹn, đỏ ửng ửng hiện lên vẻ sáng bóng bị chặn lại ở trong phòng cầu thang không có người.

Nhưng mà, câu nói này chẳng hề có chút xíu sức uy hiếp nào, bởi vì bị Lục Hạo ôm vào trong lòng, Lục Hạo nói: “Ai thích anh? Vì sao anh chẳng biết gì cả? Anh chỉ biết Tiểu Ngữ em thích anh, rất thích.”

Sau đó, liền bị hôn, Lương Ngữ Hình ngậm chặn miệng không để Lục Hạo tiến vào, Lục Hạo lại cũng không tiến vào, rất nhẫn nại cứ mãi hôn thơm bờ môi và khoe miệng của cô, từng chút từng chút vẽ hình môi của cô, lòng bàn tay đỡ chặt lấy sau gáy không cho cô chạy mất.

Những chuyện này, bất luận ra đã qua bao lâu, đều vẫn rõ ràng như vậy, mang theo màu hồng phấn của lúc đó, vẫn luôn lưu lại trong lòng của bọn họ.

Có lẽ là ánh mắt nhìn nhau của hai người giao hòa quá lâu, Hạo Tử nhỏ bé đôi mắt đen láy đẹp đẽ long lanh mở to hỏi một câu: “Lục Hạo, chú đang yêu nhau với mẹ cháu phải không?”

Vào lúc này, Lương Ngữ Hình không biết là nên bịt lấy chiếc miệng nhỏ rắc rối của con trai ôm vào phòng ngủ, hay là nên đẩy Lục Hạo ra khỏi cửa bảo anh giao ra chìa khóa nhà trước.

“Ừm, đúng vậy, cháu thích không?” Lục Hạo cười, bình tĩnh hỏi một câu, giống như cuộc nói chuyện của những người bạn bình thường.

“Ồ.” Cậu nhóc trả lời rất thản nhiên, trên tay không ngừng chơi rubik, sau 10 phút, cặp mắt to còn có thể trừng lên càng to hơn, vứt rubik đi thoát cái lao đến ôm lấy chân của Lục Hạo hỏi: “Chú là bạn trai của mẹ cháu à! Vậy chú có thể làm bố của Hạo Tử không? ! !”

Lục Hạo ôm lấy con trai cười không kìm được, hôn một cái, nói: “Tiểu tử, đầu óc con suy nghĩ thật nhanh! ! Con biết bạn trai là ý nghĩa gì?”

“Vâng! Biết ạ, cháu cũng là bạn trai của Tiểu Mễ! ! Hai người nắm tay, cháu nhìn thấy rồi! ! Trên ti vi đều diễn như vậy! ! Tiểu Mễ cũng để cháu nắm tay! !”

Lương Ngữ Hình vội vàng dùng tay ra hiệu, nói là: Con trai con hiểu nhầm rồi người đàn ông này không phải là bạn trai của mẹ, mẹ vẫn chưa có bạn trai con đừng có nghĩ linh tinh, hơn nữa con cùng Tiểu Mễ cũng chỉ là bạn học đã biết chưa? Không thể yêu sớm! ! !

Lục Hạo vừa nhìn thấy Lương Ngữ Hình ra hiệu bằng tay liền chau mày lại, đem con trai ôm chặt vào trong lòng, nói: “Anh đưa con đi xuống dưới một chút.”

Lương Ngữ Hình phản ứng lại được, ngượng ngùng thu tay, cũng đứng, anh không thích nhìn thấy em ra hiệu, em có thể hiểu được.

Nam tử Hán đại trượng phu có thể nhịn thì nhịn, nhịn hết lần này đến lần khác, được rồi, bây giờ không thể nhịn được nữa rồi.

Lục Hạo đưa con trai đến tiệm Mcdonal, kiêu con trai ở trên vai hỏi: “Ăn gì?”

Hạo Tử thuận theo tay bò xuống đến trong lòng Lục Hạo, nhỏ tiếng nói bên tai anh: “Mẹ nói không thể ăn được...”

Biểu cảm tiếc nuối đó, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay đó toàn là sự tiếc nuối.

Lục Hạo cảm thấy, con trai à, con như thế này tuy rất nghe lời, nhưng mà bố con đây cũng phải chịu áp lực rất lớn khi đưa con đến, con có thể nào giống như một tiểu nam tử hán cho ta chút thể diện không? ! ! Chúng ta ăn xong không nói thì chẳng ai có thể biết được không phải sao? Con không nói bố không nói mẹ con làm sao có thể biết được! !

Nhưng, loại lời nói dạy hư trẻ con này, Lục Hạo cảm thấy, anh không thể hủy hoại hình tượng to lớn của bản thân mình, vẫn là đợi rút thời gian rảnh bảo Đại Pháo đến nói một lượt mới được.

Gọi xuất đồ ăn, còn có đồ chơi tặng kèm, cậu nhóc vui mừng nhảy nhót, khi gặm miếng cánh gà đầu tiên cười hi hi nói: “Lục Hạo Lục Hạo, chú tốt nhất Hạo Tử thích chú!”

Đây đã là rất nhiều lần Lục Hạo nghe qua cậu nhóc nói thích anh, nhưng Lục Hạo không cảm thấy thỏa mãn, anh không muốn nghe thấy khi con trai biểu hiện thích anh mà từ mở đầu phía trước vẫn là —— Lục Hạo nữa!

Thế là, Lục Hạo nói: “Trước đây mẹ con cũng không để ta ăn Mcdonal.”

“Chú và mẹ cháu trước đây đã quen biết nhau sao?”

“Ừ.”

Vậy hai người là bạn tốt sao?” Ở trong lòng của cậu bé, quen biết rất lâu chính là bạn tốt.

“Chúng ta không phải là bạn tốt, chúng ta khi đó đang yêu nhau.” Lục Hạo nói, cắn một miếng khoai chiên giòn giòn.

“...” Hạo Tử rõ ràng đầu óc không suy nghĩ được, cũng học theo bộ dạng của Lục Hạo cắn một miếng khoai chiên.

“Hạo Tử, thực ra ta là bạn trai của mẹ con cũng là bố con.”

“...” Cậu nhóc vẫn vẫn chưa lý giải được, bắt đầu ăn miếng gà rán, đuôi tay bảo Lục Hạo giúp cậu mở nắp hộp dưa chuột muối.

Lục Hạo cắn cắn răng, hạ quyết tâm, quyết định nói thẳng trực tiếp để cậu nhóc nay hiểu được cuộc đối thoại của bọn họ lúc này quan trọng biết bao.

“Con trai, con chính là con trai bố, con xem, tên của chúng ta giống nhau, là vì mẹ con nhớ nhung bố mà đặt tên cho con giống như tên của bố.”

Sau đó, rất bất ngờ, Hạo Tử đã khóc.

Lục Hạo luống cuống chân tay, nhìn con trai vốn dĩ ăn rất ngoan, chiếc chân nhỏ còn thân thiết đá đá lên chân quần anh, bây giờ lại gào khóc lớn tiếng, nước mắt tràn đầy khắp mặt, đồ chơi trẻ con trên tay rơi xuống đất.

Xung quanh, còn có rất nhiều người đều chú ý đến bên này, giám đốc cửa tiệm đi đến, còn nhớ người này là bạn khi đó cùng thị trưởng tiểu tông đến thị sát, đi đến hỏi han có chuyện gì có thể giúp đỡ không, Lục Hạo chỉ chỉ vào xung quanh nói: “Ông nói với bọn họ, tôi không phải là kẻ lừa bán

trẻ con, đây là con trai tôi, vừa rồi tôi nhìn thấy có người gọi điện thoại, chắc là gọi cho cảnh sát.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hồ Ly Lớn Bé

Lục Hạo gọi một cuộc điện thoại, sau khi kết thúc, đem đĩa đồ ăn trên bàn gạt ra, nhìn con trai há hốc miệng khóc.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện một chút nào.”

“A a a... hu hu hu...”

Mười phút sau, Lục Hạo chống trán, người đàn ông trên bàn đàm phán giống như là chiến thần, lại có một ngày sẽ đau đầu vì nước mắt của một cậu bé đáng yêu.

“Hu hu hu... mẹ ơi, con muốn mẹ... hu hu...”

“Con không thích bố? Chẳng phải là con rất thích bố sao?” Lục Hạo cảm thấy bản thân mình cũng sắp muốn khóc rồi.

“Con muốn mẹ!!” Hạo Tử hét lên, bò xuống khỏi ghế xoay muốn đi.

Còn may, lúc này Lục Ninh đến rồi, sau người còn có Chiêm Nghiêm Minh mặt đen xì.

Chiêm Nghiêm Minh nhìn tình hình một cái, trong lòng nghĩ, xét thấy Lục Tử bây giờ là gia sự lớn hơn quốc sự, cho nên sự việc phá hoại chuyện tôi dùng thân thể an ủi về tiểu nha đầu nhà mình này tôi sẽ ghi nhớ sau này tính sổ.

Mặt của Lục Ninh vẫn đỏ, nhanh chóng chạy đến chỗ cậu nhóc, ôm vào trong lòng.

Hạo Tử khóc lâu rồi, dựa vào trong lòng thơm thơm của Lục Ninh, gọi một tiếng “mẹ ơi.”

Trái tim của Lục Ninh co rút dữ dội, phần nộ ngừm anh trai nhà mình, một tiếng gọi mẹ mềm mại non nớt yếu đuối đó thật sự là đã gọi đến tận trong tâm khảm của cô.

Kết hôn, có lẽ thật sự là không có gì không tốt, ít nhất thì, mình có thể sinh con, đứa trẻ xinh đẹp như mình lại thông minh giống như anh Tiểu Minh.

Chiêm NghiêM Minh vẫn chưa biết, lòng của Lục Ninh vào một khắc này đã thay đổi, kết hôn biến thành không còn xa vời không thể với tới nữa.

Đương nhiên, sau chuyện này anh ta có lòng cảm tạ mạnh mẽ đến đứa cháu này.

“Anh đã làm gì với tiểu hồ ly nhà em rồi! !” Lục Ninh nổi giận.

Lục Hạo khẽ than, “Ninh Tử, chú ý khẩu khí của em, bây giờ anh tâm trạng không tốt.”

“Hu hu, mẹ ơi...” Hạo Tử duỗi tay ra muốn ôm Lục Ninh, Chiêm NghiêM Minh bên cạnh nhìn cậu nhóc béo mũm mĩm sợ làm mệt tiểu nha đầu của anh, liền duỗi tay, biểu thị chú có thể ôm cháu.

Sau đó, tay của Hạo Tử, duỗi sang Chiêm NghiêM Minh.

Mắt Lục Hạo vô cùng đỏ, con trai à, con cứ không cần bố như thế này mà chạy đi tìm Minh Tử chơi sao? ! !

Hạo Tử ôm lấy cổ của Chiêm NghiêM Minh, quay đầu nhìn Lục Hạo một cái, khuôn mặt không vui vẻ rất rõ ràng, sau đó quay đầu đi, không nhìn Lục Hạo thêm cái nào nữa.

Lục Hạo thực ra trong lòng không hoảng, có vài chuyện, đều sẽ phải biết, con trai à, dù gì mẹ con không chịu đối mặt với hiện thực, vậy thì con sẽ phải đối mặt trước nhĩ!

Lục Ninh đưa cậu nhóc đi, lúc đi còn muốn giải quyết êm đẹp cho anh trai mình, gọi một cuộc điện thoại cho Lương Ngữ Hình nói: “Chị dâu em là Ninh Tử ạ, em cùng anh Tiểu Minh đưa tiểu hồ ly đi chơi mấy ngày ạ, chị không cần lo lắng đâu!”

Đương nhiên, khóc thành bộ dạng này còn đưa về nhà gì chứ? Lục Hạo em chẳng tin là anh không bị chị dâu em đuổi ra khỏi cửa! !

Chiêm Nghiêm Minh trước khi rời đi giống như là trách cứ cũng nói một câu: “Lục Tử, sốt ruột rồi nhĩ?!”

Lục Hạo không nói gì, trong lòng nghĩ, con trai của anh các người không hiểu! !

Còn Lương Ngữ Hình nghĩ, lại là... mấy ngày? ? Muốn để con trai rời xa mình mấy ngày? ? Là muốn đưa về Bắc Kinh sao? Sẽ còn quay lại chứ? Mình nên làm thế nào? Cứ như thế này mang đi rồi?

Cô rất nóng ruột, nhưng có nóng ruột như thế nào hơn nữa cũng phát không ra âm thanh, điện thoại cũng sắp bị bóp hỏng rồi.

Người như mất hồn, ngồi ngây ra trong căn tiệm nhỏ, có dì bên cạnh đó đến mua một bó bách hợp, Lương Ngữ Hình bọc cho một bó hoa hồng đỏ.

Quản Tử đã nhận được tin tức trước tiên, bảo các chàng trai trong Broom đến trông chừng một chút, thế là, các chàng trai từ bên cửa thò đầu

vào, trông chừng tiệm hoa Ngữ Hình toàn bộ các phương vị không có góc độ chết.

“Báo cáo, bà chủ thu tiền rồi, tôi vừa mới nhìn thấy người đó đưa trả là 10 tệ, bà chủ trả người ta một trăm tệ, người đó cầm tiền chạy rồi.”

“Ừm, đi theo người đó, đem tiền đòi quay lại.” Quán Tử vừa mở cuộc họp bằng điện thoại liên quan đến một hạng mục mấy tỷ vừa hạ chỉ thị chỉ vì một trăm tệ, anh ta cảm thấy thế giới này thần kinh phân liệt quá.

“Báo cáo, bà chủ bị xương rồng đâm phải, ờ, hình như chảy máu rồi, nhưng mà không quá nghiêm trọng.”

“Cậu nhìn rõ ràng như vậy?”

“Đương nhiên! Quán gia tiểu đệ tôi đây mang theo ống nhòm!”

“Ừm, rất tốt rất tốt.” Quán Tử khen ngợi, “chụp ảnh lại cho tôi, sau này tôi phải để Lục Tử lão hồ ly đó cũng phải chảy máu!”

“Báo cáo, ông chủ, Lục gia xuất hiện rồi ~!”

“... Đều ẩn nấp hết đi, không được thì đi đường vòng!” Hạ xong chỉ lệnh cuối cùng, Quán Tử kết thúc điện thoại thông minh, đùa à, nếu như bị Lục Tử biết được anh ta lén xem chuyện của nhà bọn họ anh ta sẽ rất phải chịu tổn thương!!

Mà Lục Hạo, không có con trai nữa, quyết định phải đến chỗ cô gái an ủi một chút trái tim nhỏ bé bị tổn thương.

Anh vỗ vỗ vào lưng của Lương Ngữ Hình, kèm theo một ánh mắt cười, “Con trai để Ninh Tử và Minh Tử ôm đi chơi rồi, em không cần lo lắng.”

Mắt của Lương Ngữ Hình, mang theo sự nghi hoặc sâu sắc, Lục Hạo vỗ vỗ vào đầu cô, “Nếu như không yên tâm, buổi chiều anh đi đón con về nhà?”

Tuy rằng, con trai ở cùng cô ruột là rất bình thường, nhưng Lương Ngữ Hình ích kỉ một lần, cô gạt đầu, kéo tay áo của Lục Hạo, gạt đầu.

Lục Hạo liền biết được, “Ừm, trước bữa tối đón về nhà, cùng nhau ăn cơm, yên tâm, sẽ không sao đâu.”

Tuy bóng dáng của con trai không nhìn thấy, nhưng Lương Ngữ Hình đã yên tâm rồi, con trai sẽ về nhà, cậu chỉ là đi chơi thôi, sau đó thân làm mẹ liền bắt đầu lo lắng, con trai không biết có ngoan không, không biết có khiến cho Ninh Tử thấy phiền phức không, không biết có nhớ mẹ không.

Lục Hạo cảm thấy, 34 năm trước đây của anh ngoại trừ khoảng thời gian gặp được Lương Ngữ Hình kia ra thì toàn bộ đều là sống uống công rồi, cuộc sống à, vẫn là cần có người phụ nữ, có con cái, đó mới gọi là cuộc sống mà!

Đương nhiên, tuy con trai anh bây giờ đang giận dỗi, tuy người phụ nữ của anh bây giờ có chút trở ngại, nhưng, như thế này mới có mùi vị cuộc sống!

Vì sao Tông Chính Hạo Thần và Quán Tử muốn kết hôn? Lục Hạo nghĩ, bây giờ anh biết rồi.

Lương Ngữ Hình biểu thị, buổi tối bảo Ninh Tử đến cùng ăn cơm đi!

Thế là Lục Hạo cười, điểm điểm vào mũi cô, “Bây giờ càng lúc càng có dáng chị dâu rồi nhỉ!”

Bị Lương Ngữ Hình đập tay ra, đi đến chợ mua đồ ăn không thèm quay đầu lại.

Lục Hạo hít thở sâu, chuẩn bị phải cùng cậu nhóc đó đối mặt với nhau một lần nữa.

Lục Ninh đem Hạo Tử đến khu quân sự cho Quản nguyên soái chơi một buổi chiều, cậu nhóc rất thích ông lão cười lên âm thanh rất lớn có rất nhiều súng đồ chơi này, Quản nguyên soái cũng rất thích cậu bé đáng yêu mềm mồm mĩm không sợ ông ấy này.

Lúc Lục Hạo đi vào cửa, liền nhìn thấy con trai nhà mình ngồi sát vào Quản nguyên soái, hai người đầu kề đầu nói gì đó.

Lục Hạo nghĩ, con trai thật sự là ai con cũng cũng có thể thân được à!

Nhìn thấy Lục Hạo đến rồi, Quản nguyên soái ho một tiếng, nói: “Lục Tử à, cháu không được như thế này, cậu nhóc bị dọa khóc rồi đó! Cậu nhóc nhà cháu rất đáng yêu mà! Sau này phải thường xuyên đưa đến cho bác Quản chơi nhé!”

Khóe miệng Lục Hạo giật giật, con trai anh anh tự mình chơi chưa đủ bác Quản bác có thể nào bảo Tiểu Nhị nhanh chóng sinh con ra không?

Hạo Tử từ lúc Lục Hạo vào cửa thì cứ luôn chăm chăm nhìn anh, cặp mắt to to còn rất có sức uy hiếp, ít nhất thì Lục Hạo nghĩ như vậy, ừm, ngườm anh? Được, chỉ cần con trai vui vẻ, ngườm thì cứ ngườm đi!

Sau đó, khiến tất cả mọi người kinh ngạc, Hạo Tử từ trên người Quản nguyên soái bò xuống, húc đổ Lục Hạo, cười lên người của ánh cuồng loạn đánh đấm một trận.

Lục Ninh há hốc miệng lắp bắp không nói lên lời, run rẩy hỏi Chiêm Nghiêm Minh: “Anh Tiểu Minh, anh em thế này là bị con trai anh ấy đánh phải không?”

Chiêm NghiêM Minh ôm lấy cô, “Ừ.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bố Con Đồng Tâm

Đương nhiên, xin bỏ qua chuyện Lục Hạo tự động tự phát khá là phối hợp ôm lấy bụng bị thương đổ lên trên sofa, đồng thời đỡ lấy chiếc hông của con trai không để cậu ngã xuống.

Đánh đi, để con đánh một trận đến hết hứng, Lục Hạo cảm thấy, tiểu tử con hôm nay nếu như không đến đánh một trận như thế này con cũng chẳng phải là con trai ta!

Lục Ninh sắp rớt cả cằm xuống đất rồi, rúc vào trong lòng ông xã tương lai nhìn anh trai mình bị con trai đánh còn cười hơn hở.

Quản nguyên soái rất tán thưởng, cắn một miếng táo nói: “Ừm, rất có tư chất mà, thể chất cũng không tồi à, sau này cùng lão đại nhà mình, học Quân Thể quyền hai năm trước, sau này nhóc con cháu sẽ có thể lên núi đánh hổ đó!”

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử thở dốc mặt đỏ bừng bất động rồi, nắm đấm hạ xuống, liền nhìn Lục Hạo chăm chăm.

Lòng Lục Hạo run rẩy, con trai à, con muốn đánh ta cũng để con đánh rồi, bây giờ con lại ra chiêu nào đây?

Sau đó, tất cả mọi người níu lưỡi, cậu nhóc lại khóc, ôm lấy cổ của Lục Hạo, cả cơ thể nghiêng vào trong lòng anh, cậu bé nhỏ xiu bé tẹo, nhếch mồm ra liền khóc hu hu, bình thường nói chuyện lạnh lút, khóc lên càng vang lên khắp cả khu vực quân đội.

Quản nguyên soái cười he he vui mừng, “Hạo Tử à, đau lòng cho bố rồi à!”

Trái tim của Lục Hạo, mềm đến cực điểm, đem năm đăm nhỏ của cậu nhóc cầm lên đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi thổi, nhỏ giọng dỗ dành nói: “Con trai tay của con đau rồi phải không? Nào bố thổi cho con.”

Toàn thế giới này, bị con trai đánh rồi còn thổi thổi giúp thế này xem ra cũng chỉ có một mình ông bố giống như Lục Hạo đây thôi.

Hạo Tử chảy hai dòng nước mũi cặp mắt to mờ mờ bộ dạng trông đáng thương, cậu vừa khóc vừa nói vừa nức: “Hu hu... hự! Lục Hạo Lục Hạo cháu ghét chú! ! Chú đã không để ý đến cháu còn khiến cháu tức giận! ! Cháu đánh chú! ! Chú... cháu đánh chú! ! Sau này chú không được vứt cháu lại chạy một mình nữa! ! Hu hu... có đau không... hự! Hu hu... Hạo Tử nhớ chú rồi... hu hu... chú thương cháu đi! !”

Hạo Tử nói vứt cháu lại chạy một mình chính là nói Lục Hạo đem cậu giao cho Lục Ninh trong thời gian không đến một ngày, Hạo Tử sau khi nghe thấy tin tức mình có người bố này lại không nhìn thấy bóng dáng của Lục Hạo đâu trong lòng đương nhiên sợ hãi, trái tim nhỏ bé, hoảng hốt bất an, nhưng Lục Hạo nghe thấy trong lòng có cảm giác rất là khó tả, ta làm sao có thể còn vứt bỏ con nữa?

“Con trai con là nam tử Hán phải không?” Lục Hạo có cảm giác cay đắng, ôm cậu nhóc mềm mềm ở trong lòng chặt hơn một chút, hôn hôn lên tay của cậu.

“Vâng.” Hạo Tử gật đầu kèm tiếng khóc nức, “Mẹ nói con là nam tử Hán!”

“Chúng ta đều là nam tử Hán, cho nên chúng ta nói chuyện một chút.” Lục Hạo nói.

“Nói chuyện gì?” Hạo Tử khịt mũi, bắt đầu duỗi tay xoa xoa lên chỗ vừa đòi nắm đấm của cậu đánh đến ở trên người Lục Hạo.

Lục Hạo cầm giấy ăn lau nước mắt nước mũi cho con trai, “Trước tiên không được khóc, nam tử Hán không khóc, con trai con thật là mất mặt.”

Con trai, từ ngữ này, là lần đầu tiên Hạo Tử nghe thấy, mẹ không thể nói chuyện, bây giờ tốt rồi, cậu có một người bố, ông còn đẹp trai hơn cả bố của Tiểu Mễ, biết xoa đầu của mình gọi con trai! !

Dường như, cũng không có gì đáng khóc nữa rồi, Hạo Tử cảm thấy, ngày hôm nay bản thân mình đã lớn lên rồi là một nam tử Hán chân chính rồi.

“Con trai, trẻ con bây giờ đều phát triển sớm, hơn nữa con cũng đã đang yêu đương với Tiểu Mễ ở tầng trên rồi, chắc là có thể hiểu được tâm trạng của bố chứ?” Lục Hạo hỏi như thế này, anh hoàn toàn tin tưởng trình độ tiếp nhận của thế hệ 0x bây giờ.

“Bố là bố con vì sao còn phải yêu đương? Bố mẹ của Tiểu Mễ không yêu đương nữa.”

Cậu nhóc bây giờ đã học theo Lục Hạo, muốn nói thì nói thôi, mình là nam tử Hán mà!

“Gọi một tiếng bố ời nghe thử trước.” Lục Hạo tuy chỉ là nói một câu nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Trời biết được, lúc này tim của anh đập nhanh thế nào.

Hạo Tử gật gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhìn nhìn những khán giả xem kịch không bỏ tiền ở xung quanh, thấy hơi xấu hổ, mềm dẻo bò lên bên tai Lục Hạo, nhỏ tiếng nói một lần.

Sau đó, các khán giả rất cổ vũ tập thể nói một tiếng: “Nói gì vậy? Nghe không thấy! ! ! !”

“... Bố ơi! ! ! !”

“Aiz! Con trai à, bố đưa con về nhà! !”

Lục Ninh muốn đi báỉ kiến chị dâu bị anh ruột của mình chặn ở ngoài cửa, Lục Hạo quét mắt một cái, cô liền biết, được lắm, lần sau nhé! Sau đó tự vui tự vẻ, phải cầm clip lên quay đi cho bọn cầm thú xem.

“Mẹ ơi! ! ! Con về nhà rồi ! !” Còn chưa vào cửa, đã có thể nghe thấy giọng nói của cậu nhóc từ dưới lầu truyền lên.

Lương Ngữ Hình chạy ra mở cửa, cô rất muốn ôm lấy con trai hôn, xoa xoa chiếc đầu nhỏ của cậu, buổi tối làm chút gì đó ngon.

Cậu nhóc được Lục Hạo ôm vào trong cửa, khuôn mặt tươi tắn, ngoại trừ đôi mắt có hơi đỏ mọng.

Làm sao vậy? Cô muốn đuổi tay ra ôm Hạo Tử.

Nhưng mà cậu nhóc vừa mới tìm được bố, còn hưng phấn, không dám tin chắc, bàn tay nhỏ ôm chặt lấy Lục Hạo không buông.

Trong lòng Lương Ngữ Hình thấy buồn bã, con trai à, mẹ thật sự rất mất mát đó!

Tâm trạng Lục Hạo rất tốt, vỗ vỗ hông của con trai, ra hiệu.

Sau đó, Hạo Tử gọi lớn một tiếng: “Bố ơi, buổi tối cùng ngủ với Hạo Tử có được không? Hạo Tử muốn ngủ cùng với bố mẹ!”

Rất rõ ràng, câu nói này tuyệt đối là người lớn dạy, người lớn kia, Lục Hạo anh lại còn đang cười! ! !

Lương Ngữ Hình tắc nghẹn, mặc kệ con trai đi vào trong bếp, chậm chạp phát giác... bố ơi...?! ! !

Cầm dao thái rau xông ra ngoài, cô muốn hỏi, cô bất an nhìn nhìn con trai, dường như không có phản ứng quá lớn gì, nhưng mà, đã khóc qua! Con trai con có phải là thấy hơi buồn không?

Lục Hạo khuôn mặt đặc ý, khóe mắt nhướn lên rất cao, anh nói: “Muốn biết? Muốn hỏi anh điều gì? Lương Ngữ Hình, em đừng có ra hiệu với anh, anh nhìn không hiểu.”

Trong lời có ý, cô gái tốt nhất em thức thời một chút mở miệng nói chuyện cho anh! !

Lương Ngữ Hình cảm thấy hơi buồn rồi, đặt dao thái rau trong tay xuống, quay về bếp, bỏ đi, không hỏi nữa, nếu không sẽ lại tức giận.

Niềm vui của việc vừa rồi được con trai gọi một tiếng bố ơi của Lục Hạo đột nhiên mất sạch toàn bộ, cô gái, em chính là chú thỏ rụt cổ trong hang, bị sinh vật mới dọa một chút đã sợ chết khiếp rồi!

Đặt con trai xuống, nhỏ giọng dặn dò gì đó, sau đó, Hạo tử bịch bịch bịch chạy vào trong bếp, mềm mại dựa sát vào chân của mẹ, ôm lấy, ngẩng đầu lên.

“Mẹ ơi, mẹ ơi mẹ tức giận rồi sao?”

Lương Ngữ Hình trước nay chưa từng như thế này ở trước mặt con trai, cô muốn lắc lắc đầu, xoa xoa thịt trên má của con trai, cho cậu một nụ cười xinh đẹp.

Nhưng mà, cười không nổi, trái lại, nước mắt lại rơi xuống rồi.

Em đã không thể nói chuyện đó, rốt cuộc mọi người muốn em như thế nào? Lục Hạo anh là tên đại khốn nạn vì sao phải ức hiếp em! ! !

Cậu nhóc thấy hơi hoảng rồi, lo lắng cấp thiết muốn thuận theo chân của mẹ bò lên, mẹ vì sao lại khóc? Là bởi vì vừa rồi mình không để mẹ ôm sao?

Lương Ngữ Hình rút chân ra, đứng vào trong góc rơi nước mắt.

Hạo Tử lại bạch bạch bạch chạy ra ngoài, hét lớn một tiếng: “Bố ời, mẹ khóc nè! ! Mẹ tức giận rồi! !”

Lục Hạo khóc cười không được, cười đó là, con trai à, con gọi tự nhiên như thế này chẳng hề có một chút xiu giai đoạn quá độ nào có phải là từ sớm đã luyện tập qua ở trong nhà rồi không? Khóc đó là, Lương Ngữ Hình vì sao em lại khóc rồi! ! ! Phụ nữ thật sự đều là làm từ nước mắt nhĩ! !

Lục Hạo nhét một chiếc rubik vào trong tay của con trai, sải bước đi vào trong bếp, đóng cửa lại.

Hạo Tử đương nhiên sẽ không đi vào, bởi vì cậu biết, bố mẹ có chuyện kín đáo phải nói.

Một vòng ôm ấm áp bao vây lấy Lương Ngữ Hình, cô giãy giụa, Lục Hạo khẽ cười: “Được rồi, đừng động đây! Chỉ một chút xiu là đủ rồi!”

Thế là, Lương Ngữ Hình không động đây nữa, nhưng cơ thể cương cứng lại.

Lục Hạo vui vẻ nói ở bên tai của cô: “Hôm nay bố con bọn anh nhận nhau có phải là em vui mừng mà khóc không? Ừm, sau này gia đình chúng

ta ở bên nhau, là chuyện khiến người ta rất cảm động rơi nước mắt.”

Sau đó, Lương Ngữ Hình quay người, một chưởng đập vào trước ngực anh để biểu thị sự phẫn nộ của mình.

Lục Hạo em đang tức giận, em đang đau lòng anh có biết không! ! Anh lại còn cười nữa! ! Lần nào anh cũng ức hiếp em! !

Lục Hạo nói: “Này, anh giúp em giải quyết vấn đề của con trai rồi, tiếp sau đây em phải thật nỗ lực.”

... Rốt cuộc là cái gì với cái gì đây?! ! Lương Ngữ Hình lau khô nước mắt, quyết định không thềm tính toán với người đàn ông này nữa, con trai, ăn cơm thôi!

Cặp mắt to của Hạo Tử đảo lảo liêng, lắc lắc đầu, “Mẹ ời, mẹ không vui mừng bố cùng ăn cơm với chúng ta sao?”

Lương Ngữ Hình trên tay bưng canh, nhìn cậu nhóc, con trai, sự thất vọng trên mặt con có thể nào thu lại một chút không? Đây chính là huyết thống à!

Lục Hạo gật gật đầu với cậu nhóc, nói với Lương Ngữ Hình: “VẬY hai người ăn đi, anh...”

Đường đường nam tử Hán, nên lớn thì phải lớn, nên nhỏ thì phải nhỏ, Lục Hạo cho rằng, anh làm đúng.

Bởi vì, Lương Ngữ Hình kéo giữ anh lại.

Được thôi, cuối cùng, bữa tối của một nhà ba người.

Hơn nữa, cuối cùng, phòng ngủ của một nhà ba người.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử hạnh phúc, mỗi tay nắm một bên, rúc vào giữ bố mẹ, trước khi ngủ say vui mừng nói: “Bố mẹ ngủ ngon!”

Lục Hạo cười ngốc người dậy nhìn người phụ nữ ngủ ở bên kia giường, “Tiểu Ngử, nếu như buổi sáng con trai ngủ dậy không nhìn thấy anh liệu có không vui không?”

Lương Ngử Hình quả quyết lắc đầu, sau đó, Lục Hạo nói: “Có cần thử một chút không?”

Điểm này Lương Ngử Hình có lòng tin, thử thì thử, khi anh không ở đây bao nhiêu buổi sáng như vậy chẳng phải là vẫn trôi qua thế này sao! !

Thế là Lục Hạo hôn hôn lên chiếc gò má nhỏ mềm mại thơm tho của con trai đã ngủ say, xuống giường.

Lương Ngử Hình cắn chặt môi, nhắm mắt lại.

Nhưng một giây sau, không có tiếng mở cửa, trái lại, đôi môi bị mút lấy, mang theo sự nóng ẩm, tách hàm răng đang cắn chặt của cô ra.

Cô mở mắt ra, ở cự ly gần siêu cấp nhìn vào mắt của Lục Hạo.

Ngậm cắn, mang theo sự cấp thiết sâu sắc, còn có sự kìm nén, lại một giây nữa, Lục Hạo hôn lên mắt của cô, “Anh đi đây, Tiểu Ngử, ngủ ngon.”

Hôm nay trời sáng rồi, Lương Ngử Hình chống phần mí mắt dưới thâm đen lên, nghênh đón tiếng gào khóc choe chóc xé ruột xé gan của con trai.

“Hu hu... a a a... bố ơi... mẹ ơi bố con đi đâu rồi? ! !”

Hạo Tử nhỏ bé, không phân rõ ràng được rốt cuộc là mơ hay là thực, cậu hình như có bố rồi, bố chính là Lục Hạo, nhưng mà, vì sao ngủ dậy mở mắt ra, không thấy bố nữa?

Lương Ngữ Hình lòng thấy ghen, con trai, luôn luôn phơi bày thế giới của mình chân thực nhất, nếu như mình cũng có thể như thế này thì tốt biết bao.

Muốn ôm lấy con trai dỗ dành một chút, nhưng rõ ràng có người còn nhanh hơn, Lương Ngữ Hình nghe thấy cửa nhà được chìa khóa mở ra, sau đó, cửa phòng ngủ được đẩy ra, Lục Hạo đứng ngược ánh sáng, bóng dáng cao lớn, gọng kính vàng khúc xạ ánh sáng.

“Bạn nhỏ nào khóc lóc vậy?” Lục Hạo ôm con trai lên, hôn hai cái.

Hạo Tử bỗng chốc ngơ ngác, sau khi nhìn rõ là ai, lại hu hu hai tiếng nữa, còn thảm thương nói: “Bố ơi, Hạo Tử cho rằng không thấy bố đâu nữa...”

Trong lòng Lục Hạo cảm thấy sáng khoái, nhìn xem, con trai anh chính là đáng yêu như thế này! ! !

“Ờ ờ, bố đi mua đồ ăn sáng cho Hạo Tử mà!” Lục Hạo nói, chớp chớp mắt với Lương Ngữ Hình vẫn còn đang sững sờ ở đầu giường tóc rối tung, ý nghĩa là, nhìn đi, anh đã biết con trai sẽ khóc mà.

Lương Ngữ Hình mặc một chiếc áo ngủ nhung dày màu hồng san hô, vào sáng sớm của mùa đông, trông non như có thể bóp được ra nước, khiến ánh mắt của Lục Hạo tối lại.

Một ngày tiếp theo đó, bình thường giống như một ngày của một gia đình thông thường, mẹ đem bữa sáng bày lên bàn, bố đưa con trai đi tè, ăn cơm xong, bố mẹ đi làm, con trai đi mẫu giáo.

Nhưng mà, khi đêm khuya lại lần nữa đến, cậu bạn nhỏ Hạo Tử bởi vì có kinh nghiệm trước đó, ý thức về nguy cơ mất mát mạnh hơn bất cứ ai, cứng rắn chỉ huy Lục Hạo đi thay áo ngủ, đương nhiên là không cần quá tính toán xem áo ngủ này xuất hiện khi nào nữa, cậu nhóc trước khi ngủ bò thật chặt lên trên người của Lục Hạo, giống như là chú gấu cụt đuôi béo béo nhỏ nhỏ, nhỏ tiếng nói: “Bố ơi, ngày mai không cần đi mua bữa sáng, mẹ sẽ nấu, bố đợi Hạo Tử ngủ dậy rồi mới có thể dậy đó!”

Lục Hạo cười nhìn Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo, anh đợi lát con trai ngủ rồi thì đi.

Lục Hạo cảm thấy, anh không đi, anh làm sao có thể đi được! ! Anh mà đi thì anh chính là Pháo Pháo! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Một Chiếc Giường Nhỏ

Ánh mắt của Lương Ngữ Hình và Lục Hạo chiến đấu trong không khí, phát ra tiếng vang rẹt rẹt, sau đó Lục Hạo đặt chú gấu cụt đuôi béo ở trên người xuống, để con trai nằm ở bên trái, còn mình lật người một cái, nhảy qua cơ thể của con trai, xán gần đến chỗ Lương Ngữ Hình một tay tóm vào người cô trong lòng ôm lấy.

Mùa đông đã đến rồi, đêm khuya, có một thân thể nóng như lửa ở trong chăn ôm lấy bạn, với tình hình trước mắt mà nói, Lương Ngữ Hình cảm thấy, mình rất khó đẩy Lục Hạo ra.

Lục Hạo cũng cảm thấy, loại sự việc đẩy ra này, tuyệt đối là không có khả năng!

“Tiểu Ngữ hôm nay anh sẽ ngủ ở đây, là con trai nói sáng sớm ngày mai muốn thức dậy cùng với anh.” Vô sỉ xỏ lá lại nhõng nhẽo, Lương Ngữ Hình rất muốn mệnh lệnh cho bản thân mình không được nghe hiểu nghĩa bóng trong lời nói của Lục Hạo, nhưng bất lực, điều này là không thể nào.

“Đêm qua anh không ngủ cùng, em nhìn xem đã có quầng thâm quanh mắt rồi, nhớ anh rồi?” Lục Hạo duỗi tay vuốt qua dưới mắt của cô, kèm theo câu đùa.

Thế là, cô nghĩ, vậy em đến phòng khách ngủ là được rồi, giữa giữa, tuy trong lòng có một góc nhỏ rất muốn được ôm như thế này.

Lục Hạo cảm nhận thấy động tác của cô gái trong lòng, lật người một cái, ép lên cơ thể Lương Ngữ Hình, dùng trọng lượng của mình, đang cảnh

cáo cô, sau đó rất nhanh, vùi đầu xuống, hôn thật sâu, phóng thích toàn bộ sự nhần nhịn của hôm qua.

Lương Ngữ Hình bị trấn định, con trai đang ở bên cạnh người, cô đến nghiêng mặt nhìn cậu nhóc một cái cũng không được, bị kẹp chặt cứng phần đầu, bị bức há miệng ra, bị hôn mãnh liệt.

Môi lưỡi quấn quýt, Lục Hạo cố ý phát gia tiếng vang ướn át, không lớn tiếng, nhưng ở trong phòng ngủ yên tĩnh, lại vô cùng kích thích thính giác.

Khuôn mặt đỏ lên một nửa của Lương Ngữ Hình, khi Lục Hạo đem chiếc áo ngủ nhung màu san hô của cô từ phần eo kéo lên trên thì đỏ hết toàn bộ.

Lục Hạo nhìn cả một ngày, chờ đợi chính là thời khắc này.

Lương Ngữ Hình dùng tay ép giữ, ngườm to mắt khuôn mặt vừa then vừa không dám tin.

“Con trai ngủ say rồi, không sao cả.” Lục Hạo nói như vậy.

Cái gì gọi là không sao cả! ! ! Lương Ngữ Hình hung dữ đập một cái lên người Lục Hạo, kết quả tay còn chưa kịp rút lại thì bị tóm rồi, không những không giữ được trận địa của mình, trái lại bị Lục Hạo giở trò lưu manh đưa lên eo của mình, người đàn ông đó còn thì thầm bên tai cô: “Tiểu Ngữ, em vuốt ve anh, giống như là trước kia đi.”

Trước kia... lúc Lương Ngữ Hình còn chưa kịp phản kháng bị người đàn ông ở trên người một tay cởi áo ngủ ra.

Thời gian yêu nhau ngắn ngủi của bọn họ là vào mùa xuân hè đẹp đẽ nhất trong một năm, khi thời tiết bắt đầu nóng lên, Lục Hạo đã nắm chắc cô gái này, ở phòng anh, ở trên giường của anh, hai người đều nóng đến mức toát mồ hôi Lục Hạo lại có thể cứ luôn dính lấy Lương Ngữ Hình, Lương Ngữ Hình muốn lùi, cô cảm thấy mình ra mồ hôi rồi, như thế này chắc chắn rất không tốt, nhưng Lục Hạo chặn cô ở trên giường không còn đường có thể lui, cho nên, cô liền dùng tay đẩy anh, còn xấu hổ nhỏ tiếng cầu xin: “Anh, anh dậy một chút đi... nóng...”

Lục Hạo ừm một tiếng, “Nóng thì không cần đắp chăn nữa!”

Đây là sự việc khiến người ta cảm thấy vui sướng nhiều như vậy! Giữa ban ngày ban mặt, thời tiết lại nóng đến mức có thể danh chính ngôn thuận không cần đắp chăn nữa, quá tốt rồi!

Nhưng vừa nói thế này, Lương Ngữ Hình lại không chịu, “Không được!”

Vốn dĩ giữa ban ngày ban mặt hai người trần như nhộng ôm lấy nhau đã rất xấu hổ rồi, vào lúc thế này không thể không có chăn được! !

Thế là, hai người đang rúc ở trong chăn vì một chiếc chăn mà nổi nên tranh chấp, Lục Hạo thì không đi chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống mát hơn mấy độ.

Lương Ngữ Hình vừa nóng vừa ướt, mồ hôi ở góc trán cứ như vậy mà chảy xuống, Lục Hạo còn nghe thấy cả tiếng nước miếng của mình, đưa tay của cô đến trên thắt lưng của mình nói: “Chỗ này của anh mát, em vuốt ve cho anh.”

Tình yêu của lúc đó, mang theo kích động, mang theo sự trẻ trung, mang theo màu hồng phấn, điều này khiến trong những ngày tháng của 6 năm sau này Lục Hạo đều cảm thấy đầu óc của mình năm đó nhất định là

có vấn đề rồi, nếu không, làm sao một cô gái như vậy, anh lại để biến mất như thế này?

Cho đến bây giờ, trong lòng của Lục Hạo thực sự đang ôm cô gái này, bên cạnh, còn có một cậu nhóc chỉ thuộc về hai người bọn họ, anh mới chắc chắn, Lương Ngữ Hinh, em đúng là thực sự tồn tại trong thế giới của anh, hơn thế nữa vẫn luôn tồn tại, 6 năm này trước nay chưa từng mất đi.

Tay của Lương Ngữ Hinh đặt ở trên eo của Lục Hạo, vẫn là loại cảm giác như trong kí ức của cô, gầy săn chắc, nhưng vuốt dọc theo kết cấu có thể sờ được các đường cơ thịt.

“Tiểu sắc nữ.” Lục Hạo khẽ cười, búng búng đỉnh mũi của Lương Ngữ Hinh, phủ đầu xuống dùng đỉnh mũi của mình dũi dũi.

Lương Ngữ Hinh muốn rút tay lại, lúc này Lục Hạo nói: “Tiểu Ngữ, nâng tay, buổi tối đi ngủ em còn mặc nội y làm gì vậy? !”

Kiểu dáng phổ thông nhất đơn giản nhất, nhưng sai chính là ở chỗ, Lương Ngữ Hinh lựa chọn là màu đen, cứ coi như đang đêm khuya, cứ coi như không mở đèn, cứ coi như bọn họ đắp một chiếc chăn bông, nhưng Lục Hạo vẫn là nhìn thấy rõ, rãnh sâu sâu được chen ở giữa màu đen, cứ coi như nằm xuống cũng vẫn nhô lên xinh đẹp, mở rộng xuống dưới là chiếc eo nhỏ thon thon, sau đó, là chiếc quần ngủ màu hồng phấn.

Tinh khiết, và đứng đắn.

Lương Ngữ Hinh lắc đầu, áp giữ thật chặt lấy bàn tay muốn cởi cúc nôi sau lưng cô của Lục Hạo.

Một chiếc giường nhỏ, ba con người, con trai chiếm một bên, còn lại một bên khác, Lục Hạo chồm lên cơ thể Lương Ngữ Hinh không chịu xuống.

“Cho nên nói, Tiểu Ngử em phải nhanh chóng nói chuyện, bây giờ em không thể nói chuyện có phải là rất ảm ức không?” Lục Hạo nói, đem người cùng với cả chân ôm lên, ôm lên chân của anh, như thế này hai tay liền có thể rất tự do làm việc.

Rất nhẹ và dễ dàng bị ôm lên, hơn nữa thân thủ của Lục Hạo hoàn toàn không làm ồn đến con trai, trái lại, cậu nhóc động đập chân, đổi một tư thế, chiếc mông nhỏ quay về phía bố mẹ, ngủ càng say hơn giống như chú lợn con.

Lục Hạo khẽ cười, “Nhìn xem, con ngủ say rồi.”

Lương Ngử Hình thật sự là buồn bực, không thể nói chuyện, còn bị kìm giữ, lại ở trước mặt con trai, Lục Hạo anh đừng có làm bừa đó! !

Lục Hạo mang theo nụ cười, một kiểu cười có chút đe dọa rất đặc ý, cắn lên bên má của cô, ngậm mút liên tục, hôn hút một miếng, dùng lưỡi liếm qua, thuận theo mạch đó, hướng lên, duỗi vào trong lỗ tai.

Không kêu ra được, Lương Ngử Hình vô thức dùng lòng bàn tay dánh vào lồng ngực của Lục Hạo, ngẩng đầu lên, tóc hất lên lại rơi xuống.

Lục Hạo giống như là được khích lệ, nhắm chuẩn đưa lưỡi tiến vào trong miệng của cô, cắn lấy chiếc đầu lưỡi nhỏ, từng chút từng chút mút lấy, còn càn quấy vòm miệng, nhìn cô gái ở trên người không thể phát ra ngôn ngữ chỉ có thể khẽ run rẩy hơi hơi nhấc mông lên lại hạ xuống, ngón tay mềm mềm bắt đầu cào véo vào trước ngực anh.

Cả căn phòng yên tĩnh, nhưng tràn đầy hơi thở ái muội khiến người đỏ mặt tía tai.

Lục Hạo nheo mắt lại nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lương Ngử Hình, duỗi tay ra vuốt ve lên cơ thể của cô, nhẹ nhàng xoa lăn, khẽ véo một cái vào núm đỏ, anh muốn nói đó là: Cô gái, em lại dậy thì rồi à!

Đương nhiên, loại sự việc này vẫn phải để sau khi kết thúc mới nói thì an toàn hơn.

Lương Ngữ Hình rất khó chịu, một loại khó chịu căng căng, còn rất sợ hãi, sợ rằng con trai sẽ đột nhiên tỉnh dậy, chiếc gương trên quây trang điểm bên giường thành thực vạch rõ chiếu ra tất cả sự việc đang xảy ra, từ chỗ đó, có thể nhìn thấy hai người nam nữ bất chính, ôm chặt lấy nhau, vuốt ve, hôn hít, mang theo hồng triều và nhiệt khí, còn có cả tình dục.

Lục Hạo thao túng tất cả, khi Lương Ngữ Hình không để ý, rất nhẹ nhàng khéo léo nhắc mộng của cô lên cởi chiếc quần ngủ nhưng san hồ màu hồng phấn kia ra, ừm, còn cả chiếc quần lót màu đen.

Duỗi tay sờ sờ, xoa xoa, mang theo sự ẩm ướt, cười, “Tiểu Ngữ, nhanh như vậy?”

Sự xấu hổ ở trong lòng của Lương Ngữ Hình, khiến cô lúng túng mắt cũng chẳng biết nên nhìn vào đâu nữa, một bên, là chiếc gương nhìn thấy được rõ ràng rành rành tất cả mọi thứ, một bên, là cơ thể béo béo nhỏ bé và chiếc mộng cong cong của con trai.

“Nhìn anh.” Lục Hạo trầm ngâm, kéo hàm dưới của cô gái, nhìn vào mình.

Được rồi, Lương Ngữ Hình cảm thấy, nhìn anh thì càng không được, Lục Hạo anh đừng có dùng loại ánh mắt đó để nhìn em mà! ! !

Đem mặt vùi vào sơn cốc, mềm mại thơm tho, đem ngón tay thâm nhập vào hang tối, trơn láng ngọt ngào, Lương Ngữ Hình không biết nên làm thế nào, chỉ có thể đem mặt vùi vào hõm vai của Lục Hạo, từ trong gương nhìn ra, hai người giống như đôi uyên ương quàng cổ vào nhau.

Lục Hạo nhắc mình lên, trong lòng nghĩ, Lương Ngữ Hình em là tiểu yêu tinh! Nghiêm mặt nhìn, một phiến hoa trắng ngần trong gương, bọn họ

nối liền lại với nhau, chặt chẽ không thể phân rời

Lục Hạo cảm thấy, vào lúc này anh mà không kéo cò súng nữa thì không phải là đàn ông! !

Thật sự tiến vào rất sâu, từng chút từng chút cọ sát, cho đến sau khi vào đến chỗ sâu nhất, hai người đồng thời thở dốc, hô hấp.

“Ân...” Lục Hạo còn rút thời gian rảnh trên Lương Ngữ Hình, phát ra chút âm thanh khiến cô đỏ mặt, nhưng bị cô vội vội vàng vàng dùng tay bịt lại, khuôn mặt nhỏ trở nên nghiêm túc.

Lục Hạo không để ý, thậm chí dùng tay véo véo chiếc mông vênh lên rất cao của con trai bên cạnh, béo béo vô cùng đàn hồi, dọa Lương Ngữ Hình sợ chết khiếp, dịch mông muốn qua đó ngăn cản, chính là lúc này, Lục Hạo sáng khoái, anh cảm thấy bản thân mình sắp sửa sung sướng chết mất.

Cho nên nói, đàn ông thì phải lập gia đình, trong nhà phải có một người phụ nữ, bây giờ Lục Hạo vô cùng thích bàn luận một chút với những người anh em đã lập gia đình các chủ đề liên quan đến phụ nữ và đàn ông.

Bản thân Lương Ngữ Hình cũng không dám cử động bừa bãi nữa, nắm lấy cánh tay của Lục Hạo cứng đờ ở đó, vừa rồi, bên trong cô bị chạm đến rồi, rất tê, eo cũng nhũn ra rồi.

“Được rồi, em nằm xuống, để anh.” Như thế này, thì động tĩnh nhỏ nhất rồi, Lục Hạo cảm thấy, anh ầm ức một lần, Lương Ngữ Hình sau này em phải bù đắp cho anh đó!

Dem cô gái ấn xuống giường, nhắc chiếc chân trắng nõn thon dài đặt lên vai, im lặng tiến vào, từng chút từng chút, chỗ đó dính dính nhóp nhóp một mảng, âm thanh hự hự hự hự không dứt, hai tay Lương Ngữ Hình bịt lấy mặt, mặt kệ thôi, cô chẳng biết gì cả! !

Lục Hạo hôn lên mu bàn tay của cô, hơi thở nóng rực phả đến, thân dưới dùng lực, lúc đạt được sung sướng thì phát ra âm thanh rất dục dõ người ta, khiến cho mặt Lương Ngữ Hình càng đỏ hơn, càng xấu hổ.

Lương Ngữ Hình của trước đây, ở trong lòng Lục Hạo, là một bảo bối nhỏ, Lương Ngữ Hình của bây giờ, ở trong lòng Lục Hạo, là một bảo bối lớn, cẩn thận đồ dành, ngay đến loại sự việc này cũng không dám làm nhiều, kế hoạch phải chậm chậm, tấn công từng chút từng chút, cuối cùng tất cả đều là của anh.

“Tiểu Ngữ, chúng ta ở bên nhau.” Lục Hạo ôm chặt người cô lại, bởi vì nói một câu như thế này mà bị đánh một chưởng, nhưng lại vui vẻ, khuôn mặt đẹp trai bình thường lạnh băng băng vào lúc này trong bóng tối lại tràn đầy sức sống, cười tươi rạng rỡ.

Lương Ngữ Hình vẫn thấy hơi đau, to như vậy thô như vậy, đây là lần thứ hai, Lục Hạo anh là tên sói háo sắc lại giày vò em như thế này! !

Lục Hạo cuối cùng đã thấy sáng khoái, đè lên cơ thể người phụ nữ bất động, cho đến khi Lương Ngữ Hình đẩy anh ra, mới luyến tiếc không nỡ đi xuống, lật người ôm cô lại, bàn tay to lớn phủ lên phần bụng cô, thấp giọng nói: “Lương Ngữ Hình, phải nhanh chóng tốt lên, muốn hét muốn quát muốn nói gì với anh cũng đều được.”

Khóe mắt của Lương Ngữ có nước mắt chảy xuống, nghiêng mặt, rơi lên cánh tay của Lục Hạo, Lục Hạo nhẹ nhàng giúp cô lau đi.

Thế là sáng sớm ngày hôm sau, cậu bạn nhỏ Hạo Tử được như ý nguyện ngủ dậy cùng với bố, cặp mắt lớn lớn vui vẻ nheo lại thành một đường chỉ, sau khi được bố thơm thơm lên mí mắt dậy đi tè đánh răng, hai bố con xếp hàng ngang đứng xong, Lục Hạo tinh thần sáng khoái nháy mắt với con trai, Hạo Tử rất thành khẩn nói một câu: “Bố ơi, bố rất đẹp trai!”

Loại đặc ý đó, thật sự là không từ ngữ nào miêu tả được.

Bởi vì vừa sáng sớm có bố cùng ngủ dậy, Hạo Tử cũng thấy rất đặc ý, chạy đi ôm chân mẹ nói: Mẹ ơi, con chim lớn của bố với con chim nhỏ của Hạo Tử bên trên đều có đỏ đỏ! !

Lục Hạo đi đến lôi con trai ra ngoài bản thân mình lại dính đến, đương nhiên, con là con trai bố hai chúng ta có bớt giống nhau.

Lương Ngữ Hình căn bản không muốn quay đầu, Lục Hạo anh nói gì em không biết không biết! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hồi Mã Thương

Khi tất cả mọi người lơ là cảnh giác cho rằng đồng chí Lâm Tịch đã bùng ảnh của cháu ngoan hài lòng thỏa mãn đi lên chiếc máy bay quân dụng Quân nguyên soái đặc biệt chuẩn bị để bay về nhà, một hồi mã thương của đảng viên cách mạng giác ngộ rất cao giết trở lại, khiến tất cả mọi người trở tay không kịp.

Khi Lục Hạo nghe được tin tức cởi chiếc áo trắng dài trên người ra ẩn vân tay qua cửa kiểm tra an ninh chạy ra ngoài, nhưng bất lực, có người chơi nước cờ cao hơn, kiểm tra an ninh bằng vân tay của phòng nghiên cứu bí mật làm sao có thể xảy ra sự cố được? Loại sự việc dường như không có xác suất đã xảy ra rồi!

Các đồng nghiệp vui đầu không dám nhìn bữa bãi, sợ bị sát khí của Lục Hạo quét trúng, chủ nhiệm đến vỗ vỗ vào vai của Lục Hạo, dưới ánh mắt giết người của anh ngưỡng ngừng thu tay về, tuy không biết được rốt cuộc là tình hình gì, nhưng chỉ thị của cấp trên là, hôm nay không thể thả Lục Hạo về nhà.

Chủ nhiệm cười he he nói: “Hôm nay tăng ca đó!”

Tăng ca quý ý! ! Đầu óc Lục Hạo sung huyết, bắt đầu gọi điện thoại bảo Tông Chính Hạo Thần đưa người đến gỡ bỏ toàn bộ thiết bị bảo vệ an ninh, anh mặc kệ cô gái trong nhà anh sắp xảy ra chuyện rồi! !

Nhưng càng bất ngờ đó là, thị trưởng tiểu tông tắt máy.

Tông Chính Hạo Thần cũng bắt lực, lúc này, Lâm Tịch đang ngồi uống trà trong phòng làm việc tại cơ quan hành chính thành phố của anh ta uống trà, bên cạnh còn có một gói đặc sản của thành phố L Đồng Tiểu Điệp vốn dĩ chuẩn bị cho bà ấy mang về Bắc Kinh ăn.

“Hạo Hạo, dì nói cháu một câu, sự việc này đừng có tham gia, Lục Tiểu Hạo đã sắp toi rồi cháu phải đứng bên đội tốt!” Lâm Tịch uống cực phẩm Lão tung thủy tiên, dưới ánh nắng mặt trời mùa đông lười nhác cất lời nhưng vô cùng có uy nghiêm.

Tông Chính Hạo Thần là một kẻ nhanh nhạy, “Được ạ, thưa dì.”

Trong lòng nghĩ, Lục Tử, không phải anh em không giúp cậu, mẹ cậu quá lợi hại cậu vẫn nên đưa Hình Hình nhà cậu bỏ chạy đi!

Lâm Tịch hài lòng gật đầu, “Ừm, vậy bây giờ dì muốn đi gặp cháu ngoan của dì, có ý kiến gì không?”

Tông Chính Hạo Thần cười bồi nhanh chóng bảo thư kí chuẩn bị xe, trời ơi, anh làm gì dám có ý kiến!!

Trước khi ra khỏi cửa Lâm Tịch quay người nói một câu: “Hạo Hạo, bảo Lục Tiểu Hạo ở lại cơ quan làm việc thêm mấy ngày nữa, lão nương đã lo liệu ổn thỏa mọi việc cho nó rồi! Cũng không biết có phải là ta sinh ra không, cả ngày từ sáng đến tối, ì ì ạch ạch! ! Thật không phải là đàn ông! !”

Đường đường đứng đầu một thành phố mà không dám nói chuyện, chỉ có thể mím miệng cười, đưa Phật lớn ra khỏi cửa.

Sau đó, kiên quyết không mở máy, Lục Tử à, đi bình an nhé, tha thứ cho tôi!

Đồng thời, dùng điện thoại trong phòng làm việc gọi cho Quán Tử, Đại Pháo, “A lô, tôi trốn ở trên giường không muốn ra ngoài, đem người

phụ nữ của mình cũng trông nom tốt rồi sẽ không gây loạn! !”

Đại Pháo kêu than: “E đây phụ nữ còn không biết ở đâu! ! Em không đi, mọi người mỗi người đều ở chỗ này tìm phụ nữ rồi em cũng muốn tìm phụ nữ ở đây! ! !”

“Ừm, cậu ôm bản thân mình ngủ!”

Còn về chuyện vì sao không có thông báo cho hai tên Chiêm Nghiêm Minh, Tông Chính Hạo Thần cảm thấy, Minh Tử cậu là tên gian thần bội đờ, dù gì cậu đã trở thành chiếc túi khôn của nhạc mẫu cậu, vậy thì, các anh em tạm thời không gặp, hôn lễ của cậu chúng tôi xuất hiện.

Thế là, Lâm Tịch đi xe riêng của thị trưởng tiểu tông, đến cửa của Broom.

Tuy không biết mẹ cháu trai hình dáng như thế nào, nhưng Lâm Tịch cho rằng, cháu ngoan của mình đáng yêu như vậy, cầm tấm ảnh đi hỏi han khắp nơi một chút, chuyện gì cũng giải quyết được.

Quả nhiên, đầu ngõ nhỏ có một người phụ nữ bày sạp nhỏ bán bánh hành nói: “Ai da da, Hạo Tử đây mà, cậu bé rất thích ăn bánh hành nhà tôi!”

Lâm Tịch đắc ý cười, mua một túi bánh hành của người phụ nữ, đi đến tiệm hoa Ngữ Hình.

Đi mấy bước, quay đầu lại nói với lái xe vẫn còn đứng ở đó: “Quay về đi, muốn giám sát ta?”

Tông Chính Hạo Thần hoàn toàn không thừa nhận sự việc này, nhận được điện thoại báo cáo của tài xế liền cho người ta trực tiếp tan làm.

Còn Lục Hạo thì thật sự tức giận rồi, khí thế lớn mạnh giống như Saiyan trong phim hoạt hình của con trai, không nói gì, gọi một cuộc điện thoại cho cô gái nhà mình, nhưng vẫn còn chưa nghĩ xong nên nói gì.

Lục Hạo cảm thấy, anh thật sự là không dễ dàng, khó khăn lắm ăn được miếng thịt, mẹ à mẹ có thể nghỉ ngơi một chút không?

“...”

“Tiểu Ngử, gõ một cái ở nhà, gõ hai cái ở trong tiệm.”

“...”

Không có trả lời, sau đó, Lục Hạo cười, người tính không bằng Trời tính nhỉ!

“Vậy hôm nay đừng quay về nữa, đến ‘Nhân Lương’ đợi anh tan làm, anh đi đón em cùng về nhà.”

Lương Ngử Hình không nói, Lục Hạo có phải là anh quên mất con trai vẫn đang ở trường mẫu giáo không?

Người đàn ông lúc này cũng nhớ ra cậu nhóc rồi, khẽ cười nói: “Anh sẽ đi đón con.”

Thế là, bữa tối cứ định ở “Nhân Lương” rồi, nhưng mà Trời biết Lục Hạo phải ra ngoài như thế nào đây.

Mà Đồng Tiểu Diệp ở trong nhà với con hoàn toàn không nghe lời ông xã thân yêu, chống tay mạng sườn nói: “Hình Hình có khó khăn em phải đi cứu cô ấy! !”

Tông Chính Hạo Thần ở trong phòng làm việc chống trán, đứng lên mặc áo khoác ngoài, cô gái nhỏ trong nhà tạo phản rồi, anh phải về sớm.

Lương Ngữ Hình lái chiếc xe đạp điện nhỏ trên đường từ ruộng hoa quay về trong thành phố, hôm nay cô đi đặt hàng không mở cửa tiệm, còn đang nghĩ muốn đến chợ thực phẩm lớn một chút đi mua con cá tươi về nhà làm món canh đầu cá om đậu phụ cho con trai, thịt cá có thể làm cá miến hấp.

Cô vẫn không biết, thời gian Lục Hạo hứa cho cô đã giữ không nổi nữa rồi, chẳng mấy chốc, cô sẽ phải đối mặt với hiện thực.

Lâm Tịch nhìn cửa của tiệm hoa thất thần một hồi, nghĩ rất nhiều sự việc, mấy tên nhóc bọn nó chân tay lại nhanh như vậy? Đã di chuyển người đi ngay ở trước mắt lão nương rồi? Không thể nào nhỉ!

Vốn dĩ dự định cứ ngồi ở cửa đợi người về, nhưng điện thoại vang lên, Lâm Tịch cầm ra nhận cuộc gọi, “Quản Bá Thiên bây giờ tôi không rảnh uống trà với ông, ăn cơm cũng không rảnh.”

Quản nguyên soái đang đau đầu, “Vừa rồi nhận được báo cáo cấp một, viện nghiên cứu đã bị phá dỡ rồi, không nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra, người phụ nữ gà bà có thể không cần phải gây thêm loạn cho tôi đây không! ! Còn nữa tất cả bọn nhóc con đều tắt máy, ông đây rất bức bối! !”

Lâm Tịch cũng có chút không ngờ tới được, “Lục Tiểu Hạo phá dỡ? Ủm, xem ra nhiều năm như vậy rồi sự chuyên nghiệp của nó vẫn là quá cứng nhắc!”

Quản nguyên soái lúc này sâu sắc cảm thấy được, trên thế giới này, vẫn là bà vợ mất sớm của ông là tốt nhất tốt nhất, những người phụ nữ khác đều không thể lý luận được! !

Cuối cùng, Lâm Tịch được binh đặc chủng lão đại của Quản gia đón lên xe, chẳng có cách nào, lão đại của Quản gia khuôn mặt tê liệt, Lâm

Tịch chẳng tài nào giao tiếp được với cậu ta.

Người và người, luôn luôn có một lần gặp nhau, có thể là sạt vai mà qua, có thể là nhìn nhau cười một cái, rất nhiều rất nhiều lần lướt qua nhau, mới tạo thành được lần gặp gỡ quan trọng nhất đó.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, sự gặp gỡ của cô và Lục Hạo hoàn toàn không giống như sự gặp gỡ như thế được vận mệnh chú định giữa cô và Lâm Tịch nữ vương.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cướp Xe Cướp Người

“Dừng một chút! !” Khi lão đại Quản gia lái xe chở Lâm Tịch xuyên qua khu vực phồn hoa nhất của thành phố L để đến khu vực quân sự, nữ vương quát lớn.

Chiếc xe biển quân sự, liền trực tiếp rất rất đột ngột dừng lại ở trước đèn giao thông của con đường bắt đầu vào đường một chiều, cảnh sát giao thông ở bên cạnh căn bản không đi đến xem, còn giúp chỉ huy những chiếc xe khác bị tắc lại phía sau giải tán.

Lão đại của Quản gia trước nay vẫn luôn bình tĩnh, cũng bị việc đồng chí Lâm Tịch ngồi ở ghế sau sai khiến lái xe của mình một cách tự nhiên làm cho anh chẳng biết làm thế nào.

Lâm Tịch hạ cửa sổ xuống, nhìn vào cô gái đi trên một chiếc xe đạp điện nhỏ ở bên cạnh cười hi hi nói: “Có phải là đã gặp qua cháu ở đâu không?”

Xe của Lương Ngữ Hình đang đi sát gần xe của Lâm Tịch dừng lại chờ đèn đỏ, nhìn thấy Lâm Tịch từ trong cửa sổ xe thò đầu ra đánh giá cô, cô cũng liền lịch sự mỉm cười, hai giây sau, bị Lâm Tịch mở cửa nhanh nhẹn nhảy xuống tóm lấy cánh tay.

Lương Ngữ Hình bị tóm lấy tay có chút kinh ngạc, trong lòng nghĩ trên đường lớn cũng chẳng thể cướp bóc như thế này nhỉ?

Lão đại của Quản gia chưa gặp qua Lương Ngữ Hình, cũng không biết nữ vương bệ hạ rốt cuộc trúng gió gì như thế này, nhiệm vụ không thể hoàn

thành theo thời gian, đang bận báo cáo cho Quản nguyên soái, nhưng chỉ chớp mắt một cái ngẩng đầu lên, đã không thấy Lâm Tịch đâu nữa, đồng thời, chiếc xe đạp điện kia và chủ nhân cũng mất tích.

Lão đại của Quản gia nhảy ra khỏi cửa xe, cảnh sát giao thông phía sau đi đến hữu tình nhắc nhở, “Lão thái thái thân thủ rất nhanh, chờ người đi rồi! Đó, phương hướng đó!”

Bây giờ làm thế nào? Theo chỉ thị của Quản nguyên soái, “đuổi quay lại cho ông đây! !”

Lương Ngữ Hình ngồi ở phía sau chiếc xe đạp điện cảm thấy rất thần kì, lão thái thái có tinh thần như thế này, còn biết đi xe đạp điện! ?

Khi cô bị Lâm Tịch dùng sức một tay đẩy từ ghế lái xuống ghế sau, hiếm có khi nhanh nhẹn, ngồi vào ghế sau, đây là xe của mình, lão thái thái bà muốn thế nào? ! !

Lâm Tịch lái chiếc xe đạp điện vừa cũ vừa nhỏ với một loại cảm giác tự tin hóng gió, tự mình cảm thấy tốc độ tối đa khá tốt, còn phân thân nói chuyện với Lương Ngữ Hình: “Tiểu cô nương cháu tóm chắc, ta đi nhanh lắm đó, cháu đừng có ngã xuống! !”

Lương Ngữ Hình nghe lời đưa hai tay vòng vào eo của Lâm Tịch, ôm lấy, nhưng mà, rốt cuộc là muốn đi đâu đây?

Lâm Tịch lao vù vù về phía trước trên con đường chính người rất đông xe rất nhiều, thỉnh thoảng lại làm một động tác lượn vòng, Lương Ngữ Hình lo lắng thấp thỏm ngồi ở phía sau không biết nên làm thế nào, nhìn cảnh sắc xung quanh càng lúc càng quen thuộc, cuối cùng ngoặt đuôi một cái đẹp đẽ chiếc xe di chuyển nhanh như bay dừng lại trước cửa tiệm hoa Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình hơi dần ngốc ra, vì sao đã đến chỗ này rồi?

Lâm Tịch rất đặc ý đem chìa khóa xe trả lại cho Lương Ngữ Hình nói: “Ha! Muốn lừa lão nương quay về sao, cửa sổ cũng chẳng có đâu!”

Sau sự việc, Lục Hạo từ lặng lẽ thở dài tán thưởng Lâm Tịch nhà anh từ trong tận đáy lòng, mẹ à tổng cộng trên đường lớn của thành phố L này mẹ mới được xe chở đi qua có hai lần như vậy đã có thể chuẩn xác đưa bà xã của con về nhà theo tuyến đường vốn định không lãng phí chút nào, thật là đồng chí tốt của cách mạng đó!

Hơn nữa sự việc này cũng mang đến cho Tông Chính Hạo Thần một chút không vui vẻ, xí! Thành phố L của anh lớn thế nào? Lão thái thái dì làm tổn thương lòng tự trọng của cháu quá rồi! !

Kì lạ chẳng hiểu làm sao bị bắt cóc, hơn nữa còn bắt cóc đến cửa nhà mình Lương Ngữ Hình cảm thấy rất kì quái, chỉ thấy lão thái thái khua khua tay, “Tiểu cô nương cháu mau về nhà đi nhé, ta ở đây đợi người!”

Lương Ngữ Hình mỉm cười, chỉ chỉ vào biển hiệu của tiệm hoa Ngữ Hình lại chỉ chỉ vào mình.

Lâm Tịch vừa rời trên suốt quãng đường chẳng chú ý gì, bây giờ mới phát hiện, hỏi một câu rất trực tiếp: “Không thể nói chuyện?”

Lương Ngữ Hình gật gật đầu, cô thấy rất bình thường trước những điều này, nhiều năm như vậy cũng đã quen rồi.

Lâm Tịch thấy hơi ghen ngào, cô gái xinh đẹp như thế này, thật là đáng tiếc như vậy! Nhân tiện cũng chia sẻ một chút sự khổ sở của mình, nói với cô: “Thực ra không thể nói chuyện cũng chẳng sao cả, giống như lão nương đây cơ thể khỏe mạnh giọng nói vang dội, đi đến đâu người ta cũng nhường ta ba phần, thế mà chẳng phải là vẫn sinh ra một tiểu tử thối không có bản lĩnh, đến hôm nay già rồi còn sa sút đến bước cả nhà chẳng

thể đoàn viên, có cháu ngoan không thể ôm hôn, niềm vui bình dị gì đó, lão nương nằm mơ cũng nghĩ tới!”

Một câu nói có gia đình không thể đoàn viên, khiến cho Lương Ngữ Hình đột nhiên đỏ tròng mắt, nhìn vị lão thái thái trước mặt này, nhớ lại mẹ của mình.

Lâm Tịch rất xúc động ôm lấy cánh tay của Lương Ngữ Hình vỗ vỗ, “Aiz, cô gái cháu nhanh chóng về nhà đi, không cần ở cùng ta, ta phải ở đây đợi con dâu ta, à, tiệm hoa này chính là của con dâu ta!”

Đất bằng vang tiếng sấm, trong lòng Lương Ngữ Hình loảng xoảng một cái, ngẫm tự cầu mong hy vọng sự việc không phải giống như cô nghĩ, sau đó chậm chậm lùi ra sau, khởi động chiếc xe đạp điện chuẩn bị rời đi, nhưng Trời không chiều lòng người, hoặc là nói, đây chính là duyên phận, người phụ nữ bán bánh hành ở con ngõ bên cạnh chuẩn bị thu hàng về nhà, trong tay xách một chiếc túi đựng những chiếc bánh hành chưa bán hết đi đến chặn tuyến đường Lương Ngữ Hình đang muốn chạy trốn, kéo tay của cô nói: “Ngữ Hình à, mang về cho Hạo Tử ăn đi!”

Bóng dáng của đồng chí Lâm Tịch, quay đầu động tác chậm, chậm chậm, cực chậm, nhìn sang Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình cứng đờ đứng im ở đó, chỉ nghe thấy khán giả nhiệt tình lại nói câu nữa: “Aiz lão thái thái bà chẳng phải là tìm người sao? Cô ấy chính là mẹ của Hạo Tử!”

Mặt trời ngả về tây, xẩm tối ngày đông luôn luôn khá là lạnh, Lục Hạo từ viện nghiên cứu chạy ra ngoài, máy cảnh báo cứ mãi rú còi, anh chẳng buồn để ý lao đến bãi đỗ lấy xe, nhưng không ngờ rằng chiếc xe cũng bị người ta đâm hỏng lốp rồi, bãi công ở trên bãi xe.

Được rồi, phương tiện công cộng vẫn còn rất nhiều, anh gọi taxi, đi đến trường mẫu giáo đón con trai về, nhưng không ngờ rằng, cô gái vốn dĩ nên ở ‘Nhân Lương’ đợi bố con bọn anh lại đứng ở đầu con ngõ, bên cạnh, là Lâm Tịch nữ vương nhà anh.

“Mẹ ơi!” Hạo Tử cũng nhìn thấy Lương Ngữ Hình rồi, cười vui mừng muốn lao đến đó, nhưng lúc chạy được nửa đường phát hiện ra Lâm Tịch nữ vương, đột nhiên thay đổi sắc mặt, chiếc chân mập ngăn nhỏ đang bước lùi lại, vừa chạy vừa hét: “Bố ơi, chạy mau! ! Bà nội đó lại đến đánh bố rồi! ! !”

Hạo Tử nhỏ bé, vẫn chưa thể liên hệ được quan hệ giữa bản thân cậu với bà nội Lâm Tịch và bố Lục Hạo lại với nhau, chỉ là sợ hãi Lục Hạo lại sắp bị đánh.

Mặt của Lục Hạo, trước nay chưa từng đen qua như thế này, Lương Ngữ Hình, em đến nói cũng không thể nói còn chạy đến đây muốn như thế nào? Em cứ không chịu nghe lời của anh để anh đau lòng như thế này có phải không! !

Ôm cậu nhóc đang lao đến vào trong lòng, nhanh chân bước đến, chắn vào giữa Lâm Tịch và Lương Ngữ Hình, Lục Hạo nói: “Ở trước mặt của mẹ đứa trẻ mẹ đừng dọa nó nữa.”

Một câu nói, nhắc nhở Lâm Tịch từng có hình tượng không tốt ở trong lòng của cháu ngoan.

Nhưng, bà vẫn thấy hơi tức giận, “Lục Tiểu Hạo, lão nương chẳng hề nói gì cả! !”

“Vâng, vậy thì không cần nói, bác Quân đang đợi mẹ ăn cơm, con bảo người tới đón.”

Hạo Tử quay mặt ra chăm chú nhìn Lâm Tịch, sau đó giọng non nớt nói: “Bà nội bà đừng đánh bố cháu, Hạo Tử có bố rồi!”

Bà nội tiếng gọi vừa sợ hãi vừa ảm ức lại cần trọng dè chừng, trái tim của Lâm Tịch, có hàng nghìn loại dư vị vô cùng khó chịu, muốn ôm cháu ngoan vào trong lòng hôn thật mạnh hai cái, nhưng rõ ràng, cậu nhóc sợ bà.

Lương Ngữ Hình đứng ở sau cùng, vừa rồi người phụ nữ bán bánh hành đã tự động rời đi, cô nắm chắc tay lái của chiếc xe điện, bên trên còn treo một túi bánh hành.

Người vốn dĩ không biết nói chuyện là rất thiếu cảm giác tồn tại, mình nên làm thế nào? Sự việc có phải là rất tồi tệ không? Mình muốn nói gì đó, nhưng mà nên nói gì? Mình chẳng thể nói được gì cả.

Lâm Tịch sẽ không bỏ qua cơ hội như thế này, dù gì người đã đến rồi, thì phải nói rõ ràng, rõ ràng thoải mái là nguyên tắc làm việc của bà.

“Ta không đi, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lục Hạo khẽ giọng nhần nhịn nói: “Mẹ, quay về chúng ta nói, hôm nay không phải là lúc.”

Lâm Tịch đang muốn nói, đùa đấy à, lão nương đâu có làm sai điều gì, Lục Hạo mặt mũi con kiêu gì đó? ! Mẹ cứ muốn nói vào hôm nay đấy! Nhưng mà Hạo Tử khóc thét một tiếng, làm rối tất cả.

Cậu khóc đòi xuống khỏi người Lục Hạo, bởi vì cậu nhìn thấy mẹ khóc rồi.

Lương Ngữ Hình rơi nước mắt, cô đang nghĩ bản thân mình có phải là người phụ nữ xấu không, vừa rồi Lâm Tịch nói với cô những lời kia: “... sinh ra một tiểu tử thôi không có bản lĩnh, đến hôm nay già rồi còn sa sút

đến bước cả nhà chẳng thể đoàn viên, có cháu ngoan không thể ôm hôn, niềm vui bình dị gì đó, lão nương nằm mơ cũng nghĩ đến!”

Đúng vậy, mình chính là kẻ đáng chết này, hại chết bố mẹ của mình, bây giờ còn bá chiếm con trai khiến mẹ của Lục Hạo cảm thấy đau lòng.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sự Kiện Trọng Đại

Không chỉ là Hạo Tử, bản thân Lục Hạo cũng hoảng rồi, Lương Ngữ Hình em đã khóc ở trước mặt anh khi nào? Bây giờ ấm ức như thế này trong lòng anh rất không thoải mái, là lỗi của anh, không bảo vệ được tốt cho em.

Lâm Tịch thấy có chút kì lạ chẳng hiểu gì cả, “Cô gái ta đâu có mắng cháu đánh cháu đâu cháu khóc cái gì? Lục Hạo con làm rõ mọi chuyện cho lão nương đi! ! Lão nương còn chưa kịp nói chuyện con đã xông đến rồi, thế nào, là muốn đánh nhau với ta sao? Đến đi, đến đi ai sợ ai chứ! !”

Vừa nói như thế này, Lương Ngữ Hình lại thấy có lỗi không biết nên làm như thế nào, dùng mu bàn tay lau nước mắt, nhưng bộ dạng mặt mũi ấm ức đó thật sự khiến Lục Hạo rất muốn đem phá dỡ cả con đường này đi.

Hạo Tử từ trên người của bố bỏ xống ôm lấy chân của mẹ hoảng loạn bất an, cậu không thích bà nội này, lần trước thì đánh bố, bây giờ lại khiến mẹ khóc.

Nước mắt của Lương Ngữ Hình không cầm được, đã rất lâu rồi chưa từng khóc như thế này, lông mày chảy xuống, cặp mắt to to đỏ ửng.

Trái tim của Lục Hạo, co thắt lại méo mó, cuối cùng, đem lão thái thái trước mặt ôm ngang ra, Lâm Tịch ở trong lòng con trai đánh trả mãnh liệt, một đôi nắm đấm đập lên đầu lên ngực, vùng vẫy đòi xuống.

“Mẹ, thực hiện nguyện vọng của mẹ, con trai ôm công chúa mẹ thấy thế nào?” Lục Hạo hít thở sâu, tránh lé cú đấm khua đến của Lão thái thái,

kính lủng liểng treo trên sống mũi, đi về Broom.

Quản Tử đáng thương nằm đó cũng trúng đạn, rõ ràng là ở trong tầng hai xem kịch nhưng bị bắt quả tang tại hiện trường, Lục Hạo một chân đá cửa, áo sơ mi trên người cũng bị Lâm Tịch xé rách ba chiếc cúc, khẩu khí bình tĩnh trước nay chưa từng có, anh nói: “Quản Tiểu Nhị, xem có vui vẻ không? Chuẩn bị chiếc xe cho mẹ tôi.”

Bình tĩnh như thế này, khiến Quản Tử vô cùng căng thẳng, toi rồi toi rồi, Lục Tử muốn giết người rồi.

Phía cửa truyền đến một tiếng huýt sáo đẹp dễ lạnh lốt, hai mắt Quản Tử mờ lung chạy qua đó lao vào trong lòng bà xã nhà mình, Liên Dịch nặng nề đập một cái vào đầu của anh ta giận dữ nói: “Anh đừng nhăm bên rồi em không cần anh!”

Lục Hạo gật đầu cảm ơn với Liên Dịch, nói một câu “Giúp anh trông chừng một chút”, ôm mẫu hậu bệ hạ nhà mình lên chiếc xe phân phối lớn của Liên Dịch.

Nhưng mà, lên chiếc phân phối lớn rồi đồng chí Lâm Tịch lại không giẫy giụa nữa, Lục Hạo liếc một cái, “Cảm động? Mẹ, hôm nay mẹ lời quá rồi.”

Đồng chí Lâm Tịch tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân mình là bởi vì mê lực của phân phối lớn quá mạnh mẽ mà an phận giữ mình, dù gì, nếu như còn giẫy giụa, vậy thì không thể ngồi nổi lên xe rồi, á, chiếc xe này rất mới, lão nương thử một chút!

Lục Hạo khe khẽ thở phào một hơi, nhìn nhìn cậu nhóc và cô gái vẫn còn đứng ở đó, trong lòng lại chùng xuống, quay người, lên xe, lái chiếc phân phối lớn lái đi nhanh như bay.

Lâm Tịch ngồi ở phía sau con trai hưởng thụ gió và tốc độ tối đa, trong lòng thoải mái, sinh đứa con trai lớn như thế này đến hôm nay cũng coi như có chút tác dụng rồi!

Lục Hạo lái xe đi nhanh như máy bay, trên đường xe chạy vạch ra một đường trơn tru như nước chảy, đương nhiên, tiếng bấm còi bất mãn phía sau cũng vẫn rất chói tai, nhưng mà Lâm Tịch là ai, bà hung dữ quay đầu ngườm một cái, trong miệng chửi nói: “Trong thành phố cấm bấm còi cậu có hiểu hay không đó! ! ! Cần thận tôi gọi Tông Chính Hạo Thần bắt cậu lại! !”

Đương nhiên, nói xong một câu bà cũng đã chẳng nhìn thấy tài xế vừa mới bấm còi đâu nữa rồi.

Đến cửa của khu quân sự, sớm đã có lão đại của Quân gia đứng ở cửa đợi, Lục Hạo không có thời gian vào trong, mà lão đại của Quân gia là phụng mệnh nhất định phải đưa lão thái thái vào trong, hơn thế nữa, đường đường là binh đặc chủng, bị một lão thái thái nhỏ bé chạy mất trong tay hai lần, loại sự việc này tuyệt đối không được cho phép xảy ra!

“Mẹ, mẹ vào trong trước đi, người hôm nay đã nhìn thấy rồi, những thứ khác đừng có nhúng tay vào.”

Lâm Tịch rõ ràng không nguyện ý, hai tay chống eo muốn tranh biện một hồi, nhưng Lục Hạo nói: “Thỏa mãn tâm nguyện của mẹ đi xe phân phối lớn hóng gió một lượt rồi, mẹ, mẹ hãy nghỉ ngơi đi, quay về đừng có nói cho bố con.”

Nói đến ông lão nhà mình, Lâm Tịch liền có chút do dự, ông lão đó nếu như biết hôm nay lão nương đi hóng gió như thế này chắc chắn lại sẽ càu nhàu, bỏ đi, vẫn là đừng có nói cho ông ấy biết thì tốt hơn.

Gật gật đầu, Lâm Tịch nói: “Lục Tiểu Hạo, nhà chúng ta không vứt bỏ, cô ấy sợ cái gì? Hôm nay mẹ thấy rồi, là một cô gái tốt.”

Lục Hạo lái xe quay về, trong lòng càng lo lắng thì trên mặt càng bình tĩnh, cô gái anh đang lo lắng, bây giờ như thế nào rồi?

Xe dừng ở “Broom”, cửa cuốn trong tiệm của Lương Ngữ hình mở một đường nhỏ, Lục hạo khom eo xuống đi vào, Lương Ngữ Hình vui mặt vào trong lòng con trai, còn Hạo Tử rất hiểu chuyện lúc thì xoa xoa đầu mẹ, lúc thì hôn hôn mu bàn tay mẹ.

Ở bên cạnh, Liên Dịch dựa vào cửa sổ kính hút thuốc.

Cô ra hiệu, Lục Hạo xua xua tay không muốn, trong lòng nghĩ, cô nàng đàn ông con trai anh đang ở đây cô lại dám để nó phải hút thuốc thụ động sao! ! ? Thêm vào đó sai lầm mà người đàn ông nhà cô lần này mắc phải, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Một tay kéo lấy người phụ nữ của mình, đồng thời cầm lấy cổ áo của con trai đỡ lên, nhìn vào cặp mắt to hơi ươn ướt của cậu nhóc, Lục Hạo nói: “Con trai, hai chúng ta giao ban, bây giờ con cùng dì Liên Dịch đi ăn cơm, để mẹ con tiếp tục khóc một chút trong lòng bố.”

Hạo Tử không yên tâm lắm về mẹ của mình, còn không quên dặn dò nói: “Bố ơi, bố phải giống như con xoa xoa cho mẹ thế này, bố còn phải hôn hôn mẹ.”

Trái tim nặng nề của Lục Hạo đột nhiên có chút vui mừng, con trai anh đáng yêu như vậy đấy! ! Yên tâm yên tâm, anh đương nhiên phải xoa cô hôn cô!

Liên Dịch nhanh chóng đưa cậu nhóc ra ngoài, hơn nữa còn chu đáo tắt đèn của tiệm hoa đi.

Không còn chiếc bụng vào bộ ngực tròn tròn của con trai nữa, Lương Ngữ Hình chỉ có thể đem mặt vùi vào bộ ngực đang ở trước mặt mình không ngước lên, trái tim của Lục Hạo, mềm nhũn chẳng ra hình dạng gì, kéo người vào trong lòng, “Khóc đi, bờ vai anh rắn chắc hơn của con trai.”

Một tiệm hoa nhỏ bé, có rất nhiều chiếc thùng nhựa màu đỏ bên trong có đựng những cành hoa nhỏ nhắn, được lưới nylon bọc lấy, đợi khách hàng đến mang chúng về nhà.

Có một làn hương hoa nhàn nhạt, từ quanh người và trên cổ của Lương Ngữ Hình xâm nhập vào trong mũi Lục Hạo, anh vùi đầu vào trong hõm vai của cô gái, hai người trông giống như đôi uyên ương vòng cổ vào nhau. Lục Hạo nhìn thấy một cành hoa nhỏ được cấy ghép lớn lên trong chiếc chậu hoa đã nở rồi, vào lúc này, thời khắc cô gái của anh đang khóc lóc.

“Lương Ngữ Hình, có hoa ở rồi.” Anh nói, hơn nữa không quên lời dặn dò của con trai, hôn hôn lên vành tai lộ ra ngoài của cô gái.

Quá thân mật, mà lúc này, Lương Ngữ Hình cũng chẳng có sức lực để tránh né, chỉ hy vọng có thể cứ mãi ở lại trong vòng ôm này, mãi mãi vĩnh viễn.

“Có cảm thấy bản thân mình rất thiệt thòi không? Nhìn xem, không thể nói chuyện em đã thiệt thòi nhiều thế nào rồi!” Lục Hạo nói, “Lương Ngữ Hình, nếu như có thể, em cần phải khí thế mạnh mẽ nói với lão thái thái nhà anh, những năm này, em chăm sóc cho Hạo Tử rất tốt, bởi vì em yêu con trai của bà ấy mới đặt tên cho của con mình một cái tên giống như vậy, em rất tự trọng rất kiên cường, em là một người mẹ tốt đủ tư cách xứng đáng với chức vị.”

Năm đắm của Lương Ngữ Hình buông thõng xuống, Lục Hạo chỉ cảm thấy bản thân mình bị chú mèo nhỏ này cào khiến trong lòng nhột nhột,

dùng chóp mũi chống lên hàm dưới của cô, ngón tay véo giữ chiếc cằm nhỏ nhắn, môi phủ đến.

Nụ hôn mang theo sự an ủi, từ trước đến nay đều là rây rữa quyền luyện nhất, Lục Hạo đem cảm xúc ở trong lòng thể hiện qua nụ hôn, hy vọng cô gái ngồi trên chân của anh được anh ôm chặt ở trong lòng có thể nhanh chóng tỉnh táo, thực ra, sự việc năm đó, thật sự không thể trách em.

Lục Hạo rời khỏi môi của Lương Ngữ Hình, nhìn thấy cô ấy bị mình hôn đến mức đỏ căng lên, rất hài lòng, cười, cặp mắt nhỏ dài nheo lại, mang theo ý vị sâu xa.

Trong miệng đều là vị đắng, Lương Ngữ Hình, những năm này rốt cuộc em đã giày vò bản thân mình đau khổ bao nhiêu?

Mắt của Lương Ngữ Hình hơi mọng lên, da mắt sưng sưng trong căn phòng nhỏ tối om om này nhìn vẫn rất đáng yêu, khịt mũi giống như làm nũng lại dựa vào vai của Lục Hạo không chịu ngóc dậy.

Lục Hạo xoa đầu cô, trầm giọng nói: “Tiểu Ngữ, em thử xem, em thử gọi tên của anh một chút xem.”

Có sự tĩnh tại trong thoáng chốc, sau đó, Lương Ngữ Hình ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghiêm túc đầy vẻ mơ hồ, bờ môi động đậy.

“Ừm, hãy thử một chút, chúng ta hãy thử một chút xem sao, không cần nghĩ nhiều.” Có Trời biết được trong cuộc đời này Lục Hạo đã từng nói những lời như thế này với ai, nhớ lại năm đó khi em gái ruột của mình khuôn mặt toát lên vẻ xinh đẹp ôm lấy chân anh đòi uống sữa anh cũng thuận tay đem người ném cho Chiêm Nghiêm Minh quay đầu bỏ đi luôn.

Lục Hạo sớm đã tư vấn qua người có vai vế nhất trong phương diện này, biết được loại sự việc này căn bản không cần bác sĩ, loại người này vốn dĩ cũng không thể gọi là bệnh nhân, có điều, cần có thời gian, giải phóng bản thân mình, thì mọi thứ đều sẽ tốt lên.

Lương Ngữ Hình động đập da môi, đây là một loại cảm giác rất xa lạ, chiếc miệng đã bãi công nghỉ ngơi từ rất lâu trước đây vẫn chưa biết phải vận hành như thế nào.

Lục Hạo đem ngón tay của cô đưa lên môi của anh, “Nói theo anh, Tiểu Ngữ, gọi anh, Lục Hạo.”

Lương Ngữ Hình đem một bàn tay còn lại ấn lên trên môi của mình, cảm nhận được xúc cảm và sự rung động trên môi của Lục Hạo, mang vào trong lòng của mình, cùng làm như thế một lần.

“Đúng, rất tốt, Lục Hạo, Lục Hạo.” Lục Hạo hết lần này đến lần khác gọi tên của mình, bởi vì anh muốn nghe, anh muốn câu đầu tiên cô gái này nói ra là tên của mình.

Lương Ngữ Hình há miệng ra, nhưng bờ môi không chịu sự khống chế đi về hai hướng, căn bản không phát ra được hình môi như của Lục Hạo. Trong đầu óc rất loạn, nhớ lại buổi sáng sớm của 6 năm về trước đó, cô ở trong cục cảnh sát cất lớn tiếng khóc, đẩy tay của cảnh sát giải quyết vụ án ra, cứ mãi mãi bấm tên của Lục Hạo.

Lục Hạo, làm thế nào đây, em làm sai việc rồi, không thể tha thứ cho bản thân mình.

Nhưng mà ngày hôm nay, sau khi an ủi cô gái và con trai của mình ngủ say, Lục Hạo xuống giường đi chân trần dẫm lên sàn nhà gạch đến phòng khách gọi điện thoại.

Đầu tiên, là tiểu nhị nhà họ Quán không dám không nhận điện thoại nếu không thì sẽ chết càng thảm hơn.

Lục Hạo nói: “Tiểu Nhị, mẹ ruột tôi và người phụ nữ của tôi đã đang đứng ngay ở trước mắt cậu, cậu đã có bản lĩnh không nói một tiếng với tôi, được đó, tôi biết rồi, trong lòng tôi rõ rồi, khi tôi ở Bắc Kinh cứu cậu uống công rồi, khi đó tôi cứu con chó cũng tốt hơn mấy lần so với cứu cậu, khi cậu ở trong phòng giám hộ đi ra là tôi chạy trước chạy sau sắp xếp, cô nàng đàn ông nhà cậu khi đó muốn đi vào xử lý người tôi còn không nói một câu, muốn vào thì vào, nếu không cậu cho rằng những người đó là kết thúc như thế nào?”

Lục Hạo đã biết nói một loạt lời này Quán Tử đã an tâm rồi, trái tim căng thẳng thấp thỏm kia đã yên ổn được, cười hì hì đền tội, “Anh Lục Hạo, ai da da em sai rồi, em thật sự sai rồi, bà xã em hôm nay cũng không để em chạm vào nói là phải thay Hình Hình báo thù! Anh là đại nhân có lòng đại lượng thì tha cho em một lần đi, sau này em nhất định tìm được cơ hội báo đáp!”

Rất tốt, chờ đợi chính là một câu này, cho nên Lục Hạo nói: “Ừm, đưa lão thái thái nhà tôi quay về, đích thân giao vào tay của bố tôi, chút việc con con này, cậu sẽ làm được chứ?”

Tuy ở trong lòng Quán Tử, đây chính là một nhiệm vụ bất khả thi, nhưng mà, theo như quán tử thấy, đưa lão thái thái về Bắc Kinh là phải trải qua nghìn vạn vất vả, nhưng Quán Tử vỗ bụp bụp vào ngực, “Được ạ, không vấn đề gì, làm sao có thể sẽ có vấn đề! ! Ha... Ha ha! !”

Sau đó, thì đến lượt Tông Chính Hạo Thần rồi, đối đãi với những kẻ địch khác nhau phải dùng thủ đoạn không giống nhau, điện thoại của Lục Hạo gọi đi, một giây sau thì được nghe máy, vẫn còn chưa nói chuyện ngược lại Tông Chính Hạo Thần không chống đỡ được đã nói trước, anh ta nói; “Lục Tử, lần này không phải là anh em không giúp cậu, lão thái thái ở

trong phòng làm việc của tôi uống trà không đi, tôi chẳng có cách nào cả! Cậu tha thứ cho tôi một lần đi, mẹ cậu thật sự rất đáng sợ!”

Lục Hạo lặng lẽ mở cửa, nhìn nhìn Lương Ngữ Hình đang ngủ yên, mũi đỏ đỏ mắt cũng sưng sưng, nhưng anh vẫn cứ cảm thấy rất xinh đẹp, anh nói: “Hạo Tử, những thứ khác không nói nữa, tôi rất thất vọng.”

Đương nhiên, bắt buộc phải trực tiếp đập điện thoại tắt máy, đây chính là sách lược, Tông Chính Hạo Thần cậu sẽ áy náy nhỉ, tôi đợi cậu! Dám câu kết với đoàn thể cô lập tôi! ! Tôi bắt buộc phải để cậu hối hận sâu sắc.

Cuối cùng, không cố ý quên mất Đại Pháo còn ở lại thành phố L, Lục Hạo chỉ là cảm thấy, Pháo Pháo, cậu vẫn là thật thà chờ đợi tình yêu thật sự xuất hiện đi, những sự việc này của các anh quá phức tạp cậu không làm được đâu!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đưa Em Về Nhà

Bởi vì hôm trước Lục Hạo đã tháo gỡ toàn bộ hệ thống bảo an của viện nghiên cứu hơn nửa vì nguyên nhân phần nộ, còn gỡ rất vụn vặt, hoàn toàn không thể khôi phục nguyên trạng, thậm chí là sao lưu máy tính đều không thể sửa được, cho nên, hôm nay anh phải rút thời gian rảnh đi chủ trì công việc xây dựng lại một chút.

Nếu để Lục Hạo quyết định, thì bây giờ anh chẳng hề muốn đi đâu cả, anh chỉ muốn ở bên cạnh người phụ nữ và con trai của anh, nhưng mà, thân làm một người đàn ông cần phải kiếm tiền nuôi gia đình, Lục Hạo vẫn phải đi, thuận tiện để anh đem chiếc xe bị phá hỏng kia đi sửa.

Nhân viên nghiên cứu của cả viện nghiên cứu bao gồm cả số lượng không ít nhân viên bảo vệ hôm qua đều có may mắn tận mắt chứng kiến tuyệt kĩ đầy màu sắc của Lục Hạo, bỗng chốc được mở rộng tầm mắt vạn phần bội phục, nhưng lại cảm thấy Lục Hạo xuất thân quá lớn không dễ rây vào, liền chỉ có thể lịch sự mỉm cười coi như chào hỏi.

Lục Hạo đi vào trong, mặc áo khoác trắng dài lên, ngẩng đầu nhìn nhìn máy giám sát và tia hồng ngoại đã đi tong rồi, rất vui vẻ nhếch miệng lên, sau đó nhanh chóng khôi phục lại bình thường, đi vào trong.

Cấp trên đã có người đến phụ trách sự việc này, viết báo cáo an ủi mọi người gì đó, luôn luôn có người có thể sắp xếp ổn ổn thỏa thỏa, Lục Hạo thấy rất hài lòng, trong lòng nghĩ chuyện tính toán thù cũ với tên phản đồ Tông Chính Hạo Thần này cứ coi như đến đây là được rồi.

Lục Hạo chỉ huy một chút, thuận tiện làm tăng cấp cho hệ thống bảo vệ cao cấp, đợi đến sau khi có người đem chìa khóa xe của anh đến, Lục Hạo gật đầu với chủ nhiệm nói: “Tôi phải đi trước đây, mấy ngày này xin nghỉ phép.”

Chủ nhiệm đâu có dám không đồng ý gì, liên tiếp gật đầu, nói thẳng: “Đi nhé đi nhé không vội không vội.”

Lục Hạo đi đến chỗ dừng xe, nhìn thấy chiếc xe bị hỏng lốp của mình đã hoàn hảo, hơn nữa đã được rửa sạch, lên xe, lái nhanh như bay.

Lương Ngữ Hình đang ở nhà tắm cho Hạo Tử, cậu nhóc còn rất hình tượng ra hiệu nói với mẹ: “Mẹ ơi mẹ ơi, bố nói Hạo Tử sau này cũng sẽ có con chim lớn, lúc bố tắm cho Hạo Tử biết làm con voi rất lớn rất đẹp, con chim của bố cũng rất lớn đó! Mẹ ơi mẹ có biết không? Mẹ ơi mẹ đã nhìn thấy qua chưa?”

Câu hỏi ngây thơ như thế này, khiến cho Lương Ngữ Hình đỏ hồng hết cả mặt, con trai à, con trai bảo bố của mẹ à, con có thể nào không cần cứ luôn nhắc đến con chim lớn của bố con trước mặt mẹ như thế này không? Trên thế giới này còn ai có thể biết rõ ràng về con chim lớn của anh ấy có lớn hay không hơn mẹ con chứ? ! !

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử không hài lòng việc đáp qua loa lấy lệ của mẹ, vẫn kiên trì: “Mẹ ơi, làm voi đi! !”

Rốt cuộc cái gì là voi? ! ! Lương Ngữ Hình cảm thấy, sau này cứ bảo Lục Hạo tắm cho con trai là được rồi.

Đúng lúc này, nói Tào Tháo Tào Tháo đến ngay.

“Để anh để anh, Tiểu Ngử nhìn là được rồi, bố làm con voi cho con!”
Lục Hạo cười chen vào trong căn phòng nhỏ xíu, xắn tay áo lên.

Hạo Tử liền rất vui vẻ ưỡn cao chiếc bụng lên, đem một chiếc chân nhỏ nhấc lên, lộ ra chú chim nhỏ mềm mềm của cậu.

Lương Ngử Hình lén lén nhìn mặt của Lục Hạo, người hôm qua nghiêm túc như vậy đã đi đâu rồi? Nói đến hôm qua, cô lại hơi hơi đỏ mặt, thật sự là... rất lâu rồi chưa nhõng nhẽo, không nhớ được là mình từng rúc vào trong lòng của anh ấy giống như vậy khi nào nữa, nghĩ ngầm thấy thật là ngại ngùng.

Lục Hạo sâu xa nhìn người phụ nữ này, trên tay dùng xà phòng làm ra một đám bọt lớn phân ra một phần nhỏ điểm lên đỉnh mũi của cô, lại đem chỗ bọt lớn còn lại xoa lên chú chim nhỏ của con trai, thế là, chú chim nhỏ biến thành voi, thật sự là rất giống.

Hạo Tử cười he he đứng không vững, dựa vào trong lòng bố đem nước bắn đều ẩn hết lên chiếc áo sơ mi nhìn có vẻ không hề rẻ tiền của Lục Hạo, Lương Ngử Hình cảm thấy trường hợp kiểu này thật sự là quá... đó là cái gì nhỉ, nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài.

Sau đó, nghe thấy Lục Hạo rất đặc ý nói với con trai: “Nhìn xem, mẹ xấu hổ rồi! !”

Tắm rửa cho con trai xong ra ngoài, Lục Hạo nhận được điện được của tên quỷ đáng ghét nào đó, ý nghĩa đại thể chính là bà xã cậu ta đã mang thai gì đó rồi, Lục Hạo chưa nghe xong thì đã đập máy, trong lòng không thoải mái lắm, tuy con trai anh đã ra đời từ lâu rồi anh chẳng hề đố kị chút nào, nhưng mà Trời biết được đến khi nào cô gái nhà anh mới có thể khôi phục lại bình thường được, việc kiểu này thật sự vẫn luôn canh cánh trong lòng!

Nhưng mà, Lục Hạo cảm thấy, loại sự việc này, không gặp được, anh có thể đợi, cứ coi như mãi mãi chờ đợi tiếp thì cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Hạo Tử giống như cục nam châm nhỏ hút vào bố, Lục Hạo bị con trai đùa cho cười, ôm lên xoay vòng tròn ở trong phòng khách, chậm chậm lần đến bếp, công con trai lên lưng, bản thân mình lại ưỡn ngực lên dính lên lưng của người phụ nữ, ba người giống như là một cục nam châm, Lục Hạo nói: “Tiểu Ngử, vừa rồi quý đáng ghét gọi điện đến nói người phụ nữ của cậu ta có mang rồi.”

Lương Ngử Hình vừa nghe thấy liền cười, thật lòng vui mừng cho gia đình Quân Tử, cô cũng từng nghe thấy cặp vợ chồng nhỏ đó vẫn luôn nói đến chuyện muốn sinh con, còn nữa, Lục Hạo anh lại làm nũng rồi, ở trước mặt con trai có phải là nên kiềm chế một chút không?

Nhưng Lục Hạo không hề, Lục Hạo còn đem đầu tỳ vào sau gáy của cô gái, khẩu khí vô cùng không cam tâm, “Tiểu Ngử, chúng ta nhanh hơn bọn họ, bọn họ có ngôi tên lửa cũng chẳng thể đuổi kịp chúng ta, nhưng mà, đáng vẻ mang thai của em, anh cũng chưa được nhìn thấy.”

Tay của Lương Ngử Hình khẽ run, thìa canh rơi xuống đất keng một tiếng, Lục Hạo khom eo xuống nhặt lên, xoa xoa tóc của cô gái, công con trai đi ra ngoài.

Mỗi ngày kích thích một chút xiu, Lương Ngử Hình, em phải đối mặt với hiện thực.

Đây cũng là chỗ Lương Ngử Hình cảm thấy có lỗi, đúng vậy, Lục Hạo anh với con trai mất đi 6 năm này rồi, đều là lỗi của em.

Lục Hạo mở ti vi cho con trai xem phim hoạt hình, còn mình lại dính vào trong, tiếp tục nói: “Tết anh ở đây với hai người, hy vọng em có thể nói câu chúc mừng năm mới với anh, nếu như quá miễn cưỡng, thì gọi tên của anh là được rồi, điều này chắc là món quà năm mới tốt nhất.”

Gặp nhau vào mùa thu, chớp mắt cái, đã đến mùa đông rồi.

Trong mùa đông, có một sự việc rất quan trọng, đó chính là sinh nhật của Lương Ngữ Hình.

Lục Hạo từ trước đến nay chưa từng tổ chức sinh nhật cho Lương Ngữ Hình, mà 6 năm này, Lương Ngữ Hình trước nay không dám nghĩ đến chuyện sinh nhật, sinh nhật, ngày mình sinh ra, em đã hại chết bố mẹ rồi.

Lục Hạo cảm thấy, anh mừng sinh nhật cho cô gái của anh chẳng phải là chuyện lớn gì, không cần gọi nhiều người như vậy, chỉ cả nhà 3 người chúng ta bên nhau, đợi cậu nhóc ngủ say rồi anh còn có thể làm chút gì đó thì thuận tiện hơn.

Bánh ga tô thì bắt buộc phải có, quà cũng bắt buộc phải có, hơn nữa món quà này còn ở rất xa, cần phải bay một chuyến đến Bắc Kinh.

Lương Ngữ Hình không muốn quay lại Bắc Kinh, không có mặt mũi nào quay lại.

Nhưng Lục Hạo không đồng ý, tất cả sự dục dằn và Lục Hạo thấu hiểu của Lục Hạo đã mất sạch toàn bộ trong sự việc này, anh chỉ nói một câu, “Ngày mai sẽ đi, đưa con trai cùng đi.”

Thế mạnh, vốn chính là nên thuộc về Lục Hạo, chỉ là anh ẩn giấu đi, bây giờ mới lại thể hiện ra.

Lương Ngữ Hình chỉ có thể không ngừng lắc đầu, thậm chí cô nghĩ, em làm nũng một chút liệu có hiệu của không? Sau đó, xán đến, dụi mặt vào trước ngực của Lục Hạo, cánh tay vòng lên eo của anh.

Lục Hạo cảm thấy, Lương Ngữ Hình có phải là em không coi anh là người đàn ông bình thường không? Bây giờ anh đang máu nóng dâng trào có phải là em không cảm thấy được không? Nhưng mà, anh sẽ không bị em thu phục như thế này đâu, Lương Ngữ Hình em bắt buộc phải cùng anh quay về Bắc Kinh!

Lương Ngữ Hình dụi hai cái, ngược mắt lên nhìn vào mặt Lục Hạo, chỉ thấy người đàn ông không hề bị sự làm nũng của cô thu phục, vậy... tiếp tục nỗ lực đi vậy.

Khuôn mặt nhích nhích lên trên, từ trước ngực lên cao đến bên cổ, đem gò má áp vào, cảm nhận động mạch, nếu như Lương Ngữ Hình có thể nói chuyện, cô nhất định sẽ nói: Lục Hạo, chúng ta đừng đi có được không? Chính là sự làm nũng nhỏ nhỏ giống như trước kia, thì Lục Hạo sẽ đồng ý.

Lục Hạo nắm chặt hai lòng bàn tay lại trong lòng thầm nói: Lục Hạo, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh! !

Sau đó, đẩy cô gái trên người ra, hai người đồng thời cảm thấy mất đi sự ấm áp, có chút không thích ứng lắm, Lục Hạo thu biểu cảm của Lương Ngữ Hình lúc này vào trong đáy lòng, Lương Ngữ Hình, đáy mắt của em có sự mất mát, bây giờ em tuyệt đối không rời khỏi anh được.

“Tiểu Ngữ, quà anh tặng cho em ở nơi đó, chúng ta cùng nhau đi, nhân tiện đưa con trai đi chơi một chuyến, con nói với anh là rất muốn đi, muốn leo lên Trường Thành.”

Lương Ngữ Hình không biết rốt cuộc là quà gì, cô cảm thấy bản thân mình có thể không cần quà, nhưng Lục Hạo lôi con trai ra nói thì cô chỉ có thể gật đầu, đúng vậy, con trai ngoại trừ chuyển đi chơi mùa xuân và mùa thu của trường mẫu giáo đi đến chơi ở những công viên nhỏ lân cận ăn vài món đồ ăn vặt ra, thật sự là chưa từng được đi đến chỗ nào xa như vậy, chỗ đó, là nơi mình sinh ra và lớn lên.

Thế là, sáng sớm ngày hôm sau, trong tiếng hoan hô vang khắp cả tòa nhà nhỏ của Hạo Tử, cả nhà 3 người đi ra ngoài, Đại Pháo lái xe đợi ở dưới lầu, lạnh lốt gọi chị dâu, hơn nữa còn tìm kiếm xung quanh không bỏ qua bất cứ một mục tiêu nào có thể khiến cậu ra cũng Romantic một lần.

Lục Hạo nói: “Đại Pháo, cậu như thế này sẽ bị coi thành sói háo sắc bị bắt đi.”

Đại Pháo hai mắt rưng rưng nước, các người kẻ nào buổi tối cũng có bà xã để ôm làm sao có thể hiểu được cảm nhận của em! ! ? Các người kẻ nào cũng đã sinh con rồi làm sao có thể hiểu được nỗi bi ai của việc hàng ngày em bị lão nương trong nhà xách tai giáo huấn bây giờ còn chẳng dám về nhà? ! !

Hạo Tử duỗi tay ra xoa xoa mặt của Đại Pháo nói: “Chú Pháo Pháo, Hạo Tử mang quà cho chú chú đừng buồn bã mà!”

Trái tim kia của Đại Pháo, mềm nhũn ra, cảm thấy cậu nhóc thật là đáng yêu, cậu ta cũng rất muốn nhanh chóng tìm một cô gái tạo ra một cậu nhóc để chơi.

Lên xe, cả nhà 3 người ngồi ở ghế sau, Đại Pháo chính là tài xế, lái đến sân bay quân dụng, máy bay tư nhân của nhà Quân Tử đợi ở đó.

Lương Ngữ Hình vẫn luôn căng thẳng, con trai được Lục Hạo đặt ở bên trái, cô ở bên phải, được giữ chặt ở trong lòng, chỉ nghe thấy con trai cứ mãi cảm thán: “Woa, mẹ ơi, là máy bay! ! Woah, mẹ ơi, cái đó thật đẹp! Woah, mẹ ơi, chúng ta ngồi cái này đi sao?”

Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy máy bay, dần ra, hành khách chỉ có ba người bọn họ, máy bay quá lớn quá xa hoa, trên thân máy bay có in bốn chữ “Tập đoàn Tử Kim”.

“Của nhà người phụ nữ của Quán Tử.” Lục Hạo nói, ôm con trai xuống xe.

6 năm trước, cô một mình rời khỏi Bắc Kinh, phương tiện giao thông là tàu hỏa, vé ghế cứng, ôm lấy chiếc bụng vẫn chưa lộ rõ ràng lắc lắc lư lư, trong mắt kìm nén nước, xung quanh là ánh mắt đánh giá của những người xa lạ. 6 năm sau, ba người cùng nhau quay về, chuyên cơ tư nhân, tiểu đậu đậu trong bụng năm đó đang được bố ôm trong lòng cười hớn hở, người đàn ông năm đó ở nước ngoài cô chưa kịp chính thức từ biệt, đưa theo cô muốn quay về.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cô Gái Đơn Thân Là Ngọc Quý

Đồng chí Lâm Tịch mảnh khỏe thông thiên bao chùm quanh khắp cả thành Bắc Kinh, đương nhiên có thể biết được gia đình nhà Lục Tiểu Hạo khi nào quay về ngay từ đầu, về như thế nào, thế là, dặt tay ông nội của cậu cháu ngoan mặt tươi cười rạng rỡ vui mừng đi đến sân bay.

Lục Hạo ở trên máy bay nói thì thầm với Lương Ngữ Hình, “Chuẩn bị tâm lý xem làm thế nào? Mẹ anh nhất định đã đến rồi.”

Hiếu mẹ chẳng ai bằng con được, đương nhiên, hiếu con cũng chẳng ai bằng mẹ.

Lương Ngữ Hình vốn dĩ đã căng thẳng, bây giờ được Lục Hạo nhắc nhở, thì càng bối rối hơn, nhìn ngó xung quanh muốn đổi chỗ ngồi không muốn ngồi cùng với người đàn ông luôn thích ức hiếp cô này.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử đứng đưa chiếc chân nhỏ đang thích thú vui mừng ăn thịt bò khô, tuy có hơi cay nhưng cậu cố ăn được, thịt vụn vụn đầy trong miệng, chiếc miệng nhỏ đỏ ửng nói với Lương Ngữ Hình: “Mẹ ơi, mẹ với bố vì sao có nhiều chuyện nói thì thầm như vậy? Tiểu Mễ biết con sắp đi Bắc Kinh chơi cũng đã khóc, lúc chúng ta về nhà có thể mua quà cho Tiểu Mễ không?”

Lục Hạo cười ôm con trai đến uống nước, “Đương nhiên có thể, mua chocolate có được không? Con trai đều tặng cái này cho bạn gái.”

Nói đến bạn gái, Lương Ngữ Hình và Hạo Tử đồng thời đỏ hồng mặt.

Thời bọn họ học đại học, chưa chín chắn giống nhau, Lục Hạo dưới ánh đèn đường chẳng sáng sủa gì cho cam đã nói: “Lương Ngữ Hình, có muốn làm bạn gái của anh không?”

Vào lúc đó, cô nắm chặt lòng bàn tay, trái tim đập thình thịch thình thịch rất dữ dội, yêu đương cùng với sư huynh, có bị giết người thủ tiêu không?

Lục Hạo không hiểu rõ lắm tâm tư trong lòng của cô nữ sinh nhỏ, anh chau mày, mình không tốt sao? Cô gái này rốt cuộc đang cân nhắc điều gì! !

Lương Ngữ Hình đang tốc độ vận hành đầu óc, vào lúc này nên nói điều gì? Trời ơi, lần đầu tiên mình được người ta tỏ tình, hơn nữa, là người mà mình thích.

Lục Hạo không có sự nhần nại đó, anh phát huy năng lực hành động số một của phòng thực nghiệm, một tay giữ lấy tiểu nha đầu ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi của cô, mút hút.

Lương Ngữ Hình cảm thấy đầu óc của mình ong một tiếng chẳng hề biết gì nữa, hơn nữa, môi của sư huynh, cũng rất mềm đó!

Cứ như thế này, bọn họ ở bên nhau, Lục Hạo sẽ ở trường học đợi cô tan học, tan học rồi, cùng nhau đi làm một số việc các cặp tình nhân nên làm, có một lần, anh cùng với giáo viên hướng dẫn đi vào phòng học của Lương Ngữ Hình, toàn phòng hét lên, các nữ sinh bắt đầu vội vàng lấy gương hoặc son môi từ trong túi xách tay ra, Lương Ngữ Hình ngẩn ra đứng ở đó, bởi vì cô nhìn thấy mắt của Lục Hạo xuyên qua đám người, đang tìm kiếm bóng dáng của cô.

Trong trái tim, thấy ngọt ngào, nở nụ cười, cười với anh.

Cẩn trọng dè chừng, giữ thật kín trong lòng, không để người khác biết, không chia sẻ với người khác, anh chính là của em.

Khi máy bay hạ cánh, Hạo Tử đã ngủ say rồi, mềm mại rúc vào trong lòng của mẹ, giống như chú heo con há miệng ra, bàn tay nhỏ lưu luyến trên ngực của mẹ, đây là thói quen bẩm sinh lúc còn nhỏ để lại.

Lương Ngữ Hình dùng chiếc chăn nhỏ cuốn lấy con trai không để gió lạnh của Bắc Kinh thổi đến bảo bối nhỏ của cô, cùng Lục Hạo xuống máy bay.

Thực sự đứng ở trên mảnh đất này, trái tim của cô nặng tựa nghìn vạn cân, nhưng một giây sau đó, còn chưa kịp suy nghĩ, đã bị đội điều hành trước mắt dọa cho chết khiếp rồi.

Một dàn xe đen, trước sau còn có mấy chiếc xe cảnh sát đi theo, quân nhân có súng đứng nghiêm bảo vệ mắt không hề liếc ngang một cái, trước xe có hai người đứng, một người cô đã gặp qua, là mẹ của Lục Hạo, còn một người, rất rõ ràng, là bố của Lục Hạo, bọn họ trông rất giống nhau.

Lục Hạo nói: “Đi thôi, con dâu cuối cùng cũng sẽ phải gặp bố mẹ chồng.”

Lương Ngữ Hình thực sự rất muốn đá cho người đàn ông này một cái thật hung dữ, Lục Hạo chẳng phải anh nói sẽ cho em thời gian sao! !

Lục Hạo cười ôm lấy cô, “Lương Ngữ Hình, em chậm quá, cho nên anh đến giúp em.”

Lương Ngữ Hình không hiểu đây là ý nghĩa gì, nhưng cô không vui, như thế này không tốt, em, là tội nhân.

Thật sự là rất chậm chạp phát giác, Lương Ngữ Hình kinh ngạc trợn to mắt lên nhìn Lục Hạo, tràn đầy sự nghi vấn, Lục Hạo biết cô muốn hỏi gì, ừm một tiếng, “Chính là như em nhìn thấy thế này.”

Bây giờ thì Lương Ngữ Hình càng không muốn gặp phụ huynh nữa, cô cũng là đứa trẻ lớn lên trong gia đình giàu có sung túc, nhưng kiểu đội diễu hành trước mắt này, thật sự không phải là thứ cô có thể tưởng tượng được.

Lâm Tịch nhìn thấy cái cục trong lòng Lương Ngữ Hình kia, thoát cái cười híp hết cả mắt, gắng sức véo tay của ông xã, biểu thị: Ông lão anh nói chút gì đi! !

Bố của Lục Hạo đồng chí Lục Quang Vinh quay đầu rất nghiêm túc nhìn Lâm Tịch một cái, đồng chí Lâm Tịch lập tức liền thả lỏng tay ra, sau đó Lục Hạo đi lên, gọi một tiếng bố.

Đây chính là chuỗi quan hệ dây truyền, từ đây có thể nhìn ra người lớn nhất của Lục gia vẫn là đồng chí Lục Quang Vinh.

Lương Ngữ Hình đứng ở phía sau không biết nên làm như thế nào, lúc này rốt cuộc đã biết được chỗ tốt của việc không thể nói chuyện, ừm, ít nhất thì không cần khổ não nghĩ xem vào lúc thế này nên nói những gì, là gọi là chú hay là phải gọi là gì?

Lâm Tịch là người hấp tấp, không có cùng một phong cách xử lý công việc giống ông lão nhà mình, bước đến như một mũi tên đem gỡ chiếc chăn ra chăm chú nhìn vào khuôn mặt béo của cháu ngoan nhìn đi nhìn lại nhìn thế nào cũng chẳng thấy chán.

Đồng chí Lục Quang Vinh trong lòng cực kì khó chịu, bà lão à, bà cũng không đem cháu ngoan đến cho tôi ngắm xem, đến bây giờ tôi vẫn chưa được nhìn thấy lần nào đó! !

Nhưng trên mặt thì vẫn bình tĩnh, vỗ vỗ vào vai của con trai nói: “Trong nhà chuẩn bị xong phòng rồi, quay về ở chứ.”

Lương Ngữ Hình nhìn khuôn mặt nghiêng của Lục Hạo, chỉ thấy anh lắc đầu, “Không đâu, chúng con phải đi đến một nơi.”

Cùng một lúc, mặt của Lục Quang Vinh và đồng chí Lâm Tịch đều không che giấu nỗi sợ mất mát, Lục Hạo tiếp tục nói một câu: “Bố mẹ giúp bọn con trông con trai con hai ngày.”

Đồng chí Lục Quang Vinh gần như sắp không nhịn được mà nở nụ cười rồi.

Lâm Tịch thì rất thuận tay ôm cháu ngoan từ trong tay Lương Ngữ Hình lại, cân đo một chút, cảm thấy nhiều thịt rất vui vẻ.

Chiếc chăn nhỏ đắp trên mặt của Hạo Tử, Lục Quang Vinh mỗi mắt chờ trông cũng chưa nhìn thấy mặt của cháu ngoan, nhìn bộ dạng yêu thương đó của bà vợ, trên mặt cũng hơi hé nụ cười rồi.

“Đi sớm về sớm, ở nhà luôn luôn tốt hơn bên ngoài.” Đồng chí Lục Quang Vinh dặn dò.

Mà đồng chí Lâm Tịch khi ở thành phố L tràn đầy có khí thế, hôm nay từ đầu chí cuối không nói một câu nào, sau đó Lương Ngữ Hình cảm thấy kì quái liền hỏi qua, Lục Hạo khi đó cười nói, “Mẹ anh trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ bố anh.”

Để lại một chiếc xe cho con trai và con dâu tương lai, những chiếc xe đen khác và xe cảnh sát đều rời đi rồi, Lục Hạo dắt tay của Lương Ngữ Hình, đi, chúng ta xuất phát.

Lương Ngữ Hình không ngờ rằng sẽ lại đến chỗ này, cô cũng không ngờ rằng Lục Hạo có thể biết được chỗ này.

Hai chân đều run rẩy, không có Lục Hạo dịu đỡ căn bản là đã đi không nổi nữa, bọn họ lên núi, chiếc hộp nhỏ ban đầu biến thành một ngôi mộ rất lớn, bia mộ là mới khắc, sơn đỏ tươi sáng, giống như là đèn đỏ lấp lóe trên xe cứu thương hôm đó.

“Tiểu Ngừ, nào, dập đầu.” Lục Hạo quỳ xuống trước, chờ đợi Lương Ngừ Hình.

Lương Ngừ Hình ngồi bệt lên đất, phiến đá lớn lạnh lẽo lạnh thấu xương, trái tim của cô dường như cửa sổ để ngỏ, bị đông cứng đến mức máu không thể lưu thông được.

Lục Hạo dập đầu ba cái, “Tiểu Ngừ, nào, vái chào bố mẹ.”

Ở trong lòng nỗi sợ hãi lớn hơn nhiều so với bi thương, Lục Hạo biết rồi, làm thế nào, anh ấy biết rồi, có phải là mình sắp chẳng còn lại gì không?”

Cô sợ hãi nhìn sang Lục Hạo, đây chính là quà sinh nhật của em sao? Lục Hạo 6 năm trước chúng ta đã từng sai rồi phải không?

Mắt của Lục Hạo, tràn ngập sự khích lệ, Lương Ngừ Hình, đây là một rào cản, vượt qua đi, thì mọi thứ khác đều sẽ vượt qua được.

Trên bia mộ còn có ảnh, ảnh của bố mẹ, bọn họ trẻ tuổi như vậy, lại nằm ở đây, lòng Lương Ngừ Hình đầy chua xót, không có ai biết được mấy năm này cô vượt qua thế nào, không có ai biết được khi đó cô rời khỏi Bắc Kinh đã sống tiếp được như thế nào, không có ai biết được buổi tối hôm đó, một đêm giống như cơn ác mộng đó.

“Tiểu Ngừ, xảy ra sự việc gì, có lời gì, phải nói ra anh mới biết được, anh có thể biết được chỉ có bao nhiêu đây, em có muốn tự mình nói cho anh không?” Lục Hạo đi đến ôm cô gái lên chân của mình, “Mặt đất lạnh, gió cũng lớn, nếu như em khóc rồi mặt sẽ bị nẻ.”

Lục Hạo cảm thấy, đây chẳng phải là chuyện lớn gì, chuyện có lớn hơn nữa, chỉ cần Lương Ngữ Hình em nói ra, anh đều có thể giúp em xử lý.

Lương Ngữ Hình bò dậy khỏi chân của Lục Hạo, bò đến ôm thật chặt tấm bia mộ phía trước, ôm lấy bố mẹ, con đến thăm hai người đây, bố, mẹ, hai người khỏe không? Con rất nhớ hai người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mịn, thời gian 6 năm qua không để lại chút xú vết tích nào trên mặt của cô, dường như vẫn là cô khi đó, nhưng khi gặp được cô ở trong tiệm hoa hôm đó Lục Hạo đã biết, ánh mắt cô thay đổi rồi, một con người phải trải qua sự việc gì, mới có thể có ánh mắt như vậy, phải trải qua nỗi đau thương như thế nào, mới có thể mất đi cả bản năng nói chuyện.

Lục Hạo nói khóc rồi sẽ làm nẻ mặt, Lương Ngữ Hình thật sự đã không khóc, cô đem trán kề lên trên bức ảnh, sáng sớm hôm đó, cô đã chết đi một lần rồi, nước mắt, không cần tiền rất rẻ tiền, không thể khóc, mình không xứng.

Nhìn thấy Lương Ngữ Hình như thế này, trái tim của Lục Hạo trước nay chưa từng đau đơn như thế này, anh ngồi xổm xuống trước mặt Lương Ngữ Hình, quay lưng vào cô nói: “Tiểu Ngữ, về nhà thôi, leo lên đi.”

Lương Ngữ Hình liền trở nên đỡ đỡ, leo lên lưng của Lục Hạo, lưng rất rộng, mang theo sự rắn chắc, Lục Hạo nói: Lần sau chúng ta lại đến.

Lương Ngữ Hình cảm thấy mắt đau khô rát, cô áp môi lên bên cổ của Lục Hạo, cảm nhận được động mạch của sinh mệnh sống, được Lục Hạo công cô từng bước từng bước xuống núi.

Lục Hạo đặt cô lên xe, thu tay của Lương Ngữ Hình vào trong lòng ấm áp của anh, bàn tay nhỏ lạnh băng, không có chút xú hơi ấm, Lương Ngữ Hình, em sợ hãi rồi phải không, anh xin lỗi, nhưng mà, đây là cách giải quyết nhanh nhất.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nương Tựa Để Sống

Công Lương Ngữ Hình xuống núi đặt vào trong xe, cô liền cứ mãi dăm dăm nhìn chăm chăm đúng một góc độ, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự, hai tay ôm lấy chân giữ ở trước ngực, Lục Hạo rất khó giúp cô thắt dây an toàn, đành phải để kệ vậy, chà xoa lên gò má lạnh băng của cô gái, lái xe.

Người vốn dĩ đã không thể nói chuyện, nhưng bây giờ, cảm giác của Lục Hạo hoàn toàn khác so với trước đây, Lương Ngữ Hình, em có phải là càng không muốn nói chuyện hơn không, thậm chí không muốn để ý đến anh?

Chiếc xe dừng lại ở khu nhà, Lục Hạo xuống xe, lại khom lưng ngồi xổm xuống ở bên cạnh chiếc xe, để Lương Ngữ Hình leo lên trên, bắt đầu xóc xóc, giống như công con trai đem lòng bàn tay hợp lại đỡ ở trên mông của cô, từng bước từng bước đi vào bên trong.

Lương Ngữ Hình ôm lấy Lục Hạo, giống như là ôm một chiếc lò ấm áp lớn lớn, cô nhận ra khu nhà này, tuy có chút thay đổi, nhưng cô nhận ra được.

Lục Hạo công người đi vào trong phòng đặt lên trên giường, căn phòng này có người đến quét dọn định kì, ngay cả khoảng thời gian anh ở nước ngoài cũng đều như vậy, trong tủ lạnh có thực phẩm làm sẵn có thể ăn, Lục Hạo nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Lương Ngữ Hình hỏi cô: “Tiểu Ngữ, có muốn ăn chút gì không?”

Lương Ngữ Hình không trả lời, đến gập đầu lắc đầu đơn giản cũng không có, cô thu đầu gối lại trong vòng cánh tay của mình, một khối nhỏ nhỏ, co rúm lại ở đầu giường.

Lục Hạo đứng lên, hai tay nhét vào trong túi quần, quay về Bắc Kinh, anh lại là Lục Hạo tỉ mỉ chu đáo kia, khác ở chỗ, trên chiếc áo sơ mi trắng từ trước đến nay không bao giờ xuất hiện vết nhăn bởi vì vừa rồi công Lương Ngữ Hình mà có chút nhếch nhác, anh khom người xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi của Lương Ngữ hình, “Đắp chặn nên kéo lạnh, anh đi làm cơm cho em.”

Đi đến cửa, nhìn thấy người trên giường vẫn không động đậy, cặp mắt nhỏ lóe qua một tia sáng không dễ phát giác ra, điều chỉnh nhiệt độ cao hơn, đóng cửa phòng lại đi ra ngoài.

Nói là đi làm cơm, nhưng cũng chỉ là đem những đồ ăn dì dọn dẹp đã làm cho hâm nóng lên một chút, một tay anh sắp xếp tất cả mọi việc, điều tra toàn bộ sự thực có thể điều tra, còn cả việc không quên dặn dò người ta chuẩn bị bữa tối sau khi tặng một món quà sinh nhật lớn như thế này cho cô gái của mình.

Sau đó, điện thoại vang lên, nhận cuộc gọi thì nghe thấy giọng nói lớn của cậu nhóc đang hét: “Bố ơi! Ông nội cho Hạo Tử ăn thịt! !”

Sau đó, trong điện thoại đồng thời xuất hiện một giọng nói lớn giống hét: “Tiểu hồ ly đến đây để tiểu cô cô thơm một cái!”

Sau đó, tiếng cười vui mừng của đồng chí Lâm Tịch cũng không dễ phớt lờ được: “Cháu ngoan đến đây, ông nội muốn đưa cháu đi thăm quân giải phóng!”

Sau đó, Hạo Tử nói: “Bố ơi, ở đây có rất nhiều quân giải phóng, Hạo Tử cảm thấy bọn họ rất đẹp trai!”

Sau đó, lão đại trong nhà đồng chí Lục Quang Vinh đi đến nói một câu: “Lục Hạo con làm việc của con đi, bây giờ bố phải đưa Hạo Tử đi đến nhà mấy người bạn chơi.”

Sau đó, điện thoại vội vàng cắt đứt, Lục Hạo nghe thấy tiếng tút tút truyền đến mỉm cười, không cần nhìn cũng có thể biết được khung cảnh bên kia như thế nào: Lâm Tịch dắt tay Hạo Tử xông lên phía trước nhất, nói chuyện lãnh lút cố ý thu hút sự chú ý của các vị lão đầu trong đại viện, Lục Quang Vinh chậm chậm đi phía sau, rất khiêm tốn chuyện phiếm khoe mẽ với các huynh đệ già, chỉ chỉ vào cậu nhóc nháy nhót trước mặt nói: “Ồ, cháu của tôi, 5 tuổi rồi.”

Lục Hạo nhìn cánh cửa phòng ngủ nghỉ, Lương Ngữ Hình, bọn anh đều rất tốt, chỉ có em không khỏe, luôn luôn khiến anh lo lắng.

Bón cháo cho cô gái, lại vắt khăn ẩm lau mặt cho cô, lấy chăn bông đắp lên, ở dưới chăn ôm lấy cô.

Lương Ngữ Hình vẫn co rúm bản thân mình lại, đầu gối áp lên trước ngực nằm nghiêng trên giường, không phản kháng tiếng nào, hoặc là nói, căn bản không để ý đến sự việc xung quanh, Lục Hạo gập cánh tay lại vòng chặt quanh người cô, duỗi cặp chân dài ra áp lên đôi chân của cô, tư thế phòng ngự kiểu này Lục Hạo không thích, Lương Ngữ Hình anh đã ở bên cạnh em, em sợ điều gì! !

Lương Ngữ Hình cũng không cố chấp nữa, thả lỏng chân tay ra, bị Lục Hạo lật lại, rơi vào vòng ôm rộng rãi ấm áp kia.

Lục Hạo vẫn chưa thấy đủ, đem cánh tay của người ta nắm lấy đặt lên trên eo của mình, hài lòng rồi, hôn hôn lên trán cô nói: “Tiểu Ngữ, ngủ ngon.”

Mắt của Lương Ngữ Hình mở ra to to, nhìn căn phòng đen đen, tường trắng vẫn có chút ánh sáng ủa vào trong đầu óc của cô.

Lục Hạo hơi hơi ngóc người dậy, chống đầu lên phát hiện cô chưa ngoan ngoãn ngủ, liền mở đèn lên một chút, một tia sáng yếu ớt chiếu sáng căn phòng ngủ, anh nói: “Tiểu Ngữ, vậy nói chuyện một chút nhé.”

Thế là, nói chuyện, đơn thuần chỉ là Lục Hạo nói... Lương Ngữ Hình không biết là có đang nghe hay không.

“Tiểu Ngữ trước đây em cũng chẳng thích nói chuyện gì cả, yên yên tĩnh tĩnh ở bên cạnh anh, anh thấy rất chân thực, khi đó em rất ngoan, khi anh vào phòng thí nghiệm cũng muốn đem em gấp nhỏ lại nhét vào trong túi áo để cùng đưa vào, hàng ngày đều nghĩ phải nhanh chóng hoàn thành tiến độ, lúc từ trong phòng thí nghiệm lạnh băng ra ngoài nhìn thấy em đứng bên cạnh vườn hoa đợi anh, ngược mặt lên vẫy vẫy cuốn sách đọc được một nửa ở trong tay với anh, anh liền rất yên tâm.”

Lục Hạo gắng hết sức không để cho bản thân mình nói quá động tình, Trời biết được vì sao anh có thể nói được những lời này, anh không muốn đợi sau khi cô gái trong lòng này tỉnh dậy cười nhạo sự nhiều lời của anh trong buổi tối hôm nay.

Nhưng mà, chuyện muốn gấp nhỏ cô gái này lại nhét vào trong túi áo này, là sự thật.

Vào lúc đó bản thân Lục Hạo cũng cảm thấy bản thân mình có phải là bị ngốc rồi không, IQ giống như vàng đó vì sao lại nghĩ ra được sự việc chẳng có chút sáng tạo nào như thế này? Lần đầu tiên của anh, gặp được Lương Ngữ Hình, tình yêu giống như cơn gió nhẹ yên ả, sau khi nhẹ nhàng thổi qua khiến người ta cảm thấy thoải mái.

“Nhưng mà bây giờ em lại khiến anh không yên tâm,” Lục Hạo tiếp tục nói, nói thật lòng dùng lòng bàn tay khe khẽ vỗ lên lưng của Lương

Ngữ Hình từng cái từng cái. “Em không nói chuyện, anh luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, tuy cũng không thiếu gì, nhưng thỉnh thoảng thì sẽ nhớ đến dáng vẻ nói chuyện của em trước kia, em có biết không, khi em nói chuyện rất xinh đẹp, cặp mắt to to nhìn anh, rất chuyên chú nói từ chữ từng chữ, nhìn thấy câu nào đặc sắc sẽ đọc ra chia sẻ với anh, tay còn thích nhẹ khoác lên cánh tay của anh.”

Mắt của Lương Ngữ Hình chớp chớp, dường như đang chăm chú lắng nghe lời lẩm bẩm của người đàn ông.

“Được rồi, tâm trạng hôm nay chia sẻ đến đây, ngày mai chúng ta tiếp tục.” Lục Hạo nói xong, tắt đèn đi, duỗi tay ra bịt lên mắt của Lương Ngữ Hình, để cô ngoan ngoan nhắm mắt lại đi ngủ.

Thực ra, anh còn có thể nói nhiều hơn nữa cho em nghe, những chuyện mà 6 năm nay anh vẫn luôn để trong lòng đều muốn nói hết tất cả cho em nghe, nhưng mà, giống như bây giờ anh nói với em những lời này như thế này, trái tim của anh lại rất đau, đau đến khó chịu, hồi ức gì đó của quá khứ, lẽ nào không phải là nên hai chúng ta cùng nhau nhớ nhung sao?

Nửa đêm hôm nay, Lục Hạo ngủ không sâu, bị Lương Ngữ Hình làm giật mình tỉnh giấc, cô ngơ ngậy trong lòng anh giống như con vật nhỏ, hai tay khua khoắng, mắt nhắm chặt lại lắc đầu, bờ môi cũng cắn lại rất chặt, nhưng lại chẳng phát ra âm thanh nào.

Lục Hạo lay cô tỉnh, “Tiểu Ngữ, nằm mơ thấy gì vậy?”

Rõ ràng biết là giấc mơ rất tồi tệ, nhưng Lục Hạo chính là muốn hỏi, Lương Ngữ Hình giống như không hề nghe thấy lời nói của anh, chậm chạp, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Anh vuốt tóc cho cô, khe khẽ thở dài.

Ngày hôm sau, Lục Hạo từ thư phòng cầm ra cuốn sách 6 năm trước Lương Ngữ Hình để lại ở nơi đây, “Tiểu Ngữ, không có việc gì làm, thì đọc sách đi nhé.”

Lương Ngữ Hình không trả lời, vẫn cứ ngồi ngây ra ở trên giường, cả một ngày, đến nhà vệ sinh cũng không đi.

Lục Hạo vẫn như cũ cho cô ăn lau mặt rửa tay cho cô, một ngày nữa cứ như vậy trôi qua tối lại ôm cô đi ngủ.

Ngày thứ 3, Lục Hạo xử lý những công việc của mình ở thư phòng, thỉnh thoảng đi đến phòng ngủ nhìn tiểu nha đầu ở bên trong, lần đầu tiên, Lương Ngữ Hình ngồi ngây ra đó, lần thứ 2, vẫn là ngồi ngây ra đó, lần thứ 3, cuốn sách bên tay có dấu vết đã bị lật qua, lần thứ 4, Lục Hạo suyết chút nữa thì muốn hoan hô, cô gái này đang đọc sách! Cô ấy đang đọc sách! ! Trái tim của anh vui mừng như muốn nhảy ra ngoài! !

Sau đó, đi vào trong, xoa xoa vào bức tường đối diện trước giường kia nói: “Còn tưởng rằng nó sắp bị em nhìn thủng rồi.”

Bàn tay giở sách của Lương Ngữ Hình có sững lại một giây.

Ngày thứ 4, khóe miệng của Lục Hạo cả một ngày đều nở nụ cười, bởi vì Lương Ngữ Hình biết tự mình đi đến nhà vệ sinh.

Lục Hạo cảm thấy, anh tuyệt đối không thể để những tên cầm thú kia biết được anh vui mừng như thế này vì một chút chuyện nhỏ như vậy.

Ngày thứ 5, nụ cười của Lục Hạo càng tươi hơn một chút, bởi vì Lương Ngữ Hình lúc ăn cơm biết chủ động ngồi trước bàn ăn, cầm thìa canh trong tay.

Ngày thứ 6, Lương Ngữ Hình chuyển địa điểm đọc sách từ chiếc giường lớn trong phòng ngủ đến cửa sổ lồi mà trước đây cô thích nhất, chỗ

đó đã từng được Lục Hạo sửa chữa bố trí mới, dựa theo sở thích trước đây của cô, đó là có một lần, cô chỉ vào một chiếc cửa sổ lồi trong một bức hình in trong cuốn sách nói với Lục Hạo: “Em rất thích kiểu này.”

Lục Hạo cẩn thận ghi nhớ lại, chỉ là, vẫn còn chưa bài trí xong cô ấy đã mất tích rồi, hơn nữa, vừa đi đã 6 năm, cho đến hôm nay, vị trí này mới tìm được chủ nhân.

Ngày thứ 7, Lục Hạo lắc chiếc điện thoại hỏi Lương Ngữ Hình: “Có muốn nói chuyện với con trai không?” Nhưng không ngờ rằng, Lương Ngữ Hình lắc đầu, chậm rãi nhưng kiên định.

Lục Hạo cảm thấy, cô ấy nhất định là đang tiến hành tu luyện loại gì đó, đặc đạo thành tiên.

Tuy loại suy nghĩ quá không thực tế, nhưng thực ra anh là đang kì vọng, Lương Ngữ Hình, em phải tốt lên, anh biết điều đó.

Tuy mẹ không muốn gặp con trai, nhưng cậu bé con nhớ mẹ rồi, khóc hu hu gọi điện thoại đến đòi mẹ, Hạo Tử lớn như vậy rồi chưa từng rời xa Lương Ngữ Hình lâu như thế này, lúc mới đầu bởi vì ông bà nội và tiểu cô cô xúm lấy xung quanh, nên cũng chẳng nhớ đến gì cả, nhưng mà sau khi được ông bà nội ôm trong lòng ngủ một tuần lễ, cậu nhóc không cầm cự được nữa, dỗ dành thế nào cũng vô dụng, chỉ nói một câu: Hạo Tử muốn mẹ! !”

Trong lòng Lâm Tịch rất sốt ruột, nhìn thấy cặp mắt to to của cháu ngoan khóc sừng mọng như trái đào, nửa đêm kéo ông xã dậy mở hội nghị tác chiến, hai người vây quanh một chiếc đèn nhỏ thương lượng gì đó, ngày hôm sau, cười tí mắt hỏi cậu nhóc có muốn ăn Mcdonal không.

Đồng chí Lục Quang Vinh vốn dĩ là kiên quyết khinh thường phương án tác chiến chẳng hề thông minh sáng suốt gì này, nhưng không ngờ rằng, hiệu quả vượt ngoài mong đợi, cậu nhóc cân nhắc một chút, nghiêng chiếc đầu mập nói một câu: “Vậy ăn xong thì phải đưa Hạo Tử đi tìm mẹ ạ!”

“Được thôi được thôi!” Đồng chí Lâm Tịch liên tiếp gật đầu, cười giống như bà ngoại sói, đuổi ta đi ôm lấy cậu nhóc, chụt chụt hôn hai cái, ba người ra khỏi nhà.

Nhìn thấy cháu ngoan lại thân thân thiết thiết rúc vào trong lòng của bà nội, lúc này đồng chí Lục Quang Vinh không bình tĩnh nữa, móc ví tiền ra lắc lắc nói: “Hạo Tử à, đợi lát nữa là ông nội trả tiền, đến cho ông nội hôn một cái!”

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử thật thấu hiểu lòng người biết bao, ôm lấy cổ của ông nội hôn hôn rất kêu, thế là đồng chí Lục Quang Vinh khoe khoang luôn với lão đại của nhà Tông Chính vừa khéo đang đi tản bộ trên con đường nhỏ: “Lão Tông à, cháu nội tôi đã sắp 6 tuổi rồi đó! Cậu nhóc rất nặng!”

Bố của Tông Chính Hạo Thần, Tông Chính Quốc Hiên hừ một tiếng, “Cậu nhóc mắt to, nhìn thấy không giống giống của nhà lão Lục các ông mà!”

Vị lãnh đạo quốc gia hàng ngày đều nhìn thấy trong trường trình thời sự trên ti vi, trước đó không lâu mới mừng vì có được cháu vàng, lúc đó đặc ý khoe khoang khiến người của toàn đại viện đều muốn đánh ông ta, nhưng bây giờ, âm thầm ôm ai oán, tuy cháu vàng có rồi, nhưng lão Lục cũng quá không thiếu đạo đức, giữa đường ôm một tiểu tử về, tôi không thừa nhận Lục Tử nhà ông lợi hại hơn Hạo Hạo nhà tôi! !

Trong vấn đề này đồng chí Lục Quang Vinh cũng rất ấu trĩ, ông ôm Hạo Tử đi đến trước mặt Tông Chính Quốc Hiên, “Nhìn cẩn thận đi! ! Không giống thế nào? ! ! Nhìn Tử nhà tôi mắt cũng rất to! !”

Sau đó, Hạo Tử thông minh lớn tiếng hét: “Tiểu cô cô cháu rất xinh đẹp! !”

Tông Chính Quốc Hiên bại hoàn toàn, lạng lẽ bỏ đi, Lâm Tịch kề vào bên tai ông xã nói: “Ông lão anh đừng tức giận! ! Ngày mai em đưa Hạo Tử đến nhà bọn họ chơi, hừ, sẽ chọc tức bọn họ!”

Lục Quang Vinh lúc này lạnh nhạt nói một câu: “Đừng có cho rằng như thế này thì anh sẽ bỏ qua, nghe nói ở thành phố L em cướp xe đạp điện của con dâu lái rất vui vẻ nhỉ? Ồ, không đúng, em vui vẻ nhất chắc là lúc Lục Tiểu Hạo chở em ngồi lên chiếc phân phối lớn một lượt.”

“...” Lâm Tịch nữ vương nắm chặt nắm đấm ở sau lưng, Quản Bá Thiên ông là tên tiểu nhân! ! Lại dám nói ra bí mật của lão nương, lần sau lão nương gặp ông tuyệt đối sẽ không tha cho ông! ! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phổ Độ Điểm Tinh

Lương Ngữ Hình ở trong căn hộ của Lục Hạo nửa tháng trời không ra ngoài, mà Lục Hạo cũng ở lại nhà nửa tháng trời, cách một ngày dì dọn vệ sinh sẽ đến làm việc nhà và chuẩn bị đồ ăn, Lục Hạo thông thường đều ở trong thư phòng, thỉnh thoảng bưng cốc nước cho Lương Ngữ Hình, có lúc quá yên tĩnh, cũng sẽ vô vị đem đồ gì đó ở bên cạnh tay ném xuống đất sau đó nhặt lên, còn không quên hiện diện ở trước mặt cô gái: “Làm em giật mình rồi? Vừa rồi trượt tay rơi bút.”

Mỗi lần làm như thế này, Lương Ngữ Hình chỉ ngẩng đầu, xa xăm nhìn một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách của mình.

Lục Hạo cảm thấy, bây giờ nếu anh chỉ đi qua trước mặt Lương Ngữ Hình em em cũng sẽ không có phản ứng nhỉ! !

Sau đó, theo nguyên tắc nghiêm ngặt theo đuổi sự thực của nhân viên nghiên cứu, Lục Hạo thử một lần.

Đang giữa đông, điều chỉnh nhiệt độ trong căn phòng tăng lên, khi xác nhận Lương Ngữ Hình ở trong phòng ngủ, Lục Hạo rất tùy ý đi vào trong phòng tắm, sau đó, rất tùy ý tắm rửa trong tình huống không mang quần áo đi tắm thay, hơn nữa không thèm quan tâm đến chỗ khăn tắm màu trắng xếp gọn gàng bên cạnh, cuối cùng, rất tùy ý đi ra ngoài.

Trần như nhộng chống tay mạng sườn đứng 5 phút, cô gái trên giường căn bản không có phản ứng, Lục Hạo cảm thấy, vấn đề là cô gái em cũng không thèm ngẩng đầu nhìn anh.

Thời khắc điều chỉnh phương án kế hoạch, Lục Hạo dựa vào bên tường đối một tư thế, một tay nghịch tóc, ho một tiếng, hắng hắng giọng.

Cuốn sách trên tay Lương Ngữ Hình này vốn dĩ sắp sửa đọc đến chỗ then chốt nhất, nghe thấy tiếng của Lục Hạo cảm thấy thật ồn! Lật một trang giấy ở trong tay.

Được thôi, nhân viên nghiên cứu khoa học ưu tú là có phẩm chất kiên trì không ngừng nghỉ, Lục Hạo cảm thấy, năm đó khi anh làm mấy công trình rất lớn ở trong phòng thí nghiệm trước nay không có gì không xử lý được!

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ ! ! ! ! !”

“...” Lương Ngữ Hình cảm thấy, ngay cả lao phổi cũng không ho giống như Lục Hạo thế này nhỉ ! !

Đang chìm đắm trong những câu chữ tinh tế ngẩng đầu lên 1 phút, Lương Ngữ Hình cảm thấy bản thân mình bắt buộc phải cho người đàn ông này một chút ánh mắt quan tâm, nếu không thì anh ấy thật sự sẽ giống trẻ con làm ồn mãi không thôi.

Nhưng mà, chính vào một giây này, thứ cần nhìn thấy cũng sẽ không bỏ lỡ, ánh sáng vô cùng đầy đủ, muốn tránh đi cũng không có khả năng.

Lục Hạo rất kiêu ngạo, nhìn đi nhìn đi nhìn đi, anh không thu tiền Lương Ngữ Hình em không cần khách sáo ! !

Lương Ngữ Hình không kịp thu lại ánh mắt đập trúng vào cặp mắt nhỏ dài sâu thẳm lóe lên ánh sáng kia.

Nhiều sự việc căn bản là chẳng thể ẩn giấu nổi, chỉ cần nhìn vào mắt của em, anh liền biết. Lục Hạo cười, bởi vì nhìn thấy lông mày của Lương Ngữ Hình hơi nhíu lại, gò má đỏ hồng.

Nhìn đi, Lương Ngữ Hình bây giờ em vẫn biết tức giận biết thẹn thùng, những ngày này chỉ là không chịu để ý đến anh thôi, là đang giận anh phải không!

Lục Hạo lắc chú chim lớn có chiếc bốt màu đỏ của anh muốn giờ trò lưu manh đi đến bên giường, mỗi một bước đi chú chim lớn liền tự động ngóc đầu lên một chút, Lương Ngữ Hình không phải không thể tránh được, có điều, mắt dường như bị ánh mắt của anh tóm chặt, chuyển không đi, chìm sâu vào cái bẫy, chỉ có thể bị bao vây.

Thế là, khi Lục Hạo quỳ gối ở trước mặt cô duỗi tay ra ôm lấy cô, Lương Ngữ Hình vẫn không thể di chuyển mắt đi.

Tâm trạng Lục Hạo vô cùng tốt, khom eo cúi đầu hôn lên gò má đỏ hồng, lòng bàn tay giữ chặt cứng sau gáy của Lương Ngữ Hình, từng chút từng chút liếm qua bờ môi hồng mang theo vị ngọt của cô gái.

Ngón tay của Lương Ngữ Hình bám chặt lấy bìa cuốn sách, nụ hôn đầu tiên trong bao nhiêu ngày nay, cảm giác có chút kì lạ, giống như là người đi đường khát nước đã đợi rất lâu, giờ đang được uống thoải mái ở ốc đảo.

Cô đang chờ đợi sự phẫn độ của Lục Hạo.

Lục Hạo mơn man bờ môi của cô, mang theo một chút xiu ý trách cứ nói: “Anh đã cời hết rồi Lương Ngữ Hình vì sao em có thể không có phản ứng! !”

Trong lòng, đột nhiên rất muốn cười, lại có thất tình lục dục rồi, quay lại nhân gian rồi, biến thành giống con người.

Dẫn tay của cô gái, đưa đến giữa chân, cầm lấy không chịu thả ra, bản thân mình khe khẽ thở dốc, Lục Hạo nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình, tay của cô nắm lấy cái kia của anh.

“Không thích?” Lục Hạo biết cô gái này sẽ phản kháng, ngay cả quãng thời gian đẹp nhất của bọn họ, anh cũng không bảo cô làm qua sự việc này, bởi vì trân trọng, bởi vì cảm thấy ngày tháng còn dài sẽ còn có cơ hội.

Mà một khi nắm lên, Lục Hạo liền hối hận, âm thầm nguyên rủa trong lòng, khi đó anh chính là một tên ngốc thì mới bỏ qua cho Lương Ngữ Hình em! !

Cảm giác tiếp xúc của bàn tay quá tuyệt, tuy rất nhiều lần nghe thấy tiểu nhị nhà họ Quản cực kỳ mặt dày huênh hoang ở trước mặt anh em cô nàng đàn ông nhà cậu ta lợi hại như thế nào thỏa mãn như thế nào, khi đó Lục Hạo không hề bận tâm cảm thấy hổ thẹn cho bản thân mình, Trời, trong nhà đúng là cần có một người phụ nữ, dưới để vào bếp trên để lên giường, cô gái này trong tay anh bây giờ chính là nói em!

Trái tim của Lương Ngữ Hình, vào lúc này từ sự lạnh nhạt đối với tất cả mọi việc, từ trong vực sâu vô tận của việc hôm đó nhìn thấy phần mộ của bố mẹ đã bị mạch động trong tay điểm tỉnh, cô biết ý của Lục Hạo, tuy Lục Hạo tên xấu xa anh đây luôn luôn bắt nạt em, nhưng mà, lần này cảm ơn anh.

Lục Hạo đưa tay của cô lên xuống nhẹ nhàng tuốt qua, hơi hơi ngẩng đầu lên, trong miệng rên một tiếng.

Lương Ngữ Hình không dám nhìn xuống dưới, nhưng không thể khống chế bản thân mình chìm sâu vào trong mắt của Lục Hạo, mê hoặc, chỉ có hai bên.

“Tiểu Ngử, có thích anh không? Nếu như không thích phải nói cho anh nghe.” Lục Hạo cảm thấy bản thân mình sến quá rồi, người đã hơn 30 tuổi đầu còn có cái gì mà thích với chả không thích, cứ coi như không nói, anh cũng biết Lương Ngữ Hình em thích anh, nhưng mà, vẫn cứ hỏi vậy,

nếu như có thể tận tai nghe thấy, vậy thì thật sự nên vui mừng đến nhảy lên rồi.

Lương Ngữ Hình rất không thành thực, có lúc móng tay cào đau Lục Hạo, nhưng đây là một loại tiếp xúc thân thiết của da thịt, người khác không hiểu.

Lương Ngữ Hình đoán không thấu Lục Hạo, trước đây, anh là sư huynh ở trên cao chót vót hào quanh tỏa ra xung quanh, ở thành phố L, anh là bố của Hạo Tử, vào lúc này, anh lại là ai? Vì sao bạn bè bên cạnh đều là nhân vật đặc biệt như vậy? Vì sao bố mẹ của anh có vệ sĩ cảnh vệ bên cạnh? Vì sao bây giờ sau khi đã biết được tất cả mọi sự việc rồi anh vẫn còn muốn cô?

Lục Hạo vốn dĩ không có dự định muốn làm gì đó vào buổi tối hôm nay, anh chỉ là muốn để Lương Ngữ Hình vuốt ve anh, trong mắt chỉ nhìn thấy anh, sách gì đó, cô đã đọc quá lâu rồi.

Thả tay ra, có sự không thích ứng và quyến luyến trong thoáng chốc, đem người đối tư thế ôm lên trên chân, cuốn lên chiếc chăn bông dày dày.

“Tiểu Ngữ, ngủ thôi, anh ngủ cùng với em.”

Tuy buổi tối một ngày trước Lục Hạo được vuốt ve tâm trạng rất tốt, nhưng niềm vui thật sự là vào buổi sáng hôm nay, Lương Ngữ Hình đeo tạp dề nấu cháo trong bếp, hơi nóng nghi ngút dường như không nhìn thấy mặt của cô.

Cô bừng cháo lên bàn, nhìn vào môi của Lục Hạo, mấp máy môi của mình.

Lục Hạo cảm thấy bản thân mình cần phải nói một câu nhõng nhẽo: Anh cảm thấy thật hạnh phúc!

Đi đến nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình, nhỏ tiếng nói: “Tiểu Ngữ, em muốn nói gì? Chào buổi sáng? Hay là ông xã đến ăn cơm?”

Ngữ khí, mang theo sự trêu chọc, nhưng lại cẩn trọng e dè, sợ làm kinh động đến cô gái trước mặt này.

Chào buổi sáng, cô muốn nói câu này, từ từ bắt đầu, em đều nói cho anh nghe, chỉ cần anh không chê em.

Rất cứng ngắt động đậy bờ môi, căn bản chẳng có âm thanh, Lục Hạo ôm cô lại, “Không sao cả, anh biết rồi, bà xã em cũng đến ăn cơm.”

Lương Ngữ Hình nắm đấm, em quả nhiên là bị anh bắt nạt quen rồi, nếu không thì vì sao vào lúc thế này vẫn phải đỏ mặt! !

Lục Hạo cười ăn hết bát cháo, “Hôm nay còn muốn đọc sách nữa không?”

Lương Ngữ Hình lắc đầu, đột nhiên liền không muốn đọc nữa, trong lòng rất muốn, rúc vào trong lòng của Lục Hạo, từng chút từng chút nói những chuyện kia.

“Ừm, có muốn nói chuyện điện thoại với con trai không?”

Vẫn là lắc đầu, con trai, nhất định là sống rất tốt, cuối cùng có ông bà nội yêu thương cậu rồi, cô muốn làm một người mẹ tốt, một người mẹ biết nói chuyện.

Lục Hạo, dù sao thì anh đã không ghét em, dù sao thì anh chẳng biết gì cả, nhưng em nghĩ, em cần phải tự mình nói với anh một lượt, tất cả mọi chuyện.

Em chưa từng cảm thấy bản thân mình không thể rời xa được anh giống như thế này, cứ coi như 6 năm này, một mình em vượt qua được.

Mà ngày hôm nay, còn có một sự kiện khiến Lục Hạo ngạc nhiên vui mừng.

Lương Ngữ Hình trong bữa sáng vội vàng đứng lên còn chẳng kịp thu dọn bát đĩa chạy vào nhà vệ sinh, sau mấy phút thì đi ra, không dám nhìn vào mặt Lục Hạo đang đợi ở bên ngoài, duỗi tay ra nhẹ nhàng kéo kéo ngón tay của anh.

“Cái gì? Mặt đỏ cái gì? Làm sao vậy?” Dáng vẻ cô gái nhỏ thế này, Lục Hạo làm sao có thể không cười, tự nhiên cảm thấy cơ thể thoải mái.

Lương Ngữ Hình sốt ruột sắp xếp ngôn ngữ, vành tai đỏ ửng, muốn vẽ chữ lên tay của Lục Hạo.

Lục Hạo thu tay về, ép Lương Ngữ Hình nói chuyện: “Tiểu Ngữ, từ từ nói, ai cùng đều phải học từng chút từng chút một.”

Ngốc nghếch! ! Tình huống kiểu này này căn bản không thể từ từ nói được mà! Lục Hạo anh muốn em làm bồn sofa sao! ! ! Lương Ngữ Hình đầu đầu, quyết định vẫn là tự mình xuống lầu mua là được rồi, khu này cô thông thuộc, trước đây thường xuyên đến.

Nhưng mà, không có tiền, mua đồ cần có tiền.

Ngón trở ngón cái rất thông tục dễ hiểu cọ sát hai cái, Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh cho em vay sau này em sẽ trả lại anh! !

Lục Hạo thực sự là không biết cô gái này cần tiền làm gì, “Trong nhà cái gì cũng có, em cần mua gì?”

Đương nhiên là thứ đồ trong nhà không có mà! ! ! Lương Ngữ Hình bực tức đấm anh một chưởng.

Lục Hạo khoanh hai tay trước ngực, “Ừm, ví tiền trong túi quần anh, em tự mình lấy.”

Lương Ngữ Hình thật sự rất muốn đấm cho một cái, Lục Hạo anh mặc quần em làm thế nào lấy ví tiền! !

“Rốt cuộc thì làm sao?” Lục Hạo thu lại nụ cười hỏi.

Chẳng có cách nào, Lương Ngữ Hình chỉ chỉ vào bụng của mình.

Ồ, như thế này thì rất rõ ràng rồi, rốt cuộc Lục Hạo vẫn là Lục Hạo thông minh.

“Em ở nhà đợi anh, anh đi mua cho em.” Dặn dò một câu, bảo cô gái lên giường đợi anh.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy! ! Anh nhất quyết không thể để người khác biết được anh đã từng làm việc này! !

Mà khi Lục Hạo lái xe đến siêu thị trong tay cầm một chiếc giỏ có đủ các loại gói bọc kích thước khác nhau đủ mọi kiểu dáng, thì vẫn không thoát được khỏi vận số bị người khác biết được

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kiếp Này Yên Ổn

“Lục Tiểu Hạo! ! !” Kèm theo một tiếng gọi tràn đầy khí thế, Lục Hạo cảm thấy, anh cùng với lão nương nhà anh thật là nghìn dặm cũng gặp nhau!

Hạo Tử buông tay bà nội ra bịch bịch bịch lao đến, ôm lấy chân của Lục Hạo, Lục Hạo nhanh chóng đặt giỏ hàng xuống đá ra sau chân, một tay ôm lấy cậu con trai nửa tháng không gặp, chóp mũi dụi dụi vào khuôn mặt béo trắng, vui vẻ nói: “Con trai, lại mập ra rồi!”

Hạo Tử cảm thấy rất vui mừng, nhìn thấy bố rồi, hôn kịch liệt, bàn tay nhỏ xoa xoa mặt của Lục Hạo lại kề đến hôn một cái nữa, nhõng nhẽo nói: “Bố ơi, Hạo Tử rất lâu rồi không gặp được bố, bà nội nói bố đưa mẹ đi kiếm tiền để mua đồ chơi cho Hạo Tử, Hạo Tử không cần đồ chơi bố có thể đưa mẹ về nhà không?”

Lục Hạo nhìn Lâm Tịch phía sau một cái, thật sự là, khi anh còn nhỏ Lục Quang Vinh ở bộ đội cả ngày không quay về được nhà bà liền dùng lời thoại này nói, mấy chục năm qua rồi vì sao vẫn là những lời thoại này! ! ?

“Mẹ sắp sửa về nhà rồi con trai.” Lục Hạo đặt con trai vào tay xóc xóc, trong lòng cảm thấy tràn đầy.

Lâm Tịch đi xung quanh Lục Hạo hai vòng, lại nhìn nhìn giỏ mua hàng ở cạnh chân, quay đầu chớp chớp mắt với ông xã ở phía sau, đồng chí Lục Quang Vinh đáp lại với một ánh mắt: đừng có nhiều chuyện.

Nhưng mà đồng chí Lâm Tịch cảm thấy, đi mua đồ vệ sinh gì đó cho phụ nữ, Lục Quang Vinh ông từ trước đến nay chưa từng đi mua cho lão nương, bây giờ lão nương ngưỡng mộ đổ kị rồi, vì sao sinh được con trai tốt đều là của người khác chứ? ! !

“Lục Tiểu Hạo! Mua đồ hả! Vì sao không đưa người về nhà? Mấy ngày nay con đi đâu làm gì lão nương biết rõ toàn bộ, nhanh chóng đưa về nhà, ngày ngày không về nhà đang tính toán chuyện gì vậy! !”

Lục Hạo đặt con trai mập xuống đất trong tay, ôm lấy mẫu hậu bệ hạ, “Mẹ, không vội, Hạo Tử mẹ cứ chơi trước đi.”

“Chẳng phải chỉ chút chuyện kia sao! Lâm Tịch không hề để ý, mẹ còn cho rằng là chuyện gì nữa chứ, bây giờ xem ra cũng chẳng có gì mà vì sao lại không thể nói chuyện?”

Hạo Tử vóc dáng thấp thấp dựa vào chân của bố nghiêng đầu nghe không hiểu lời của bà nội, cảm thấy không có ý nghĩa, chạy đi chơi với ông nội.

Lục Quang Vinh ho một tiếng, “Bà nói ít chút đi, Lục Hạo tự có chừng mực.”

Lâm Tịch vốn dĩ còn không muốn tính toán, nghe thấy Lục Quang Vinh nói bà nhiều chuyện thì không nhịn được nữa, “Tôi chẳng phải là vì muốn tốt cho nó sao! Người đã hơn 30 tuổi đầu rồi đến một cô vợ cũng không có ông không sốt ruột nhưng tôi sốt ruột! Ông nhìn con trai đi, ông cũng học một chút đi đừng có ngày ngày giả vờ đại gia với tôi! !”

Lục Hạo nghĩ trong lòng, anh chỉ là mua đồ cho phụ nữ, vì sao lại dẫn mỗi gây ra chiến tranh thế giới vậy?

Đồng chí Lục Quang Vinh rất bình tĩnh lắc đầu, dắt tay của cháu ngoan đi đến khu đồ chơi.

Đồng chí Lâm Tịch thực sự hoảng hốt trong lòng, ông kia ông còn không đứng lại cho tôi! ! Nhưng cảm thấy không thể phát tiết trước mặt con trai và cháu trai được, cũng không đi cùng theo.

Lục Hạo cười, “Mẹ, lần sau con cũng mua cho mẹ.”

“Mua cái đầu con ý! !” Một tiếng nổ tách, “Lão nương bây giờ không dùng đến thứ này Lục Tiểu Hạo con nhanh chóng mất biến mất đi! !”

Sau đó, giống như không nhấn nạy, thực ra rất lo lắng, áp sát về phía đồng chí Lục Quang Vinh.

Cho nên nói, đại gia không phải là giả vờ ra, đây là sự thể hiện của mê lực và thực lực.

Để bố mẹ ra ngoài kiếm tiền mua đồ chơi cho Hạo Tử lời nói dối không có trình độ như thế này lại nói một lượt nữa, Lục Hạo xoa xoa đầu của con trai, “Ít ăn Mcdonal với bà nội của con đi, phải ngoan, bố yêu con.”

Lục Hạo cảm thấy, mẹ à mẹ điều tra sự việc của con trai mẹ ở khắp nơi lẽ nào con lại không biết cài gián điệp gì đó sao? Hơn nữa Ninh Tử ngọn cỏ đầu tường đó bây giờ vô cùng tức giận việc mẹ làm chủ đem gả phắt con bé đi sớm như vậy!

Đương nhiên, có bản lĩnh làm ngọn cỏ đầu tường thì phải xứng đáng với cái tên, một giờ đồng hồ sau khi Lục Hạo mua một đồng băng vệ sinh ở siêu thị bị mẹ và con trai nhìn thấy, tin tức tốc độ truyền đến thành phố L, vào lúc này, tắt máy là cần thiết, Lục Hạo cảm thấy, anh không thể để cơ hội cho đám cầm thú kia gọi đến trêu chọc anh!

Đồng thời, Lục Hạo cũng cảm thấy, Lục Tiểu Ninh đêm động phòng của em cần phải đặc sắc! !

Mà ở một bên khác, Lương Ngữ Hình ở trong phòng tìm kiếm một chiếc ghế gỗ nhỏ ngồi xuống, không dám cử động bừa bãi, lần này lượng đặc biệt lớn, ộc ộc ộc trào ra ngoài. Trong lòng nghĩ đến khuôn mặt của Lục Hạo lúc ra ngoài, thấy hơi buồn cười.

Mà khuôn mặt đó của Lục Hạo khi vào cửa càng phong phú hơn, hai tay hai túi đựng hàng rất lớn, nói một câu: “Lương Ngữ Hình cuộc đời này anh chỉ từng làm loại chuyện này vì em.”

Lương Ngữ Hình không nhịn được bật cười, hơi hơi lộ ra hàm răng.

Lục Hạo đột nhiên biết được bản thân mình vì sao lại yêu cô gái này như vậy rồi, nếu như em đến nói cũng không muốn nói, anh lại vẫn sẽ vì nụ cười của em mà động lòng, như thế này làm sao có thể không coi là tình yêu.

Trái tim, đập thình thịch thình thịch, chỉ vì lần đầu tiên em mỉm cười trong bao nhiêu ngày nay.

“Mau đi thay đi.” Lục Hạo che giấu sự kích động của mình, đem các gói đủ mọi chủng loại màu sắc đổ lên trên sofa cho em tùy ý lựa chọn.

Lương Ngữ Hình liền cười không nổi nữa, mặt đỏ hồng nhìn các gói bọc dưới ánh nhìn chăm chú của Lục Hạo, chọn một gói dài nhất dày nhất cẩn thận di chuyển vào trong nhà tắm, mà Lục Hạo, nhìn thấy chấm đỏ trên quần của cô.

“Thay quần ra đi anh giặt cho em.”

Bóng dáng của Lương Ngữ Hình cứng lại, tiếp đó hỏa tốc cuống cuống bật lấy môn chạy.

Lục Hạo đi vào bếp bật lửa đun nước, việc nấu nước đường đỏ này, không phải là lần đầu tiên nữa rồi, hơn nữa Lục Hạo cho rằng, Lương Ngữ

Hình anh muốn sống với em cả cuộc đời cho nên cả đời này anh đều sẽ đun nước đường đỏ cho em.

Bắt buộc phải nói đó là, anh là một người chồng tốt một người bố tốt!

Quần áo Lương Ngữ Hình mặc mấy ngày nay đều là của Lục Hạo, chiếc áo phông dài dài chiếc quần dài bằng bông có phần cạp khá rộng, trong tủ quần áo có một bộ váy ngủ màu hồng 6 năm trước cô để lại ở đây, mùa hè quá nóng, Lục Hạo có một hôm đưa cô về nhà đem váy ngủ mua về cầm ra nói: “Tiểu Ngữ trời nóng quá em đi tắm đi.”

Vào lúc đó không hiểu, bây giờ nghĩ ngẫm, Lục Hạo tất cả anh là có dự mưu kế hoạch hoàn chỉnh từ trước! !

Lục Hạo xoa xoa tóc của cô gái nằm trên giường, đem cốc nước dúi cho cô, “Uống hết đi, anh đi giặt quần áo.”

Lương Ngữ Hình vốn dĩ là muốn tự mình giặt sạch sẽ, nhưng Lục Hạo lại mở cửa nhà tắm ra thò đầu vào rất nghiêm túc nói: “Lương Ngữ Hình buông xuống cho anh!”

Vậy... thì cứ để anh giặt đi vậy. Lương Ngữ Hình uống nước ngọt ngọt, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm.

Trong phòng tắm có mùi vị của máu tanh, Lục Hạo vò đám bọt màu máu ở trong tay nghĩ trong lòng, Lương Ngữ Hình lúc em sinh con trai có phải là cũng chảy rất nhiều máu không? Lúc Đồng Tiểu Diệp sinh con đã dọa cho mọi người sợ chết khiếp anh không ở cùng em, em vượt qua như thế nào vậy?

Lương Ngữ Hình nhìn thấy đôi tay từ trước đến nay đều đem mỗi một thí nghiệm làm rất hoàn mỹ của Lục Hạo kia cầm chiếc quần cô thay ra mang đến ban công giặt lên, lúc ngẩng đầu lên nói với cô: “Lương Ngữ Hình, có cảm thấy anh tốt nhất không?”

Vâng, anh tốt nhất, thật sự tốt nhất.

Mà thời gian mà bà dì cả đến thăm hỏi lần này, Lục Hạo tổng cộng nấu 6 lần nước đường đỏ giặt ba chiếc quần ngủ, sau khi dì cả của Lương Ngữ Hình đi rồi anh trêu đùa một câu: “Người lớn như thế này rồi vì sao còn tè ra quần!?”

Tưởng rằng, cô gái này sẽ xấu hổ đỏ mặt hoặc là đấm anh một cái, nhưng không hề, Lương Ngữ Hình chỉ đi đến trước bồn nước, ôm lấy Lục Hạo đang rửa bát, từ phía sau vòng chặt lấy eo của anh.

Duỗi tay ra viết lên hai chữ trên sau eo anh: Cảm ơn.

“Ừm, anh cảm thấy nên là ba chữ.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình không chịu, tay dùng lực siết lại.

“Này, không thể thả được rồi.”

“...”

“Đến lượt anh ôm một chút.”

“...”

“Lương Tiểu Ngữ xem em chạy đi đâu! !”

Lương Ngữ Hình chuồn ra khỏi phòng bếp Lục Hạo cất bước đuổi ở phía sau, hai người ở trong phòng ngủ ôm thành một khối, nụ hôn của Lục Hạo bừa bãi rắc xuống, khiến cho người ở trong lòng buồn buồn, sau đó phát ra một tiếng he, dường như, là tiếng cười.

“...” Lục Hạo cảm thấy chắc chắn là bản thân mình bị ảo thính rồi, nhưng âm thanh cứng nhắc khàn khàn chẳng hay gì cả vang lên bên tai anh chân thực như thế này, làm sao có thể là ảo thính! !

“Tiểu Ngử...” Anh cảm khái đến mức không biết nên nói gì, hai tay giữ lấy mặt của cô, cẩn thận nhìn, giống như là đang nghiên cứu một công cụ chính xác tỉ mỉ nhất.

Bản thân Lương Ngử Hình cũng bị giật mình rồi, sau khi ngấn ra hai giây thì phản ứng lại được, nhưng cảm thấy ngại ngùng, vừa rồi, âm thanh khó nghe như vậy là của mình sao! !

“Thử một chút nữa, nào, chậm chậm thôi.” Lục Hạo dẫn dắt, đỡ Lương Ngử Hình ngồi dậy.

Há miệng, rất nỗ lực muốn phát ra âm thanh, nhưng cổ họng lại bị cái gì đó mắc nghẹn lại, trong phòng ngủ yên tĩnh chẳng có gì cả.

Được rồi, Lục Hạo cảm thấy, bây giờ anh cần phải mỉm cười, không thể mặt mày ủ dột, sau đó, cần phải cố vũ cho tiểu bảo bối của anh.

Lương Ngử Hình thấy hơi thất vọng, vừa rồi rõ ràng là có thể phát ra tiếng rồi mà, vì sao bây giờ lại không được nữa?

“Hôm nay he, ngày mai he he, ngày kia he he he, ừm, Lương Tiểu Ngử sau này em sẽ biến thành chú gà mẹ.” Lục Hạo đùa, có Trời biết được Lục Hạo anh không thích nhất là đùa! ! !

Lương Ngử Hình gật gật đầu, lại chui vào trong ổ chăn.

Nhưng Lương Ngử Hình không biến thành gà mẹ, bởi vì không có một chú gà mẹ nào lại biết nói tiếng người.

Lục Hạo nhớ rất rõ ràng ngày hôm đó, anh ở trong thư phòng xử lý một số văn kiện và tiền nong, nghĩ muốn mua một căn nhà ở thành phố L, bất luận sau này có phải là sẽ cứ mãi ở lại chỗ đó không, nhưng chuyện mua sắm bất động sản này, luôn luôn không bao giờ sai.

Cửa bị đẩy ra, Lương Ngữ Hình mặc áo ngủ của anh đi vào, trong tay bưng một cốc nước, đặt xuống, Lục Hạo nói cảm ơn, theo thói quen không chờ đợi câu trả lời, nhưng mà, Lương Ngữ Hình đã nói một chữ: “Nước.”

Không khí dường như cũng đã trở nên mỏng hơn, Lục Hạo chậm chạp ngẩng đầu, trong khoảng thời gian này, vô số lần chữ “nước” lặp đi lặp lại.

Lương Ngữ Hình đứng ở bên cạnh bàn, gò má đỏ đỏ, cảm thấy thẹn thùng nhưng lại muốn được nghe thấy lời khen ngợi.

Em lén lén luyện tập rất nhiều lần rồi, anh đừng có chê giọng nói của em khó nghe, sau này em sẽ tốt hơn.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bóng Đèn Điện Nhỏ

Cuối cùng đã đạt được mong muốn rồi, Lục Hạo cảm thấy, có thể khai hoàn rồi.

Khi Lương Ngữ Hình nhìn thấy lại ánh nắng mặt trời, được Lục Hạo dắt đi tụ họp với con trai, mở to miệng ra không biết nên biểu đạt như thế nào, con trai vì sao con lại tròn ra một vòng rồi? Có phải là mẹ nhìn thấy con có hai cằm rồi không? Rốt cuộc con đã ăn gì để tăng trọng vậy?

Rất bất ngờ đó là, đồng chí Lâm Tịch thu lại tác phong tay thép đối ngoại nhất quán của mình, cười híp mắt đem cháu ngoan giao đến tay Lương Ngữ Hình, không hề chút xúy quyền uy nào, Lục Hạo nheo mắt nhìn mẫu hậu bệ hạ, cảm thấy, sự việc không bình thường.

Đồng chí Lục Quang Vinh cũng cảm thấy kinh ngạc với hành vi phong cách như thế này của bà xã mình, chủ động khen ngợi giữ lấy vai của bà.

Lúc này, đồng chí Lâm Tịch cười càng vui vẻ hơn, còn dặn dò Lục Hạo: “Lục Tiểu Hạo mỗi ngày con phải gọi một cuộc điện thoại cho mẹ, mẹ muốn nói chuyện với cháu ngoan.”

Lục Hạo gật đầu, Hạo Tử dựa vào trong lòng mẹ không muốn dậy, chiếc miệng nhỏ luôn mồm nói: “Mẹ ơi mẹ ơi Hạo Tử rất nhớ mẹ, mẹ đi đâu vậy, sau này không cần mua đồ chơi cho Hạo Tử, Hạo Tử được ông nội mua đồ chơi cho rồi.”

Lương Ngữ Hình nghi hoặc nhìn sang Lục Hạo, Lục Hạo cười xoa xoa chiếc đầu tròn vo của con trai không nói gì.

Cứ như vậy, quay về thành phố L, cậu bạn nhỏ Hạo Tử thu hoạch được lì xì lớn bà nội cho, xe đồ chơi ông nội mua, quần áo mới cô tặng, còn có cả chocolate cho Tiểu Mễ. Còn Lương Ngữ Hình, mang theo tâm trạng khác, nghênh đón sinh nhật lần thứ 29 của cô.

Lục Hạo, 23 tuổi em thôi học rời khỏi trường đại học sinh ra con trai, nhanh như vậy đã 6 năm trôi qua rồi, trong 6 năm không có anh này, ngày tháng trôi qua giống như người chết, mà khoảng thời gian ngắn này sau khi chúng ta gặp nhau, rất dài rất dài, từng chút từng chút, em đều nghi nhớ.

Để mừng sinh nhật lần này cho Lương Ngữ Hình, Lục Hạo đã đem quà tặng trước rồi, trước mắt xem ra hiệu quả không tồi.

“Bố ơi, mẹ cũng có sinh nhật sao? Vì sao trước đây Hạo Tử không biết?” Cậu nhóc đáng yêu nhỏ bé vươn chiếc đầu tròn tròn lắc tay của Lục Hạo vừa đi vừa hỏi.

Bọn họ đang đi dạo ở tiệm bánh ga tô, chuẩn bị chọn một chiếc bánh ga tô lớn đẹp để cho cô gái ở nhà.

Lục Hạo ngồi xổm xuống ngang bằng với con trai, “Con trai mập!”

Từ sau khi bọn họ ở Bắc Kinh quay về Hạo Tử liền có thêm một biệt danh chẳng quang vinh gì như thế này, ngay đến Tiểu Mễ ở tầng trên cũng bịt miệng cười cậu, nhưng mà, đồ ăn vặt bà nội mua cho đều là những thứ trước đây chưa từng được nhìn thấy qua, kem dâu tây của Mcdonal hóa ra ngon như vậy! Còn có rất nhiều bánh ngọt ăn ngọt ngọt rất là ngon!

“Con trai!” Cậu nhóc sửa lại cho đúng.

“Con trai mập!” Lục Hạo kiên trì.

“Con trai, con là con trai bố là bố!”

“Con trai mập và bố đẹp trai!” Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, miệng kéo đến tận mang tai.

Cuộc đối thoại hoàn toàn vô nghĩa, hóa ra trêu tức con trai lại thú vị thế này, Lục Hạo nhì nhìn phần gáy của chiếc đầu tròn tròn cúi xuống, được rồi, cậu nhóc tức giận rồi không thèm nói chuyện giống như mẹ của cậu, chiếc miệng nhỏ mím lại khiến người ta đau lòng.

“Sau khi con lớn lên thì sẽ biến thân, biến thành con trai đẹp trai.” Lục Hạo nhin cười dễ dàng.

“Thật à?” Hạo Tử nhanh chóng ngẩng đầu, cặp mắt to sáng long lanh.

“Ừm.” Lục Hạo gật đầu rất chững mực, sau đó, “Con trai mập.”

“Bố đẹp trai!”

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử như một tờ giấy trắng, đã bị tẩy não như thế này, ảo tưởng bản thân mình khi nào lớn lên, sau đó biến thân thành đẹp trai cưới Tiểu Mễ về nhà.

“Bố đẹp trai cái này cái này, cái này nhìn có vẻ rất ngon!” Bàn tay nhỏ béo trắng chỉ vào một chiếc bánh ga tô phủ đầy hoa quả vui mừng kêu.

Lục Hạo nhìn chiếc bánh ga tô một cái lại nhìn chiếc chân ngắn béo béo của con trai một cái, “Con chỉ có thể ăn một miếng.”

“Vì sao! ! !” Cậu nhóc bất mãn kháng nghị nói.

“Bởi vì con quá béo rồi.” Lục Hạo nói rất thẳng thừng, còn may bây giờ cậu nhóc chưa có yêu cầu cụ thể gì đối với diện mạo, đứng trước chiếc bánh ga tô xinh đẹp thì càng chẳng buồn bận tâm.

“Không sao cả, sau này con sẽ biến thân!” Ý nghĩa là, bố ơi chiếc bánh ga tô này con sẽ rất nỗ lực tiêu diệt hết.

Về đến nhà, Lương Ngữ Hình nghe thấy Lục Hạo lại gọi con trai là con trai mập liền duỗi tay ra phát, ý là phải hiểu cho tâm trạng của con trai sau khi béo ra, nhưng không ngờ rằng con trai lại lắc đầu rất độ lượng nói: “Mẹ ơi, mẹ cũng gọi con như vậy đi, sau này con biến thân mẹ sẽ biết được con đẹp trai thế nào!”

Giọng nói trẻ con ngây thơ như vậy, Lương Ngữ Hình ôm con trai lên hôn hai cái, nhưng giữ chẳng được bao lâu, liền đặt xuống, trong lòng nghĩ, con trai khi nào con biến thân?

Buổi tối hôm nay, đồ ăn là đầu bếp của “Nhân Lương” đến tận nơi phục vụ, Lương Ngữ Hình chẳng cần phải làm gì cả, ôm con trai xúm lại dùng máy tính xách tay của Lục Hạo xem phim hoạt hình, Lục Hạo đến gõ gõ cửa, “Ăn cơm.”

Cậu nhóc nôn nóng sốt ruột bật dậy khỏi lòng mẹ nhảy xuống giường, giẫm lên đôi dép lê nhỏ bịch bịch bịch chạy ra ngoài trước, Lục Hạo cảm thấy, rất tốt, anh thơm cô gái của anh một cái trước ~!”

Lương Ngữ Hình phát giác ra chiếc bóng đổ đến chầm chậm to lên, kiên quyết không ngẩng đầu, nhưng bị Lục Hạo véo lấy cằm nâng đầu lên, sau đó, một thứ ấm nóng nhét vào trong miệng, trò chơi rất nghịch ngợm biểu thị tâm trạng tốt của chủ nhân.

Ngoài cửa, con trai đang lớn tiếng gọi: “Bố mẹ mau đến đi, có rất nhiều đồ ăn ngon! ! Hai người ở bên trong chơi gì vậy? !”

“Chơi trò hôn.” Lục Hạo thả môi của Lương Ngữ Hình ra, nhìn vào mắt, rất khê trả lời ở trước mặt cô.

Thiếu nghiêm túc quá, Lương Ngữ Hình thật sự rất lo lắng anh cũng nói câu này ở trước mặt con trai, muốn đẩy ra nhưng lại chẳng có sức lực, ở bên cạnh của Lục Hạo, cô luôn luôn có thể mềm yếu không nhẽo.

Đợi hai người chơi trò hôn xong ra ngoài, cậu nhóc đã nhịn rất khổ sở rồi, Lương Ngữ Hình giáo dục con trai rất nghiêm khắc, giống như thế này trên bàn ăn người lớn chưa vào ngồi thì không thể bắt đầu ăn, cho nên Lục Hạo hoàn toàn tin tưởng con trai mập nhà mình không lén lút nhét miếng sườn chua ngọt vào trong miệng.

“Ăn trước đi, bố phải đưa mẹ con đi rửa tay.” Lục Hạo vênh cằm lên ra hiệu.

Hạo Tử nhìn nhìn mẹ, được sự đồng ý, hoan hô, vừa nói “con đã rửa tay rất sạch sẽ” vừa cầm một miếng sườn nhỏ.

“Hôm nay em là công chúa.” Lục Hạo nói, kéo Lương Ngữ Hình vào trong lòng, đứng trước bồn nước, hai đôi tay đan vào nhau, nghịch nước.

Hạo Tử vốn dĩ ăn rất ngon, nghe thấy Lục Hạo nói: “Con trai, biểu diễn một màn ảo thuật cho con xem.”

Chiếc đầu nhỏ nhỏ nỗ lực ngẩng lên khỏi chỗ thịt, rất biết giữ thể diện cho bố mở to mắt lên.

Sau đó, Lương Ngữ Hình nắm hai tay vào nhau đặt trước ngực, giống như là đang biểu diễn ngâm thơ, trong miệng bật ra một chữ: “Hạo.”

Một chữ, có thể đồng thời đại biểu cho Lục Hạo và Hạo Tử.

Cô đã luyện tập qua, tuy giọng nói có chút trống rỗng, nhưng cũng coi như có thể nghe.

Giống như tiếng gió từ trong sơn cốc xa xôi bay ra, phù một cái, khiến người ta hoảng hốt.

Lục Hạo chỉ cười, như thế này anh đã hài lòng lắm rồi, Lương Ngữ Hình em có thể, anh vẫn luôn biết vậy!

Ngược lại Hạo Tử bị giật mình rồi, miếng xương trong tay vứt đi, chiếc miệng nhỏ muốn nói gì đó nhưng bị sặc lại, bật ho.

Khuôn mặt tròn nhỏ căng lên đỏ ửng, Lục Hạo ôm con trai lên đi đến bên bồn nước, ngón tay duỗi vào trong móc, nôn ra một miếng thịt, cậu nhỏ mặt đầy nước mắt.

Lục Hạo rửa sạch tay, nhìn thấy Lương Ngữ Hình đứng ở bên cạnh mặt lộ vẻ sốt ruột. “Đừng có để tâm, bé mập quá kích động đó.”

Cậu nhóc thấp lùn phối hợp gật đầu: “Mẹ ơi, con quá kích động rồi.”

Lương Ngữ Hình khóc cười không được, nói lại một lượt: “Hạo.”

Hạo Tử liền khó hu hu hu, sau đó a a a ôm lấy chân của mẹ không buông tay.

Lục Hạo nghĩ trong lòng, con trai con kích động như thế này làm gì? Mẹ của con đang gọi bố chứ không phải gọi con! Tình cảm dạt dào như thế này anh cũng muốn khóc rồi.

Hạo Tử khóc chẳng ra bộ dạng gì, “Hu hu hu, mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi...”

Cậu còn nhỏ, không biết nên biểu đạt thế nào, nhưng Lục Hạo và Lương Ngữ Hình đều biết, con trai đang khóc vì điều gì.

Luôn luôn có bạn nhỏ cười cậu: Ồ ồ, mẹ của Hạo Tử là bị câm!

Luôn luôn có hàng xóm rì rầm bàn tán: Người phụ nữ mở tiệm hoa kia bị câm!

Luôn luôn có người hỏi đường: Ô, tôi xin lỗi, tôi không biết cô không biết nói!

Luôn luôn có những lời lẽ thiện ý ác ý thế nọ thế kia, 6 năm nay, Hạo Tử đã nhìn thấy rất nhiều.

Đỗ dành cho con trai vui vẻ, châm nến lên, cầu nguyện, cắt bánh ga tô, ánh nến nhuộm cho khuôn mặt của Lương Ngữ Hình rất xinh đẹp.

6 năm nay, mỗi một lần sinh nhật Hạo Tử đều có thể có được một chiếc bánh kem nhỏ nhỏ, chiếc bánh ga tô lớn thế này đẹp đẽ thế này cậu rất muốn nhưng mà hiểu chuyện nên chưa từng đòi hỏi.

“Mẹ ơi, sinh nhật vui vẻ! Hạo Tử yêu mẹ!”

“Tiểu Ngữ, sinh nhật vui vẻ! Anh yêu em!”

Không chút nghi vấn, lời thoại là vừa rồi đã tập luyện qua.

Lương Ngữ Hình đỏ mặt bởi vì câu anh yêu em kia, chủ động nắm lấy tay của Lục Hạo, véo một cái, thả ra.

Lục Hạo cười, nắm lấy tay cô, không buông.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử bắt đầu ăn từng miếng bánh kem to, hơn nửa thân mang trọng trách lớn.

Lục Hạo cảm thấy, ngày trọng đại như thế này, con trai bóng đèn điện lớn như con đây cần phải tránh đi một chút.

Đúng vậy, thời gian thật vừa khéo, Tông Chính Hạo Thần gọi điện đến, bảo Lục Hạo đưa con trai xuống dưới.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử vẫn còn chưa biết bản thân mình đã bị ông bố đẹp trai của cậu liệt vào hàng bóng đèn điện rồi, còn học theo chú giải phóng quân trong đại viện của Bắc Kinh ưỡn chiếc ngực nhỏ lên vỗ vỗ nói: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ! !”

Lương Ngữ Hình không biết là chuyện gì, quay đầu nhìn Lục Hạo.

Lục Hạo đem bánh ga tô chia ra bọc cẩn thận lại, rất tự nhiên nói: “Anh đưa con xuống dưới, Hạo Tử đang đợi ở dưới lầu.”

Đi đâu vậy? ! ! Lương Ngữ Hình kéo giữ tay áo của Lục Hạo.

Lục Hạo kề vào bên tai cô, “Buổi tối con trai ngủ ở nhà Tiểu Hồ Điệp.”

Một câu nói, khiến tai của Lương Ngữ Hình nóng rực lên.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử được bố ôm cảm thấy rất hạnh phúc, còn không quên nói với mẹ: “Mẹ ơi, Hạo Tử sẽ đem bánh sinh nhật của mẹ đến cho dì Tiểu Hồ Điệp và em trai Đồng Đồng, Hạo Tử là em bé ngoan rất nghe lời!”

Lục Hạo còn không quên bổ sung, “Bà xã nhà Quản Tử có thai không tiện, vẫn là để cho Tiểu Hồ Điệp trông một đêm thì anh thấy yên tâm hơn.”

Cái gì gọi là yên tâm hơn? ! ! ! ! ! Lục Hạo anh trắng trợn như vậy! ! !
! Hôm nay là sinh nhật của em, có phải là anh quên rồi không! ! ! ! Lương Ngữ Hình cảm thấy, cô nhất định phải luyện tập thật tốt, rồi sẽ có một ngày thành công để có thể gào thét với Lục Hạo! Nhất định! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Em Trân Quý Nhất

Trong ba phút Lục Hạo đi xuống lầu, Lương Ngữ Hình che mặt ngồi trên sofa, một góc đầu óc nóng lên, trắng trợn như thế này căn bản không hề có ám thị dư thừa, phải làm thế nào đây? Có trời biết là 6 năm trước cô đã không học được cách kháng cự lại sư huynh tồn tại giống như thần huống chi là bây giờ? !

Lục Hạo ôm con trai cùng với tất cả các đồ dùng cần thiết xuống dưới lầu, không lãng phí một câu với tài xế của Tông Chính Hạo Thần, cất bước lên lầu ngay, có Trời biết là anh nóng lòng thực sự rất muốn bảo con trai mập tự mình đi xuống lầu biết bao!

Mở cửa, nhìn thấy cô gái mặt đầy màu hồng không dám ngẩng đầu nhìn anh, Lục Hạo liền cảm thấy rất thỏa mãn.

Anh dắt tay của Lương Ngữ Hình đưa đến bàn ăn, lấy ra một chút kem trên miếng bánh ga tô chấm lên chóp mũi của cô, Lương Ngữ Hình liền giống như một đứa trẻ ăn vụng.

“Tiểu Ngữ, sinh nhật vui vẻ.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, mình bắt buộc phải nói chút gì đó, sau đó, từ trong cổ họng phát ra một tiếng vâng, có chút trúc trắc, nhưng Lục Hạo cảm thấy nghe rất hay.

Hai người chia nhau ăn một miếng bánh ga tô, vị ngọt lan tỏa đến tận trái tim, Lục Hạo hôn lên, kem trong miệng tan vào trong vòm miệng của

Lương Ngữ Hình, lưỡi cũng là mùi vị ngọt thơm mềm mịn, đây là một nụ hôn ngọt ngào.

Mơ man, thâm nhập, mang theo sự kích động vẫn luôn kìm nén trong khoảng thời gian này.

“Ừm!” Quá kịch liệt đến mức mà Lương Ngữ Hình hô hấp cũng khó khăn.

Nhưng một tiếng này, lại khiến Lục Hạo cảm thấy, anh bắt buộc phải khen thưởng khích lệ Lương Tiểu Ngữ em! !

Quá trân quý, cho nên cảm kích.

Nhắc người lên khỏi ghế ngồi ôm lên đặt ở trước ngực, hai chân của Lương Ngữ Hình tách ra vòng lấy eo của Lục Hạo, nhìn vào mặt Lục Hạo, Lương Ngữ Hình chậm chậm cúi đầu xuống, hôn lên bên miệng anh.

Đây là một nụ hôn chủ động, một nụ hôn đáng được ghi nhớ, Lục Hạo chỉ có thể tăng nhanh bước chân đi vào trong phòng ngủ, sau khi đem người ném lên trên giường bắt đầu cởi quần áo của mình.

Lương Ngữ Hình cười tươi tắn, cặp mắt to sáng long lanh tránh đến chỗ khác, nhưng Lục Hạo muốn để cô nhìn, thuận theo ánh mắt tránh lé của cô di chuyển, nhất định muốn cô gái nhìn anh cởi quần áo.

Sau đó, leo lên giường, chậm rãi áp đến gần, nâng tay lên cởi cổ áo của Lương Ngữ Hình ra.

“Tiểu Ngữ, hôm nay phải nghe lời.” Lục Hạo lẩm bẩm.

Lương Ngữ Hình cảm thấy lời kiểu này chính là ma chú, chỉ cần nói ra, thì mang theo pháp lực, bắt buộc thi hành.

Ngoan ngoan giống như con vật nhỏ, bị Lục Hạo bao vây, xung quanh đều là tiếng hơi thở của hai bên, không khí vô cùng ám muội.

Cuối cùng, Lục Hạo bóc gỡ Lương Ngữ Hình về trạng thái nguyên thủy nhất, nặng nề áp lên trên, cảm thán một câu: “Tiểu Ngữ, như thế này thật tốt!”

Quay thẳng khuôn mặt đang để nghiêng của Lương Ngữ Hình lại, chóp mũi chà lên chóp mũi, ôn tồn thân mật vô hạn, Lục Hạo chậm chậm nhấc cong một bên chân của cô lên, ngón tay thăm dò vào trong.

“Ừm!”

Lục Hạo cảm thấy, Lương Tiểu Ngữ em cố vũ như thế này anh bắt buộc cũng phải nỗ lực!

Đầu ngón tay thăm dò đến chỗ ẩm ướt chẳng mấy dồi dào, Lục Hạo dịch đầu xuống, dừng lại trước ngực Lương Ngữ Hình, điểm đỏ vênh cao lên, anh ngậm lấy, mút hút, cảm thấy rất ngọt, làm thế nào cũng cảm thấy cắn mãi không chán, ngón tay cũng không ngừng nghỉ, xoa bóp phác thảo, men theo hình khối khẽ véo chậm rãi vào, kéo ra miếng thịt nhỏ vuốt ve khu vực mẫn cảm, cuối cùng đem ngón tay hơi lạnh lạnh vùi vào trong.

“Á!” Lương Ngữ Hình có chút bức tức, người chỉ biết phát ra đơn âm tiết vào lúc thế này thật sự thiệt thòi.

Lục Hạo cười ngẩng đầu lên khỏi ngực của cô, hai người mặt kề mặt, anh thổi hơi vào bên tai của cô, cảm giác nóng nóng buồn buồn, từ các lỗ chân lông nhỏ lan vào trong tim.

Lương Ngữ Hình bất giác run hai cái, Lục Hạo cảm thấy được rồi, tâm trạng càng tốt hơn.

Ngón tay đang nỗ lực mở rộng, mang theo sự ẩm ướt vào vào ra ra, sự chặt khít từ giữa ngón tay truyền ra khiến Lục Hạo bất giác vô thức hỏi một câu: “Lương Tiểu Ngừ em chắc chắc là dễ thương chứ?”

Thực ra căn bản không cần hỏi câu này, ghi chép việc chào đời của Hạo Tử năm đó ở bệnh viện bao gồm tư liệu phẫu thuật Lục Hạo đều có thể đọc thuộc được toàn bộ, nhưng mà thân thể này, sự kiêu diễm trả qua sự hủy diệt thời gian của 6 năm, vẫn là như vậy, là thứ anh quen thuộc như vậy.

Lương Ngừ Hình cảm thấy, mình đừng có để ý đến anh ấy! Nhưng mà một giây sau, cô gái lại bị người đàn ông vòng chặt lấy chiếc eo nhỏ ôm lên, vị trí thay đổi, nữ trên nam dưới.

Kinh hồn bất ngờ, đồng thời cảm giác được có một cậu nhóc nóng như lửa tiến vào, Lương Ngừ Hình lúc này mới biết, vì sao Lục Hạo phải nói: Tiểu Ngừ, hôm nay phải nghe lời.

6 năm trước, hai người đều chưa chín chắn giống như nhau, lúc Lục Hạo đang tấn công thích nhìn thấy gò má trắng trẻo của Lương Ngừ Hình đã đỏ ửng hết cả lên, từ trên nhìn xuống dưới, mang sự thỏa mãn không lời lẽ nào miêu tả được, bọn họ chưa từng thử qua tư thế khác, bởi vì khi đó Lục Hạo cảm thấy, thời gian còn dài, bọn họ còn có rất nhiều cơ hội.

Nhưng ai có thể tính được, nửa năm đó khi Lục Hạo tham gia vào một công trình nghiên cứu thực nghiệm nổi tiếng với nước ngoài, thì Lương Ngừ Hình đã xảy ra nhiều sự việc như vậy, cô vốn dĩ chính là bông hoa kiêu diễm được nuôi dưỡng trong nhà kính, nhưng vào buổi tối hôm đó, lại mất đi bố mẹ, tiền của, đến chuyện học hành cũng phải vứt bỏ.

Lương Ngừ Hình, em thực sự có thể hoàn thành việc học hành, vì không để anh biết việc của buổi tối hôm đó, em đã biến mất, không đợi anh

quay lại, lúc đó anh tìm em tìm đến phát điên, lần đầu tiên biết được, hóa ra Bắc Kinh lớn như vậy, hóa ra anh lại nhỏ bé như vậy.

Lục Hạo luôn luôn nhớ lại chuyện đã qua vào lúc thân mật, luôn luôn hân hoan vào lúc thân mật, còn may, còn may.

Trải qua sự mở rộng vừa rồi, việc ra vào trở nên dễ dàng hơn nhiều. Lục Hạo nằm thẳng xuống, Lương Ngữ Hình ngồi lên trên, không hề có một chút khe hở nào.

“Tiểu Ngữ, để cho anh nhìn mặt của em.” Lục Hạo lên tiếng, để Lương Ngữ Hình nằm phục trên người anh tự mình dựng thẳng lưng và hông lên.

Vén tóc ở trên mặt ra, Lương Ngữ Hình nhìn vào mắt của Lục Hạo, thị giác và thân thể đồng thời bị xâm lược, loại cảm giác này rất thần kì, lúc này, em hoàn toàn đều là của anh, anh cũng hoàn toàn đều là của em.

Lục Hạo chỉ chỉ vào môi của mình nói: “Hôn anh một cái.”

Lương Ngữ Hình giữ lấy mặt của anh, hôn xuống, nói một chữ: “Hạo.”

Lục Hạo cười híp cả mắt lại, anh đã biết là em gọi anh mà.

Đờ cô gái dậy ngồi thẳng, nhắc chiếc mông nhỏ của cô lên, nhìn xuống dưới, có thể rất dễ dàng nhìn thấy một chiếc gậy mạnh mẽ vùi vào trong cơ thể của Lương Ngữ Hình, đem người nặng nề đặt xuống, xương chạy ma sát vào nhau, mang theo dòng điện lưu lan tỏa khắp toàn thân.

Như thế này quá sâu, quá lạ lẫm, Lương Ngữ Hình đến phản kháng cũng không thể, chỉ đành chống lên phần bụng của Lục Hạo muốn lên nhắc dậy một chút.

“Ừm, em tự cử động đi.” Lục Hạo híp mắt lại nhìn cô gái xinh đẹp rạn vỡ hiện lên trên thân thể mình.

Lương Ngữ Hình dấm cho anh một chương, trong lòng có rất nhiều lời nhưng lại nói không ra.

Lục Hạo cười thành tiếng, nắm lấy tay của cô đặt lên bên miệng hôn, “Muốn xuống dưới?”

Lương Ngữ Hình không giữ được gập đầu.

“Gọi anh, hãy gọi tên anh.” Lục Hạo nói, cánh tay có lực ôm lấy Lương Ngữ Hình, lật người một cái, hai người lại lần nữa thay đổi vị trí, nhưng xảy ra động chạm ma sát giữa phần thân thể nối liền nhau, khiến lửa lớn giống như đồng cỏ cháy.

“Ừ... Hạo...”

“Tiếp tục.” Lục Hạo cảm thấy, đây chính là chất dinh dưỡng, chất dinh dưỡng anh dựa vào để sinh tồn.

Chuyển động, rút ra ngoài, lại tiến vào, mỗi một lần đều khiến cho Lương Ngữ Hình phát ra âm thanh cách quãng rời rạc hỗn hển, lọt vào trong tai Lục Hạo, giống như âm thanh của tự nhiên.

Lương Ngữ Hình nghiêng ngả trên giường, chân thấy hơi mỏi, eo thấy hơi tê, nhưng người đàn ông này vẫn cứ không biết đủ đòi nữa, Lục Hạo, năm đó sau khi bố mẹ chết rồi, em cho rằng em chẳng còn gì nữa cả, còn may, sau đó con trai đến bên em, em vẫn luôn nhớ đến anh, nhưng không lần nào từng muốn đi gặp, bởi vì cảm thấy mình không xứng.

Sự vận động không có ý định dừng lại dường như không nhìn thấy kết thúc, cho đến khi cảm giác đau mỏi ở eo tiến lên đầu, Lục Hạo mới nặng nhọc thở, vùi vào trên cơ thể Lương Ngữ Hình không ra ngoài.

Rất ấm áp, giống một căn phòng nhỏ, Lục Hạo vuốt ve chiếc bụng nhỏ của cô lưu luyến không rời nói: “Lương Ngữ Hình, con trai chính là lớn lên ở chỗ này.”

Rõ ràng là thảo luận rất có tính khoa học, Lương Ngữ Hình lại không thể khống chế được đỏ hồng mặt, xấu hổ vùi mặt vào trong chăn.

“Thẹn cái gì?” Lục Hạo kéo ra, giở trò ôm lấy cô gái, “được rồi, ngủ thôi.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh không ra ngoài em ngủ thế nào đây! ! !

Lục Hạo cảm thấy, Lương Ngữ Hình em ngoan ngoan chút đi anh gieo hạt vào trong để có thêm bảo bảo!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tiểu Lão Thái Thái

Qua sinh nhật của Lương Ngữ Hình xong, liền chào đón tết âm lịch, trong lòng Lục Hạo thực sự thấy hơi kích động, lần đầu tiên cả gia đình cùng đón tết, ba người quây quanh nồi lẩu nóng hôi hổi, cho con trai một phong bao lì xì đầy đầy, lúc đi đến chúc tết các anh em cũng có thể khoe ra một chút gia đình anh có người!

Thế là, lúc bẩm báo rõ sự việc này với mẫu hậu bộ hạ ở Bắc Kinh, đồng chí Lâm Tịch lại kiên trì cao thượng bất ngờ, rất hào khí nói: “Ừm, Lục Tiểu Hạo chúng ta đều không quản con nữa, năm nay con rể mẹ sẽ ở cùng mẹ, con thích đi đâu thì đi.”

Hiện thực như vậy, Lục Hạo cảm thấy bản thân mình không giữ được địa vị ở trong lòng của mẫu hậu bộ hạ, nhưng quay đầu, nhìn thấy tiểu tử béo đang chạy đến chỗ mình, lại cảm thấy, ở trong gia đình này anh tuyệt đối là tiêu điểm! !

Nhưng mà, sự thực chứng minh đồng chí Lâm Tịch tuyệt đối sẽ không cởi mở phóng khoáng như vậy, buổi sáng ngày 30 tết khi cửa bị đập vang, một giây trước khi Lục Hạo kéo mở cánh cửa ra, trong đầu của anh lóe qua một số giả thiết chẳng tốt đẹp gì, giả thiết, ngoài cửa là nữ vương Lâm Tịch.

Nhưng, lắc đầu rất nhanh, không phải đâu, hôm qua đã xác nhận với Ninh Tử rồi, nữ vương đang vô cùng vui vẻ kéo tay của ông xã không buông nói đến chuyện kết hôn trong năm sau.

Đây là hỷ sự đầu tiên của lớp hậu bối nhà họ Lục, Lục Hạo cảm thấy, mẹ anh sẽ không qua loa đại khái.

Lục Hạo nghĩ như thế này, lại bắt đầu nghi hoặc, rốt cuộc là ai lại đến gõ cửa sớm như thế này? Mấy giây ngủ, trong đầu óc lại bận rộn đến thế, nhưng mà sự thực chính là, người đến gõ cửa sớm như thế này, ngoại trừ nữ vương Lâm Tịch ra sẽ chẳng còn ai khác.

Lục Hạo cảm thấy, Ninh Tử em được lắm, em đủ lông đủ cánh rồi dám lừa anh! !

“Lục Tiểu Hạo! Con đủ lông đủ cánh rồi có phải không! ! Tết đến dám không về nhà! ? ? Lão nương đi đến nhìn cháu ngoan một cái còn phải phí tâm phí sức bố trí khắp nơi không để con phát hiện, lão nương nghĩ hôm nay hết năm rồi nên sẽ không tính toán với con, nhanh chóng để mẹ vào trong đi! !”

Lâm Tịch nữ vương khí thế hùng hồn, sau đó, đồng chí Lục Quang Vinh mỉm cười vỗ tay với con trai, “Đông người đón tết thêm náo nhiệt, cho nên chúng ta đã đến rồi, không trở ngại gì chứ?”

Vấn đề loại này phải trả lời thế nào đây? Căn bản đã chẳng phải là vấn đề trở ngại hay không nữa rồi, bố à, bố là lão cán bộ có phong cách như thế này vì sao lại không kiên trì nguyên tắc ở trước mặt mẹ con chứ?

Tốt xấu gì, trước khi làm cũng phải thông báo với con trước không được sao?! !

Đuôi mắt Lục Hạo giật hai cái, gắng hết sức khôi phục lại biểu cảm trên mặt, “Mẹ, Hạo Tử đang ngủ...”

Vẫn còn chưa nói hết câu, bị Lâm Tịch chen ép một cái xông vào trong phòng, hơn nữa còn kèm thêm một câu: “Lão nương biết! Dài dòng!”

“...” Lục Hạo nhìn lão thái thái nhỏ bé kia cất bước có lực như vậy, lại quay đầu ai oán chăm chăm nhìn Lục Quang Vinh.

“Mẹ con nói muốn đi một mình bố không yên tâm.” Lục Quang Vinh nói xong, vỗ vỗ vào vai con trai biểu thị sự đồng cảm, cũng nhanh chân bước vào.

Đồng chí Lục Quang Vinh cảm thấy, vào lúc này, giả ngốc ở trước mặt con trai là cần thiết, đi cùng với đồng chí Lâm Tịch, có cháu ngoan ôm!

Sau đó, đồng chí Lâm Tịch vì sự việc này, nhận được sự tán thưởng cao độ của đồng chí Lục Quang Vinh, cực kì hiếm có buổi tối khi đi ngủ không phải là tự mình xán đến mà là được ông xã chủ động kéo vào trong lòng ôm lấy.

Tiếp đó, không ngủ được là lẽ tất nhiên, phải biết là mấy chục năm nay ông lão cổ hủ này thật sự là chưa từng làm qua được mấy sự việc lãng mạn.

Lương Ngữ Hình bị hai vị lão nhân này xông vào dọa cho giật thót mình, thật sự là còn quá sớm, cô và Hạo Tử vẫn ngủ lười trên giường, Hạo Tử nhắm mắt muốn mẹ hôn, ôm lấy cánh tay của mẹ dụi dụi.

Lâm Tịch đứng ở bên giường, “Chào buổi sáng tiểu Hình Hình!”

Một câu nói này, Lương Ngữ Hình càng không biết nên làm thế nào nữa, cả người đờ đẫn vẫn ngẩn ra trên giường.

Ngược lại Hạo Tử nghe thấy giọng nói liền mở mắt ra, nhìn thấy bà nội thích mua Mcdonal cho cậu, woa một tiếng nhảy lên, chỉ vào Lâm Tịch nói: “Bà nội bà có cửa thời gian à! !”

Đồng chí Lâm Tịch tuy không biết cửa thời gian là đồ chơi gì, nhưng vẫn cứ gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, ông nội cũng đến đó, Hạo Tử đến cho bà nội ôm nào!”

Hạo Tử mặc bộ quần áo ngủ ô tô màu đỏ, lật đặt vênh chiếc mông lên chạy đến, rúc vào trong lòng của Lâm Tịch, còn dỏ miệng nói: “Hạo Tử có nhớ bà nội đó, và cả ông nội.”

Lâm Tịch bây giờ nóng lòng đem cháu ngoan đưa đến trước mặt ông xã để biểu hiện năng lực của mình, cười nói với Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình, không cần để ý đến chúng ta, con tiếp tục ngủ đi.”

Lương Ngữ Hình nói với bản thân mình: Đây là mơ đây là mơ đây là mơ.

Nhưng mà, tiếng cười vui vang dội như vậy của cậu nhóc ở trong phòng khách còn xen lẫn tiếng nói chuyện thấp trầm của đồng chí Lục Quang Vinh làm sao có thể là mơ được! ! !

Lục Hạo đi vào, bắt lực hai tay nhét trong túi quần dựa vào tường, đối diện với Lương Ngữ Hình, cười: “Anh bị lừa rồi.”

Lương Ngữ Hình đột nhiên bật dậy, chân trần từ trên giường xuống kéo góc áo của Lục Hạo, “Hạo! Ủm!”

Lục Hạo không cho cô cơ hội sốt ruột, ôm lấy cô, đầu phủ đến hôn, nụ hôn của buổi sáng mang theo sự thoải mái và lãng mạn, ánh nắng mặt trời ngày đông từ cửa sổ chiếu vào, trái tim ấm áp.

Thân mật mơn man trên môi môi của Lương Ngữ Hình, Lục Hạo khẽ giọng nói: “Không sao, nhiều thêm đôi bát đôi đũa.”

Trời biết được, đây vốn dĩ không phải là việc nhiều thêm đôi bát đôi đũa! ! !

Lương Ngừ Hình thu dọn xong đi ra ngoài thì Lâm Tịch kéo tay lại hỏi: “Tiểu Hình Hình à, bữa cơm giao thừa ăn thế nào? Lẩu hay là nấu các món? Ăn lẩu thuận tiện hơn thời gian ăn cũng dài, nếu nấu các thì món mấy món mới được? Bây giờ sẽ phải hầm canh rồi nhỉ?

Hay là một con cá đi!”

Câu hỏi chuyên nghiệp như thế này, người nào cũng sẽ cho rằng đây là người cao thủ lo liệu mọi việc, Lương Ngừ Hình cũng như vậy, đối diện với câu hỏi của Lâm Tịch có chút căng thẳng, làm thế nào đây, món ăn mình biết làm không nhiều, Lục Hạo em đang mất mặt trước mặt mẹ anh! !

Nhưng loại vấn đề này, từ trước đến nay Lục Hạo chưa từng lo lắng qua, Lương Tiểu Ngừ em cứ tùy ý xào vài món chắc chắn đều ngon hơn là mẹ anh làm, chúng ta cũng không thể yêu cầu một người phụ nữ cả cuộc đời trước nay đều chưa từng vào trong bếp có thể đột biến biết làm rất nhiều món ăn vào lúc kết thúc một năm nhỉ? !

Lâm Tịch vẫn cười híp mắt nhìn sang Lương Ngừ Hình xinh đẹp ở trước mặt sắp sửa là con dâu của bà, có Trời biết được loại sắc mặt tốt này, ngoại trừ đồng chí Lục Quang Vinh ra, Lương Ngừ Hình là người thứ hai được thấy.

“Ăn lẩu nhé, mua nhiều thêm chút đồ lẩu Hạo Tử nói muốn ăn.” Lục Quang Vinh quyết định cuối cùng.

Mà nguyên văn của Hạo Tử là: Ông nội, cái loại tròn tròn đỏ đỏ ăn rất ngon, còn cả gậy gậy đỏ đỏ ăn cũng rất ngon, Hạo Tử cảm thấy xúc xích ăn cũng rất ngon.

Tròn tròn gậy gậy gì đó, Lục Quang Vinh cảm thấy, loại sự việc này quá đơn giản.

Lương Ngữ Hình thầm nói trong lòng may quá may quá, làm một nồi lẩu không đòi hỏi tay nghề nấu nướng.

Lâm Tịch vừa nghe thấy là cháu ngoan muốn ăn, đương nhiên được, liền vội nói: “Bây giờ chúng ta đi mua rau không? Tiểu Hình Hình con có thể lái xe đạp điện chở mẹ!”

“Khụ!” Lục Quang Vinh ho một tiếng ra điều cảnh cáo, “bà chắc chắn là chở bà?”

“Tiểu Hình Hình con biết lái nhỉ? ~” Lâm Tịch khoan khoái chớp mắt một cái, trong lòng nói lão nương ra khỏi cửa rồi lão đầu thôi ông còn có thể quản được tôi sao! ! Ông cho rằng Tiểu Hình Hình sẽ là loại người thích mách lẻo như Quán Bá Thiên kia sao? ? ?

Đồng chí Lâm Tịch trong lòng ảo tưởng đến chuyện lấy chiếc xe đạp điện đi lượn một vòng ánh mắt khát khao đó khiến Lương Ngữ Hình không tự chủ gật đầu xuống, theo như Lục Hạo thấy, Lương Ngữ Hình em ở trước mặt bố mẹ anh vì sao cứ ngốc ngốc ghê ghê vậy? Nhưng mà, rất đáng yêu.

Đi đến mỗi tay kéo giữ một người phụ nữ, hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh, ừm, Lục Ninh thì bỏ đi, anh cần phải đoạn tuyệt quan hệ với con bé.

“Mẹ, vậy thì vất vả cho mẹ rồi.” Lục Hạo nói.

Điều này Lâm Tịch cực kì thu nhận dụng, nhìn xem, lão nương rất vất vả cùng Tiểu Hình Hình đi mua rau lão già ông đừng có nghi thần ngờ quỷ!

Lục Quang Vinh làm sao lại không biết tiểu lão thái thái hưng phần kia đang nghĩ cái gì? Đơn giản là chẳng thèm đi quản nữa, xua xua tay, đi sớm về sớm.

Lục Hạo cảm thấy, muốn lấy lòng mẫu hậu bề hạ cũng chẳng phải là một chuyện quá khó.

Lúc ra ngoài, anh kéo tay của Lương Ngữ Hình dặn dò một câu: “Lát nữa phải ôm chắc vào mẹ.”

Quả nhiên, không ôm thật chắc thì hoàn toàn không thể được, tuy chỉ là xe đạp điện, nhưng nếu như ngã từ bên trên xuống cũng là rất nguy hiểm, đặc biệt là trong tình huống xe đi siêu tốc.

Quả nhiên, đồng chí Lâm Tịch muốn được lượn một lần thì hoàn toàn không sợ thứ gì, sắp năm mới rồi sắp năm mới rồi, năm mới có nghĩa là làm việc gì cũng đều sẽ không bị mắng, cứ coi như đồng chí Lục Quang Vinh ông rất tức giận cũng vẫn phải cho lão nương tiền áp tuế!

Lâm Tịch đội lên chiếc mũ len nhỏ cướp từ chỗ của Lương Ngữ Hình dùng biểu cảm rất mạnh vòng đuôi xe rất đẹp trai dùng chiếc xe đạp điện nhỏ lại ở bên ngoài chợ rau khá là lớn.

Lương Ngữ Hình run run chậm chạp xuống xe, khi mũi chân dẫm đến mặt đất cô không hề khoa trương khi nói có một loại cảm giác như được sống lại làm người.

Loại chợ rau này, thông thường đều có khoanh ra chỗ dừng xe cho những chiếc xe chở hàng loại nhỏ, xe đạp điện gì đó chiếm diện tích không lớn đều là xếp gọn lại dựng. Theo Lâm Tịch thấy, xe nhỏ gì đó căn bản là không thể lướt gió được tốt như xe đạp điện, xe đạp điện lướt gió như thế này nếu như ở chỗ mắt cá hỗn tạp loại này bị kẻ không có mắt nào đó trộm

đi vậy thì rất đáng tiếc, cho nên bà chỉ chỉ vào chỗ những chiếc xe nhỏ dừng nói với Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình, để xe đỗ ở đó.”

Lương Ngữ Hình muốn nói, bác ời, thực ra bác có thể gọi cháu là Hình Hình.

Còn muốn nói, bác ời, chúng ta dừng ở đây cũng giống vậy thôi, bảo vệ rất có trách nhiệm.

Nhưng khí thế của đồng chí Lâm Tịch thật sự là thứ không phải Tiểu Hình Hình có thể phản kháng được, chỉ đành gật gật đầu, chầm chầm đẩy chiếc xe đạp điện đổi vị trí.

Có bảo vệ đi đến nói chỗ này không thể dừng xe, đồng chí Lâm Tịch rõ ràng không bình tĩnh, “Lão nương cứ dừng ở đây.”

Lương Ngữ Hình không biết làm thế nào, xin lỗi nhìn sang bảo vệ, kết quả bảo vệ nói: “Nếu nhất định muốn dừng xe ở đây thì trả tiền phí.”

Vốn dĩ đỗ xe thì phải trả tiền, thu phí của xe đạp điện là 1 tệ, mà thu phí của xe con là 15 tệ.

Lâm Tịch phù một cái từ trong túi moi ra một tờ 100 tệ đưa đến, “Không cần trả lại, trông cẩn thận chiếc xe cho lão nương!”

Bảo vệ vì có thu nhập bất ngờ, cũng liền không tính toán với tiểu lão thái thái mở miệng ra là lão nương ở trước mặt này nữa.

Vốn dĩ, Lương Ngữ Hình đã đau lòng cho mười bốn tệ đặt thêm ra kia, bây giờ, cô càng đau lòng nhìn tờ tiền giấy đỏ tươi kia.

Lâm Tịch cảm thấy cô gái này thú vị, cũng cảm thấy hình tượng của mình rất lớn lao, thân thân thiết thiết ôm lấy tay của Lương Ngữ Hình vừa đi vừa nói: “Không cần sợ, về nhà có thể tìm ông lão kia thanh toán! !”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Biểu Diễn Ảo Thuật

Lương Ngữ Hình đưa Lâm Tịch vào chợ rau, đồng chí Lâm Tịch oai phong lẫm liệt trong đại viện ở Bắc Kinh, trên trời dưới đất không gì không thể, nhưng có điều không có thiên phú trong chuyện bếp núc, nhìn thấy thịt lợn tưởng là thịt bò, chỉ vào chân gà bảo chân vịt, vì để con dâu không phát giác ra, chỉ đành cố nhẫn nhịn, cuối cùng ôm một túi bánh nghìn tầng nóng hôi hổi đi theo phía sau Lương Ngữ Hình hoàn toàn không phát biểu ý kiến.

Lương Ngữ Hình căn bản không phát giác ra vấn đề gì, trong lòng nắm chặt tay nhất định phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt mẹ Lục Hạo, bảo chủ hàng thịt cân cho mấy cân thịt ngon, khi móc ví tiền ra trả đột nhiên phát hiện bên trong bên trong nhiều ra một tệp màu hồng dày dầy.

Đúng vào lúc này Lục Hạo gọi điện thoại đến, Lương Ngữ Hình nhận cuộc gọi, nghe thấy anh hỏi: “Mua gì rồi? Tiền để vào trong ví cho em cứ lấy dùng đi, lát nữa khi về nhà gọi điện thoại cho anh anh lái xe đến chở đồ cho em.”

Chợ rau vốn ồn ào, vì đón tết mà càng thêm náo nhiệt hơn, bên cạnh còn thỉnh thoảng có người đi qua chen đẩy, nhưng giọng nói của Lục Hạo, cô nghe thấy rõ ràng, Lâm Tịch ở bên cạnh miệng ăn bánh cười híp mắt nhìn cô chăm chú, dưới ánh nhìn của trưởng bối, Lương Ngữ Hình đỏ hồng mặt, cắn môi khe khẽ gõ hai cái vào ống nghe.

Tâm trạng Lục Hạo vui mừng trước khi dập điện thoại nói: “Mua đồ gì đừng nghe lời mẹ, bà ấy không hiểu đâu.”

Lương Ngữ Hình nghi hoặc nhìn Lâm Tịch, không hiểu? Chẳng phải là rất hiểu sao?

Đồng chí Lâm Tịch cảm thấy chợ rau rất thú vị, đồ ăn vặt cũng rất nhiều, vỗ vỗ tay giải quyết chỗ bánh nghìn tầng, bà chỉ chỉ vào tào phớ trong sạp hàng trước mặt hỏi Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình con có ăn không?”

Lương Ngữ Hình nhanh chóng móc tiền ra mua cho Lâm Tịch một cốc tào phớ, Lâm Tịch rất thân thiết ôm lấy cô, “Tiểu Hình Hình à, chúng ta bất ngờ đến có phải là con không vui không?”

Lương Ngữ Hình làm sao dám! ! Cuống quýt lắc đầu.

Lâm Tịch kiễng cao mũi chân vỗ vỗ vào đầu cô, “Biết con là đứa trẻ ngoan mà.”

Mang theo bàn tay ấm áp của mẹ, vuốt qua tóc của cô, trái tim của Lương Ngữ Hình thấy áy náy, cháu không phải, bác ời bác nhìn nhầm rồi.

Lâm Tịch là người phụ nữ rất mạnh mẽ, bà sẽ không chất vấn những điều kia, nên biết là, bà đều đã biết, ở trong thành phố Bắc Kinh, căn bản là không có bí mật, bà cảm thấy cô bé này tốt, vậy chính là tốt.

“Tiểu Hình Hình à, sau này chúng ta phải đối xử tốt với nhau, ta và Ninh Tử đều là bạn tốt, sau nay chúng ta cũng làm bạn tốt, con không cần thấy có áp lực, lão nương là người rất tiến bộ!” Lâm Tịch cảm thấy tào phớ ăn rất ngon, múc một thìa bón cho Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình rất căng thẳng há miệng ra ăn, trước đây tình cảm của cô và mẹ mình cũng tốt như thế này, chính bởi vì thế này cho nên trong 6 năm nay cô không thể gạt đi được chuyện đó.

Tròng mắt, đột nhiên ước ước, nhưng khóc vào lúc sắp năm mới thì rất không tốt lành, Lương Ngữ Hình kìm nén, khịt khịt mũi, chỉ chỉ vào tiệm bán buôn đồ nấu lẩu, rất nỗ lực nói: “Bác... ời!”

Lâm Tịch chậm chậm quay đầu nhìn cô, sau đó xua xua tay, “Ta chẳng nghe thấy gì cả, sau này gọi mẹ!”

Đợi đến lúc đồ mua nhiều đến nỗi hai người đều không xách nổi nữa đồng chí Lâm Tịch gọi một cuộc điện thoại: “Lục Tiểu Hạo đến xách đồ cho lão nương! !”

Thực ra Lục Hạo đã đợi ở bên ngoài chợ rau, có điều không đi vào làm phiền công tác cách mạng của mẹ anh.

“Biết rồi, lập tức đến.”

Một phút sau, Lục Hạo đón lấy chiếc túi trong tay của Lương Ngữ Hình cầm cân cân, “Còn muốn mua gì?”

Lâm Tịch cảm thấy đã tốn sức ở chợ, vậy thì mua nhiều một chút đi, dắt tay của Lương Ngữ Hình đi dạo một vòng khắp toàn bộ chợ không bỏ sót góc nào.

Lục Hạo cuối cùng kè vào bên tai Lương Ngữ Hình nói: “May mà anh đã đến, nếu không chắc chắn em rất mệt.”

Không muốn, nhưng bị Lâm Tịch nghe thấy, lão thái thái một chương đâm đến, “Lục Tiểu Hạo ý của con là lão nương rất mệt người đúng không?”

Lục Hạo im lặng là vàng, Lương Ngữ Hình vội vàng lắc đầu xua tay, Lâm Tịch ầm ức nói: “Quay về mách bố con! ! Nhóc con còn chẳng nghe

lời bằng cháu ngoan của ta! !”

Lương Ngữ Hình nhìn sang lục hạo, nhóc con? Sau đó bật cười.

Lục Hạo nói: “Đồng chí biết mách lẻo không phải là đồng chí tốt.”

Nhưng sau khi bọn họ về nhà, khi Lương Ngữ Hình chuẩn bị nấu lửa nấu một nồi nước dùng to, mới phát hiện quả đúng Lâm Tịch là không hiểu.

Chỉ thấy tiểu lão thái thái dáng vẻ rất muốn biểu hiện cuốn tạp đề đi vào, bếp ga bật hai lần không lên lửa, bỏ đi, đổi việc khác, nhưng bếp từ kỹ thuật cao bên cạnh thì bà càng không thể điều khiển được, tí tí hai cái sợ hãi hỏi Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình! ! Cái này có phải là hỏng rồi không? ?”

Lúc này, Lục Quang Vinh vốn dĩ vẫn luôn ôm Lục Hạo đi vào, lôi tiểu lão thái thái đến sau người nói: “Bà đừng có kẻ mù còn đòi bàn chuyện.”

Lâm Tịch mím mím môi liền ngoan ngoan ngoan ngoan dựa vào phía sau, Lục Quang Vinh hai tay giơ lên đứng thẳng, Lâm Tịch liền rất phối hợp ngậm cối tạp đề trên người ra cuốn lên trên eo của ông xã.

Lương Ngữ Hình nhìn hai người già tóc đã hoa râu tương thân tương ái trong căn bếp nhỏ nhỏ, cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Lục Quang Vinh xắn tay áo lên nói với Lương Ngữ Hình: “Hình Hình à, hôm nay để ta ra tay!”

Lương Ngữ Hình đâu có dám để trưởng bối ra tay nấu ăn, vội vàng lui nhường, trong miệng còn muốn biểu hiện thật tốt một chút, phát ra âm tiết đơn yếu yếu “Không không”

Lục Quang Vinh cười nói: “Không sao cả, ở nhà chúng ta đều là bố làm cơm, mẹ con bà ấy chẳng biết chút gì cả.”

Đầu tiên, đồng chí Lâm Tịch vì ông xã tiết lộ điểm yếu của mình mà bất lực, nhưng mà, bất lực thì bất lực, dù gì lão nương thực sự là học không nổi.

Sau đó, Lương Ngữ Hình thấy hơi ngượng ngùng một chút với cách xưng hô “mẹ” này, lòng bàn tay nắm chặt ở sau lưng, trong lòng nghĩ, bây giờ mình nói chuyện vẫn còn chưa lưu loát vẫn là không cần nói tốt hơn.

Cuối cùng, Lục Hạo đi vào trong đưa hai người phụ nữ ra khỏi phòng.

“Hôm nay hai người nghỉ ngơi đi, con đi giúp bố là được.”

Thế là, bữa cơm giao thừa của năm nay, hai người đàn ông bận rộn cả một ngày, một căn phòng khách nhỏ nhỏ, một chiếc bàn ăn nhỏ nhỏ, bốn người lớn một đứa trẻ, quây lại xung quanh một nồi lẩu.

Hạo Tử rất vui mừng chiếc đầu béo quay quay, được ông nội ôm đặt lên trên chân ăn rất nhiều tròn tròn gậy gậy, còn rất hiếu chuyện dùng chiếc thìa nhỏ chia một miếng thịt đút cho ông nội.

Lâm Tịch xán đến há miệng ra cũng muốn một miếng, Hạo Tử liền rất bận nỗ lực chọn ra miếng thịt lớn nhất nhét vào trong miệng của bà nội, chiếc miệng nhỏ còn nói giống như niệm kinh: “Con trai của bà nội là bố, con trai của bố là Hạo Tử, cháu nội của ông nội cũng là Hạo Tử.”

Giọng nói non nớt khiến cho người lớn cười lớn ha ha, khen cậu thông minh.

Khuôn mặt Hạo Tử đỏ phừng phừng, “Hạo Tử sau này sẽ biến thân, biến thành đẹp trai giống như ông nội! !”

Đồng chí Lục Quang Vinh phải gọi là rất đặc ý, nhướn mày lên nhìn nhìn con trai, Lục Hạo khen ngợi ở trong lòng, con trai anh chính là khác biệt, dẻo miệng lại hiếu chuyện!

Hơn nửa ngày hôm nay, đối với Lương Ngữ Hình mà nói là một ngày rất đặc biệt cùng với ông bà nội của con trai cùng nhau đoàn viên đón tết, cũng giống như đối với Lục Quang Vinh và Lâm Tịch mà nói, cũng rất đặc biệt.

Cuộc đời này, đến lúc già, tận tay cho cháu trai một bao lì xì áp tuế đầy đầy, lúc giao thừa ôm cháu trai lại cùng nhau nối tiếp truyền thống xem chương trình văn nghệ đón xuân, con trai hơn 30 tuổi bên cạnh cũng có một người phụ nữ có thể đồng hành trọn đời, cuộc đời này, dường như đã thỏa mãn rồi, không còn có khát vọng gì khác nữa.

Lương Ngữ Hình lúc trước khi ngủ rất cảm khái nắm lấy tay của Lục Hạo, cô có rất nhiều lời muốn nói, cô muốn nói xin lỗi với Lục Hạo, xin lỗi đã khiến cho các vị trưởng bối phải đợi 6 năm, 6 năm, 6 cái tết, cho đến hôm nay.

Lục Hạo biết cô muốn nói gì, lắc lắc đầu, “Không sao cả, sau này còn có rất nhiều thời gian.”

Tết năm nay của Lương Ngữ Hình, được coi là chuẩn con dâu cùng với Lục Quang Vinh và Lâm Tịch gặp rất nhiều người, Lâm Tịch ôm cháu ngoan khoe khoang các kiểu, ngay đến Lục Hạo trong lúc tụ họp với các anh em cũng hiếm khi không nín được mà huênh hoang một hồi.

Đồng Tiểu Diệp đỡ cậu bạn nhỏ Đồng Đồng lật đật đi đến, Lục Hạo liền chỉ chỉ vào Tiểu Đồng Đồng thấp nhỏ béo lùn nói với Tông Chính Hạo Thần: “Con trai nhà cậu vì sao lại bé như thế này?”

Tông Chính Hạo Thần rõ ràng không muốn đếm xỉa, Lục Hạo lại ôm Hạo Tử đến bảo gọi chú.

Hạo Tử cất giọng lãnh lút gọi chú, Tông Chính Hạo Thần lấy một chiếc lì xì đỏ từ trong túi ra nhét vào trong tay của cậu nhóc nói: “Chúc mừng năm mới.”

Lục Hạo không cam tâm, tiếp tục nói: “Lúc đầu cho rằng con trai của Hạo Tử cậu sau này là lão đại của nhóm chúng ta, không ngờ rằng tôi lại sớm hơn cậu, nhìn xem, con trai tôi sắp sửa là học sinh tiểu học rồi, học sinh tiểu học đó cậu có biết không? Đồng Đồng cháu có biết gọi anh trai không? Gọi một tiếng anh trai cho bác nghe nào? Bác cho cháu lì xì.”

Tông Chính Hạo Thần cảm thấy, Lục Hạo là một người đến sinh con trai rồi cũng chẳng biết thì có tư cách gì mà khoe mẽ với tôi ở đây chứ? !!

Lương Ngữ Hình đi đến kéo góc áo mặt đỏ lên, Lục Hạo lật tay nắm lấy tay cô: “Hình Hình tối qua làm cho tôi thật khau nhục, mùi vị rất được.”

Những chuyện này thật sự đều là sự việc có thể khoe khoang sao? Lương Ngữ Hình đỏ mặt.

Vì để không đắc tội với Lục hồ ly, thị trưởng tiểu tông phải nhẫn nhịn rất khổ sở trong địa bàn của mình.

Đồng thời nhận được sự khinh bỉ còn có cả Quản Tiểu Nhị bà xã vừa mới mang thai chưa được bao lâu.

Lục Hạo trực tiếp không nói nhiều, đem mặt của Hạo Tử xán đến trên mặt của Quản Tử, ý nghĩa gì đã rất rõ ràng rồi, anh không muốn nói chuyện với người chân tay chậm như thế này!

Quản Tử nén giận, đem một bao lì xì nhét vào trong túi áo của Hạo Tử, mặt đỏ lên đăm đăm nhìn vào bụng của bà xã mình.

Liên Dịch thì rất có lòng tin, “Không sao cả, sau này con trai chúng ta sẽ lợi hơn hơn bọn nó, từ nhỏ học võ công! Đánh nhau tuyệt đối sẽ không thua!”

Đánh nhau lẽ nào không phải là nên cấm đoán sao? Trẻ con cần phải hòa thuận yêu thương nhau chứ! Lương Ngừ Hình lại lần nữa nghe không hiểu cuộc nói chuyện của bọn họ.

Còn Đại Pháo kiên trì ở lại thành phố L tìm kiếm tình yêu đích thực, trong ngày các anh em đều dắt gia đình xuất hiện kiểu như thế này thì càng thêm đáng thương cô độc, lẩm bầm trong miệng: “Ai da, trước đây anh em chúng ta uống rượu không hề có quy định là đưa người nhà đến đây mà! !”

Đương nhiên, căn bản không có ai muốn đếm xỉa đến người đàn ông ngay cả bạn gái cũng không tìm được.

Đại Pháo theo thói quen chạy đi dựa vào vai của Lục Ninh tìm kiếm sự ấm áp, nhưng không tính toán đến sự tồn tại của Chiêm Nghiêm Minh, sau khi bị mắt quét qua thì run rẩy một trận, nhỏ tiếng than thở: “Đến Ninh Tử cũng sắp kết hôn rồi, em ghét mọi người! !”

Lục Ninh dáng vẻ cảm thông đi đến vỗ vỗ Đại Pháo, “Chị nói với chú này, Pháo Pháo chú chính là không ý thức được bây giờ mình hạnh phúc biết bao đâu!”

“Ha? !”

“Độc thân hạnh phúc biết bao! !” Lục Ninh hoàn toàn không thể lý giải được lối suy nghĩ của Đại Pháo, một câu chị không muốn kết hôn kìm trong miệng không thốt ra ngoài được không dám thốt ra ngoài thật sự đau khổ.

Đại Pháo ngồi xổm trên mặt đất một bóng lưng rộng đầy thê lương như vậy, “Nhưng mà em muốn kết hôn rồi, thật đó.”

Lục Ninh hận thép không thể thành gang, tình yêu đáng quý tự do giá càng cao hơn! ! Á á á! ! ! Xông đến giật đứt tóc của Đại Pháo.

Đại Pháo đau kêu á á, “Minh Tử cứu em! ! !”

Chiêm Nghiêm Minh buông tay, “Chẳng có cách nào, chúng buồn bực trước khi kết hôn, Đại Pháo cậu cứ hy sinh một chút đi.”

Đại Pháo khóc, vì sao người phụ nữ của anh mắc chứng buồn bực em lại phải hy sinh? ! !

Lương Ngữ Hình cười nhìn Đại Pháo đáng thương, đi đến giải cứu một chút, kéo tay của Lục Ninh khẽ vỗ, trong miệng khe khẽ nói: “Ninh Tử.”

Đây là lần đầu tiên Lục Ninh nghe thấy người chị dâu ở trước mặt này nói chuyện, giật mình đơ ra, đương nhiên, người đang ngồi người nghe thấy cũng đều chung một biểu cảm —— tình hình gì vậy? ! !

Lục Hạo cười, “Biểu diễn một màn ảo thuật với mọi người, thấy thế nào? Còn không vỗ tay?”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hoan hô lạnh lốt, Lương Ngữ Hình rất ngưỡng mộ tình bạn như thế này, chẳng qua mình chỉ nói có hai chữ, mà bọn họ lại vui mừng như thế này, vui mừng thay cho mình như thế này.

Lục Hạo ôm lấy cô, “Làm tốt lắm Tiểu Ngữ.”

Ninh Tử có chút ghen ngào, “Chị dâu, chị dâu, chị dâu chị gọi em lại đi, đây là quà năm mới tốt nhất của em.”

“Quà kết hôn tặng em trước rồi đến lúc đó đừng có đòi anh!” Lục Hạo nói rồi đẩy đẩy gọng kính.

Lục Ninh còn muốn tranh luận một chút, nhưng nghĩ đến việc bản thân mình là ngọn cỏ đầu tường đùa bỡn cả hai bên rất vui vẻ, liền không dám nhiều lời gì nữa, nhưng vào lúc thế này, ông xã thì có thể đẩy ra ngoài, thế là Chiêm Nghiêm Minh vì để tiểu nha đầu vui vẻ, đi đến thỏa hiệp với Lục Hạo.

Đồng Tiểu Diệp nhân cơ hội đi đến nắm lấy cánh tay của Lương Ngữ Hình lắc lắc, “Hình Hình à, cậu cũng gọi tên của người ta đi mà!”

Tông Chính Hạo Thần đứng ở phía sau cô gái của mình cũng chỉ chỉ vào bản thân mình.

Cậu bạn nhỏ Đồng Đồng kêu a a.

Liên Dịch véo chiếc má trắng nõn xinh đẹp của người đàn ông nhà mình cũng đi đến, còn chỉ chỉ vào bụng của mình.

Đại Pháo từ dưới đất nhảy lên xán đến gần, biểu thị không thể quên cậu ta.

Chiêm Nghiêm Minh đẩy mặt của Đại Pháo ra, biểu thị tiếng gọi em chồng này nhất định phải được nghe thấy.

Lương Ngữ Hình bị mọi người vây lấy, trên mặt tràn đầy nụ cười, bắt đầu gọi tên từng người từng người, thanh điệu cao cao thấp thấp, không khí dẫn dắt dây thanh quản rung động.

Hạo Tử được bố ôm lấy, cặp mắt nho đen to to đảo đảo lưu chuyển, một đôi tay nhỏ đặt lên trên bụng, sau đó kề vào bên tai của Lục Hạo nói: “Câu đầu tiên mẹ gọi là tên của Hạo Tử!”

Lục Hạo nhếch khóe môi lên, con trai con cảm thấy là vậy thì cứ vậy đi, bây giờ buổi tối hàng ngày bố đều có thể nghe thấy nên sẽ không tranh giành với đứa trẻ như con nữa.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đại Hôn Của Ninh Tử

Một cái tết náo náo nhiệt nhiệt, người trong đại viện cũng đều biết Lục lão đại của Lục gia ở bên ngoài có phụ nữ rồi, người phụ nữ đó đã sinh cho cả con trai rồi, bây giờ đã 6 tuổi!

Mà hình tượng của Lục Hạo, trở nên vô cùng sáng chói trong những người cùng thế hệ chưa lập gia đình ở đại viện, trong mắt của trưởng bối cũng trở thành một cây đại thụ, một tấm gương.

Vì sao? Phụ nữ không đưa về nhà không nhập vào hộ khẩu điều này có vấn đề gì đâu cơ chứ? Lục Hạo nhà người ta bây giờ con trai đã hiểu chuyện rồi đây mới gọi là bản lĩnh!

Đại Pháo vốn dĩ đã phải gánh trách nhiệm vô cùng nặng nề, ngày tháng tốt đẹp của cậu ta đã kết thúc từ sau ngày Tông Chính Hạo Thần kết hôn rồi, tiếp sau đó là ngày tổ chức tiệc đầy tháng của cậu bạn nhỏ Đồng Đồng, ngày kết hôn của tiểu nhị nhà họ Quản, và tiếp sau đó, chính là ngày Lục Ninh từ nhỏ đã chơi cùng nhau được coi là giống như đám con trai bọn họ cũng sắp kết hôn rồi! !

Sau khi bị mẹ mình chính lý một trận ném ra ngoài, Đại Pháo chạy đi tìm cô dâu mới để mong được an ủi, đồng thời với bị Chiêm Nghiêm Minh ném ra ngoài giống như vậy, thì nhận được một tin tức tốt.

Cậu ta đem tin tức tốt này cất giấu thật kỹ, cuối cùng giấu không nổi nữa muốn khoe khoang một chút.

“Lục Tử, Ninh Tử kết hôn em là phù rể! !” Khẩu khí kiêu ngạo như vậy.

“Ừm.”

“Ừm.”

“Ừm.”

Tông Chính Hạo Thần, Quân Tử từ nhỏ đã coi Lục Ninh là em gái mà đối đãi thêm vào đó là người anh ruột cùng huyết thống Lục Hạo đồng thời thân nhiên đáp một tiếng.

“Ha ha ha, lần này không đến lượt các anh rồi nhỉ!” Đại Pháo rung các cơ thịt cười điên cuồng, cảm thấy bản thân mình mặc âu phục thật sự là đẹp trai ngất ngây.

“Pháo Pháo, anh cho rằng cậu không nên vui mừng như thế này, trái ngược lại, vì sao cậu vẫn chưa khóc?” Lục Hạo lắc cốc rượu híp mắt lại.

“Vì sao em phải khóc?” Đại Pháo không hiểu.

“Bọn anh,” Lục Hạo chỉ chỉ vào tổ hợp ba người của câu lạc bộ những người đàn ông tốt nói, “Cậu cảm thấy bọn anh có điều kiện làm phù rể?”

Một câu nói, như một mũi tên vút một cái đâm trúng vào trong tim của Đại Pháo, đúng vậy, mình vẫn độc thân, mình đáng thương không có ai cần! ! Á á á! ! !

Mà đúng lúc Lục Hạo cùng với hai người ở tổ yêu vợ vô tình cười nhạo Đại Pháo, Lương Ngữ Hình đang ở bên cạnh Lục Ninh.

“Ninh Tử.” Bây giờ cô có thể phát ra đơn âm đẹp đẽ, hai chữ nói liền cũng có thể không ngắt nghỉ nữa.

“Chị dâu ~!” Lục Ninh không nghề xà vào trong lòng Lương Ngử Hình.

Nếu như nói về chuyện kết hôn này, vậy thì Lục Ninh vẫn là tiền bối của cô, không có kinh nghiệm gì để truyền cho cả, chỉ có thể ở bên cạnh như thế này, Lương Ngử Hình cảm thấy, con gái vào lúc như thế này đều sẽ thấp thỏm Lục Ninh tuy bình thường có hơi điên một chút, nhưng cũng vẫn như vậy.

Chuyện kết thân của Lục gia và Chiêm gia là chuyện sớm đã định rồi, kéo dài mấy năm như thế này cuối cùng đã phải thành rồi, khắp cả thành Bắc Kinh dường như đều nhiệt liệt vui mừng. Lớp trẻ đều kéo gia đình quay về đại viện, chính là vì Lục Ninh giống như cô em gái duy nhất tồn tại trong thế hệ của bọn họ.

Đương nhiên, đối với loại hành vi từ nhỏ đã đem bà xã nuôi dưỡng ở bên cạnh này của Chiêm Nghiêm Minh, dù gì gạo sớm đã nấu thành cơm, vậy thì chẳng có gì cần phải phát biểu bình luận nữa.

Ở trong mắt của thế hệ già, Minh Tử đó là người phải làm chuyện lớn! Bước này đi rất tốt, đi rất tốt!

Còn Lục Hạo cảm thấy, em gái anh sắp gả cho người ta rồi, đến bây giờ trên cuốn hộ khẩu của anh vẫn còn là chưa kết hôn như thế này là rất không phù hợp với hình tượng luôn luôn ổn định của anh.

Buổi tối, đem con trai giao cho đồng chí Lâm Tịch, bản thân mình lao đến bên giường giọng buồn bã nói: “Lương Tiểu Ngử, Ninh Tử sắp kết hôn rồi.”

Lương Ngử Hình đương nhiên biết Ninh Tử sắp kết hôn rồi, cho nên trọng điểm là gì?

“Anh là anh trai con bé.” Lục Hạo nêu ra.

Lương Ngữ Hình gật đầu, đúng vậy, anh là anh trai cô ấy, cho nên sao?

Lục Hạo gờ kính ra áp lên trên, “Chúng ta cũng không thể lạc hậu quá nhiều có phải không.”

“Hử?”

“Khi nào em nhập cùng một hộ khẩu với anh?”

Phụt, Lương Ngữ Hình phản ứng lại được rồi hơn nữa mặt đỏ tím đập nhanh, bọn họ không phải là đang nói đến chuyện kết hôn của Ninh Tử sao? Vì sao lại lôi chuyện này ra rồi?

Lục Hạo ôm lấy cô, buổi tối anh đặc biệt cuốn lấy người ta, lòng có điều không vừa ý, con trai anh đã 6 tuổi rồi vì sao anh vẫn còn độc thân chứ?

“Lương Tiểu Ngữ, khi nào chúng ta kết hôn?”

Vốn dĩ, chuyện kết hôn này cứ nên để đàn ông nói là được, nhưng Lục Hạo nghĩ, Lương Ngữ Hình, để em quyết định, em cảm thấy khi nào thích hợp?

Lương Ngữ Hình khuôn mặt đỏ bừng rục rục không dám nhìn Lục Hạo, người đàn ông này biết dùng ánh mắt để dụ dỗ cô!

“Không thể quá lâu.” Lục Hạo nói.

“Không biết.” Lương Ngữ Hình nhỏ tiếng nói, đồng thời trong lòng cuộn trào, bây giờ em đang được cầu hôn sao? Lục Hạo anh đang cầu hôn với em sao? Làm thế nào đây? Trước đây em thực sự có lén lút nghĩ qua, 6 năm trước, ờ không, 7 năm trước, em lén lút nghĩ, ngày gả cho anh phải

mặc áo cưới như thế nào, hoa cưới cầm tay là màu gì, nghĩ đến mức ngủ rồi cũng sẽ cười tỉnh giấc!

“Chuẩn bị xong thì nói cho anh.” Lục Hạo xoa xoa mặt của cô.

Hôn lễ của Lục Ninh, thần quái không thể xâm phạm, Chiêm Nghiêm Minh quỳ xuống trước mặt trưởng bối, nói ra lời thề, đón lấy tiểu nha đầu anh đã đợi bao nhiêu năm nay từ trong tay của đồng chí Lục Quang Vinh, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, trở thành người một nhà.

Lương Ngữ Hình vẫn luôn theo trước theo sau, lúc thì Lục Ninh muốn trang điểm thêm, lúc thì Lục Ninh muốn uống nước, Lâm Tịch rất đặc ý vênh cằm lên cao cao, ý nghĩa là, nhìn xem, con dâu tôi hiểu chuyện biết bao!

Mà bản thân Lương Ngữ Hình vốn dĩ cũng không ý thức được bây giờ cô làm những việc này chính là hình tượng của một người con dâu tiêu chuẩn, cho đến khi Lục Hạo hài lòng cười kéo cô lại nghỉ ngơi, có người đi đến chọc ghẹo nói: “Ai đô, bà xã của Lục Tử với em chồng tình cảm thật tốt đó!”

Lương Ngữ Hình ngẩn ra, nhìn vào mắt của Lục Hạo, lập tức cảm thấy có phải là mình nhiều chuyện rồi không?

Lục Hạo lắc lắc đầu, vỗ vỗ tay cô.

Con Lục Ninh trước khi tiến vào hội trường, cuối cùng kéo tay của cô nói một câu như thế này: “Chị dâu, đừng để bọn em đợi quá lâu.”

—— “Không thể quá lâu.” Lục Hạo cũng nói như vậy.

Tuy bọn họ đều rất sốt ruột, nhưng không có ai muốn thúc giục.

Lúc ăn cơm, sảnh rất lớn rất nhiều người, mặc quân phục trước ngực đều có đeo một hàng huân huy chương nặng trình trịch, mặc âu phục, bên cạnh đều có một vệ sĩ mặc đồ đen.

Lục Hạo trong vai trò người nhà tiếp đãi chào hỏi ở trong hội trường, bên cạnh đưa theo Lương Ngữ Hình, sắp xếp chỗ ngồi cho các nhân vật lớn hoặc là mời thuốc nói chuyện cùng, Lương Ngữ Hình cho rằng tất cả đều thuận lợi, nhưng cô không ngờ được rằng, có vài sự việc, bởi vì cô, hoặc là nói là vì cô, không thể cứ như thế này mà cho qua.

Khi đó đi vào là lãnh đạo trước kia của Lục Hạo, chỉ huy cấp cao nhất của ngành giàu khí, cười rất thân thiện, nói chuyện rất được thể, xưng hô rất thân thiết, nhưng khiến người ta ngạc nhiên đó là, Lục Hạo tránh đi bàn tay người đó duỗi ra, giống như là thứ rất bẩn vậy.

Những việc này vốn dĩ căn bản không phải là phong cách làm việc của anh, chỉ vì Lương Ngữ Hình, anh đến giả bộ cùng không muốn, dùng hành động trực tiếp rõ ràng nhất để bảo vệ người phụ nữ của mình.

Lương Ngữ Hình thấy hơi kinh ngạc, cục diện nhất thời có chút ngượng ngập, tuy xung quanh rất náo nhiệt ồn ào, nhưng người cần nhìn thấy cũng không có ai không nhìn thấy.

Lâm Tịch đi đến đầu tiên, chặn ở trước mặt con trai, hôm nay là ngày quan trọng, tuy bà không thể mắng vài câu, nhưng cần nói thì vẫn phải nói, Lâm Tịch ra hiệu cho con trai: Giao lão này đây cho mẹ!

Lục Hạo hơi hơi gật đầu, đưa Lương Ngữ Hình rời đi.

Trong căn phòng nghỉ ngơi nhỏ ở bên cạnh, Lương Ngữ Hình muốn hỏi, nhưng nghĩ ngẫm, vẫn là thôi đi.

Lục Hạo ngẩng đầu lên nói: “Lương Tiểu Ngữ, nhớ rõ người vừa rời kia, chẳng mấy chốc sẽ bị hạ bệ, anh phải kéo hần ta xuống.”

Lương Ngữ Hình ngơ ngác gật đầu, việc của giới chính trị cô không hiểu, cũng không thể phát biểu gì.

Lục Hạo nắm chặt lấy tay của cô, cũng muốn nói gì đó, nhưng nghĩ ngẫm, vẫn là thôi đi vậy.

Lúc đồ ăn đưa lên Lương Ngữ Hình đặc biệt tìm kiếm, người vừa rồi không ở lại, hoặc là nói, là không nhận được hoan nghênh.

Mập mờ cảm thấy không bình thường, trên bàn tiệc gấp thức ăn cho Lục Hạo, sau khi nhận được một ánh mắt an ủi, đem chuyện này gạt ra khỏi đầu, cùng Đồng Tiểu Diệp chơi đùa với con trai.

Nhưng phát giác ra sự việc càng lúc càng không bình thường là bởi vì Lục Hạo giữa chừng đưa Tông Chính Hạo Thần và Quản Tử ra ngoài, sau đó nữa, Đại Pháo thuận lợi hoàn thành công việc phù rể cũng đi ra ngoài.

Cuối cùng, Đồng Tiểu Diệp nhận một cuộc điện thoại, sau khi cười vâng vâng vâng cả nửa ngày dập máy nói với Lương Ngữ Hình: “Hình Hình à... he he he he... ăn thôi ăn thôi!”

Nhiều sự việc không bình thường như thế này, cô không hề có chút xúu nào liên hệ đến bản thân mình, trái ngược lại, còn là lo lắng không biết là có phải Lục Hạo đặc tội với ai không.

Thực ra, có ai có thể có đủ tư cách khiến Lục Hạo đặc tội? Chỉ cầu đừng có đặc tội với Lục Hạo là đã phải thấp hươu cảm tạ trời đất rồi!

Trên thực tế, người Lục Hạo từng bảo đảm muốn kéo hạ bệ, vào mấy ngày sau khi hôn lễ kết thúc đã bị cách chức, còn là bởi vì tin tức tham ô bị bại lộ.

Ở Trung Quốc, tin xấu của chính giới muốn bị bại lộ ra ngoài không phải là một chuyện đơn giản, vì để duy trì hình tượng chính thể, đảng luôn luôn sẽ đem những chiếc răng độc của rắn bẻ đi trong nội bộ không để lộ 1 chút tin tức ra bên ngoài.

Sự việc này, ở trong mắt của đồng chí Lục Quang Vinh là, “Người trẻ tuổi vẫn là quá nôn nóng.”

Nhưng ở trong mắt của đồng chí Lâm Tịch, một tròng pháo tay, “Lục Tiểu Hạo con từ trong bụng của lão nương chui ra nên chính là rất khác biệt!”

Lục Hạo ngồi xuống giải bày thẳng thắn với Lục Quang Vinh, “Bố, nếu như xảy ra chuyện là người phụ nữ của bố, con nghĩ bố còn sẽ nôn nóng hơn.”

Điểm này Lục Quang Vinh khẳng định, truyền thống của lão Lục gia chúng ta chính là yêu vợ!

Cho nên, xua xua tay, “Bố sẽ nói chuyện cẩn thận với bác Tông Chính của con.”

Rất hiển nhiên, trước mắt Tông Chính Quốc Hiên quan vị cao nhất, nên vì con dâu chưa vào cửa của người anh em mà ra tay một chút rồi, công việc giải quyết phía sau, cũng không phải là quá khó.

Mà Lương Ngữ Hình cũng thật sự không đem sự việc lớn bằng trời như thế này liên hệ đến bản thân mình, là sau này Lục Hạo buồn bã, anh làm như thế này vì Lương Ngữ Hình em, em lại chẳng hề biết gì cả như thế này thì không được!

Trong máy tính bảng có rất nhiều tư liệu cơ mật, Lục Hạo cầm ra nói với cô: “Em xem đi, nếu như muốn khóc thì anh ở trong thư phòng.”

Vì sao em phải khóc? Lương Ngử Hình nhận lấy, mở ra.

Lục Hạo nhét tay trong túi quần đi lại vài vòng trong phòng rồi mới vào thư phòng.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Liên Tục Không Ngừng

Tư liệu ở bên trong rất nhiều, nhưng đã được phân loại hệ thống, có một tập file đặt tên là Thương mại máy móc Quỳnh Kỳ, tay Lương Ngữ Hình run run, vẫn còn chưa làm xong chuẩn bị tâm lý đã chạm mở ra.

7 năm rồi, 6 chữ này vốn dĩ nên mất đi vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lại cùng với sự qua đời của bố mẹ, lại lần nữa nhìn thấy, quen thuộc đến vậy, từ nhỏ được bố ôm ngồi lên trên chiếc xe nâng rất lớn cũng chẳng sợ hãi chút nào, sau này, bố nói, xe nâng bán rất tốt, lại sau này nữa, gia đình có công ty, mặt bằng vào lúc đó vẫn chưa có giá trên trời giống như bây giờ, khi kinh tế phát triển nhanh như bay, xã hội không ngừng xây dựng có nhu cầu cao về công cụ khoa học kỹ thuật cỡ lớn cỡ nhỏ, công ty từng bước từng bước mở rộng, nhưng trong một giai đoạn lặng lẽ mà dừng lại muốn phát triển lên.

Lương Ngữ Hình cảm thấy trái tim của mình đang chảy máu, rách ra rất đau cảm thấy như bị đâm vào, thậm chí cô đến khóc cũng không khóc ra được.

Lục Hạo ở trong thư phòng đứng ngồi không yên, thực ra, anh có thể đi vào, thực ra, anh có thể ôm lấy em, nhưng mà, anh muốn em đến tìm anh, không rời xa được anh, biết được anh vẫn luôn ở đây.

Chậm chậm, cửa thư phòng được mở ra, một đường hẻm rất nhỏ, Lương Ngữ Hình đứng ở đó, lặng lẽ bước vào trong một bước, do dự, hai tay ôm lấy trái tim.

Lục Hạo đứng lên, mạnh mẽ kéo người vào trong lòng, ôm lấy thật chặt, cho cô sức lực.

“Hạo!” Một tiếng than khóc, là sự đau thương của Lương Ngữ Hình.

“Anh đây.” Lục Hạo khẽ giọng an ủi.

“Bố em... bố... em...” Lương Ngữ Hình nôn nóng muốn nói gì đó, nhưng càng nôn nóng thì giọng càng không rõ.

“Chậm chậm nói, anh đang nghe.” Lục Hạo ôm người ngồi xuống, vuốt tóc của cô từng cái từng cái.

Lương Ngữ Hình gian nan thốt ra một câu: “Em giết họ rồi!”

Một khuôn mặt, rúm ró căng đỏ đau đớn, cực kì đau khổ, Lục Hạo cảm thấy, thời khắc này sẽ bị bốc hơi.

“Không phải em, Tiểu Ngữ, không phải là lỗi của em.” Giọng nói kiên định của Lục Hạo giống như là thuốc ngủ, có hiệu lực áp chế được sự hối hận trong lòng của Lương Ngữ Hình.

“Là... lỗi của em.” Lí nhí giống như là khi trẻ con nhận lỗi, “Em sai rồi, đều là lỗi của em...”

Lục Hạo thấy khó chịu, trái tim giống như bị người ta xé ra đau không thở nổi, nhưng có đau hơn nữa, bọn họ đều phải kiên cường.

“Tiểu Ngữ... đó là ngoài ý muốn.”

“Không!” Lương Ngữ Hình lắc đầu, mái tóc dài hơi rối, Lục Hạo phí tâm sức vuốt lại thẳng cho cô.

“Báo cáo khám nghiệm tử thi anh xem qua rồi.” Lục Hạo nói.

Lương Ngữ Hình hoảng hốt ngẩng đầu, như thế này đã nói thông rồi, anh vẫn luôn biết, anh vẫn luôn không ép em, anh vẫn luôn đợi em.

Nhưng mà, em phải sám hối thế nào? Em phải rửa hết máu trên tay như thế nào?

Lục Hạo nắm lấy tay của cô hợp lại, “Rất trong sạch, Tiểu Ngữ em rất trong sạch.”

Anh luôn luôn có thể biết Lương Ngữ Hình đang nghĩ gì, đang sợ gì.

“Không phải... Lục Hạo... bố mẹ... chết rồi, em quay về... bọn họ... không... ngủ dậy... em...” Lương Ngữ Hình hoảng hốt nói ngắt quãng, buổi sáng giống như ác mộng đó không muốn hiện lên trong kí ức nữa, giống như là mang theo máu, rất tanh.

“Tiểu Ngữ, chậm chậm nói, anh đang nghe.” Lương Ngữ Hình đau đớn nhiều thế nào, Lục Hạo đều có thể cảm nhận được.

Lương Ngữ Hình dựa vào trong lòng Lục Hạo cảm thấy yên ổn, cô bắt đầu chậm chậm thuật lại tất cả mọi chuyện lúc đó, dần dần, hình môi bắt kịp theo, nói chuyện đã trở nên lưu loát: “Buổi tối, bố... về nhà nói... công ty phá sản, nói... xin lỗi em và mẹ, vốn dĩ bố rất buồn bã, nhưng mẹ chẳng hề bận tâm chút nào, bà an ủi bố, tình cảm của hai người vẫn luôn rất tốt, từ trước đến nay em chưa từng nhìn thấy hai người bọn họ cãi nhau, ba người chúng em ôm lấy nhau. Lục Hạo, là em, bếp ga là em dùng cuối cùng, đó là lần đầu tiên em nấu mì cho bố mẹ, bố còn nói rất ngon...”

Lục Hạo nhắm mắt lại, nghĩ ngẫm một gia đình như vậy, trên người cũng một món nợ lớn như vậy, không trách cứ nhau, quây quần bên nhau cùng ăn mì con gái nấu, bắt đầu lại từ đầu.

Tuy tiền không phải là vạn năng, nhưng trong cuộc sống của Lục Hạo, từ trước đến nay chưa từng phải buồn phiền vì tiền, cứ coi như là khi còn

nhỏ bị Lâm Tịch tịch thu tiền tiêu vặt, cũng vẫn là có thể lấy được một phần từ trong tay của Tông Chính Hạo Thần hoặc Đại Pháo, sau khi lớn lên thì học đầu tư, trước là cổ phiếu sau là bất động sản, trong mấy năm anh còn chưa vào cơ quan, vừa làm nghiên cứu vừa đầu tư, căn hộ đưa Lương Ngữ Hình đến cũng là tự mình đứng tên.

“Hôm đó bố nói: Không sao cả, chúng ta trả tiền từng chút từng chút, sự việc rồi sẽ qua đi.” Lương Ngữ Hình nắm chặt lòng bàn tay, bố không nản chí, ông rất kiên cường muốn tiếp tục đứng lên.

Có lúc, Lục Hạo cảm thấy may mắn vô cùng, may quá, may là em không ở nhà, may mà buổi tối hôm đó em ra ngoài, nếu như không phải như vậy, anh biết làm thế nào đây? Lương Ngữ Hình nếu như em chết đi vào lúc anh bỏ lại em một mình thì anh phải làm như thế nào đây?

Lục Hạo ôm lấy thân thể ấm nóng trong lòng, cảm kích, đồng thời cho rằng, kẻ gây ra sự việc này kia, những kẻ đó, đều phải xuống địa ngục.

Hơn nữa, những kẻ khốn nạn khiến Lục Hạo anh sợ hãi chết đi được kia, tất cả đều không thể buông tha.

“Hôm đó tuy em cười an ủi bố, nhưng vẫn rất chán nản, anh đi rồi, nhà em cũng sắp mất rồi, em muốn ra ngoài đi một chút, em cầm chìa khóa đi đến nhà anh, Lục Hạo khi đó anh không ở nhà em chỉ một mình nằm trên sofa thần thờ, vạch kế hoạch là khi không có tiết học thì ra ngoài làm thêm, em cảm thấy, tuy không biết, nhưng em có thể học.”

Lục Hạo không có cách nào tưởng tượng nổi Lương Ngữ Hình của 7 năm trước kia làm sao có thể ra ngoài làm thêm? Từ nhỏ đến lớn cô được nuôi dưỡng yêu thương giống như công chúa, xe đưa xe đón, quần áo hàng hiệu, nói chuyện, thích đọc sách, làm thêm? Không phù hợp chút nào!

“Vì sao không gọi điện thoại cho anh?” Tuy Lục Hạo hỏi như thế này, nhưng câu trả lời anh đã biết.

Cô gái mạnh mẽ này, chắc chắn là đang nghĩ cách phải nỗ lực kiếm tiền khi anh quay về có thể cười mà đối mặt.

Lương Ngữ Hình nghĩ lại buổi tối hôm đó, cô từ trong nhà đi ra, xe của gia đình cũng sắp bị thế chấp rồi, lái xe cũng tan làm rồi, tiền trên người căn bản không nổi tiêu, rốt cuộc đứng rất lâu trong xe bus sau khi nhằm phương hướng mấy lần cuối cùng đến được căn hộ của Lục Hạo, cô ở đây rần rật rất lâu, chỉ cần một cuộc điện thoại, có lẽ, tất cả đều đã khác rồi.

Thời gian vĩnh viễn chẳng thể quay lại, giống như là hối hận mãi mãi không có thuốc chữa.

Cô không gọi cú điện thoại đó, mà là lựa chọn tự mình đối mặt, vào lúc đó cô căn bản không biết Lục Hạo rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, căn bản cũng không biết đi hỏi han gia thế môn đệ, cô tưởng tượng bố đội trời đạp đất như vậy, đứng lên đi tiếp, mình có thể.

Sau đó, mang theo nụ cười an ủi ngủ ở trên sofa, trước khi ngủ vẫn còn đang tính toán, nửa năm, không phải là dài lắm, nhìn xem, lại một ngày trôi qua rồi.

Nhưng mà, ngày hôm sau, khi cô mua đồ ăn sáng về nhà, khu biệt thự lớn như vậy bình thường cũng không có người qua lại, ở ngoài cửa đã ngừng thấy mùi vị, Lương Ngữ Hình vút đồ chạy vào trong, mở cửa phòng ngủ của bố mẹ ra, đã không thể cứu vãn.

Lục Hạo lại lần nữa cảm thấy may mắn, anh chỉ cần nghĩ đến vào lúc đó Lương Ngữ Hình tự mình một mình tận mắt chứng kiến thi thể cứng đờ của bố mẹ thì toàn thân run rẩy, Lương Ngữ Hình nếu như em ngốc nghếch mở đèn lên hoặc là gọi điện thoại dẫn đến nổ thì phải làm thế nào? May quá, may quá.

Lương Ngữ Hình nói: “Em mở cửa sổ ra đi tìm bố mẹ, bọn họ đều đang ngủ, em gọi thế nào cũng không tỉnh, Lục Hạo, bố em ngủ có thói quen uống thuốc an thần, em, em quên không tắt bếp ga, em làm thế nào đây? Em giết bọn họ rồi, em nói cho anh, là em.”

Lục Hạo lắc lắc đầu, “Không phải em, không phải.”

Mắt của Lương Ngữ Hình se lại đến mức khóc cũng không khóc được, một đôi mắt đỏ ửng lên mở ra to to, “Em rất sợ hãi để cho anh biết, em là hung thủ giết người, em không có cách nào ở lại Bắc Kinh nữa, nhà bị phong tỏa điều tra, trên người chỉ có một chút xú đồ trang sức và tiền mặt, em ngồi tàu hỏa đến thành phố L, đó là nơi mẹ em lớn lên khi con nhỏ, em từng nghe mẹ nói, em cũng chẳng có chỗ nào đi, cũng không có họ hàng thân thích gì, sau này thì em mới phát hiện ra mình mang thai, em vừa vui mừng vừa muốn khóc, anh nói xem người như em đây làm sao có thể sinh con chứ? Sau này nên nói với con như thế nào? Em phải đối diện với con của chúng ta như thế nào? Nhưng mà em lại không nỡ bỏ, con của anh và em, em muốn giữ lại.”

Lục Hạo trước nay chưa từng nghe thấy Lương Ngữ Hình nói nhiều như vậy, trước đây, gặp lại, lúc này.

“Tiểu Ngữ.” Anh gọi tên của cô, mang theo sự đau lòng.

Em đã sống như thế này? Anh thực sự là không thể tưởng tượng nổi!

“Lục Hạo em xin lỗi, em xin lỗi, em không nói cho anh biết con trai ở bên cạnh em, anh nhất định rất thất vọng có đúng không? Em rất sợ hãi gặp anh, em sợ anh biết được những chuyện này, em không muốn anh biết được.”

“Tiểu Ngữ, em không thể nói chuyện được từ khi nào?” Trái tim của Lục Hạo bình tĩnh, rất cuộc, những điều này đều là chuyện anh đã sớm biết, nhưng vẫn không thể hô hấp, loại cảm giác ngột thở đó vẫn luôn tóm chặt

anh, để Lương Ngữ Hình lúc này dám nói sự việc ra, để lúc này nói chuyện được hoàn toàn bình thường.

Lương Ngữ Hình lắc đầu, “Bố mẹ chết rồi thì không có ai nói chuyện với em nữa, dần dần thì không thể nói nữa, có lúc nghĩ ngẫm, không biết nói chuyện cũng tốt, giống như là trường phạt, trong lòng em sẽ dễ chịu hơn một chút.”

“Ngốc nghếch.” Lục Hạo mắng cô, chiều chuộng, thân thiết.

“Sau này anh đến tìm em, em liền nghĩ, biết đi, muốn anh biết mau một chút, biết rồi sau này cũng sẽ không thèm để ý đến em nữa, trái tim của em sẽ lại dễ chịu hơn một chút.”

“Lương Ngữ Hình em!” Lục Hạo muốn trách mắng cô gái ngốc này nhưng lại không nỡ lòng.

“Nhưng mà em lại rất sợ, nếu như anh thật sự không để ý đến em nữa em phải làm thế nào? Anh muốn đem con trai đi thì phải làm thế nào? Em lớn như vậy rồi chỉ từng thích một mình anh, anh không biết ở trong lòng em anh lợi hại thế nào đâu, có lúc em thậm chí cảm thấy lúc chúng ta ở bên nhau kia em còn thích anh hơn cả thích bố của em.”

Lục Hạo cảm thấy, đây tuyệt đối là lời nói tình cảm động lòng nhất mà anh từng được nghe trong cuộc đời này, cô gái ở trong lòng nói liên tục không ngừng nghỉ, 7 năm rồi, không nói cùng ai một câu nào, bây giờ lại có thể đem những lời thế này nhẹ nhàng nói ra, đây đúng là niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cửa Hồi Môn Của Em

Lục Hạo từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một chiếc hộp lụa, chiếc hộp vuông vuông vẫn vẫn bày ở trước mắt của Lương Ngữ Hình, cô không hiểu.

“Tiểu Ngữ, mở ra xem đi.” Lục Hạo tràn đầy dịu dàng thúc giục.

Lương Ngữ Hình gật đầu, vừa rồi nói chuyện quá nhanh chẳng kịp suy nghĩ cân nhắc, bây giờ sau mấy giây nghĩ ngẫm, vừa rồi mình đã nói cái gì? Vừa rồi mình nói mình thích anh ấy à! ! !

Tay run run, mở chiếc hộp lụa ra, bên trong là một bộ trang sức vàng và một chiếc vòng ngọc.

Lương Ngữ Hình tròn tròn mắt lên, cặp mắt muốn khóc đau nhức, nhưng lại cố kìm nén.

“Tìm thấy rồi, bây giờ trả cho em.” Lục Hạo nói.

Những thứ này, là đồ năm đó Lương Ngữ Hình bán đi, chiếc vòng ngọc kia, cô cởi nó ra từ trên tay mất rất nhiều sức lực, trên đường từ trong tiệm cầm đồ đi ra, cả quãng đường cô nắm lấy cổ tay đỏ ửng, trong lòng đang nói: Con yêu, mẹ chỉ có con thôi.

Ngón tay của Lục Hạo lướt qua chỗ trang sức kia, “Lương Tiểu Ngữ, đây là một chút của hồi môn cuối cùng của em.”

Lương Ngữ Hình chỉ có thể vui đầu vào thật sâu, đúng vậy, đây đều là của hồi môn, bắt đầu từ khi cô thành niên, mẹ đã lo liệu, những thứ này là thứ cuối cùng không bị thu đi.

“Không sao cả, em mới là của hồi môn tốt nhất.” Lục Hạo tiếp tục nói.

Lại nghe thấy Lục Hạo nhắc đến chuyện này trong lòng Lương Ngữ Hình hoảng hốt bất an, vừa rồi em là đang nói cho anh biết em hại chết bố mẹ em như thế nào, Lục Hạo vì sao anh lại chẳng hề bận tâm chút nào vậy?

Lục Hạo dựa gần vào khế hôn lên góc trán của cô, “Tiểu Ngữ, sự việc không phải là đơn giản như em nghĩ đâu, anh đều đã biết rồi, em yên tâm, sẽ không buông tha cho bất cứ kẻ nào.”

Lương Ngữ Hình từ trước đến nay chưa từng nghĩ qua những điều này, sự việc trên thương trường cô không hiểu, cô chỉ là nghe bố cô nói là thay một người bạn làm đảm bảo mới liên lụy đến bản thân mình, nếu như sự việc không phải như thế này, vậy thì là như thế nào? Nhưng mà bất luận như thế này, cái chết của bố mẹ, đều là do mình gây ra.

“Lương Ngữ Hình.” Khẩu khí của Lục Hạo rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo chút căng thẳng không dễ phát giác ra.

“Hử?”

“Con trai cũng có rồi, của hồi môn cũng quay lại rồi, tiếp theo đây phải thế nào?”

“Hử?” Lương Ngữ Hình trực cảm nắm chặt tay lại, cô biết, tiếp theo đó sẽ rất quan trọng.

Cặp mắt nhỏ dài của Lục Hạo lóe sáng, anh nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve nói, “Lương Ngữ Hình, tiếp theo đây phải như thế nào?”

Hỏi lại một lần nữa, hỏi lại vô số lần nữa đều được, cho đến khi em chịu mở miệng.

“Em... em không thể...” Vào lúc này, trong lòng của Lương Ngữ Hình đều là cảm giác tự trách và tự ti, em không xứng, em không xứng.

“Có thể.” Lục Hạo vô cùng trịnh trọng, “đương nhiên có thể.”

“Lục Hạo...”

Tất cả mọi việc em đã trải qua, anh đều sẽ đền lại cho em, yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoan ở bên cạnh anh là được.

Lục Hạo lúc này, Lương Ngữ Hình thấy không quen thuộc, cương nghị, kèm theo sự quyết đoán, còn có cả sát khí.

“Tất cả những lo lắng của em anh đều biết, nhưng mà Lương Ngữ Hình, em cảm thấy anh sẽ để ý sao?”

Bình tâm mà nghĩ, Lương Ngữ Hình biết là sẽ không, nếu như sẽ để ý, vậy thì lúc này anh ấy sẽ không ở bên cạnh mình.

“Em cũng không cần bận tâm,” Lục Hạo khẽ vuốt gò má của cô, “Sự việc có nhân có quả, em không phải là nhân, cũng không phải là quả.”

Lương Ngữ Hình thấy không hiểu rõ lắm, cô hỏi rồi, nhưng Lục Hạo không nói, anh chỉ là nói: “Không cần biết, giao cho anh.”

Đã từ lâu rồi đều là em một mình chống đỡ, không có ai nói với em câu nói này, “giao cho anh”, em yên tâm giao cho anh, Lục Hạo, bây giờ anh là cái cây lớn ở trong lòng em, em muốn dựa dẫm vào anh, không lênh đênh nữa.

“Những thứ này anh làm thế nào tìm thấy được vậy?” Lương Ngữ Hình thấy Lục Hạo không muốn nói nhiều, liền hỏi một chút chuyện về trang sức.

Ai biết được Lục Hạo cười, “Thiếu Quân Tiểu Nhị một món nợ nhân tình, sau này phải trả, Lương Ngữ Hình em đem bản thân mình bán cho anh sau này anh tiện trả nợ.”

Thứ đồ 6 năm trước bị bán đi, phải qua tay của bao nhiêu người? Thứ đồ không có đánh dấu thân phận như thế này, phải làm thế nào mới có thể tìm lại được? Lương Ngữ Hình không biết, cô gật gật đầu, đúng vậy, thiếu một món nợ nhân tình lớn rồi!

Cậu nhóc của hộp đêm ngằm trong bóng tối cuối cùng có một ngày đã đem nhân tình của bản thân mình bán giá cao cho Lục Hạo, người mà từ nhỏ đến lớn anh ta đều chưa từng thắng được, trong lòng đặc ý vô hạn, nhìn xem, chẳng cần biết cậu làm quan lớn thế nào, có lúc, con đường đen tối cậu cũng phải nhờ vả đến bản đại gia đây!

Lục Hạo hồi tưởng lại nụ cười điên cuồng của Quân Tử khi đó, lại nhìn nhìn Lương Ngữ Hình bây giờ đang cẩn thận sờ vào những món đồ trong sức đó ở trước mặt anh, cảm thấy, đáng! Rất đáng! !

Dắt tay của cô, cầm chiếc vòng ngọc đeo lên, nhưng bị kẹt lại, Lương Ngữ Hình hơi đỏ mặt, Lục Hạo đau lòng vô hạn, mấy năm nay, để em phải chịu khổ rồi.

Bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn ban đầu, hàng ngày phải làm cơm, giặt quần áo, dọn dẹp, tỉa hoa, những vất vả trong cuộc sống, em đều thích ứng rất tốt với từng thứ từng thứ, Lương Ngữ Hình, anh cảm thấy rất kiêu ngạo.

“Bỏ đi, cái này để lại cho con trai lấy vợ.” Lục Hạo nói đùa, đem chiếc hộp lụa đặt sang một bên, lại bắt đầu bức vấn: “Lương Ngữ Hình, khi nào?”

Trong đêm hôm nay, Lục Hạo đã hỏi vô số lần khi nào rồi, Lương Ngữ Hình vô cùng bất lực, lắp liếm nói: “Khi Hạo Tử còn nhỏ vừa mới biết gọi mẹ, em đi ra hai bước con không nhìn thấy em liền cứ luôn lăm bắm giống như anh thế này.”

Lục Hạo đương nhiên biết cô gái này đang chê anh phiền phức đang chê bai anh giống như là con trai, nhưng mà, cuộc đời này, có một người có thể muốn dính vào như thế này, há chẳng phải là hạnh phúc sao?

Lục Hạo nằm ở bên cạnh Lương Ngữ Hình, ngừng hô gọi, xa xăm nói: “Ngôi nhà trước đây của em, bây giờ vẫn là của em, tùy em ở đâu cũng được, nếu không mua một căn hộ ở thành phố L cũng được.”

Ngôi nhà trước đây của em, rất lớn, rất ấm áp, có bố và mẹ. Lương Ngữ Hình quay người, vừa khéo rơi vào trong lòng Lục Hạo, Lục Hạo nhân cơ hội thu tay, vây chặt cô lại, Lương Ngữ Hình hơi hơi ngẩng đầu, ấn một nụ hôn lên gò má anh, dịu dàng nói: “Lục Hạo, cảm ơn anh.”

Vốn dĩ chiếc vòng ngọc đó không thể đeo, đồng chí Lâm Tịch là người đầu tiên nhận được tin tức này, dắt tay của cháu ngoan đi ra khỏi đại viện.

Trước tủ kính mở đèn sáng chỉ vào một cái rất đẹp hỏi Hạo Tử: “Cậu bé, có thích cái này không?”

Cậu bé đâu có hiểu những thứ này, ngơ ngơ ngác ngác nhìn sang bà nội.

Lâm Tịch gật gật đầu, cảm thấy không tồi, khua tay nói với người đợi ở bên cạnh: “Lấy cái này đi.”

Thế là, khi hôn lễ của Lục Ninh kết thúc Lục Hạo đưa con trai và người phụ nữ của mình chuẩn bị về thành phố L, trên tay Lương Ngữ Hình nhiều thêm ra một chiếc vòng ngọc.

Lời của Lâm Tịch nói là như thế này: “Không có chuyện gì không vượt qua được, Tiểu Hình Hình con nói xem có phải không?”

Lương Ngữ Hình khe khẽ gật đầu, vòng ngọc bích ấm áp trên tay, kích thước vừa vặn, cô mang vào cách qua khăn lụa, cô biết, là sẽ phải đeo lên cả cuộc đời.

Lục Hạo ôm con trai tạm biệt mẫu hậu bề hạ, Lâm Tịch nhìn nhìn khuôn mặt trắng trẻo béo múp của cháu ngoan, véo véo, “Phải nhớ bà nội đó!”

Lục Quang Vinh lo lắng bà xã sẽ rơi nước mắt phá hỏng không khí đặc biệt cúi người nhìn xuống, bị Lâm Tịch ngườm một cái, hai người liền ngầm giao hẹn cười.

Những điều này Lương Ngữ Hình đều quan sát thấy.

Đợi đến sau khi cuối cùng quay về đến thành phố L, tin tức bà chủ tiệm hoa Ngữ Hình có thể cất tiếng nói chuyện đã nhanh chóng truyền khắp của tiểu khu rồi.

Có người đến xem náo nhiệt, có người chỉ đến để làm ăn, Lương Ngữ Hình nói hoan nghênh lần sau lại đến với khách hàng, mọi người đều lần lượt lộ ra biểu cảm ngạc nhiên.

Lục Hạo nhướn mày suy nghĩ một hồi, cảm thấy, cô gái của anh vì sao có thể khiến người ta nhìn giống như xem khi biểu diễn trên phố vậy chứ? Các người những người này ăn no rồi không có việc gì làm cảm thấy cô gái của anh thú vị lắm sao? !

Ôm Lương Ngữ Hình vào trong lòng đưa về nhà, rất là ghen tuông nói một câu: “Không được cười ở trong tiệm.”

Lương Ngữ Hình ngơ ngác chẳng hiểu gì, “Em không cười lẽ nào lại khóc với khách hàng sao?”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mưa Gió Bất Ngờ

Lục Hạo cảm thấy, Lương Ngữ Hình bây giờ em biết nói chuyện thì giỏi lắm à, dám nói với anh như thế này sao! !

Nhưng mà, loại tình cảm thế này mẹ nó chứ thật là quá tốt! Lục Hạo cảm thấy bản thân mình đã hết thuốc chữa rồi, cái loại cảm giác tuy bị cô gái của mình bật lại nhưng trong lòng vẫn thấy thoải mái khoe miệng bậm lại cười là chuyện gì vậy?

Hóa ra, chỉ cần là em, bất luận là như thế nào đều tốt.

Sau khi quay lại thành phố L, Lục Hạo chiếu lệ đi đến nơi nghiên cứu, nhân vật đến chủ nhiệm sở nghiên cứu cũng không động vào được sau khi tùy tiện xin nghỉ quay lại báo cáo, mọi người đứng lên lần lượt chào hỏi.

Lục Hạo xua xua tay, tuy lẫn lộn lâu trên quan trường nói thật là cũng chẳng có tâm trạng làm nghiên cứu gì, nhưng về bề ngoài vẫn phải làm, khoác chiếc áo choàng trắng dài lên, kính trên sống mũi sạch sẽ đến mức phản quang ánh mắt sắc bén, Lục Hạo ngồi xuống, ngón tay gõ lên mặt bàn, đợi điện thoại, nhân tiện kiểm tra một chút hệ thống bảo an đã qua chỉnh đốn lại.

Sau đó, liền nghĩ đến, buổi sáng lúc ra khỏi cửa, có người phụ nữ nói: “Buổi trưa, có muốn quay về ăn cơm không?”

Lời mời hấp dẫn người ta như vậy, nhân lúc con trai đến trường mẫu giáo có thể ôm cô gái thế này thế kia một chút, buổi trưa không về nhà thì

thật không đáng là đàn ông!

Lúc này điện thoại rung lên, Lục Hạo đi ra ngoài cửa nghe.

Tông Chính Hạo Thần nói: “Không được vậy, xương cốt cứng quá.”

Lục Hạo hất hất tay, điều này từ trước đến nay đều không phải là vấn đề gì lớn, nếu như không nói, đứt khoát chết ở bên trong cũng có thể.

Tông Chính Hạo Thần làm anh em với Lục Hạo bao nhiêu năm như vậy rồi, anh ta đang nghĩ điều gì, có thể đoán được.

“Lục Tử, bố tôi nói, nếu như có thể, hay là để dưỡng lão ở bên trong đi, ông ta có công với quốc gia.”

Lục Hạo hếch mũi lên, công? Không so sánh với anh được.

Nhưng, thể diện của trưởng bối vẫn cần phải nể mặt, chỉ có thể nói: “Biết rồi.”

Vốn dĩ, Lục Hạo thật sự là dự định cứ như thế này buông tha cho tên khốn nạn khiến anh suýt chút nữa hỏng nhà mất người kia, làm một tù nhân không có tự do, chết già trong nhà tù, nhưng mà, trời muốn cho anh một cơ hội, anh làm sao có thể không nhận chứ?

Chỉ là, cơ hội này cũng phải trả một cái giá, cái giá là Lương Ngữ Hình lại lần nữa không thể nói chuyện.

Lương Ngữ Hình không thể nói chuyện nữa, cô đến khóc cũng không có âm thanh, toàn thân run rẩy, nắm chặt lấy tay của Lục Hạo sống chết không buông, đôi mắt bị lệ làm mờ đi, yếu đuối không biết bám víu vào đâu như vậy.

Lục Hạo đấm một đấm lên mặt bàn, chiếc bàn tròn bằng gỗ thật bị đập thủng, không khí trong phòng nghiêm túc, mang theo sự lạnh ngắt, không ai dám lên tiếng.

Liên Dịch bụng nhô cao ở bên cạnh nghịch bật lửa, Đồng Tiểu Diệp lo lắng nhìn sang chồng mình.

“Tìm quay về, em giúp anh.” Liên Dịch nói.

Lục Hạo quay đầu nói với Quản Tử: “Tiểu Nhị, đưa bà xã cậu về nhà đi.”

Chuyện của Lục Hạo anh, vẫn chưa cần đến một người phụ nữ bụng to phải phiền lòng.

“Tạch!” Liên Dịch ngừng nghịch chiếc bật lửa trên tay lại, “Lục Hạo, cần em thì cứ nói.”

Sau đó, Quản Tử đưa bà xã và Đồng Tiểu Diệp ra ngoài.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, rõ ràng là ngày xuân tràn đầy sinh khí, rõ ràng là chuyến du xuân của bọn trẻ trong trường mẫu giáo, trong lúc làm việc Lục Hạo lại nhận được điện thoại, hiệu trưởng cũng đang khóc ở trong điện thoại, vì sao? Bởi vì bị mất là con trai của Lục Hạo anh.

Mất rồi, đây là một vấn đề lớn, làm sao lại mất? Mất ở đâu? Bị ai bắt đi! Người bắt con trai của Lục Hạo anh muốn có được điều gì?

Thành phố L không lớn, nhưng cũng không nhỏ, tính thêm cả các huyện thành và thôn xã ở xung quanh, có một khoảng núi và rừng cây lớn, thực sự là khu vực cất giấu người rất tốt.

Tay của Lục Hạo bị gỗ vỡ cắm vào chảy máu, lật tay lại ôm thật chặt lấy Lương Ngữ Hình đã sắp trượt xuống đất.

Tông Chính Hạo Thần cũng không nhẫn tâm nhìn vào mắt của Lục Hạo, trẻ con có tội tình gì, anh cũng là một người làm bố, chuyện như thế này, đổi lại là anh, cũng tuyệt đối sẽ không buông tha nữa.

Lục Hạo ôm Lương Ngữ Hình vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa gạt đầu với Tông Chính Hạo Thần, cặp mắt nhỏ dài phóng ra một ngọn lửa thiêu cực độc, tà ác như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả.

Đại Pháo ngồi ở phía trên cùng, từ đầu chí cuối không nói một câu nào, cậu ta biết mình không nghĩ ra được chủ ý nào, vào lúc thế này, nghe dặn dò là được.

Nhưng, nghĩ đến chuyện cậu nhóc vô cùng đáng yêu sống sờ sờ như thế kia mất tích rồi, các cơ thịt trong toàn thân đều căng lên đến phát đau, bắt cóc, hậu quả thông thường đều sẽ không tốt, càng huống hồ người bắt cóc Hạo Tử căn bản là không muốn tiền, bọn họ cần người, một mạng đổi một mạng.

Lục Hạo ở trên giường ôm lấy Lương Ngữ Hình, “Tiểu Ngữ, nói chuyện với anh.”

Không có phản ứng, Lương Ngữ Hình chỉ khóc, trước khi cô nghe thấy cuộc điện thoại đó, Lục Hạo không để cô nghe, nhưng cô vẫn nhìn thấy hình ảnh con trai bị trói chân tay truyền đến trên điện thoại.

Vì sao? Sự việc này vì sao lại liên quan đến con trai của mình? Lẽ nào cái chết của bố mẹ mình 7 năm trước không thể là kết thúc sao?

Lục Hạo vẫn cứ đang nói xin lỗi, là anh quá sơ ý, không có diệt cỏ tận gốc anh có lỗi với cô.

Lương Ngữ Hình cứ khóc mãi, con trai của cô bây giờ rất nguy hiểm, cậu còn nhỏ như vậy, gần đây đã mập hơn nhiều chạy nhảy cũng rất khó khăn, những kẻ xấu đó hung dữ như vậy sẽ làm cậu sợ hãi.

Lục Hạo không rời đi, anh phải ở bên cạnh người phụ nữ của anh cho đến khi con trai của anh bình an quay về, cho nên, rất nhiều việc phải giao cho các anh em đi làm, may mà, anh có một nhóm anh em tốt này.

Mà sự việc này, tất cả mọi người đều giao ước ngầm che giấu Lâm Tịch ở Bắc Kinh, Trần Quang Vinh gọi điện thoại đến câu đầu tiên chính là nói: “Lúc đầu bố nói thế nào nhỉ? Người trẻ tuổi chính là quá nôn nóng! !”

Khóe miệng của ông tức đến mức bốc hỏa lên rồi, vừa rồi Lâm Tịch hỏi một câu còn nói dối không chớp mắt một câu: “Hôm qua em chiêm nem rán nóng quá.”

Người phụ nữ cả cuộc đời này đều không nỡ để bà quần quanh bên bếp, bây giờ già rồi lại biết khua nồi nói: “Học rán nem, lần sai làm cho cháu ngoan của em ăn!”

Một khuôn mặt với những nếp nhăn dài cười híp mắt hạnh phúc, tiểu lão thái thái học trông rất ra dáng.

Lục Quang Vinh rất lo lắng, lo lắng cho cháu trai lo lắng cho Lâm Tịch, người phụ nữ Lục Quang Vinh ông cả cuộc đời bảo vệ như vậy, nếu như biết được, cơ thể không chịu đựng được thì phải làm thế nào!

Lục Hạo chẳng có gì để nói, chống trán đỡ đầu, “Bố...”

“Bác Tông Chính của con cũng biết rồi, bảo bố nói với con một tiếng, có thể điều người đến tỉnh rồi.”

Lục Hạo nói: “Tiểu Ngữ bây giờ không rời khỏi con được, con không thể đi Bắc Kinh.”

7 năm trước, anh không thể ở bên cạnh em, bây giờ, anh sẽ nửa bước không rời.

Lục Quang Vinh càng lo lắng, “Bây giờ tìm đứa trẻ quan trọng hơn tất cả mọi thứ! ! Hẳn ta có lẽ biết! Con nhanh chóng quay về cho bố! !”

Lục Hạo vốn dĩ vẫn luôn cho rằng có vài người chỉ là tham lam một chút, thực ra điều này không có gì, ngồi ở vị trí đó, không thể nào có người sạch sẽ, nhưng chuyện để leo lên vị trí mà không tiếc mạng người này, hơn nữa không tiếc còn là bố mẹ của cô gái của Lục Hạo anh, Lục Hạo thật sự rất muốn bay đến Bắc Kinh đâm cho hẳn một trận, hoặc là giống như Quán Tử năm đó khi xảy ra chuyện, lão đại nhà họ Quán ra đòn mạnh mẽ.

“Bố, để con sắp xếp bố đừng lo.” Lục Hạo ngắt cuộc gọi.

Lương Ngữ Hình ôm chân khóc, lại là tư thế như thế này, phòng bị không có cảm giác an toàn, trái tim Lục Hạo như muốn nứt ra, Lương Ngữ Hình, em mang thai con, sinh con, nuôi con, nếu như mất đi rồi, em có thể tha thứ cho anh không?

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, tận dụng âm thanh hỏi: “Tiểu Ngữ, em muốn ở nhà đợi hay là cùng anh đến Bắc Kinh?”

Lương Ngữ Hình chậm chậm ngẩng đầu, bờ môi khó khăn khẽ động đậy, cứ sững sờ nhìn chăm chăm Lục Hạo.

Trái tim của Lục Hạo nặng nề bị gõ đến phát đau, nhanh chóng chùng xuống, “Em làm sao rồi? ! !”

Lương Ngữ Hình không kìm được nước mắt, chẳng đáp lại lời nào cả.

Lục Hạo cuống quýt ôm người vào trong lòng, “Tiểu Ngữ, em không thể có chuyện gì.”

Lương Ngữ Hình tóm lấy tay của Lục Hạo, giống như là muốn sự bảo đảm của anh.

Lương Ngữ Hình tin tưởng mỗi một câu mỗi một chữ mà Lục Hạo nói, Lục Hạo, anh nói với em sẽ không có chuyện gì, anh nói đi! Anh mau nói đi!

Nhưng mà, Lục Hạo không thể cho cô sự bảo đảm này, đứa bé nhỏ như vậy, mục đích bắt cóc rõ ràng như vậy, những kẻ giết người không chớp mắt đó!

“Tiểu Ngữ, anh đưa em đi Bắc Kinh, em phải dũng cảm lên, đồng ý với anh!”

Lương Ngữ Hình không có được sự bảo đảm mà cô muốn, trong lòng đột nhiên liên hiểu rõ, sự việc, còn nghiêm trọng hơn so với điều cô có thể tưởng tượng được, khóc đến mức sắp sửa ngất đi rồi.

Mắt của Lục Hạo đỏ rực lên giống như sắp nhỏ ra máu, con trai của anh, cậu con trai anh vẫn chưa hôn đủ chưa ôm đủ, cậu con trai làm cảm động anh! ! !

“Lương Ngữ Hình, đi, bây giờ chúng ta đi luôn!”

Ra đòn mạnh mẽ gì đó, sẽ luôn có cơ hội.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Liệt Hỏa Địa Ngục

Lục Hạo gọi điện thoại cho Quản Tử bảo đến dưới lầu đợi, kéo Lương Ngữ Hình dậy khỏi giường, khoác lên một chiếc áo khoác rất dày.

Lương Ngữ Hình giống như con rối mặc cho anh lo liệu, trong đầu óc chỉ có một ý nghĩ, nếu như con trai không quay về được thì mình sẽ đi cùng con.

Loại ý nghĩ không màng sự sống này một khi đã nhảy thoát ra ngoài thì không thể thu về được, Lương Ngữ Hình dường như tìm được chỗ dựa, đúng vậy, chẳng có gì đáng sợ cả, cùng lắm là cùng đi với con trai, mình vốn dĩ chính là người nên chết.

Lục Hạo kinh ngạc nhìn cô gái trong lòng bắt đầu tự mình đi giày thu dọn đồ đạc, một loại dự cảm bất an chuẩn xác tấn công trúng anh rồi.

“Tiểu Ngữ”

Lương Ngữ Hình không trả lời, tự mình mang theo tất cả tiền trong nhà còn cả đồ chơi rubik mà Hạo Tử thích chơi nhất.

Dáng vẻ lạnh lẽo phản chiếu trên chiếc gương, Lục Hạo kéo cô lại dùng lực ôm cô vào trong lòng, “Em đang nghĩ gì vậy? ! !”

Quen thuộc quá mức, anh làm sao có thể không biết tâm trạng của em bây giờ, vậy thì, đột nhiên sốc lại tinh thần là như thế nào?

Lương Ngữ Hình tóm thật chặt lấy tay của Lục Hạo kéo ra ngoài, trên mặt vẫn có vết lệ chưa lau khô hết, lúc này cảm xúc bình tĩnh lại rồi.

Phụt, Lục Hạo biết cô gái này đang nghĩ gì rồi.

“Lương Ngữ Hình!” Lục Hạo lật lại nắm chặt lấy hai tay của Lương Ngữ Hình, trịnh trọng mang theo bả đảm nói với cô: “Hay thu những ý nghĩ đó về, có anh đây, gia đình chúng ta sẽ ở bên nhau!”

Lương Ngữ Hình cúi đầu, khi ngẩng đầu lên thì lại nước mắt đầy mặt, cô kiễng mũi chân lên cho Lục Hạo một cái ôm, ở trong lòng thầm nói: Lục Hạo, để cho em lựa chọn, đừng trách em.

Quản Tử lái xe đưa người đến sân bay quân dụng, Quản nguyên soái ở trên xe quân sự kia đợi từ lâu rồi đi xuống, đập đập chiếc áo bông trên người, mặt đầu vẻ nghiêm túc.

Mà sau khi máy bay đến Bắc Kinh, cũng có chiếc xe đen sớm đã đợi ở đó.

Lương Ngữ Hình bình tĩnh ở bên cạnh Lục Hạo, trong tay nắm chặt rubik của Hạo Tử, ngồi vào trong xe.

Lục Quang Vinh tìm cơ chuẩn ra ngoài đến đón người ngay trước mắt của Lâm Tịch, nhìn thấy dáng vẻ sau khi khóc mất sừng mọng của Lương Ngữ Hình, vỗ vỗ vào tay cô nói: “Hình Hình, phải kiên cường.”

Lương Ngữ Hình không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cô sớm đã làm xong công tác chuẩn bị rồi.

Lục Quang Vinh nghi hoặc nhìn sang Lục Hạo, Lục Hạo mím chặt môi lắc lắc đầu.

Thích thích một cái, Lục Quang Vinh nhú mày lại.

“Hình Hình?” Ông gọi một tiếng nữa.

Lương Ngữ Hình hơi hơi ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Lục Quang Vinh, lặng ngắt một hồi.

Vào lúc này, Lục Quang Vinh không tìm được nghĩ đến, nếu như sự việc xảy ra với Lâm Tịch thì sẽ như thế nào?

Lục Hạo ôm lấy vai của Lương Ngữ Hình nói với Lục Quang Vinh: “Bố, chúng ta đi thôi.”

Xe bắt đầu chậm chậm chuyển động, nhất thời đều chẳng có ai nói gì.

Mà đối với người bạn đời sống cùng bên cạnh cả cuộc đời, Lâm Tịch cảm thấy được một số thứ khác lạ, đợi đến lúc Lục Quang Vinh sắp xếp xong cho Lục Hạo và Lương Ngữ Hình quay về, nhìn thấy tiểu lão thái thái nghiêm chỉnh ngồi ở trong thư phòng của ông, khuôn mặt căng lên, mang theo sự huênh hoang bá đạo của thời còn trẻ.

“Lục Quang Vinh, có phải là anh có chuyện gì cần nói với em không? Nếu như không có em có thể đi hỏi con trai tôi.”

Lúc này biết là cuối cùng chẳng thể giấu được nữa, Lục Quang Vinh khẽ gật đầu, “Ngồi xuống, anh nói cho em biết.”

Thế là, Lâm Tịch ôm lấy trái tim nghe xong toàn bộ sự việc, từ trên chỗ ngồi nhảy lên đập này quát một tiếng: “Lão nương giết hần! !”

“Làm bừa! !” Lục Quang Vinh cũng đập bàn đứng dậy, “Em ngồi xuống cho anh! !”

Trong không khí dường như có mùi của ngòi nổ đang cháy phát ra âm thanh xẹt xẹt, không có gì chân thực hơn Lục Quang Vinh có dự định,

nếu như lão thái bà này vào lúc thế này rồi còn làm chuyện bừa bãi thì nhốt lên gác mái không cho xuống. Lâm Tịch cũng có dự định giống như vậy, lão nương cứu cháu ngoan gấp gáp lão già ông còn dài dòng nữa lão nương đem nhốt ông lại!

Mà đúng vào lúc này, Lục Ninh đẩy cửa ra, cẩn trọng dè chừng hỏi: “Con gõ cửa hai người đều không nghe thấy sao? Có cơm ăn không? Mẹ con đói rồi?”

Có thể hỏi như thế này, cũng chính là chứng tỏ Lục Ninh cũng không biết sự việc, Lục Quang Vinh nhìn sang Lâm Tịch một cái ra hiệu: “Đừng nói bừa trước mặt con gái!”

Nhưng Lâm Tịch bây giờ chính là lúc cần trợ thủ, lại đập xuống bàn một cái nữa, “Ninh Tử! Đi cùng mẹ!”

Cửa bị cảnh vệ chặn lại, Lục Ninh mở tít chẳng hiểu gì, cảm thấy tháng 6 tuyết rơi rồi bố mẹ cô đều không thể nào có thể đỏ mặt lên, bây giờ chỗ này đang có chuyện gì vậy? ! !

Lục Quang Vinh không muốn để con gái vừa mới gả ra khỏi nhà biết được chuyện này, một lòng muốn ngăn cản, nhưng không ngăn được Lâm Tịch mau miệng.

Lâm Tịch nói: “Ninh Tử anh trai con xảy ra chuyện rồi, Hạo Tử bị bắt cóc đi rồi những kẻ đó đều là người chuyên nghiệp!”

Sau đó, Lục Ninh liền biết được vì sao mấy ngày này Chiêm Nghiêm Minh luôn dính lấy cô cô đuổi đi không được kia hôm nay lại ra ngoài, hơn nữa trước khi ra ngoài còn sắp xếp người đến đưa cô về nhà bố mẹ đẻ.

Nhưng mà bí mật đám đàn ông này ôm khư khư không chịu nói bị công khai ở chỗ Lâm Tịch đây rồi, Lục Ninh nhớ đến tiểu hồ ly đáng yêu của cô liền không chấp nhận được, bắt đầu gọi điện thoại.

Lục Quang Vinh hạ lệnh nói: “Mọi người dừng ồn nữa, đều làm việc đi.”

Thế là, Lục Ninh thu điện thoại lại, Lâm Tịch nói: “Đi, chúng ta đến ở bên cạnh chị dâu.”

Đợi đến lúc Lục Ninh lái xe chở Lâm Tịch đến căn hộ của Lục Hạo theo địa chỉ Lục Quang Vinh đưa cho, nhìn thấy Lương Ngữ Hình dựa sát vào trong lòng Lục Hạo tay cầm chặt rubik, Lâm Tịch nổ tung rồi, triệt triệt để để, hoàn toàn không giống với lúc xách tai của Lục Hạo cậu con trai trước nay vẫn luôn không thích nói chuyện xoay hai vòng kêu ai dô ai dô, hay như là lúc nhìn sang cô con gái khuôn mặt biến đổi tít Lục Ninh hai cái giống như chơi đùa hoặc là đáng vẻ thỉnh thoảng làm nũng phát tiết cầu véo Lục Quang Vinh.

“Đưa tên tiện nhân đó ra, lão nương đến gặp một lát! !” Lâm Tịch xắn tay áo.

Lương Ngữ Hình nhìn, duỗi tay ra chậm chậm kéo tay áo của Lâm Tịch một cái.

Thế là, Lâm Tịch cuống quýt khom eo xuống cẩn thận quan sát Tiểu Hình Hình của bà.

Lục Ninh há hốc miệng ra nhưng không biết nên nói gì mới được, rất lo lắng bản thân mình nói sai lời chị dâu sẽ bật khóc.

Nhưng Lục Hạo cảm thấy, bây giờ Lương Ngữ Hình em nếu như có thể khóc anh sẽ phải thấp hươg cảm tạ trời đất rồi! !

Lương Ngữ Hình bảo Lâm Tịch ngồi cạnh bên cô, cô chuyển đầu từ bên vai của Lục Hạo sang vai của Lâm Tịch.

Lục Hạo ngồi xổm xuống trước mặt cô hỏi cô: “Tiểu Ngữ, bọn anh đều ở đây cùng với em.”

Thực ra, Lương Ngữ Hình cảm thấy đáng cười, cô có gì đáng để ở cùng chứ? Hạo tử cần có người ở bên cạnh của cô thế nào rồi? Có khóc hay không? Có nhớ mẹ không? Có đói bụng không?

Lâm Tịch rầu lòng một hồi, cùng là người làm mẹ, năm đó ở trong đại viện, nếu như có người dám động đến một sợi tóc của Lục Hạo hoặc là Lục Ninh bà đều sẽ không buông tha, Lục Hạo khi còn nhỏ chẳng phản kháng tiếng nào sai khiến Đại Pháo đánh nhau một trận với cậu con trai kéo bím tóc của Lục Ninh bà cũng dạy dỗ loại người đó sau đó.

Lương Ngữ Hình bây giờ yên tĩnh chờ, cùng lắm là cùng nhau chết, cô không sợ.

Lục Hạo bây giờ không thể chịu đựng được thấy cô như thế này, lồng ngực lửa cháy rừng rực, đứng lên đi vào trong bếp.

Đánh không được, chửi không được, anh rót nước cho em chắc là được chứ nhỉ! ! !

Lục Tử, Chiêm Nghiêm Minh ở trong phòng thẩm vấn gọi điện cho Lục Hạo, Lục Hạo nhận cuộc gọi nói chuyện ở ngay trước mặt Lương Ngữ Hình.

Chiêm Nghiêm Minh nói: “Lão già đó cứng miệng, muốn gặp cậu.”

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, Lục Ninh ở bên cạnh theo dận dò của Lâm Tịch muốn nói chuyện.

“Minh Tử, tôi không rảnh đi gặp kẻ sắp chết, làm thế nào tùy cậu, phải nhớ rõ, cậu bé bị mất tích đó bây giờ nhất định rất sợ hãi.”

Lương Ngữ Hình nghe thấy lời nói của bọn họ, nắm tay lại, nếu như một mạng đổi một mạng, có thể nào để em lấy mạng của em đổi? Nhất thiết, đừng có động đến con trai của em!

Chiêm Nghiêm Minh ừm một tiếng không đập máy, hai phút sau, trong điện thoại truyền đến tiếng hô gọi buồn buồn.

Trong lòng Lục Ninh khó chịu quay đầu đi ra ngoài, hai mắt Lâm Tịch phát sáng nói với Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình con cảm thấy nghe hay không, kim dài như thế này đâm loạn vào da thịt có đủ không? Hay là chúng ta bảo Minh Tử chuyển qua cổ tay được không nhỉ!”

Chiêm Nghiêm Minh bình thản báo cáo với Lâm Tịch: “Mẹ, đây là cực hạn lớn nhất rồi.”

Những thứ này Lương Ngữ Hình không hiểu, Lục Hạo lại biết rất rõ, đương nhiên, Lục Ninh cũng biết rất rõ.

Lâm Tịch khá là không hài lòng, “Xí, lão già đó có sức chịu đựng như vậy à! Tăng thêm mấy chiếc kim nữa cho lão nướng lão nướng mời khách không cần khách sáo! !”

Ra đòn mạnh mẽ gì đó Chiêm Nghiêm Minh không biết, anh là người văn nhả, vẫn nên dùng một chút thủ đoạn văn minh là được rồi, cái loại giày vò quốc tế thông dụng dùng kim vàng đâm vào các huyết đầu đơn giản vệ sinh đau đớn kịch liệt khiến người ta muốn chết không xong này anh vợ à anh đã hài lòng chưa?

Vừa chuyển đến cổ tay, cùng với cách làm hay, đâm vào thêm một chút, nhưng chỉ một chút xíu, đã có thể khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong.

Lục Hạo vắt chiếc khăn mặt nóng hôi hổi phủ lên mắt cho Lương Ngữ Hình, đôi mắt xinh đẹp cuốn hút đó, sừng húp lên trông chẳng ra làm sao, hơn nữa bởi vì lâu không nghỉ ngơi mà đã hiện lên đầy tia máu đỏ.

“Tiểu Ngữ, em nhìn anh đi.” Lục Hạo nhỏ tiếng nói với cô.

Lương Ngữ Hình liền nhìn đến nhìn thẳng vào mắt của anh, cô muốn hỏi, Lục Hạo, đây là báo ứng phải không? Báo ứng của em?

Lâm Tịch thực sự nhìn không nổi cục diện như thế này, bà muốn nói, cháu ngoan của ta nhất định sẽ bình bình an an về nhà, Tiểu Hình Hình biểu cảm của con lúc này thực sự là rất không tốt lành đó!

Nhưng lời này không thể nói, bởi vì ai cũng biết rằng Lương Ngữ Hình của lúc này không chịu đựng được kích thích, ngay cả đùa một chút cũng có thể sẽ sụp đổ.

Đã 1 ngày rồi, 24 tiếng của một ngày này trôi qua đau khổ chậm chạp giống như bị liệt hỏa Địa Ngục thiêu đốt vậy, Lục Hạo không thể nào buông tha cho người ở trong ngục, mà kẻ bắt cóc Hạo Tử đương nhiên cũng sẽ không thể buông tha, từ lúc bắt đầu anh đã không có dự định đàm phán, một mạng đổi một mạng, lão già mạng của ông vẫn chưa xứng để so sánh với con trai tôi! Còn cả hai mạng người trong gia đình cô gái của tôi ông đều phai trả lại tất cả! Tuy trên bàn đàm phán từ trước đến nay vẫn chưa có tiền lệ thất bại, nhưng Lục Hạo coi khinh, tất cả đều không buông tha!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hạo Tử Về Nhà

Lương Ngữ Hình không biết Lục Hạo làm thế nào tìm được con trai về nhà, khi 1 ngày giống như ác mộng qua đi, lúc ánh nắng mặt trời ló ra những tia sáng đầu tiên, Lục Hạo đem cô từ trên chân đặt xuống, vươn thẳng sống lưng lên lạng lẽ không phát ra tiếng nào đi đến phòng khách mở cửa.

Lương Ngữ Hình thấy xa lại với bóng lưng đó, không có sự nhàn nhã và thản nhiên như bình thường, thậm chí cô có thể phát giác ra được sự căng cứng của các cơ thịt dưới lớp áo.

Cô cũng muốn xuống giường ra ngoài, nhưng chân vừa chạm đến đất mới cảm thấy mềm nhũn, người ngồi trên sàn nhà không bò dậy nổi, trong lòng lo lắng, là tin tức tốt, hay là tin tức xấu?

Sau đó, liền cảm thấy đỉnh đầu bị phủ lấp bởi bóng dáng của người đàn ông, Lương Ngữ Hình thuận theo đôi dép lê trước chân mình chậm chậm ngẩng đầu nhìn lên trên, rơi vào mắt, là Lục Hạo nâng hai tay ôm con trai của bọn họ trong lòng.

“Tiểu Ngữ, con trai ngủ say rồi.” Lục Hạo nhếch khóe miệng lên nở ra một nụ cười.

Lương Ngữ Hình cứ như thế này cũng chẳng dậy được nữa, nặng nề ngồi phịch xuống nền nhà lười chẳng buồn dậy nữa, dựa đầu vào đầu gối của Lục Hạo, trong lòng chưa xót lại đau đớn.

Lục Hạo nhìn thấy Lương Ngữ Hình như thế này, lại nhìn nhìn con trai đang ôm trên tay, làm thế nào đây, vui mừng quá!

Anh ngồi xổm xuống, đem cậu con trai mập chuyển phương hướng đưa vào trong lòng của cô gái, rồi nâng tay của cô gái lên vòng ôm lấy cậu bé ấm áp kia, xoa xoa đầu của cô gái nói: “Lương Tiểu Ngữ, anh có giỏi không?”

Lương Ngữ Hình thuận thế dựa vào trong lòng Lục Hạo, kẹp con trai của bọn họ ở giữa, cậu nhóc ngủ khò khò rất ngon.

Lục Hạo, Lục Hạo, Lục Hạo của em.

Cậu nhóc quay về rồi, làm thế nào quay lại?

Lục Quang Vinh hăng hăng giọng, “Làm người vẫn là cần phải khiêm tốn một chút.”

Lâm Tịch vênh chân ngẩng đầu nói: “Cháu ngoan của lão nương thông minh lanh lẹ phúc lớn mệnh lớn!”

Chiêm Nghiêm Minh biểu thị, thủ đoạn văn minh của mình vẫn là có hiệu quả rất tốt, vốn dĩ còn dự định động vào thêm chỗ khác nữa.

Đại Pháo cảm thấy, cậu ta lo lắng căng thẳng đã gây đi rồi! Cơ thịt cũng nhỏ đi không ít!

Tông Chính Hạo Thần chớp cặp mắt đỏ ngầu nói với bà xã: “Ngủ thôi ngủ thôi, buồn ngủ quá!”

Đồng Tiểu Diệp cắn ngón tay muốn hỏi mấy vấn đề nhưng bị ông xã của mình trấn áp.

Liên Dịch nhìn thấy người đàn ông của mình bị dọa sợ vì ở hiện trường có người tóe máu, bình thần xoa xoa bụng, con trai con tuyệt đối không thể giống bố con!

Quản Tử rúc đầu vào trong lòng của bà xã muốn được an ủi muốn được vỗ về muốn được hôn.

Quản nguyên soái sáng suốt có thần quay đầu nhìn con trai mình, “ừm,” lão đại vẫn là khiến ông mở mắt rồi!”

Lão đại nhà họ Quản người tỉnh táo nhất trong suốt cả quá trình tận tay tìm thấy Hạo Tử hơn nữa tiêu diệt sạch sẽ không để cho kẻ địch có một chút thời gian phản ứng cảm thấy hơi đỏ mặt, con, đơn thuần là thuộc về bản năng, con chỉ biết chút này thôi.

Vì sao những người đàn ông đều không muốn nói? Bởi vì quá nhiều máu tanh không muốn làm cho những cô gái của mình sợ.

Cậu bé Hạo Tử sau khi được ôm ấp ngủ một giấc tỉnh dậy, nhìn thấy bố mẹ của mình đều vây ở bên cạnh cậu, cặp mắt lớn sớm đã mở ra đột nhiên lại nhắm lại, hơi hơi hé ra một đường nhỏ non nớt nói: “Mẹ ơi, hôn lên mắt của Hạo Tử.”

Lương Ngữ Hình nắm lấy tay của con trai cảm động không biết nên làm thế nào mới được, cúi xuống hôn hôn, cảm thấy không đủ, lại hôn hôn.

Hạo Tử hỏi nhõng nhẽo, lăn đến trong lòng mẹ dụi dụi, bàn tay nhỏ nghịch tóc của Lương Ngữ Hình.

Lục Hạo lén lút thở phào một hơi, con trai anh quá mạnh mẽ! ! Đến ảnh hưởng tâm lý cũng không có! ! Giống của anh chính là mạnh mẽ như thế đó! !

Lương Ngữ Hình nhấc tay lên làm thế tay ra hiệu với Hạo Tử, nhưng không ngờ rằng cậu bé vừa rồi còn bình thường đột nhiên lại lớn tiếng khóc oa oa.

Làm sao vậy? Lương Ngữ Hình thảng thốt nhìn sang Lục Hạo, cảm thấy không biết có phải là bản thân mình đã nhắc đến điều gì đó không thể nhắc đến rồi không, đã dọa con trai sợ rồi.

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, “Lương Tiểu Ngữ, em thật sự dọa con trai sợ rồi.”

Trái tim của Lương Ngữ Hình thắt lại, mình đã làm gì? Vừa rồi mình chỉ là hỏi con trai có đói không mà? ! !

Sau đó, thì nghe thấy giọng nói non nớt nũng nịu của Hạo Tử lớn tiếng sang sang khóc nói: “Hu hu, mẹ ơi vì sao mà mẹ lại không thể nói chuyện nữa? ! ! !”

Hóa ra...

Lương Ngữ Hình sắp bị dọa cho sợ rồi, lại ôm lấy con trai hôn hai cái, thấy hơi đỏ mặt, đúng vậy, lại giống như trước rồi.

Lục Hạo ôm con trai lên, “Tiểu Tử! Đến chơi với bố một chút nào!”

“Hu hu... bố ơi, mẹ ơi...”

“Ừm, mẹ ngốc quá, Hạo Tử ra ngoài chơi có một ngày mẹ đã lười rồi.” Lục Hạo nói chuyện cùng với con trai, Lương Ngữ Hình im lặng đứng ở một bên, giống như đứa trẻ có lỗi vậy.

“A a ! ! Hu hu... Mẹ con biết nói chuyện mà! !” Cậu nhóc hoàn toàn không muốn báo cáo về chuyến hành trình sau khi mất tích trong đội đi du

xuân của mình, mà là bản khoăn lo lắng về vấn đề mẹ mình có biết nói không.

Lương Ngữ Hình duỗi tay ra kéo kéo tóc của con trai, Hạo Tử tức giận quay đầu không nhìn, còn nói: “Hừ! Không cần mẹ! !”

Trong lòng Lục Hạo cười phát cuồng lên! Tốt, con trai giỏi! Em bé ngoan của bố! !

Lương Ngữ Hình bắt lực mấp máy khóe miệng, nhưng sự việc kiểu này càng nôn nóng thì càng phát huy không tốt, lông mày nhú lại với nhau.

Trong lòng Lục Hạo thấy thư thái! Lương Ngữ Hình em chính vì ỉ lại vào chuyện anh quá chiều chuộng em nên mới như thế này! ! Một chút chuyện nhỏ xíu đã làm âm lên không chịu nói chuyện, cũng chẳng biết được là giữa em và con trai anh ai mới là trẻ con nữa! ! Bây giờ con trai anh thay anh xử lý em ngoan như thế này, em biểu hiện thật tốt nhanh chóng lên cho anh! ! !

Một chút chuyện nhỏ xíu... ừm! Lục Hạo kiên định quyết định, sự việc này hoàn toàn chỉ là một chút chuyện nhỏ xíu! ! Sau này cũng không cần phải nhắc đến chút chuyện này nữa.

Đương nhiên, tuy trong lòng có vô vàn giả tưởng, nhưng biểu hiện bề ngoài vẫn giữ được, Lục Hạo tặc một tiếng nói với Hạo Tử: “Con trai! Không thể nói chuyện với mẹ như thế này!”

Lương Ngữ Hình thấy hơi cảm động, cảm thấy vẫn là Lục Hạo đối xử với cô tốt nhất, để cho cô buông thả, thay cô dạy dỗ con trai.

Xán đến gần hơn một chút ngồi xuống bên chân của cậu con trai mập mập, Lương Ngữ Hình nhìn vào mắt của Hạo Tử, mắt to đối chiếu với mắt to, cô dùng đầu chạm vào đầu của con trai, bàn tay nhanh như bay ra hiệu gì đó.

Sau đó, cậu bạn nhỏ Hạo Tử đáng vẻ đại nhân có lòng đại lượng gật gật đầu, chiếc lưỡi nhỏ màu hồng phấn thè ra ướt át liếm mép nói: “VẬY MẸ PHẢI NHANH LÊN ĐÓ!”

Thế là, Lục Hạo biết được, cô gái này hạ thư đảm bảo trước mặt con trai rồi, ừm, rất tốt!

Vì để khen thưởng con trai, Lục Hạo hỏi: “Hạo Tử, buổi trưa chúng ta ăn gì nào?”

Như thế này lại nhắc nhở Lương Ngữ Hình, cô ưu thương nhìn sang Lục Hạo, cô có thể hỏi một chút không? Con trai hôm qua con bị người xấu bắt cóc đi bọn họ có cho con ăn gì không?

Nhưng mà, Lục Hạo lắc lắc đầu, loại sự việc này, say này cũng không cần nhắc đến nữa.

Lương Ngữ Hình nhẫn nhịn, cô cảm thấy buổi tối bắt buộc phải “nói chuyện” tử tế với Lục Hạo! Cô muốn biết, muốn biết con trai trở về như thế nào.

Cậu nhóc Hạo Tử quay đầu nhìn sang bố rồi lại nhìn nhìn mẹ, hỏi: “VẬY HẠO TỬ CÓ THỂ ĂN MCDONAL KHÔNG?”

Lúc này, Lục Hạo cảm thấy, Mcdonal chuyện con con này làm sao mà không thể chứ? Con trai con đã muốn ăn bố cũng phải bón cho con cắn hai miếng.

Còn Lương Ngữ Hình cảm thấy, lần này cho qua vậy, sau này đợi mẹ biết nói chuyện rồi con trai con tuyệt đối không thể tiếp tục phát triển theo chiều ngang như thế này được nữa!

Đồng chí Lâm Tịch cố nhẫn nhịn, nhịn đi nhịn lại, bởi vì Lục Quang Vinh nói: “Cho bọn trẻ một chút thời gian.”

Nhưng mà, cái gì mà thời gian với chẳng không thời gian chứ? ! ! Lão nương không thể cùng chơi với bọn trẻ sao! !

Lục Quang Vinh thực sự cũng chẳng đợi được bao lâu, buổi sáng sau khi nhận được điện thoại của Quản Bá Thiên nói nhiệm hoàn thành hoàn mỹ, ông liền thấy sốt ruột rồi.

Nhưng mà, ông là quân nhân, quân nhân có nghị lực! Có lòng nhẫn nại! Đợi!

Lâm Tịch xán đến nói với ông xã của mình: “Vinh Vinh à... chuyện đó, khi nào chúng ta có thể đi gặp cháu ngoan đây?”

Một tiếng “Vinh Vinh” khiến đồng chí Lục Quang Vinh căng thẳng đứng thẳng ngay ngắn cảnh giác nhìn ngó xung quanh, sau đó chậm chậm sải bước vào phòng ngủ.

Lâm Tịch nheo mắt lại cười hì hì cùng đi theo vào trong, “Được rồi, Vinh Vinh anh xấu hổ à? ! Nào nào nào để em xem xem, á! Tiểu Vinh Vinh anh đỏ mặt rồi à! ?”

Chỉ nghe thấy đồng chí Lục Quang Vinh thấp giọng quát: “Đồng chí Lâm Tịch em phải chú ý ảnh hưởng! Bây giờ là ban ngày ban mặt!!”

“Trong nhà chỉ có hai chúng ta sợ gì chứ! !”

Nhưng mà...

Bí mật nhỏ trong cuộc sống của hai người cứ như thế này bị Lục Hạo đi vào nhà nghe thấy rồi, tốc độ bật tai của cậu bạn nhỏ Hạo Tử lại, Lương Ngữ Hình đỏ ửng mặt đứng ở cửa ngại ngùng đi vào.

“Khụ!” Lục Hạo quay đầu nhìn cô gái đang thẹn thùng nói: “Bọn họ có lẽ không rảnh, chúng ta tự mình đưa con trai đi ăn cơm đi vậy.”

Lương Ngữ Hình mắt nhìn xuống mặt đất gật gật đầu.

Lục Hạo thấy bộ dạng này của cô liền bật cười, con trai cũng có rồi vì sao còn xấu hổ như thế này?

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử cảm thấy vì sao bố cứ phải bịt tai của cậu? Cậu cũng muốn nghe bọn họ nói chuyện có được không nào?! !

“Bà nội! ! Hạo Tử đến rồi! !” Cậu nhóc không cam chịu cô đơn gào lớn một tiếng, sau đó, trong căn phòng ngủ vốn dĩ đang cười vui vẻ bỗng chốc im phắc.

Lục Hạo ngượng ngùng thu tay, nói với Lương Ngữ Hình: “Lần sau em phải phối hợp một chút bịt nốt cả mồm của con lại, như thế này bố mẹ khó xử quá rồi!”

Lương Ngữ Hình liên tiếp gật đầu, cảm thấy là mình đã khinh suất quá, nhưng cậu bé con hoàn toàn không biết mình đã phá hoại không khí tốt của ông bà nội, lại gọi bồi thêm một câu nữa: “Ông nội! ! Hai người vẫn đang ngủ sao? ! !”

Ngày hôm nay, cậu bạn nhỏ Hạo Tử ôm chiếc bụng tròn vo ăn quá mức, hai cặp người lớn bên cạnh, bà nội Lâm Tịch bật cười đưa giấy ăn cho ông nội, mẹ thì học bộ dạng của bà nội đưa những khoai chiên chấm tương ớt đỏ đỏ đến bên miệng bố.

Hạo Tử khịt khịt mũi, lần sau cũng phải đi cùng với Tiểu Mễ để Tiểu Mễ đưa khăn giấy và chấm tương ớt cho cậu!

Đồng chí Lục Quang Vinh nhìn con trai một cái nhanh như bay, “Khi nào quay về?”

Lục Hạo quay đầu nhìn Lương Ngữ Hình, “Đều nghe theo Tiểu Ngữ.”

Lương Ngữ Hình bỗng chốc cảm thấy trách nhiệm của mình quá lớn, hai người già muốn gần gũi với cháu, hai thành phố chạy qua chạy lại cũng không thuận tiện lắm, làm thế nào đây? Làm thế nào thì mới tốt nhất?

Muốn tìm được trợ thủ liền chủ động nắm lấy bàn tay đang đặt trên gối của Lục Hạo, bóp bóp lấy lòng.

Lục Hạo dùng một cánh tay khác đẩy đẩy gọng kính, cánh tay này lật lại nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình nói với Lục Quang Vinh: “Ngày mai chúng con sẽ quay về, để Hạo Tử ở lại đây.”

Một câu nói khiến Lâm Tịch mặt mày rạng rỡ, cảm thấy cậu con trai này nuôi lớn như vậy không uổng công rồi. Lục Quang Vinh cũng thầm cười gật gật đầu, “Bây giờ vẫn là ở lại đây thì tốt hơn.”

Trong lòng Lục Hạo có tính toán, tuy con trai bây giờ chưa nhìn ra được điều gì, nhưng quay về thành phố L sớm quá cũng không tốt lắm, vẫn là cứ ở lại Bắc Kinh một khoảng thời gian trước, chơi vui vẻ quên đi toàn bộ cơn ác mộng tại thành phố L là tốt nhất.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tráng Niên Đích Thực

Để con trai ở lại, Lục Hạo đưa Lương Ngữ Hình quay về thành phố L, Quản Tử lấy danh nghĩa khen ngợi Hạo Tử dũng cảm kiên cường để làm một buổi tụ họp ở “Broom”, và chú thích rõ ràng buổi tụ họp sẽ cầm thuốc lá toàn diện, những người đàn ông nhận được thư mời có thể đưa theo gia quyến.

Đương nhiên, Quản Tử sẽ không thừa nhận là sau khi anh ta bị Liên Dịch bụng to ép ở bên dưới uy bức dụ dỗ giày vò đủ mọi cách mới viết nhiều ra thêm một hàng mang theo gia quyến trên bức thư mời có font chữ lằng lơ đó, mà anh ta sẽ thừa nhận đó là, đi cùng mình thì không được hút thuốc, khuê nữ nhà mình là cô gái nhỏ thích xinh đẹp!

Mà nhân vật chính của buổi tụ họp lần này, cậu bạn nhỏ Hạo Tử, căn bản không hề biết rằng có một sự việc lấy danh nghĩa của cậu để cho những người lớn chơi vui vẻ như thế này, cậu nhóc lúc này đang ngoan ngoãn rúc ở giữa ông bà nội nghe câu chuyện anh hùng trường chinh hai vạn năm nghìn dặm kia.

“Ông nội, Hạo Tử cũng rất anh hùng đó!” Cậu nhóc nắm bàn tay nhỏ béo trắng lại vừa nghe vừa tuyên bố hùng tâm của mình.

Lục Quang Vinh sâu sắc gật gù đầu, “Ông nội biết, Hạo Tử nhà ông dũng cảm nhất!”

Lâm Tịch trăm loại cảm xúc lẫn lộn, bây giờ một bước cũng không nỡ rời xa cháu ngoan của bà.

Còn đối với vấn đề bố mẹ lại không ở bên cạnh mà cậu nhóc đưa ra, thân làm một tiểu lão thái thái hợp thời tiến bộ tác phong hào phóng, đồng chí Lâm Tịch đã trả lời thế này: “Cháu ngoan à ~ bố mẹ cháu bây giờ có chuyện rất quan trọng đó, chúng ta không thể đi làm phiền bọn họ!”

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử hiếu học lại hỏi: “Cái gì là chuyện rất quan trọng?”

Lâm Tịch trong lúc Lục Quang Vinh vẫn còn chưa kịp ngăn cản đã le miệng nói: “Chuyện rất quan trọng chính là sinh cho cháu một em trai đó ~!”

Chân chất ngây thơ như vậy mà! Lục Quang Vinh cũng chẳng biết nên biểu cảm như thế nào nữa, còn Hạo Tử thì lại tròn to nhãn cầu như quả nho đen lên sừng sờ.

Lâm Tịch vẫn luôn rất tiến bộ trong sự việc loại này, bà cũng không lo lắng cháu ngoan của bà có thể hiểu được hay không, còn thêm nếm gia vị tiếp tục nói: “Bố mẹ cháu phải ở cùng nhau mới có thể sinh được em trai đó! Hạo Tử sau này có thêm người để chơi cùng cháu có tốt không hả?”

Đồng thời, Lâm Tịch hất bàn tay của ông xã đang đuổi đến ra không thềm đếm xỉa nói: “Vốn dĩ chính là như vậy mà! Lục Tiểu Hạo nôn nóng quay về như vậy tưởng rằng lão nương không biết nó đang tính toán điều gì sao? Ừm, sự việc này nếu như thành công rồi lão nương vẫn cảm thấy nó làm rất tốt, có chuyện gì mà chúng ta không thể làm chủ được cơ chứ? Loại sự việc này Lục Tiểu Hạo làm không xong thì nó không phải là chui ra từ trong bụng của Lâm Tịch tôi!”

Đang nói, còn vỗ vào bụng kêu lên bộp bộp, tình cảm hào hùng vạn trượng giống như là cậu nhóc thứ hai của nhà họ Lục sắp sửa được đưa đến trước mặt của bà để bà hôn hít ôm ấp vậy.

“... Bà nội...”

“Hử?”

“Hu hu! ! !”

“Ai dô này, em bé ngoan của bà nội làm sao vậy? Vì sao lại khóc chứ? !” Lâm Tịch hoảng hốt căng thẳng ôm Hạo Tử lên.

Đồng chí Lục Quang Vinh góp vào một ánh mắt tôi đã biết ngay rồi mà, đi lấy khăn giấy lau mặt cho cháu nội.

“Hu hu... không muốn, không muốn em trai! !” Chẳng dễ dàng gì mới gào được ra lời thật sự là rất khó khăn, Hạo Tử nấc lên thút thút thút thút.

Lâm Tịch toát mồ hôi rồi, làm sao có thể không muốn? ! ! ! Nhưng trên miệng lại nói: “Vậy em gái có được không?”

Hạo Tử hơi khựng lại, sau đó lại khóc, “A a, không muốn em gái, Hạo Tử có Tiểu Mễ chơi cùng rồi! !”

Sau đó, Lục Ninh đi vào, “Ai dô, này, tiểu hồ ly của cô vì sao lại khóc vậy?”

Cuống quýt đi vào hôn hai cái, cậu nhóc chớp mũi đỏ ửng bộ dạng rất là đáng thương thật sự là quá khiến người ta thương!

Hạo Tử nhìn thấy Lục Ninh, lại nhìn nhìn Chiêm NghiêM Minh đi cùng phía sau, duỗi ngón tay mập ra chỉ chỉ vào hai người nói: “Bảo tiểu cô sinh em trai em gái cho bà nội đi! Hạo Tử không muốn mẹ sinh!”

Quả nhiên, trẻ con dù có hiểu chuyện hơn nữa cũng đều có một mặt ích kỉ, đối với mẹ, tuyệt đối là tâm lý độc chiếm.

Còn Chiêm NghiêM Minh thì rất vui mừng, ôm lấy cậu nhóc tung lên trên trời, anh vóc dáng cao tay dài, sau khi vững vàng đón lấy cậu nhóc thì hỏi: “Gọi ta là gì?”

Hạo Tử thích anh, khịt khịt mũi gọi: “Chồng của cô!”

Chiêm Nghiêm Minh aiz một tiếng, sau đó dùng mắt lườm Lục Ninh, “Khi nào chúng ta sinh em gái cho Hạo Tử?”

Gò má Lục Ninh ửng hồng, đảo con người không trả lời, rất cứng nhắc bỏ qua vấn đề này, rất cứng nhắc đem sự việc Quán Tử chơi vui vẻ ở thành phố L mà không hội cô đến báo cáo với mẫu hậu bề hạ.

Lâm Tịch phần nộ rồi đó! Hai tay đập một cái, “Lục Tiểu Hạo cũng đi? ! ! Nó không ở trên giường sinh con cho lão nương mà tham gia náo nhiệt gì chứ? ! ! ! Còn uống rượu? ! ! Nó đủ lông đủ cánh rồi! ! !”

Liên quan đến vấn đề này, đồng chí Lục Quang Vinh có cách nghĩ giống với bà xã mình, có điều ông là người khá là kiềm chế, vốn dĩ không muốn bàn về chuyện sinh con với không sinh con gì đó trước mặt con gái, nhưng đồng chí Lâm Tịch không giống vậy, bà giác ngộ cao, cho rằng Lục Ninh cũng là người đã gả đi rồi có gì là không biết chứ? Nói ngay ở trước mặt cũng chẳng có vấn đề gì cả, hơn nữa còn duỗi tay ra bấm số điện thoại.

Lục Quang Vinh bình thản nhìn nhìn Chiêm Nghiêm Minh, lại nhìn nhìn Lâm Tịch, cảm thấy tương lai lạc quan của mình xem ra còn có thể ôm hai đứa nhóc nữa! Thế là, vui vẻ!

Điện thoại thông rồi Lâm Tịch sảng giọng gầm qua đó: “Lục Tiểu Hạo con dám uống rượu cho lão nương xem, lão nương sẽ lột da con! ! ! Con lớn gan rồi hả! ! Thả con quay về là để đi sinh con cho lão nương con uống rượu gì chứ? Có biết rằng là lên giường sinh con không thể uống rượu ảnh hưởng đến thể hệ sau không hả! ! ! !”

Nhưng mà, đầu dây điện thoại bên kia không có tiếng trả lời, yên lặng...

Tại hiện trường ngoại trừ cậu bạn nhỏ Lục Hạo ra, bốn người trưởng thành còn lại trong lòng liền loảng xoảng một cái, gay rồi, điện thoại bị Lương Ngữ Hình nghe rồi! !

Lương Ngữ Hình cầm điện thoại chẳng biết phải làm thế nào, lắp bắp chờ dẫn ra, nói chính xác, là bị lời lẽ hùng hồn kia của Lâm Tịch dọa cho sợ rồi.

“Hình Hình?” Lâm Tịch cẩn thận e dè gọi cô một tiếng.

Lương Ngữ Hình miễn cưỡng gõ hai cái xuống ống nghe, sau đó, Lâm Tịch cười he he nói: “Ai dô, vừa rồi mẹ nói đều là đùa đó, ha ha! Tiểu Hình Hình con nhất thiết đừng có để ý nhé! He he... he he...”

Lương Ngữ Hình nghĩ trong lòng, thật sự là nói đùa sao? Sau đó thì nghe thấy Lâm Tịch không cam tâm dặn dò một câu: “Nhưng mà chuyện đó ý mà, nếu như có thể thì gắng sức nỗ lực một chút nhé! Hai con tuổi tác không lớn, Lục Tiểu Hạo bây giờ đang là lúc cường tráng đó! ! Mẹ tin tưởng hai con làm được! Không cần lo lắng Hạo Tử rất ngoan rất nghe lời hai con cứ làm chuyện của hai con đi nhất quyết đừng có phân tâm đó! !”

... Cái gì gọi là đừng có phân tâm?

... Cái gì gọi là đang là lúc cường tráng? ! ! !

Mà lúc này Lục Hạo vừa khéo từ trong phòng vệ sinh quay lại, nhúu mày lại nhận lấy chiếc điện thoại ở trên tay của Lương Ngữ Hình toàn thân cứng ngắc đứng ở đó, nhìn nhìn màn hình hiển thị, quát một tiếng mẹ.

Lâm Tịch nghe thấy rồi cũng chẳng kịp nhắc nhở Lục Hạo đừng có uống rượu gì đó, chỉ nhớ nói một câu sau đó liền ngắt cuộc gọi.

Bà nói: “Lục Tiểu Hạo! ! Con rất cường tráng, mẹ tin tưởng con! ! !”

Lục Hạo mặt tối sầm cất điện thoại đi, lòng bàn tay đặt lên đầu của Lương Ngữ Hình khom eo xuống, nhìn vào mắt của cô, “Mẹ anh nói anh rất cường tráng, em cảm thấy thế nào?”

Lương Ngữ Hình cố gắng khống chế, nhưng vẫn là nhịn không được dấm một chương lên vai của người đàn ông này.

Bây giờ cô vô cùng hối hận vì việc mình nhận cuộc điện thoại này! Bây giờ cô hối hận biết bao vì đã nghe lời của Lục Hạo cùng đi đến chỗ này! !

Vốn dĩ hai người đang ở nhà xem ti vi tử tế, có người đến gõ cửa Lục Hạo đi mở, bên ngoài không có đèn đường Lương Ngữ Hình không biết là ai đến, chỉ nghe thấy có người cung cung kính kính gọi một tiếng Lục gia.

Sau đó, Lục Hạo đóng cửa lại, trong tay cầm một tấm thẻ nhỏ màu hồng đẹp đẽ, đưa đến trước mặt cô hỏi: “Có muốn đến Broom chơi với anh không?”

Lương Ngữ Hình nhìn kiểu chữ viết đẹp đẽ kia, lại nhìn nhìn Lục Hạo, trong mắt của người đàn ông tràn đầy sự mời gọi.

Broom à, chưa từng đến qua!

Nhưng mà, “Broom” vốn dĩ đến buổi tối sẽ náo nhiệt thỉnh thoảng còn quần ma loạn vũ, hôm nay vì sao thay đổi vậy? Yên yên tĩnh tĩnh, âm nhạc cũng từ nhạc rock trước đây biến thành tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng.

Liên Dịch khuôn mặt thất vọng vô cùng buồn chán dựa vào lưng ghế vẫy tay với cô, Đồng Tiểu Diệp cười hi hi ngồi bên cạnh ngoan ngoãn uống

sinh tố.

Lương Ngữ Hình đến ngồi xuống cạnh hai cô gái, nhưng bị Lục Hạo kéo lại ép đến bên cạnh anh.

Thế là, mọi người đều cười, Lương Ngữ Hình nhìn thấy rồi, Đại Pháo cười khoa trương nhất! !

Sau đó, trong tay bị nhét vào một cốc đồ uống ngọt ngọt, khi uống 1 xong cốc còn muốn một cốc nữa thì vừa khéo có người đưa đến một cốc nữa.

Sau đó, Lương Ngữ Hình nhận được điện thoại của Lâm Tịch.

Sau đó, Lục Hạo dựa vào bên vai cô nói: “Lương Tiểu Ngữ, anh uống say rồi.”

Sau đó, đầu tiên là Đại Pháo dựa vào sofa ngủ say, tiếp đó là Quản Tử ngủ say, cuối cùng là Tông Chính Hạo Thần ngủ say, cuối cùng, Liên Dịch và Đồng Tiểu Diệp cũng ngủ say rồi.

Sau đó tiểu đệ của Broom cười đi đến nói với Lương Ngữ Hình: “Chị Hình Hình, đêm khuya rồi, chị về nhà đi!”

Sau đó, Lương Ngữ Hình gật gật đầu, đỡ Lục Hạo lão lão đảo đảo quay về.

Sau rất nhiều cái sau đó trong một đêm này, thì cô chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau cả đám cầm thú của đại viện và gia quyến vốn dĩ đều đang nằm bò ở đó vờ uống nhiều ngủ giả tất cả đều tỉnh lại, bắt đầu mở cuộc đặt cược xem đêm nay Lục Hạo rốt cuộc có thành công không.

Tông Chính Hạo Thần, Quản Tử, Liên Dịch, Đồng Tiểu Diệp tất cả đã đặt cược, chỉ còn thừa lại Đại Pháo một mình lúc móc ví tiền ra thì bị người

ta cướp mất trước, cậu ta đương nhiên cũng biết Lục Hạo chắc chắn thành công, trước sự việc cô gái đã bị cho uống cocktail, bị chuốc say trước rồi còn không thành công nữa thì Lục Hạo kia anh có phải là đàn ông nữa không? !!!

Nhưng mà, luôn luôn phải có người phía đối lập cạnh nhau mới có thể tiến hành được, Đại Pháo nặng nề rơi lệ, đặt cửa không thành công.

Đồng thời, trong lòng lẩm bẩm: Các người ức hiếp tôi nhé! Các người đều là đồ xấu xa! !

Lục Hạo khoác lên vai của Lương Ngữ Hình cả quãng đường lão đảo đảo nỗ lực mô phỏng bước chân của người say rượu quay về nhà, khi được Lương Ngữ Hình dìu lên trên giường đồng thời thuận tay dùng lực kéo một cái, được rồi, cô gái này bây giờ ở trong lòng anh rồi! !

Lật người, mang theo một chút khéo léo để Lương Ngữ Hình nằm dưới cơ thể anh, nỗ lực làm ra cặp mắt say rượu mông lung nói bên tai cô: “Tiểu Ngữ, anh đang ở độ tuổi cường tráng.”

Lương Ngữ Hình trước đó không cảm thấy, nhưng bây giờ toàn thân khó chịu như lửa thiêu, đầu óc cũng hỗn loạn, nghe thấy Lục Hạo nói những lời khiến người ta ngại này mà đến sức để cự tuyệt cũng chẳng có nữa, mềm nhũn bị Lục Hạo ôm chặt lại trong lòng cả cơ thể uể oải, trong đầu óc một đường sáng lóe qua: Vừa rồi mình uống không phải là sinh tố hoa quả sao?

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Trái Đào Đỏ Tươi

Trong cuộc đời này từ trước đến nay Lương Ngữ Hình chưa từng uống rượu đã bị đám cầm thú của đại viện lừa rồi, cocktail loại đồ này thực sự là khi uống thì nghìn chén không đổ, sau đó sự việc lớn rồi!

Lục Hạo nghĩ trong lòng, anh thật sự là chẳng dễ dàng gì rồi, cùng với cô gái của mình làm một lần mà còn phải sắp xếp bày đặt tốn công như thế này, không được, hôm nay anh nhất định phải thành công! Ngày mai sẽ rút tiền từ trong màn cá cược nhỏ kia!

... Màn cá cược nhỏ... Liên Dịch bởi vì bản thân mình không thể uống rượu không thể hút thuốc mà buồn bã đã đặt cược vào đó một căn hộ!
!

Khi Lục Hạo ép đến gần, trong đầu óc Lương Ngữ Hình chỉ có một suy nghĩ, dựa vào đó.

Sự căng thẳng lúng túng của mấy ngày trước đó chậm chậm trào lên trong lòng, Lục Hạo, lúc đó anh vẫn luôn ở bên cạnh em, thật tốt.

Cánh tay tê liệt ở hai bên chậm chậm hướng lên trên, vòng lấy cổ của Lục Hạo, cơ thể mềm nhũn bởi vì tác dụng của men rượu càng thêm quyến rũ, quần lên trên, trong miệng có hương rượu thơm ngọt trào ra, Lục Hạo hít mắt lại, khóe miệng toét ra nở nụ cười, mút hôn chiếc miệng nhỏ ngọt ngào này.

Buổi tối hôm nay, trong lòng Lục Hạo lại lần nữa trào lên một loại cảm động mất đi tìm lại được, kế hoạch lớn nhất của anh bây giờ chính là

để cô gái nay nhanh chóng vào trong cuốn sổ hộ khẩu nhà anh.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, mình cần phải cảm ơn anh, anh tốt nhất, anh lợi hại nhất, con trai quay về rồi, mình chẳng còn có ước mong gì nữa.

Thế là, chủ động đưa lưỡi ra thăm dò, liếm bờ môi mỏng của Lục Hạo, môi của Lục Hạo rất đẹp, cô liếm qua từng chút từng chút một, trong đầu óc hỗn hỗn loạn loạn có một chút nghi hoặc: Vì sao mùi vị trong miệng của anh ấy lại ngon như vậy?

Đương nhiên, để lừa cô gái của mình lên giường, Lục Hạo nỗ lực giả vờ làm sâu rượu nhưng mà lại chưa hề động đến qua một giọt rượu nào, uống rượu hỏng việc, anh không cho phép bản thân có sai sót nhỏ làm hỏng việc.

Cảm thấy được sự chủ động của cô gái trong lòng, Lục Hạo rất đón nhận cổ vũ, đêm nay tư thế không phải là quan trọng nhất, mà phải nói là, tư thế là quan trọng nhất nhất.

Đầu tiên, phương pháp sinh con bí mật của thị trường tiểu tông không thể không thử một chút, gối đầu nhỏ gì đó Lục Hạo đã sớm chuẩn bị rồi.

Tiếp đó, con trai của anh 7 năm trước làm thế nào mà có bản thân anh cũng chẳng biết anh bắt buộc phải thử nghiệm một lần nữa thật tốt.

Cuối cùng, anh là thành viên của hiệp hội yêu vợ anh yêu cô gái Lương Ngữ Hình em đây nhất!

Đệm dưới hông Lương Ngữ Hình ôm lên trên, hai chiếc chân dài của cô treo lên thắt lưng mình, Lục Hạo vận hành một bên tay còn lại tốc độ lật chiếc váy ngắn trên người của cô gái ra, lại đem cô gái áp lên tường, sau

khi xác định đảm bảo cô không thể rơi xuống, hai tay nhanh như bay cởi bỏ khuy trên áo của cô.

Lương Ngữ Hình lúc này cảm thấy mình rất nhẹ, lại sợ sẽ rơi xuống dưới, hai chân quắp lại thật chặt, cuốn lấy eo của Lục Hạo hai người dính chặt lại với nhau, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, sau đó, đầu càng say hơn, giống như còn để chứng minh đầu mình say rồi, sờ qua đó cũng cởi bỏ khuy áo của Lục Hạo.

Lục Hạo cười, bao nhiêu lần như vậy rồi, cuối cùng đã biết chủ động! Thật sự là chẳng dễ dàng gì mà! Vỗ vỗ vào hông của cô gái giống như khen thưởng.

Sau đó, lặng lẽ thu nộ cười lại, bắt đầu cảm thấy, Lương Ngữ Hình bộ quần áo này của em rất cuộc đời thế nào? ! !

Lương Ngữ Hình cảm thấy chẳng biết làm thế nào, hôm nay lần đầu tiên em đến Broom đó! Trước đây ngày ngày nhìn thấy chỗ đó người qua kẻ lại, các cô gái trẻ ăn mặc xinh đẹp, tất đen gì đó em sớm đã muốn thử một chút rồi, hôm nay lúc em trang điểm xinh xinh đẹp đẹp ra ngoài chẳng phải anh cũng rất vui mừng sao? ! !

Khi đó Lục Hạo cảm thấy, cô gái của anh xinh đẹp như thế này anh thật là mát mắt, bây giờ Lục Hạo cảm thấy, trang phục anh không xử lý được rồi, tất đen này vì sao cũng khó giải quyết như thế này chứ? ! !

Con người đáng thương ời, cuộc đời này chỉ có một cô gái là Lương Ngữ Hình đây, hơn thế nữa Lương Ngữ Hình lại từ đầu chí cuối đều là đáng về cô gái ngoan ngoãn, cô gái lúc nào cũng là váy dài thướt tha, hôm nay trang điểm một hồi, lại cũng moi ra được một đôi tất mới và một chiếc váy ngắn từ trong tủ quần áo ra.

Thế là, Lục Hạo vất vả rồi, lông mày bắt đầu nhíu lại, rất buồn bực, bản thân mình khó chịu muốn chết rồi, giống như là bị con mèo nhỏ cào

cầu vẩy, hung mãnh, dùng sức một tay xé hồng đôi tất duy nhất được cất tận đáy hòm của Lương Ngừ Hình.

Lương Ngừ Hình buồn bã, đây dù gì cũng là đồ do được chủ một tiệm trong chợ giới thiệu sản phẩm tặng khi cô mua tất cho Hạo Tử năm ngoái đó! Lần đầu tiên mặc đã hồng rồi! !

Nhìn đôi tất hồng, Lục Hạo cười, sau đó huyết khí cuộn trào.

Đôi chân trắng trắng, một đôi tất đen rách rất có cảm giác nghệ thuật, có cảm giác thị giác biết bao! Trông kích thích biết bao! ! Nhưng mà, đôi chân này bây giờ treo ở trên eo anh! !

Lục Hạo gắng kìm nén sự đắc ý, ôm người từ trên tường đặt xuống giường, nhìn ra sự đau lòng của cô gái, thấp giọng nói một câu: “Ngày mai mua đèn cho em.”

Sau đó, “Chỉ có thể mặc ở trong nhà!”

Lương Ngừ Hình bây giờ cũng chẳng băn khoăn gì đến vấn đề đôi tất, cô đang chuyên tâm nỗ lực cởi khuy áo trước ngực Lục Hạo, một đôi tay hơi lạnh, thỉnh thoảng chạm đến lồng ngực của Lục Hạo, giống như là trêu ghẹo, giống như là vẫy gọi.

Lục Hạo cảm thấy hôm nay anh cần phải tăng vọt rồi, nhắc cơ thể lên giúp đỡ một chút, được rồi, cúc áo bật đứt, lạch cạch lạch cạch rơi xuống sàn nhà hoặc là lăn vào chân giường, anh nóng rùng rục phủ lên trên, dính vào, nhắc hai chân của Lương Ngừ Hình lên gác lên trên cánh tay, nói với cô: “Tiểu Ngừ, tự mình cởi quần áo ra.”

Lương Ngừ Hình đột nhiên cảm thấy quần áo của mình cũng rất vướng víu, cô rất muốn dính lên lồng ngực của Lục Hạo, không có một

chút cách trở nào.

Đương nhiên, sự việc loại này nghĩ một chút trong lòng đã đỏ mặt rồi, trên miệng không nói, nhờ rượu cũng to gan một lần, được Lục Hạo giúp đỡ, tự mình cởi chiếc áo rắc rối kia ra.

Đang cân nhắc xem nội y làm thế nào? Có cần cởi không? Lục Hạo liền dính đến, cách qua lớp nội y hôn lên trái đào hình dáng đẹp đẽ của cô, từng chút từng chút, Lương Ngữ Hình cảm thấy mình bị tan chảy rồi.

Lục Hạo biết cô gái này say rồi, tuy cô chưa từng say rượu, nhưng dáng vẻ của cô gái nhỏ này, không phải là say thì còn là gì?

Thế là, Lục Hạo quyết định, những người vừa rồi rót rượu thêm rượu cho Lương Ngữ Hình kia, tất cả đều có thưởng!

Lương Ngữ Hình nằm ngửa ở trên giường, mái tóc dài xõa ra giường, màu trắng trên người lại mang theo chút hồng, khiến cho Lục Hạo muốn ấn xuống dấu vết của mình trên tấm cơ thể này.

Lấy trái đào trắng nõn kia từ trong nội y ra ngoài, bởi vì có sự bó buộc của nội y, tuy là đang nằm nhưng mà vẫn cuộn trào mãnh liệt, cùng với miệng của anh khơi lên trũng trũng sóng lớn, anh hơi hơi kéo nội y xuống một chút, nhìn thấy càng rõ ràng hơn, điểm nhỏ đỏ đỏ đứng thẳng, mang theo sự sáng bóng vừa rồi anh mới hôn qua, choáng ngợp mắt người.

Đây là bảo bối của anh, không ai có thể động vào được!

Lương Ngữ Hình cảm thấy nóng, bàn tay ban đầu hơi lạnh lẽo biến thành nóng hổi, cô cảm thấy mình cần phủ lên cơ thể của Lục Hạo mới có thể làm giảm nhiệt được.

Cảm giác uống say rất kì diệu, mơ mơ hồ hồ, nhưng lại biết rất rõ ràng bản thân mình muốn điều gì, hơn nữa gan cũng lớn hơn bình thường rất nhiều, dám duỗi tay ra đùa nghịch một chút chiếc xương quai xanh của Lục Hạo mà từ trước đến nay cô vẫn luôn mong muốn được chạm vào.

Ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua, khơi lên một cơn run rẩy, Lục Hạo cảm thấy có một luồng điện lưu từ phần đuôi xuyên lên trên, sau khi toàn thân nổi da gà còn mong muốn càng nhiều hơn.

Kéo tay của cô gái hướng xuống dưới, đặt ở cạp quần của mình, Lục Hạo nói: “Em xoa xoa cho anh đi, em biết làm mà.”

Lương Ngữ Hình liền lớn gan hơn nghe lời cời cạp quần của người đàn ông ra, Lục Hạo ở bên trên mang theo nụ cười nghĩ đến một chuyện: Lương Tiểu Ngữ ngày mai em tỉnh dậy sẽ chẳng còn mặt mũi nào nhìn anh nữa!

Cô gái của mình bản thân mình hiểu rõ nhất, Lục Hạo biết rất rõ ràng, thậm chí anh có thể dự đoán trước được sẽ nhìn thấy bức tranh như thế này: “Lương Ngữ Hình mở mắt ra vào sáng sớm, chớp hai cái, hồi tưởng một chút xem buổi tối hôm trước đã xảy ra chuyện gì, sau đó mặt đỏ ửng lên biểu thị mình hoàn toàn không nhớ gì.

Đương Nhiên, nếu như cô biết nói chuyện, nhất định là nói: “Lục Hạo không cho phép anh nói! !”

Thế là, vào lúc cô không thể mở miệng nói chuyện trước mặt, cô sẽ giả ngốc, dù gì em không nói chuyện với anh! !

Lục Hạo nghĩ ngầm rồi liền bật cười, nhưng nghe vào trong tai của Lương Ngữ Hình, lại cảm thấy Lục Hạo đang cười cô đến quần cũng cời không nổi.

Điều này khiến Lương Ngữ Hình cảm thấy bản thân mình bị sỉ nhục rồi, cô là một người mẹ đủ tiêu chuẩn trong thời gian 7 năm, làm sao mà đến quần của đàn ông cũng cởi không nổi chứ? ! ! !

Quần của con trai em em đã cởi rất thuận tay đó! Cô ngược mắt lên u oán ngườm Lục Hạo một cái.

Lục Hạo càng cảm thấy buồn cười hơn quả nhiên là say rồi, còn dám ngườm anh nữa.

Lương Ngữ Hình không phục thu ánh mắt lại, trên tay roạt một cái, được rồi, cạp quần cuối cùng đã xử lý xong, cô vắn eo đem chân của mình từ trên cánh tay của Lục Hạo gỡ ra đặt lên chỗ cạp quần của anh, bàn chân ngọc trắng từng chút từng chút, đập đẩy chiếc quần âu của Lục Hạo, cuối cùng đã rơi xuống.

Phù! Cô thở phào một cái đồng thời cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Hạo, ý nghĩa là: Xem đi, em biết cách đó!

Trong lòng Lục Hạo căng đầy một loại thỏa mãn, còn có cả sự thương xót.

Hôn lên môi của Lương Ngữ Hình, tiến vào cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của cô chơi đùa, còn không quên đem tay của cô gái đưa lên chỗ kho đạn được của mình, thì thầm: “Tiểu Ngữ, giao lương.”

Lương Ngữ Hình bị hôn đến mức thở dốc phù phù, đôi tay cũng vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ, Lục Hạo cảm thấy mình vui vẻ chết đi được, phối hợp rất tốt cũng xoa lên cấm địa của cô.

Thăm dò vào trong bên dưới lớp tất đen, ngón tay cũng không cần đặt lên trên, Lục Hạo đã nhìn thấy một khối vết tích màu sắc không giống nhau, trong lòng thấy rất đặc ý, trái tim ngập tràn cảm giác dịu dàng, miệng

ngậm lấy điểm đỏ của trái đào mập mót hút, khiến cho Lương Ngữ Hình bị một trận chấn động và bàn tay không còn biết nặng nhẹ.

“Ái! Nhẹ chút! Hỏng rồi thì làm thế nào!” Lục Hạo rằng vẫn đang cắn ở chỗ đỏ tươi kia, hàm hồ không rõ chọc cười.

Nếu như là lúc Lương Ngữ Hình tỉnh táo... không, lúc cô tỉnh táo căn bản là sẽ không làm như thế này! Bây giờ cô say rồi, say rất ghê gớm, nhướn mắt lên nhìn bàn tay ngoan ngoãn buông lỏng hơn một chút.

Lục Hạo cảm thấy, cô gái này uống say rồi thật sự là ngoan! Quá biết nghe lời! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Choáng Ngợp Mắt Người

Tay Lục Hạo lại lần nữa dùng lực, được rồi, lúc này tất đen vốn dĩ vẫn còn hoàn hảo trên thắt lưng cũng bị kéo hỏng, rất có cảm giác từ trong giữ phá mở một cửa, vừa khéo, ngón tay của Lục Hạo luồn vào trong, linh hoạt khéo léo giống như chú sâu nhỏ, vuốt ve đủ kiểu, những sợi trơn mượt tuôn qua kẽ ngón tay, càng lúc càng nhiều, rút lên một sợi tơ trong suốt, chậm chậm kéo dài, cuối cùng đứt phụt.

Đây là một sự việc có cảm giác thành tựu biết bao! !

Ánh mắt của Lục Hạo hơi tối lại, mang theo ánh sáng của u lan, từ từ ẩn lên trên, cẩn thận, đem sự nóng bỏng của mình tiến gần vào chỗ cửa nhỏ đó, ngón tay phối hợp lật mở nhụy hoa nhỏ xinh, miếng thịt nhỏ vênh vênh trơn láng tay không bắt được, giữa ngón tay của anh đều là thanh ngọt dính nhờn, hơi hơi kéo ra, một đầu đi vào, rất lớn, bịt lại ở đó lên không được xuống không xong.

Lương Ngữ Hình bị bịt lại khó chịu, lại nóng đến không thể chịu nổi, lắc đầu nâng chân lên, chiếc mông nhỏ nhẵn tự chủ vênh lên.

Được rồi, tiến vào thôi.

Lục Hạo khá là ngạc nhiên, đây là Lương Tiểu Hình? Lương Ngữ Hình lần sau em còn không nghe lời của anh nữa giận đối với anh nữa không nói chuyện với anh nữa thì sẽ trị em như thế này! !

Một gậy vùi vào thật sâu, chớp mắt cái ấm áp như xuân, mang theo chất dịch trơn trượt chuyển động, rất thông thuận, nhưng từ từ bị thít chặt,

từng chút từng chút, dần dần hơi khó khăn, thịt non bên trong đường nhưng cũng biết trương lên, càng lúc càng căng, đem phong ấn chết con đường.

Lục Hạo hít thở sâu dịch ra ngoài một chút, đầu đường giống như bị chặn nắp rồi, ngập tràn đều là thịt, anh chùng eo, lại lần nữa tiến vào, suýt chút nữa bị thịt béo béo chen đến mức gây ra trò cười lớn.

“Thả lỏng!” Người đàn ông nôn nóng không nhẫn nại quát một tiếng, lại khiến cho Lương Ngữ Hình vui vẻ cười hi hi, dường như cảm thấy như thế này rất thú vị.

“Hự!” Gân xanh trên cổ của Lục Hạo đều nổi hết cả lên rồi, thực sự là quá chặt, còn tiếp tục ở lại thì không được rồi!

Lại hơi hơi ra ngoài, anh cúi đầu nhìn, được rồi, đại gia của anh đều đã nổi gân xanh lên rồi

Từ sau eo nắm lấy chân của Lương Ngữ Hình kéo rộng rộng ra, vừa khéo thành một cái trạc, tất đen xen lẫn với thị trắng làm lóa mắt người, anh nặng nề đắm vào trong, mang theo hào khí, nhìn xem, Lương Tiểu Ngữ, anh vào trong rồi! !

Lương Ngữ Hình bị đắm đến chỗ sâu nhất bên trong, một gậy thô thô chặn ở trong bụng nóng đến khó chịu, trong lúc hoảng hốt á lên một tiếng.

Lục Hạo hơi sững sờ, vừa rồi, là anh nghe thấy Lương Tiểu Ngữ, cô ấy nói chuyện rồi phải không? Đúng không? Anh không nghe nhầm chứ? ! !

Lương Ngữ Hình không ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì,

Vòng một vòng quay lại, nhìn vào mắt của Lục Hạo, giống như là ánh mắt của sói, muốn ăn sạch cô vậy.

Lục Hạo cảm thấy, anh bắt buộc phải thử một chút nữa.

Ép chân của cô xuống, tất cả mở ra hết cỡ, Lương Ngữ Hình không thoải mái ngọ ngậy, vừa khéo ăn luôn Lục Hạo, Lục Hạo huyết dịch phùng phùng, vô thức cũng muốn đi sờ thử vào mũi xem xem có bị chảy máu hay không.

Eo của anh hướng ra sau rút ra, chỉ lưu lại phần đầu ở bên trong, chớp mắt liền cảm thấy được sự chèn ép của thịt non, rất chặt, không có lấy chút vị trí.

Sau đó, lại một lần nặng nề, hung mãnh đâm vào trong, phần lớn cột trụ thô mạnh kia đâm vào trong, cả đoạn đường cắt qua thịt béo béo, thịt non bị gạt đi như vậy, nhột đến tận trong tim, phần bụng bị nghìn vạn con sâu nhỏ cắn, nóng bỏng đưa đến tận trong tim, cả cơ thể liền bay lên, chẳng còn gì tồn tại, trước mắt chỉ có mắt của Lục Hạo.

“Á!” Lại một lần nữa, Lương Ngữ Hình hét ra tiếng.

Lần này Lục Hạo nghe thấy rõ ràng chân chân thực thực, rất tốt, Lương Ngữ Hình em thật là được lắm!

Đồng thời, kiều ngạo vô biên không chút khiêm tốn, nhìn xem, thực lực của anh chính là có đẳng cấp thế này đó! !

Lương Ngữ Hình bị đâm đến mức giống như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trong đại dương, Lục Hạo để được nghe nhiều thêm mấy tiếng, hoàn toàn không chú ý giữ gìn thực lực, vào vào ra ra, chỉ là cảm thấy thịt non càng lúc càng không khách khí chiếm địa bàn với anh, đại gia của anh biến thành đồ ửng, vết bớt đỏ bên trên giống như bị đốt vậy.

Lương Ngữ Hình bắt đầu kêu hu hu, chẳng nói gì cả, chỉ phát ra đơn âm tiết.

Lục Hạo muốn nghe, nghe cô gọi tên của anh một lần, nhưng bất kể dùng sức như thế nào, kĩ xảo ra sao, cô gái ở dưới người vẫn cứ chẳng chịu nghe lời.

Thế là, Lục Hạo cảm thấy, ừm ừm a a nghe cũng rất hay mà!

Lương Ngữ Hình đêm hôm nay nói theo cách hơi thô tục một chút chính là —— bị làm đến mức kêu a a!

Lục Hạo nhìn vẻ ửng đỏ trên khắp mặt khắp người cô, trái đào vốn dĩ trắng như ngọc bên trên có hồng ửng của mình để lại, rất hài lòng, lại ức hiếp tiếp, mút hút bên cổ của cô, hướng lên trên sau tai, đùa nghịch tóc mai, liên tiếp mút hôn.

Lương Ngữ Hình cảm thấy khó chịu, nhưng lại không muốn dừng lại, chỉ có thể ôm lấy vai của Lục Hạo cả cơ thể rúc vào trong, khẽ vịn vịn giống như làm nũng, giống như đang nói: Anh yêu em đi.

Mặt Lục Hạo cũng đỏ, bị kẹp cho đỏ, đem cô gái quấn lấy anh ôm lên đặt xuống trên bụng, bàn tay lớn từng chút từng chút an ủi vỗ về, trong miệng thì thầm: “Được rồi, được rồi, yêu em lắm.”

Lương Ngữ Hình chẳng mở nổi mắt ra nữa rồi, nửa nheo lại, nhưng toát ra vẻ phong tình vô hạn, bên dưới còn chống lên Lục Hạo vừa khẽ cử động như thế này, Lục Hạo suyết chút nữa đã bị xoắn ra ngoài.

“Dừng cử động!” Lục Hạo quát nói, duỗi tay lấy chiếc gối ôm nhỏ sớm đã cất giấu cẩn thận ra, sau khi đặt xong vị trí, ôm lấy cô gái treo trên người nằm xuống, đặt chính xác phần sau eo gối lên thứ đồ chơi này.

Lương Ngữ Hình bây giờ cũng không biết rốt cục bản thân mình đã bị sắp đặt thành bộ dạng gì nữa rồi, chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, muốn được ngủ, bên tai có giọng nói trầm ổn của Lục Hạo đang nói: “Một lần nữa, đợi chút hẵng ngủ.”

Cái gì gọi là đợi chút hẵng ngủ? Em đã rất buồn ngủ rất muốn ngủ! !

Tư thế nhõng nhẽo của Lương Ngữ Hình lúc đang say rượu hoàn toàn không thu lại được, cuốn lấy Lục Hạo ưm ưm a a mấy tiếng, chân kẹp chặt lại không thả ra.

Gánh nặng ngọt ngào loại này khiến Lục Hạo cười sái cả miệng, hôn hôn bờ của cô gái, tốc độ ra vào, dường như châm lửa rồi, mang theo sự hy vọng đối với tương lai.

Ngày hôm sau, Lương Ngữ Hình lại ngủ đến tận giữa trưa, trên miệng Lục Hạo mang theo nụ cười thỏa mãn khoan tay đứng ở bên giường nhìn cô gái vẫn còn đang làm ổ trong chăn, ngồi xổm xuống, duỗi tay vào trong chiếc chăn bông vỗ vỗ lên mông của cô gái nói: “Lương Tiểu Ngữ, mặt trời chiếu vào tận mông rồi kìa.”

Lương Ngữ Hình dụi mắt không chịu dậy, tóc tai cũng rối bù xù thành một mớ, lật người tiếp tục ngủ.

Lục Hạo thò qua đó, hôn lên mắt của cô, da mắt dưới môi khẽ lăn động dậy, rõ ràng là tỉnh rồi.

Lương Ngữ Hình nhắm chặt mắt lại không dám mở ra, cô vừa rồi tỉnh dậy, vừa mới tỉnh lại trong đầu óc liền có rất nhiều hình ảnh, á á á, thật sự là rất nhiều! !

Lục Hạo lại ngồi xổm xuống, chờ đợi.

Lương Ngữ Hình nghe thấy tiếng hơi thở của Lục Hạo, cô he hé mở một bên mắt ra, tốc lộ liếc qua khuôn mặt mang nụ cười kia của Lục Hạo, sau đó... chần bồng trồm lên đầu.

Lục Hạo cười không vui, “Ngủ dậy rồi, không đói sao?”

Lương Ngữ Hình cảm thấy rất là đói, sau đó tốc độ lật chần bồng ra hất ụp lên đầu Lục Hạo, vụt một cái xuống giường không cả thềm đi dép, chân trần muốn xông ra ngoài.

Lục Hạo không ngờ rằng chú mèo nhỏ cũng có ngày khua móng vuốt, bị chụp lên đầu nhưng có thể chuẩn xác đem cô gái chuẩn bị chạy trốn vòng lấy eo ôm lên, chần bồng rơi xuống đất, anh đem Lương Ngữ Hình ngã về trên giường, “Nền nhà lạnh!”

Lương Ngữ Hình lúng túng quá, lại thở khò khò đem chần bồng lăn thành một cục chui vào trong, trong lòng nghĩ, chân mềm quá... eo mỗi quá...

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính tâm trạng tốt cực độ, chậm rãi ngồi qua đó, lôi Lương Ngữ Hình từ trong hốc cây ra, nói với cô: “Em thử coi, gọi tên của anh.”

Phản ứng đầu tiên của Lương Ngữ Hình là, em chẳng muốn, căn bản là em không thể, sau đó, trong đầu có một sợi dây tơ, dẫn ra mấy bức tranh, trong bức tranh, có một cô gái, mặt đầy vẻ say rượu nhõng nhẽo then thùng, hự hự ừm ừm ân ân a a.

Lục Hạo buồn cười nhìn cô gái của mình đang vận hành đầu óc, ngón tay khẽ đẩy lên trán của cô, “Lương Tiểu Ngữ, đừng có giả ngốc.”

Sau đó, vạch mở cổ áo lộ ra xương quai xanh, “Có còn nhớ chứ?”

Tuy là hỏi còn nhớ hay không, tuy khẩu khí thật sự rất tùy tiện, nhưng rõ ràng, từ trong ánh mắt của người đàn ông này nhìn Lương Ngữ Hình đã thấy được tín hiệu nếu như em nói không nhớ thì em sẽ chết chắc.

Vùi mặt vào trong tay, chiếc đầu chỉ có thể khẽ gật.

Lục Hạo cười càng ngật nghèo hơn, “Ừm, còn nhớ thì tốt, dậy ăn cơm thôi.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, tối qua vì sao mình uống say nhỉ? Rõ ràng là mình uống sinh tố hoa quả! ! Mình uống say rồi vì sao biết căn người chứ? Vì sao mình lại cảm thấy là Lục Hạo ăn rất ngon miệng chứ? ! ! !

Lục Hạo nhìn thấy sau cổ của Lương Ngữ Hình đều đỏ ửng, lòng đầy thỏa mãn, ừm, hôm qua anh giao lương rồi, anh ươm trồng rồi, chỉ đợi thu hoạch thôi, ừm, dáng vẻ nhõng nhẽo thẹn thùng của cô gái của anh anh rất thích đó!

Cuối cùng, Lục Hạo nâng mặt của Lương Ngữ Hình lên, lập lại một câu: “Gọi tên của anh!”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cô Gái Nhỏ (1)

Việc sống cùng nhau giữa người với người, thật sự là một việc rất thần kì, giống như Lương Ngữ Hình bây giờ, cô không có cách nào tưởng tượng được, nếu như không có Lục Hạo, ngày tháng trong tương lai sẽ sống như thế nào.

Lục Hạo nhẫn nại chờ đợi, mũi chạm đến bờ môi của Lương Ngữ Hình, anh đang cười, nhìn cánh môi đẹp đẽ của Lương Ngữ Hình, sau đó, cười càng lúc càng tươi.

“Lục Hạo”.

Nụ cười dường như không thu lại được, nhưng cũng không muốn thu lại, Lục Hạo nghĩ trong lòng, trước mặt cô gái của anh, anh cười nhiều chút thì có sao chứ! !

Nhanh nhẹn lên giường ôm lấy cô gái cùng nhau xoắn thành một khối, chạm tay vào là lớp vải mềm mại, anh lại cười nói: “Lương Tiểu Ngữ, tối qua làm loạn lên không mặc quần áo là ai?”

Đoàng, Lương Ngữ Hình đỏ mặt, muốn dậy khỏi người của Lục Hạo, bất lực bị ôm lấy rất chặt, Lục Hạo nói bên tai: “Anh kể cho em nghe câu chuyện?”

Mùa xuân, mùa mà Lương Ngữ Hình thích nhất trong bốn mùa, tất cả toàn bộ mọi thứ đều sinh sôi phát triển, cô ngoan ngoãn dựa vào lên trên người đàn ông, giọng nói của Lục Hạo rất trầm, khiến người ta say.

Lục Hạo nói: “Trước đây, có một cô gái nhỏ, ngoại hình rất xinh đẹp...”

Mới nói được một câu, cô gái ngồi trên chân anh ở trong lòng đã cười he he rồi, trong lòng Lục Hạo xúc động quay đầu hôn một cái lên mặt của cô gái, “Buồn cười?!”

Lương Ngữ Hình, cứ cười mãi như thế này, ở bên cạnh anh, vĩnh viễn đều luôn cười.

Lương Ngữ Hình gật gật đầu, cổ họng hơi khàn, nhưng nghe vẫn thấy rất hay, cô nói: “Trước đây có một cái miếu, trong miếu có một tiểu hòa thượng.”

Lục Hạo nhìn nhìn đỉnh đầu của cô gái, ánh mặt trời xuyên vào trong, tạo thành một vòng hào quang trên ghế sofa.

Dám cười nhạo câu chuyện của anh là chuyện tầm phào? ? Lục Hạo ý thức được điểm Lương Ngữ Hình cười, ấn ấn người vào trong lòng, “Nghiêm túc nghe! !”

Lương Ngữ Hình trở nên nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Hạo rất hài lòng, cô gái của anh như thế này anh thấy thích nhất! !

Anh tiếp tục kể một câu chuyện như thế này: “Trước đây, có một cô gái nhỏ, ngoại hình thật sự rất xinh đẹp.”

“Xinh đẹp đến nhường nào? Anh đã gặp?” Trong lòng Lương Ngữ Hình hiếu kì lại lần nữa cắt ngang lời của Lục Hạo, rốt cuộc là một cô gái nhỏ như thế nào?

Lục Hạo nghĩ ngẫm, “Ừm, rất xinh đẹp, lần đầu tiên khi anh gặp cô ấy thì cô ấy ngồi ở vị trí trống bên cạnh anh, cặp mắt to to mái tóc dài dài, lúc đó anh liền nghĩ, hóa ra thực sự có cô gái nhỏ xinh đẹp trông giống như búp bê, Ninh Tử công chúa Barbie bảo bối nhất khi còn nhỏ kia cũng không xinh đẹp bằng cô gái nhỏ này.”

Trong lòng Lương Ngữ Hình trào lên chút cảm giác chua chua, được rồi, Lục Hạo bây giờ anh nói về cô gái khác ở trước mặt em mà còn cảm khái đến như thế này em phải làm sao đây?

Lục Hạo cười híp mắt hồi tưởng, sau đó vươn đầu đến phía trước nhìn nhìn biểu cảm của Lương Ngữ Hình, tâm trạng thoải mái.

Lương Ngữ Hình nghĩ đi nghĩ lại, cẩn thận hỏi: “Cô gái nhỏ thế nào? Bây giờ còn quan hệ?”

Lục Hạo cố nhin cười, trầm giọng xuống nói: “Ừm, đương nhiên vẫn quan hệ, bọn anh rất thân.”

Suy nghĩ trong tim của Lương Ngữ Hình, thực sự rất muốn đem Lục Hạo ở sau người tóm lấy đập một trận! Đương nhiên, cô lập tức đã bị suy nghĩ bạo lực như thế này của mình dọa sợ rồi hơn nữa phủ quyết ngay ý định này, đổi thành đem tay của mình vùi vào trong lòng bàn tay của Lục Hạo.

Lục Hạo lật tay của cô lại, nắm ngón tay đan nhau, nói: “Khi bọn anh quen biết nhau anh cũng đã già rồi, 28 tuổi đang học ở trong trường đại học.”

“Tiến sĩ?”

“Ừm, hàng ngày đều ở trong phòng thí nghiệm và thư viện, có một hôm trời đổ mưa, cô gái nhỏ đó cho anh mượn một chiếc ô.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo anh thật sự rất thích ước hiếp em! ! Cho rằng như thế này em cũng không biết được cô gái nhỏ đó là ai sao? Còn cô gái nhỏ rất xinh đẹp gì chứ? Anh trực tiếp khen em chẳng phải là được rồi sao! !

“Sau đó anh mời cô gái nhỏ đó ăn cơm, người ta cũng tiết kiệm lắm cơ, nói muốn đưa anh đi ăn miễn xào giá cả phải chăng siêu cấp, nói thật lòng anh thật sự là chưa từng ăn qua loại đồ đó, anh vốn dĩ tưởng rằng tiểu cô nương sẽ gọi bát tết gì đó, em không biết đâu, Quán Tiểu Nhị lúc đó cả ngày đưa bạn gái đi hẹn hò đều ăn những đồ đó, anh nhìn thấy xe của nhà cô gái nhỏ đó lái đến đón cô ấy cũng là xe tốt, nhưng mà không ngờ rằng người ta lại khách sáo với anh như vậy.” Đang nói, Lục Hạo dùng cằm dụi dụi lên bờ vai của Lương Ngữ Hình hỏi cô: “Này! Lương Tiểu Ngữ, em đã từng ăn qua loại miễn xào đó chưa?”

Lương Ngữ Hình ngoan ngoãn gật gật đầu, nghe Lục Hạo tiếp tục nói, đây là tình cảnh gặp nhau của bọn họ năm đó, hai người cùng nhau ôn tập, cùng nhau hâm nóng, dường như là mới xảy ra ngày hôm qua, mang theo hơi ấm, khiến người ta lưu luyến không rời.

“Cô gái nhỏ đó cùng anh chia một đĩa miễn xào, một suất lớn lại rẻ như vậy, sau đó anh nói với cô ấy, lần sau có thể gọi thứ đắt một chút.”

Lương Ngữ Hình nghe thấy liền bật cười khanh khách, khi đó mình bị dọa chết khiếp, bởi vì sư huynh nói muốn mời ăn cơm, người sư huynh tồn tại giống như thiên thần.

Lục Hạo vỗ vào sau gáy của Lương Ngữ Hình một cái, “Cô gái nhỏ đó cũng chẳng biết là làm sao, trông như thể là anh sẽ ăn cô ấy vậy, nhìn cũng chẳng dám nhìn anh, lúc đi đường cũng cách anh rất xa, anh nói chuyện với cô ấy cô ấy cũng rất ít đếm xỉa đến anh!”

“Đâu có!” Lương Ngữ Hình bất bình lên tiếng.

Lục Hạo xoa xoa vỗ về cô nói: “Sau này anh nghĩ ngẫm một chút, tướng mạo của anh cũng không dọa người mà, trông cũng không đến nỗi tệ mà, cô ấy có phải là then thùng không nhỉ?”

Một câu nói trúng phóc, Lương Ngữ Hình cảm thấy, mình vẫn là giả ngốc thì tốt hơn. Lục Hạo nhìn nhìn Lương Ngữ Hình lại an phận rồi, anh kề bên tai cô hỏi: “Tiểu Ngữ em nói xem, cô gái nhỏ đó khi đó có phải là đã thích anh rồi không nhỉ?”

Màu đỏ ửng, thuận theo gò má lan đến tận vành tai.

“Không... không biết...” Lương Ngữ Hình nghĩ trong lòng, em không biết em không biết, em đâu có phải là cô gái nhỏ đó.

Quả nhiên, kiểu dối mình gạt người này vẫn rất là hữu dụng, cô lại có thể bình tĩnh nghe tiếp câu chuyện rồi.

Lục Hạo đột nhiên cười gian, “Hi hi, lần thứ hai bọn anh gặp nhau anh đã dụ dỗ cô gái nhỏ đó về nhà!”

Lương Ngữ Hình không nhịn được, cánh tay quặt qua thui vào trên lồng ngực của Lục Hạo,

Giống như làm nũng, Lục Hạo cảm thấy bản thân mình bị Lương Ngữ Hình cù cho buồn từ trong đến ngoài.

“Sau đó thì sao?” Lương Ngữ Hình hỏi.

“Sau đó? Sau đó cô gái nhỏ với anh tốt rồi!” Lục Hạo cười đắc ý, “nói với em nè, cô gái nhỏ vô cùng đáng yêu, hẹn hò với anh cũng sợ bị bạn học nhìn thấy, được anh nắm tay đều sẽ đỏ mặt ngại ngùng, ra ngoài với anh cũng không đòi túi xách và quà tặng đắt tiền, anh nói muốn tặng quà cho cô ấy, cô ấy liền đưa anh đi đến hiệu sách, muốn anh mua sách cho cô ấy, vào lúc đó anh thật sự cảm thấy cô ấy đặc biệt đáng yêu!”

Lương Ngữ Hình nhớ lại quãng thời gian đó, bầu trời đều là một màu hồng phấn, vô ưu vô lo, mỗi một ngày mở mắt ra và nhắm mắt lại, đều chỉ có nhớ đến một mình Lục Hạo.

Lục Hạo nắm chặt tay cô nói: “Nói ra thì thật sự là xấu hổ, khi đó anh là lần đầu tiên yêu đương, cũng không hiểu gì, bị Quản Tiểu Nhị cười nhạo mấy lần, cậu ta nói anh là xử nam cao tuổi!”

Điều này thì Lương Ngữ Hình lần đầu tiên được biết, tưởng tượng dáng vẻ của Lục Hạo bị cười nhạo trông như thế nào, không nhịn được liền bật cười.

“Cười? !” Lục Hạo nheo mắt lại.

“Không cười không cười!” Lương Ngữ Hình cuống quýt thu lại nụ cười nghiêm mặt lại.

“Cô gái nhỏ người ta cũng không cười anh! Lần đầu tiên bị anh đè ở trên giường còn xấu hổ đó!” Lục Hạo nhướn mày nói, quả như dự đoán nhìn thấy Lương Ngữ Hình quay đầu không dám nhìn anh.

“Nhảy, nhảy qua đoạn này!”

“Không được! Cứ muốn nói cho em nghe! !” Lục Hạo cũng trở nên nghịch ngợm, duỗi tay ra xoa trên người Lương Ngữ Hình, nói: “Ừm, chỗ này của em nhỏ giống như của cô gái nhỏ đó, ồ, cô gái nhỏ đó sợ buồn ở chỗ này em có sợ không? Á? Lương Ngữ Hình chỗ này của em có một nốt ruồi à? Cô gái nhỏ cũng có đó! !”

Lương Ngữ Hình bị cù cười sằng sặc, đánh bàn tay muốn gỡ áo cô của Lục Hạo ra.

Hai người cười đùa một trận ở trên giường, Lục Hạo vuốt thẳng mái tóc dài cho Lương Ngữ Hình, “Lương Tiểu Ngữ, sau đó anh đã làm mất cô

gái nhỏ đó rồi.”

Thâm tình thế này, trong mắt có mang sự buồn khổ.

Lương Ngữ Hình ngừng cười, mềm nhũn dựa vào trong lòng người đàn ông.

“Anh bắt cô ấy đợi anh nửa năm, anh có một công trình thí nghiệm trong phòng ở nước ngoài, cô gái nhỏ rất hiểu chuyện cô ấy nói sẽ đợi anh, nhưng mà đợi đến khi anh quay về, đã chẳng thấy cô ấy đâu nữa.”

Lương Ngữ Hình nhớ đến hôm đó, Lục Hạo dắt tay cô đi ăn kem, đường phố nhộn nhịp tấp nập, anh nói: “Tiểu Ngữ, đợi anh.”

Sau đó, cô gật đầu, kèm theo nụ cười.

Lục Hạo nói: “Lương Tiểu Ngữ, bây giờ câu chuyện này bước vào gian đoạn đau buồn, em phải vững vàng không được khóc.”

Lương Ngữ Hình ngược mặt lên, nâng khuôn mặt của Lục Hạo hôn lên trên cằm của anh.

“Anh ở nước ngoài đột nhiên mất liên lạc với cô gái nhỏ này, khi mà một tuần lễ cô ấy chẳng gọi điện thoại cho anh, anh đã lo lắng, muốn quay về nhưng lại vì công trình đang đến thời gian then chốt, anh cho rằng cô gái nhỏ tức giận giận dữ với anh, em có biết 5 năm sau này của mình anh đã hối hận biết bao nhiêu không? Sau này anh thật sự cảm thấy mình là kẻ ngốc nghếch, cô gái nhỏ của anh tốt như vậy, vì sao có thể lại giận dữ với anh chứ? Cô ấy nói đợi anh thì nhất định sẽ đợi anh!”

“Anh, quay về đã tìm cô ấy?” Lương Ngữ Hình run run giọng hỏi Lục Hạo.

“Đương nhiên! Tìm rồi, lật tung một lượt thành Bắc Kinh, nhưng không tìm được, gia đình cô ấy tan vỡ rồi...” Lục Hạo nói, “Bố cô ấy thay đổi tác làm ăn bảo đảm khoản nợ lớn, nhưng mà sau này đổi tác chạy mất, bố cô ấy lấy công ty và đất đai để gán nợ, cô gái nhỏ trong một đêm đã từ công chúa nhỏ biến thành cô bé lọ lem.”

Lương Ngữ Hình lúc này thật sự cảm thấy duyên phận chính là thứ đã được trù định sẵn trong số mệnh, bọn họ khi đó chia lìa nhau, mỗi người nếm trải một cuộc sống khác nhau, bây giờ trùng phùng, giữ chặt lấy nhau.

“Gia đình cô ấy xảy ra chuyện lớn như vậy anh thấy hơi tức giận vì cô ấy không nói cho anh biết, đợi đến sau này khi anh làm thế nào cũng chẳng thể tìm được người thì đến tức giận cũng không nổi nữa, sợ hãi rằng cô ấy một mình không có ai chăm sóc thì phải sống như thế nào? Không có anh ở bên cạnh chuyện lớn như vậy cô ấy phải làm thế nào? Anh đến trường học đi tìm tư liệu của cô ấy, chẳng có gì cả, cô ấy đã thôi học rồi, trước đây anh chỉ cần xung quanh có bọn Hạo Tử, Quán Tử ở bên cạnh thì cảm thấy bản thân mình không có gì là không thể làm được, nhưng mà vào lúc đó thật sự cảm thấy, anh chẳng cần gì nữa cả, đem tiểu cô nương đó quay về là được rồi.”

Lương Ngữ Hình thường thường không dám nghĩ nhưng lại vẫn cứ nghĩ đến, năm đó Lục Hạo đã sống như thế nào? Anh có hận đến chết việc cô không từ mà biệt không? Hôm nay nghe thấy rồi, hóa ra, anh muốn đem cô quay về.

Thỏa mãn rồi, mình vẫn luôn yêu người đàn ông này trong suốt mấy năm nay, thỏa mãn rồi.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cô Gái Nhỏ (2)

Lục Hạo ôm lấy Lương Ngữ Hình càng chặt hơn, muốn đem trái tim nóng bỏng của mình kề sát gần vào lưng của cô, thời gian từng chút từng chút qua đi, cùng nhau tận hưởng khoảng thời gian này.

Lương Ngữ Hình biết, lời của Lục Hạo vẫn chưa nói xong, nhưng cô không biết, sự việc sau đó sẽ phức tạp như vậy.

Lục Hạo nói: “Sau khi anh quay về biết được gia đình của cô gái nhỏ đã xảy ra chuyện liên bảo người đi điều tra một chút, mảnh đất của gia đình cô ấy bị chứng dụng, tuy là nhà nước chứng dụng, nhưng người chủ quản khi đó một tay mượn sự việc này thu lợi, dần dần leo cao, chỗ ngồi rất vững, hạnh phúc vốn có của cô gái nhỏ, trở thành phú quý của kẻ khác.”

Lương Ngữ Hình không biết những uẩn khúc lắt léo bên trong, nhưng Lục Hạo chỉ cần dùng mũi là có thể ngửi ra được điều khác thường rồi, làm sao lại đột nhiên làm đảm bảo cho người khác? Ông Lương làm ăn kinh doanh lớn làm sao có thể không có tính toán? Còn nữa, làm sao lại đột nhiên liền đem đặt cược toàn bộ dẫn đến phá sản?

Vốn dĩ, sớm đã có người nhắm trúng mảnh đất của Lương gia, Lương gia làm kinh doanh máy kỹ thuật khởi nghiệp, ở trong thành Bắc Kinh tuy không coi là có tiền nhất nhưng cũng là doanh nghiệp tư nhân ổn ổn định định, bị người ta có lòng ôm chủ ý xấu từng chút từng chút phá hoại, đất đai hiện tại, khắp nơi đều tắc đất tắc vàng, mảnh đất vốn dĩ ông Lương chẳng tốn bao nhiêu tiền mua được đến giờ xây dựng thành khu công nghiệp, kéo theo đó là tốc độ phạm vi phát triển của cả một ngành nghề.

Lương Ngữ Hình không quay đầu, không nhìn vào bức tường trắng trước mặt, xa xăm nói với Lục Hạo: “Bất luận là như thế nào, cái chết của bố mẹ là sai lầm của em.”

“Không phải!” Lục Hạo kiên quyết phủ định, “Nguyên nhân không phải là em, hậu quả cũng càng không thể nào là em!”

Bất luận là Lục Hạo hết lần này đến lần khác tẩy não cho Lương Ngữ Hình như thế này, nhưng ở trong lòng của cô, vẫn có một dấu ấn rất sâu đậm, vĩnh viễn chẳng thể xóa mờ, vết thương lổ lổ xấu xí, chẳng thể khép miệng được.

“Tiểu Ngữ...” Lục Hạo đau lòng, không có biện pháp cầm máu nào tốt hơn, chỉ có thể lấy chính mình làm mồi dẫn, nói với Lương Ngữ Hình một câu: “Sau 6 năm anh lại gặp được cô gái nhỏ, khi đó có một cậu bé đáng yêu ôm lấy chân của cô ấy gọi mẹ ời anh liền tức giận, rất tức giận, nhưng mà sau đó Quán Tử nói cho anh biết con trai của cô gái nhỏ của anh không có bố, anh liền càng tức giận hơn, Lương Tiểu Ngữ em biết con người anh đây không dễ dàng gì mà tức giận chứ? Khi đó anh hận là không thể tìm được tên khốn lòng lang dạ sói không phải là đàn ông kia để đánh cho một trận mới được!”

Tâm trạng của Lương Ngữ Hình tốt hơn lên cùng với việc Lục Hạo đem bản thân mình nói thành tên lòng lang dạ sói, cô đã cười, lén lút, không thể để người đàn ông này phát hiện.

“Muốn cười thì cười ra đi!” Lục Hạo nhướn nhướn lông mày.

“Sau đó anh tìm được gã lòng lang dạ sói đó rồi?” Lương Ngữ Hình nhin cười hỏi, cảm thấy lòng ruột của mình cũng xoắn lại rồi. Không cam tâm, nhưng lại chẳng biết làm thế nào, Lục Hạo ừm một tiếng.

“Không nghe thấy.” Lương Ngữ Hình nói.

“Ừm! Tìm thấy rồi! Hóa ra anh chính là tên lòng lang dạ sói đó Lương Tiểu Ngữ em vui mừng rồi chứ?! !”

Lương Ngữ Hình rất thành thực gật gật đầu, “Vui mừng rồi.”

Lục Hạo thấy tấm tức, nhưng lại thoải mái, đây là một loại tâm trạng kì quái chỉ có anh mới có thể thể nghiệm được.

Lương Ngữ Hình, em vui mừng là tốt rồi, em đưa con trai của anh đến trước mặt anh còn giả ngốc nửa đêm quay về anh cũng chẳng ngủ nổi, những thứ khác anh sẽ không truy cứu nữa!

“Anh... anh cảm thấy 6 năm đã trôi qua lại gặp lại cô gái nhỏ đó có cảm giác gì? Cô gái nhỏ đó có phải là biến thành xấu xí rồi không?”

Lục Hạo nghe thấy vấn đề có chút bất an của cô gái, khỏe miệng mang nụ cười, “Đúng thay đổi rồi.”

Lương Ngữ Hình: “...”

“Biến thành càng xinh đẹp hơn, anh vừa nhìn một cái quay về đã chẳng thể ngủ ngon, cứ mãi nhớ đến cô ấy.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, lời lẽ sến cả đồng thể này người đàn ông trong 6 năm này cũng đã thay đổi không ít rồi!

“Phần sau này của câu chuyện em đều đã biết.” Lương Ngữ Hình nói, “Cô gái nhỏ cũng rất thân với em.”

Tất cả mọi chuyện, Lương Ngữ Hình không muốn nhắc đến nữa, bởi vì cô biết, Lục Hạo đưa ra phán quyết tốt nhất rồi.

“He!” Lục Hạo vốn dĩ nổi giận, nghĩ đến chuyện cô gái nhỏ của anh cứ như thế này vùi lấp lang thang, trong lòng liền bùng lên một ngọn lửa, nhưng mà giờ nghe thấy cô gái nhỏ nói lời như thế này ở trong lòng anh, thì lại cười.

“Cô gái nhỏ trưởng thành rồi.” Lục Hạo nói, “Biết kiếm tiền nuôi sống bản thân mình, biết dọn dẹp vệ sinh, biết giặt quần áo, biết nấu cơm rất ngon.”

“Cô gái nhỏ cắm hoa cũng không tồi.” Lương Ngữ Hình dụi dụi đầu vào vai Lục Hạo tự khen chính mình, “Còn biết nuôi trẻ con.”

“Đúng, nuôi trẻ con!”

Trong cuộc đời của Lục Hạo anh 28 tuổi yêu lần đầu tiên, 29 tuổi con trai ra đời, mãi cho đến tận 34 tuổi con trai 5 tuổi rồi anh mới biết được anh có con trai! Cô gái anh nhớ nhớ nhung nhung 6 năm rồi đã sinh cho anh con trai, anh yêu cô đến chết đi được!

Trong cuộc đời của Lương Ngữ Hình, trước 22 tuổi hạnh phúc vô ưu, 22 tuổi gặp gỡ Lục Hạo, sau khi hạnh phúc càng thêm hạnh phúc, thì từ trên tầng mây rơi xuống, nhà tan, người thân mất, cô độc một mình, mang thai con của Lục Hạo. 6 năm, sinh con trai ra, nuôi dạy, lại lần nữa gặp được Lục Hạo.

“Anh có biết bây giờ cô gái nhỏ muốn nói với anh điều gì không?”
“Lương Ngữ Hình mỉm cười, chậm chậm quay đầu, nhìn sang Lục Hạo.

Lục Hạo yên tĩnh nhìn cô, trong lòng thấp thoáng chờ mong.

“Cảm ơn anh, em yêu anh.”

Lục Hạo nâng bảo bối của anh lên nhẹ nhàng hôn, “Cảm ơn em, anh yêu em.”

Cảm ơn em, luôn yêu anh, sinh ra bảo bối của chúng ta.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, tương lai tất cả đều sẽ rất đẹp đẽ, người đàn ông tồn tại giống như thần này, vẫn luôn luôn là của cô, chỉ là của cô.

Lục Hạo đương nhiên cũng đồng cảm nhận, tương lai tất cả đều sẽ rất đẹp đẽ, chỉ là... nếu như không nhận được quả bom màu đỏ kia thì hoàn mỹ rồi.

Quả bom màu đỏ của ai?

Lục Hạo rất bất lực gọi điện thoại cho Quán Tử: “Quán Tiểu Nhị lão đại cậu làm sao có thể tranh giành ở trước mặt tôi? ! !”

Quán Tử cũng chẳng biết làm thế nào, “Đại ca tôi kết hôn Lục Tử cậu không thể ngưỡng mộ đồ kị hận! Đại ca tôi là lính đặc chủng đó, lính đặc chủng! Tốc độ của cậu không nhanh bằng anh ấy, thể lực cũng không tốt bằng anh ấy! !”

Kiểu khoe khoang lỗ lổ này chính xác đánh trúng vào lòng gan tim phổi của Lục Hạo, anh cảm thấy nội tạng đều khó chịu như trộn lại với nhau, cho nên, anh nhất định phải đem sự khó chịu này chuyển sang cho người khác!

Thế là, tại một nơi bí mật không được người đời biết đến ở Bắc Kinh, Chiêm Nghiêm Minh nhận được giao phó của anh vợ đến thay anh trút một chút buồn bực.

Tội kinh tể, tịch thu toàn bộ tài sản sau đó chờ đợi phán quyết? Sau đó chính là hắn ta chết già bình bình an an ở trong tù đây là sự từ bi của Lục Hạo, nhưng mà, nhưng mà, có đồng phạm giúp đỡ bắt thái tử gia chạy vào

trong núi Lục Hạo sớm đã không còn từ bi gì nữa, huống hồ bây giờ Lục Hạo đang buồn bực muốn giết người thì còn từ bi làm sao được? Cho nên, Chiêm NghiêM Minh cũng không cần tự mình động thủ, rồM mạnh ép không nổi rắM đất à!

Chỗ nào cũng có cường quyền, ở chỗ đen tối, thế lực – thứ đồ loại này thật sự là khiến người ta muốn bỏ cũng không thể. Chiêm NghiêM Minh nhìn tên đầu sỏ tội đồ khiến người ta nhà tan người mất hôm qua vẫn còn mặt đầy gió xuân đến giờ lại già nua trong phút chốc đầy đầu tóc bạc bị nhốt vào cùng một phòng giam để những người đàn ông tội phạm giết người vào hưởng án trung thân đánh cho nằm bò trên đất, gọi điện cho Lục Hạo.

“Lính đặc chủng kết hôn anh đi bao nhiêu?”

Lục Hạo nghe thấy được tiếng gió vù vù của chỗ thoáng đắM, tâm trạng hơi hơi giải tỏa, nhưng chẳng mấy chốc lại buồn bực, “Lão đại nhà họ QuắM không phải là xử nam già sao? Chân tay nhanh như vậy anh ta muốn thế nào! ! ? ?”

Lần này Chiêm NghiêM Minh cũng không bình tĩnh nữa, “Có thai rồi? ? ! ! ! “

“QuắM Tiểu Nhị nói tốc độ thế lực của mấy người chúng ta đều không thể bằng với lính đặc chủng nhà cậu ta, chẳng phải chính là ý nghĩa này sao!”

Chiêm NghiêM Minh vô lực, rốt cuộc anh ta phải xếp hàng sau bao nhiêu người thì Ninh Tử tiểu tử không có lương tâm kia sẽ mới ngoan ngoan sinh con cho anh đây? ! !

Cho nên, ngày hôm nay, Chiêm NghiêM Minh có cùng nỗi buồn bực đưa đến cho Lục Hạo nhiều tiết mục ngẫu hứng, sắp muốn đợi đến phán quyết chính thức nhưng bọn xấu không thể tha, thủ đoạn thông dụng của

thế giới văn minh Chiêm Nghiêm Minh thử hết lần này đến lần khác, cảm giác đau đớn gì đó thật sự là thứ kì diệu, nghe thấy tên khốn nạn kêu oa oa trong tay mình đến cuối cùng kêu cũng chẳng thể kêu được nữa anh ta cũng thấy giải tỏa được chút ít, về nhà tìm kẻ không có lương tâm kia tạo em bé!

Giống như vậy, Lục Hạo bắt đầu cảnh giác Chiêm Nghiêm Minh cũng sẽ chạy ở trước mặt anh thì anh quá mất thể diện rồi, kéo Lương Ngữ Hình lên giường, dịu giọng dỗ dành: “Tiểu Ngữ, thể diện của anh toàn bộ nhờ vào em đó!”

Lương Ngữ Hình khóc cười không được, “Chúng ta đã có con trai rồi mà!”

Lục Hạo gật đầu, “Thêm đứa con gái nữa đi! !”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Kết Hôn, Được Thôi

Thành phố L là căn cứ địa cách mạng, di tích, đại pháo của thời đó, các chủ tịch đương nhiệm của thời trước đây, lúc đánh chiến Mao chủ tịch từng mở họp đều phải đến bái qua long mạch, tất cả những điều trên, đều nói rõ một sự kiện —— thành phố L tuy không lớn, tuy là sơn thành, nhưng được quân đội bảo vệ.

Mà người nắm được quân đội – - con trai lớn trong gia đình Quản nguyên soái lão đại của quân khu sắp kết hôn rồi, sự việc loại này cứ coi như không cần thời sự đưa tin, thì các cư dân trong thành phố L cũng đều sẽ không bỏ qua.

Vì sao vậy? Bởi vì cứ coi như các cư dân chưa từng nhìn thấy qua con trai lớn nát bét anh tuấn đẹp trai trong truyền thuyết của nhà ông, cũng có thể thường thường nhìn thấy cậu con trai nhỏ xinh đẹp giống như vậy khá là thân dân, sau đó, loại sự việc trong thành phố L lão đại nhà họ Quản ngọc thụ lâm phong biết bao này, được truyền đi vô cùng kì diệu.

Năm đó, khi tiểu nhị nhà họ Quản cùng với phu nhân hiện tại của anh ta ở bên nhau từng có một khoảng thời gian bị đồn đại là gay, đương nhiên, điều này không thể tránh được chuyện có quan hệ với Liên Dịch trước ngực chẳng có mấy lạng thịt cả ngày còn cắt tóc ngắn hơn cả đàn ông tạo hình vừa nhìn liền khiến người ta hiểu nhầm kia, cho nên cuối cùng, khi tiểu nhị nhà họ Quản lấy phương thức gả vào gần như bán thân... ồ không, là lấy Liên Dịch trong nhà có núi vàng về nhà, mọi người đều đang trông ngóng, lão đại nhà họ Quản sẽ tìm được một người như thế nào mới có thể áp chế hạ thấp được người em dâu lai lịch lớn như thế này?

Không chỉ là dân cư, ngay đến thị trưởng đại nhân cũng đang thắc mắc, lính đặc chủng tìm phụ nữ khi nào? Việc ở xảy ra ngay trước mắt mình khi nào?

Quản Tử rất đặc ý: “Ha! Anh ruột tôi!”

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, “Hình như là xứng với cậu nhỉ? Tiểu Nhị cậu tặng cho anh cậu rồi?”

Một câu nói, Liên Dịch quét ánh mắt qua, “Em có phải là bỏ sót gì không?”

Quản Tử lập tức tiến đến ôm lấy cô, “Tiểu dịch à ~ em đừng có tức giận đó! Anh thật sự không hề làm gì cả! Anh yêu em như vậy làm sao có thể ~ !”

Đồng Tiểu Diệp rất hiếu kì dựa vào bên cạnh Tông Chính Hạo Thần hỏi: “Cô dâu có xinh đẹp không?”

Quản tử người duy nhất đang ngồi đây đã thấy qua người thật hơn nữa còn có một giai đoạn bị ép đi xem mặt không thể quay đầu lại, bị tập thể nhìn vào, buông tay, “Tôi không có chú ý nhìn, hình như cũng được.”

Đương nhiên, bắt buộc phải bổ sung đó là: “Tuyệt đối không xinh đẹp bằng Tiểu Dịch nhà tôi!”

Đám cầm thú câm nín nhìn sang cô gái trong lòng Quản Tử kia, ồ không, nên nói rõ một cách chuẩn xác đó là một cô nàng đàn ông, nhìn thế nào... cũng không nhìn ra được vẻ xinh đẹp!

Lúc này, trong lòng của Lục Hạo chỉ có một loại kiêu ngạo khoa trương kì lạ vô hạn, Tiểu Hồ Diệp à... không đủ cao sau khi sinh Đồng Đồng xong vẫn chưa khôi phục giờ còn rất béo, Liên Dịch à... cô nàng đàn ông tiêu chuẩn trên người chẳng có được mấy lạng thịt, vợ của lính đặc

chúng à... vẫn chưa nhìn thấy tạm thời không bàn, được rồi, nhìn đi! Chính là cô gái nhà anh nhìn trông được nhất! Muốn khuôn mặt có khuôn mặt muốn thân hình có thân hình! Cô gái nhà anh sinh con trai rồi vóc dáng vẫn tuyệt nhất!

Quan trọng nhất đó là —— anh có con trai! Con trai anh 6 tuổi rồi! Lính đặc chủng có gì tài giỏi chứ? Sinh con trai cũng phải xếp phía sau con của nhà anh gọi anh trai!

Lương Ngữ Hình được Lục Hạo nắm tay nhìn trên mặt người đàn ông đã sắp không nhịn cười nổi, lại nhìn nhìn xung quanh, rốt cuộc đang cười cái gì?

Lục Hạo kéo cô gái ôm vào trong lòng, kề đến bên tai nói: “Bọn họ đều không xinh đẹp, em chính là đẹp nhất!”

Cho nên... “Chúng ta phải có thêm một khuê nữ xinh đẹp giống như em nữa nhé!”

Lương Ngữ Hình muốn nói, Lục Hạo anh có thể nào bình thường một chút không? Tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa rồi có thể nào đừng có nói những lời lẽ ngọt ngào em sẽ rất khó tiếp nhận như thế này nữa không? Còn nữa, con trai đã đủ rồi khuê nữ gì đó phải xem duyên phận anh không thể cứ động một cái lại kéo em lên giường được! !

Đương nhiên, lời loại này Lương Ngữ Hình không nói ra được ở trong trường hợp nhiều người thế này, chỉ có thể véo chỗ thịt mềm trên cánh tay của Lục Hạo vê vê, ý nghĩa là: Bình thường một chút cho em nhờ!

Lục Hạo bây giờ cảm thấy, nói đôi câu dễ nghe chẳng tốn sức với cô gái của mình thì có gì khó chứ? Bây giờ anh mở miệng ra là nói được ngay! Chủ yếu là, anh muốn gieo hạt thành công một lần nữa thì phải dỗ dành cho cô gái của anh thoải mái!

Hôn lễ của lính đặc chủng khá là khiêm tốn, bởi vì thân phận đặc biệt không chụp ảnh không quay phim không mở tiệc lớn, khi Lục Hạo ngồi ở trên bàn tròn đợi đồ ăn đưa lên không kìm được nghĩ, tính toán một chút, đây là lần thứ 3 anh tham dự hôn lễ từ sau khi gặp lại Lương Ngữ Hình rồi đó! ! !

Sau đó, buồn bã mệt mỏi, đã ba đám cưới rồi khi nào mới đến lượt anh?

Loại sự việc này, đối với người theo phái thực lực như Lục Hạo mà nói, là sự nhục nhã to lớn, bắt buộc, tiếp tục nằm bò bên cạnh Lương Ngữ Hình cầu nhàu: “Tiểu Ngữ, khi nào mới đến lượt chúng ta? Hôm nay anh mừng rất lớn, chúng ta cũng phải để người ta tặng lại có phải không?”

Liên quan đến tiền mừng, từ sau khi tiểu tử nhà mình vị kẻ xấu bắt đi là vị lính đặc chủng này ôm quay lại cho, người ta cũng chẳng thiếu thốn gì, vừa hay có một cơ hội như thế này, Lục Hạo liền ra tay hào phóng, có thể khiến loại người giống như Lục Hạo đây cảm thấy ra tay hào phóng thì đó thật sự là ra tay hào phóng rồi.

Lương Ngữ Hình không biết Lục Hạo nhét vào hồng bao bao nhiêu, ở thành phố L, bạn bè thân hữu 300 tệ, qua lại bình thường 100 tệ, cho nên cô cho rằng, trong chiếc phong bao mỏng mỏng của Lục Hạo chắc chính là ba tờ hình đầu người mới toanh.

Nhưng mà, sự thực là, mới toanh thì đúng là mới toanh, hình đầu người được thay bằng chi phiếu, là một tờ mỏng tang, rất nhiều số 0.

Sự việc này, cho đến khi Lục Hạo uống say trên bàn rượu rồi kéo tay của lính đặc chủng không ngừng lau bầu Lương Ngữ Hình mới biết được.

Lục Hạo nói: “Từ nhỏ đến lớn cũng không chơi suông, bây giờ trong đầu óc của em đều là chuyện sinh con không phân thần đi chuẩn bị quà cho anh được, anh cầm đi, muốn mua cái gì thì mua, xe cũng được nhà cũng được, không đủ nói với em, chân tay anh nhanh lắm đó nhưng mà chẳng thể nào vượt trước được em đâu em lợi hại nhất con trai em 6 tuổi rồi!”

Lính đặc chủng lão đại nhà họ Quản nghe đến mức mờ tịt chẳng hiểu gì, thế là Quản Tử chuyên môn quản tiền mừng cười bò đến bên tai nói: “Lão đại, em giúp anh đếm rồi, không ít!”

Đến Quản Tử cũng nói là không ít, vậy thì thật sự là không ít, lão đại nhà họ Quản nhú nhú mày lại, “Trích 300 tệ ra chỗ còn lại trả lại đi!”

“... Anh thật sự không cần khách sáo với cậu ta!” Quản Tử khuyên can, “Hơn nữa một tờ chi phiếu em làm thế nào trích ra được 300 rồi trả lại?”

Lục Hạo không vui vẻ lại tóm lấy tay của người ta nói: “Cầm đi cầm đi, mạng của con trai em phải nói một tiếng cảm ơn ở đây!”

Thế là, lính đặc chủng nghĩ ra, hình như là có một chuyện như thế này, nhưng mà, anh cảm thấy, “Nên làm mà, anh chỉ biết chút việc này, những thứ khác cũng chẳng giúp đỡ được gì, hơn nữa, Lục Tử anh còn phải cảm ơn em, nếu như không phải là vào trong núi cứu người đến hôm nay anh có thể vẫn chưa lấy được vợ nhanh như thế này, hơn nữa, vợ anh thật sự chưa mang thai các em đừng có nói bừa!”

Lão xử nam ngây thơ đỏ mặt rồi, người đàn ông đã qua rèn luyện chuyên môn quản lý cấp dưới, mà sao làn da cứ ngày càng trắng ra, ngũ quan xinh đẹp rất giống em trai, nhưng mà cương nghị hơn.

“Vẫn là cảm ơn anh, đổi lại là người khác em không yên tâm.” Câu nói này là thật lòng, lão đại nhà họ Quản sớm đã rút ra khỏi lính đặc chủng lại lần nữa xuất núi, vì con trai của Lục Hạo, nếu như thành công, đó là

điều chắc chắn, anh là át chủ bài là binh vương, nếu như thất bại, khi đó chỗ đó không có ai khác, nếu như anh chết ở trong đó cũng chỉ có thể như thế này.

Lục Hạo nói: “Đừng có nói những lời trần tục gì với em, em nói chuyện tình cảm với người khác đều như vậy, anh em thân thiết vẫn phải tính toán rõ ràng, em cho anh cứ yên tâm tiêu đi, tiêu thoải mái em mới vui vẻ! Em không nợ anh ân tình nữa!”

Lương Ngữ Hình ở bên cạnh không nói, người đàn ông này thật sự say rồi.

Cô quay đầu muốn tìm người giúp đỡ đưa người đàn ông này ra ngoài, nhưng bất lực người xung quanh người này say hơn người kia, Lục Ninh đã nằm bò trong lòng Đại Pháo ngủ say rồi, Đại Pháo phản kháng một chút còn lau lau nước miếng bên mép tiếp tục ngủ, Chiêm Nghiêm Minh nhìn ánh mắt của Lục Ninh chiều chuộng lại thân thiết.

Lương Ngữ Hình biết, nếu như lúc này Lục Ninh tỉnh, Chiêm Nghiêm Minh nhất định sẽ mặt mày nghiêm túc lôi người ra khỏi cơ thể Đại Pháo, nhưng mà cô ấy ngủ say rồi, anh liền để cô ấy ngủ yên ổn như vậy, có anh ở bên cạnh, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện loạn nào.

Thế là, Lương Ngữ Hình quay đầu nhìn nhìn sang Lục Hạo uống say rồi vẫn còn nắm tay mình trong miệng lẩm bẩm linh tinh căn bản là chẳng thể nhận ra được là anh lúc ban đầu nữa, được người ta bảo vệ thế này, anh uống say rồi còn nhớ đến em, em cũng sẽ không chạy loạn, em sẽ ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh anh chăm sóc tốt cho anh ngoại trừ em ra thì còn có ai thích nghe anh càu nhàu đây?

Cô vẫy vẫy tay bảo chú rể đi bận đi, tự mình rót nước ấm cho Lục Hạo uống.

Lục Hạo say rồi, ôm lấy Lương Ngữ Hình không buông tay, Lâm Tịch ở bàn đối diện nhìn sang cười hi hi, Lương Ngữ Hình đỏ hồng mặt muốn trốn nhưng trốn không nổi, còn Lục Hạo thì cứ dính lấy cô gọi: “Bà xã.”

Trong lòng thấp thỏm, dưới ánh mắt của Lâm Tịch, đưa ra quyết tâm.

Xung quanh là những tiếng ồn ào bắt chú rể lại kính rượu, Quản Tử vắt chân ngồi ở một bên chỉ huy kế toán nhà mình đếm tiền, cô dâu mặt đầy vẻ thẹn thùng ngoan ngoãn ngồi trên bàn chính nhìn chú rể bị lôi đi uống rượu, Lương Ngữ Hình thu ánh mắt về, cầm chiếc cốc thủy tinh chân cao trống rỗng ở trước mặt khe khẽ nói với Lục Hạo, “Lục Hạo, bất cứ khi nào đều có thể.”

Cô cho rằng Lục Hạo sẽ không nghe thấy, hoặc là nghe thấy rồi thì với tình trạng của anh ấy bây giờ cũng sẽ chẳng dậy nổi, nhưng mà, cô sai rồi.

Lục Hạo nghe thấy rất rõ ràng, ở trong lòng anh, làm gì có giọng nói của ai có thể nghe hay giống như cô gái của anh chứ? !

Anh mím miệng cười, sau đó không nín cười được, mà thực ra cũng không muốn nhin cười, đứng dậy, chống bàn bật cười lớn tiếng.

Thế là đám cầm thú vốn dĩ đều đang chuốc rượu chú rể buổi tối sẽ động phòng lần lượt dừng tay ngẩng đầu lên nhìn lại.

Lục Hạo cười đến cuối cùng đập bàn bôm bốp, vui mừng, hôm nay quá vui mừng, là ngày tốt!

Sau đó, Lục Ninh mơ màng ngẩng đầu dậy mặt đầy vẻ không hài lòng giọng nói sang sảng: “Tên nào dám làm ồn chị ngủ vậy! !”

Lục Hạo cũng say giống như thế móc ngón tay với em gái ruột mình, “Anh, chính là anh!”

Lương Ngữ Hình muốn đi ngăn, nhưng Lâm Tịch ngồi ở đó xem kịch rất vui vẻ, ánh mắt ra hiệu cho cô: Cứ mặc kệ.

Lương Ngữ Hình chỉ đành dừng lại ở đó, Lục Hạo nặng nặng nhọc nhọc đi qua đó một tay kẹp giữ cổ áo của Lục Ninh khiến cô la oai oái gọi anh trai.

Lục Hạo vẫy tay với Lương Ngữ Hình gọi cô cũng đi đến, sau đó mỗi bên tay một cô gái, lớn tiếng quát một câu: “Tôi cũng sắp kết hôn rồi!”

Mọi người vốn dĩ cho rằng xảy ra chuyện lớn gì sau khi nghe thấy đều lần lượt nên làm việc gì thì làm việc đó, chỉ có Đại Pháo vô tâm vô tính dụi mắt nói một câu: “Con trai đã lớn như vậy rồi phụ nữ cũng không có bản lĩnh mời về nhà đặc ý cái gì chứ?”

Một câu nói thốt ra lời tròn lòng của mọi người, thật thật sự sự, cảm thấy Pháo Pháo thật là dũng cảm!”

Chú rể bị chuốc cho mặt đỏ ửng lên cũng đồng cảm nhận nói một câu: “Kết hôn à, kết hôn tốt đó!”

Sau đó, cô dâu ở phía xa mặt mày thẹn thùng.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đàn Ông Say Rượu

Ngày hôm nay, lính đặc chủng và cô dâu mới mặt đầy thẹn thùng bị mọi người quây vào trong phòng mới làm loạn, sự việc loại này của lão xử nam vạn niên gì đó khiến đám cầm thú của đại viện vui vẻ! Mà Lục Hạo, đang say đến mức chẳng ra thể thống gì trước khi được Lương Ngữ Hình nhét vào trong xe, còn không quên dặn dò một câu: “Cũng nể mặt tôi đi! Người tôi bảo kê các người phải biết chừng mực đó! Đừng làm đến mức lính đặc chủng của chúng ta ngại đó!”

Tiếp sau đó, một cậu thiếu niên rất có tinh thần từ bên cạnh chạy đến, cung cung kính kính nói với Lương Ngữ Hình: “Chị dâu! Quản gia bảo em đến chở chị và Lục gia về!”

Lương Ngữ Hình bị cậu thanh niên không quen biết gọi một tiếng chị dâu trước tiên thì hơi ngơ ngác, sau đó nhìn nhìn Lục Hạo mặt đỏ bừng người toàn mùi rượu ôm lấy chân của cô làm gối gối đầu ngủ, nói một câu: “Cảm ơn cậu.”

Cậu thanh niên được yêu chiều mà giật mình, vội vàng xua tay, “Không cần cảm ơn, chị nhất quyết đừng khách sáo!”

Lúc này điện thoại vang lên, đồng thời với lúc Lương Ngữ Hình nhận cuộc gọi, nhìn thấy Lâm Tịch ở đối diện vẫy tay với cô, “Tiểu Hình Hình! Mẹ cùng bố con phải đi tìm Quán Bá Thiên uống trà Hạo Tử bố mẹ đưa đi, con cứ cùng Lục Tiểu Hạo về nhà trước đi! Lời vừa rồi Lục Tiểu Hạo nói là sự thật sao? Bây giờ con là con dâu của Lục gia chúng ta rồi đúng không?”

Thằng thẩn biết bao! Có phong cách của Lâm Tịch biết bao! Lương Ngữ Hình vui mừng vô hạn vì còn may là ở cách xa, chứ nếu ở trước mặt cô thật sự không cách nào nói được một câu: “Vâng ạ, mẹ, con là con dâu của nhà họ Lục mọi người” như thế này.

Nhưng, không biểu đạt thái độ thì không được, Lương Ngữ Hình nặng nhọc gật đầu với Lâm Tịch, sau đó, trong điện thoại Lâm Tịch lớn tiếng gầm: “Nói chuyện với lão nương! Xa như vậy mắt lão nương không tốt không nhìn thấy! Tiểu Hình Hình con không thể cả ngày từ sáng đến tối giả vờ gặp trở ngại ngôn ngữ trước mặt mọi người!”

Có lúc Lương Ngữ Hình nghĩ, cô gật đầu muốn giả cho người ta chẳng cần suy nghĩ gì như thế này, có quá nửa, là bởi vì muốn tùy tiện ngã vào trong lòng Lâm Tịch nghe bà thao thao bất tuyệt nhỉ?!

Thế là, Lương Ngữ Hình nhìn nhìn người đàn ông trên chân, gọi Lâm Tịch một tiếng: “Mẹ ơi.”

Lâm Tịch rất kích động! Nói với Lương Ngữ Hình: “Aiz aiz aiz! Hình Hình con đợi một chút nhé, bố con đang ở bên anh mẹ con gọi ông ấy một câu đi!”

Sau đó, điện thoại chuyển đến tay của Lục Quang Vinh, ông hăng hăng giọng có chút kích động, ngốc nghếch như trẻ con, kìm nén bản thân mình đến mức không biết nói gì nữa, còn may, bây giờ đều không sao rồi.

“Bố ơi.”

Lục Quang Vinh vội vàng gật đầu, 1 chữ aiz kích động nhin ở trong cổ họng xuống không được lên chẳng xong, cuối cùng là Lâm Tịch cười nói hớn hở đón lấy máy nói: “Hình Hình à, bố con quá kích động rồi, con rất ngoan chúng ta đều thích con, đưa Lục Tiểu Hạo về nhà đi, lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé say như thế này, chẳng phải nó kết hôn kích động gì chứ!”

Lục Quang Vinh ở bên cạnh nhìn tiểu lão thái thái híp mắt lại cười đến mức đuôi mắt nhăn nheo như vây đuôi cá, cảm thấy, tuy già rồi, nhưng bà vẫn xinh đẹp như thế.

Lương Ngữ Hình ở phía xa nhìn thấy một khung cảnh này, từ rất sớm cô đã biết, bố mẹ của Lục Hạo rất có tình cảm, bọn họ cất giữ sự trân trọng ở trong lòng người khác không hiểu được.

Mà cậu bạn nhỏ Hạo Tử vẫn luôn bị lừa đi thật sự cảm thấy buồn bã, vì sao bố mẹ gần đây bạn như vậy? Đã rất lâu cậu bé chưa ngủ cùng với mẹ rồi!

Liên quan đến vấn đề này, đồng chí Lâm Tịch vẫn luôn không ngừng nỗ lực đang tưới tắm thấm nhuần 1 quan niệm cho cậu bé, đó chính là —— Hạo Tử bố mẹ cháu phải sinh em bé nhỏ, em bé nhỏ đáng yêu biết bao! Đợi em bé nhỏ ra đời rồi Hạo Tử của chúng ta sẽ là anh trai! Cháu cảm thấy Nghiên Bảo của nhà Quán Tiểu Nhị đáng yêu không? Sau này cháu cũng có một em bé đáng yêu như thế này bám theo sau đuôi cháu cháu uy phong biết bao! Cháu xem Đồng Đồng và Nghiên Bảo đều không có chiếc đuôi nhỏ tui nói chắc chắn rất ngưỡng mộ cháu!

Cho nên... buộc phải để bố mẹ ngủ cùng nhau chúng ta không thể làm phiền đến họ

Hạo Tử nghĩ ngẫm em gái nhỏ của nhà chú Quán Tử xinh đẹp, lại nghĩ đến em trai Đồng Đồng mập mập, cảm thấy, bọn nó chính là cái đuôi của cậu rồi vì sao bố mẹ còn muốn sinh một cái đuôi nữa chứ? Mình chẳng hề thích chút nào!

Lục Hạo lần đầu tiên uống say trong cuộc đời này được Lương Ngữ Hình và đàn em Quán Tử hợp lực đưa về nhà, Lương Ngữ Hình ở trong hành lang chật hẹp tìm chìa khóa mở cửa, đợi sau khi Lục Hạo nằm ở trên

giường, Lương Ngữ Hình tiếp đãi rót cho cậu thanh niên cốc nước nhưng bị khách sáo từ chối.

“Chị dâu chị đừng bước không cần tiễn, em quay về đây!”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, đứa trẻ này thật là lịch sự biết bao!

Lục Hạo ở trên giường trong phòng ngủ mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình không có ai để ý, vì sao lại không có ai để ý đến chứ? Cô gái của anh đi đâu rồi? !

Thế là, cất giọng hét lên: “Bà xã ơi! Bà xã ơi! Bà! Xã! Ơi!”

Lương Ngữ Hình đóng cửa xong vội vàng quay vào, tưởng rằng có chuyện gì thì lại nhìn thấy Lục Hạo cười hi hi ngồi bên giường lắc lư đung đưa, cặp mắt nhỏ dài híp lại, cười rất vui vẻ.

“Bà xã ơi!” Anh lại gọi lần nữa, có thể nói là mặt mày tươi tỉnh đặc ý, khiến cho trái tim Lương Ngữ Hình đập nhanh hơn.

“Đến đây!” Anh vẫy tay với cô gái.

Lương Ngữ Hình chậm chậm đi đến, bị kéo lại một cái ngồi trên đùi người đàn ông.

“Hôm nay anh rất vui mừng!” Mỗi một câu nói đều là câu cảm thán, Lương Ngữ Hình nói trong lòng, anh không nói em cũng biết anh rất vui vẻ.

Chỉ là... em giả cho anh, anh đã vui mừng như thế này? Cười đẹp trai như thế này? Lục Hạo em có chút cảm thấy không đáng thay cho anh.

Không đáng, bởi vì em không phải là hoàn mỹ, anh tốt như vậy, không đáng.

Nhưng mà, em cũng rất vui mừng, em muốn kết hôn rồi, người em muốn lấy là anh, Lục Hạo.

Lương Ngữ Hình đưa mu bàn tay đặt lên trán Lục Hạo, âm ỉm, cô nói: “Muốn uống nước không?”

Lục Hạo lắc lắc đầu, áp vào mặt của Lương Ngữ Hình không động đậy, miệng đầy hơi rượu liền hôn cô.

Mang theo xung lực tách chiếc miệng nhỏ đã muốn từ rất lâu này ra, hương cam thảo ngọt dịu bên trong, ăn vô cùng ngon.

“Ừm...” Lương Ngữ Hình đẩy cự tuyệt.

“Không cho phép không muốn! Bà xã anh là phải cho anh hôn!”

Lời nói mang ngữ khí trẻ con, khiến cho Lương Ngữ Hình cười, không ngừng khúc khích, dựa vào bả vai Lục Hạo.

Mây mù dày đặc trong đầu óc của Lục Hạo, anh vui mừng biết bao nhiêu, chẳng phải chỉ là kết hôn mà! Chẳng có gì tài giỏi cả, anh không ngưỡng mộ người khác! Anh cũng sắp kết hôn rồi!

Lương Ngữ Hình cảm thấy Lục Hạo uống say rất đáng yêu, mặt đỏ phừng phừng, một mực cuốn lấy cô, còn cuốn lấy cô hơn cả bình thường.

Cô muốn đi rót nước, Lục Hạo nói: “Không cho đi!”

Cô muốn đi tắm rửa, Lục Hạo nói: “Cùng nhau đi!”

Cô chẳng làm gì nữa nằm ở trên giường, Lục Hạo nói: “Cùng nhau ngủ!”

Cái gọi là cùng nhau ngủ, Lương Ngữ Hình cảm thấy, Lục Hạo nhân phẩm của anh chính là như thế này?!

Bàn tay vắt ngang ra ép lên chiếc eo nhỏ của cô gái, miệng xán đến tham lam ngậm lấy vành tai, dũi dũi giờ trò xấu, luôn miệng gọi bà xã không biết chán, một chiếc đùi cũng vắt ngang ra đè lên Lương Ngữ Hình, cái thứ cứng đơ đơ hùng dũng oai vệ hiên ngang cứ luôn chọc lên đùi Lương Ngữ Hình không dễ làm ngơ đi được.

“Lục Hạo...” Lương Ngữ Hình đỏ ửng mặt không động đậy được.

“Tiểu Ngữ.” Môi của Lục Hạo từ vành tai xuống dưới mút hút mở bên cổ, từng chút từng chút trở nên tê dần, nắm lấy tay của Lương Ngữ Hình hướng xuống bao chùm lấy mình, “Hôm nay em rất ngoan anh muốn thưởng cho em!”

Lương Ngữ Hình nhìn chiếc trần nhà đã hơi ố vàng, em thế nào mà gọi là ngoan? Anh thưởng thế nào?

Rõ ràng mà dễ thấy, phần thưởng của Lục Hạo cần có nhiệt huyết, cần có mồ hôi, cần giao hòa với nhau.

Lột bỏ quần áo của hai người nhanh như bay, dính vào nhau không có một chút xíu khoảng cách, nhiệt độ của cơ thể là dễ chịu thoải mái nhất, Lục Hạo khe khẽ hít thở, thật tốt.

Lương Ngữ Hình cảm thấy được thứ đồ liệu mạng nóng rực không an phận dính giữa chân mình, cô khó chịu xích xích chân, nhưng không ngờ rằng, kẻ kia nhân cơ hội tiến vào rồi, chen vào bên trong sâu hơn gây rối.

“Ừm...” Lương Ngữ Hình giật thót mình, cuống quýt nhích lên trên, đỉnh đầu đập vào đầu giường.

Lục Hạo nhìn thấy nhú mày lại, “Không cho phép chạy, để anh xem đâm đến đâu rồi?”

Lương Ngữ Hình thấy hơi hoài nghi, Lục Hạo không phải là anh giả say chứ?

Đối với một người uống say đến mức đường cũng không đi nổi thẳng nữa, nhưng có thể đem lời lẽ nói đến mức lưu loát rõ ràng như vậy là vì sao chứ? Thực sự rất khó khiến người ta không nghi ngờ nhỉ!

Tên đã lên cung không thể không bắn, Lục Hạo còn phải phân thần đi quan tâm một chút xem đầu óc cô gái của mình có bị cộc hổng rồi không, nhanh nhẹn một tay che vào đỉnh đầu của Lương Ngữ Hình, một tay chống đùi của cô lên vòng lấy thắt lưng của mình, thân mật vô hạn, không có khe hở.

Sau đó, Thần cũng chẳng thể cản trở được nữa, Lục Hạo ưỡn thẳng eo, tiến vào chiếc động nhỏ ẩm ướt ẩm áp.

Sau đó, Lương Ngữ Hình cuối cùng chắc chắn, người đàn ông này thật sự là say rồi.

Bởi vì, chỉ có người đàn ông say hoàn toàn thì mới có sai sót thế này.

—— Vừa mới tiến vào liền tuôn ra ngay sự việc loại này rồi cuộc có cần nói cho anh ấy không? Bản thân anh chắc là sẽ không nhớ được nhỉ!

Lương Ngữ Hình không có kinh nghiệm như thế này, cả cuộc đời cô chỉ có một người đàn ông là Lục Hạo đây, hơn nữa người đàn ông này từ trước đến nay trong sự việc loại này đều là cực kì mạnh mẽ hăng hái. Vốn dĩ dự định của cô là, đánh chết cũng không nói! Vì lòng tự tôn của người đàn ông nhà mình!

Nhưng mà, có vài việc, không phải bạn không nói thì người ta sẽ không biết.

Sáng hôm sau sau khi Lục Hạo thức dậy, thì nằm bò trên giường không chịu dậy nữa, Lương Ngữ Hình vẫn đang giả ngốc, “Lục Hạo, có đói không? Đầu có đau không? Có muốn ăn sáng không? Em nấu cháo rồi.”

Người đàn ông trước giờ luôn đen tối, trong sự việc seckill trước mặt cô gái của mình này, hoàn toàn không thể bình tĩnh, anh nhảy bật dậy khỏi giường ba bước chân đất nhảy đến trước mặt Lương Ngữ Hình, tóc rối bù xù trên đầu, miệng há ra khép lại giống như chú cá bị thiếu dưỡng khí không thốt lên lời được.

Thế là Lương Ngữ Hình biết, người đàn ông này còn nhớ, đến giờ sự việc như thế này nên xử lý thế nào? Cô thật sự không biết.

“Ăn, ăn cơm thôi...” Cô gái vội chuyển chủ đề, trong lòng nghĩ, rốt cuộc là ai hôm qua không có khí thế chiến đấu chứ? Vì sao mình lại căng thẳng như thế này!

Lục Hạo mặt hung dữ cố dựng thẳng, bộ dạng muốn chứng minh mình rất được nhưng lại cảm thấy mình nôn nóng như thế này không thể được, sự việc này vẫn là từ từ quên đi thì tốt hơn! Nhưng mà... anh thật sự không phải là không được Lương Ngữ Hình em có tin hay không? ! Cho dù có 100 năm nữa qua đi anh cũng vẫn được em có dám thử một chút không! !

Lương Ngữ Hình đột nhiên liền cười khúc khích, cảm thấy mình đang nuôi hai cậu con trai, xoa xoa chiếc đầu rối bù của người đàn ông: “Đi ăn cơm thôi!”

Lục Hạo chỉ đơn giản là hất đầu ra chẳng cần thể diện nữa, vương vãi xán đến gần ôm cô gái vào trong lòng, “Anh rất được anh rất khỏe mạnh Lương Tiểu Ngữ em không được phép cười giờ anh sẽ chứng minh cho em xem! !”

Lương Ngữ Hình bị ôm trong lòng người đàn ông cầu xin, “Em thật sự không cười mà!”

Lục Hạo đặt người lên trên giường giữ chặt trong lòng mình, mặt mày ấm ức, “Đều tại em, hôm qua anh quá vui mừng uống nhiều thêm mấy cốc sau đó thì không biết gì nữa anh bảo đảm!”

Đồng thời trong lòng nghĩ, sau này mỗi một lần anh đều sẽ khiến em khóc trời than đất quên sạch mọi người!

Lương Ngữ Hình nhin cười, “Vâng, em biết rồi.”

Cô tự nhận thấy bản thân mình biểu hiện đã rất thông cảm rồi, nhưng nhìn vào trong mắt Lục Hạo thì vẫn có vấn đề rất lớn, sự việc này là vết nhơ của anh, anh bất lực chống trán, “Tối hôm qua anh... thật sự rất kém?”

Lương Ngữ Hình cuống quýt lắc đầu, lại lắc đầu, mặt đỏ hồng lướt xuống giường, “Ăn, ăn cơm thôi!”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Hôn Lễ Phê Trương

Liên quan đến vấn đề bố mẹ sắp kết hôn, cậu bạn nhỏ Hạo Tử cảm thấy không hiểu, cậu hỏi Lâm Tịch: “Bà nội ơi bà nội, kết hôn là gì?”

Lâm Tịch xoa đầu của cháu ngoan cười híp mắt nói: “Kết hôn à? Kết hôn chính là bố và mẹ buổi tối có thể ngủ cùng trên một chiếc giường sau đó có em bé đó!”

Hạo Tử nghiêng đầu nghĩ ngẫm nói: “Nhưng mà bố và mẹ chưa kết hôn cũng vẫn ngủ chung trên một chiếc giường sau đó sinh em bé mà! Hạo Tử chính là chui ra từ trong bụng của mẹ đó!”

Lâm Tịch cứ coi như mạnh mẽ hơn nữa, cũng không thể nói với cháu ngoan “Ai da thực ra cháu ngoan à bố mẹ cháu chỉ là lấy một tờ giấy chứng nhận đủ tư cách cháu đừng có cứ rắc rối nữa mà!”

Vào lúc này, bà chỉ có thể ngóng nhìn sang đồng chí Lục Quang Vinh ở trong bếp làm cơm đến giải cứu cho bà.

Lục Quang Vinh phát giác ra được sự cầu cứu của bà xã, trong lòng cười, ai bảo bà cả ngày ôm lấy cháu ngoan nói cái gì mà sinh em bé, nhìn đi, bây giờ không xoay xỏa nổi rồi chứ!

Sau đó, bắt buộc, người trụ cột trong gia đình này phải buông củ hành tây trong tay xuống đi đến, ôm Hạo Tử lên cao cao, nói 1 câu: “Đây là chuyện của người lớn, Hạo Tử lớn rồi thì sẽ biết thôi.”

Lâm Tịch đứng bên cạnh trề môi xuống, tôi còn tưởng rằng Tiểu Vinh Vinh ông có thể có bản lĩnh lớn thế nào, haiz, còn chẳng bằng lão nương! Cái gì mà chuyện của người lớn? Nói cũng bằng với không nói!

Nhưng kiểu lời lẽ trong lòng này Lâm Tịch sẽ không tiện biểu lộ với bên ngoài, người đàn ông bà tôn kính trong lòng cả đời, cứ coi như ôm cháu ngoan nói một đồng lời thừa bà cũng cảm thấy rất ngọt ngào, ngọt đến tận tim.

Hạo Tử xoa xoa đầu, cảm thấy câu hỏi của mình vẫn chưa được giải quyết, cho nên, bắt buộc, vẫn là đi hỏi mẹ đi!

Mà đợi đến lúc Lương Ngữ Hình gặp được con trai sau khi bị cậu bạn nhỏ hỏi một câu như thế này, mặt đỏ hồng, Hạo Tử xoa mặt của cô hỏi: “Mẹ ơi, mẹ nóng lắm sao?”

Cô đương nhiên nóng, vì sao? Bởi vì sáng sớm Lục Hạo đã thủ thủ bên tai cô: “Lương Tiểu Ngữ, trên thế giới này người anh yêu nhất chính là em, em cũng biết rồi đó.”

Khe khẽ gật đầu, không biết là bị Lục Hạo thổi hơi vào bên tai buồn buồn hay là muốn mặt đầy thừa nhận một lần.

Tuy Lục Hạo cảm thấy, anh cũng đã sắp đầu 4 rồi còn ngày ngày nói cái gì mà yêu với không yêu thật sự là rất mất mặt, nhưng anh rất bất lực, cô gái của anh vẫn chưa cưới được về nhà bây giờ hàng ngày anh không được sự bảo vệ của pháp luật anh phải hợp pháp hóa việc sống chung với cô gái này cho nên anh cần phải sến hết lần này đến lần khác.

Đám cầm thú trong đại viện sau khi biết được Lục hồ ly cuối cùng đã muốn thu phục mẹ của con trai đưa về nhà, đã có hai loại biểu hiện, một loại là: “Để cô gái của Lục Tử cậu ta sau này quản cậu ta, đừng có suốt

ngày từ sáng đến tối nghĩ chủ ý xấu trong lòng! Một loại khác là: Lục gia uy vũ Lục gia thật giỏi!

Đương nhiên, loại thứ nhất là nói kiêu của trẻ con, từ nhỏ chịu áp bức lớn lên dưới ảnh hưởng của Lục Hạo nhưng không phục, hay nói cách khác là loại không có đầu óc, ví dụ: Đại Pháo.

Mà loại sau, nói theo kiêu của trẻ con, là từ nhỏ chịu áp bức lớn lên dưới ảnh hưởng của Lục Hạo biến thành thông minh biết lúc nào nên nói gì để lấy lòng Lục Hạo thì quan trọng hơn tất cả, ví dụ như: Tông Chính Hạo Thần.

Cho nên, Tông Chính Hạo Thần sau khi nói xong những lời này nhận được một món đầu từ, mà Đại Pháo, “may mắn” được chỉ định trước làm phù rể trong hôn lễ của Lục Hạo.

Sau khi Đại Pháo bị mẹ nhà mình xách tai hung dữ đấm mấy chưởng dạy dỗ “đưa phụ nữ về nhà cho mẹ”, khóc lóc kêu gào ôm lấy chân của Lục Hạo quệt nước mắt nói: “Anh Lục Tử, cầu xin anh đó, em không thể làm phù rể cho anh được, làm phù rể nhiều sau này không tìm được vợ đâu!”

Lời lẽ cổ hủ theo cách nói của người già, con gái làm phù dâu nhiều sau này sẽ không gả được cho người khác được kiêu này được Đại Pháo học dùng ngay, thân thể đầy cơ bắp mắt sáng như sao nhìn Lục Hạo vô cùng sùng bái, Lục Hạo nói: “Sớm ngoan ngoan như thế này chẳng phải là tốt rồi sao?”

Đại Pháo lia lịa gật đầu không dám phản kháng, chỉ đợi Lục Hạo xua tay một cái nói: Được, không có chuyện gì của cậu nữa!

Nhưng, sự thực là, Lục Hạo xua tay một cái, nói: “Được, phù rể chính là cậu, không đổi nữa!”

Lương Ngữ Hình ở bên cạnh cười thắt cả ruột, Lục Hạo nhìn vậy cảm thấy, dù gì tên nhóc cậu đây Pháo Pháo có thể đùa cho người phụ nữ của anh vui vẻ rồi, vậy anh cũng không thể bủn xỉn, sửa sang cho cậu đẹp để một chút đến khi đó dễ lọt vào mắt xanh của phù dâu.

Nhưng, bắt buộc vẫn phải chọc ghẹo một chút: “Cậu nhóc đáng thương, đã đến tuổi này rồi đến tay của con gái cũng chưa từng được sờ qua, anh cũng thấy buồn đến rớt nước mắt thay cho chú!”

Đại Pháo nhảy dựng lên, “Em sờ qua rồi, của Ninh Tử!”

Đồng thời, mắt Chiêm Nghiêm Minh như gió lạnh quét qua, cảm thấy cậu nhóc người toàn cơ bắp này muốn tìm cái chết.

Lục Hạo ở phía sau dừng dừng nói một câu: “Ninh Tử không tính, cậu cảm thấy nó giống con gái sao?”

Lại nhìn nhìn cô gái nhà mình, dịu dàng hiền hậu xinh đẹp đáng yêu tiếp khách vào bếp xã giao lên giường đều giỏi, còn rất nghe lời, ừm, như thế này mới là phụ nữ chứ!

Thế là Lương Ngữ Hình thở phào, những việc đó thì bắt buộc phải biết làm, Lục Hạo thấy hơi kích động, mấy ngày này thường xuyên lên lút sờ lên trái tim của mình, cảm thấy tim đập hơi nhanh hơn.

Người đàn ông già gần 40 đáng thương, kết hôn mà giống như là đứa con nít, còn gọi điện thoại cho những tiền bối trên con đường hôn nhân, hỏi nói: “Hạo Tử, khi đó cậu kết hôn tâm trạng thế nào?”

Tông Chính Hạo Thần bị hỏi đầu óc mờ mịt chẳng hiểu gì cả, “Tâm trạng gì? Đương nhiên vui mừng!”

Lục Hạo cảm thấy Tông Chính Hạo Thần không lĩnh hội được tốt lắm vấn đề của anh, chỉ có thể tường tận hỏi từng chút một: “Nhịp tim đập thế nào? Có phải là có chút hồi hộp không?”

Lần này Tông Chính Hạo Thần biết rồi, cười nhạo ở trong lòng gã đàn ông già này không đủ bình tĩnh, nhưng miệng thì không dám nói, chỉ có thể cảm thấy đồng cảm: “Lục Tử, cậu thế này là hiện tượng bình thường, khi đó tôi cũng giống hệt như cậu!”

Lục Hạo cảm thấy mình tìm được tri âm rồi, đương nhiên, loại sự việc này làm sao có thể thảo luận được với Quản Tiểu Nhị loại mà lấy đàn ông về nhà làm phụ nữ chứ!

Lần này thì yên tâm rồi, dập điện thoại tiếp tục sắp xếp mọi việc.

Theo ý kiến không thể bỏ qua của đồng chí Lâm Tịch, bắt buộc phải tổ chức thật lớn rầm rộ náo nhiệt!

Nguyên văn là: “Con dâu của lão Lục nhà ta tốt như thế này ngoan như thế này lão nương phải để mọi người đều thèm muốn!”

Lục Hạo ôm mẹ vào trong lòng, cảm kích, cảm ơn.

Lâm Tịch một tay xua con trai ra nói: “Đừng ôm ôm ấp ấp lão nương, muốn ôm nhanh chóng đi ôm bà xã của con đi!”

Sau đó, véo má của Hạo Tử nói: “Bà nội ôm Hạo Tử có được không?”

Loại sự việc có cháu ngoan liền ném con trai sang một bên này, Lục Hạo cảm thấy, chẳng sao cả, con sinh thêm hai đứa nữa cho mẹ ôm chán thì thôi!

Đồng thời, nhìn nhìn khuôn mặt con trai lại mập ra thêm một vòng rồi, thở dài, “Mẹ, cho Hạo Tử ăn ít thịt đi.”

“Chúng ta không ăn thịt chúng ta đều ăn rau Hạo Tử cháu nói xem có đúng không?” Tiểu lão thái thái vội vàng dắt tay cháu ngoan dẫn ra cách xa khỏi Lục Hạo.

Lục Hạo kéo con trai lại nói: “Nếu như con quá béo Tiểu Mễ sẽ không thích con nữa đâu, các cô bé bây giờ đều thích những anh chàng đẹp trai có thân hình đẹp.”

“Con lớn lên sẽ biến thân bố ơ bố quên rồi sao?” Hạo Tử đảo lảo liêng đôi mắt lớn tròn vo vo.

Lục Hạo nói: “Được rồi, vậy con đợi đến khi nào lớn rồi hãy đi tìm Tiểu Mễ đi, thời gian này Tiểu Mễ đi tìm người khác chơi con đừng có khóc.”

Lương Ngữ Hình căn bản không có khái niệm gì đối với hôn lễ, kết hôn? Cho Hạo Tử một gia đình hoàn chỉnh, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long với người đàn ông mình yêu thương.

Cho nên, khi Lục Hạo nói với cô: Buổi lễ kết hôn hơi lớn, em xem xem còn bỏ sót gì hay không? Lương Ngữ Hình liền choáng rồi, cô căn bản không hề muốn làm lớn, lấy giấy đăng kí, cả gia đình ăn bữa cơm đoàn viên, như thế này là thỏa mãn rồi.

Hơn nữa, con trai cũng đã lớn như vậy rồi Lục Hạo anh có thấy ngại không? Người khác sẽ cười chúng ta đó!

Lục Hạo lắc lắc đầu ngón tay, “Yên tâm, ai dám cười chúng ta? Cứ coi như bọn họ cười cũng là vì vui mừng cho chúng ta.”

Lương Ngữ Hình cảm thấy, cần phải nói một chút với Lâm Tịch, mẹ chắc là sẽ dễ nói chuyện hơn.

Nhưng phản ứng của Lâm Tịch là hoàn toàn cổ vũ, bà nói với Lương Ngữ Hình: “Tiểu Hình Hình, là mẹ nói với Lục Tiểu Hạo phải làm to, con không thích? Mẹ chỉ có một tâm nguyện như vậy con cảm thấy không thích?”

Đã nói như thế này rồi, còn có thể thế nào đây? Lương Ngữ Hình lặng lẽ cúi đầu, đuôi mắt liếc đến phía Lục Hạo đứng cách đó không xa đang cười trộm, được thôi, làm lớn!

Trong rất nhiều năm sau này, Lâm Tịch vô số lần nói “mẹ chỉ có một tâm nguyện như vậy con cảm thấy không thích?” Đánh bại Lương Ngữ Hình vô số lần, ví dụ như sinh thêm em bé nữa, ví dụ như mua đồ chơi cho em bé quá nhiều trong nhà chẳng còn chỗ bày nữa, ví dụ như mua váy cho Lương Ngữ Hình trong nhà cũng không còn chỗ để nữa, tần số xuất hiện của câu nói này tương đối cao, Lương Ngữ Hình không thể từ chối, trong đêm cầu Lục Hạo, Lục Hạo liền cười nói: “Mẹ chỉ có một tâm nguyện như vậy.”

Đối với sự trợ lực đó của tiểu lão thái thái nhà mình, đồng chí Lục Quang Vinh đã tặng cho giải thưởng rất cao, đồng chí Lâm Tịch ở trong đêm ôm lấy người đàn ông mình yêu thương cả đời ngoan ngoãn nghe lời chìm vào giấc ngủ cũng cảm thấy mình làm rất tuyệt!

Hôn lễ cứ như vậy quyết định xong cơ bản rồi, khiến cho thế hệ già trong đại viện ai lấy hóng đến mắt đỏ như mắt thỏ.

“Ai da, con trai nhà lão Lục vì sao lại có bản lĩnh như vậy chứ? ! ! Con trai cũng đã hiểu chuyện rồi bây giờ bà xã lại dẫn về nhà rồi sau này lại mang thai đứa thứ hai ông đây còn ngẩng mặt lên được trước mặt Lục Quang Vinh nữa không đây? ! Ông đây gần đây nhìn thấy khuôn mặt già kia của Lục Quang Vinh đã đau đầu đau lưng đau dạ dày đau gan! ! Ông đây chỗ nào cũng rất đau! !”

Cho nên, thế hệ sau Hạo Hạo kẻ kế nghiệp của nhà Tông Chính và tiểu nhị của nhà Quản Nguyên Soái, đám cầm thú của đại viện lại một lần nữa nhận được sự đãi ngộ nhiệt liệt của các vị phụ huynh, roi trúc xào thịt sơi, cửu âm bạch cốt thảo gì đó là không thể tránh được, ngày thứ ba ra ngoài với vết móng tay, dấu ấn năm đầu ngón tay trên mặt thì đều là hiện tượng bình thường.

Đồng chí Lâm Tịch từ trước đến nay đi đường đều ngẩng đầu ưỡn ngực, bây giờ thì càng vênh váo hơn, dặt bàn tay béo mồm của cháu ngoan, bịch bịch bịch tiến về phía trước!

Ngay đến đồng chí Lục Quang Vinh trước nay khiêm tốn bình tĩnh cũng có chút lằng lằng, nhìn xem, các anh em, Lục Tử nhà tôi từ nhỏ đã khiến người ta không phải lo lắng, nhìn xem, cháu nội tôi đáng yêu biết bao! Một quả cầu thịt nhỏ các người ngưỡng mộ đổ kị với tôi rồi chứ!!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Kim Thêu Hoa

Trong khi xử lý tất cả mọi việc của hôn lễ ở bên ngoài, Lục Hạo vẫn không quên làm một sự việc thần thánh, liên quan đến sự việc này, Lương Ngữ Hình kiên quyết phản đối, cô chẳng muốn phờn chiếc bụng lên mặc váy cưới! ! !

Lục Hạo thấy hơi bất lực, cứ coi như có bí kíp sinh con của Tông Chính Hạo Thần, nhưng cô gái không chịu hợp tác, mặc chiếc áo mưa nhỏ vào những hạt giống ưu tú của anh làm sao có thể vào được mảnh ruộng màu mỡ đây? ! !

Kiên nhẫn dỗ dành, cầu xin, nhõng nhẽo mấy lần cũng chẳng có tác dụng, riêng với chuyện này Lương Ngữ Hình rất bài xích.

Thực ra, Lục Hạo không biết, Lương Ngữ Hình năm đó chưa kết hôn đã sinh con đã gặp phải biết bao ánh mắt dị thường, cô không muốn lại một lần nữa, cô muốn để đứa trẻ tiếp theo để dành đến sau khi kết hôn, quang minh chính đại, kết hôn rồi sinh con.

Cho đến có một hôm, Lục Hạo lại tính toán công cuồng muốn lén lút bớt việc bị phát hiện, Lương Ngữ Hình ngồi dậy nói với anh: “Lục Hạo, em không muốn kết hôn nữa.”

Lần này đã dọa được Lục Hạo rồi, cuống quýt đuổi tay ra đến đầu giường lật tìm chiếc áo mưa nhỏ, nhưng đã muộn rồi, Lương Ngữ Hình lắc đầu, “Dù gì kết hôn hay không anh đều muốn như thế này vậy chúng ta không cần kết hôn nữa cứ như thế này sinh con là được rồi.”

Sau đó, Lục Hạo bình tĩnh lại nghĩ ngẫm, cô gái của anh vì sao lại nói với anh những lời như thế này? Đây tuyệt đối không phải là lời cô gái của anh tự mình nói ra!

Sau đó, nghiêm “hình” bức cung, Lương Ngữ Hình cuối cùng không còn cầm cự được nữa mới đem cung cấp người đứng phía sau ra, làm sao có thể thoát khỏi liên quan đến Liên Dịch cô nàng đàn ông hung dữ không có một chút lòng xấu hổ nhà Quản Tử.

Mà bây giờ, Lục Hạo chỉ có thể là đảm bảo, nhất định sau khi kết hôn xong mới sinh con.

Lương Ngữ Hình biểu thị không tin tưởng đối với việc mình có thể chi phối được quyết định của Lục Hạo, nhưng nhìn thấy hành động Lục Hạo sau đó đều ngoan ngoãn mang áo mưa, thì cười, cảm thấy sau này chiêu này còn có thể thử một chút.

Cứ coi như Lương Ngữ Hình có Liên Dịch, Lục Hạo cũng có Quản Tử giống như vậy, anh vốn dĩ là lười người ra ngoài đánh cho một trận xả giận, nhưng Liên Dịch sớm đã chuẩn bị tinh thần cho Quản Tử, Quản Tử đến không hoảng không loạn, sau khi bình tĩnh ngồi xuống ngăn chặn năm đám bay đến của Lục Hạo khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, “Ai da da, tôi dạy cậu, đừng có tức giận với bà xã nhà tôi, đi cùng với tôi đi như thế này thì sẽ thông!”

Lục Hạo dừng tay lại, lạnh nhạt nói một câu: “Đừng lười thôi nói rõ ràng cho tôi! Không được tôi vẫn đánh cậu!”

Quản Tử nói: “Tôi sẽ không tính toán với cậu nữa, cảm giác ôm bà xã không thể sinh con rất tồi tệ nhỉ! Tôi thông cảm với cậu!”

Lục Hạo nói: “Cậu cứ nói thêm một câu thừa thãi nữa thử coi!”

Quản Tử cũng không dám quá khoa trương, nịnh bợ bỏ đến bên vai của Lục Hạo thế này thế này thế kia thế kia một hồi.

Lục Hạo cảm thấy, loại sự việc này vì sao anh có thể không nghĩ đến! Loại sự việc này anh thực sự đã nghĩ đến rồi có điều anh coi thường!

Quản Tử cười híp mắt nhìn Lục Hạo được điểm tình, cảm thấy bà xã mình thật là thông minh!

Nhưng một giây tiếp theo, Lục Hạo đẩy đẩy Chiêm Nghiêm Minh gạt gạt cầm nói: “Cái này cậu có thể thử một chút xem!”

Giống như vậy, Chiêm Nghiêm Minh cảm thấy mình cũng bị sỉ nhục rồi.

Rốt cuộc là cái gì?

Ngữ điệu chậm rãi thông thả kia của Quản Tử giống như là sợi dây leo bò lên trái tim của bọn họ hơn nữa còn thắt lại rất chặt, anh ta nói: “Giở trò quỷ, thần không biết quỷ không hay, tôi thử qua rồi, cô gái nhà các cậu không tinh khôn bằng Tiểu Dịch nhà tôi, dùng kim khâu hoa là được, nhà các cậu có hay không? Không có tôi hữu tình tương trợ! Lỡ không cần nhiều, có thể lọt là được!”

Kính điển như vậy à! Đại Pháo cầm một cuốn sổ ghi chép nhỏ ngồi xổm ở bên chân Quản Tử cẩn thận ghi chép vào sổ, trong lòng nghĩ sau này có thể dùng đến thì không cần hỏi nữa nếu không dám cầm thú này chắc chắn sẽ bắt mình phải hiếu kính với bọn họ, mình đểch cần!

Cái gọi là trên có đối sách dưới có chính sách, chính vào lúc hiệp hội yêu vợ này tụ tập chưa đến một giờ đồng hồ sau, Lương Ngữ Hình liền

nhận được điện thoại của Liên Dịch, trong điện thoại Liên Dịch nói: “Lương Ngữ Hình bao tránh (*thai*) nhà cô để ở đâu vậy?”

Đột nhiên bị hỏi một câu thế này, Lương Ngữ Hình hơi sững sờ ngơ ngác, ai biết Liên Dịch lại nói: “Có phải là giống hệt như nhà tôi đặt bên trong tủ đầu giường không?”

Lương Ngữ Hình cảm thấy vô cùng may mắn rằng đây là nói chuyện qua điện thoại chứ không phải là nói chuyện trực diện gì đó, cô yếu ớt ừ một tiếng lại khiến Liên Dịch cười vui vẻ.

“Ai dô dô, Lương Ngữ Hình cô xấu hổ gì chứ? Con trai cũng đã lớn như vậy rồi cô vẫn còn thẹn thùng? Thẹn thùng thì con trai cô từ đâu đến chứ? Sau này cô vẫn là ở cùng tôi nhiều hơn thì mới tốt, rèn luyện! Da mặt cũng phải luyện cho dày!”

Lương Ngữ Hình muốn hỏi một câu: Mẹ Nghiên Bảo rốt cuộc cô muốn nói gì? Trọng điểm ở đâu?

Liên Dịch cười xong dừng lại nói: “Bây giờ cho cô một tin tình báo đặc biệt.”

Khẩu khí rất thần bí, Lương Ngữ Hình vênh tai lên.

“Buổi tối Lục hồ ly về nhà muốn tìm kim khâu hoa nếu như cô không muốn mang thai thì nhất quyết đừng có cho anh ấy.”

Lương Ngữ Hình nhất thời chưa hiểu ra được chuyện gì, ham học hỏi: “Vì sao?”

Kim khâu hoa và mang thai có quan hệ tất nhiên gì với nhau sao?

Liên Dịch hừ hừ hai tiếng, “Áo mưa nhỏ sẽ lọt nước đương nhiên sẽ lọt (tinh)! ”

Mạnh mẽ biết bao! Lương Ngữ Hình cảm thấy cứ coi như mình chơi cùng với Liên Dịch 10 năm thì cũng sẽ không học được khí thế và da mặt như thế này.

Liên Dịch rất vui vẻ chia sẻ tin tình báo, dặn dò Lương Ngữ Hình phải làm đồ ăn ngon để cảm tạ cô, rồi dập điện thoại.

Thực ra, hai kẻ nhà Quân Tiểu Nhị chính là phối hợp để quay người ta vòng vòng mới vui vẻ! !

Lương Ngữ Hình để trong lòng, bắt đầu chú ý đến cử động của Lục Hạo sau khi về nhà.

Một mặt là, cô cảm thấy, cô cần tin tưởng Lục Hạo. Anh ấy tốt như vậy, sẽ không lừa mình!

Một mặt, cô lại cảm thấy, nghĩ ngẫm đến ánh mắt soi phát sáng của Lục Hạo tối hôm qua và lời nói khi nhìn vào Hạo Tử liền nói ở bên tai cô không biết Tiểu Tiểu Hạo Tử có mập như vậy không, trong lòng liền không chắc chắn nữa, đàn ông... cô vẫn là không hiểu nổi!

Lục Hạo thu thập xong tin tức hữu dụng thì rút lui, nhanh chóng về nhà giở trò quỷ.

Ai biết được cô gái trong nhà từ khi anh vào cửa liền dính lấy bám theo một khắc cũng không rời đi, Lục Hạo vốn dĩ nôn nóng muốn chọc lỗ tâm trạng rất tốt cười, trêu chọc Lương Ngữ Hình nói: “Lương Tiểu Ngữ em dính lấy anh như thế này anh không kết hôn nữa em làm thế nào!”

Lương Ngữ Hình nghĩ trong lòng, em chẳng phải là sợ anh giở trò quỷ sao! ! Nhưng trên miệng chỉ có thể nói: “Ừ, ừ.”

Lục Hạo nhìn cô gái mặt mày khó xử liền cảm thấy, thực ra anh nên quanh mình chính đại một chút, không cần làm những trò quỷ như thế này cứ đợi chút, đợi thì làm sao chứ, anh đợi được.

Thế là, đem cái tuyệt chiêu tất thắng kia vút vào trong góc khuất u ám nào đó ở trong lòng ôm lấy Lương Ngữ Hình lại rất tự nhiên ngay thẳng.

Nhưng mà, ngay thẳng như thế này mới qua 1 ngày, điện thoại đen tối vang lên, Lâm Tịch nói ở trong điện thoại: “Lục Tiểu Hạo lão nương vừa mới tìm người xem qua rồi, ngày tốt nhất của năm nay trong nửa đầu năm đã không còn, con đợi đến nửa cuối năm đi!”

Trước mắt Lục Hạo tối xầm, nửa cuối năm? Vậy cũng chính là nói, anh còn phải đợi Tiểu Tiểu Hạo nhà anh hơn nửa năm nữa? Anh còn phải làm bạn tốt của đám áo mưa nhỏ kia nửa năm!

Điều này tuyệt đối không thể được!

Lục Hạo nhú mày lại, “Mẹ, chúng ta đừng có mê tín như vậy, tùy chọn một ngày nào đó đều như nhau mà.”

Lâm Tịch không vui vẻ gầm một tiếng: “Giống nhau cái rắm ý! Sự việc này con không hiểu! Phải nghe lời lão nương! Lão nương đã tính qua cho con rồi cứ đợi đến nửa cuối năm đi, nửa cuối năm ngày đẹp đầu tiên là vào tháng 11!”

... Tháng 11...

Lục Hạo sắp điên rồi, “Vì sao lại vào tháng 11 ! ! !”

Lâm Tịch cười hi hi, cảm thấy Lục Tiểu Hạo nhà bà cũng có một mặt nhân tính hóa sinh trưởng mạnh mẽ như thế này thật sự là quá khó, bà nói: “Ngày tốt đầu tiên là mừng 1 tháng 11, ngày tốt thứ hai là 11 tháng 11, nửa cuối năm có hai ngày tốt đó con tự mình chọn đi!”

Lục Hạo bất lực chống trán.

Lâm Tịch lại nói: “Ai da, ngày 11 tháng 11 hôm đó là tết độc thân quá không tốt lành bọn con vẫn là nên chọn ngày mừng 1 tháng 11 đi!”

Lục Hạo nghĩ trong lòng, mẹ à, mẹ còn biết tết độc thân à!

Lâm Tịch bắt đầu khuyên nói: “Lục Tử à, con không cần sốt ruột mà, thực ra có vài chuyện trình tự có thể điều chỉnh một chút mà, ừm, con biết ý của mẹ nhỉ!”

Đầu óc Lục Hạo mù tịt, nói không biết.

Lâm Tịch vốn dĩ muốn hàm xúc một chút, nhưng không nhịn được có cậu con trai ngốc, vẫn là khôi phục lại diện mạo vốn có trực tiếp nói thẳng: “Các con có thể cứ làm ra em bé trước rồi kết hôn sau mà! Cũng chẳng biết là vì sao lão nương lại sinh ra được một đứa con trai ngốc như con nữa! Con dùng chút sức lực cho lão nương thì chẳng phải là có sao! Lão nương đợi ôm tiểu cháu ngoan con nhất quyết phải ghi nhớ đó!”

Lục Hạo lúc này mới khôi phục được thần phách, nói với Lâm Tịch: “Mẹ, không phải là con không nỗ lực, là Tiểu Hình Hình của mẹ không chịu.”

Lâm Tịch trợn tròn mắt lên, một tiếng làu bàu ghen lại trong cổ họng không thốt ra được, đối với Lương Ngữ Hình, bà không nỡ quát tháo.

Cho nên, chỉ có thể quát con trai của mình: “Con không biết động não một chút sao! ! Thật là không được di truyền một chút xiu nào của lão nương năm đó! !”

Thế là, Lục Hạo phấn chấn tinh thần nhảy lên đi tìm kim thêu khắp nơi.

Muốn tìm một chiếc kim khâu trong nhà có phụ nữ là một chuyện khó khăn biết bao, cuối cùng Lục Hạo đã thể nghiệm được, giám sát người ta chăm chăm gì đó thật sự chẳng phải là cảm giác dễ chịu, nhưng mà Lương Ngữ Hình bây giờ cũng không đến cửa hàng hoa nữa, cứ dính lấy anh.

Chủ yếu là tiểu lão thái thái nhiều chuyện đã gọi điện thoại cho Lương Ngữ Hình nói chuyện: “Tiểu Hình Hình, mẹ chỉ có một tâm nguyện như vậy có phải là con không thích không?”

Một câu thoại kinh điển biết bao, Lương Ngữ Hình đâu có dám nói đúng, con không thích con không muốn bụng phườn to ra khi mặc váy cưới?

Lâm Tịch cảm thấy cậu con trai ngốc của mình không đáng tin cậy, vẫn phải tự mình đi khuyên giải, đã nói rất nhiều rồi, vẫn còn nhớ năm đó.

Nhớ năm đó của Lâm Tịch kia Lương Ngữ Hình nghe thấy mà sững sờ dần ra, cảm thấy mẹ thật là không hổ là một trong những nữ anh hùng của đất nước.

Lâm Tịch cười hì hì, chẳng hề đỏ mặt chút nào, “Cho nên, con cũng phải học tập như mẹ!”

Lương Ngữ Hình không dám cự tuyệt Lâm Tịch, chỉ đành quản Lục Hạo.

Đầu tiên, Lục Hạo muốn đến gần đầu giường kéo ngăn kéo ra lật tìm ra một chiếc hộp nhôm vuông nhỏ đã vô cùng khó khăn, thỉnh thoảng, cứ coi như Lương Ngữ Hình đang làm cơm, cũng sẽ đi đến trước mặt Lục Hạo hỏi: “Lục Hạo tối ăn món gì?”

Sau đó, cứ coi như công cụ gây án cầm trong tay rồi, muốn tìm một chiếc kim khâu ra cũng là khá khó khăn, Lục Hạo thấy kì quái rõ ràng lần trước có nhìn thấy cả hộp kim khâu và công cụ ở trong ngăn kéo bấy giờ cũng mất tích rồi, anh một người đàn ông lớn đầu cũng không thể hỏi phụ nữ tìm kim được đúng không?

Cuối cùng, cứ coi như có chiếc kim khâu của Quản Tử hữu tình tương trợ, nhưng thật sự lúc xuống tay lại đang nghĩ, anh làm như thế này có coi là lừa dối Lương Tiểu Ngưu không? Anh làm thế này nếu như bị cô biết được thì không tốt nhỉ?

Sự khó khăn của hiện thực và áp lực tâm lý, đến cuối cùng, Lục Hạo quyết định, thôi thì bỏ đi, anh không muốn lừa cô gái của anh!

Cho đến có một hôm, khi Lục Ninh khóc lóc đến tố cáo với anh trai nói Chiêm Nghiêm Minh bắt nạt cô, Lục Hạo mới thật sự cảm thấy vào lúc này mình làm thật sự là quá đúng, làm sao có thể lừa cô gái của mình chứ? Lừa cô gái của mình thì đều không phải là người đàn ông tốt, Minh Tử cậu nhìn tôi mà học đi, làm bụng của em gái tôi to lên rồi, làm em gái tôi khóc rồi, cậu cảm thấy là Lục gia nhà tôi rất dễ ức hiếp có đúng không! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Người Đàn Ông Chân Chính

Lương Ngữ Hình cảm thấy rất vui mừng, cô theo dõi sát động tĩnh mấy ngày nay của Lục Hạo, chỉ thấy người đàn ông này căn bản chẳng hề chạm đến ngăn kéo đầu giường, thế là Lương Ngữ Hình nắm lấy tay của Lục Hạo nói: “Lục Hạo anh tốt nhất!”

Trái tim nhỏ bé kia của Lục Hạo bởi vì vứt bỏ cơ hội để duy trì hình tượng chính diện của mình trước mặt Lương Ngữ Hình nhưng vẫn không cam tâm giờ bỗng chốc vui mừng, đáng lắm!

Anh nắm ngược lấy tay cô, nói với Lương Ngữ Hình: “Cả đời này anh cũng sẽ không lừa em.”

Còn nữa: “Làm sao em biết được?”

Lương Ngữ Hình đứng lên, trong lòng ngập tràn sự vui vẻ, muốn bỏ qua câu hỏi của Lục Hạo.

Lục Hạo không chịu, cũng đứng dậy, chặn lấy cô gái đang muốn chạy trốn, “Để anh đoán xem, ừm? Hai vợ chồng nhà Quản Tiểu Nhị đem một đám người chúng ta chơi đùa rất vui vẻ!”

Lương Ngữ Hình mỉm cười rất thực nữ, cặp mắt to to tròn tròn lóe ra sắc thái em rất vô tội.

Lục Hạo chống trán, nói một câu giống như Tông Chính Hạo Thần nói với Đồng Tiểu Diệp —— “Sau này tránh xa Liên Dịch ra một chút! !”

Lương Ngữ Hình cười khanh khách, tiến đến hôn hôn Lục Hạo, Lục Hạo như thế này, dễ dãi nói đùa không giống như 7 năm trước, anh chân thực như vậy, sinh động như vậy.

Cô đẩy đẩy cánh tay của anh nói: “Anh nhịn thêm một chút nữa, em muốn mặc váy cưới thật xinh đẹp, có được không?”

Có gì mà không được? Có thể nói không được sao? Lục Hạo ôm lấy người lên quay một vòng rồi đặt xuống, “Được, em thích là được!”

Sau đó cúi đầu nhìn nhìn xuống dưới eo của mình, ẩm ỨC bản thân mình để bà xã vui mừng đây mới là người đàn ông chân chính!

Lương Ngữ Hình có chút then thùng xoa xoa bụng: “Lục Hạo, hình như em khá là dễ mang thai, lần trước...”

Cần biểu đạt cũng đã biểu đạt rồi, những chỗ hàm xúc khác, vẫn là để Lục Hạo tự mình lĩnh ngộ đi.

Lục Hạo cười, nụ cười rất đáng ghét chướng mắt, Lương Ngữ Hình che đi đôi mắt dài nhỏ của người đàn ông kia không nhìn, nhưng lại không chia được tay ra để bịt miệng của anh, Lục Hạo cười xấu xa hi hi, vô cùng đắc ý.

“Đừng cười nữa!” Cô làm nũng giận.

“Lần trước, chỉ có một lần.” Lục Hạo nói.

Tính ra thì, cũng đã là 7 năm trước rồi, chỉ có một lần, cậu nhóc con ngoại trừ phòng nghiên cứu ra, lần đầu tiên tìm được bảo bối có hứng thú như vậy, lật qua đây lại không biết mặt mới, khi mà đến cuối cùng một kho cất giữ tiêu hao hết nhưng tên ở trên cung không thể không bản, Lục Hạo

thân mật nằm xoài ra nói vào bên tai Lương Ngữ Hình: “Tiểu Ngữ, cứ thế này có được không?”

Lương Ngữ Hình toàn thân toát lên sắc hồng phấn, khe khẽ ừm một tiếng.

Sau đó, Lục Hạo liền sáng khoái tiến vào, phát hiện hóa ra đây lại là một loại cảm giác khác, trong lòng giống như là có nghìn vạn con ngựa khỏe mạnh đang phi nước đại, ướt ẩm, chặt khít, một loại cảm giác anh và em hai bên gắn kết không rời khiến anh ôm chặt lấy người ở trong lòng không ngừng nhún động.

Rất lâu sau đó, cuối cùng đạt đến đỉnh điểm, sững sờ mấy giây đó, sau khi từ trong mây bay lượn rớt xuống, mới biết được, vì sao loài người phải sinh đẻ duy trì nòi giống.

Ngày hôm đó, Lục Hạo chỉ làm một lần, bởi vì anh lập tức phải ra nước ngoài, nửa năm, không dài cũng không ngắn, sau khi trời dần dần tối xuống, rèm cửa sổ toát ra ánh đèn mờ mờ, anh đưa ra quyết định trong lòng, phải đưa cô gái này về nhà, về nhà gặp mẫu hậu bệ hạ và đầu trưởng đại nhân của anh, ờ, còn cả Ninh Tử giọng oang oang kia, để bọn họ đều thấy được, Lục Hạo anh tìm được một bảo bối rồi.

Chỉ là, sự việc sau đó vượt ra ngoài dự liệu, chẳng có cách nào để đem thời gian quay ngược trở lại, Lục Hạo tìm tìm kiếm kiếm 6 năm trời, cũng không nhìn vừa mắt bất cứ cô gái nào khác nữa, có phải là đang chờ đợi không, anh cũng chẳng thể nói rõ ràng được, chỉ biết là, cô gái đó của thời điểm đó, vẫn luôn sống ở trong lòng của anh, ngoại trừ cô ra, anh chưa từng nghĩ đến việc có muốn lập gia đình hay không, có muốn đưa ai về cho bố mẹ xem hay không.

Cứ đợi mãi đến năm anh 34 tuổi, còn may, cần có cũng có rồi, không muộn, vẫn còn kịp.

Khi bảo bối Lục Hạo bảo vệ lưu lạc bên ngoài 6 năm, tuy có vết thương và máu nước mắt, nhưng bây giờ được sửa lại tốt rồi, chăm sóc chu đáo, chăm chút tưới tắm.

Cũng chính là 1 lần đó, đã trông ra được cậu bạn nhỏ Hạo Tử béo tròn đáng yêu của hôm nay.

Lục Hạo nhớ lại, ngón tay vân vê mái tóc dài của Lương Ngữ Hình đùa, nói một câu tự đáy lòng: “Thật nhanh, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Lương Ngữ Hình đồng ý gật đầu, còn may, thời gian không có anh ở bên trôi qua nhanh như vậy, thời gian có anh, hy vọng có thể trôi qua chậm chạp.

Lục Hạo nâng mặt của Lương Ngữ Hình lên hỏi một câu: “Lương Tiểu Ngữ, anh 35 tuổi rồi.”

“Cho nên?”

Có một chút xiu mất tự nhiên, Lục Hạo nói: “Em không được chê anh già, nhanh chóng gả cho anh, chúng ta còn có thể mau chóng cho ra một Tiểu Tiểu Hạo.”

“Em không chê anh già.” Lương Ngữ Hình cười, hóa ra người đàn ông này cũng có lúc biết bận tâm về vấn đề như thế này, hóa ra không chỉ có một mình cô đang lo lắng vấn đề vô vị như thế này.

Cho nên, Lương Ngữ Hình có một tâm nguyện muốn xinh xinh đẹp đẹp mặc váy cưới, bắt đầu nhiệm vụ lựa chọn áo cưới gian khổ của cô, do ngày tốt kết hôn định vào ngày mùng 1 tháng 11, thời gian còn rất thoải mái, Lục Hạo nói: “Em không cần lo lắng những việc khác, cứ giao cả cho anh, chỉ chuyên tâm chọn chiếc áo cưới trong mộng là được!”

Cái gọi là áo cưới trong mộng là gì? Lương Ngữ Hình tự mình không đưa ra được chủ ý, cô tìm đến trợ thủ tốt, tiền bối trong nhiệm vụ trọn áo cưới —— Đồng Tiểu Diệp và Liên Dịch.

Liên Dịch vì không chinh được Lục Hạo sau sự việc bị Lục Hạo kí cho mấy văn kiện khiến Quản Tử sau khi bị giày vò một hồi không ngừng chạy khắp thế giới trong nước ngoài nước, giờ vẫn đang tìm kiếm cơ hội khắp nơi, nói với Lương Ngữ Hình: “Lương Ngữ Hình cô không tốt, lại tiết lộ bí mật với người đàn ông của cô, tôi thấy cô cũng chẳng cần chọn áo cưới gì đó nữa, cô với người đàn ông của cô mặc một chiếc quần là được rồi.”

Lương Ngữ Hình khóc cười không được, “Tôi không hề nói cho anh ấy, là anh ấy không muốn lừa tôi căn bản là không có làm gì.”

Đồng Tiểu Diệp mím chiếc miệng anh đào khịt khịt chiếc mũi vĩnh viễn của mình vòng lên cánh tay của Liên Dịch nói: “Ai da, Tiểu Dịch mình có phải là nghe thấy có người đang khoe khoang cô ấy và anh Lục Tử rất ngọt ngào rất ngọt ngào không vậy!”

Liên Dịch một tay ôm lấy cô gái hôn một cái, “Ừm, không sai.”

Đồng Tiểu Diệp được tặng cái hôn không hề nhỏ, gò má tròn căng trắng trẻo đỏ hồng lật album váy cưới, chỉ chỉ vào một trang trong đó nói: “Hình Hình cậu mặc chiếc này là xinh đẹp nhất!”

Lương Ngữ Hình nhìn một cái, lập tức lắc đầu.

Đồng Tiểu Diệp chu miệng lên, “Rất đẹp đó! Hình Hình vóc dáng cậu đẹp cứ mặc như vậy đi mà! Người ta cảm thấy rất xinh đẹp mà!”

Liên Dịch vừa nhìn thấy, liền cười.

Đó là một chiếc váy cưới đuôi cá cổ khoét chữ V lớn sâu xống tận dưới eo cực kì trêu người, những viên kim cương nhỏ lấp lánh sáng long lanh và ren kiểu cổ điển, khăn voan phủ đầu dài dài buông xõa xuống, hai đứa trẻ mỗi đứa nâng một góc khăn voan.

Không có một cô gái nào lại nói không xinh đẹp, nhưng mà, loại xinh đẹp này chắc là sẽ khiến Lục Hạo phát cuồng nhỉ! ?

Đồng Tiểu Diệp cười hi hi, “Người ta rất ngưỡng mộ vóc dáng của Hình Hình đó! Rốt cuộc thì cậu sinh xong Hạo Tử đã giảm béo như thế nào vậy hả?”

Đương nhiên, bên cạnh không có một người giống như Tông Chính Hạo Thần nếu như bà xã giảm béo không ăn cơm vậy thì anh cũng cùng không ăn cơm kia, bởi vì ăn ít đi một miếng cơm là nhận được sự lo lắng áp lực cực lớn đến từ ông xã, còn cả việc một mình vất vả nuôi lớn con trai, thì sẽ rất dễ dàng gầy đi.

Lương Ngữ Hình không nói kĩ, cô chỉ véo véo gò má mồm mồm thịt của Đồng Tiểu Diệp, “Cậu như thế này xinh đẹp nhất.”

Cho nên Đồng Tiểu Diệp cảm thấy, vì sao lần đầu tiên mình gặp Hình Hình đã thích cô ấy như vậy? Đây chính là nguyên nhân đó! Người ta đã rất lâu rồi chưa được người khác khen là xinh đẹp! Ngoại trừ Hạo Thần nói mình xinh đẹp vóc dáng của mình rất được nhưng mà Tiểu Dịch thối lần nào cũng cười nhạo mình! ! !

Cô ấy giữ lấy cánh tay của Lương Ngữ Hình lắc lắc, đặc ý hất cằm lên với Liên Dịch.

Liên Dịch bây giờ cảm thấy đây là cơ hội tốt, nói với Lương Ngữ Hình: “Cô cứ mặc cái này đi, trông rất đẹp.”

Bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh đơn giản, là sóng gió đang gầm nổi lên, Liên Dịch nghĩ đến bộ dạng nháy dựng lên của Lục Hạo khi nhìn thấy bộ dạng cô gái của mình trong hôn lễ liền không nhịn được muốn cười.

Ngón tay Lương Ngữ Hình nán lại trên bức ảnh, váy cưới đẹp dễ như vậy, mỗi một cô gái đều muốn có được, Đồng Tiểu Diệp là vì mình quá mập mặc không nổi loại trang phục có độ khó cao cổ khoét chữ V sâu đuôi váy xòe này, còn Liên Dịch thì là căn bản không bận tâm gì đến váy cưới, váy cưới khi cô ấy kết hôn đều là Quản Tử thử.

Sau đó, Lương Ngữ Hình bị đẩy vào phòng thay đồ, phòng thay đồ 3 mặt là tường kính dài sát đất, ở giữa có một chiếc bục nhỏ tròn tròn, cô dâu đứng lên trên, do 3 nhân viên chuyên nghiệp phục vụ mặc lên chiếc váy cưới này.

Lương Ngữ Hình đỏ ửng mặt được những người phục nữ chuyên nghiệp cùng là nữ giới gỡ bỏ từng chiếc từng chiếc y phục, đèn sáng đã được thiết kế qua, tập trung chiếu vào cô gái đứng ở bên trên chiếc bục nhỏ, cô nhìn vào gương, bắt đầu chờ mong biểu cảm của Lục Hạo.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hạo Tử Quay Về

Lục Hạo nhận được điện thoại thì nghe thấy Đồng Tiểu Diệp ở bên kia gào khóc thảm thiết, cứ nói mãi xinh đẹp, còn thấp thoáng có một câu nói lạnh tanh của Liên Dịch: “Không tồi.”

Anh liền nghĩ, đương nhiên! Vóc dáng cô gái của anh, đường cong đó,... các em đều phải ngưỡng mộ đổ kị thôi!

Đồng Tiểu Diệp hai mắt chứa nước đang gọi: “Anh Lục Tử anh thật có phúc đó ~ ~!”

Lục Hạo muốn ngẩng đầu lên cười lớn một tiếng, nhưng vẫn rất kiềm chế hăng hăng giọng, nói: “Tiểu Hồ Diệp em đưa điện thoại cho cô ấy.”

Chữ “cô ấy” này, ngữ điệu uyển chuyển lại bồi hồi, Đồng Tiểu Diệp bất giác run run cánh tay, ngoan ngoãn đưa đến cho Lương Ngữ Hình.

“Lục Hạo.” Lương Ngữ Hình khe khẽ gọi, Lục Hạo nghe thấy giọng nói đó còn hay hơn cả chim sơn ca.

“Ừm.” Anh đáp lời, hỏi: “Chọn được rồi?”

Lương Ngữ Hình nhìn nhìn bản thân mình lúc này, “Vâng.”

Lúc này, cô nghe thấy ở bên phía Lục Hạo truyền đến tiếng gọi của Quán Tử: “Lục Tử cậu không thử rượu nữa? Uống được một nửa không thể vứt lại anh em gọi điện thoại cho bà xã báo cáo như thế này! Cậu xem Tiểu Dịch nhà tôi hiểu chuyện như vậy trước nay chưa từng làm tôi mất mặt!”

Lương Ngữ hình nghe thấy buồn cười, liền bật cười khanh khách, Lục Hạo rất nhàn nhã nói với cô: “Đừng để ý đến bọn họ, thời gian của anh còn rất nhiều, em có gì muốn nói không?”

Bỗng dưng vô duyên vô cớ hỏi người ta có lời nào muốn nói không, lẽ nào không phải Lục Hạo anh muốn nói gì đó với em sao? Trong đầu Lương Ngữ Hình đột nhiên có một suy nghĩ xấu, chớp chớp mắt với Đồng Tiểu Điệp và Liên Dịch đang ngưỡng mộ bộ váy cưới trên người cô, nói: “Ông xã, em rất thích chiếc này, nhưng mà rất đắt.”

Lục Hạo nghe thấy rõ ràng rành rành, anh cảm thấy, lúc này nếu như ở trên giường, anh nhất định phải khiến cho Lương Tiểu Ngữ gọi thêm mấy lần nữa để anh nghe cho thoải mái!

Bình tĩnh lại, thực ra sự vui mừng hớn hở trong lòng sắp trào cả ra ngoài rồi, Lục Hạo ừm một tiếng, nói: “Thích thì mua đi.”

Không hỏi đến kiểu dáng, có lẽ Lục Hạo quá tin tưởng cô gái của anh và nhân phẩm của Đồng Tiểu Điệp với Liên Dịch.

Buổi tối quay về nhà, Lục Hạo ép cô gái lên trên sofa, hỏi: “Gọi anh là gì?”

“Lương Ngữ Hình cười hi hi, “Lục Hạo!”

“Không đúng!”

“Bố bọn trẻ!”

“Mẹ bọn trẻ!” Lục Hạo điểm điểm vào chóp mũi của cô, “Còn gì nữa?”

Lương Ngữ Hình nghĩ ngẫm, nâng tay vòng lên trên cổ Lục Hạo, nói: “Ông xã.”

Lục Hạo vô cùng hài lòng, khoe miệng ngậm nụ cười, “Lương Tiểu Ngữ cả ngày hôm nay anh đều nghĩ, em gọi một tiếng xong liền dập điện thoại anh đã chẳng có tâm trạng thử rượu nữa, em nói xem nếu như rượu trong hôn lễ của chúng ta không đủ tiêu chuẩn điều này phải trách ai đây!”

Lương Ngữ Hình mềm mại áp sát vào, “Em chỉ là muốn gọi như vậy một chút, nếu như anh không thích sau này em không gọi nữa.”

Lục Hạo cảm thấy, cô gái này thật sự là càng ngày càng không khách sáo, anh phủ đến hôn, “Ai nói anh không thích!”

Lương Ngữ Hình bị làm rối tung tóc đẩy Lục Hạo ra ngồi dậy, Lục Hạo lại ôm lấy cô đặt ngồi lên trên chân, nói: “Ngày hôm đó em nhất định phải xinh đẹp nhất!”

Lương Ngữ Hình cười, gật đầu, nói: “Anh nhất định phải khen em xinh đẹp.”

Lục Hạo chẳng hề nghĩ ngợi liền gật đầu, anh cho rằng, cô gái của anh kết hôn làm sao có thể không xinh đẹp? Anh làm sao lại cảm thấy cô gái của anh không xinh đẹp? Anh làm sao lại không khen cô gái của anh?

Nhưng sự thực là, sau này anh rất hối hận, hối hận bản thân mình bị hạnh phúc làm cho đầu óc choáng váng, tuy cẩn thận sắp đặt tất cả mọi chi tiết, nhưng duy chỉ sót lại bộ váy cưới trên người bà xã của mình!

Cho đến mừng 1 tháng 11, Lục Hạo cảm thấy, anh tiêu nhiều tiền như vậy mua một bộ y phục cho các người đều ngẫm được hết anh sẽ thấy điều gì! ! !

Mà Lục Hạo đang mắt chong chong chờ đợi đến ngày mừng 1 tháng 11, cậu bạn nhỏ Hạo Tử cuối cùng đã về với vòng ôm của mẹ rồi, Lương Ngữ Hình bây giờ đã không còn bế nổi cậu nhóc nữa, chỉ có thể ngồi xổm xuống ngang bằng với con trai, nhìn nhìn khuôn mặt của con trai, thực sự không nhẫn tâm nói câu như thế này: con trai à con vẫn là nên giảm béo thì tốt hơn, nâng tay lên xoa xoa chiếc đầu tròn của con trai.

Hạo Tử bây giờ toàn thân trên dưới đều tròn, đặc biệt là đôi mắt, to to đen láy láy, đảo đảo nhìn Lương Ngữ Hình ầm ức nói: “Mẹ à, buổi tối con ngủ ở đâu? Bà nội nói mẹ với bố muốn sinh Tiểu Tiểu Hạo cho Hạo Tử không thể ngủ cùng với Hạo Tử nữa rồi!”

Lương Ngữ Hình thấy lúng túng! Lục Hạo thấy đắc ý!

Sau đó, Hạo Tử ôm lấy chân của Lục Hạo dũi dũi, “Bố ơi, Hạo Tử nhớ bố rồi!”

Lương Ngữ Hình muốn đi rửa tay làm cơm cho con trai, Hạo Tử lại không chịu, lúc thì kéo bố lúc lại ôm mẹ, chẳng buông ai ra cả, không thể rời xa ai.

Lục Hạo cảm thấy con trai hôm nay đặc biệt dính người hơn, ôm cậu nhóc lên, thử cân cân đong đong, hôn một cái, “Con trai à, bố cũng nhớ con rồi!”

Những điều này, Lục Hạo đều đã từng có kinh nghiệm khi bản thân mình còn nhỏ, trong lòng dạ anh biết rõ, biết được con trai của mình cần được khai thông một chút.

Hạo Tử và Lục Hạo rúc vào cùng nhau thì thầm nói chuyện riêng, Lục Hạo hỏi Hạo Tử: “Con trai, bố mẹ sinh ra em trai em gái cho Hạo Tử con có thích không?”

Hạo Tử cúi đầu, nghịch ngón tay của Lục Hạo, lắc lắc nói: “Hạo Tử không thích.”

“Con cảm thấy bố mẹ sẽ thích em trai em gái hơn Hạo Tử sao?” Lục Hạo ôm lấy cậu nhóc, “Con là đứa trẻ bố thích nhất, có biết hay không?”

Câu nói này, giống như là lời bảo đảm, tiêu trừ sự bất an trong lòng của Hạo Tử.

Lục Hạo nói là lời thật lòng, anh thích Hạo Tử nhất, trong hoàn cảnh không có anh vẫn tồn tại khỏe mạnh trong bụng của Lương Ngữ Hình, 10 tháng mang thai, trải qua một trận đau đớn đến với thế giới này, sống những ngày tháng không có bố trong 5 năm, nhưng, lạc quan tươi sáng, thông minh lanh lợi, biết nói với Lương Ngữ Hình: “Mẹ ơi, để dành thịt lại đợi Lục Hạo cùng ăn.”

Biết ôm anh hôn lên mắt anh, nói: “Lục Hạo Lục Hạo, Hạo Tử thích chú.”

Biết bảo Lương Ngữ Hình lấy kẹo cho anh khi anh bị ốm phải uống thuốc.

Biết nói: “Lục Hạo Lục Hạo, chú rất lợi hại!”

Biết bảo vệ anh khi Lâm Tịch giận giữ tát anh, khóc ôm lấy bố.

Từng điểm từng điểm, tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng đủ rồi, những điều này là đủ rồi.

Lục Hạo thấy hơi muốn khóc, nhưng lại không biết mình vì sao mà biến thành cảm tính như thế này, cùng con trai nói chuyện cũng có thể rớt nước mắt, nhìn nhìn con trai béo mềm mềm một hồi, muốn đem hết những thứ tốt nhất trên thế giới này cho cậu.

Hạo Tử dịch đến càng sát vào Lục Hạo hơn, quỳ lên áp khuôn mặt vào Lục Hạo, vương phải kính của Lục Hạo liền duỗi tay ra gỡ xuống, yếu ớt nói: “Bố ơi, vậy sau này Hạo Tử cũng sẽ thích Tiểu Tiểu Hạo.”

Lục Hạo hít thở sâu, đây chính là con trai anh! Nhìn xem, con trai anh!
!

Lương Ngữ Hình từ trong bếp đi ra, vừa nhìn thấy hai bố con đang diễn gì đó?

Sau đó, Hạo Tử đột nhiên liền bật khóc hu hu, càng khóc càng đau lòng, ôm lấy Lục Hạo không buông tay, Lương Ngữ Hình muốn đi đến muốn ôm một chút cũng không chịu. Thế là, Lương Ngữ Hình cũng đau lòng, lén lút dùng ánh mắt ngườm Lục Hạo, đều là tại anh đều là tại anh, sau khi anh đến con trai cũng không thích em nữa! !

Lục Hạo bị chọc cười, lau nước mắt cho con trai, “Tiểu nam tử Hán khóc gì chứ!”

Hạo Tử thút thút thít thít nói: “Hạo Tử sai rồi, Hạo Tử sai rồi...”

Hai người thân làm bố mẹ quay mặt nhìn nhau, sau đó thì cười, bởi vì cậu nhóc béo tròn mũm mĩm đó nói: “Hu hu... Hạo Tử không ném Tiểu Tiểu Hạo đi, Hạo Tử sai rồi!”

Khi còn nhỏ, khi bố mẹ nói với chúng ta muốn sinh em trai em gái cho chúng ta, không có một bạn nhỏ nào sẽ thích mà vỗ tay cả, chúng ta đều có một mặt bí mật đen tối, vào buổi tối trước khi đi ngủ lo lắng nghĩ, phải đem em trai em gái vẫn còn chưa có bóng dáng vứt vào trong đồng rác hoặc là tặng cho cô kéo xe bò.

Hạo Tử chắc chắn cũng lo lắng mấy ngày rồi, cậu làm ầm lên với Lâm Tịch đòi quay về, đòi tìm mẹ, lần này, làm thế nào cũng chẳng dễ dàng được.

Mà sau khi quay lại, rúc trong vòng ôm rộng lớn của bố, nghe bố nói sẽ thích mình nhất, trái tim trong suốt như pha lê kia liền sợ hãi, hoảng hốt, lo lắng, vì mình thường xuyên nghĩ đến những suy nghĩ xấu đó.

Lúc chúng ta còn nhỏ, đẹp dễ như vậy, đơn thuần như vậy.

Lục Hạo hôn hôn lên mắt con trai, có chút ghen ngào, “Được rồi, con trai con đừng khóc, khóc gì chứ? Sau này con chính là lão đại đó có biết không?!”

Hạo Tử gật đầu, hai tay ôm lấy chiếc bụng béo tròn rất nghiêm túc nói: “Sau này Hạo Tử sẽ đối xử tốt với Tiểu Tiểu Hạo!”

“Ồ, tốt thế nào?” Lục Hạo trêu đùa hỏi.

Hạo Tử nghiêng đầu nghĩ ngẫm, cặp mắt đỏ ửng vẫn còn dính nước mắt, nói với Lương Ngữ Hình và Lục Hạo: “Sau này lúc chơi cùng Tiểu Mễ, Hạo Tử sẽ đều đưa Tiểu Tiểu Hạo đi cùng!”

Lục Hạo cười đổ xuống sofa, anh thật sự là không nghĩ đến, có lẽ là, trẻ con thời đại này đã không còn thích đánh đánh đấm đấm đá nữa rồi.

Mấy chục năm trước, khi Lâm Tịch cười hớn hở nói với Lục Hạo muốn sinh em gái cho Lục Hạo, phản ứng của Lục Hạo lúc đó có thể nói là lãnh đạm, Lâm Tịch thấy không chọc giận được cậu con trai mặt lạnh kia của mình cảm thấy không có hứng thú liền rời đi, nhưng mà bà không biết, vào lúc đó Lục Hạo nhỏ bé đã trần trọc bản khoả trong đêm, suy nghĩ vấn đề giống hệt như của Hạo Tử, làm thế nào để đuổi cái đuôi nhỏ kia đi? !

Vào lúc đó, kế hoạch của Lục Hạo là, đem Lục Ninh giấu vào trong gầm giường để Lâm Tịch không tìm thấy được!

Nhưng anh còn chưa kịp thực hiện kế hoạch mà bản thân mình cảm thấy không tệ này, Chiêm Nghiêm Minh liền xuất hiện, từ đó, sự tồn tại của cái đuôi nhỏ, là vấn đề của Chiêm Nghiêm Minh rồi.

Con trai của mình, Hạo Tử 6 tuổi, bây giờ cảm thấy tốt nhất chính là có thể cùng chơi game với Tiểu Mễ ở tầng trên, cậu tính toán xong rồi, sau này chơi trò gia đình, cậu làm bố Tiểu Mễ làm mẹ, Tiểu Tiểu Hạo có thể làm con!

Cho nên, nghĩ ngẫm như thế này, Hạo Tử lại cảm thấy có Tiểu Tiểu Hạo cũng thật sự là không tệ, dùng mắt nhìn nhìn vào Bụng của mẹ, bắt đầu chờ mong Tiểu Tiểu Hạo đến.

Vào đêm đầu tiên khi Hạo Tử về nhà, cậu rúc vào giữa bố mẹ, bàn tay nhỏ bé một bên nắm tay bố, một bên nắm tay mẹ, nhắm chặt mắt lại, muốn làm một em bé ngoan.

Lương Ngữ Hình nhìn Tiểu Bảo Bối ở trong bụng mình chui ra này, gãi gãi chiếc mũi nhỏ của cậu, ôm lấy, nói: “Con trai, nói chuyện với mẹ không?”

Không ngờ rằng, bộ dạng của Hạo Tử trông lại bị dọa cho sợ hãi, làm loạn đòi xuống khỏi người của Lương Ngữ Hình, khó khăn lắm mới xuống được, cuống quýt duỗi tay ra nhẹ nhàng xoa xoa lên bụng của mẹ, quay đầu hỏi Lục Hạo: “Bố ơi, vừa rồi Hạo Tử có phải là đã làm đau Tiểu Tiểu Hạo không?”

Tâm tư của trẻ con, luôn luôn đều mới lạ, Lục Hạo nghĩ ngẫm, giải thích với Hạo Tử như thế này: “Con trai, không cần lo lắng, Tiểu Tiểu Hạo

bây giờ vẫn chưa đến.”

“Có thể nào đến nhanh một chút không ạ?” Bây giờ tràn ngập trong lòng Hạo Tử đều là chuyện có một đứa nhóc còn nhỏ hơn cả mình, có thể dắt tay cùng nhau đi ăn đồ ăn ngon McDonald, có thể cùng dắt tay nhảy rúc vào bên cạnh bố mẹ để ngủ, có thể dạy Tiểu Tiểu Hạo chơi rubik, tốt nhất vẫn là có thể cùng chơi trò gia đình với Tiểu Mẹ.

Người ta nói, từ nhỏ nhìn già. Lục Hạo có thể chắc chắn, con trai anh sau này lòng rộng chí lớn chắc chắn thành đại sự.

Hạo Tử gối chiếc đầu nhỏ lên trên thắt lưng của Lương Ngữ Hình, lớn tiếng nói: “Tiểu Tiểu Hạo, anh là anh trai, em mau đến để anh đưa em cùng đi chơi!”

Lúc này, đến Lương Ngữ Hình cũng đã cười, đổ xuống giường cười khanh khách, Hạo Tử chẳng hiểu gì xoa xoa mặt của Lương Ngữ Hình, hỏi Lục Hạo: “Bố ơi, mẹ cười gì?”

Lục Hạo muốn nói, con trai à! Bây giờ vấn đề không phải là mẹ con cười cái gì nữa, vấn đề quan trọng hơn đó là con trai còn dính mẹ con như thế này bố làm sao có thể sinh được Tiểu Tiểu Hạo cho con?

Thế là Lục Hạo nói: “Con trai, ngày mai con phải tự ngủ đó.”

Nhưng khiến người ta kinh ngạc đó là, Hạo Tử gật gật đầu, bộ dạng hiểu rất rõ, ờ một tiếng, Bà nội đã nói với Hạo Tử rồi không được làm ồn đến 2 người, hai người phải sinh Tiểu Tiểu Hạo.”

“...”

Lục Hạo nhìn sang Lương Ngữ Hình, cười không nói gì, Lương Ngữ Hình ngại ngùng nhìn dáng ngủ của con trai không nhìn người đàn ông kia.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hôn Lễ Đến Rồi

Sau khi cậu bạn nhỏ Hạo Tử bị ngã xuống giường 6 lần đã ngủ một mình thành công! Lục Hạo cảm khái vô hạn, hôm đó kéo cậu nhóc đi đến trung tâm thương mại mua một bộ đồ chơi để làm phần thưởng, Hạo Tử xoa chiếc trán sưng to do tối qua lăn từ trên giường đập xuống đất nói với Lục Hạo: “Bố ơi, đầu đau, có thể ăn Mcdonal không?”

Lục Hạo cảm thấy, nếu như anh không có cậu nhóc con này ở bên cạnh, sau này già rồi thì sẽ cô đơn lắm! Quả quyết gạt đầu, sớm đã nói rồi con trai của Lục Hạo anh ăn Mcdonal có gì to tát chứ! Chỉ là... con trai chúng ta về nhà không thể nói với mẹ con đó!

Gần đây, Lương Ngữ Hình vẫn luôn đang điều chỉnh đồ ăn thức uống của Hạo Tử, muốn từ ngọn nguồn khống chế thể trọng của con trai, nhưng bất lực, dạ dày của cậu nhóc đã bị dẫn to rồi, muốn ăn ít một chút cũng là chuyện rất khó khăn.

Còn nữa chính là, Lục Hạo đang sắp bước vào giai đoạn trung niên trong cuộc đời này, trước nay chưa từng có cảm giác khắc cốt ghi tâm đối với mỗi một tháng, mỗi một mùa giống như năm nay như thế này, anh đếm từng ngày từng ngày một, một tuần lễ trôi qua rồi, một tháng trôi qua rồi, một quý trôi qua rồi, nửa năm trôi qua rồi, được rồi, cuối cùng, tháng 11 rốt cuộc đã đến rồi!

Lương Ngữ Hình vốn dĩ thì ngược lại, cô không biết Lục Hạo thật sự cảm thấy ngày dài như năm, cho đến có một hôm dọn dẹp vệ sinh rút từ trong ngăn kéo ra được một cuốn sổ ghi chép bìa da, bên trong dùng đường

chỉ đen rất thẳng và kiểu chữ rất cứng cáp để tạo ra một cuốn lịch, từng trang từng trang lật qua, chữ viết của Lục Hạo ghi chép lại mỗi một ngày của anh, sắp xếp mỗi một chi tiết nhỏ trong hôn lễ, còn cả bản thảo lời anh sẽ phát biểu trong hôn lễ.

Lương Ngữ Hình cười đến đau bụng, đúng vậy, nghiêm túc cẩn thận, vốn dĩ chính là bản tính của Lục Hạo, bề ngoài nhìn thông thông dong bình tĩnh, thực ra, có ai có thể biết được sự kích động và thấp thỏm của anh.

Một bài phát biểu dài trôi chảy rõ ràng trong cuốn sổ bìa da khiến Lương Ngữ Hình cảm thấy, đợi người đàn ông này quay về nhất định phải nói chuyện tử tế một chút.

Thế là, sau khi Lục Hạo đón con trai từ trường mẫu giáo về, liền bị Lương Ngữ Hình đưa vào trong phòng ngủ.

Loại đại ngộ còn chưa ăn cơm tối đã bị đè lên giường thế này không phải ngày ngày đều có, Lục Hạo rất hưng phấn, nhưng vẫn là phải khống chế nói một câu: “Sớm như thế này? Con trai vẫn đang ở ngoài, không hay nhỉ!”

Lương Ngữ Hình trợn tròn mắt nghĩ mất nửa phút, cuối cùng lĩnh ngộ được ý tứ của Lục Hạo, giận dữ đập một cái nói: “Nghiêm túc chút!”

Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính ngồi xuống, “Nói đi, muốn nói gì?”

Lương Ngữ Hình từ phía sau lôi ra cuốn sổ bìa da, cười hi hi, nhìn thấy sắc mặt Lục Hạo thay đổi, hơi hơi ửng hồng.

Cô lật ra, trang đầu tiên, lời thề kết hôn, Lương Ngữ Hình nói: “Hôm đó không được nói điều này.”

Lục Hạo hăng hăng giọng, “Vì sao?”

Trong lòng nghĩ: Anh chuẩn bị rất lâu chỉnh sửa không biết bao nhiêu lần hiếm khi mới muốn sến một lần Lương Ngữ Hình em vì sao lại không nể mặt anh như thế này!

Lương Ngữ Hình cũng hơi hơi đỏ mặt, thân là mẹ của đứa trẻ 6 tuổi, cô cảm thấy ở trước mặt của nhiều bạn bè như vậy để Lục Hạo đọc thuộc lời thề của một đoạn tình yêu như thế này rất xấu hổ, thế là cô nói: “Sau này thì thầm nói cho một mình em nghe là được, hôm đó không cần thế này, em sẽ khóc đó, hồng phấn trang điểm sẽ không xinh đẹp nữa!”

Lục Hạo nhìn nhìn vào mặt của cô gái, duỗi tay ra sờ, “Được rồi, làm theo ý của em.”

Thế là, ngày tràn đầy mong ngóng của Lục Hạo, cuối cùng đến rồi, bao nhiêu quá khứ hiện lên trước mắt, anh ngẩng đầu ưỡn ngực, anh lập gia đình rồi, cô gái này sắp sống bên anh trọn cuộc đời!

Ngày mùng 1 tháng 11, đám cưới thú của đại viện tuy không phải là nhân vật chính, nhưng cũng mãi mãi ghi nhớ ngày hôm nay.

Vừa mới sáng sớm đã bị chú rể giày vò đến cực điểm, tất cả mọi người đều bắt buộc phải làm việc hết công suất, đến hội trường chuyên môn bồi rượu cũng có cả một tiểu đội, Lục Hạo sớm đã nói rồi, anh không thể đổ được, đêm tân hôn của anh rất quan trọng!

Đương nhiên, trong việc này, phù rể Đại Pháo là vất vả nhất, có khổ lại chẳng dám nói, cậu buồn bã, trong ngày đại hỷ, nụ cười cũng có thể kèm theo cả nước mắt.

Lục Hạo một mắt như đao lướt qua, Pháo Pháo, ngày đại hỷ của anh hôm nay muốn khóc với anh thì cút đến nhà vệ sinh khóc cạn nước mắt rồi thì lại ra ngoài tiếp!

Đại Pháo ngã vào trong lòng Quán Tử tìm kiếm sự an ủi, “Em cô đơn quá, em thật sự rất cô đơn, Lục Tử anh không thể ức hiếp em như thế này em vẫn chưa trưởng thành tìm bà xã đó!”

Một câu nói, mọi người đều muốn nôn, nôn xong đều muốn đi đến đầm cho một chường.

Lục Hạo xua xua tay, “Rót cốc nước cho anh, ấm đó.”

Sau đó, bắt buộc, Đại Pháo lật đật lật đật đi phục vụ nước cho Lục Hạo, sau khi đưa đến tay thì cười bợ đỡ: “Anh Lục Tử, phù dâu hôm nay là vị nào?”

Nói đến phù dâu, đó chính là điều rất mới lạ, vốn dĩ trong đại viện chẳng có được mấy cô gái, đáng vẻ xinh đẹp một chút giống như là Lục Ninh thì đều đã lập gia đình hết rồi, cho nên Đại Pháo mỗi mắt chờ trông!

“Đợi đó! Anh sắp xếp cho cậu xong rồi!” Lục Hạo vỗ vỗ vào vai Đại Pháo, nhìn nhìn Đại Pháo cơ bắp đầy người mặc âu phục vào trông đáng vẻ cũng khá được, liền có một loại cảm giác không nở, trong lòng nghĩ nếu như Đại Pháo với tiểu cô nương nhà người ta nhìn ưng nhau sau này bọn họ sẽ không có người tiêu khiển nữa, sẽ rất vô vị thì phải làm thế nào! ?

Lúc này, Tông Chính Hạo Thần ở đối diện cũng đưa đến một ánh mắt giống như vậy, mọi người trong bụng hiểu rõ, cười buồn bã.

Cục diện đúng như những gì Lục Hạo bảo đảm, có hơi lớn, không, ở trong mắt của Lương Ngữ Hình, là rất lớn!

Cô ngủ dậy từ sớm, Lục Ninh luôn ở bên cạnh, tranh điểm, làm đầu, mặc lễ phục, đi giày cao gót, lúc toàn bộ chuẩn bị đầu ra đó ngồi ở đó đợi

xe đến đón, Lục Ninh nhận một cuộc điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho cô, trong điện thoại Lục Hạo nói: “Đến rồi, đợi đó, anh xuống dưới ôm em.

Chữ “Xuống dưới” này, Lương Ngữ Hình nhất thời không lý giải được, chẳng mấy chốc, không đến 5 phút, tiếng gõ cửa vang lên, Lục Hạo rất sáng khoái đưa cho Lục Ninh một tờ chi phiếu, cánh cửa đó liền được mở ra rộng hết cỡ, hôm nay chặn cửa chỉ có một mình Lục Ninh, những người khác của Tông Chính gia của Quản gia từ sớm đã bị ông xã nhà mình mang theo ở bên người không thể đến cùng nhau gây rối, đương nhiên, điều cũng là việc Lục Hạo đã sắp xếp xong từ sớm rồi.

Còn về vì sao Lục Ninh có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Chiêm Nghiêm Minh, đó chính là sự việc riêng của hai người nhà người ta.

Đầu tiên, Lục Hạo vào trong cửa, tràn đầy yêu thích không buồn che giấu nhìn cô dâu mỹ lệ của anh một cái, ừm, tuy cổ của váy cưới hơi thấp một chút, vai lộ hơi nhiều một chút, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được hơn nữa còn vô cùng cuốn hút.

Sau đó, anh lao qua đó khoe miệng cũng sắp dính cả đến bên tai cười với Lương Ngữ Hình, Lương Ngữ Hình thì trước nay chưa từng nhìn thấy biểu cảm vui mừng như vậy trên mặt người đàn ông này, cũng cùng cười theo, cô vừa cười, Lục Hạo liền cười càng vui hơn, hai người nhìn nhau cười ngốc nghếch, Lục Ninh ở bên cạnh đếm xong những số 0 trên tờ chi phiếu nhân thời gian rảnh nhìn nóc phòng trưng mắt ra, còn không quên chụp ảnh lại để cầm đi cho đám cầm thú kia thưởng thức bộ dạng ngốc nghếch nào của anh trai cô.

Cuối cùng, khi Lục Hạo khom eo xuống muốn ôm cô dâu lên đuôi mắt lướt được cái gì đó, trầm mặc, đợi đến lúc người ôm lên vào trong lòng cảm giác tay càng chân thực xác đáng, anh chau mày lại, hỏi nói: “Em chọn?”

Lương Ngữ Hình gật đầu, “Không đẹp sao?”

Lục Hạo có thể nói gì? Lục Hạo cảm thấy, bây giờ anh nói gì thì cũng đã chẳng có tác dụng rồi, Lương Ngữ Hình em có thể nào suy nghĩ cho anh một chút không?

Quay đầu, hỏi Lục Ninh vẫn luôn đứng ở phía sau: “Còn có áo cưới chuẩn bị dự phòng không?”

Lục Ninh từ sớm lúc vừa hình thấy chiếc áo cưới này thì đã trông mong nhìn thấy thần thái biểu hiện của ông anh trai mặt lạnh kia nhà mình, trước mắt lắc đầu rất bình tĩnh, nói: “Không có đâu.”

Đồng thời, trong lòng giơ ngón tay cái lên với Đồng Tiểu Diệp và Liên Dịch cùng đi lựa chọn chiếc váy này.

Cao tay! Thực sự là cao tay!

Cơ hội có thể chinh được Lục Hạo, cũng chỉ có một lần này thôi.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hôn Lễ Bắt Đầu

Lương Ngữ Hình nhìn khuôn mặt kia của Lục Hạo, trái tim đột nhiên đập loạn lên, hỏi anh: “Thế nào? Không đẹp sao?”

Lục Hạo muốn nói, đây đã không phải là vấn đề có đẹp hay không đẹp nữa rồi, Lương Ngữ Hình đợi lát nữa nhiều người như vậy anh sợ rằng mình không chế không nổi sẽ chảy máu mũi thì quá mất mặt!

Nhưng mà, lời nói loại này không thể nói với bà xã, hình tượng loại này cũng không thể biểu lộ ra ngoài với bà xã, cho nên, Lục Hạo không nói gì, ôm Lương Ngữ Hình đi ra ngoài.

Lục Ninh đi theo, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Lương Ngữ Hình cắn cắn môi, ngẩng đầu hôn lên bên miệng Lục Hạo, nhỏ tiếng hỏi: “Anh không thích sao?”

Lục Hạo cắn cắn răng, cặp mắt nhỏ dài căn bản là không rời khỏi được cô gái mỏng manh nhỏ bé trong lòng, giận dữ nói: “Thích!”

Trời biết được chính là quá thích mà! ! !

Lương Ngữ Hình dường như biết được vì sao Lục Hạo như thế này, cười khanh khách, càng dính chặt hơn vào trong lòng người đàn ông.

Sau đó, Lương Ngữ Hình chẳng hề nhìn thấy chiếc xe vốn dĩ cho rằng nó đang dừng ở dưới lầu của khách sạn, phát giác ra Lục Hạo ôm cô đi thang máy lên trên, lên đến tầng thượng.

Gió thổi vù vù, tháng 11, giữa thu mát mẻ, tia nắng vàng kim giống như lụa trắng nhỏ dày chiếu đến, khiến hai người như thể được bao phủ bằng ánh vàng kim, Lục Ninh đứng ở chỗ cách đó mấy bước, nâng tay lên che ánh sáng làm chói mắt, đón gió cảm khái, anh trai, anh phải hạnh phúc nhé.

Lương Ngữ Hình há hốc miệng ra chẳng thể nói lên lời, máy bay trực thăng ù ù ào ào cuốn gió bụi lên, váy của cô bị gió thổi cho bay lên cao cao, sợi tóc phủ vào mặt bị gió thổi tung.

“Đây...”

“Đi thôi, bà xã!” Lục Hạo cười đặt người lên trên ghế ngồi, bản thân mình cũng lên trên sau đó kéo cửa lại, để lại Lục Ninh, Chiêm NghiêM Minh đã đến dưới lầu đón người rồi.

Thực ra, Lục Hạo anh căn bản không muốn phía sau có sai sót gì nên mới quát ầm lên ngay cả phù dâu phù rể đều sốt ruột sợ trên đường hôm nay sẽ bị tắc đường mới như thế này nhỉ! !

Chiêm NghiêM Minh đón Lục Ninh cũng chạy quay lại, quả như dự đoán, trên đường tắc nghẹt...

Đợi mọi người đều đã tề tựu đông đủ rồi, trên đoạn thảm đỏ dài dài, bộ âu phục trên người Lục Hạo trông phẳng phiu hơn bất cứ lúc nào, anh đứng ở đó, đợi cô dâu xinh đẹp của anh.

Lâm Tịch và Lục Quang Vinh ngồi ở trên bàn chính, nhìn đèn ở xung quanh tắt đi, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương vang lên, tất cả các ánh nhìn đều tập trung vào chỗ lối thảm đỏ, hội trường rất yên tĩnh, mọi người đang chờ đợi, đợi biểu cảm trên mặt của Lục Hạo.

Cứ coi như vừa rồi đã tận tay ôm qua, ấp qua, nhưng, thời khắc này, Lục Hạo cảm thấy bản thân mình sắp nghẹt thở rồi, cô gái của anh, đẹp như vậy, cuốn hút như vậy, em vĩnh viễn mãi là cô gái nhỏ của 6 năm trước kia, đang từng bước từng bước đi về phía anh.

Trong lòng Lương Ngữ Hình căng thẳng, cô không nhìn thấy được dưới sân khấu có bao nhiêu người, cô vẫn luôn nhắc nhở bản thân mình, phải đi thẳng, nhất quyết không được vấp ngã!

Chiếc mạng che mặt bằng kim cương và ren dài dài đội lên, trên tay cầm một bó hoa được kết thành từ lan thiên đại, tú cầu, lan hồ điệp, huệ lan, phía sau có hai thiên thần nhỏ xách váy cưới, là Hạo Tử và cậu nhóc Đồng Đồng của nhà Tông Chính.

Hai cậu bé trai thấp tè tè, mập mồm mồm giống nhau, mặc âu phục áo đuôi én màu đen, đi giày da nhỏ sáng bóng, dưới chiếc cằm tròn ngấn ngấn thịt được thắt chiếc nơ cùng màu.

Tuổi tác của cậu bạn nhỏ Đồng Đồng nhỏ hơn một chút bước chân không ổn định đi hơi lảo đảo, khách quan ngồi bên dưới bật cười thành tiếng, Lục Hạo đứng ở đầu kia, nhìn thấy phía sau Lương Ngữ Hình hai cậu nhóc đáng yêu lần lượt đi, thở dài, năm đó, Đồng Đồng ra đời, mọi người tặng quà mừng đầy tháng cho cậu nhóc, lúc đó ngưỡng mộ người anh em có được một cậu con trai đáng yêu như thế này biết bao, nhưng không lâu sau đó, Hạo Tử xuất hiện, cao như vậy, khỏe khản như vậy.

Lương Ngữ Hình không thể quay đầu, cô thấp giọng dặn dò hai cậu bé phía sau mình phải đi vững, nhất quyết phải đi vững, đồng thời, trên miệng cũng nhếch lên một đường cong xinh đẹp.

Lâm Tịch ở bên dưới tóm tay của Lục Quang Vinh nói: “Của hồi môn Tiểu Hình Hình mang theo cũng rất đáng giá!”

Lục Quang Vinh cũng nhìn nhìn vào cháu ngoan của mình, đúng vậy, của hồi môn đáng giá biết bao!

Hạo Tử cảm thấy mình lớn hơn em trai Đồng Đồng không ít, rất bình tĩnh, nâng váy cưới của mẹ, từng bước từng bước đi về phía bố.

Lục Hạo cảm thấy Lương Ngữ Hình đẹp đến mức giống như tiên nữ hạ phàm, cảm thấy không chân thực lắm, nhưng lại rất lóa mắt, anh nhìn cô từng bước từng bước đi về phía mình, trong lòng đang đếm từng giây từng giây, cuối cùng, nắm tay của cô, bước đến phía trước một bước đứng ở bên cạnh cô.

Đuôi mắt, quét qua dưới eo, được thôi, cô gái của anh eo nhỏ thế này mặc cái gì cũng đều xinh đẹp như vậy, bây giờ mặc bộ đồ căn bản là chẳng có vải che được thứ gì cả khiến nhiều người nhìn thế này, cho nên anh vừa quay lại liền bảo người dẫn chương trình rút ngắn đoạn đầu này đến mức tối đa đi thật là chính xác biết bao!

Lương Ngữ Hình từ trong mắt Lục Hạo, không bất ngờ khi nhìn ra được sự vui mừng, còn có chút ngạc nhiên, đây chính là điều cô mong muốn, lúc đầu khi mặc chiếc áo cưới này lên, cô đã nghĩ đến ánh mắt của Lục Hạo.

Lục Hạo vén chiếc khăn voan ở trước mặt lên, ở trước mặt mọi người, hôn cô, chiếc cằm xinh đẹp nhanh nhẹn ngước lên, Lương Ngữ Hình hơi ngẩng đầu, đón nhận sự ấm ướt Lục Hạo mang đến cho cô, hai người bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ, hôn nhau, thần thánh mà trang trọng.

Lâm Tịch ở bên dưới rất ngưỡng mộ! Véo véo ông xã ở bên cạnh, đồng chí Lục Quang Vinh kiên định không quay đầu, không trả lời.

Sau khi môi và môi rời nhau xa, Lương Ngữ Hình vòng khoác vào cánh tay của Lục Hạo, nghe Lục Hạo đơn giản ngắn gọn nói với quan khách bên dưới: “Cảm ơn mọi người đã đến, ăn uống ngon miệng!”

Đây vốn không phải là phong cách của Lục Hạo, bản thảo bài diễn văn dày dày đặc đặc đã đọc thuộc lòng lâu lâu bị thu lại, mọi người bên dưới kinh ngạc, chú rể lại chẳng nói chút gì cảm ơn người ta? Chỉ có Đồng Tiểu Diệp che miệng cười đổ vào trong lòng của Liên Dịch.

Rõ ràng là luyện tập qua rồi, nhưng Lục Hạo vẫn cảm thấy lòng bàn tay của mình đã ướt, nắm chặt lại thả ra, quay đầu nhìn sang Lương Ngữ Hình, thấp giọng nói một câu vào bên tai cô: “Em rất đẹp.”

Màu đỏ hồng trên mặt cô dâu được ánh sáng đèn chiếu vào càng không rõ ràng, lén lút cất giấu đi.

Hạo Tử nâng váy cô dâu xong được Lâm Tịch ôm lên, cậu uống một ngụm sinh tố nhỏ tiếng hỏi: “Bà nội, Hạo Tử vừa rồi biểu hiện có tốt không? Có đẹp trai không?”

Bàn tay lớn của Lục Quang Vinh xoa xoa đầu của cậu nhóc, nhìn người mới ở trên sân khấu, rất hài lòng gật đầu liên tục.

Tiếp sau đó, ăn, uống, tiểu phân đội bồi rượu vô cùng làm hết chức trách, Đại Pháo suốt quá trình cuốn lấy phù dâu nói chuyện, kiên quyết muốn thu phục cô gái không dễ dàng gì mới đến được này.

Lục Hạo đầu óc tỉnh táo, trong cốc rượu của anh là đựng nước trắng, có vị quan lớn đến kính một cốc, đưa lên miệng nói nếu uống thêm nữa thì sẽ say mất, sau đó ngẩng cổ uống sạch.

Lương Ngữ Hình cũng cầm nước trắng, cùng Lục Hạo đi một vòng, sau đó được yên ổn đặt đến bàn chính, Lục Hạo kề lại gần nói với cô: “Ăn nhiều vào!”

Đây là cô dâu đầu tiên trong đại viện có thể ăn no uống đủ trong hôn lễ của mình, sau đó được vô số hậu nhân đến hỏi thăm.

Lúc này Lương Ngữ Hình cảm thấy, kết hôn rất nhẹ nhàng mà!

Tuy là, có rất nhiều rất nhiều người không quen biết, tuy là, có những vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính đen trang bị tại nghe súng thật dắt sau lưng, tuy là, thân phận của bố chồng mẹ chồng rất đặc biệt, tuy là, con trai của bọn họ đã 6 tuổi rồi mới kết hôn thấy hơi ngỡ ngàng, nhưng mà, tất cả mọi thứ, niềm vui mừng trong lòng em tất cả đều là vì anh, Lục Hạo, bây giờ chúng ta là người một nhà, là người một nhà thật sự.

Lục Hạo lúc này bắt đầu tính toán, tiểu phân đội bồi rượu đợi đến khi tiệc rượu kết thúc cũng đã say gần hết rồi, tất cả lui đi hết cho anh, anh không muốn làm loạn chuyện động phòng gì đó, loại sự việc này, xem thì cảm thấy thú vị, tự mình thử thì nhất quyết không cần!

Nhưng mà đám cầm thú sớm đã lao tâm khổ tứ đợi đến hôn lễ của Lục hồ ly để quấy rối việc động phòng tuyệt đối sẽ không thừa nhận sự thực là mình đã say đến mức không đi thẳng nổi nữa!

Lui khỏi buổi lễ đầu tiên là các đại lão trong chính giới, phụt một cái, vệ sĩ áo đen đã bớt đi không ít, lúc Lương Ngữ Hình đang uống một bát canh bào ngư mà Lâm Tịch múc cho, vừa nhìn thấy ở hiện trường, người ít đi khá nhiều, lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tịch, trong lòng Lâm Tịch là cậu bạn nhỏ Hạo Tử đang rúc vào, đang bón cho cháu ngoan uống canh, nói với Lương Ngữ Hình một câu: “Cuối cùng cũng đi rồi, nhiều ông già bà già như vậy nhìn hoa cả mắt! Ờ, Quán Bá Thiên vì sao ông vẫn chưa đi? Uống say lão nương không tìm người đưa ông về nhà đâu! !”

Quản nguyên soái đặc biệt từ thành phố L đến uống rượu mừng hừ một tiếng, “Ông đây có con trai đưa về!”

Lâm Tịch nhìn thấy người ít đi rồi, bắt đầu xắn tay áo lên đi khắp nơi tìm người độ rượu, Tuy ánh mắt của đồng chí Lục Quang Vinh trước nay chưa từng một khắc rời khỏi tiểu lão thái thái này, nhưng đồng chí Lâm Tịch định lực tốt, trong lòng nghĩ, Tiểu Vinh Vinh hôm nay con trai chúng ta có đại hỷ tôi chỉ uống hai cốc ông cũng chẳng thể nói gì tôi được!

Thế là, Lương Ngữ Hình uống canh, nhìn Tiểu Lão Thái Thái tóm Quản nguyên soái tắm rượu, thấy người ta uống say rồi liền có cảm giác rất thành tựu, tiếp tục tìm một mục tiêu kế tiếp.

Sau đó, con trai mềm mại dựa vào, “Mẹ ơi, Hạo Tử cảm thấy mẹ là người mẹ xinh đẹp nhất trên thế giới này!”

Con trai có một chiếc miệng dẻo kẹo, thực sự là một việc rất khiến người ta vui mừng, Lương Ngữ Hình hôn hôn cậu nhóc, dặn dò: “Buổi tối cùng ông nội bà nội về nhà không được nhõng nhẽo, sáng ngày mai mẹ đến đón con!”

Cậu nhóc gật đầu rất nghiêm túc, “VẬY hôm nay sẽ có Tiểu Tiểu Hạo phải không? Bà nội vừa rồi lén lén nói cho con là sẽ có! Hạo Tử rất ngoan không đi làm ồn hai người ngủ đâu!”

Mặt của Lương Ngữ Hình then thùng đỏ ửng lên, há miệng ra không biết nên nói điều gì, một giây sau đó con trai liền được người ta ôm lên, nhìn lên, là Lục Hạo.

Lục Hạo ôm Hạo Tử, hai bố con mặc âu phục thắt nơ đi giày đen giống nhau, tóc cũng dùng keo bột vuốt giống nhau, tuy ngũ quan không giống nhau, nhưng biểu cảm đó, ai nhìn thấy đều sẽ nói hai người này tuyệt đối là bố con.

“Con trai, hôm nay bố có đẹp trai không!” Lục Hạo ôm Hạo Tử nói chuyện, đồng thời dùng mắt liếc sang Lương Ngữ Hình.

Lương Ngữ Hình cúi đầu uống canh, nhìn nhìn sắc trời, tối rồi à, ngày hôm nay đã sắp trôi qua rồi, buổi tối, buổi tối làm thế nào? Lục Hạo tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình đâu!

Sau đó, Tiểu Tiểu Hạo à, ông nội bà nội bố mẹ và anh trai đều đang đợi con đó!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Làm Xăng Làm Bậy

Lục Hạo cảm thấy, anh không thể để những tên kia hủy hoại đêm tân hôn của anh!

Tuy là, đêm tân hôn của thời đại này sớm đã không còn có ý nghĩa trọng đại giống như trước kia, nhưng mà, đã ăn vào miệng rồi vẫn muốn đưa lên ăn thêm lần nữa loại cảm xúc này có thể lý giải được.

Lục Hạo nói với Lương Ngữ Hình: “Đợi chút nữa những tên khốn nạn kia nói em đừng để ý, cứ giao cho anh xử lý.”

Lương Ngữ Hình thực ra có chút chờ mong đêm tân hôn, đêm động phòng, đêm động phòng, đêm quậy phòng, chắc chắn sẽ náo náo nhiệt nhiệt nhỉ! Nhưng lại rất ngại ngùng, ở trước mặt nhiều người như vậy ăn kẹo gì đó rất xấu hổ nhỉ!

Đương nhiên, đám cầm thú trong đại viện làm sao có thể không náo nhiệt! Sớm đã suy nghĩ tính toán chờ đợi rồi, đã uống say thì giữa đường bị gạt đi, vì chính là tránh cho lát sau Lục Hạo tìm cớ nói: Uống nhiều rồi thì về nhà ngủ đi!

Nhìn xem, bọn tôi đều tỉnh táo lắm đó!

Phòng cưới là căn hộ Lục Hạo đã mua xong từ lâu, kiểu nhà tầng tùy tiện sinh dâm ba đứa cũng có thể thoải mái chạy nhảy không chật chút nào, điều này cũng đồng thời thuận tiện cho đám cầm thú trong đại viện, dù sao có nhiều thêm mấy người cơ bắp như Đại Pháo phòng nhỏ quá thì cũng rất khó khăn.

Khi buổi tiệc hôn lễ kết thúc Lương Ngữ Hình thay một bộ váy đỏ thuận tiện hơn, lúc này ngoan ngoãn ngồi ở trên giường trong phòng ngủ, chần hỷ, nển đỏ, trên cửa sổ dán chữ song hỷ màu đỏ lớn, còn có cả hình cắt giấy những em bé đáng yêu, nhìn vào liền nghĩ đến Hạo Tử, cậu nhóc vừa rồi nói buồn ngủ, được Lâm Tịch ôm về đại viện rồi.

Trong cửa nhất cô dâu xinh đẹp, ngoài cửa chú rể bộ dạng một người giữ cửa vạn người chớ qua đứng ở đó, nhướn cặp mắt dài nhỏ lên nhìn vào Quán Tử đã kết hôn rồi căn bản không sợ Lục Hạo đá kích báo thù nói: “Quay về nhà đi ngủ hết cho tôi đi!”

Trong lúc đó, Lục Hạo lén lút đổi lời thoại, anh vốn dĩ muốn nói: Uống nhiều rồi thì quay về đi ngủ đi! Nhưng ngược mắt lên nhìn, được rồi, người đều tỉnh táo, cũng chẳng nghĩ thấy mùi rượu mà, từng kẻ như rờng như hổ chỉ đợi anh ngày hôm nay nhĩ!

Quán Tử cười hi hi, “Ai da da, phá động phòng phá động phòng, Lục Tử cậu không thể nhỏ mọn như thế này chứ, phá động phòng mới có thể động phòng mà!”

Lục Hạo nhìn nhìn liếc liếc Tông Chính Hạo Thần ở phía sau, chỉ thấy người ta căn bản chẳng thèm nhìn lại, lúc này cũng không nhẫn nại tiếp được nữa, “Không nói nhiều với anh, các anh em, xông lên cho chị đi! 35 năm chỉ có một lần này nhất quyết không được bỏ qua! !”

Chiêm Nghiêm Minh liếc nhìn một cái bằng ánh mắt xin lỗi, ý nghĩa là: Lục Tử, em gái ruột của anh, em không quản nổi, cho nên sự việc này anh không được đổ lên đầu em đó.

Sau đó, phối hợp với bà xã của mình, Chiêm Nghiêm Minh biểu hiện tốt đáng được biểu dương.

Liên Dịch ôm lấy Quán Tử tuy mặt lạnh, nhưng nghe giọng nói thì biết ngay là cũng kích động rồi, chỉ thấy cô nói: “Cần náo nhiệt thì nhất

định phải náo nhiệt, ít nhất thì cũng phải náo nhiệt hơn đêm động phòng của tôi!”

Mọi người thầm nói trong lòng, có mấy cô gái mạnh mẽ được giống như cô chứ? Phá đêm động phòng nhà cô thì Liên Dịch cô vui mừng nhất nhĩ!

Những thứ khác dễ đối phó, Lục Hạo rất có sách lược bắt đầu thương lượng với đám cầm thú, lần này trước khi nói chuyện đã tăng thêm 2 chữ: “Anh em, chúng ta có gì nói chuyện tử tế, đem phụ nữ trong nhà dẫn ra ngoài hết chúng ta dễ thương lượng!”

Hiếm khi Lục Hạo có thể nói với người khác một câu như thế này: “Chúng ta dễ thương lượng.”

Đồng Tiểu Diệp, Liên Dịch, và Lục Ninh nhìn nhau, muốn đưa chúng tôi ra ngoài? Hừ hừ...

Đầu tiên là Đồng Tiểu Diệp, tóm lấy tay ông xã của mình lắc lắc, khuôn mặt âm ỉc như vậy, ánh mắt rưng rưng nước nói: “Hạo Thần, anh chơi một mình không mang theo em sao? Người ta cũng muốn chơi cùng với anh mà!”

Tông Chính Hạo Thần nhìn thấy bộ dạng này của cô gái nhỏ nhà mình, trong lòng thương xót đến mức hồ đồ rối rắm, căn bản là chẳng muốn gạt cô ra để chơi một mình.

Sau đó là Lục Ninh, kể vào bên tai Chiêm Nghiêm Minh nói mấy câu, Chiêm Nghiêm Minh rất nỗ lực không cười thành tiếng, nắm lấy tay của Lục Ninh.

Cuối cùng là Liên Dịch, càng trực tiếp nhanh nhẹn hơn, tát một cái lên khuôn mặt xinh đẹp của Quán Tử, giống như đùa nói: “Dẫn em chơi cùng, về nhà sẽ để cho anh ở bên trên.”

Thế là, ngoại trừ Lục Hạo thì toàn bộ hiệp hội yêu vợ bỏ phiếu thông qua sẽ phải đưa cô gái của mình cùng nhau phá động phòng.

Đại Pháo vỗ vỗ vào miệng vắn tay nói với Lục Hạo: “Lục Tử anh xem em có tình huynh đệ biết bao, em không mang theo phụ nữ!”

Mọi người nhất loạt kinh hãi, “Cậu là cái đồ không có phụ nữ, tính chất hoàn toàn khác so với không mang theo phụ nữ!”

Lương Ngữ Hình ở trong phòng đã nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, cô cảm thấy không thể để ông xã một mình ở bên ngoài dàn xếp, nghĩ đến chuyện bình thường ở cùng Đồng Tiểu Diệp bọn họ rất tốt, liền ra ngoài, ra ngoài xong mới biết, bạn tốt cái gì gì, ở trước mặt ông xã, vẫn là đừng có nhắc đến để tránh bản thân mình đau lòng thì hơn!

Bởi vì, Lương Ngữ Hình ra ngoài nói với Đồng Tiểu Diệp, Liên Dịch và cô em chồng Lục Ninh: “Mọi người hôm nay đã mệt rồi nhỉ! Nể mặt tôi đi!”

Trước đây, kéo tay của cô nói: “Hình Hình, mình rất thích cậu, chúng ta làm bạn tốt nhé!”

Đồng Tiểu Diệp như thế này.

Trước đây, nói với cô trong điện thoại: “Da mặt dày cũng là do luyện tập ra, Lương Ngữ Hình cô cần phải theo tôi chơi nhiều vào!”

Liên Dịch như thế này.

Trước đây, cổ họng oang oang rất vui vẻ nói: “Chị dâu à, chị rất xứng với anh trai em đó! Chị là chị dâu của em, em là Ninh Tử!”

Lục Ninh như thế này.

Lúc này, tất cả đều ngược mắt nhìn trời, làm như không nghe thấy.

Lục Hạo ôm lấy Lương Ngữ Hình bây giờ đã danh chính ngôn thuận là bà xã của lão Lục gia, có chút ầm ức nói: “Bà xã à, em xem bọn họ đều ức hiếp anh! Đều không phải là người tốt bây giờ em biết rồi nhé sau này cách xa đám người xấu này ra một chút!”

Sau đó, đám cầm thú nhất loạt làm vẻ nôn ọe, Lục hồ ly nói loại ngữ điệu này thật sự là khiến người ta không quen nổi!

Lục Hạo sau khi nói xong câu nói có chút xiu ngọt ngào thì thu lại nụ cười lạnh lùng nói: “Cần nhìn đều đã nhìn thấy rồi, cút đi cho tôi!”

Đại Pháo rất có lòng tin xông lên phía trước nhất, hét nói: “Em không tin, Lục Tử anh hôm nay dám thế nào!”

Đúng vậy, hôm nay là ngày tốt, chiếu theo lệ cũ, Lục Hạo sẽ chẳng thể thế nào cả.

Thế là, đám cầm thú xông vào trong phòng, trong đó Đồng Tiểu Diệp xếp vào loại khá yếu phụ trách quay DV, Lục Ninh chống trên sofa chỉ huy Đại Pháo đi sắp xếp đạo cụ, cái gì Tông Chính Hạo Thần đã dùng, tiểu nhị nhà họ Quán đã dùng qua, nghe nói qua chưa được dùng qua, đều phải lấy ra để thử một lượt trong lòng mọi người mới thoải mái mới vui vẻ, oán giận bị bức ép trong những năm qua mới có thể giải được!

Trong lòng Lục Hạo hiểu rất rõ, tôi không làm đó, các người muốn thế nào, cùng lắm là tôi với các người ở đây giết thời gian, cuối cùng vẫn là các người giết thời gian không nổi trước, đến khi đó tôi đây đóng cửa lại cần làm gì thì làm đó tôi không sợ các người nghe lén, để các người ngưỡng mộ đố kị tôi!

Nhưng mà, sự việc luôn luôn biến hóa khôn lường không theo kế hoạch, khi ở hiện trường đều là người cùng một thế hệ, Lục Hạo chẳng hề

lo lắng chút nào, khi giọng nói oang oang của Lâm Tịch từ gần đó truyền đến, Lục Hạo cảm thấy trước mắt hơi tối lại, lập tức quay đầu ngườm Lục Ninh: “Em gọi điện thoại?”

Lục Ninh nịnh bợ cất điện thoại đi thè lưỡi, “Điện thoại của em vẫn chưa gọi đi người đã đến rồi, anh trai, lần này anh nhất định phải tin tưởng em!”

Đương nhiên, Lục Ninh biết, lúc này dù nói gì cũng đã muộn rồi, Lục Hạo đã có một cái cơ để sau này có thể giày vò cô tử tế rồi.

Lâm Tịch lật đật lật đật bay vào, “Nào nào nào, lão nương đến rồi, cho lão nương chơi cùng!”

Lương Ngữ Hình căng thẳng túm lấy tay áo của Lục Hạo, làm thế nào đây, mẹ đến rồi làm thế nào đây?

Đối với tác phong mạnh bạo không có giới hạn của Lâm Tịch, Lương Ngữ Hình trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã có trình độ lí giải nhất định rồi, vị trưởng bối còn ham chơi hơn cả thanh niên này, Lục Hạo anh nói xem nên làm thế nào?

Xét thấy băng ghi âm đêm động phòng của Tông Chính Hạo Thần và Quản Tử mấy năm trước, sự việc thì rất dễ giải quyết, để Chiêm Nghiêm Minh tinh thông tất cả các thủ đoạn văn minh phát ở trên chiếc tivi treo tường rất lớn trong phòng ngủ của nhà Lục Hạo, mở máy, quan sát.

Đây là một thời đại không dùng miệng tế nhạt để nói rõ các loại chiêu thức bước đi, bạn chỉ cần có mắt, là có thể rõ rõ ràng ràng biết được các vị khán giả muốn nhìn thấy cái gì.

Lâm Tịch rất hài lòng, vỗ vỗ vào tay của con rể ngẩng đầu nói chuyện với Chiêm Nghiêm Minh cao lớn, Chiêm Nghiêm Minh khom eo để tiểu lão thái thái không cần vất vả như vậy.

“Minh Minh à, con thật là lợi hại đó!”

Chiêm Nghiêm Minh gật đầu, “Mẹ, đây là việc con nên làm, mẹ và Ninh Tử chơi vui vẻ một chút.”

Lục Hạo thân làm đương sự, hơn nữa là đương sự trước nay tung hoành trong đại viện 35 năm, lúc này lại không có biện pháp nào, làm thế nào? Có thể làm thế nào? Đại thần ngồi bên này là mẫu hậu đệ hạ của anh!

Vẫn là Lương Ngữ Hinh nghĩ ra, kề sát nói với Lục Hạo: “Gọi điện thoại cho bố được không?”

Lục Hạo cười, nắm lấy lòng bàn tay của cô.

Lâm Tịch đang xem chiêu thức đêm tân hôn của Tông Chính Hạo Thần, cười chỉ chỉ vào Tông Chính Hạo Thần nói: “Hạo Hạo à, khi đó cháu rất thú vị đó, sớm biết ta cũng đã đến góp vui rồi!”

Góc trán Tông Chính Hạo Thần lặng lẽ toát mồ hôi, may quá... may quá...

Lâm Tịch lại quay đầu, nói với Lục Hạo đang gọi điện thoại: “Lục Tiểu Hạo, con gọi cho ai vậy? Nhanh chóng học một chút đi lát nữa con cũng phải thử một lượt cho lão nương xem, ờ, con gọi điện thoại cho bố con à? Ông ấy đưa Hạo Tử đi ngủ rồi, là ông ấy thả mẹ... để mẹ ra ngoài chơi, con gọi cũng vô dụng!”

Lục Hạo không bỏ cuộc tiếp tục gọi, nghe thấy tiếng nhắc nhở đã tắt máy, trước mặt tối đen một mảng.

Lương Ngữ Hình nhỏ tiếng nói với Lục Hạo: “Lúc đó bọn anh đã chơi như thế này?”

Lục Hạo vừa nhìn, được rồi, trong đoạn băng quay ở chỗ tiểu nhị nhà họ Quán người cười nguy hiểm nhất là mình.

“Em không dám, xấu hổ lắm!” Lương Ngữ Hình nhỏ tiếng oán thán, nắm đấm lén lút gõ lên vai Lục Hạo.

Vào lúc này, Lục Hạo chỉ có thể nói: “Em đi làm nũng với mẹ.”

Con trai từ trước đến nay đều không có tác dụng, ở trước mặt Lâm Tịch, vẫn là con dâu có hiệu quả hơn.

Lương Ngữ Hình đi lên, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tịch, nói: “Mẹ ơ ~”

Nhưng mà, cũng chỉ là gọi một tiếng, bởi vì Lâm Tịch phản ứng rất nhanh, bà nói: “Gọi mẹ là đúng rồi, mẹ đây sinh ra Lục Tiểu Hạo, nuôi dưỡng Lục Tiểu Hạo lớn lên đẹp trai phong độ như thế này, bây giờ mẹ chỉ có một tâm nguyện này Hình Hình con không nguyện ý?”

Được rồi, đêm nay chạy không thoát rồi!

Lâm Tịch vỗ tay nói với đám cầm thú của đại viện: “Đều làm đi, làm không được lão nương ở đây thúc trận!”

Vào lúc này, Đồng Tiểu Diệp cảm thấy may mắn vô cùng mẹ chồng của mình là người mẹ Trung Quốc dịu dàng tiêu chuẩn, còn Liên Dịch, cảm thấy may mắn vô cùng mình không có mẹ chồng.

Còn cả Lục Ninh, cảm thấy may mắn đến cực độ tiểu lão thái thái trước mặt này là mẹ ruột của cô mẹ ruột của cô đó!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Các Hiên Thần Thông

Có sự hỗ trợ to lớn của đồng chí Lâm Tịch, đám cầm thú tinh thần sung mãn, bọn họ từ nhỏ đã vừa thích vừa sợ tiểu lão thái thái này, lúc đám con trai đánh nhau, luôn có người phụ nữ này ở phía sau hò hét, cổ vũ vỗ tay nói với bọn họ: “Là nam tử Hán thì đến đánh nhau đi!” Khi đám con gái bị ức hiếp khóc, luôn luôn sẽ xuất hiện người phụ nữ này xoa đầu an ủi nói: “Đừng có khóc, dùng nắm đấm đánh trả!”

Nếu như vào mùa đông, đồng chí Lâm Tịch sẽ đem bản thân mình bọc cho ấm áp hoặc là được đồng chí Lục Quang Vinh nhắc nhở kiếm thêm một chiếc bít tai một đôi găng tay gì đó chạy ra ngoài xem đánh nhau, miệng vừa phả ra khói trắng vừa chỉ huy nói: “Pháo Pháo! Đá chân trái! Ai vậy chứ! Cháu nên khua đấm! !”

Nếu như là mùa hạ, đồng chí Lâm Tịch sẽ cầm theo một cây kem mát lạnh ngồi dưới gốc cây hoặc là dùng mái hiên che nắng, rất nhàn nhã nói với đám nhóc con đang tay đá chân đấm dưới ánh nắng rừng rực: “Tốt tốt, ra quyền có lực, ha ha! Không tồi không tồi, aiz aiz, ai đánh thắng dì sẽ mua kem cho ăn! !”

Đương nhiên, nếu như là đánh nhau không có nguyên nhân không đại biểu cho chính nghĩa, người phụ nữ này cũng sẽ xuất hiện như vậy, không lỗi nào không vào, bất kể là lúc nào, bà nắm rõ những bí mật vụn vặt nhất trong đại viện, bà sẽ nói: “Bố mẹ các cháu không ném bỏ nổi con người này! Đám ức hiếp kẻ yếu tất cả chạy 50 vòng sân thể thao cho lão nương!”

Lâm Tịch ở trong mắt của đám cầm thú trong đại viện, là đặc biệt, là chính nghĩa, là rất có địa vị.

Giống như vậy, ở trong mắt Lục Hạo ——

Có một người mẹ như thế này, có thể nói là may mắn, nhưng bây giờ, cũng có thể nói là đau đầu.

Quản Tử và Liên Dịch hai người cười gian trá nắm tay đưa lên trên, hếch cằm lên với Lục Hạo, Lục Hạo nhướn mày lên, “Muốn làm gì!”

Ai da da, Lục Tử cậu không cần phải nghiêm túc như vậy! Chúng tôi đều qua được cậu không cần sợ, chúng tôi sẽ nhẹ nhàng thôi!”

Ngữ khí thiếu đòn loại này khiến Lục Hạo rất khó chịu, muốn đem khuôn mặt xinh đẹp còn hơn của con gái ở trước mặt này rạch nát hoặc là cầm đi hầm canh.

Lâm Tịch rất hài lòng gật đầu, vẫy vẫy tay với Đại Pháo, Đại Pháo lật đật khom eo điều chỉnh tướng mạo của một nô tài, thỉnh an lão phật gia đúng quy củ rồi với ươn thẳng eo dậy, hỏi một tiếng: “Lão đại người có gì chỉ thị?”

Lâm Tịch cười híp mắt dùng lòng bàn tay vỗ vào cơ hai múi của Đại Pháo nói: “Pháo Pháo cơ bắp đầy người cháu luyện tập không tồi! Hôm nào đưa cô gái nhỏ về cho dì xem nhé!”

Đại Pháo nghĩ đến phù dâu đứng bên cạnh cậu hôm nay, cười ngốc nghếch, “Sắp rồi! Sắp rồi!”

Thực ra, loại sự việc tử vi cũng không viết này cũng chỉ có anh chàng cơ bắp thần kinh ba tấc ba toác như thế này mới cảm thấy nhanh.

Lâm Tịch ừm một tiếng chỉ vào con trai mình nói: “Dì biết những năm này Lục Tiểu Hạo ức hiếp cháu, Pháo Pháo cháu yên tâm, hôm nay phóng tay thoải mái đi dì ủng hộ cháu!”

Lục Hạo thở dài ở trong lòng, mẹ à... rốt cuộc ai mới là con trai ruột của mẹ?

Lâm Tịch muốn nói đó là: Thực ra lão nương cũng chẳng dễ dàng gì, sinh được thằng con trai ưu tú như thế này từ nhỏ đến lớn chẳng có chuyện gì phiền lòng Lục Tiểu Hạo đến khóc lóc nhõng nhẽo với lão nương cũng chẳng có, thực sự là buồn bã bao nhiêu năm nay rồi, hôm nay, nhất định phải náo nhiệt một chút!

Sau đó, Lục Tiểu Hạo con hôm nay nhất định phải giống con người cho lão nương đó! ! !

Một kì vọng nhỏ bé của người mẹ này, Lâm Tịch cảm thấy đã sắp bị chính mình làm cảm động đến rơi nước mắt rồi.

Tông Chính Hạo Thần cảm thấy, dù sao thì hoàng thái hậu đã nói như vậy rồi, nếu còn không xuống tay tức là quá thiếu nể mặt.

Ôm lấy chiếc eo mềm mại của cô gái nhỏ nhà mình, Đồng Tiểu Điệp nhìn Tông Chính Hạo Thần cười, đã biết rồi, “Ông xã, liệu sau khi xảy ra chuyện chúng ta có bị báo thù không?”

Tông Chính Hạo Thần cúi đầu xuống nói một câu: “Xem anh đây.”

Thế là, một giây sau đó Lục Hạo muốn thề với trời sau này anh sẽ không chuyển một đồng tiền đầu tư nào nữa vào thành phố L!

Lục Ninh lên phía trước đập tay với Tông Chính Hạo Thần, hơn nữa khen ngợi nói: Hạo Tử anh thật sự là rất được đó! Tiểu Hồ Điệp chồng chị thật là đẹp trai!”

Bởi vì Tông Chính Hạo Thần nói: “Anh thích nhất là 18 kiểu sờ! Lục Tử cậu nghiêm túc như thế này sẽ không tức giận đâu nhỉ? Hay là cậu cảm thấy hôm nay rất không vui vẻ mới lật mặt? Ờ, lẽ nào cậu không muốn? Bọn tôi năm đó đều không sợ cậu có phải là đàn ông không?”

Lục Hạo muốn nói tôi đương nhiên là đàn ông, tôi không phải là đàn ông con trai tôi từ đâu chui ra chứ, từ trong đá nứt ra à? !!

Nhưng, lại thêm một giây nữa, Tông Chính Hạo Thần nói: “Lục Hạo cậu là đàn ông thì đừng có ghi hận chúng tôi ở trong lòng, chúng tôi vì cậu hôm nay trước trước sau sau sắp xếp bao nhiêu cậu cẩn thận nghĩ xem”

Vừa nói anh ta vừa vỗ vỗ vào cơ bắp rắn chắc của Đại Pháo nói: “Nhìn xem, Pháo Pháo của chúng ta cũng gầy đi rồi! !”

Trọng điểm trong lời nói này khiến đám cầm thú trong đại viện lần lượt gật đầu, Quân Tử kéo mở chiếc áo sơ mi đẹp đẽ của mình hét nói: “Nào nào nào, đều đến xem đi, em cũng gầy đi chỉ còn lại xương sườn Lục Tử anh là kẻ chủ nghĩa tư bản! !”

Liên Dịch giữ dưới cằm của Quân Tử nâng lên cẩn thận xem xét một lượt nói: “Gầy đi rồi, buổi tối chạm vào thấy lạ, Quân Tiểu Thiên hình như anh không còn xinh đẹp như trước đây khuôn mặt cũng sắp nhỏ hơn cả em, thật sự là chẳng thích đứng cùng với anh nữa!”

Quân Tử kẻ hát người bè với bà xã nhà mình, nhảy lên hét lớn: “Lục Tử cậu phải chịu trách nhiệm cho tôi! Tiểu Dịch nhà tôi không cần tôi nữa rồi đó! !”

Đã náo nhiệt như thế này rồi, Chiêm Nghiêm Minh người đàn ông không cam chịu chuyện bà xã của mình luôn đi khen người khác cũng đứng ra rồi, chỉ vào ngăn kéo nói: “Đem đồ vứt hết cả đi, dù sao sau này cũng không dùng đến nữa.”

Lục Ninh quay đầu cho một ánh mắt tán tỉnh, xông đến chỗ ngăn kéo đầu tiên.

Chiêm Nghiêm Minh thầm tự thưởng thức ánh mắt cô gái của mình cho, không ngừng hồi tưởng lại!

Nhưng mà, ngăn kéo mở ra, bên trong rất sạch sẽ.

Lục Ninh muộn màng phản ứng lại được... khốn! ! chẳng trách vừa rồi Lục Hạo anh lại nhường mở đường! ! Em đã biết không có đơn giản như vậy mà hóa ra là như thế này! !

Lâm Tịch hiếu kì xán đến nhìn một cái, nói rằng: “Ồ, dùng hết rồi? Nhanh như vậy!”

Câu nói này, chỉ có thể là thể hiện sự dũng mãnh của Lục Hạo, thế là, Lục Hạo cảm thấy, mẹ ơi, mẹ vẫn là mẹ ruột của con!

Đẩy đẩy gọng kính thói quen, Lục Hạo hăng hăng giọng, giọng nói thấp trầm mà lại thu hút được toàn bộ sự chú ý: “Trò chơi gì đó mọi người không cần nghĩ nữa, muốn nghe thì tìm chỗ ngồi xuống đi, nghe xong thì lập tức biến mất cho tôi.”

Sau đó, chỉ chỉ vào Đồng Tiểu Diệp cầm DV nói: “Tiểu Hồ Diệp em đến đây, chắc tay quay cho tốt, ờ, quay bà xã anh xinh đẹp một chút.”

Mọi người lần lượt giao lưu bằng ánh mắt, ý nghĩa là: Chuẩn bị xong rồi? Lục hồ ly làm gì mà làm? ! !

Lâm Tịch khe khẽ thở dài, aiz... đã biết đám nhóc con này làm không được mà, vẫn là để lão nương đích thân xuất mã!

Cần thiết, nhảy lên một cái, vào lúc này nếu không dậy được thì cũng chẳng thể dậy nổi nữa! ! ! Như vậy sẽ lãng phí trường hợp đặc biệt Tiểu Vinh Vinh cho bà ra ngoài gây náo nhiệt biết bao nhiêu! ! !

“Lục Tiểu Hạo lão nương chẳng thèm nghe cái thứ quỷ gì hết! ! Sờ 18 kiểu thực thực sự sự cho lão nương! ! Sờ thoải mái rồi lão nương mới đi nếu không con đừng mong nghĩ đến! ! !”

Lục Ninh dựa hơi mẹ cũng cáo giả oai hùm ở hiện trường, phụ họa theo: “Đúng đúng, không muốn không muốn, sờ! Mẹ nói muốn xem sờ!”

Thực ra có thể chinh được Lục Hạo là rất tốt, nhưng mà, trong lòng đám cầm thú ở hiện trường chỉ có một suy nghĩ, may quá, mình không có người mẹ và em gái như thế này!

Lục Hạo cười, cười với Lâm Tịch, anh nói: “Sẽ không khiến mẹ thất vọng.”

Lâm Tịch ngồi vững xuống dưới ghế, được thôi, thế lớn đã mất, những kẻ vô dụng này! ! !

Lục Ninh bỗng chốc liền rúc vào trong lòng của Chiêm Nghiêm Minh, yếu ớt nói: “Anh Tiểu Minh em rất sợ hãi!”

Chiêm Nghiêm Minh muốn nói, thần lực mạnh mẽ hăng hái lúc vừa rồi vì sao lại không thấy đâu nữa?

Hoàn cảnh ồn ào cuối cùng đã được cải thiện, Lương Ngữ Hình được Lục Hạo dắt tay đặt xuống bên giường, sau đó, toàn hiện trường im ắng đến mức rơi một cây kim cũng có thể nghe thấy, bởi vì, Lục Hạo quỳ một chân xuống.

Đại Pháo dụi dụi mắt lại dụi dụi mắt.

Tông Chính Hạo Thần mỉm cười cũng nắm tay cô gái nhỏ của mình.

Chiêm Nghiêm Minh cúi đầu nhìn bà xã nhà mình cảm thấy cầm thú này may mà anh làm ra được.

Chỉ có Quân Tử không nhịn được bạo phát ra: "... Khốn! ! ! !"

Liên Dịch rất nhanh chóng bịt kín miệng của anh ta lại, dùng miệng của mình.

Lúc này, Lâm Tịch cảm thấy, hôm nay đến sai rồi, sớm biết thì cùng đi ngủ với Tiểu Vinh Vinh còn hơn... hoặc là... nên để Tiểu Vinh Vinh cùng đến nhìn một chút học hỏi một chút! ! !

Loại ngưỡng mộ đổ kị này nếu là với con trai của mình, thì nên nuốt vào bụng thì tốt hơn.

Lục Hạo gỡ kính xuống, ngẩng đầu nhìn cô gái mình yêu thương, trong lòng cảm khái rất nhiều.

Lương Ngữ Hình nhìn ngó xung quanh và căng thẳng muốn kéo người đàn ông đang quỳ dưới đất lên, nhưng mà, trên đầu gối của người đàn ông này như lấp nam châm có lực hút mạnh.

Lục Hạo hơi nâng người lên một chút khẽ giọng nói: "Tuy đã đồng ý với em phải nói riêng, nhưng mà Tiểu Ngữ, hôm nay tình hình như thế này,

nếu như anh không làm chút gì đó đám cầm thú này sẽ không chịu đi, cho nên, em ầm ỨC một chút vậy, buổi tối anh lại tử tế bồi thường cho em.”

Hơi thở phả vào gò má, khuôn mặt vốn dĩ đã rất kiều diễm càng thêm tỏa sáng, Lương Ngữ Hình sờ sờ mặt của mình, ngốc nghếch nhìn Lục Hạo.

Lục Hạo cười, khẽ cào qua chóp mũi của cô, “Nghe cẩn thận, anh luyện rất lâu rồi.”

Lâm Tịch nhìn nhìn đám thanh niên xung quanh từng đôi từng đôi thân thân thiết thiết, rồi lại nhìn nhìn con trai mình đang quỳ dưới đất, thật sự cảm thấy, lão nương bây giờ mất tích có còn kịp không?

Duy nhất một mình Đại Pháo chưa kết hôn chưa có bạn gái lại cho rằng: Ừm, phải học tập thật tốt, sau này theo đuổi con gái có thể dùng! !

Thế là, trong lịch sử của đại viện thời gian giằng dụa lâu nhất lại là xảy ra với Lục Hạo 35 năm nay ở trong đại viện náo loạn không có gì không thể làm.

Cho nên nói... mĩ danh Lục hồ ly khiêu tổn đen tối không phải là bồng dưng mà có! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Lương Ngữ Hình cảm thấy, có thể không nói được không, vì sao mà vẫn chưa nghe thấy em đã muốn khóc rồi?

Lục Hạo lướt mắt một vòng, ý nghĩa là: Đám trẻ con, đều học theo tôi đây này!

Sau đó, chính là giống như một bức thư tình úa vàng, cũng giống như là ngày đông lạnh giá uống được một bát canh nóng đậm mùi vị cà chua, một thứ đồ của tình cảm, hiện lên sâu sắc vô hạn.

Lời nói của Lục Hạo, chậm rãi, mang theo sự trầm lắng và hứa hẹn vốn có của anh, bộ dạng chân thành, tình cảm dịu dàng.

Nội dung trên cuốn sổ bìa da vốn bị Lương Ngữ Hình tìm thấy kia, từng từ từng chữ, từng dấu chấm câu, trong lòng cô dường như cũng có một tiếng nói, cô đọc cùng Lục Hạo, hình miệng của Lục Hạo biến ảo, trái tim của Lương Ngữ Hình đột nhiên đập loạn, nước mắt trào ra ngoài, cặp mắt to to đỏ đỏ giống như mắt thỏ, chú thỏ xinh đẹp nhất trong mắt của Lục Hạo.

Tuy là, những điều được nói chẳng qua đều là tình và ái, tuy là, yêu đương chẳng qua cũng là giữa anh và em nhưng những điều này, chỉ có hai người chúng ta có thể cảm nhận được, giữa chúng ta, tình yêu bất biến.

Kết hôn, là đêm tình yêu biến thành tình thân, tình yêu của chúng ta, từ đây có quan hệ máu mủ, chúng ta sẽ biến thành người một nhà.

Người một nhà thật sự, mưa gió cùng vượt qua, khi trẻ tuổi, chúng ta cùng nhau cười, sau này già rồi, anh đỡ em, em dìu anh, trên thế giới này phẩm chất bình thường nhất cũng là chân quý nhất, là vĩnh hằng bất biến.

Chúng ta vĩnh hằng bất biến, cuộc đời này, trong kiếp sống này chúng ta có thể nắm chắc được, đều bất biến.

Đợi mái tóc dài của em bạc đi, đợi răng của anh rụng hết rồi, anh không sợ, bởi vì bên cạnh còn có em.

Ngày hôm nay, buổi động phòng không bình thường này, khiến người có mặt đã tìm thấy được người có thể cùng nhau bạc đầu tóc rụng răng long hai bên nắm chặt tay nhau, khoe miệng mang nụ cười, khiến người vẫn chưa tìm được người có thể trở thành người một nhà trong lòng mơ ước vô hạn, hôn nhân là một sự kiện tốt đẹp.

Lâm Tịch nắm hai tay vào nhau, thở ra một hơi, được thôi, như thế này được rồi, lão nương hôm nay cũng coi như nhìn thấy được Lục Tiểu Hạo có chút khá giống người rồi!

Đồng Tiểu Diệp lén lén lau nước mắt, được Tông Chính Hạo Thần đau lòng ôm vào trong lòng, Liên Dịch nhìn nhìn Quân Tử đang mặt kề mặt với mình, tâm trạng rất tốt hôn một cái sau đó thấy gò má của người đàn ông xinh đẹp đỏ hồng lên.

Đợi đến sau khi đám cầm thú của đại viện thu cờ nữ vương Lâm Tịch rút về, Lương Ngữ Hình ôm lấy cổ Lục Hạo, dính thật chặt lấy, đầu dụi vào có vẻ nhõng nhẽo, không nói, chỉ là không biết nên nói cảm ơn thế nào.

Lục Hạo khẽ cười, phủ người xuống khẽ rên: “Thật may mấy tên khốn nạn kia đi hết rồi, anh sắp nhịn không nổi nữa.”

Mặt của cô gái càng kiều diễm hơn, chẳng nói gì nữa, chủ động ngậm lấy vành tai của Lục Hạo.

Lục Heo híp mắt lại, cặp mắt vốn dĩ nhỏ dài kéo thành một đường chỉ, lông mày được phản chiếu trong đáy mắt, cánh tay đang ôm vòng lấy Lương Ngữ Hình của anh khẽ dùng lực, mang theo cô đổ rơi xuống chiếc giường cưới có chiếc chăn mềm mại có chữ hỷ đỏ lớn.

Độ đàn hồi của chiếc giường mới làm hai người hơi hơi nảy lên rồi lại rơi xuống, bảy năm trời, cuối cùng, người có tình cuối cùng thành người nhà rồi.

Lục Hạo duỗi tay ra tìm chiếc khóa kéo ở sau lưng của Lương Ngữ Hình, bờ môi Lương Ngữ Hình vẫn còn đang vắn vường ở sau tai của Lục Hạo, hai tay cởi khuy áo sơ mi.

“Tiểu Ngữ!” Lục Hạo than dài, nửa vui mừng, nửa thúc giục.

Lương Ngữ Hình nói: “Ông xã, em muốn sinh con cho anh nữa.”

Tuy rất đau, nhưng em không sợ.

Lục Hạo cảm thấy, cuộc đời này còn có ai sẽ cam tâm tình nguyện sinh con cho anh mà không yêu cầu gì chứ? ! Cuộc đời này anh chỉ sinh con với Lương Ngữ Hình em những người khác anh chẳng cần!

Thực sự đợi không kịp nữa rồi, vì ngày hôm nay đã chờ đợi quá lâu rồi, Lục Hạo thúc giục: “Tiểu Ngữ, tự mình cởi, nhanh chút!”

Lương Ngữ Hình cười, từ trên vùng eo của Lục Hạo quỳ ngồi dậy vén mái tóc dài ra cười, Lục Hạo biết anh gấp lắm rồi, cô gái này đặc ý, nhưng vậy thì sao chứ, anh không bận tâm! Lương Tiểu Ngữ em bây giờ cười vui vẻ đợi lát nữa đừng có giống như chú mèo nhỏ cào tường giơ móng vuốt với anh! ! !

Lòng bàn tay nóng hôi hổi từ váy thăm dò vào bên trong, hướng lên trên, không có bất cứ trở ngại nào vùn vụt trên bề mặt chiếc eo mềm nhỏ nhắn, hơi hơi dùng lực véo lấy, bản thân mình duỗi eo đưa đẩy, cọ xát từng chút từng chút, mặt nhin đến hơi đỏ lên, Lục Hạo gắng nhin nói: “Còn cười!”

Lương Ngữ Hình cười nói vui vẻ, nâng tay lên, khóa ở sau cổ bị kéo xuống loạt xoạt, lộ ra một bộ phận sau lưng trắng ngần, bên cạnh xương cột sống sâu sâu là xương bướm vô cùng xinh đẹp, rung động, các gân thịt cùng với động tác khiến toàn thân rung động.

Sau đó, áo váy phía trước bị Lục Hạo kéo ra, hỗn loạn, nửa kín nửa hở, chiếc dây đeo của nội y màu đỏ đậm, thắt chặt trái tim của Lục Hạo, anh dùng tay gỡ xuống, đầu vai tròn trịa trắng trẻo, cánh tay của cô gái vòng ra sau, một đường rãnh sâu sâu hiện ra, thuận theo cái phủ người của cô, dập dềnh, rơi xuống trước ngực của người đàn ông, cảm thấy được sự ấm nóng, thật tốt, cơ thể ấm nóng của hai người yêu nhau sưởi ấm cho đối phương, thật tốt.

Lục Hạo cảm thấy, cho nên nói, đàn ông chính là phải kết hôn! ! Tiểu Tiểu Hạo bố đến rồi! !

Lương Ngữ Hình hôn mắt của Lục Hạo giống như hôn Hào Tử, hướng xuống dưới, sau khi điểm qua chóp mũi, đến bên miệng, chỉ động tiến vào trong, đem lưỡi học theo thân kiêu sâu sâu nông nông mà Lục Hạo thích nhất, tay giữ chỗ eo cô của Lục Hạo càng lúc càng dùng lực, vừa hôn vừa nâng mông của cô gái lên chỉ một động tác cởi váy áo ra.

Lương Ngữ Hình bịt lấp mắt của Lục Hạo, di chuyển trên động mạch của anh, hơi thở mang theo sự ẩm ướt nóng hổi, còn có sự liếm mút nhẹ nhàng.

Lục Hạo nghĩ trong lòng, hôm nay anh tuy là khá mất mặt và rất buồn nôn một lần ở trước mặt đám cầm thú của đại viện, nhưng đáng lắm, cô gái của anh như thế này anh thật sự là thấy rất đáng! !

Vào lúc đó, Lương Ngữ Hình không biết nói chuyện, khi làm không phát ra âm thanh, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở, lúc thì nặng lúc thì nhẹ đến nghẹt thở, bây giờ, Lương Ngữ Hình bình thường rồi, ngồi ở trên thắt lưng của anh lắc lư, biết nghịch ngợm phát ra âm thanh, giọng nói của con gái, từ trước đến nay đều rất mê hoặc, rất cuốn hút.

Lục Hạo lật người một cái, đặt Lương Ngữ Hình đang quẩn lấy bừa bãi trên người anh xuống giường, đắp chăn lên.

Sau đó, đồng thời cũng tự đắp chăn cho mình, cởi bỏ khuy quần, đập mấy cái đệm đập bay chiếc quần chướng ngại vật xuống đất tốc độ chui vào trong chăn.

Trong chăn bông lạnh lạnh, cô gái sáng bóng giống như chú cá biển không có vảy, Lục Hạo chạm đến cô, cứ giống như là lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau, đêm hạ nóng bức đó, lần đầu tiên, có sự quan tâm chú ý, không ghét bỏ, cánh tay của cô gái này trắng trẻo chạm đến anh, thấy hơi lạnh lạnh, rất dễ chịu, thoải mái.

Lục Hạo đem mình chà lên đùi của Lương Ngữ Hình, một ngọn lửa nóng đâm cọ, vừa chà xát còn vừa nói: Cuối cùng không cần đeo bao rồi!

Lương Ngữ Hình vừa then vừa cảm thấy buồn cười, trong lòng bất giác nghĩ: Có phải là mỗi một người đàn ông đều như thế này không?

Đương nhiên, loại sự việc sẽ có người rất vui vẻ trả lời giải thích này, cứ coi như bạn ngại ngừng hỏi ra, Liên Dịch cũng sẽ rất chủ động nói cho bạn: “Chỉ cần là đàn ông, anh ta sẽ không thích đeo thứ đồ nhựa lên tiểu đê đê của mình!”

Đợi chẳng nổi quá lâu, Lục Hạo nôn nóng giống như là đứa trẻ, quá nóng lòng rồi, căn bản không muốn đợi, lại lần nữa thúc giục Lương Ngữ Hình nói: “Tiểu Ngữ, ước nhanh chút!”

Lương Ngữ Hình che mặt một tay đập “bốp” một phát vào vai của Lục Hạo, rất vang dội, bởi vì không mặc áo mới vang dội thế này.

Lục Hạo cười, hôn lên trên, “Xấu hổ à?”

Lương Ngữ Hình gật đầu, căn bản không dám bỏ tay ra nhìn Lục Hạo.

Cô biết, Lục Hạo bây giờ, nhất định rất đẹp trai, mắt liếc xéo, cười xấu xa, trên chiếc xương quai xanh rất sâu có yết hầu rõ ràng, tay của anh ấy, thuận theo eo của mình hướng xuống, thâm nhập vào trong, cầm lấy hơi hơi kéo lớp lông, khiến cho cô không chế không nổi yêu kiều ưm một tiếng.

Lục Hạo vẫn cười, nhả nài, giữa ngón tay gọt được một sợi dịch nóng, chậm chậm mơn man, dùng sự xoa nắn giống như xoa vuốt ngọc quý, bên tai là tiếng rên rĩ không kìm nén được của cô gái, nhỏ nhỏ dài dài nghe rất hay, phần thịt béo mũm mĩm bên dưới, dịch nóng càng lúc càng nhiều, tràn ra mắc vào giữa ngón tay.

Lục Hạo đem dịch nóng trên tay quệt lên bên đùi của Lương Ngữ Hình, kéo ra, đặt người đến đó, chạm ở cửa vào, ước * ước * trơn, hơi hơi chọc, đợi người con gái nằm bên dưới kia mở miệng.

Lương Ngữ Hình bị sự va chạm lúc mạnh lúc nhẹ kia khiêu khích không còn nhịn được nữa, run rẩy mở miệng nói: “Lục Hạo...”

Giọng nói yêu kiều mang theo sự khẩn cầu, bàn tay nhỏ còn nắm lấy bàn tay của Lục Hạo đang buông xuống bên cạnh cô.

Lục Hạo rất vui mừng, không thể diễn tả được bằng lời.

Bà xã của anh đã muốn rồi, vậy anh làm sao có thể không cho? ! !

Đầu phía trước rất gian nan chen vào, phía sau thì thông thẳng đến đáy, cô gái đột nhiên run rẩy một cái, phần eo hơi giật giật, trong miệng hô gọi rất hay.

Chỗ kia rất thoải mái vì không đeo bao nhựa! Lục Hạo điều chỉnh xong tư thế, bắt đầu từng cái từng cái, mỗi một cái đều rắn chắc, con đường chà qua đều ma sát đến bốc lửa tê dại, lan tỏa ra toàn thân, mỗi một lỗ chân lông đều mở hết cả.

Trong Lòng Lục Hạo lẩm bẩm: Anh kết hôn rồi đây là cô gái trong hộ khẩu của anh! !

Vui vẻ vô hạn, bởi vì Lương Ngữ Hình ân ân a a trợ hứng, Lục Hạo vẫn là kiên trì muốn đem gối ôm đệm ở sau eo của Lương Ngữ Hình bị ngăn lại, cô gái mặt đỏ au giống như chú khỉ trong phim hoạt hình của con trai, đôi mắt lớn lớn tròn tròn sáng giống như sắp nhỏ ra nước, cô nói: “Không cần, không cần”

Lục Hạo dỗ dành, “Dùng đi, Hạo Tử nói rất có tác dụng, Quản Tiểu Nhị nhà họ cũng dùng!”

Lương Ngữ Hình cầu Lục Hạo khe khẽ nói: “Không dùng cũng được, chúng... chúng ta lúc đó cũng không dùng.”

Trong nháy mắt, Lục Hạo được nhắc nhở, nhớ lại 1 lần đó, sau đó đập tay, đúng mà, anh không dùng, anh dùng mãi như thế này làm sao có thể còn phải nhờ vào đám đồ không tin cậy kia?!

Nhớ lại về tự thế của khi đó, số lần, trọng lượng, chuyện thần kì là, anh không quên mất một chút xíu nào, có điều, cô gái đầu óc mất tập trung khi đó bây giờ biến thành càng hợp khẩu vị hơn, càng khiến anh yêu đến phát cuồng lên.

Thử một miếng đào tươi ngon, trái đào trắng trắng căng căng run rẩy lắc lư, hiện ra một đường cong trắng trẻo, cơ thể lục hạo căng lại, tăng nhanh tốc độ.

“Ân... ân... ân, Lục Hạo!” Lương Ngữ Hình bị nhún đến nói không thành tiếng, tóm lấy cánh tay của Lục Hạo nhờ hỗ trợ hai chân cuộn lên eo của Lục Hạo. Lúc đó Lục Hạo còn muốn duỗi tay ra giúp cô để tránh việc đến cuối cùng cô mệt qua rơi xuống, còn cười cô: “Cô gái nhỏ thông minh!”

Bây giờ, cô cũng cuộn lên trên, chân vòng khóa lấy chân, chạm lên phần xương cụt của Lục Hạo, uyển chuyển như tiếng hót của vàng oanh, hơi thở không ngừng kích thích người đàn ông đang bán sức ở trên người.

Góc trán của Lục Hạo toát mồ hôi, trong lòng biết rất rõ ràng, được thôi, cô nàng đàn ông đó lại nói gì đó với cô gái của anh rồi! !

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Kết Thúc

Buổi sáng ngày thứ hai sau đêm tân hôn, trong phòng bếp là người đàn ông tinh thần sảng khoái, ư ử lăm bầm hâm nóng sữa trong nồi, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước róc rách, cô gái đang lau tóc đi chân đất bước ra ngoài, vừa khéo bị người đàn ông bưng sữa nóng đụng phải, một cánh tay giữ lấy eo ôm lại, người đàn ông đặt cốc sữa trong tay xuống sau đó lại vòng hai tay cuốn lấy eo của cô gái, hai người cùng nhau đổ xuống chiếc giường bừa bộn.

Ngày mùng 2 tháng 11, Lục Hạo cảm thấy bầu trời hôm nay rất khác, ừm, bắt đầu từ hôm nay anh đã là người có gia đình rồi! !

Những sợi tóc còn ướt của Lương Ngữ Hình lướt qua mặt của anh, Lục Hạo cười tóm lấy tay của cô đặt lên trước ngực, “Hôm nay chúng ta không ra khỏi cửa có được không?”

Lương Ngữ Hình lắc đầu, gò má bị nước nóng chùng đến ửng hồng, cầm cốc sữa ở đầu giường giữ trong lòng bàn tay, “Tối qua đã đồng ý phải đi đón con trai về.”

Được thôi, Lục Hạo mím môi, đối với cậu bé chưa lên tiểu học vừa trông mong có Tiểu Tiểu Hạo lại có chút tâm hồn yếu đuối, vẫn là phải đối xử tốt.

Đứng dậy, mặc quần áo thắt cà vạt, sau khi Lương Ngữ Hình uống xong giọt sữa cuối cùng thì quần lầy, rất dụi dàng nói một câu: “Ông xã, trời lạnh rồi, phải mặc nhiều một chút.”

Lục Hạo nhìn cô gái ở trước mặt, trong lòng cuộn trào một trận, nhìn đi nhìn đi, cô gái của anh biết quan tâm săn sóc như thế này đó, anh kết hôn rồi đã khác rồi! !

Nhưng mà, trên mặt vẫn bình tĩnh, “Ừm, em giúp anh chọn một chiếc.”

Dưới chiếc áo véc thẳng tắp mặc thêm vào một chiếc áo len ba lỗ, Lương Ngữ Hình nói: “Quà cưới.”

Lục Hạo duỗi tay ra sờ sờ, cảm giác mềm mại, cảm giác ấm áp đặc biệt của những sợi len có được từ lòng bàn tay chuyển đi, từ đây có thể thấy, hôm nay anh cần phải không khiêm tốn trước mặt các anh em một lần!

Người mới về đại viện rồi, đám cầm thú sớm đã đợi ở nhà Lục Hạo, ngồi xếp hàng tử tế bên cạnh Lâm Tịch nữ vương, Hạo Tử được ăn vận giống như những cậu bé trong phim Hàn ngồi trên đùi Lâm Tịch, chiếc chân ngắn lắc lắc lư lư, đếm ngón tay nhìn vào đồng hồ báo thức treo trên tường hỏi: “Vì sao bố mẹ lại ngủ lười?”

Lâm Tịch rất bình tĩnh dùng tay trái mái tóc kiểu ba bẫy thời thượng mà buổi sáng mình đích thân chải cho Hạo Tử, nói: “Sắp đến rồi, hôm qua bố mẹ cháu chắc chắn là mệt quá!”

Câu nói “mệt quá”, Hạo Tử nghe thấy chẳng có gì, nhưng mà những người trưởng thành ngồi đó lần lượt nghiêng mắt, không thể bỏ qua nụ cười căn bản là chẳng khép lại được trên khóe miệng Lâm Tịch.

Đồng chí Lục Quang Vinh từ trong bếp đi ra dạn dò nói với đám cầm thú: “Buổi trưa tất cả ở lại ăn cơm nhé!”

Lâm Tịch vẫy tay với ông xã: “Mau đến ngồi xuống, sắp sửa đến rồi.”

Lời vừa buông ra, thì nghe thấy tiếng của động cơ ô tô, chẳng mấy chốc, Lục Hạo dắt tay cô dâu mới vào cửa.

Hạo Tử nhìn thấy bố mẹ hấp tấp tuột xuống khỏi chân của bà nội bịch bịch chạy qua đó, chiếc bụng nhỏ tròn vo vo lật đật lật đật, giống như một quả bóng bowling, được Lục Hạo đón lấy vững chắc.

“Bố ơi!” Tiếng gọi trong sáng có lực, Lục Hạo cảm thấy, trong đại viện này buổi sáng khi các binh sĩ tập luyện con trai có phải con cũng học hết gọi không?

“Aiz! Con trai!” Lục Hạo đáp lại, hôn lên chiếc má non mềm thơm phức của Hạo Tử, “Xoa thứ gì mà thơm thế này?”

“Bà nội mua cho năm thơm!” Cậu nhóc trong lòng nũng nịu xoa xoa má mình, lại dụi dụi vào mặt của Lục Hạo, “Bố ơi, chia cho bố một chút!”

Lương Ngữ Hình đợi ở phía sau, trong lòng nghĩ, con trai, khi nào thì con có thể nhớ được vẫn còn có người mẹ là mẹ đây vậy?

Bất lực, trao đổi bằng ánh mắt với Đồng Tiểu Diệp ở cách cô gần nhất, Đồng Tiểu Diệp gật đầu, Đồng Đồng nhà mình cũng thích bố đó!

Có người đồng cảm, Lương Ngữ Hình lướt qua chỗ hai bố con đang dựa dẫm ôm ấp nhau kia, đi đến gần bên cạnh Lâm Tịch, cất tiếng gọi: “Mẹ.”

Sau đó, “Bố.”

Lục Quang Vinh ở đó gỡ tạp dề, nghe con dâu dịu dàng gọi một tiếng trong lòng càng thấy tốt hơn, đúng mà, chẳng dễ dàng gì lấy được về nhà

đương nhiên tốt! Ninh Tử thì trước nay chưa từng ngoan ngoãn như thế này!

Lục Ninh gọi lớn một tiếng “Chị dâu!”

Tiếp đó, đám cầm thú trong đại viện chỉ có thể tùy vào vai vế gọi người.

—— “Chị dâu!!”

Lục Hạo rất hài lòng, một tay ôm lấy con trai béo một tay khác đẩy đẩy gọng kính, tâm trạng rất tốt nhìn thị trường thành phố L gì đó, tổng giám đốc tập đoàn Tử Kim trong nhà toàn là vàng hàng ngày có mấy trăm triệu đổ vào tài khoản, lính đặc chủng từng bắt được bao nhiêu tên đầu sỏ kho súng trong nhà có bao nhiêu súng ống bản hạn chế, người đàn ông cơ bắp cơ bắp mạnh mẽ như vậy nhưng lại không có bạn gái muốn theo... ngồi dưới thấp, ừm rất tốt, đều phải gọi cô gái của anh một tiếng chị dâu có phải không! !

Lương Ngữ Hình hơi hơi đỏ mặt, “Gọi tên của tôi là được!”

Điều này... đám cầm thú trong đại viện lần lượt quay đầu nhìn người, đương nhiên, người được nhìn này ngoại trừ Lục Hạo ra thì còn có ai!

Lục Hạo cũng không nói gì, mím mím môi, kính mắt phản ra một mảng ánh sáng trắng mờ lung.

Được rồi, mọi người đã biết rồi, cái người ôm tiểu tử béo mặc áo len đôi kiểu bố con với con trai của mình kia chẳng hề biết khiêm tốn chút nào hơn nữa Lục hồ ly vô cùng đen tối không thể nào cho phép được! !

Hạo Tử kéo cổ áo của Lục Hạo cười khanh khách, cũng cười chẳng hiểu gì cụ thể, nhưng nụ cười rất vui vẻ, Lục Hạo kéo kéo tai của con trai nói: “Con trai, con tên là gì?”

“Hạo Tử! !”

“Còn gì nữa?”

“Lục Hạo!”

“Đó là tên của bố.”

“Là tên của Hạo Tử! !”

“Bố mẹ kết hôn rồi, chúng ta không thể dùng chung một cái tên nữa bảo bối à!”

“...” Được rồi, cậu nhóc vốn dĩ rất vui vẻ cũng không cười nữa, cụp đầu xuống phía trước chiếc bụng tròn, lông mi dài dài rủ xuống, chiếc miệng chu ra.

Lục Ninh thấy đau lòng, nhanh chóng bước đến đón lấy người, nhưng một giây sau đó lại bởi vì quá nặng nhanh chóng đặt vào trong lòng Chiêm Nghiêm Minh và miệng cũng hung dữ nói: “Không được như thế này!”

Đúng mà, vừa mới bị ép tiếp nạp một cái đuôi nhỏ vẫn chưa được sinh ra đã có mỹ danh là Tiểu Tiểu Hạo, bây giờ lại sắp bị ép đi đổi mất cái tên mình đã dùng 7 năm trời... như thế này làm sao có thể bảo người ta không đau lòng chứ! ! !

Lương Ngữ Hình cũng không đón lấy con trai từ trong tay Chiêm Nghiêm Minh, bởi vì cô biết mình không ôm được nổi bao lâu, cứ đặt ở trong lòng của người em rể cao lớn thì ổn thỏa hơn, sau đó, xoa xoa mái tóc được chải kiểu ba bẩy rất gọn gàng của con trai nói: “Bố đã nghĩ ra một cái

tên rất hay cho chúng ta, ừm, mẹ cảm thấy, còn hay hơn cả cái tên gốc kia, con trai, có muốn thử một chút không?”

Được thôi, dù sao đối với mẹ mà nói đổi tên cũng dễ dàng giống như thử quần áo vậy, cậu bạn nhỏ Hạo Tử còn có thể nói gì? Cậu trước nay đều là em bé hiểu chuyện lại ngoan ngoãn mà! !

Khe khẽ gật gật đầu, nói: “Được.”

Sau đó, ngoan ngoãn như thế này, khen thưởng là cần thiết, Lục Hạo nói: “Bố đưa con đi đến chỗ hay!”

Thế là đồng chí Lâm Tịch đổi sang bộ đồ mặc ra ngoài, khoác tay ông xã, đi dẫn đầu tiên.

Chiêm Nghiêm Minh đem trả lại con trai cho Lục Hạo tự ôm, vòng tay ra dắt Lục Ninh, vừa gọi điện thoại giải quyết chút việc.

Lục Hạo chỉnh sửa chiếc áo sơ mi ở phần cổ áo của con trai một chút, nói một câu: “Thật đẹp trai!”

Vẫn là không có nụ cười, Hạo Tử lạnh nhạt quay đầu, nằm bò lên chiếc vai rộng lớn của bố, hai cánh tay béo nhỏ bám vào cũng rất uể oải.

Lương Ngữ Hình cảm thấy không biết nên làm thế nào lắm, khi cô còn nhỏ chưa từng đổi tên, không thể tưởng tượng ra được tâm trạng của con trai bây giờ, có phải là... không thoải mái giống như bị cướp mất đồ chơi không?

Trước khi ra ngoài, Lục Hạo nói với đám cầm thú vừa sáng sớm đã đến hóng chuyện này: “Tụ họp gia đình, mọi người ai về nhà lấy đừng có bám theo anh, ờ, còn cả Pháo Pháo cậu đừng có điếu qua điếu lại trước mặt

anh nữa, anh cũng ớn lạnh cậu là kẻ độc thân già cả ngày lớn vớn với bọn anh!”

Đại Pháo bị đã kích rồi, rất yếu ớt lùi ra sau hơn nữa tâm trạng rầu rĩ, nhưng Lục Ninh đi ngay phía sau đá mạnh một cái miệng lẩm bẩm một câu: “Bây giờ chị nhìn thấy lão già độc thân là chị buồn nôn!”

Sau đó, cười gian xảo nhìn vào mắt của Lục Hạo: “Anh trai~ đúng không ~ ạ”

Lục Hạo chẳng đếm xỉa, “Món nợ tối qua chúng ta từ từ tính, em là e gái ruột của anh thì không cần tính toán nhiều như vậy.”

Ý nghĩa của câu nói này, anh không thể tính toán với các anh em thì chứng tỏ anh không đủ phóng khoáng, Ninh Tử em là em gái ruột của anh anh cũng sẽ không cần cân nhắc đến vấn đề có phóng khoáng hay không gì đó!

Lục Ninh sợ hãi run rẩy! Vui mặt vào trong lòng Chiêm Nghiêm Minh không ra nữa.

Lúc này, Đồng Tiểu Diệp nhìn thấy đã sắp bị gạt bỏ liền giơ tay lên, ngọt ngào nói: “Anh Lục Tử em cùng đi có được không ạ? Buổi trưa ăn gì vậy? Vừa rồi bác Lục nói muốn bọn em ở lại buổi trưa cùng nhau ăn cơm!”

Tông Chính Hạo Thần kéo tay cô gái của mình lại, “Hôm qua chúng ta cũng nói không ít lời, cho nên bây giờ vẫn là đừng có đến gần Lục Hạo thì tốt hơn.”

Quản Tử đi ở sau cùng xì một tiếng: “Tôi cứ đi cùng cậu muốn làm thế nào? Đến đánh tôi à, đến đi! Đánh vào mặt của tôi Tiểu Dịch nhà tôi sẽ không tha cho cậu! !”

Thế là cuối cùng, cả đám vẫn lật lật lật lật đi theo hết, trạm đầu tiên, đổi tên cho Hạo Tử.

Phòng làm việc vốn dĩ cũng không nhỏ lúc này thì rõ ràng là phải hơi chen chúc rồi, hơn nữa đứng ở bên trong này đều là những nhân vật lớn!

Lục Hạo rồng bay phượng múa viết xuống mấy chữ, Hạo Tử cầm lên nhìn nhìn, đọc không hiểu, khó quá, nhìn sang phía mẹ, Lương Ngữ Hình mỉm cười, “Có thích không?”

Không có câu trả lời, Hạo Tử tiếp tục cảm xúc sa sút.

Sau đó, trạm thứ 2, cần thiết, chỗ đồng thời có thể khiến con trai và Đồng Tiểu Diệp vui mừng.

Lục Hạo xoa cằm ôm lấy Lương Ngữ Hình, nghe cô gái của mình đang tán thưởng ở bên tai: “Ông xã vẫn là anh thông minh!”

Đương nhiên, anh đương nhiên thông minh, con trai anh giận rồi chút xíu làm sao anh có thể không xử trí được chứ!

Nhưng mà, vẫn cần phải nói một chút lời sến: “Bà xã em cũng rất tuyệt, áo len đan rất đẹp!”

Lâm Tịch cũng cảm thấy cần biểu hiện một chút, lén lén nói với Lục Quang Vinh: “Vinh Vinh à, em cũng học đan áo len cho anh nhé!”

Lục Quang Vinh đang suy nghĩ xem, phải biểu đạt thế nào mới không làm tổn thương đến trái tim hiền lành của tiểu lão thái thái căn bản không có chút năng khiếu làm thủ công gì cả, cuộc đời này đến rau cũng chưa từng xào qua nhưng trước nay chưa từng bỏ cuộc?

Bên cạnh khu trò chơi của tiệm Mcdonal bị chiếm lĩnh trận địa, một đám đông người náo nhiệt ồn ào.

Trên khuôn mặt béo tròn của Hạo Tử lại xuất hiện nụ cười đáng yêu, vẫy tay với Lục Hạo lớn tiếng gọi: “Bố ơi mau đến đây, cùng ngồi với Hạo Tử đi mà!”

Cho nên nói, trái tim của trẻ con là đơn thuần chân thật nhất, bị cướp tên rồi ăn một bữa Mcdonal đã đẹp yên ngoại trừ trẻ con ra chắc là cũng sẽ không còn có người khác nữa.

Lương Ngữ Hình cảm thấy, con trai à mẹ con đứng ở bên cạnh bố con vì sao không cùng gọi một tiếng chứ? ! !

Đồng Tiểu Diệp đồng thời xuất hiện ở trước mặt cậu con trai béo tròn bị bỏ qua, cảm xúc dâng trào, cô vì muốn bỏ đi danh hiệu “bà mẹ bò sữa” đã kiên trì rất lâu rồi chưa ăn Hamburger, lần này quang minh chính đại, “Ngày Hạo Tử đổi tên mọi người dù sao cũng phải đến chúc mừng một chút chứ! !”

Tông Chính Hạo Thần nhìn cô gái nhỏ của mình tươi tắn vui mừng, thực sự là cảm thấy, ăn Mcdonal đã vui mừng như thế này rồi?

Đại Pháo co rúm lại ở một góc khuất lắc đầu, “Cơ bắp của em không cho phép em như thế này, em khiên quyết không ăn! !”

Sau đó, Ninh Tử cô là đồ khốn nạn vì sao muốn đưa tôi đến! !

Lục Ninh dựa vào Chiêm Nghiêm Minh nhét từng miếng từng miếng bánh đã được tưới xong tương ớt vào miệng, rất khinh miệt nhìn Đại Pháo một cái nói với Chiêm Nghiêm Minh: “Anh Tiểu Minh, Đại Pháo ngườm em! !”

Chiêm Nghiêm Minh lạnh mặt ngườm trả Đại Pháo một cái sau đó dịu giọng dỗ dành Lục Ninh: “Chúng ta không thèm để ý đến cậu ta, cậu ta đã rất đáng thương không có ai muốn rồi.”

Quản Tử đập bàn quát lớn: “Lục Tinh Phàn! Ở chỗ nào!”

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử đáng thương căn bản không biết tên của mình rốt cuộc là gì vẫn còn mừng hớn hở nhồm nhoàm nhồm nhoàm gặm cánh gà cay cần thận liếm đầu ngón tay béo mồm của mình hoàn toàn không quan tâm xem chú Quản Tử của cậu đang nói gì.

“A ha ha ha!” Quản Tử cười lớn, “Cái gì chứ, Lục Tử cậu... a ha ha ha! !”

Lục Hạo xoa xoa đầu con trai nói: “Lục Tinh Phàn, tên xinh đẹp bất nam bất nữ đó đang gọi con.”

Hạo Tử lúc này mới ngẩng đầu lên, “Bố ơi, bố đang nói chuyện với con sao?”

Lục Hạo gật đầu, “Có thích không? Tên mới của con.”

Hạo Tử nghiêng đầu nghĩ ngẫm, “Vậy sau này Tiểu Tiểu Hạo phải gọi là gì?”

Lục Hạo nước mắt tràn trề, đây chính là con trai của anh đó! Nhìn xem, tuổi còn nhỏ tí đã hiểu chuyện như thế này thật đặc biệt thật đặc biệt!

“Ừm, cái này thì phải xem tương lai Tiểu Tiểu Hạo là con trai hay là con gái mới quyết định.” Lục Hạo giải thích, lặp lại một lượt: “Lục Tinh Phàn, sau này chính là tên của con, không được quên đó, hôm nay bố đã đưa con đi ăn Mcdonal.”

Hạo Tử gật đầu, “Nhớ kĩ rồi, Hạo Tử tên là Lục Tinh Phàn!”

Đồng thời, bịch bịch bịch lao lên người Quản Tử: “Cháu ở đâu cháu tên là Lục Tinh Phàn! !”

... Không khống chế tốt âm lượng quá lớn, Quản Tử cảm thấy mình ù tai rồi...

Cuộc đời này của chúng ta, vui vẻ, đau buồn, thất bại, nhẫn nại, chua, cay, mặn, ngọt, chỉ bởi vì bên cạnh có người đồng hành, mới có thể cấn răng vượt qua.

Người thân, bạn bè, người yêu, không thể thiếu thứ nào.

Mong muốn có gia đình, một gia đình có bố mẹ anh em người yêu.

Chính là như vậy, có người đồng hành, thì mới không cô đơn, thế giới này, mới đẹp đẽ ấm áp như vậy.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sự Phẫn Nộ Của Hạo Tử

Đối với một cậu bạn nhỏ vẫn còn chưa đi học tiểu học, đối với một cậu bạn nhỏ được bà nội giống như nữ vương trong gia đình nuôi dưỡng đến béo trắng, đối với cậu bạn nhỏ lớn đến 6 tuổi rồi bị ông bố đen tối dùng một bữa cánh gà cay Mcdonal để dụ đổi tên, Hạo Tử muốn nói... hu hu hu bố là đồ xấu xa! ! !

Lục Tinh Phàn, tên mới của cậu bạn nhỏ Hạo Tử.

Khi cậu bạn nhỏ Lục Tinh Phàn cuối cùng đã thích ứng được với cái tên mới của mình và nói cho cô bạn gái nhỏ Tiểu Mễ: “Mễ Mễ, tên mới của anh em phải nhớ đó, là bố anh đặt cho anh!”

Cô bé Tiểu Mễ hỏi cậu bạn nhỏ béo tròn: “Anh có biết tên của mình viết như thế nào không? Hôm qua bố em đã dạy em viết tên rồi, em viết rất đẹp đó!”

Thế là, cậu bạn nhỏ Lục Tinh Phàn cúi đầu xuống, hai tay để trên chiếc bụng béo tròn của mình nghĩ ngẫm, thật sự là... không biết viết...

Loại sự việc mất thể diện ở trước mặt cô gái của mình như thế này thân làm người đàn ông của nhà lão Lục thì tuyệt đối sẽ không cho phép để xảy ra lần thứ 2, cậu bạn nhỏ Lục Tinh Phàn lật đật lật đật chạy về nhà ôm lấy đùi của bố mình giọng lạnh lạnh nói: “Bố ơi! Lục Tinh Phàn viết thế nào!!!”

Lục Hạo cảm thấy vui mừng, nhìn xem, con trai anh hiếu học cầu tiến chưa này! !

Ôm cậu nhóc béo lên cân đo một chút, cố giấu đi việc muốn chau mày lại, thực ra Lục Hạo muốn nói, con trai à, nếu như con khôi phục lại vóc dáng ban đầu kia bạn gái con cũng sẽ không có tâm tư để quản xem con tên là gì rồi, cứ coi như con không có tên cô bé cũng sẽ không bận tâm đâu, cho nên nói, đàn ông ấy à, vóc dáng cũng rất quan trọng!

Nhưng, loại sự việc đàn ông có thể không có mặt đẹp nhất định có cơ bắp này Lục Hạo không nhẫn tâm đả kích bảo bối nhà anh, chỉ có thể ôm con trai vào thư phòng, để cậu nhóc ngồi trên đùi anh, từng nét từng nét viết ra ba chữ “Lục Tinh Phàn”.

Lúc mới đầu, cậu bạn nhỏ vẫn luôn lạc quan vui tươi vẫn còn có tinh thần ngút trời, bàn tay nhỏ mũm mĩm thật cầm chiếc bút máy viết chữ, chiếc miệng đỏ mọng mím chặt lại, vẽ được đúng chữ “lục” ở trong ô vuông.

Loại ô kẻ chữ điền khi còn nhỏ luyện chữ ai cũng đều dùng qua, Lục Hạo cười nhìn con trai đang đấu tranh với ô vuông chữ điền, làm sao để không bị chồm ra ngoài.

Sau đó, cậu bạn nhỏ vẫn luôn lạc quan vui tươi nóng giận rồi, bực mình ấn mạnh lực bút hung dữ miết xuống ô chữ điền, tờ giấy bị vạch rách ra.

Cậu nhóc xoay cổ lại nhìn bố, Lục Hạo đẩy đẩy gọng kính, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ cả con trai, thuận nét vẽ, hướng dẫn Hạo Tử mô phỏng một lượt ba chữ “Lục Tinh Phàn”.

Trong quá trình này, trong lòng cậu bạn nhỏ Hạo Tử cảm thấy, vì sao lại nhiều ngang ngang nhiều số số như vậy? Tên của Tiểu Mễ cũng như thế này sao?

Liên hỏi luôn điều này một chút, Lục Hạo thuật tay lại cầm tay của con trai viết ra hai chữ “Tiểu Mễ”.

Hai giây sau, cậu con trai vẫn luôn phóng khoáng của anh lại gào to lên nói: “Á á á vì sao tên của Tiểu Mễ lại ít ngang ngang số số như vậy! ! !”

Trẻ con là như vậy, vẫn chưa có tính toán về tiền bạc và danh lợi, trước mắt, chỉ tính toán những loại sự việc nông cạn kiểu như tên người khác dễ viết hơn tên của mình.

Lục Hạo chống trán, con trai gần đây có phải là con bị mẹ con đưa đến nhà Quán tiểu nhị quá nhiều không mà sao miệng nói ra toàn là giọng điệu bất nam bất nữ vậy.

Quản Tử lúc này đang ôm bà xã nhà mình thế này thế nọ thế kia, anh ta gần đây rất ngoan cho nên được bà xã cho ở bên trên một lần, dù sao cũng phải biểu hiện tốt có phải không! ! Đột nhiên liền cảm thấy hoa... cục chặt lại giống như ở nơi xa đặc tội với người nào đó muốn tìm đến anh ta báo thù, chỉ đành rúc vào trong lòng Liên Dịch cầu xin an ủi cầu xin vỗ về cầu xin quấy... rồi.

Đương nhiên, Lục Hạo cảm thấy, Quán tiểu nhị cần anh đến đánh một trận.

Nhưng cậu bạn nhỏ Hạo Tử buồn bực, bàn tay nhỏ nắm thành một nắm đấm thật tròn béo chống lên chiếc cằm béo mồm của mình ngẩng đầu lên hỏi Lục Hạo: “Bố ơi, ô vuông không chứa hết nổi có thể viết ra bên ngoài không?”

Lục Hạo bị câu hỏi đáng yêu của con trai đáng yêu nhà mình chọc cười, “Bạn gái con sẽ cười con.”

Như thế này, cậu bạn nhỏ Hạo Tử thân là nam tử hán chỉ đành tiếp tục chiến đấu với ba chữ “Lục Tinh Phàn”, cậu còn dự định viết tên của mình ra thật đẹp để cầm đến cho Tiểu Mễ xem để được lời khen ngợi của cô bé nữa!

Lục Hạo nhin cười đặt con trai xuống, để cậu bé tự ngồi trước bàn luyện viết, anh lui ra ngoài đóng cửa thư phòng lại, một tay ôm lấy bà xã đang gấp quần áo, lúc này mới dám cười thành tiếng.

Tiếng cười mang theo hơi ấm phả vào cổ của Lương Ngữ Hình, Lương Ngữ Hình rụt cổ lại tránh nhưng lại bị ôm càng chặt hơn, chỉ đành nhõng nhẽo nói: “Ai bảo anh muốn đổi sang cái tên này cho con trai! !”

Lục Hạo híp mắt lại mặt đen tối nói: “Ai bảo em lại đem tên của anh đặt cho người đàn ông khác! !”

“...” Lương Ngữ Hình câm nín, mắt trừng lên rất to, bị tắc nghẹn.

Lục Hạo lại cười, anh bắt đầu thích nhìn biểu cảm hoàn toàn ** của cô gái của mình như thế này, trước đây chưa từng có, thời gian xa cách mang đến cho tình cảm một ánh sáng khác, bây giờ, bùng nổ ra vẻ rực rỡ khác hẳn.

Đối với loại người đàn ông ngay đến con trai mình cũng có thể đổ kị, Lương Ngữ Hình cắn cắn môi, cúi đầu tiếp tục gấp quần áo.

Đúng vậy, là em lấy tên của anh đặt cho con trai, vậy thì sao chứ! ! Lục Hạo anh nhất định cứ phải luôn nhắc nhở em rằng em rất cuộc yêu anh nhiều thế nào không rời xa anh nhiều thế nào như thế này sao? ! ! Giữ chút thể diện cho em có được không! !

Cho nên nói, loại con gái ngoan ngoãn giống như Lương Ngữ Hình thế này sau khi kết hôn thường xuyên gần gũi bên cạnh Liên Dịch là vô cùng có nguyên nhân, Lương Ngữ Hình làm thế nào cũng không ngờ được rằng, người đàn ông mà mình yêu kia lại có tâm tính trẻ con như vậy... quả nhiên, như Liên Dịch nói, đàn ông mãi mãi đều không trưởng thành được! Ủm, IQ của luật sư đều rất lợi hại mà!

Nhưng, chỗ tốt của việc gần gũi bên cạnh Liên Dịch không chỉ là có thể rèn luyện da mặt của mình, con người Liên Dịch rất tốt, biết thuật... chế ngự chồng ở trong phòng!

Lục Hạo chỉ thấy Lương Ngữ Hình cố gắng để không đỏ mặt quay người lại, “Ông xã ~ em yêu anh.”

Lục Hạo lúc đầu là ngẩn ra, tiếp đó lập tức quyết định phải cho bà xã đáng yêu như thế này của anh một nụ hôn sâu, nhưng bị ngăn lại, cô gái xinh đẹp đó đem chồng quần áo xếp trong tay nhét vào trong tay anh nói: “Một rồi, anh xếp đi có được không?”

Biểu cảm đó, hình dung thế nào nhỉ? Ủm, không nhẽo!

Còn có gì không được chứ? Căn bản là chẳng có gì không được! !

Thế là, đường đường là lãnh đạo ngành dầu khí của quốc gia, tung hoành bá bạo 35 năm trong đại viện, anh hơi hơi nhú mày lại, các loại như cái gì mà trẻ tuổi là thị trưởng đại nhân, người đàn ông xinh đẹp trong nhà có nhà vợ mở mỏ khai thác vàng, người đàn ông toàn cơ bắp không có đầu óc, tất cả đều xuống nước run rẩy với đồng chí Lục Hạo đen tối, căn bản không có ý thức được rằng bản thân mình bị bà xã thu phục rồi, bị thu phục không mất chút sức nào còn vui vẻ gấp quần áo nữa chứ.

Lương Ngữ Hình quay người rời đi, trong lòng đặc ý, xem anh cứ lấy xem ra trêu cười đi, phạt anh gấp quần áo! ! !

Lương Ngữ Hình rảnh rồi đi vào trong thư phòng, nhìn thấy con trai béo trắng đang chau mày lại chu miệng lên vẻ mặt rất phẫn đấu, cũng bịt miệng cười, thật là... con trai sao con lại đáng yêu thế này!

Lương Ngữ Hình lúc này thể nghiệm được sâu sắc dụng ý của việc ông xã đặt cho con trai cái tên như vậy, nhìn xem, bộ dạng như thế này của cậu nhóc thật sự là khiến người ta quá thoải mái.

Còn nữa, con trai con vừa mới bắt đầu đã xử lý được chữ khó viết như thế này sau này còn có gì không xử lý được chứ?

Nhưng mà, cậu bạn nhỏ Lục Tinh Phàn dù sao cũng chỉ là đứa trẻ 6 tuổi, cậu tuy lòng đầy nhiệt huyết, nhưng hiện thực lại quá tàn nhẫn, lòng tự tôn của cậu bé chịu sự đả kích nghiêm trọng, vút cái ném bút máy đi... khóc!

Lục Hạo nghe thấy tiếng khóc đi đến, ôm lấy vai của bà xã tựa vào, nhìn cậu bé khóc lóc kêu gào, cùng với bà xã hai người cười vô tâm.

Chỉ có trước mặt người nhà, mới có thể cười như thế này.

Hạo Tử từ trên ghế bò xuống, lật đật chạy đến mỗi tay ôm chân của một người dụi dụi đầu vào, “hu hu hu, khó viết quá, Hạo Tử viết không đẹp làm thế nào đây, Tiểu Mễ không thích con làm thế nào đây! ! Hu hu hu...”

**

Sự việc này, mãi cho đến sau khi cậu bạn nhỏ Hạo Tử đeo chiếc khăn quàng đỏ quang vinh trở thành một đội viên thiếu niên tiên phong vẫn còn nhớ đến, hơn nữa sau này trong vô số bài thi và khi thay đổi vở viết vở bài tập thì càng oán thán vô hạn –

“Bố! ! ! Xấu xa xấu xa xấu xa! ! ! !”

Lục Hạo ngồi xổm xuống nói với con trai vóc dáng đã lớn lên rất cao rồi: “Sau này tên của Tiểu Tiểu Hạo sẽ còn khó hơn của con có được không?”

Theo như Lục Hạo thấy, đây là đề nghị có mê lực biết bao! Nhìn thấy người khác càng khổ sở hơn bạn lẽ nào không sáng khoái sao?

Nhưng, sự thực chứng minh, trên thế giới này, tuy huyết thống rất thần kì, nhưng con trai của Lục Hạo lại không di truyền được gen đen tối của Lục Hạo.

Cậu bạn nhỏ Hạo Tử sờ sờ chiếc khăn quàng đỏ của mình, căn bản là chẳng cần cân nhắc nói luôn: “Không được! ! Tiểu Tiểu hạo không thể chịu khổ! ~ !”

Đầu tiên, bố đổi cho con cái tên hơi hơi phức tạp một chút, con trai con đã cảm thấy đây là chịu khổ rồi bố thật chẳng biết làm thế nào, con có cần phải hưởng thụ một chút cái gì mới gọi là chịu khổ thực sự không? Nghỉ hè và nghỉ đông đưa con đến chỗ huấn luyện lính đặc chủng của ông Quán để huấn luyện có được không?

Sau đó, anh quyết định xem Tiểu Tiểu Hạo rốt cuộc phải gọi là gì, con trai con vẫn nên lo lắng cho bản thân mình trước đi!

Cuối cùng, con trai con có lòng yêu thương anh em như thế này bố quyết định sẽ thưởng cho con, ừm, ăn Mcdonal.

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chưa Từng Bị Vượt Qua

Trên thế giới này có việc gì có thể khiến Lục Hạo người đàn ông mạnh mẽ như thế này cảm thấy tim đập nhanh? Trên thế giới này ngoài trừ Lương Ngữ Hình ra có cô gái nào có thể khiến Lục Hạo người đàn ông mạnh mẽ như thế này cảm thấy tim đập nhanh? Trên thế giới này còn lại sự việc cần phải nỗ lực nào có thể khiến Lục Hạo người đàn ông mạnh mẽ như thế này cảm thấy tim đập nhanh?

Đúng vậy! Không hề sai! Chính là như thế này!

Lương Ngữ Hình tròn mắt lên rất to nhìn người đàn ông nhảy nhót khắp trong phòng cảm thấy thật thần kì, cúi đầu lại nhìn nhìn người đàn ông nhỏ ôm lấy đùi của mình cẩn thận xán đến nhẹ nhàng kề gần vào trong bụng mình, càng cảm thấy thần kì hơn.

Hóa ra, khi anh nghe thấy tin tức này, lại vui mừng đến như vậy.

Hóa ra, bây giờ em mới biết sự sai lầm lúc đó, cảm giác tiếc nuối lại chua xót như thế này.

Hóa ra, anh còn yêu em nhiều hơn cả trong tưởng tượng của em.

Hạo Tử nhíu mày lại bàn tay nhỏ hơi hơi do dự duỗi ra, nhẹ nhàng xoa xoa lên bụng của Lương Ngữ Hình nói: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm, con đã chuẩn bị xong rồi.”

Không sao, thật sự là chuẩn chuẩn bị xong rồi ——

Hàng ngày ở chỗ bà nội tiếp nhận bài học Nếu như mẹ có thai rồi với tư cách là tiểu nam tử Hán mình phải làm thế nào.

Lương Ngữ Hình cười chỉ chỉ vào người đàn ông vẫn còn đang nhảy nhót bởi vì lo lắng tiếng cười lớn của việc vui mừng quá mức hay nếu như ôm lấy cô gái của mình xoay vòng tròn trong khắp căn phòng sẽ làm kinh sợ đến Tiểu Tiểu Hạo vẫn chưa thành hình của anh, nên chỉ đành bạo phát giống như núi lửa tràn ra như thế kia, nói với Hạo Tử: “Bố con vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Ngón tay béo trắng của Hạo Tử chỉ vào khuôn mặt béo mũm của mình nghĩ ngẫm, hóa ra bố còn không lợi hại bằng mình! !

Loại đặc ý này, khiến cho cậu nhóc lật đật lật đật chạy đi, cây nấm nhỏ như vậy nắm lấy tay của bố, nói: “Không sao cả, con dạy bố.”

Ngón tay của Lục Hạo truyền đến cảm giác tiếp xúc ấm mềm, mắt cười của anh vô cùng hưng phấn, cúi đầu, một tay khác xoa xoa đầu của con trai, mái tóc mềm mại hơi hơi bay lên.

“Con trai!”

“Bố ơi, bà nội nói không thể nhảy nhảy nhót nhót, sẽ dọa Tiểu Tiểu Hạo đó.” Hạo Tử ngẩng đầu nói với Lục Hạo, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc.

Lục Hạo cảm thấy, con trai bộ dạng này của con thật sự là càng ngày càng giống bố rồi!

Sau đó gật gật đầu, “Ừm, bố biết rồi, cảm ơn con con trai!”

Hạo Tử rất có cảm giác thành tựu, lại lật đật lật đật quay lại dính vào lòng Lương Ngữ Hình nhỏ tiếng kể vào bên tai cô nói: “Mẹ ơi, con đã dạy bố rồi!”

Lương Ngũ Hình và con trai ở cạnh con trai, ngũ quan rất giống nhau, chẳng bao lâu nữa, còn sẽ có thêm một nhóc con nữa gia nhập, Lục Hạo hy vọng nhóc con kia cũng sẽ có ngũ quan giống như mẹ, như vậy thì, không còn gì tốt hơn nữa.

Trong lòng Lục Hạo không thể bình tĩnh được, nhưng con trai anh nói không thể làm cho Tiểu Tiểu Hạo giật mình, cho nên, anh quyết định ở trước mặt của đám anh em phải tử tế kích thích bọn họ một chút.

Ừm, con trai anh ra đời sớm nhất, nhìn xem, Tiểu Tiểu Hạo nhà anh lại sắp sửa chào đời rồi Tông Chính gì kia Quân gì kia, ờ, còn cả Chiêm gì đó cả ngày ôm lấy em gái anh đến bây giờ cũng vẫn chưa có tin tức gì đó nữa, ờ ờ, còn cả lính đặc chủng gì đó nghe nói là eo lực thể lực đều hạng nhất, làm sao so sánh với anh? Làm sao dám so sánh với anh! ! !

Cái gì? Còn cả Đại Pháo? Loại đoàn ông cơ bắp đến tay của con gái cũng chưa từng cầm đó anh không quen biết!

**

Thế là, đám cầm thú trong đại viện sau khi nhận được điện thoại tụ tập gấp liền không ngừng nghỉ gấp gấp tụ tập, nhưng sau khi tụ tập gấp, bởi vì kìm nén quá khổ sở mà đầu toát mồ hôi.

Bởi vì, Lục Hạo vẫn luôn bình tĩnh khiêm tốn tung hoành 36 năm trong đại viện không có ai dám gây sự đẩy đẩy gọng kính, trong miệng phát ra một chữ – “xí~”!

Là khinh thường biết bao miệt thị biết bao coi thường biết bao mới khiến cho đám đàn ông có mặt ở đó cứng đờ đờ kìm nén kích động ở trước mặt người đàn ông kiêu căng này muốn đem anh ta đè xuống đất tập thể tấn cho một trận! ! !

Phải biết là, loại suy nghĩ này, trong 36 năm qua, tuy không phải là hoàn toàn chưa từng xuất hiện, nhưng có thể bảo đảm là, lần này là lần muốn xuống tay nhất.

Đương nhiên, Tông Chính Hạo Thần có thể nói: “Anh đau lòng cho Tiểu Diệp, cuộc đời này chúng ta có Đồng Đồng đã rất thỏa mãn rồi!

Đương nhiên, Quản Tử có thể nói: Nghiên Bảo nhà anh xinh đẹp nhất anh cũng rất thỏa mãn rồi!

Đương nhiên, Chiêm Nghiêm Minh có thể nói: Anh sớm muộn gì cũng sẽ có anh không vội!

Đương nhiên, lính đặc chủng có thể nói: Anh vẫn còn chưa yêu đương đủ sinh con trước mắt không nằm trong kế hoạch tác chiến của anh!

Đương nhiên, Đại Pháo có thể nói... bỏ đi, Đại Pháo căn bản chẳng có gì có thể nói được!

Nhưng mà, đồng loại có bản năng giống như mình lại có thể cướp ngay trước mặt mình loại hành vi khoe khoang năng lực của mình và nhạo báng năng lực của người khác thua kém trắng trợn như thế này của anh, giống như là rạch một dao mạnh mẽ vào trong lòng đám cầm thú của đại viện, những giọt máu tươi thấm rỉ ra ngoài.

Lục Hạo sau khi “xí” xong lại nói một chữ – - “hự!”

Quản Tử không nhịn nổi, hất đầu lên: “Cậu không thể nói liền một câu luôn à! Nặng ra từng chữ từng chữ tôi đây nghe rất khó chịu!”

Đại Pháo tiếp ngay sau đó nói: “Em đi nhầm cửa rồi em về nhà em chẳng nghe thấy gì cả! !”

Ba người còn lại là Tông Chính Hạo Thần, Chiêm Nghiêm Minh, lính đặc chủng khá là bình tĩnh nhưng nắm đấm đã nắm chặt ở phía sau chỉ có thể nhìn nhau, hoàn toàn không muốn liếc nhìn đến chỗ người đàn ông xây dựng sự vui vẻ của mình trên nỗi khổ sở của các anh em kia!

Lục Hạo hài lòng, rất hài lòng, bàn tay đan xếp vào nhau, chống dưới cằm, cuối cùng nói một câu hoàn chỉnh – - “tôi về nhà đây.”

Tông Chính Hạo Thần: “...”

Quản Tử: “...”

Chiêm Nghiêm Minh: “...”

Lính đặc chủng: “...”

Đại Pháo: “...”

Tuy từ đầu chí cuối Lục Hạo chỉ nói 3 câu 6 chữ, nhưng trong lòng đám cầm thú lại lưu lại một vết thương không cách nào xóa mờ được, Quản Tử và Đại Pháo đồng thanh lên tiếng: “Các anh em! Bắt tên quỷ đáng ghét này lại cho tôi!”

Đồng thời, Lục Hạo quay người, để lại một bóng nghiêng hoàn mỹ, nói: “Cô gái của tôi sinh cho tôi hai đứa trẻ rồi!”

Sau đó, trong khi đám cầm thú này bị đả kích chưa kịp khôi phục lại, anh nghiêng ngang rời đi.

Lát sau, chỉ có thể nghe thấy tiếng làu bàu của Quản Tử: “Hai đứa cái gì! ! Một đứa vẫn còn trong bụng chưa sinh ra cậu đặc ý cái rắm à! !”

**

Hôm nay, đám đàn ông bị đả kích sau khi về nhà, trưng ra những biểu cảm không giống nhau.

Tông Chính Hạo Thần thật sự là không nỡ để Đồng Tiểu Diệp nguy hiểm một lần nữa, thu hồi sự mất mát của mình lại, cười nhiều hơn bình thường 1 chút.

Khuôn mặt xinh đẹp của Quản Tử biến thành murple đặng, rúc trong lòng Liên Dịch rơi nước mắt, bị Liên Dịch mất kiên nhẫn tóm lên giường lột sạch: “Chẳng phải chỉ là một đứa trẻ sao! Lão nương lại sinh cho anh một đờc chẳng phải là đờc sao Quản Tiểu Thiên anh khóc cái gì mà khóc chứ! ! !”

Lục Ninh đêm đó bị không khí lạnh thổi tới, cẩn thận nghĩ ngẫm xem gần đây mình lại gây họa hay chọc giận anh Tiểu Minh ở chỗ nào không? Nhưng mà gần đây cô rất ngoan ngoãn căn bản là chẳng có gây họa gì mà! !

Chiêm Nghiêm Minh một tay xách kẻ không có lương tâm vào phòng, loại sự việc này, loại sự việc của đàn ông này, tuyệt đối không thể thua nữa! ! !

Lính đặc chủng thì không trực tiếp như vậy, tuy kết hôn rồi, nhưng do từ nhỏ lăn lộn trong quân đội, đối với loại sự việc yêu đương này cũng vẫn là tay mới vẫn còn đang trong quá trình học tập, trước tiên là hẹn cô dâu nhà mình đi xem phim, học theo tình tiết trong phim nắm tay nhau ở trên đường, cuối cùng trên đường về nhà mua một bông hoa hồng, cuối cùng, ừm, vẫn là hành sự thôi.

Trên giường, đọc lời thoại với cô dâu xinh đẹp của mình, từ câu ban đầu là – - “Em đẹp quá, anh yêu em.”

Biến thành – - “Bà xã, sinh con cho anh nhé!”

Còn về Đại Pháo... ừm, loại đàn ông cơ bắp đẩy người đến tay của con gái nhà người ta còn chưa từng nắm đến tác giả cũng chẳng muốn nhắc đến nữa.

Cuối cùng là Lục Hạo, đem cậu bạn nhỏ Hạo Tử cả ngày cuốn lấy mẹ để thực hiện kế hoạch Nếu như mẹ có thai thân làm tiểu nam tử Hán mình cần làm thế nào của cậu xách về phòng đi ngủ, bản thân mình ôm lấy Lương Ngữ Hình không buông, không ngừng lẩm bẩm: Tiểu Ngữ Tiểu Ngữ Lương Tiểu Ngữ!”

Lương Ngữ Hình nhin cười đáp 1 tiếng.

Lục Hạo cởi gở áo của cô gái ra, ấn hôn lên chiếc bụng bằng phẳng của cô, “Phải ngoan một chút, không được làm mẹ khó chịu sau khi ra đời bố sẽ thưởng cho con!”

Trong đại viện sau một vòng cạnh tranh con trai nhà ông lấy vợ con trai nhà tôi cũng không kém đã kết thúc, giờ một phong trào mới bắt đầu mở ra con trai nhà ông lại sắp sinh đứa thứ hai rồi con trai nhà tôi có phải là ngứa da cả ngày từ sáng đến tối chỉ ăn cơm không làm việc không lão nương nhất định phải đánh cho một trận tử tế.

Đồng chí Lâm Tịch hoàn toàn không thể duy trì được sự khiêm tốn nữa rồi... đương nhiên... cả đời này bà ấy cũng chưa từng khiêm tốn bao giờ!

Hơn nữa, cả đời này, trước nay chưa từng thấy Lục Tiểu Hạo thuận mắt như vậy! !

Dưới sự vây cuốn chúc mừng của các phu nhân trong đại viện, Lâm Tịch cảm thấy, vẫn là năm đó lão nương có con mắt tốt, sớm đã thu phục

được tiểu Vinh Vinh nhà mình cho nên bây giờ Lục Tiểu Hạo của lão nương có thể nói là được lão nương chân truyền đó ha ha ha!

Trong chuyện này, mẹ của Đại Pháo, phu nhân Triển gia là nôn nóng nhất, ngày ngày tìm Lâm Tịch nói chuyện, muốn học hỏi một chút phương pháp bí mật dạy con.

Nhưng mà, Lâm Tịch muốn nói đó là, Triển phu nhân loại việc này hoàn toàn chỉ là thiên phú, thiên phú mà thôi, Pháo Pháo nhà Triển gia các người không có cái thiên phú này đâu~!

So sánh lại thì, đồng chí Lục Quang vinh vẫn tiếp tục duy trì phong cách làm người vẫn luôn khiêm tốn của ông, đương nhiên, hai vợ chồng, phụ nữ ở bên ngoài huênh hoang một chút thì có thể, đàn ông vẫn là phải khiêm tốn mới được.

Thế là, trong đại viện, nhà họ Lục phát triển thuận lợi, đồng chí Lục Quang Vinh tuy khiêm tốn, nhưng những người bạn già hàng xóm căn bản là có giấu cũng giấu không được có che cũng che chẳng xong sự hùng hực ngưỡng mộ đổ kị hận ở trong ánh mắt, đi đường cũng rất hiên ngang! !

Về nhà ôm lấy đứa cháu lớn, lại nhìn nhìn thần giao một chút với đứa cháu nhỏ vẫn còn đang ở trong bụng của con dâu, cảm thấy mình trẻ ra không dưới chục tuổi!

Tóm lại, nhà họ Lục dưới sự dẫn dắt của Lục Hạo, tiếp tục hướng lên tầm cao không người nào có thể bắt kịp mãi mãi ở độ cao chưa từng bị vượt qua!

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiểu Tiểu Hạo Ra Đời

Cả gia đình nhà họ Lục ngông cổ trông ngóng Tiểu Tiểu Hạo mùa hạ năm nay đến thế giới này, Lương Ngữ Hình nói: “Thật tốt, chúng ta chính là quen biết vào mùa này.”

Lục Hạo nói: “Đúng rồi, lúc đó em đã rất thích anh rồi, anh biết.”

Người phụ nữ vừa mới đẻ thường xong có hơi yếu ớt, nắm đấm khua về phía người đàn ông chẳng có sức lực, Lục Hạo nắm lấy nắm đấm của Lương Ngữ Hình đập vào trên vai của mình, “Nào nào nào, bà xã, dùng sức!”

Lương Ngữ Hình không chịu, nhắm mắt lại không thèm để ý đến người đàn ông này, làn da đỏ ửng vẫn còn lưu lại vết đỏ căng chưa tan hết do lúc vừa rồi gào hét trong lúc sinh.

Lục Hạo cười, “Vừa rồi anh ở ngoài cửa nghe thấy em hét, lớn tiếng quá, Lương Tiểu Ngữ em vốn lớn tiếng như thế này vậy 6 năm làm sao nhận được vậy?”

Lương Ngữ Hình muốn nói, ông bố mới vào nghề này, lẽ nào anh cảm thấy em là tay mới giống như anh sao? Lẽ nào anh cho rằng em sẽ tin rằng anh thật sự có thể nghe thấy tiếng gào thét của em sao?

Thực ra, Lục Hạo chỉ là muốn nói đùa, bởi vì anh sợ Lương Ngữ Hình lúc này sẽ kích động bật khóc, vừa rồi Lâm Tịch đã dặn dò ở bên ngoài, không thể khóc, ảnh hưởng xấu đến mắt.

Rõ ràng, hiệu quả của việc nói đùa này cũng rất tốt, nhìn xem, Lương Tiểu Ngử em đã không khóc mà!

Lục Hạo thân làm ông bố mới vào nghề, đẩy đẩy gọng kính,

Chỉnh sửa lại một chút tóc cho cô gái của mình, khề giọng nói: “Buồn ngủ chưa? Muốn ăn gì? Mẹ muốn làm chút gì đó cho em ăn.”

Đối với việc muốn ăn gì, Lương Ngử Hình thật sự cảm thấy cần thiết phải nói thật cẩn thận, khi cô sinh Hạo Tử bên cạnh không có người chăm sóc, cũng là dễ thương, lúc đó mệt đến cực điểm, rất mong muốn tỉnh lại rồi có thể được uống một bát canh nóng, nhưng không có, cho nên cô tự thôi miên bản thân mình, cơm của bệnh viện rất ngon, canh của bệnh viện rất ngon.

Xuất viện rồi trong tháng ở cũ, hay nói là căn bản chẳng có tháng ở cũ gì, tiệm hoa đóng cửa một tháng, trong 1 tháng này, hàng ngày Lương Ngử Hình xuống lầu mua rau mua thịt, tự mình về nhà xả nước rửa rau rửa thịt, để cậu nhóc khi đó tên vẫn tên là Lục Hạo ngoan ngoãn nằm trên giường tự chơi đùa ngón tay của mình không làm ồn đến mẹ có sữa ăn, hai tay của Lương Ngử Hình, ngâm trong nước, tự mình hầm canh xương cho mình, hầm canh cá, ăn tất cả những thứ có dinh dưỡng.

Khi đó một ngày của trôi qua rất nhanh, cô xoay quanh bảo bối của mình, cho bú, ăn cơm, giặt đồ Bảo Bảo tè dầm, tắm rửa, ru ngủ, chớp mắt cái trời đã tối rồi.

Mà bây giờ thời gian hình như đặc biệt chậm, bởi vì không có việc cần cô phải lo lắng, đương nhiên, muốn ăn chút gì đó tốt nhất vẫn là đừng có để đồng chí Lâm Tịch động tay thì tốt hơn, đồng chí Lục Quang Vinh cũng tuyệt đối không cho phép tiểu lão thái thái làm bừa đâu!

Việc Lương Ngử Hình hàng ngày làm nhiều nhất, chính là nhìn nhau với Lục Hạo tức trực ở bên giường, nhìn cái gì? Chủ yếu là Lục Hạo nhìn

cô, Lương Ngữ Hình đã nói rất nhiều lần rồi: “Ông xã em chưa gội đầu chưa đánh răng chưa rửa mặt, ờ, rất lâu chưa tắm rửa rồi, anh không nghĩ thấy bốc mùi sao?”

Lục Hạo vẫn cứ cười, “Ngửi thấy rồi! !”

Lương Ngữ Hình đỏ hồng mặt, đẩy Lục Hạo ra ngoài phòng, “Vậy anh đừng có ở lại cùng em nữa!”

Lục Hạo bỗng chốc ôm cô gái lên, ôm kiểu công chúa, “Mẹ Hạo à, anh nghĩ thấy hương thơm trên người của em, hương sữa.”

Nói vậy, hôn một cái lên gò má, vốn dĩ là muốn hôn lên miệng, nhưng Lương Ngữ Hình quay đầu đi, lẩn tránh một cái.

Lục Hạo cảm thấy, Lương Tiểu Ngữ em dám không cho anh hôn! !

Đem người ấn lên trên giường hung dữ hôn, chê ghét anh sao? ! !

Lương Ngữ Hình mặt đỏ ửng cả lên, muốn đẩy người đàn ông ra nhưng lại bị kẹp giữ tay chân, cho đến sau khi đồng chí Lâm Tịch gõ cửa hai tiếng rồi đẩy cửa đi vào, “Lục Tiểu Hạo con mà dè hòng Tiểu Hình Hình lão nương sẽ đánh con! !”

Được rồi, lần này Lương Ngữ Hình ngoan ngoãn đem cả cơ thể rúc vào trong lòng Lục Hạo không ra nữa rồi.

Thời gian ở cũ của Lương Ngữ Hình, bà mẹ bò sữa Đồng Tiểu Diệp đích thân hầm canh móng giò mang đến, trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng: “Người ta lúc đó ăn canh này có rất nhiều sữa cho Đồng Đồng bú, Hình Hình cậu uống nhiều một chút đi!”

Còn nữa bắt buộc phải nói đó là: “Tiểu Tiểu Hạo rất xinh đẹp! ! !”

Đây là một bà mẹ bò sữa với đứa bé nào cũng đều yêu không nỡ rời tay.

Lương Ngữ Hình rất thích Đồng Tiểu Diệp, cô bưng bát canh uống, canh rất đậm đà, có mùi vị của sữa bò.

“Tiểu Diệp, cảm ơn.”

Khách khí như thế này, Đồng Tiểu Diệp không thích, cô ấy nói: “Nè, Hình Hình à, nếu như cậu cảm thấy mình rất đáng yêu thực ra cậu có thể thơm mình một cái mà, cậu nhìn xem Tiểu Dịch luôn thích mình như vậy đó mà!”

Lương Ngữ Hình cười, chỉ có thể nói: “Được, đợi sau khi mình có thể đánh răng sẽ thơm cậu đầu tiên.”

Cô gái nhỏ rất hài lòng thu dọn bát đĩa rời đi rồi, và còn vẫy vẫy tay nói: “Ông xã mình đợi mình ở dưới lầu rồi, mình không ổn nữa cậu nghỉ ngơi đi!”

Đến chỉ vì mang đến một bát canh, những người như này chính là bạn bè.

Còn cả người bạn đến thăm, Quản Tử không thể vào phòng chỉ đợi ngoài phòng khách, Liên Dịch một chân đạp tung cửa đi vào, nói: “Lương Ngữ Hình tại sao cô có thể sinh được hai đứa con trai? Mau nói nếu không sau này tôi không dạy cô nữa! !”

Lục Hạo kia câm nín, cô nàng đàn ông rốt cuộc cô muốn dạy cô gái của tôi những thứ gì cô tưởng rằng tôi thật sự không biết có phải không! !

Lương Ngữ Hình lại rất căng thẳng, những thứ đó không có người dạy nữa thì phải làm thế nào? Tiểu Dịch là giáo viên rất tốt!

Thế là, ấp ấp ứng ứng, lí nhí nói, “Lục Hạo còn muốn có thêm con gái.”

Loại này chính là khoe khoang trắng trợn hoàn toàn không thèm chú ý đến cảm xúc của người khác được chưa nào! ! ! Liên Dịch năm đấy, “được rồi, sau này sẽ không chơi với cô nữa.”

Sau đó bị Lương Tiểu Ngừ tóm giữ vạt áo, “Tiểu Dịch à, ừm, cái đó, tôi thật sự không biết mà!”

Năm đấy của Liên Dịch căn bản chẳng thả lỏng ra, được rồi, chị bị tổn thương đến lòng tự tôn rồi được chưa nào, Quản Thiệu Thiên anh cú đi cho tôi đừng có để tôi nhìn thấy khuôn mặt của anh nữa! ! !

Quản Tử bất lực, đi nhìn Lục Hạo, Lục Hạo phớt lờ anh ta, ôm Tiểu Hạo chơi đùa.

Tuy trên mặt rất tiếc nuối, nhưng trong lòng của Quản Tử kiên định vô hạn, anh đã sinh Nghiên Bảo nhà anh rồi nếu như anh sinh con trai chắc sẽ bị Tiểu Dịch em cho làm nghề nghiệp sát thủ! ! Anh ghét nhất những nghề nghiệp đâm đánh đá chân này! !

Đến thăm ngoại trừ hai người đã có con rồi này ra, Lục Hạo đều đã chào hỏi qua để những người khác đừng có đến làm phiền cô dâu nghỉ ngơi đợi đến đầy tháng hãy đến đưa hồng bao đi!

Đối với điều này, Chiêm Nghiêm Minh rất đồng ý, “Đúng mà, Ninh Tử đã đến, hai ta lại một lần nữa! !”

Lính đặc chủng cũng gật đầu, “Bà xã, sức chịu đựng của anh rất lâu em có cảm nhận thấy được không! !”

Chỉ có Đại Pháo, rơi nước mắt, nhìn trời, mây trắng bay bay đầy trời, đều biến thành hình dáng cô gái tương lai của Đại Pháo.

Ừm, đơn giản mà nói, đó chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Lục Hạo đợi người đầu đã đi sạch sẽ rồi mới ôm Tiểu Tiểu Hạo vào trong, phải rồi, thời gian cho bú đến rồi.

Vào lúc thế này, Lương Ngữ Hình cũng đau khổ, cái kia... Lục Hạo... anh có thể di chuyển mắt ra khỏi phần ngực của em được không! ! !

Đáp án thì chẳng cần phải nghĩ, đương nhiên là không được.

Với thứ anh không có chút thể nghiệm nào thế này dù thế nào cũng đều phải theo sát cả quá trình, công việc cho bú này cũng không thể bỏ qua, hi hi, anh rất hiểu, Lương Tiểu Ngữ em lẽ nào quên mất lúc xuống sữa là anh hút ngậm đầu tiên à! ! Tiểu Tiểu Hạo miệng nhỏ như vậy làm sao có thể so sánh sức lực với anh chứ! ! !

Nhưng mà Lương Ngữ Hình muốn nói: Điều này thì có quan hệ gì với việc anh cứ mãi nhìn em cho bú sao! !

Lục Hạo gật đầu, đương nhiên có, anh muốn nhìn con trai ăn có ngon không.

... Được rồi, còn có thể nói gì được nữa? Vẫn là làm quen sớm chút không nói nữa là được rồi.

Lục Hạo rất hài lòng, nhìn Tiểu Tiểu Hạo chu chiếc má nhỏ lên ăn chụt chụt liên tục thỏa mãn, ừm, nguyện vọng của anh thật sự thực hiện được rồi, Tiểu Tiểu Hạo con với anh con thực sự là cùng một khuôn đúc ra mà! !

Lúc này, Tiểu Tiểu Hạo như thể cảm ứng được tâm điện của bố, một bên mắt đang nheo lại hé ra một đường, cánh tay và chiếc chân nhỏ quấy

đạp hai cái biểu thị chào hỏi.

Lục Hạo cười ngốc nghếch, nói với Lương Ngữ Hình: “Con thích anh!”

Lương Ngữ Hình rất muốn ngườm anh nhưng gắng sức nhịn lại, ai đến nhắc nhở người đàn ông này một chút đi?

Chìm đắm trong niềm vui gia đình tại sao phải nhắc nhở ai muốn nhắc nhở! ! ! Lục Hạo không kìm nén được gỡ kính ra hôn xuống, đúng vậy, hôn lên gò má non mềm của con trai nhỏ nhà anh, ừm, đương nhiên, không thể tránh được việc chạm dính vào kho lương thực của Lương Ngữ Hình đang cho bú.

Lương Ngữ Hình căn bản tránh không được, bị một chiếc đầu to dính vào, gò má đỏ ửng.

Lục Hạo cảm thấy, hóa ra bà xã trong tháng ở cữ thú vị như thế này, chẳng trách lúc đó Hạo Tử và Quán Tử đều cả ngày không ra khỏi cửa.

Bởi vì đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ Nếu như mẹ có thai thân làm tiểu nam tử Hán mình phải làm thế nào, và thăng cấp nghiên cứu Mẹ sinh Tiểu Tiểu Hạo rồi thân làm anh trai mình phải làm thế nào, cậu bạn nhỏ Hạo Tử được cho phép ở lại bên cạnh bố mẹ để xem Tiểu Tiểu Hạo lớn lên.

Lúc đầu, khi mẹ đang cho Tiểu Tiểu Hạo ăn Hạo Tử không thể đi làm ồn.

Tiếp đó, khi Tiểu Tiểu Hạo ngủ Hạo Tử phải đi lại thật khẽ.

Sau đó, khi Tiểu Tiểu Hạo cần bạn cùng chơi Hạo Tử nhất định phải cùng chơi với cậu.

Kể đó, khi Tiểu Tiểu Hạo ị đùn tè dầm Hạo Tử phải lập tức báo ngay cho bố mẹ.

Cuối cùng, hàng ngày dạy Tiểu Tiểu Hạo đọc ba lượt: “Anh trai.”

Ừm, Tiểu Tiểu Hạo em nhất định phải gọi anh trai đầu tiên đó! Anh trai rất yêu em rất là yêu em đó!

Việc Đồng Chí Lâm Tịch chảy hai hàng nước mắt vào thời khắc Tiểu Tiểu Hạo chào đời đã dọa phát khiếp đồng chí Lục Quang Vinh và Lục Hạo, bà liên tiếp xua tay, “Không sao không sao, tôi kích động quá.”

Đúng vậy, nữ vương số 1 trong đại viện đã khóc, có thể không khiến người ta hoảng hốt sao! !

Đợi đến sau khi Tiểu Tiểu Hạo được lau rửa sạch sẽ ôm ra ngoài phòng sinh, xông đến đầu tiên vạch tã lót ra kiểm tra chú chim nhỏ cũng tuyệt đối chính là đồng chí Lâm Tịch.

... Không phải là phản ứng của người khác không nhanh bằng bà, mà là không có gan để cướp trước mặt bà.

Kết thúc, sẽ rất khó tưởng tượng được chưa nào! !

Nhưng đồng chí Lâm Tịch nửa giây sau khi vạch tã lót ra đã cười, nụ cười rất dung tục, mắt cười quét qua ba người đàn ông là đồng chí Lục Quang Vinh, Lục Hạo và Hạo Tử.

Lục Hạo vô thức muốn đi bịt miệng của bà nhưng không thành công, tiểu lão thái thái nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau hai bước nói: “Di truyền ời là di truyền! Chú chim nhỏ có bót màu đỏ! !”

Quả nhiên nói, khi đó tại hiện trường chỉ có đàn ông nhà họ Lục thì cũng bỏ đi, nhưng mà! Trên thực tế, người cần xuất hiện đều xuất hiện rồi! !

Nghe thấy sau lưng có mấy người đàn ông và một người phụ nữ đang thảo luận nhiệt liệt:

“Màu đỏ! ! Tôi có ấn tượng! !”

“Ai da da, hình như tôi nhớ khi còn nhỏ khi thì xem ai đá xa hơn tôi đã nhìn thấy, là đỏ mà! ! Không sai! !”

“Suyt! Anh nhỏ tiếng một chút cẩn thận anh ấy quay lại đánh anh đó! !”

“Cậu vẫn là lo lắng cho bản thân mình đi! Đồ độc thân già tôi không thích nói chuyện với cậu! !”

“Nếu như cậu ấy đi đảo quốc chụp một tấm nhỏ vậy chắc chắn hot, tôi nói cho các cậu, đây chính là thương hiệu là thương hiệu! Thật là có ý thức về quyền sở hữu! ! !”

Năm đám của Lục Hạo lại năm lại, cuối cùng lựa chọn đi ôm Tiểu Tiểu Hạo nhà anh, con trai ơi, con cùng với ông nội, bố và cả anh trai nhất loạt bị thảo luận đó, phải nghi nhớ rõ, lớn lên rồi không được buông tha cho mấy tên quỷ đáng ghét đó còn cả cô nàng đàn ông kia nữa! !

Lúc đón lấy Tiểu Tiểu Hạo, Lục Hạo nghĩ trong lòng, hóa ra là loại cảm giác này, không diễn đạt được thành lời, cảm giác tay thật thần kì, con rõ ràng nhỏ như vậy, nhưng đã biết khóc biết giận rồi, hóa ra mắt của con bây giờ vẫn chưa mở ra được, hóa ra chú chim nhỏ của con bé xiu thế này, hóa ra con nhăn nheo đỏ ửng lại chẳng xinh đẹp như vậy.

Lục Hạo cúi đầu nhìn nhìn Hạo Tử đang ôm lấy ống quần anh nhảy nháy lên trên muốn nhìn em trai một cái, ngồi xổm xuống nói: “Con trai, con xem, khi còn nhỏ con cũng như thế này.”

Hạo Tử nhìn nhìn cậu nhóc trong tay bố nhỏ như vậy, mừng hơn hờ cười, nói: “Con có thể hôn em không? Em nhỏ quá em ấy là em trai của Hạo Tử.”

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ấp Trại Phu Nhân Và Sơn Đại Vương

Lâm Tịch cảm thấy, cuộc đời này bà có thể uy phong ngút trời hồ hồ sinh uy như thế này toàn bộ đều quy công về cho việc bản thân mình khi con trẻ đã làm được một chuyện lớn, chuyện lớn này khiến bà thoải mái thoải mái cả một đời, vui vui vẻ vẻ cả một đời, hài lòng thoải mãn cả một đời.

Lục Quang Vinh cảm thấy, cả cuộc đời này bên cạnh ông có thể có một tiểu lão thái thái chẳng cầu có bất cứ điều gì chỉ muốn toàn tâm toàn ý giữ ông như thế này, toàn bộ đều phải quy công về cho bản thân mình từ khi con trẻ đã dưỡng được tính khí tốt, gặp chuyện bình tĩnh không lớn tiếng, thành toàn cho cả cuộc đời này của bọn họ.

Năm đó, đồng chí Lâm Tịch một đóa hoa trong bộ đội, giác ngộ cách mạng rất cao, nghề nghiệp bồi dưỡng rất tốt, nếu nói đến khuyết điểm, ngoại trừ tính khí hơi nóng nảy một chút, giọng nói hơi to một chút, ừm, những thứ khác đều rất tốt mà!

Mà trên người đồng chí Lâm Tịch ưu điểm lớn hơn khuyết điểm vào một hôm nào đó lúc đi lướt qua vai nhau, nhìn thấy đồng chí Lục Quang Vinh khá là có đủ tướng mạo mặt trắng thư sinh.

Trời biết được, bọn họ thật sự chỉ là đi lướt qua nhau, đến ánh mắt cũng không có nhìn nhau, đồng chí Lục Quang Vinh đang chuyên chú đọc văn kiện ở trong tay, thản nhiên đi qua giữa một nhóm các cô gái.

Đồng chí Lâm Tịch đến tuổi mái tóc hoa râm rồi nhớ lại, nói với Hạo Tử béo tròn vo vo và Tiểu Tiểu Hạo cũng mập mồm mồm giống vậy đang

ngồi trên đầu gối bà rằng: “Lúc đó ấy à, bà nội đã gặp tiếng sét ái tình rồi! !”

Lục Hạo với tư cách là vật chứng tình yêu của tiểu lão thái thái này mặt tối sầm lại, trong lòng nghĩ, mẹ à, mẹ đang nói gì với con trai con vậy chứ! !

Đương nhiên, anh tuyệt đối không dám đem nói ra những suy nghĩ trong lòng này, chỉ có thể vẫy vẫy tay với các tiểu tử béo tròn nhà mình, “Có muốn đi hóng gió với bố không?”

Nhưng mà, cậu bạn nhỏ bây giờ, đã không có hứng thú với việc đi hóng gió gì đó rồi, bọn nó muốn được ngồi trên đầu gối của bà nội nghe chuyện tình yêu thời quá khứ của bà hơn, sau này thuận tiện linh hoạt vận dụng để sớm đưa con dâu về nhà tránh bị giống như chú Pháo Pháo của bọn nó trở thành một lão già độc thân là một chuyện mất mặt biết bao! !

Hơn nữa, bà nội cũng có thời là từng cô gái nhỏ! Bọn con muốn tìm hiểu tâm lý hoạt động của con gái nhiều hơn nữa mà! !

Hạo Tử rất kiên định dặt tay của em trai Tiểu Tiểu Hạo lắc lắc đầu với Lục Hạo, hai đôi mắt to giống hệt nhau sùng bái nhìn sang bà nội nữ vương của bọn nó.

Ừm, cần phải nói đó là, Tiểu Tiểu Hạo thân là cậu bé vừa mới đi được vững thỉnh thoảng khi được mẹ bế đến tụ tập một trận với các chị em cùng với anh Đồng Đồng và chị Nghiên Bảo vẫn là phải đóng bím và mới mấy ngày trước vừa học được cách kéo bím ra, cảm thấy bà nội kể chuyện nghe rất hay, rất là hay, thường thường khua chân múa tay cười lớn he he vô cùng giữ thể diện.

Nhưng mà, dự định của Hạo Tử và Tiểu Tiểu hạo đều sai rồi, nữ vương Lâm Tịch làm sao có thể là cô gái bình thường chứ? Nữ vương Lâm Tịch làm sao có thể bình thường như vậy chứ! !

Trong thời đại đó phong tục xã hội vẫn chưa thoát như bây giờ, khuôn mặt đẹp như ngọc đỏ của đồng chí Lục Quang Vinh trong tình huống bản thân mình chẳng hề biết đã mê hoặc được không ít cô gái trẻ trong quân đội, đồng chí Lâm Tịch sâu sắc cảm thấy bản thân mình có nhiệm vụ trọng trách to lớn, lên một kế hoạch chi tiết cẩn mật chu toàn không chút sai sót.

Đương nhiên, trong mấy chục năm sau chuyện đó, đầu óc của đồng chí Lâm Tịch cũng chưa từng nhảy bén như vậy nữa.

Mục tiêu cuối cùng của kế hoạch này, chính là một hành động thu phục được luôn đồng chí Lục Quang Minh mặt trắng thư sinh! !

Nhưng mà, trong đêm thực hiện kế hoạch đó, rốt cuộc là ai dở trò với ai, ai bắt được ai, ai được thể với ai, ai là sơn đại vương ai là áp trại phu nhân, tất cả tự có định đoán.

Tuổi trẻ có động lực, đồng chí Lâm Tịch trời không sợ đất không sợ còn dám nổi giận dùng dùng trợn mắt đọ rượu với đồng chí Quản Bá Thiên trong bộ đội, sau khi chuốc cho đồng chí Lục Quang Vinh say đưa về nhà và thuận lợi lăn lên giường, thực sự căn bản là không biết tiếp sau đó cần phải thế nào.

Bà ngấn ra một hồi, trước tiên nghĩ đến, ờ! Cởi quần áo! Phải cởi quần áo trước! !

Thế là, đem lột sạch bản thân mình vô cùng dễ dàng, khi cởi quần áo cho đồng chí Lục Quang Vinh thậm chí còn cảm thấy mình có phải là thật sự uống nhiều rồi không tại sao cảm thấy người đàn ông đang ngủ này tự mình nâng tay lên nhỉ?

Vẫn là mặc kệ đi! ! Đồng chí Lâm Tịch căn cứ rằng, hai người trần như nhộng nằm rúc trong chăn, sau đó? Sau đó có phải là nên hôn vào miệng không?”

Ừm, đúng vậy, chắc chắn là vậy, ai dô dô Tiểu Vinh Vinh miệng của anh vì sao lại đỏ thế này? Nào nào, em gặm chút!

Tiểu nha đầu chưa từng hôn qua bao giờ cứ như thế này gặm, thực sự bà không biết, đồng chí Lục Quang Vinh vẫn đang chỉ giả say, này giờ đều đang chờ đợi tiểu nha đầu này tự cho đầu vào rọ.

Điều này cũng không phải là có kế hoạch có dự mưu, chỉ là đồng chí Lục Quang Vinh cảm thấy, không thể lãng phí được! ! Một cô gái tốt thế này cơ mà! !

Cứ như vậy, một đời sắp trôi qua rồi, đồng chí Lâm Tịch vẫn luôn tưởng rằng năm đó mình đồn đồ được đồng chí Lục Quang Vinh là đáng kiêu ngạo cho đến tận hôm nay cũng chưa giác ngộ ra được.

Ờ, lại nói đến lúc đó, gặm xuống rồi, mềm mềm, còn muốn gặm một miếng nữa!

Đồng chí Lâm Tịch ngẩng đầu lên tỉ mỉ quan sát đồng chí Lục Quang Vinh đã ngủ say rồi, cười he he xoa xoa má của ông nói: “Tiểu Vinh Vinh à, hôm nay anh không thể chủ động rồi!”

Đồng chí Lục Quang Vinh muốn cười một trận biết bao nhiêu! ! Cảm thấy tiểu nha đầu này sao mà lại thú vị thế này chứ? Rốt cuộc là ai không thể chủ động với ai cứ đợi đó sẽ cho em biết! !

Còn nữa, hóa ra Tiểu Vinh Vinh là gọi mình à! ! Mình còn vẫn luôn cho rằng những cô gái đó suốt ngày tùm tùm lại một chỗ nói chuyện là nói đến người khác chứ! !

Ừm, đúng rồi, tóm tùm lại một chỗ nói chuyện giọng nói lạnh lốt nhất sợ rằng mình không nghe thấy chính là tiểu nha đầu bên cạnh này mà! !

Lâm Tịch bò bò lên trên, cẩn thận nhìn Lục Quang Vinh từ đỉnh đầu trở xuống, tay còn không ngoan ngoãn chà chà, sau khi uống mấy cốc rượu rồi trong miệng còn lẩm bầm, Tiểu Vinh Vinh Tiểu Vinh Vinh, gọi cho Lục Quang Vinh trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Đối với đồng chí Lâm Tịch lòng một bầu nhiệt huyết như lại thiếu kinh nghiệm thực tiễn mà nói, tình huống này thực sự là rất vất vả, bà đẩy đẩy đồng chí Lục Quang Vinh đang ngủ say, rất hiếm có nhõng nhẽo một câu: “Đáng ghét! Em cũng không biết làm thế nào! !”

Kiến thức đó vào thời đại đó thiếu thốn! !

Nhưng thân là đàn ông, có ai lại không hiểu sao? Thật là chuyện cười! ! Đây là bản năng, bản năng đó! !

Đồng chí Lục Quang Vinh chỉ là vừa nhấc tay vừa ép chân, liền đem tiểu nha đầu vừa rồi còn đang ngốc nghếch ở bên trên chỉ biết nhìn mình ép xuống dưới thân, sau đó, giả vờ như bản thân mình đã say lắm rồi hôn xuống.

Tuy nói đều là lần đầu tiên, nhưng trong lần đầu tiên cũng có thực lực mạnh mẽ có phải không! !

Đồng chí Lục Quang Vinh một đêm này triệt để phá bỏ được lời bình giá mặt trăng thơ sinh của đồng chí Lâm Tịch đối với mình, đồng chí Lâm Tịch đến buổi sáng hôm sau sau khi tỉnh dậy thật sự cảm thấy, đừng có xem thường đàn ông, thật sự đừng có xem thường đàn ông! !

Còn đồng chí Lục Quang Vinh sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng, lộ nửa phần vai ra ngoài, bình tĩnh... hoặc giả nói là làm bộ làm tịch kéo chăn ra nhìn phần bên dưới eo của mình, bình tĩnh nói một câu: “Em phải chịu trách nhiệm.”

Đồng chí Lâm Tịch vì cuối cùng đã nghe thấy 5 chữ bản thân mình muốn nghe thấy này mà nước mắt tràn trề!

Vội vàng cuống quýt, không chút xiu ngại ngùng, gấp gáp, gật đầu, gật mạnh đầu, đồng chí Lục Quang Vinh bị chọc cười, nhưng cố nhịn đến đau cả bụng.

Tuy đêm trước đồng chí Lục Quang Vinh đã nhìn thấy hết những thứ cần nhìn của con gái nhà người ta rồi, nhưng vào sáng sớm giữa ban ngày ban mặt vẫn là giả bộ thành con sói đuôi to, ho ho một tiếng nói: “Em quay người đi, anh phải mặc quần.”

Đồng chí Lâm Tịch trong lòng kích động, suýt chút nữa thì muốn đấm ngực gầm rú, đáng yêu quá, Tiểu Vinh Vinh đáng yêu quá! !

Đương nhiên, tia sáng đó chiếu xuống, phần vai kia lộ ra ngoài, làn da kia trở nên trong suốt, chút biểu cảm cúi đầu then thùng kia toát ra, khuôn mặt một ngày trước uống rượu vào vận động chút hơi hơi đỏ hồng lên kia khiến cho đồng chí Lâm Tịch phụt máu mũi ra ngoài.

Dùng một từ của hiện đại bây giờ hoàn toàn có thể khái quát chuẩn xác, đó chính là —— mạnh!

Manh nam[1] Tiểu Vinh Vinh ở trong lòng bàn tay Lâm Tịch, ừm, đúng vậy, điều này đương nhiên là đồng ý Lâm Tịch tình nguyện, sơn đại vương có áp trại phu nhân rồi đó và mong muốn vô cùng cấp thiết là dặt ra ngoài di dạo một chút! !

Thực ra, đồng chí Lục Quang Vinh cũng vô cùng cấp thiết muốn đưa tiểu nha đầu vừa lọt vào tay này dặt ra ngoài dạo một chút! !

Thế là, hai người nam nữ đều mong muốn dạo một chút này đã ra ngoài, đồng chí Lục Quang Vinh nói: “Ừm, anh đưa em đi ăn cơm.”

Đồng chí Lâm Tịch lắc lắc đầu, “Không, là em phải chịu trách nhiệm với anh em đưa anh đi ăn cơm!”

Thực ra ai đưa ai đi căn bản không phải là trọng điểm, đồng chí Lục Quang Vinh gật đầu, “Được thôi!”

Sau đó, trên con đường cây xanh râm mát của bộ đội, đồng chí Lâm Tịch hoàn toàn không ngại ngừng khoác tay đồng chí Lục Quang Vinh, “Tiểu Vinh Vinh à, đây là em đang chịu trách nhiệm với anh, để những người kia nhìn đi, sau này anh là người của em rồi! !”

Thực ra, ai là người của ai cũng căn bản không phải là trọng điểm, đồng chí Lục Quang Vinh gật đầu, “Ừ.”

Hôn lễ vào khi đó rất đơn giản, trong bộ đội, con trai với con gái ưng mắt nhau, chỉ cần hai người đều đồng ý, lão đại của bộ đội gật đầu, bày một bàn trong nhà, đem gối chăn của mình chuyển đến một cùng chiếc giường, ừm, xong rồi! ! !

Từ đó về sau, nhà của bọn họ, từ căn nhà một tầng xi măng đến nhà lầu đến biệt thự trong đại viện, hai người lúc ban đầu sau này đã có thêm con trai con gái cuối cùng có cháu ngoan.

Cứ như vậy, đồng chí Lâm Tịch vẫn luôn bị làm mờ mắt mấy chục năm, trong lòng bà thấy kiêu ngạo thấy tự hào, nhìn xem nhìn xem, lão nương chính là năm đó nhào đến thu phục Tiểu Vinh Vinh đó!

Mà đồng chí Lục Quang Vinh cũng liên cả đời đem tiểu nha đầu chẳng biết thẹn thùng này bảo vệ dưới sải cánh của mình, canh giữ, công việc này, nhưng ông làm được rồi.

Cho đến khi hai bọn họ mái tóc đều đã ngả bạc hai đứa cháu ngoan chơi đùa ồn ào trong căn phòng khách, đồng chí Lâm Tịch vẫn là Lâm Tịch của Tiểu Vinh Vinh, Tiểu Vinh Vinh cũng vẫn là Tiểu Vinh Vinh của Lâm Tịch

VIÊN MÃN

Giai Lệ Tam Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Huynh Đệ Tình Thâm

Đối với chuyện bản thân mình có em gái ruột Lục Hạo chẳng để tâm lắm, từ nhỏ đã giũ tay đem Lục Ninh ném cho Chiêm Nghiêm Minh bản thân mình không quản, nhưng con trai của Lục Hạo – Lục Tinh Phàn, cũng chính là cậu bạn nhỏ Hạo Tử thì lại hoàn toàn trái ngược, có lẽ là cách giáo dục của nữ vương Lâm Tịch quá thành công, đến mức mà cậu bạn nhỏ Hạo Tử biến thành đặc biệt quan tâm đến Tiểu Tiểu Hạo nhỏ nhất nhà họ Lục, nhỏ hơn cậu 7 tuổi và cũng là con trai giống cậu hơn nữa còn có diện mạo rất giống cậu.

Loại quan tâm này biểu hiện ở tất cả mọi phương diện trong cuộc sống.

Khi Tiểu Tiểu Hạo đến thế giới này, Hạo Tử đã là đội viên đội thiếu niên tiên phong ưu tú thắt khăn quàng đỏ đeo ba lô rồi, cách nhau 7 năm trong mắt của Hạo Tử căn bản chẳng đáng là gì cả, bảo bối nhỏ cậu một lòng một dạ chờ mong cuối cùng đã đến rồi, cậu rất vui mừng, mỗi một lần sau khi tan học mẹ cho bú xong đều muốn tắm rửa cho bản thân mình sạch sạch sẽ sẽ đi hôn vào cặp mắt to to của Tiểu Tiểu Hạo.

Đây là truyền thống của gia đình bọn họ, hôn lên mắt của bạn biểu thị tôi rất thích bạn.

Hơn nữa, bạn có thể nghĩ đến, nửa đêm không đi ngủ bò vào trong phòng của em bé xem khuôn mặt đang ngủ của Tiểu Tiểu Hạo cười ngốc nghếch, buổi sáng trước khi đi học nhất định phải chào hỏi Tiểu Tiểu Hạo tuy người ta chỉ là rất tùy ý ư ư hai tiếng cậu đã có thể hưng phấn cả ngày,

đến trường rồi đi khắp nơi khoe khoang Tiểu Tiểu Hạo ở nhà với các bạn học, khi nói chuyện điện thoại với Tiểu Mễ chủ đề cũng toàn bộ đều là Tiểu Tiểu Hạo.

Loại Tình huống si mê Tiểu Tiểu Hạo thế này chúng ta gọi nó là hội chứng Tiểu Tiểu Hạo.

Người ta nói từ nhỏ nhìn đến già, Lục Hạo chống trán nhìn bạn học Hạo Tử đang kiễng mũi chân lên dựa sát vào chiếc lòi của Tiểu Tiểu Hạo có ý đồ cũng muốn nhét cả bản thân mình vào trong đó một cái, rất đau đầu khổ não hỏi Lương Ngữ Hình: “Bà xã, lẽ nào nó không biết hình thể của mình căn bản là không vừa được vào?”

Lương Ngữ Hình cười, xuyt một tiếng, “Nhỏ tiếng chút, anh không thể cứ luôn chê bai con bé, con đã gầy đi rất nhiều rồi!”

Lục Hạo nhìn sang phía bạn học Hạo Tử đã đem một chiếc chân béo của mình chen vào rồi kia, cảm thấy, anh vẫn là phải đưa con trai xuống lầu chạy hai vòng mới được.

Nhưng mà, kiến nghị này gặp phải cự tuyệt mãnh liệt của cậu bạn nhỏ Hạo Tử, “Không muốn, con phải cùng chơi với Tiểu Tiểu Hạo, em ấy rất thích con!!”

Lục Hạo nhìn cậu nhóc còn lại đang nằm trong lòi thối bong bóng, con trai con từ chỗ nào nhìn ra được là Tiểu Tiểu Hạo rất thích con?

Cứ như vậy, sợ là ngày tận thế cũng chẳng thể chia cắt được hai huynh đệ tình thâm này, Lục Hạo xua tay, ôm Lương Ngữ Hình đóng cửa phòng ngủ lại và dặn dò: “Con trai, con trông chừng em trai của con đó bây giờ bố bận một chút.”

Đối với chuyện bố mẹ đang bận gì, vấn đề này Hạo Tử luôn luôn biết, bà nội nữ vương của cậu từ rất sớm đã nói cho cậu biết rồi, nhìn xem, Tiểu

Tiểu Hạo chính là do bố mẹ bận rộn làm mà có được đó!

Sự cuồng mê của Hạo Tử đối với Tiểu Tiểu Hạo đến khi Tiểu Tiểu Hạo dần dần có thể gọi ra được chữ “anh trai” thì càng tăng thêm một bậc.

Đầu tiên, đối với các vị chú dì trong đại viện, muốn đến nhà mình thăm Tiểu Tiểu Hạo của mình đều phải hỏi qua mình trước, bọn họ phải rửa tay khử độc trước mới có thể ôm cậu bé và phải bảo đảm không thể cứ mãi hôn chiếc gò má mỗm mỗm của cậu bé.

Sau đó, khi hai người ông nội và bà nội đưa Tiểu Tiểu Hạo đi tản bộ mình bắt buộc phải có mặt nếu không Tiểu Tiểu Hạo không nhìn thấy được mình sẽ lo lắng.

Cuối cùng, mẹ ơi, mau rửa ảnh chụp chung của con và Tiểu Tiểu Hạo ra phóng to lên treo ở đầu giường của con.

Tất cả mọi người, đều không nhẫn tâm nói cho cậu bạn nhỏ Hạo Tử yêu em thành bệnh này một sự thật là —— Tiểu Tiểu Hạo bây giờ là của một mình cháu nhưng mà sau khi cậu bé lớn lên rồi tuyệt đối sẽ là của của một người con gái khác! ! !

Lục Ninh ôm bụng cười, run rẩy chỉ vào Lục Hạo nói: “Ai da da, vậy sau này tiểu hồ li nhà chúng ta sẽ đau lòng biết bao đây ~ !”

Quả nhiên, sau đó ánh sáng từng chút từng chút dịch chuyển, thời gian từng tí từng tí trôi đi, Hạo Tử béo tròn luôn luôn bị mẹ yêu cầu ăn ít thịt đi năm đó đã lớn lên rồi, vóc dáng giống như chiếc bơm được kéo dài lên, ngũ quan càng lúc càng tinh tế, ở trường học thu hút được cả đám con gái.

Càng khiến người ta kích động đó là, bạch mã hoàng tử hotboy của trường này không chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ, học tập cũng tốt, thể thao giỏi, trong mỗi trận bóng rổ giao hữu của trường, đội cổ vũ đến thực sự là nhiều thành núi thành biển không phân trong trường ngoài trường.

Mà nhân vật chính lại chỉ có lúc nào người đó xuất hiện thì mới lộ ra nụ cười, nụ cười đẹp đẽ như vậy, vô ý quét đến cả một đám người hâm mộ của cậu bị ngất xỉu chảy máu mũi gì đó thật sự là rất bình thường.

Ừm, người đó chính là Tiểu Tiểu Hạo.

Làm thành truyền thống, từ nhỏ đến lớn mỗi một trận thi đấu của Hạo Tử đều sẽ có một nhóm thân hữu đặc biệt —— đội cầm thú của đại viện.

Khi Tiểu Tiểu Hạo còn rất nhỏ, cậu sẽ bị đám cầm thú ôm trên tay lắc lắc lư lư, đồng thời Hạo tử nhận được chỉ thị là —— “Thi đấu tốt cho ta, thi thắng rồi chúng ta sẽ đem cậu nhóc trả lại cho cháu!”

Mà bây giờ, Tiểu Tiểu Hạo lớn lên rồi, tuy kém 7 tuổi, nhưng cũng là một tiểu chính thái phong nhã hào hoa giống như anh trai vậy, cậu đã không cần bị đám cầm thú ôm trên tay nữa rồi, cậu có thể dưới sự cho phép của đám cầm thú chạy đến chỗ anh trai nói vài câu cổ vũ trước rồi chạy quay lại, vào lúc này, Hạo Tử nhận được chỉ thị là —— “Giành giải nhất cho ta, đừng để mất mặt trước mặt em trai mình! !”

Và —— “Lục Tinh Phàn cháu lại đây cho ta không nhìn thấy nhiều cô gái đang đưa mày nháy mắt với cháu như vậy sao, đợi đó bị đưa đi cũng chẳng hề biết! !”

Nhìn đi, Tiểu Tiểu Hạo cũng không không có chạy thoát khỏi vận mệnh bị ông bố đen tối của cậu giày vò, tên gọi gì đó, nét bút gì đó, tuyệt đối chạy không thoát mà!

Đương nhiên, những lời này chỉ có đám cầm thú trong đại viện mới nói ra được, đương nhiên, bọn họ dám nói những lời này trước mặt Lục Hạo cũng là chứng tỏ Lục hồ ly thực sự cũng muốn nói như thế này.

Nhưng tiểu chính thái Lục Tinh Đăng căn bản không vừa, vênh chiếc mặt bánh bao lên hừ một tiếng, “Đừng có ồn! ! Anh trai Hạo Tử của cháu phải thi đấu rồi! !”

Tính khí còn mạnh mẽ hơn cả Lục Hạo khi còn nhỏ có phải không! ! !

Lục Hạo cười đổ xuống chân Lương Ngữ Hình, những người khác chỉ đành im lặng ngậm miệng nhìn ngó xung quanh tuyệt đối không thừa nhận mình đã bị chấn động rồi.

Mà loại phim huynh đệ tình thâm anh em dựa vào nhau quan tâm lẫn nhau này sau khi Tiểu Tiểu Hạo từng ngày một lớn lên, vẻ ngoài vô cùng hút mắt giống như anh trai, sự việc liền có thay đổi.

Khi Tiểu Tiểu Hạo ngồi vững ở vị trí bạch mã cấp hotboy trong trường, Hạo Tử đã bước vào xã hội rồi, bây giờ cậu lo lắng nhất không phải là việc học hành của em trai, mà là bên cạnh em trai luôn luôn có các cô gái vây chặn thành một bức tường.

Lực lượng của các cô gái, theo như Hạo Tử thấy, thật sự là rất khó có thể xem nhẹ được! !

Tâm tư loại này của cậu ở trong mắt bà xã Tiểu Mễ thì rất ấu trĩ, đối với sự phát triển của sự việc, bà xã Tiểu Mễ đứng ở bên phía cậu em chồng – bạn học Lục Tinh Đăng, và vỗ vỗ vào vai của cậu nhóc vóc dáng đã cao hơn cả cô, “Tiểu Tiểu Hạo em cố lên! Đại học mà không yêu đương thì không gọi là lên đại học! !”

Sau đó, bị ông xã một tay ngoắc tay đến, “Ủm? Bà xã đại học em học môn tự chọn với ai?”

Loại môn tự chọn tình yêu này đâu cần phải học? Tiểu Mễ gắng nhin trừng mắt ngườm, tên đầu gối này khi nào có thể thôi không khống chế em trai và không chế mình như thế này chứ! ! ?

Tiểu Tiểu Hạo hai tay nhét túi quần nhún nhún vai, “Bọn họ tự mình muốn cuốn lấy em, em có thể làm thế nào chứ? Anh, anh vẫn là cùng với chị dâu nỗ lực nhiều hơn một chút đi, đừng lo lắng chuyện của em nữa.”

Bắt buộc phải bổ sung đó là —— “Chị dâu, chị yên tâm anh trai em thật sự ngoài chị ra căn bản không tiếp nhận nổi người khác.”

Loại cảm giác vạch áo cho người xem lưng thế này là chuyện gì vậy chứ? Tiểu Mễ cười u ám nhìn ông xã.

Cho nên, Hạo Tử bây giờ phải cân nhắc chính là làm thế nào để thu phục bà xã trước, tâm trạng rất căng thẳng, thật sự không nhìn thấy được bà xã và em trai của mình hai bên dùng ánh mắt trao đổi!

Tiểu Mễ ở góc độ Hạo Tử không nhìn thấy được vẫy vẫy tay với Tiểu Tiểu Hạo, hotboy đại nhân liền lạng lẽ chuẩn đi, để hai người lại tự giày vò đi!

Nhưng mà vào lúc này nên đi đâu đây? Cậu con trai đáng vẻ chính thái trên khuôn mặt anh tuần lộc vẻ chán nản —— trong nhà đến bữa cơm nóng cũng chẳng có, Lục Hạo lại đưa cô gái của anh đi chơi rồi, Lâm Tịch cuốn lấy Tiểu Vinh Vinh của bà lên núi bắt chim rồi, bụng của mình đói quá! !

Lúc này, ở ngã tư của con đường bình thường nhất tại thành phố L, một tiếng nói rất nghe hay vang lên: “Lục Tinh Đăng, có muốn ăn đồ mình làm không?”

Ánh sáng mặt trời từ sau người chiếu ngược đến, ánh sáng làm lóa mắt Tiểu Tiểu Hạo đưa tay lên che mắt nhìn lại, bóng dáng mờ lung, trong tay xách một chiếc hộp cơm màu hồng.

Ừm, môn tự chọn chị dâu nói, vẫn cần học một chút thì tốt hơn, dù sao mình cũng là đứa trẻ tốt phát triển toàn diện đức trí thể mỹ lao!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bó Hoa Cô Dâu

Chương 2: Tâm Không Cam Lòng Không Nguyên

Chương 3: Cháo Hoa Trộn Đường

Chương 4: Ngủ Lại Qua Đêm

Chương 5: Xúc Xích Của Trẻ Con

Chương 6: Chân Tướng Rõ Ràng

Chương 7: Điện Thoại Tới Tấp

Chương 8: Lưu Luyến Không Rời

Chương 9: Chú Đeo Kính

Chương 10: Ba Người Phụ Nữ

Chương 11: Ăn Cơm Ở Nhân Lương

Chương 12: Con Nhớ Chú

Chương 13: Địa Bàn Của Đàn Ông

Chương 14: Tạm Thời Giữ Bí Mật

Chương 15: Lãng Ba Bi Bộ

Chương 16: Lục Anh Tử

Chương 17: Thi Đi Bộ Nhanh

Chương 18: Gà Con Chạy Nhanh

Chương 19: Ở Lại Nơi Đây

Chương 20: Từ Chối Hợp Tác

Chương 21: Nheo Nheo Mắt

Chương 22: Lục Hạo Tức Giận

Chương 23: Đêm Đẹp Ngăn Ngủ

Chương 24+6 Năm Làm Hòa Thượng

Chương 25: Mẫu Hậu Bệ Hạ

Chương 26: Cháu Ngoan Của Ta

Chương 27: Đàn Ông Làm Nũng

Chương 28: Mẹ Con Nhà Đen Tối

[Chương 29: Bố Là Bố Con](#)
[Chương 30: Hồ Ly Lớn Bé](#)
[Chương 31: Bố Con Đồng Tâm](#)
[Chương 32: Một Chiếc Giường Nhỏ](#)
[Chương 33: Hồi Mã Thương](#)
[Chương 34: Cướp Xe Cướp Người](#)
[Chương 35: Sự Kiện Trọng Đại](#)
[Chương 36: Đưa Em Về Nhà](#)
[Chương 37: Cô Gái Đơn Thân Là Ngọc Quý](#)
[Chương 38: Nương Tựa Để Sống](#)
[Chương 39: Phổ Độ Điểm Tinh](#)
[Chương 40: Kiếp Này Yên Ổn](#)
[Chương 41: Bóng Đèn Điện Nhỏ](#)
[Chương 42: Em Trân Quý Nhất](#)
[Chương 43: Tiểu Lão Thái Thái](#)
[Chương 44: Biểu Diễn Ảo Thuật](#)
[Chương 45: Đại Hôn Của Ninh Tử](#)
[Chương 46: Liên Tục Không Ngừng](#)
[Chương 47: Cửa Hồi Môn Của Em](#)
[Chương 48: Mưa Gió Bất Ngờ](#)
[Chương 49: Liệt Hỏa Địa Ngục](#)
[Chương 50: Hạo Tử Về Nhà](#)
[Chương 51: Tráng Niên Đích Thực](#)
[Chương 52: Trái Đào Đỏ Tươi](#)
[Chương 53: Choáng Ngợp Mắt Người](#)
[Chương 54: Cô Gái Nhỏ \(1\)](#)
[Chương 55: Cô Gái Nhỏ \(2\)](#)
[Chương 56: Kết Hôn, Được Thôi](#)
[Chương 57: Đàn Ông Say Rượu](#)
[Chương 58: Hôn Lễ Phô Trương](#)
[Chương 59: Kim Thêu Hoa](#)
[Chương 60: Người Đàn Ông Chân Chính](#)

[Chương 61: Hạo Tử Quay Về](#)
[Chương 62: Hôn Lễ Đến Rồi](#)
[Chương 63: Hôn Lễ Bắt Đầu](#)
[Chương 64: Làm Xăng Làm Bậy](#)
[Chương 65: Các Hiên Thần Thông](#)
[Chương 66: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 67: Kết Thúc](#)
[Chương 68: Sự Phẫn Nộ Của Hạo Tử](#)
[Chương 69: Chưa Từng Bị Vượt Qua](#)
[Chương 70: Tiểu Tiểu Hạo Ra Đời](#)
[Chương 71: Ấp Trại Phu Nhân Và Sơn Đại Vương](#)
[Chương 72: Huynh Đệ Tình Thâm](#)